

Giới thiệu Hắc Âm Đế Vương Thị Huyết Hậu

Truyện xuyên không Hắc Âm Đế Vương Thị Huyết Hậu nói về nàng là thiên kim tiểu thư tôn quý nhưng cũng là hắc đạo kiêu hùng người khác nghe tin đã sợ mất mật.

Nàng là đích nữ phủ Bá Tước, lại không một người hỏi thăm, trong mắt người đời là quái vật thân phận ti tiện.

Khi đích nữ nhu nhược thể thảm mà chết đi bị thiên kim âm ngoan độc ác thay thế, bánh xe vận mệnh chính thức bắt đầu chuyển động.

Cái gì là Phật? Cái gì là Ma?

Thế nhân vốn là Phật cùng Ma hai mặt cộng sinh.

Phật độ con người, từ Ma lại độ Phật.

Từ đây, thế gian tồn tại một bóng dáng lạnh lùng, nàng lạnh nhạt nhìn thấu hồng trần, bất chấp đau thương, cười âm hiểm vung đao về phía kẻ địch.

Là một trong những truyện xuyên không nhận được nhiều sự quan tâm của bạn đọc. Với cái kết hứa hẹn sẽ khiến nhiều bạn mong đợi và thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Âm Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Báo Thù

Tòa nhà cao chọc trời bật đèn sáng choang. Đội vệ sĩ áo đen vũ khí, trang phục chỉnh tề, máy bay chiến đấu cánh giới cao độ trên không trung. Một khi phát hiện kẻ khả nghi, lập tức bị bắn chết tại chỗ! Toàn bộ toàn nhà bị bao thành tường đồng vách sắt, một con ruồi cũng không lọt.

Rolls Royce sang trọng, Lamborghini mạng mẽ, Bentley xa hoa... Dù loại xe cao cấp nhất thế giới xuất hiện, mà chủ nhân của chúng phi phũ tức quý.

Bỗng nhiên, một chiếc Ferrari màu đỏ chạy như bay lao đến, linh hoạt tránh thoát chướng ngại, bánh xe ma sát mặt đường phát ra tiếng kêu kim kit chói tai. Ngay sau đó, văng vàng dừng trước toà nhà, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn theo.

Mặt đường phía sau, để lại vết phanh xe rất dài. Cửa xe mở, một đôi giày thủy tinh tinh xảo bước xuống, sau đó là đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, tiếp theo chủ nhân của đôi tay kia xuất hiện. Trong nháy mắt, tất cả mọi người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh - đẹp quá!

Người, xe cùng một sắc đỏ, lửa đỏ tựa dòng máu tươi ma mị, quần áo tơ lụa mềm mại trên người nữ tử lộ rõ đường cong là lướt mê hoặc.

Trang sức trang nhã khiến gương mặt thêm vài phần nhu hòa, an tĩnh. Một đôi mắt phượng hẹp dài, môi anh anh đào hơi hé, khóe miệng chứa ý cười thần thiết, làm cho người ta không thể nào không mơ màng.

Dù sắc đỏ phô trương và nhu hòa yên tĩnh đều tương đồng kỳ lạ, nhìn như mâu thuẫn, thực chất lại vô cùng hài hòa.

"Khê tiểu thư, ngài đã đến! "

Lúc này, một vị lão giả cung kính đến trước mặt cô gái, khom lưng chào, "Lão gia đã đợi một thời gian dài! "

Lão giả đưa tay mời nữ tử.

Nữ tử gọi là Khê ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bị đèn chiếu sáng như ban ngày, cười âm u. Khê quay đầu, nhìn bốn phía vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại, cười nhạt:

"Bạch gia không hổ là Long Đầu Châu Á, chắc hẳn tối nay nhất định sẽ kinh tâm động phách!"

Khê nói xong, giày thủy tinh lộp cộp đi về hướng cửa lớn.

Chiếc xe Ferrari màu đỏ dừng giữa đường, ngăn trở lối đi của mọi người, ngọc đèn tên không trung thỉnh thoảng lại xẹt qua thân xe.

Tất cả khôi phục lại bình thường lần nữa.

Đêm nay, vừa mới bắt đầu.

Giữa đại sảnh, sừng sững một chữ Thọ dùng Nam Hải trân châu xâu lên. Bốn phía vách tường treo chữ Thọ đúc bằng vàng, khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Khê đứng trong một góc tối, trong tay cầm ly rượu đỏ, khẽ đong đưa ly. Cười như không cười nhìn từng sắc mặt của người bên trong, ánh mắt thâm trầm, tựa như đang suy nghĩ nhập thần.

Lúc này, âm nhạc chợt ngừng lại, ngọn đèn sáng gấp đôi trong nháy mắt. Ngay sau đó, một lão giả bước xuống cầu thang xoắn ốc, vệ sĩ áo đen bảo vệ gắt gao. Lão giả đầu tóc bạc trắng, vẻ mặt mang nụ cười hòa ái, chỉ là ánh mắt sắc bén như chim ưng, tiết lộ bộ mặt thật của người này.

"Những năm gần đây, Bạch gia nhận được sự coi trọng của chư vị ... Lão phu trông coi Bạch gia mấy năm, nay đã lực bất tòng tâm, mượn cơ hội này..."

Lão giả hùng hồn nói.

Mắt phượng hẹp dài cười lạnh nhìn chăm chú vào lão giả, nghe hắn luận bàn hào phóng. Nhìn người xung quanh thay nhau nín thở, ngón tay cầm ly rượu càng lúc càng trắng.

Người Bạch gia?

Khê nhìn cả nam lẫn nữ vây quanh lão giả, tiện tay cầm ly rượu đặt lên bậc thang đá cẩm thạch, âm thầm lắc đầu. Thở dài đáng tiếc, thực sự là không thú vị!

Phụt!

Đột nhiên, tất cả ngọn đèn trong đại sảnh đồng thời tắt đi, mọi người rơi vào trạng thái bóng tối. Nhưng lại không chút kinh hoảng, bởi vì bọn họ tin vào Bạch gia. Nói trong thế giới này nơi nào an toàn nhất, đó chắc chắn là Bạch gia - Long đầu Châu Á.

Bóng tối chỉ kéo dài vài giây, sau đó ngọn đèn tự động sáng lên. Chẳng qua, lúc mọi người làm quen được với độ sáng trong phòng, đại sảnh triệt để im lặng, ngay cả tiếng hít thở đều biến mất không dấu vết.

Ngay trước mắt mọi người, trước mặt Bạch lão gia tử, bày chỉnh tề mười lăm chiếc quan tài, trên mặt quan tài đều có khắc chữ "Thọ" màu trắng!

Bạch lão gia tử thật không hổ là người từng trải qua sóng to gió lớn, sắc mặt xấu xí đến mức tận cùng, thế nhưng vẫn chưa nổi bão. Chỉ âm trầm nhìn mấy cỗ quan tài mặc danh kỳ diệu xuất hiện trước mắt. Quay đầu nhìn về phía quần gia, đối phương lại khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Mười lăm cỗ quan tài, mười lăm con người, Bạch gia con cháu, vừa vận mười lăm người! Tòa cao ốc trước tiên bị phong tỏa lối ra, cửa sổ cũng đóng toàn bộ, tất cả mọi người bị bao vây.

"Dám chống đối với Bạch gia, thật to gan! "

Bạch lão gia tử lớn tiếng quát, bầu không khí đều đang run rẩy.

Giọng nói của hắn vừa dừng, trong quan tài có chất lỏng chảy ra, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh!

Người xung quanh khiếp sợ lui về phía sau, bởi vì bọn họ thấy rõ, cũng nghe thấy được - từ trong quan tài chảy ra đúng là máu, thật nhiều thật nhiều máu! Tanh hôi gay mũi!

Bọn vệ sĩ nghe xong mệnh lệnh, tiến lên mở nắp quan tài.

Sợ hãi lui về phía sau mấy bước, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, còn kém ngồi dưới đất.

Từng quan tài để ngay ngắn một cái đầu người máu me đầm đìa, bọn họ đều há hốc miệng, tròng mắt trừng lớn, bộ dạng đang sợ hãi tột độ. Hiển nhiên trước khi chết chịu đựng không ít tra tấn đáng sợ.

"Lão gia, là các thiếu gia cùng tiểu thư! "

Quần gia thống khổ gầm nhẹ:

"Rốt cuộc là ai? "

Bạch gia con cháu, đều bị bày trong quan tài!

"Bạch lão gia không hổ là kẻ lãnh huyết nhân tài kiệt xuất! "

Khê từ trong đám người đi tới, giày thủy tinh va chạm trên nền vang lên tiếng động thanh thúy. Trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhạt, dừng lại ở một bên quan tài, cùng Bạch lão gia tử đối mặt.

"Là người! "

Hai tròng mắt Bạch lão gia tử chứa lửa giận, hận không thể thiêu Khê thành tro tàn.

"Dĩ nhiên là ngươi! Ngươi rút cuộc là ai? "

Vừa được xem là khách quý, trong nháy mắt đã biến thành kẻ địch, Khê căn bản cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương.

"Những thọ lễ này là ta tỉ mỉ chọn cho ngươi! "

Tay nhẹ nhàng vỗ quan tài:

"Nhưng mà, vì sao, ngươi muốn chọn chỗ này? " Khê trên mặt trần định bị lãnh ý thay thế.

"Lễ nào, ngươi tưởng niệm lão bằng hữu của ngươi sao, Bạch Cảnh Sinh! "

"Ngươi! "

Hắn kinh ngạc nhìn Khê, đột nhiên mắt tròn to, vô số kí ức trong đầu hiện lên

"Thì ra là ngươi!"

Giọng nói lần này đã hoàn toàn thay đổi.

"Bất nữ tử này lại cho ta! "

Người Bạch gia tức giận hạ mệnh lệnh.

Khê nhú mày buồn rầu:

"Các người tiếp đãi khách mời như thế này sao? Thật sự không lễ phép! "

"Thật to gan! Nho nhỏ nữ tử, cũng dám đến Bạch gia âm ỉ, thật sự không muốn sống! "

"Nữ tử này rất cuồng vọng, bắt lại! "

"Trực tiếp giết chết là tốt nhất! "

"Đúng, trực tiếp giết chết đi! Kẻ thù của Bạch gia, cho tới bây giờ chưa ai có kết cục tốt!"

...Người xung quanh đua nhau nghị luận.

Khê quay đầu nhìn bốn phía, không nhìn thấy trăm cái miệng người cùng hòng súng chĩa về phía nàng. Nhìn mọi người khinh bỉ nàng, cười giễu cợt, tay nắm tờ lụa trên người xé ra, lộ ra khôi giáp chiến đấu trắng.

"Dạ Bá!"

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc lùi về phía sau. Nhìn nữ tử vẫn tĩnh trước mắt, nhìn tiểu cô nương tuổi không lớn, lại khiến Diêm Vương e ngại, lệnh Bạch đạo, Hắc đạo nghe tin đã sợ mất mật Hắc đạo kiêu hùng, Dạ Bá!

Trên vai phải của nàng, hình xăm con Rồng trông rất sống động, tượng trưng cho thân phận của Dạ Bá! Đầu rồng cực lớn, giận dữ hung ác nhìn phía trước, làm cho người ta không rét mà run.

"Bạch Cảnh Sinh, xem ra ngươi đã nhớ rồi! "

Khí thế trên người nàng thay đổi, trên người phóng xuất ra khí phách, không người nào so sánh được. Cho dù Bạch Cảnh Sinh lẫn lộn Bạch đạo nhiều năm, khí thế so ra vẫn kém nữ tử như Dạ Bá.

"Ngươi là nghiệt chủng Dạ gia! " Bạch Cảnh Sinh âm lãnh nở nụ cười.

Nắm đó cho ngươi thoát được một kiếp! " Bạch Cảnh Sinh đơn giản thừa nhận.

Khê âm lãnh nhìn chằm chằm người của Bạch gia.

"Mười năm trước, ngươi phản bội Dạ gia, giết ba mươi mạng người Dạ gia. Mười năm sau, hôm nay ta để cho ngươi nhìn tận mắt, người của Bạch gia ngươi chết như thế nào! "

Khê chợt nở nụ cười âm u.

Mười năm trước, nàng chỉ là tiểu cô nương thiên chân không hiểu việc đời, đâu đâu cũng thấy người lương thiện. Thế nhưng, ác mộng đầy máu kia, vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ của nàng. Huynh trưởng chết thảm, phụ thân nhảy lầu tự sát, gia gia bị ép tức chết, mẫu thân bị cường bạo rồi giết chết...

"Người cho đây là nơi nào! Hắc đạo, Bạch đạo cho tới bây giờ đều là nước giếng không phạm nước sông. Dạ Bá, người không nên khinh người quá đáng! "

Người của Bạch gia đứng ra, căm tức nhìn Khê.

"Ồ đây là nơi nào? "

Khê phục hồi tinh thần lại, cười quý dị.

"Các người cho rằng đây là chỗ nào ư? "

Bỗng nhiên Khê vỗ tay ba tiếng, sau đó nghe tiếng "ầm ầm" vang lên, toàn bộ tòa cao ốc biến thành chân chính tường đồng vách sắt!

"Không ra được! "

"Cửa, cửa bị đóng lại rồi! "

"Ta muốn đi ra ngoài! "

"Khóa rồi, cửa sổ cũng bị khóa lại rồi! "

...

Mọi người lúc này mới để lộ vẻ mặt thất kinh, thế nhưng đã quá muộn.

"Bạch Cảnh Sinh, lẽ nào người quên mất, toàn nhà này, thuộc về Dạ gia ta! "

Khê cười khanh khách, chỉ lại trong nụ cười giấu giếm nhàn nhạt đau thương. Trong tòa nhà này, có đoạn hồi ức hạnh phúc nàng không muốn chạm vào.

"Hừ, không biết trời cao đất rộng xù nha đầu! Người nghĩ nơi này còn là tòa nhà năm đó sao? "

Bạch Cảnh Sinh hừ lạnh một tiếng.

"Dạ gia cháu gái, thật ngông cuồng, thực không tốt! "

Bạch Cảnh Sinh lui về phía sau, gậy chống trong tay dữ tợn gõ xuống đất.

Khê nhú mày nhìn, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Không cần làm phiền! "

Tay ra dấu, từ đỉnh đầu nàng hiện ra sợi dây xích sắt, hơn mười người áo đen theo dây thừng trượt xuống, trong tay họ cầm súng lục, đao, mà trên đao dính đầy máu!

"Người giấy của người, đã sớm gặp Diêm Vương!"

Khê tựa vào quan tài, hai tay khoanh trước ngực nhìn nét mặt Bạch Cảnh Sinh càng lúc càng đen như thiết.

Đầu rồng dữ tợn há to miệng, như muốn vươn ra từ trên người Khê. Khê, cũng là Dạ Bá, nàng tựa như trời sinh vương giả, bề ngoài thiên hạ thương sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên Qua

Editor: Lưu Niên

Nhìn hắc y nhân từ trên trời rơi xuống, mọi người hoảng sợ la hét, hỗn loạn tránh né. Nhưng họ sống an nhàn sung sướng đã quen, làm sao tránh thoát được thủ đoạn của sát thủ? Trong nháy mắt, những người vừa châm chọc Khê, rốt cuộc không một ai còn sống!

Khê thờ ơ trước thi thể nằm đầy đất, chỉ là thú vị nhìn người Bạch gia. Cho dù Bạch gia lợi hại hơn nữa thì có là gì? Mất đi cánh tay hỗ trợ, Bạch gia không được giúp đỡ thì chỉ là tên tàn phế mất đi cây gậy chống.

"Luu lại lão gia hỏa này!" Khê lãnh khốc hạ lệnh.

"Còn lại, toàn bộ giết!"

"Khoan đã! "

Trên mặt Bạch Cảnh Sinh hiện vẻ lo lắng, trừ những người chết trong quan tài này, Bạch gia chỉ còn lại hấn.

"Người không nghĩ đến, năm đó không có người nội ứng ngoại hợp, tại sao lão phu lại thuận lợi đắc thủ? "

Bạch Cảnh Sinh đột nhiên cười to, "Người còn quá non! "

Khê đột nhiên phát hiện sau lưng khác thường, thân thể lưu loát lẩn tránh. Xuất thủ ba chiêu, Khê bắt ngờ không dùng sức được nữa, lưỡi đao của đối phương xít sao lướt qua ngực Khê.

Khê thờ hồn hên, trán toát mồ hôi lạnh.

"Vì sao?"

Khê gắt gao nhìn người trước mắt. Mặc dù đối phương che mặt, thế nhưng nàng vẫn nhận ra hấn.

"Người giấu thật kỹ, Tạ Tam thúc!"

Khê hận nghiêng răng nghiêng lợi, nàng nghĩ rằng người này không có khả năng nhất, lại chính là kẻ phản bội. Thức ăn của nàng, do Tam thúc trông coi.

Vì sao?

"Dạ Bá thì sao? Cũng phải chết trong tay Bạch gia ta! Ha ha ha ---"

Khê bỗng cười quỷ dị, "Các người! Ai cũng đừng nghĩ chạy thoát!"

---Ầm---

Tòa cao ốc sừng sững, được rất nhiều người thừa nhận là kiến trúc chuẩn mực của Châu Á, trong một đêm, ly kỳ hóa thành đồng gạch vụn. Mà người ở bên trong, không một ai sống sót.

Khắp tứ chi bách hải nổi lên cơn đau đớn kịch liệt. Khê chợt mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia xa lạ và kinh ngạc, đây là nơi nào?

Khê vừa định đứng lên, đưa tay muốn lần mò vật gì đó. Thế nhưng, thân thể lại cứng ngắc tại chỗ! Không đứng. Khê nháy nháy mắt, bởi vì nàng không cảm nhận được thân thể của mình, không cảm giác được hai tay, hai chân của mình! Nàng rốt cuộc đang ở đâu?

Địa ngục?

"Cô nương, tại sao người lại chạy tới nơi này?"

Đột nhiên, nàng nghe được tiếng nói không vui từ phía sau, sau đó cảm giác đối phương ôm cái gì đó.

"Xin lỗi, ta đói bụng. "

Âm thanh sợ hãi, non nớt của hài tử truyền vào tai Khê.

Khê nhìn cảnh vật xung quanh biến đổi, nhìn nữ nhân bộ mặt tức giận trước mắt, hoàn toàn ngốc lảng tại chỗ--- Đây là xảy ra chuyện gì?

Xuyên qua sao?

Chính xác là như vậy, bởi vì nữ nhân trước mắt mặc quần áo cổ trang, hơn nữa khung cảnh xung quanh đều là cổ kính, làm sao có chút hơi thở nào của hiện đại? Nhưng, nếu xuyên qua, vì sao nàng không không chế được cơ thể của chính mình?

Thân thể của nàng? Cũng không đúng, câu nói yếu ớt vừa nảy nhất định từ trong miệng nàng nói ra, nàng cảm giác được rõ ràng môi hé ra hợp lại. Nhưng tại sao nàng không kiểm soát được?

Nàng có ý thức của mình, lại không điều khiển được thân thể của hài tử này? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Linh hồn của nàng giống như vật lệ thuộc, bị giam trong người của một tiểu thí hài yếu ớt.

"Cô nương, người làm chúng ta rất khó xử! Nếu người tiếp tục đi lung tung khắp nơi, bị lão phu nhân trách tội, ai gánh vác được?"

Khê đang tập trung tinh thần, muốn thích ứng với tình huống hiện tại, đột nhiên lão đảo một cái. Thì ra, thân thể nàng đang ở nhờ đang bị ném như quả bóng ra ngoài!

Hài tử cuối đầu, sợ sệt dán mắt xuống mặt đất. Mượn cơ hội này, Khê mới nhìn rõ vóc người của ký chủ. Rõ ràng là một nữ oa ba tuổi !

"Ta, ta, ta sai rồi! " Tiếng nói nữ oa run rẩy kịch liệt, tựa như biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì rất đáng sợ.

"Người làm gì, lại muốn động thủ?"

Bỗng nhiên, một nữ tử quần áo đồng dạng từ phía sau đi tới. Nữ tử bắt cánh tay đang cầm cành cây nhỏ của nữ nhân này lại.

"Mặc kệ ra sao, đây đây đều là sự an bài của lão phu nhân, nói như thế nào đi nữa, nàng cũng là chủ tử!"

"Chủ tử?"

Nữ tử nở nụ cười trơ tráo, khinh thường liếc qua tiểu hài nhi.

"Nó sao?"

Cầm cành cây nhắm về phía nó, "Chỉ là một tạp chủng bị vứt bỏ, một quái vật mà thôi!"

"Người nhỏ giọng một chút!"

Nữ tử cảnh giác nhìn bốn phía, trừng mắt trách cứ người trước mặt.

"Người muốn chết cũng đừng lôi kéo ta, xúi quẩy!"

Nói xong, thở hồng hộc, vội vã rời đi. Tựa như lo lắng phía sau có yêu quái đuổi theo nàng.

Khê nửa ngày mới phản ứng được, thì ra ký chủ là một chủ tử, nhưng số mệnh lại ti tiện! Tạp chủng, quái vật? Khê nghi ngờ nghĩ, chuyện gì xảy ra? Nhưng Khê không kịp suy nghĩ cẩn thận, một con đầu ập đến, cành cây một lần lại một lần quật vào thân thể của hài tử.

Khê nhú chặt chân mày, biểu tình rối rắm. Nàng chỉ ở nhờ cơ thể người ta mà thôi, đã không khống chế được thân thể của đối phương, nhưng lại cảm thụ được đau đớn của nó. Khê muốn thổ huyết mất, hết mất trời lại mất đất. Khê nhìn chăm chăm nữ nhân đang ra sức vùng vẫy trước mắt, đem gương mặt xấu xí ấy khắc sâu vào trí nhớ.

"Ô ô ô---" Nữ oa chỉ biết khóc, căn bản không có sức phản kháng. Bị người đánh thương tích đầy mình, hấp hối nằm trên mặt đất.

"Tạp chủng chính là tiện mệnh. Loại như người sống trên đời chỉ khiến cho phu nhân mất mặt, còn không bằng đi chết đi! Phi, xúi quẩy! "

Nữ tử cầm cành cây nhiễm máu ném trên người nữ oa, hùng hùng hổ hổ xoay người rời đi.

"Người khóc giải quyết được cái gì? Phản kháng, phải phản kháng!"

Khê tức giận gào thét, nhưng mà, nàng chỉ đang làm bầm lầy bầu. Bởi vì đối phương căn bản không nghe được âm thanh của nàng. Nói đúng ra, người ta còn không biết có người xâm nhập cơ thể của mình.

Khê buồn bực nghĩ, có phải vì kiếp trước quá bá đạo, cho nên lão thiên gia cố ý làm khó nàng?

Nữ oa chìm vào hôn mê. Thế nhưng Khê lại mở to mắt, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, toàn thân để lộ một cổ thể lương và oán hận. Lửa giận thiêu đốt từ đáy lòng lên toàn thân. Thế nhưng, rất quý dị, phượng mâu hiện ra nụ cười âm trầm đáng sợ. Toàn bộ người Bạch gia đều bị chôn cùng Dạ gia! Một người cũng không chừa! Ngay cả con riêng cũng không thoát, chết không toàn thây, đoạn tử tuyệt tôn!

Tạ Tam Thúc!

Khê nghĩ đến đây, toàn thân bắt đầu bốc lên hàn ý, nàng quen thuộc hắc đạo nhiều năm, ánh mắt nhìn người không kém chút nào. Thế nhưng chỉ đối với Tam thúc nhìn sai? Hẳn là người thân của Dạ gia, hẳn là lão sư của Dạ gia. Duy nhất không đoán trước được, hẳn sẽ trở thành địch nhân của Dạ gia. Tại sao lại như vậy?

Phượng mâu lạnh lùng nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, không tiếng động chất vấn.

Người nhà họ Dạ ai ai đều có tấm lòng Bò Tát. Không chút khách khí khi nói, so sánh Dạ gia với Bò Tát sống cũng không hề quá đáng. Vì sao lão thiên gia không quan tâm người tốt? Dạ gia đến cùng đã làm sai cái gì? Họ sai cái gì?

Chương 3: Bi Ai

Khê lúc này, ngoại trừ hoài niệm, cái gì cũng không thể làm, cũng không làm được! Nàng chỉ có thể một lần lại một lần tự hỏi, dẫn vật chính mình, tiếp nhận nội tâm đầy vò - vì cái gì nàng còn sống trong đơn độc? Nàng chịu mười năm thống khổ, nhịn mười năm giày vò, tất cả chỉ vì hôm nay có thể đi gặp thân nhân đã mất. Nhưng mà, Lão thiên gia không cho nàng được như ý nguyện.

Chết, cũng là một loại xa xỉ!

Khê cười tự giễu, nhìn bầu trời đêm, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, tại nơi xa lạ này, nàng chỉ có bị động tiếp thu. Hơn nữa, hiện tại vị ký chủ này cũng đang thoi thóp, xem ra, sống không lâu.

Vậy mà, sáng sớm ngày thứ hai, Khê sợ hãi than thấy, tiểu cô nương rõ ràng sắp chết, cuối cùng cũng có sinh khí, từ dưới đất bò dậy! Dù quần áo còn lưu lại dấu vết bị roi quật, nhưng rõ ràng không có việc gì! Vết thương máu chảy đầm đìa cũng chỉ sót lại vết sẹo!

Khê rất bất ngờ, tóm lại vị ký chủ trước mắt này là thứ gì?

Tiểu cô nương đứng dậy, thân thể lao đảo, bước ra ngoài, đến cửa, đưa bàn tay che khuất tia sáng chói mắt, sau đó mờ mịt nhìn về phía trước.

Nhìn theo tầm mắt của nàng, nhú mày, đây là đâu? Quý Ốc? Vắng vẻ, âm u, không một bóng người. Trái lại, bốn vách tường không nhiễm một hạt bụi nào, rõ ràng là mỗi ngày đều có người quét dọn.

Tiếng kè kè vang lên, phá vỡ không gian trống trải, sau đó, một người mặc quần áo vải thô xuất hiện. Nữ tử một mình bước đến, thời điểm nhìn thấy tiểu cô nương đứng trước cửa, thân thể rõ ràng cứng đờ, con ngươi đột ngột co rút.

Nhưng Khê nhận ra được, nội tâm tiểu cô nương đang vui sướng, người này là ai?

Nữ tử cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó cười vô cùng khó coi "Khê - Khê nhi!" Nữ tử trầm trồ nói lắp, căn bản không quan tâm đến quần áo dính máu trên người tiểu cô nương, trực tiếp lấy từ trong ngực ra một bộ quần áo trẻ con màu hồng. "Nhìn xem, có thích hay không?" Nữ tử áp chế đầy lòng không được tự nhiên, đến trước mặt tiểu cô nương.

Khê nhú mày, người này, rõ ràng có lòng dạ lang sói, vừa nhìn liền biết không có ý tốt.

"Nương!" Tiểu cô nương lập tức nhào vào trong lòng mẫu thân, cao hứng gọi, "Nương, nương, người đến thăm hài nhi, hài nhi rất ngoan ngoãn nga! "

Nữ tử hai tay giữ vai của tiểu cô nương, hiển nhiên là muốn đẩy nàng ra, Khê biết rõ, đối phương đang cực lực nhấn nhai điều này. Lại lộ ra nụ cười cứng đờ "Đây là quần áo mới nga, nương --" khi nói ra xưng hô này nữ tử rất khó chịu, "--thay cho con!"

Tiểu cô nương thật vui vẻ, gật đầu, không hề chú ý đến đầy mắt nữ tử chỉ có lạnh lùng và chán ghét.

"Thật xinh đẹp! " Nữ tử nhìn nàng, sau đó nói, "Hôm nay ta đến đất hài nhi đi đến một chỗ chơi rất vui, có chịu không?"

Nữ tử cũng không chờ tiểu cô nương đáp lại, nắm lấy cánh tay nàng, hướng ra cổng sau, vừa đi vừa kiểm tra, tựa như rất sợ có người phát hiện.

Tiểu cô nương đang đắm mình trong hạnh phúc, từ đầu đến cuối cái gì cũng không biết. Hai người ra cửa sân, đi qua con đường hoang vu, hướng về vùng ngoại ô hẻo lánh.

Vách núi hiểm trở, chỉ có con một đường mòn nhỏ trở thành đường qua lại. Lúc này, tiếng trẻ con trong trẻo mềm mại vang lên, trong giọng nói chứa thần sắc mong đợi, "Nương thật sự muốn mang Khê nhi đi xem nơi đó, là thật sao?" Tiểu cô nương chỉ cao tới đầu gối nữ tử, bước đi lung lay lắc lư, phi thường bất ổn, hơn nữa lại vô cùng khó khăn. Dù vậy, tiểu cô nương như vẫn trước nắm thật chặt bàn tay to kia, đối với nàng, nó vô cùng ấm áp. Thình thoảng lại ngừng đầu, về mặt thiên chân vô tà nhìn nữ tử.

"Khê nhi phải cẩn thận nha!" Gương mặt nữ tử giả nhân giả nghĩa, cười từ ái. Trong mắt Khê, quả là rất chướng mắt.

Khê nhi? Trùng hợp thật, lẽ nào ký chủ cùng tên với nàng?

"Nương! " Tiểu cô nương thoảng cúi đầu, bước chân dừng lại, thanh âm rầu rĩ.

Nữ tử cũng ngừng lại, cứng nhắc ngồi xuống, đầy mắt hiện lên một chút chần chừ và giãy dụa, thế nhưng vẫn cười ôn hòa như cũ, "Sao vậy?"

"Ca ca và tỷ tỷ đều nói Khê nhi là quái vật, nương, quái vật là cái gì?"

Trong mắt nàng lộ ra tia khát cầu, rất muốn nghe câu trả lời từ miệng nữ tử. Nàng nâng lên tay phải của mình, trong lòng bàn tay xuất hiện vết gầy ngang vô cùng dữ tợn. "Vì sao mọi người chưa bao giờ dắt tay Khê nhi tay phải? Vì sao nương cũng không nắm tay phải của Khê nhi?" Tiểu cô nương nghiêng đầu, gương mặt mê man.

Tay nữ tử sợ run một chút, tươi cười cương cứng tại khóe miệng. "Khê nhi ngoan, ca ca tỷ tỷ chỉ đùa Khê nhi thôi." Nữ tử không biết được, thanh âm của nàng cũng đã biến đổi, đứng dậy, nhìn phía trước mặt, chần chờ trong mắt nhanh chóng tiêu tán, "Lão phu nhân vì chăm sóc Khê nhi, cho Khê nhi ở trạch viện lớn như vậy, lại cho Khê nhi nhiều tỷ nữ chi chiếu cố con, không phải sao?"

Lớn? Khê liú lười, so quỹ viện không khác bao nhiêu, tỷ nữ? Khê âm thầm cười lạnh.

Nữ tử không phát hiện ánh sáng trong mắt tiểu cô nương nháy mắt nhạt dần. Vậy mà rất nhanh, nàng lại lộ ra bộ dáng tươi cười, rực rỡ như thế, thiên chân như thế, tựa như làm sáng rõ cả bầu trời.

"Nương, ca ca và tỷ tỷ rất quan tâm Khê nhi, kẹo này đều là họ cho con, chờ Khê nhi trưởng thành, nhất định mua thật nhiều kẹo..."

Nàng vừa nói vừa đi theo nữ tử, trên đường vài lần muốn nữ tử ôm nàng, nàng mệt mỏi, thế nhưng nữ tử vẫn như trước, nắm lấy tay trái của nàng, một chút phản ứng cũng không có.

Khoảnh khắc chân dẫm sát vách núi, nữ tử quay đầu, bất ngờ cúi người ôm lấy tiểu cô nương.

"Oa!" Nàng nở nụ cười phấn khích, dùng gò má tròn tròn mềm mại vô cùng thân thiết cọ cọ da thịt trơn bóng của nữ tử, "Nương, bay, bay!"

Thế nhưng, chỉ đi về phía trước vài bước, nữ tử đột nhiên ngừng lại. "Khê nhi, vĩnh viễn là cục cưng của ta." Nữ tử đưa tay tham luyến vuốt ve gò má của tiểu cô nương, nhìn bộ quần áo mới mình vừa mặc cho nàng.

Tiểu cô nương đang nghiêng đầu ngắm nhìn phượng xa, trong mắt tràn đầy mới lạ, tay nhỏ bé vung vẩy giữa không trung, như đang muốn bắt lấy ánh nắng mặt trời trước mắt.

Khê thân là người đứng xem, vẻ mặt thoáng căng thẳng, cẩn thận!

Bất ngờ, nữ tử đem hai nhĩ trong ngực cổ hết sức quăng xuống dưới, tiểu cô nương không phản ứng kịp, bỗng nhiên bị rơi xuống, nàng sợ hãi khóc lớn..., tê tâm liệt phế gọi nương, nương...

Nữ tử kinh ngạc nhìn phía trước, nhìn thân thể nhỏ bé từ từ biến mất, bên tai vẫn còn nghe được tiếng thét tê tâm liệt phế, tiếng khóc tràn ngập sợ hãi của trẻ con. Thân thể mềm nhũn, ngã lên vách đá sau lưng, phục hồi tinh thần lại, dần trở nên bình tĩnh, trong mắt lần nữa lấy lại tia sáng âm áp như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trở Về Vị Trí Cũ

Thân thể đang rơi tự do, cây cối dọc đường gãy rất nhiều, cơ thể bất ngờ bị va vào vách núi. Đau, Khê chỉ cảm thấy trong linh hồn truyền đến cảm giác đau nhức, nàng rất muốn nhắm chửi người, nàng chỉ là người đứng xem, tại sao muốn nàng cũng mặc danh kỳ diệu chịu đau thể này?

Tiểu cô nương ngừng khóc, rơi từ trên xuống nhưng không làm cho đứa bé này hôn mê. Làm Khê khó hiểu, nhìn ánh mắt ngây ngây ngô ngô kia, không biết nói gì.

Phanh—

Đột nhiên, thân thể tiểu cô nương bị một cành cây giữ lại, không rơi nữa, nhưng nhìn dọc theo vách đá nhiễm máu, làm cho người ta giật mình. Tiểu cô nương bất ngờ quay đầu, tựa như một tử thi, kinh ngạc mà nhìn chăm chăm Khê. Lúc này Khê mới nhận thấy được, không biết từ khi nào, nàng đã tách ra khỏi thân thể tiểu cô nương.

"Người nhìn thấy ta?" Khê nỗ lực nói chuyện, nhưng đối phương không hề có một phản ứng.

"Tỷ tỷ!" Tiểu cô nương bất ngờ gọi một tiếng, hai tròng mắt vốn như tro tàn lấp lánh tinh quang, gương mặt đầy máu xuất hiện một nụ cười thuần khiết đến cực điểm, sau đó, ngắt đi.

Gương mặt Khê mờ mịt, sững sờ nhìn tiểu cô nương ngắt đi trước mặt, cúi đầu nhìn thân thể trong suốt của mình. Lại nhìn ánh mặt trời xuyên thấu chiếu rọi trên người tiểu cô nương, trái tim đang khủng hoảng từ từ bình tĩnh lại, mặc dù rời khỏi ký chủ, thế nhưng Khê vẫn không thể đi đâu, nàng trôi lơ lửng bên cạnh tiểu cô nương, lẳng lặng chờ đợi.

"Đau, đau, đau" Một ngày một đêm, tiểu cô nương cứ như vậy, máu trên người còn đang chảy, dường như không bao giờ ngừng. Tiểu cô nương bắt đầu rên rỉ, đôi mắt vẫn nhắm chặt từ từ mở ra, chỉ đưa mắt về hướng Khê. Nhìn thấy Khê, không thể đỡ tọng trên khuôn mặt đứa bé từ từ giảm bớt, môi khô nứt rỉ máu khê nhúc nhích, nhìn như muốn nói gì, thế nhưng, thân thể nàng đã quá suy yếu!

Khê nhíu mày, gắng sức đến gần, muốn nghe rõ. Đúng lúc này, một lượng lực mạnh mẽ bất chợt từ trong thân thể tiểu cô nương phát ra, lực lượng quý dị cường hãn, hút vào hết thảy mọi thứ, hút cả nàng vào.

Một hồi choáng váng, đến lúc Khê nhận biết được tình hình. Loại đau đớn thấu tâm can chấn động lòng nàng! Khê tròn to hai mắt, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Tỷ tỷ, vì sao...mẫu thân không thích Khê nhi, vì sao tất cả mọi người đều không thích Khê nhi?" Thời điểm Khê mê mang, trong đầu bỗng truyền đến thanh âm mềm mại, đây là thanh âm của ký chủ, tiểu cô nương.

"Hận sao?" Khê đáp lại, âm sắc lạnh lùng dị thường.

"Hận? Tâm ta đau, ánh mắt khác thường của mọi người. . . , thì ra, đây là hận." Tiểu cô nương cười châm biếm, trong nụ cười cất chứa tang thương, vốn không nên thuộc về một đứa bé ba tuổi. "Ta giao thân xác cho tỷ tỷ, tỷ tỷ thay Khê nhi báo thù, có được hay không?" Tiểu cô nương chợt an tĩnh lại.

"Tỷ tỷ, thân thể Khê nhi lợi hại nhất, những người đó, đều đáng chết! Đều đáng chết!" Không đợi Khê đáp lại, Khê nhi đã tự ra quyết định. "Khê nhi sẽ ở trên trời, xem tỷ tỷ báo thù rửa hận giúp Khê nhi, những người đó, đều đáng chết!" Tiếng nói Khê nhi càng ngày càng yếu, mãi cho đến lúc biến mất.

Khê chửi thề một tiếng, nàng giống như một con rối, bị người điều khiển! Nhưng mà, thân thể đã là của mình, Khê cố gắng giật giật ngón tay, tuy rằng rất gian nan, đối với Khê mà nói, cảm giác thật tốt.

Bóng đen lập tức bao phủ toàn bộ, Khê triệt để hôn mê.

...

Sáng sớm, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, một ngày mới bắt đầu. Tiếng người chưa kịp truyền đến, từng hồi chuông thanh thúy đã vang lên phá vỡ không gian vắng vẻ. Trên con đường nhỏ, từ rất xa đã nhìn thấy hai bóng người càng ngày càng gần, thì ra là hai hòa thượng một già một trẻ, bọn họ mặt áo cà sa cũ nát, nhưng vẻ mặt lại bình thản.

"Sư phụ, sao người dừng lại?" Tiểu hòa thượng không hiểu nhìn người trước mắt, tò mò hỏi.

"Đã nhiều ngày lão nạp tâm thần bất định, là Phật tổ dự báo cho lão nạp, lúc trước còn không minh bạch, hiện tại đã thông suốt." Lão hòa thượng vãn về phật châu trong tay, nở nụ cười nhàn nhạt.

Tiểu hòa thượng không hiểu được, nhưng nhìn theo hướng lão hòa thượng đang nhìn, bất thành linh bị hù dọa, "Là người, sư phụ, là một đứa bé!" Một đứa bé bị kẹt trên cành cây, nửa thân thể gục xuống, máu trên người đang nhỏ từng giọt, nhìn kỹ, trên vách đá vẫn còn vết tích cây cỏ bị bẻ gãy, lá cây nhuộm đầy máu. Hòa thượng nhìn tình cảnh này, thoáng ngốc lãng, sau đó nhanh chóng lại gần, chặt vật leo lên, ôm đứa bé trên cây cứu xuống, ngón tay thăm dò trước mũi nàng, "Sư, sư phụ!" Tiểu hòa thượng ôm Khê cả người là máu, bộ dạng ừ rử.

Lão hòa thượng đi lên, âm thầm niệm một câu Phật hiệu, sau đó cúi người xuống, tay đặt lên cổ đứa bé, gương mặt đang bình tĩnh thay thế thành vui mừng. "Còn có hơi thở!" Lão hòa thượng vén ống tay áo, lần thứ hai kiểm tra mạch đập đứa bé. Tiểu hòa thượng nghe lời sư phụ nói, con ngươi tro tàn nháy mắt sáng lên, còn hơi thở, thật tốt quá.

"Không thể trì hoãn nữa!" Lão hòa thượng tiếp nhận đứa trẻ từ trong lòng đối phương.

"Tùy Không, con lập tức đi hái Ngũ mai long quả đi."

"Sư phụ, người..." Tùy Không căn bản không kịp nói gì, lão hòa thượng đã cất bước như bay rời đi.

Phía bên kia của vách đá, trên ngọn đồi thấp, duy nhất một ngôi chùa đứng cô linh, cổ xưa, cao ngất, nhưng vô cùng hài hòa.

"Rất thâm!"

"A di đà phật! Phật Tổ phù hộ!"

"Còn nhỏ như vậy, làm sao chống đỡ đến bây giờ? Phật Tổ phù hộ, là một kỳ tích!"

Mọi người đang bàn luận, lúc này, lão hòa thượng mệt mỏi từ trong phòng đi ra, trong tay tiểu hòa thượng phía sau lưng một chậu máu loãng, bên trong còn mảnh vải trắng nhuộm đỏ.

"Sư phụ, đứa bé kia thế nào rồi?"

"Không còn nguy hiểm phải không?"

"Thế nào rồi?"

Mọi người xông lên, quan tâm hỏi.

Lão hòa thượng xoa mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang chiếu sáng, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hiện lên nụ cười yếu ớt, "Chủ thần quay về, thế không thể cản!" Lão hòa thượng cười nhẹ, không để ý đến đệ tử xung quanh, đi vào Thiền thất.

"Tùy Không, ý sư phụ là thế nào a?"

"Đúng vậy, sư phụ có ý gì? Cái gì ngăn cản?" Có người gãi gãi ót của mình, vẻ mặt mờ mịt.

"Sư phụ từ rất lâu không có vui như vậy!" Người khác trầm ngâm nhìn bên trong cửa.

"Tùy Không, đưa bé ra sao rồi?"

Tùy Không thờ dài, "Mất một lớp da, có thể thế nào? Từ trên vách đá ngã xuống, cũng may có cành cây ngăn lại, nếu không đã sớm mất mạng! Nhìn xem!" Tùy Không cầm chậu nước trong tay đưa ra ngoài, "Là da thịt, từ trên người đứa bé kia."

"Tê--" Mọi người hít một ngụm khí lạnh, cái này chỗ nào là vải, căn bản là thịt!

"Được rồi được rồi, tất cả giải tán đi, vây quanh chỗ này, tranh cãi âm ỉ quấy rối người ta nghỉ ngơi!" Tùy Không cười bước qua, Phương trượng sư phụ của bọn họ, thỉnh thoảng xuất ra vài câu không giải thích được, mà bọn họ thì không lần nào nghe hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ánh dương quang mùa xuân nhu hòa mà tươi đẹp, tia nắng xuyên qua kẽ lá, thật giống tình linh xinh đẹp. Tiếng chuông xa xăm từ ngôi chùa trên đồi truyền đến, những nơi âm thanh này đi qua, cây cối, hoa cỏ đều run rẩy, linh động đáp lại, tựa như ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó.

Một góc ngôi chùa, cả người đứa bé bao bọc vải trắng, nằm trên ghế trúc, hình dạng y hệt xác ướp, nằm thẳng như khúc gỗ, không nhúc nhích.

"Ngoan nha, lát nữa có khách nhân đến đây, Tùy Không xong việc sẽ trở lại ngay!" Tùy Không thương tiếc vuốt ve đầu đứa bé, không muốn đứng dậy rời đi.

"Nàng không đáp lại đâu, người có nói nhiều hơn nữa, vẫn là đàn gậy tai trâu a." Hòa thượng bên cạnh nói với Tùy Không, "Chỉ đáng tiếc, một đứa trẻ tốt như vậy, tróc một tầng da, ai-- nam hài thì tốt rồi, nhưng sao lại là một nữ hài."

"Người nhỏ giọng một chút!" Tùy Không trừng mắt người bên cạnh, nghiêm túc nói, "Sư phụ đã nói, đó là đứa bé có phúc khí, nàng nhất định sẽ mạnh khỏe, tuy rằng không thể nói, nhưng không có nghĩa nàng nghe không được, người xuất gia tâm luôn từ bi!" Tùy Không niệm một câu Phật ngữ, xoay người rời đi.

Hòa thượng kia bĩu môi, "Ta chỉ nói như vậy mà thôi, không có ý gì khác--" Nhìn bóng lưng Tùy Không, hần vội vã chạy tới, ngoan ngoãn theo sau, không dám nói gì nữa.

Tiếng gõ mõ, tiếng chuông, niệm kinh trộn lẫn cùng một chỗ, cách xa như vậy, nhưng lại rất chói tai, đều bay đến tai đứa bé. Ánh mặt trời chiếu trên người nàng, tia sáng bắn thẳng vào đôi mắt. Bất ngờ, cơ thể đang tựa như người gỗ, chuyển động.

Băng vải bao bọc quanh người, giống như bị vũ khí sắc bén rạch ra, từ từ đứt rời, tróc ra, phần cơ thể lộ ra ngoài, nhẵn bóng không tỳ vết. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên làn da, trắng nõn đến cực điểm, lộ ra ngay trước mắt!

Hô--!

Nàng khẽ thở ra một ngụm trọc khí, đôi mắt vô thần từ từ khôi phục thần thái.

Khẽ chậm chạp vận vẹo cổ, chậm rãi động đậy hai tay, khẽ nâng hai chân, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng mỉm cười - cuối cùng cũng cử động được rồi! Thân thể có cảm giác, thật tốt!

Tuy hành động rất chậm chạp, khổng chế cũng không nhảy bén, thế nhưng, cảm giác làm chủ được thân thể khiến Khê phi thường vui mừng. Khê cảnh giác nhìn tứ phía, nhú mày nhìn thân thể mình không còn mảnh vải che thân, tiếp đó chậm rãi vào một căn phòng, lấy ra bộ tăng y, đơn giản mặc trên người,

sau cùng mới thở dài nhẹ nhõm

Đứng trước cửa, kinh ngạc nhìn tay phải, lòng bàn tay có một lỗ hổng dữ tợn, khiến người ta nhìn thấy mà ghê người. Người đã trải qua tử vong như Dạ Bá cũng cảm thấy khó chấp nhận, dù đã có được thân thể này, nhưng trong đầu vẫn hỗn loạn như cũ, hình như đã bị một tấm lưới vô hình ngăn cách.

Khê thông thả bước ra ngoài, vậy mà không gặp được người nào! Khê cau mày, nàng còn nhớ nơi này có rất nhiều hòa thượng.

...

"Làm phiền tiểu sư phụ!" Một vị phu nhân quần áo lộng lẫy cầm hương trong tay đưa cho tiểu hòa thượng, vóc dáng thon gầy quỳ gối trên đệm hương bồ, cung kính chấp tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn tượng Phật, niệm thầm trong lòng, sau đó đập đầu lạy ba cái, lúc này mới đứng dậy, mỉm cười nhìn hòa thượng đứng bên cạnh, "Tùy Duyên đại sư sức khỏe có tốt không? Đã lâu không gặp cao tăng." Phu nhân dò hỏi.

"Sư phụ rất khỏe, chỉ là người có việc đi xa, vẫn chưa trở về." Sắc mặt tiểu hòa thượng bình tĩnh đáp.

Trong mắt phu nhân lóe lên tia thất vọng, lập tức che giấu, "Phật Quang Tự linh nghiệm như vậy, tại sao không rời khỏi địa phương hẻo lánh này, làm cho nhiều người biết đến lễ Phật, cùng được Phật Tổ phù hộ." Phu nhân cười nịnh nọt.

"Thí chủ nói đùa." Tiểu hòa thượng không nói nữa, an tĩnh đứng bên cạnh.

"Nương, nương!" Phu nhân đang vô cùng xấu hổ thì hai bóng dáng nhỏ bé từ bên ngoài chạy đến, vui mừng nhào vào lòng nàng, một nam nhân đi phía sau chúng, cười từ ái nhìn hình ảnh trước mắt.

"Lại đây, cúi đầu lạy Phật tổ, để người phù hộ bảo bối của chúng ta bình an lớn lên, tương lai vinh hoa phú quý!" Phu nhân nắm tay hài nhi, hướng dẫn.

Trên mặt nữ hài hiện rõ ràng sự kính trọng, thế nhưng vì ngại phụ mẫu đang ở đây, không tiện phát tác tính tình, cực kỳ không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn hành lễ bái tượng Phật tổ.

"Nương, Phật tổ sẽ làm cho nữ nhi lớn lên thành người xinh đẹp nhất sao?" Nữ hài ngây thơ nhìn phu nhân, đáy mắt chứa sự toan tính thiệt hơn.

Khê tùy tiện đi lung tung, cũng không biết mình đang đi đến nơi nào, nàng đang muốn tìm người để hỏi thăm, bên tai lại truyền đến tiếng nói trẻ con, Khê lần theo thanh âm đến, tựa người vào thạch đài, nghiêng đầu nhìn bên trong.

Chỉ thấy bên trong đại điện, một nhà bốn người đứng chung một chỗ, một nam một nữ, tuổi tác nam nhân hơi lớn, trong ngực ôm hai đứa bé, rõ ràng là nam hài và nữ hài, thế nhưng quần áo đang mang trên người, hoa văn và màu sắc giống nhau y như đúc. Trên mặt phụ mẫu biểu tình sùng ái yêu thương, còn hài tử ngây thơ nũng nịu.

Khê nhìn họ, một loại tình cảm không thuộc về nàng trào ra, trầm thấp mà bi thống, lại xen lẫn oán hận nồng đậm, đau xót khiến Khê không khống chế được cơ thể. Thân thể theo bản năng quỳ rạp trên mặt đất, đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn bốn người trong điện, từ trầm khí quanh quần xung quanh nàng.

Khê cau mày, đây không thể nào là tâm tình của nàng, đau thương kia, tuyệt vọng kia, là đến từ chính thân thể này. Khê bắt ngờ xoay người, chạy không mục đích về phía trước, tốc độ nhanh kinh người.

Dưới chân bỗng trượt một cái, cơ thể lăn nhanh xuống sườn núi, đến khi va chạm vào tảng đá, đầu óc Khê choáng váng, thậm chí một tiếng "Chết tiệt."

"Người không phải đã đi rồi sao?" Khê nhíu mày, hỏi.

Đáp lại, thân thể run rẩy kịch liệt, từ bên trong truyền đến cảm giác sợ hãi và phần nộ tột cùng.

Ầm--

Tiếng sấm nổ vang, kinh thiên động địa, Khê choáng váng đầu óc, nàng đang muốn lẩn tránh, vậy mà vừa đứng dậy, cơ thể lại lao đảo ngã trên mặt đất, lúc nàng đang hoa mắt, lớp màng ký ức trong đầu như bị xé rách, ủa tới như thủy triều.

Mẫu thân như hoa như ngọc bị người cường đoạt rồi giết chết, tiếng kêu thê thảm của người ấy, hồi lâu vẫn không tiêu tan.

Phụ thân không chịu khuất nhục, ngũ mã phanh thây, đôi mắt người chết không nhắm mắt khắc sâu trong lòng nàng.

Người Dạ gia lương thiện, già trẻ lớn bé, không một ai sống sót, đều chết thảm, thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông.

....

"Người là quái vật có mẹ sinh, không có mẹ dưỡng, cút ngay..."

"Quái vật, cho người ăn phân, ăn, ăn đi..."

"Đánh chết người, đồ sao chổi, đánh chết người..."

"Con là bảo bối ngoan của ta, Khê nhi..." Bảo bối thì nên bị quăng xuống núi sao?

Ký ức của hai người, thay nhau xuất hiện, nổi oán hận bắt đầu ngưng tụ, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đau đớn thấu xương đánh úp toàn thân, thân thể nhỏ nhỏ thừa nhận dày vò to lớn, đầu óc như muốn vỡ nát, ký ức thống khổ của hai người đan xen vào nhau, Khê không còn khả năng phân ra người nào đến cùng mới thật sự là nàng, quanh quẩn tự đáy lòng chỉ có hận, nộ cùng oán!

Khe bỗng trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm phía trước, là một Phật động. Trong đó đặt tượng Phật điêu khắc bằng các tư thái khác nhau, sống động như thật, tư thế nằm lười biếng, cong môi cười nhạt, uy nghiêm hoặc nhân từ...

Khe tê liệt ngồi trước cửa động, nhìn những tượng Phật này, ánh mắt đại ra, quanh thân phát ra tử khí không hợp tuổi, làm cho người ta không cảm giác được một chút sức sống nào. Long mi nhẹ run, ánh mắt dần dần có chút phản ứng, môi khô nứt khẽ nhúc nhích, thanh âm từ đáy lòng vang lên: "Vì sao, vì sao?"

"Vì sao không che chở Dạ gia? Vì sao trợ Trụ vi ngược?"

"Đều nói Phật Tổ phổ độ chúng sinh! Thế nhưng vẫn cứ không độ Dạ gia, không bảo hộ Dạ gia? Vì sao chứ."

...

"Ta là cốt nhục của các ngươi! Máu thịt trên cơ thể ta là của các ngươi!"

"Nếu cho ta sinh mệnh, vì cái gì không che chở ta! Nếu đã sinh ta ra, tại sao không yêu thương ta?"

"Cái gì là tình thân? Cái gì gọi là cốt nhục chí thân? Cái gì là tình mẫu tử? Cái gì là từ bi?"

...

Ba ngày ba đêm, Khê không ăn, không uống cũng không ngủ. Quỳ bất động trước cửa nơi này ba ngày, trong đầu không ngừng lặp lại những câu nói đó, không ngừng hỏi. Đến ngày thứ tư, khi ánh rạng đông đầu tiên chiếu xuống, Phật động bị chùm ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi, từ từ khắc vào mắt Khê.

Ha ha ha --

Khe đột ngột cười điên cuồng, hai bàn tay nắm chặt, móng tay vô thức siết chặt vết rách ở lòng bàn tay, vô cùng dùng sức, dường như muốn vụn nát năm ngón tay thành tảng đá không vết nứt nào.

Bởi vì miệng bất ngờ hé mở, từ đôi môi khô khốc máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ cánh môi nàng. Khê chặt vật bò dậy từ dưới đất, tuy cơ thể bám không vững, nhưng vẫn phi thường kiên định xoay người, từng bước một hướng về phía trước.

Cách đó không xa, một vị lão giả mặc Tăng y thân nhiên đến gần Khê, Phật châu trong tay từng viên từng viên chuyển động: "Xem ra, ngươi đã nghĩ thông suốt!" Lão hòa thượng ôn hòa nói với Khê, căn bản đang xem người trước mắt như một người trưởng thành mà không phải đứa bé ba tuổi.

Sắc mặt nàng dị thường âm lãnh, lạnh như băng nhìn lão hòa thượng trước mặt, thương xót trên mặt lão hòa thượng cùng trên tượng Phật trong động giống hệt nhau, "Nghĩ thông suốt?" Khê tự lẩm bẩm, mê man nhìn lão hòa thượng, "Cái gì là từ bi?" Không chờ đối phương trả lời, nàng tiếp tục nói, "Từ cùng bi. Nguyên giúp chúng sinh yên vui là từ, nguyện loại bỏ đau khổ của chúng sinh là bi!" Khê cười giễu cợt, trên mặt là một nụ cười cực kỳ châm chọc.

Từ bi?

Đây chẳng qua là cái cơ giả nhân giả nghĩa! Lòng người là thứ dễ dàng thay đổi nhất!

Cái gì là Phật, cái gì là ma?

Phật Tổ phổ độ chúng sinh, khiến chúng sinh thoát khỏi cực khổ, thế nhưng vì sao thế gian vẫn còn nhiều chuyện bất bình như vậy?

Phật độ con người, từ Ma lại độ Phật!

Ta muốn thành ma, trở thành ác ma thiên hạ vạn vật không dám kháng cự, làm cho người người vừa nghe tin đã sợ mất mật, khiến quỷ thần sợ hãi!

Khí thế Đế vương từ trên người Khê tản ra, loại hắc ám đến từ địa ngục bao phủ tứ phía. Ngôi chùa lúc trước rõ ràng còn đang tốt lành, nháy mắt đã bị cổ sát khí nồng đậm lấp đầy.

Cái gì Khê nhi, cái gì mà thiên kim tiểu thư? Ta chỉ là ta! Ta chính là Dạ Khê, ta chính là Dạ Bá, người nào nghe đến tin đã sợ hãi, ta sẽ khiến kẻ đã khi dễ ta biết, cái gì gọi là chân chính sống không bằng chết, cái gì mới thật sự là tử vong!

Lão hòa thượng nhìn bóng lưng Khê rời đi, sắc mặt bình tĩnh rốt cuộc vỡ tan, trên mặt lộ ra sợ hãi chưa từng có!

"A di đà phật, Phật Tô phù hộ, thế nhân ngu muội, thế gian không còn bình tĩnh nữa!" Lão hòa thượng lắc đầu thở dài, nhìn bóng lưng nho nhỏ kia, lại chợt nở nụ cười.

"Sư phụ, ngài thế này là sao?" Tùy Không chạy tới, nhìn lão hòa thượng một hồi khóc một hồi cười, không hiểu ra sao, "Sư phụ, không nhìn thấy đứa bé." Tùy Không vội vàng nói, "Nó, nó đã biến mất!" Hắn đang rất gấp a.

Lão hòa thượng nhìn bộ dạng Tùy Không, một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, "Sát thần cũng tốt, Từ thần cũng vậy, tất cả đều là nàng, chủ thần quay về, hôm nay triệt để thanh tịnh, thế không thể đỡ, thế không thể đỡ a!" Vuốt phẳng tăng y trên người, "Tùy Không, lão nạp muốn bế quan, bắt đầu từ ngày mai, đóng cửa chùa, xin miễn gặp khách, trừ phi lão phu nhân tự mình tới cửa."

"Sư phụ?" Tùy không nhú mày, hắn đến tìm hài tử, sư phụ tại sao lại như vậy? "Còn đứa bé kia, nó đâu?" Tùy không hô lớn, thế nhưng nào còn bóng dáng lão hòa thượng ở đây nữa.

Tùy Không cúi đầu ủ rũ trở về, vừa vào cửa, nhìn thấy một nữ hài ba tuổi, trên người mặc bộ tăng y, đang ngồi uống trà trên ghế.

"Người đã tỉnh!" Tùy Không thật cao hứng.

...

"Hi nhi ngoan, lát nữa là đến nhà rồi." Phu nhân ngồi trong xe ngựa, ôm nữ hài về mặt không kiên nhẫn, đầy cung chịu, "Lão gia, lần này rất đáng tiếc, không gặp được Tùy Duyên đại sư, sau này có cơ hội, nhất định phải để đại sư nhìn hài nhi của chúng ta!" Nàng vuốt ve đầu nam hài ngồi bên kia, ánh mắt kiêu ngạo.

Nữ hài bĩu môi, âm thầm làm mặt quỷ với nam hài đối diện, "Nương, chỗ đó thật đơn sơ, gian phòng cũng cũ kỹ, hơn nữa trong viện đều là cỏ dại, rất khó coi!" Ngẩng đầu nhìn phu nhân, "Hi nhi không bao giờ đến địa phương quỷ quái đó nữa, hòa thượng, không thú vị, với lại, bọn họ cũng không nghe lời Hi nhi nói!" Nó có chút tức giận nói.

"Đứa trẻ này, con nói cái gì vậy?" Phu nhân nghe xong, đỡ khóc đỡ cười, "Nơi đó là chùa, làm sao có thể so sánh với nhà chứ?"

"Hòa thượng này đều khinh thường chúng ta, vì sao người còn muốn đi nữa?" Nam hài bỗng nghiêng đầu hỏi, "Cha, nương tại sao muốn đến ngôi chùa đó, vừa cũ vừa nát, người cũng không thân thiện." Nam hài bĩu môi.

Phu nhân lắc đầu cười, cũng không đem lời nói của hài tử để trong lòng, tiếp tục nói chuyện với phu quân.

Rất nhanh, xe ngựa từ từ rẽ vào đại trạch quyền quý.

Phủ đệ hào môn, đình đài gác cao, kiến trúc mọi nơi đều đến từ tay nghề của bậc thầy, đình viện xanh um tươi tốt, hồ nước trong suốt thấy đáy, hoa thơm chim muông phong phú. Tại lương đình bên hồ, một vị lão phu nhân đang ngồi, khí thế không giận mà uy. Bà nhìn đàn cá trong hồ, tỷ nữ quý bên cạnh đang trả lời câu hỏi.

"Đi Phật Quang Tự dâng hương?" Lão phu nhân quay đầu, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm tỷ nữ quý trên đất, sau đó khoát khoát tay, thở dài một hơi, "Một người cũng không cho ta bớt lo a!" Thần sắc thoáng lãnh khốc, "Trịnh ma ma, điều tra cho ta, tiện nhân kia đi nơi nào, đã làm những gì!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Dạ Khê ngồi ở ngưỡng cửa, tăng y trên người được cắt sửa tương đối vừa người. Da thịt trẻ con lộ ra ngoài, nhẵn bóng, không chút 티 vết, đây là chỗ làm người ta khó hiểu, rõ ràng đã mất một tầng da, cả người huyết nhục mơ hồ, mới qua vài ngày sao lại lành lặn như vậy?

"Nha đầu, nguoi quá trầm lặng rồi!" Tùy Không ngồi bên Dạ Khê, nhìn thần sắc nàng ngốc lãng, khẽ lắc đầu, "Nguoi bao nhiêu tuổi? Ta vẫn chưa biết nguoi tên gì?" . Hắn có chút ủy khuất nói, "Nguoi cũng không thích người khác luôn gọi nguoi nha đầu, nha đầu, nhì?" Tùy Không cười hiền lành.

Dạ Khê nghiêng đầu sang, nhìn khuôn mặt hắn, khẩu khí này, vẻ mặt này, y hệt người Dạ gia, đều mang lòng dạ từ bi, đối đãi bất cứ chuyện gì cũng giữ thái độ hiền lành, nhân từ.

Trong mắt Dạ Khê lóe lên tia sáng cực độ châm chọc, "Dạ Khê!" Nói xong lại nhìn đi nơi khác, tiếp tục ngây người nhìn phương xa.

Cơ thể Tùy Không run lên, rất lạnh nhạt! "Nguoi xác định nguoi chỉ mới ba tuổi mà không phải ba mươi?" Tùy Không rầu rĩ trề môi, thấy Dạ Khê cũng không thèm đếm xỉa tới hắn, mới ngượng ngùng rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hắn, khuôn mặt bình tĩnh của nàng thoáng rạn nứt, bi thương trong mắt nhanh chóng lan rộng, dần dần bao phủ toàn thân nàng. Dạ Khê nhìn lòng bàn tay phải, vết rách kinh tởm vẫn tồn tại, khiến bàn tay nàng cơ hồ cắt thành hai nửa. Vì vậy, vừa sinh ra đã bị gọi là yêu quái, bị gia tộc vứt bỏ, bị tiện tỳ khi dễ. Khê nhi hiểu được, nàng trưởng thành sớm hơn so với bất kì đứa trẻ nào, nàng đã nhìn thấu nhân gian âm lạnh, nhưng vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa vì chút ôn nhu hư ảo kia.

Dạ Khê cười lạnh, khát cầu vĩnh viễn không có khả năng thành hiện thực với tình mẫu tử rẻ mạt nàng đã từng chứng kiến, là bi thương cũng là bi ai!

"Nếu nguoi không muốn sống, ta sẽ giúp nguoi sống sót, Khê nhi, hãy an nghỉ!" Dạ Khê xòe bàn tay đang nắm chặt ra, nơi đó truyền đến cơn đau rất nhức nhối, nhiệt lượng nóng bỏng thoát ra từ lòng bàn tay, sau cùng chỉ còn lại cảm giác thanh lương mát lạnh. Dạ Khê khẽ cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như trên ấy xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc, Dạ Khê mơ hồ nghe được, nàng đang gọi, "tỷ tỷ".

...

Hai năm sau

Núi rừng đang trong mùa xuân, cảnh vật khắp nơi đầy sức sống. Cây cối đâm chồi, nảy lộc, thảm cỏ non mọc xanh biếc, vô cùng mềm mại, dòng suối nước đang chảy róc rách, động vật sau thời gian ngủ đông lại thức dậy tìm kiếm thức ăn... Mọi thứ đều rất yên bình.

Rào rào---

Một bàn tay nhỏ bé túm lấy dây thừng kéo về phía sau, nhìn lên, đầu dây thừng buộc một tấm lưới đánh cá cũ nát. Đến khi kéo được lưới lên bờ, chủ nhân bàn tay đó trở lại, gỡ nhẹ bề mặt lưới, lấy ra hai con cá nhỏ.

Đứa bé mặt bộ tăng y cũ nát nhưng sạch sẽ, mái tóc buộc đơn giản, biểu cảm lãnh tĩnh ôn trọng không hề hợp tuổi.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng--

Tiếng chuông xa xa truyền đến, nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng ngôi chùa. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên suy nghĩ sâu xa, cá trong tay thuận thế trượt ra, một lần nữa rơi xuống dòng suối, boi hai vòng trong dòng nước rồi sau đó biến mất. Nàng không để ý tới lưới đánh cá để trên đất, xoay người vào chùa.

Chuông vang lên, chắc hẳn có khách ghé thăm, Phật Quang Tự đóng cửa đã lâu cuối cùng lại mở lần nữa.

"Tùy Duyên đại sư, đã lâu không gặp, lão thân xin chào." Lão phu nhân quần áo đơn giản nhưng không mất đi tôn quý cung kính thực hiện Phật lễ.

"Phí lão phu nhân, nhiều năm không gặp, người vẫn là gừng càng già càng cay." Tùy Duyên đậm cười, nghiêm nghị, "Phí lão phu nhân, đã đến muộn."

Đáy mắt Phí lão phu nhân lóe lên tia kinh ngạc, lập tức cười nói, "Thời buổi rối loạn, hai năm trước vốn đã muốn đến, nhưng vì có việc xảy ra nên trì hoãn lại." Bà nhìn Tùy Duyên đại sư, "Lão thân đến quấy rầy quý tự vài ngày, đại sư đừng chê ta phiền.

Dạ Khê đi đến, liền nhìn thấy những người xa lạ trong sân, tuy rằng quần áo mộc mạc, thể nhưng hành vi tư thái đã tiết lộ thân phận của họ. Khê lạnh lùng quét mắt một vòng, không để ý đến thần sắc quái dị của đối phương nhìn mình, vào đại điện.

Tùy Duyên nhìn thấy Dạ Khê, lộ ra nụ cười thần bí, "Nha đầu, lại vụng trộm trốn đi." Tùy Duyên nhìn ống tay áo nàng bị ướt một mảng.

Nàng cũng không xem đến Tùy Duyên, chỉ nhìn lướt qua lão thái thái kia, quay người bước đi.

"Chờ chút!" Phí lão phu nhân bỗng nhiên thốt ra, xoay đầu nhìn về phía Tùy Duyên, "Đại sư, nàng, nàng là ..." Phí lão phu nhân hình như rất kích động.

"Phí lão phu nhân đã nhận ra." Tùy Duyên niệm Phật ngữ.

"Thật tốt quá, thật tốt quá, con không chết!" Phí lão phu nhân run run bước về phía trước, chìa tay muốn đụng vào Dạ Khê.

Đáy mắt nàng hiện lên tia chán ghét, nhanh nhẹn lui ra sau hai bước, né tránh bàn tay trước mắt, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn Tùy Duyên không nói một lời, không tiếng động chất vấn.

Sống lưng Tùy Duyên run lên, da đầu tê dại, ông biết rõ, nếu không có người ngoài ở đây, nha đầu trước mắt này chắc chắn sẽ xông lên hành hung ông. "Đây là Phí lão phu nhân, cũng là tổ mẫu của ngươi!" Tùy Duyên nhanh chóng giải thích.

Phí lão phu nhân kích động quá mức, cũng không nhận ra thái độ khác thường của Tùy Duyên đối với Dạ Khê.

"Lão thân nên đến sớm, nên đến sớm..." Phí lão phu nhân xúc động nói, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Hài tử, khổ cho con, là tổ mẫu sai, tổ mẫu không chăm sóc tốt cho con, khiến con phải chịu khổ nhiều như vậy." Phí lão phu nhân nhìn nàng nói.

"Phí lão phu nhân, cẩn thận thân thể." Trịnh ma ma nhanh nhẹn nâng lão phu nhân, khuyên can, ánh mắt nghi hoặc nhìn Dạ Khê, trong lòng dâng lên cảm giác mơ hồ không xác định.

Phí lão phu nhân? Tổ mẫu? Dạ Khê vừa nghe, sáng tỏ. Thì ra là người thân, cùng huyết thống với thân thể này. Nàng quan sát lão thái thái lần nữa, khuôn mặt hiền lành, nhưng hai mắt sắc bén, là một lão bà khó đối phó.

"Ta là ai?" Dạ Khê đột ngột đưa tay phải ra, đem đoạn chương bày ra trước mặt Phí lão phu nhân, về mặt khiếp nhược.

Phí lão phu nhân và Trịnh ma ma âm thầm trao đổi ánh mắt, hóa ra vừa rồi nàng ngây ngây dại dại, không thể trách không có phản ứng gì! Phí lão phu nhân thờ dài trong lòng, một đứa bé mà thôi, đúng là bà nghĩ quá nhiều.

...

Buổi tối, Dạ Khê đập cửa, lạnh lùng trừng mắt nhìn lão hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ trước mặt, "Lão đầu, ngươi rút cuộc có ý gì?" Dạ Khê nhìn chăm chăm Tùy Duyên, "Ngươi biết được gì rồi?" Dạ Khê vào cửa, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Tùy Duyên vẫn bình tĩnh, cười nhạt, "Lão nạp có thể biết được gì?"

"Biết ta là ai!" Dạ Khê tỉnh táo nói, "Ngươi còn biết nhiều hơn so với đám người ngu xuẩn đó." Dạ Khê cười khê, "Thế nhưng, cũng chỉ giới hạn là biết mà thôi!" Dạ Khê đứng dậy, "Người xuất gia luôn giữ lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không, muốn nhảy khỏi hồng trần mà lại đang ở hồng trần, ngươi đừng quên lời bản thân đã từng nói."

a, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Tùy Duyên vẫn bình tĩnh, cười nhạt, "Lão nạp có thể biết được gì?"

"Biết ta là ai!" Dạ Khê tỉnh táo nói, "Ngươi còn biết nhiều hơn so với bọn người ngu xuẩn đó." Dạ Khê cười khê, "Thế nhưng, cũng chỉ giới hạn là biết mà thôi!" Dạ Khê đứng dậy, "Người xuất gia luôn giữ lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không, nhảy khỏi hồng trần, lại đang ở hồng trần, ngươi đừng quên lời chính ngươi đã từng nói."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bồn Gia(Thượng)

Xe ngựa chạy khỏi,Dạ Khê ngồi trong xe nhìn ngôi chùa xa dần, thần sắc lạnh nhạt, mơ hồ còn trông thấy Tùy Duyên đại sư đứng trước cửa.

"Tiểu thư yên tâm, vẫn còn cơ hội trở về." Trịnh ma ma cười ôn hòa, nhìn bóng lưng Dạ Khê nói.

Đáy mắt Dạ Khê lóe lên tia sáng, buông rèm cửa sổ xuống, vừa quay đầu, về mặt đã bị khiếp nhược thay thế, "Đứng, đứng vậy!" Dạ Khê vụng trộm nhìn thoáng qua Phí lão phu nhân, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, tựa như chuột thấy mèo.

Phí lão phu nhân cau mày, ánh mắt cắt đứt lệ quang, liếc qua Trịnh ma ma bên cạnh, khê lắc đầu. Trịnh ma ma còn muốn nói gì đó, thế nhưng khi nhìn thấy biểu tình của Phí lão phu nhân, lập tức đem lời nói đến miệng nuốt ngược trở về.

Dạ Khê ủ rũ cụp đầu xuống, tựa hồ như đang vùi vào cái ổ của chính mình, hận không thể đem bản thân lui vào một góc không ai nhìn thấy. Cho dù nàng không thấy tận mắt, vẫn có thể nhận biết rãnh mạch cảm xúc Phí lão phu nhân đang biến hóa.

"Sur phụ, Phí lão phu nhân nhiều lần đến kính Phật, cũng không thấy người xuất môn đưa tiễn, vì sao lần này không giống?" Tùy Không đứng bên cạnh Tùy Duyên, về mặt tò mò hỏi.

"Đúng vậy, sur phụ, tuy rằng không rõ vì sao lúc trước Khê Nhi bị sát hại, thế nhưng chắc chắn thoát không khỏi liên quan với người Phí gia, tại sao người còn muốn đem Khê Nhi giao cho Phí lão phu nhân? Như vậy không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Khê Nhi còn nhỏ như vậy..." Một hòa thượng đau

lòng hỏi.

Những người khác cũng gật đầu phụ họa, Dạ Khê tuy rằng thường ngày không thích nói chuyện cùng mọi người, nhưng ai cũng đều yêu thương đứa nhỏ này, đều thật tâm đối đãi nàng.

Tùy Duyên nhìn thần sắc mọi người, cười thần bí, "Đây là mệnh của nàng, là con đường nàng phải đi, ai cũng ngăn cản không được!" Nhìn xe ngựa không còn tung tích, Tùy Duyên ngẩng đầu nhìn bầu trời, quay lưng ra lệnh các hòa thượng, "Kể từ hôm nay, đóng cửa chùa, từ chối hết thảy khách đến thăm, Phật Quang Tự vâng theo quy củ, không can dự chuyện hồng trần!" Tùy Duyên nghiêm túc nhìn chúng tăng, "Tất cả lui xuống chuẩn bị đi!"

"Lão phu nhân, đến rồi!" Xa phu hồi bẩm, cửa xe ngựa lập tức mở ra.

"Khê Nhi, đến nhà, lại đây, theo tổ mẫu về nhà!" Phí lão phu nhân mỉm cười nói với Dạ Khê đang trốn trong góc, thậm chí còn đưa tay ra, ý muốn dắt tay nàng.

Dạ Khê chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh, như nai con đang hoảng sợ, khẽ lắc đầu.

"Tiểu thư yên tâm, lão phu nhân sẽ bảo vệ tiểu thư, người không cần lo lắng." Trịnh ma ma đi lên, nửa lời nửa kéo đem Dạ Khê từ trên xe ngựa xuống dưới, dắt đến bên cạnh lão phu nhân. Dạ Khê rúc cổ, chậm chạp ngẩng đầu, bất ngờ nhìn đến những khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ đứng ở cửa.

Trong lòng cười nhạt, quay đi quay lại một vòng, lại trở về! Ánh mắt lạnh như băng âm thầm đảo qua tỷ nữ trốn trong góc, Dạ Khê âm thầm siết chặt nắm tay, vậy mà rất nhanh, đem tâm tình thu liễm vào trong, lần trốn phía sau Trịnh ma ma, dường như không dám gặp người lạ.

"Tiểu thư thế này là sao, những người này người đều không biết?" Trịnh ma ma ngăn ra, cũng đem thần sắc bọn tỷ nữ người hầu đối diện thu vào đáy mắt, dẫn Dạ Khê đi theo Phí lão phu nhân vào nhà chính.

Thời điểm tỷ nữ nhìn thấy Dạ Khê, như bộ đáng gặp phải quỷ, hình như đã ăn trúng một con ruồi chết, vô cùng xấu xí.

"Ta đã rất lâu không về bốn gia." Phí lão phu nhân ngồi ghé chủ vị, ánh mắt sắc bén đảo qua gã sai vặt cùng tỷ nữ, quay sang hỏi lão quản gia, "Toàn bộ người ở đây sao?" Giọng nói băng lãnh, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Lão quản gia cúi người đáp, "Theo mệnh lệnh của lão phu nhân, toàn bộ tôi tớ người hầu Bích Tạ các đều ở đây." Lão quản gia nhìn lướt qua Dạ Khê, đáy mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa.

Dạ Khê nhu thuận đứng bên cạnh Trịnh ma ma, đầu cúi thấp, sợi tóc lòa xòa vừa vịn che khuất gương mặt, nhìn không rõ ràng thần sắc lúc này. Bích Tạ các? Nàng âm thầm nhíu mày, không phải là bài trừ?(bixié - bài trừ cách đọc gần giống với bì xiè-Bích Tạ)

Ngay lúc nàng đang trầm mặc, gã sai vặt, tỷ nữ đang chảy mồ hôi lạnh liên tục trước mắt, quỳ xuống, hướng về phía lão phu nhân dập đầu.

"Các người đều do Phí gia chọn ra, được đến chăm sóc tiểu thư, vậy mà các người lại đem cốt nhục Phí gia ta quăng đi!" Phí lão phu nhân nặng nề vỗ bàn, "Ta cho các người chiếu cố người, không phải kêu các người trông coi phạm nhân!" Lệ quang bắn về một tỷ nữ trong đó. Lúc này, có người cầm cành mận gai ném xuống mặt đất, trên đó, còn có vết máu khô khốc.

"Lão, lão phu nhân!" Tỷ nữ hoảng sợ ngồi xụi lơ trên mặt đất.

"Giỏi! Thật to gan, ở địa bàn Phí gia ta, dám hoành hành ngang ngược như thế!" Phí lão phu nhân quát lớn.

Dạ Khê nguy hiểm hít một hơi, tỷ nữ trước mắt, đối với Khê Nhi thật sự, là kẻ đã dùng cành mận gai quất vào người nàng.

"Khê Nhi ngoan, đến đây, nói cho tổ mẫu, bọn họ đối với con không tốt sao?" Phí lão phu nhân quay đầu nhìn Dạ Khê, sắc mặt biến đổi còn nhanh hơn thời tiết, ngay lập tức trở về bộ dạng từ ái.

Dạ Khê khiếp nhược nhìn bà ta, ánh mắt run rẩy đảo qua tất cả mọi người, run sợ né tránh phía sau lưng Trịnh ma ma, bộ dạng như gặp phải quỷ.

"Tiểu thư không phải sợ!" Trịnh ma ma an ủi.

Phí lão phu nhân nhìn lão quản gia, "Nếu không có năng lực tận tâm, chính là kẻ vô dụng của Phí gia!" Phí lão phu nhân khoát tay áo, mặc dù bà không nói gì, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, những người này sẽ không sống nổi.

"Lão phu nhân, tha mạng..."

"Nô tỳ không có làm, nô tỳ không có làm, tha mạng..."

"Không, không...nô tỳ tận tâm, tận tâm..."

"Nô tài..."

Trong lúc họ cầu xin tha thứ, gia nô sớm tiến lên chặn miệng, đem toàn bộ lời ra ngoài phòng.

Phí lão phu nhân nháy mắt với Trịnh ma ma, Trịnh ma ma sắc mặt không đành lòng, vẫn không thể tránh được, "Tiểu thư, lão nô mang tiểu thư nhìn một chuyện thú vị." Trịnh ma ma đưa Dạ Khê vào một gian phòng tối, trong phòng đặt hơn mười cái ghế gỗ, những người vừa bị mang tới ngoài đang bị trói trên ghế.

Dạ Khê âm thầm nhíu mày, lão bà này mang mình tới đây muốn làm gì?

"Hành hình!" Trịnh ma ma ra lệnh, rồi không chút khách khí vung lên, tiếng vang "phịch phịch" như kèn lệnh từ địa ngục truyền ra.

Sắc mặt Dạ Khê lạnh lẽo, cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vết máu bắn trên mặt đất, Phí lão phu nhân rốt cuộc có tâm tư gì? Muốn một hài tử ba tuổi không rành thế sự xem người bị đánh bằng roi? Cảm giác được con người Trịnh ma ma luôn đảo quanh trên người mình, tâm Dạ Khê căng thẳng.

Tay nắm thật chặt tay áo Trịnh ma ma, nhất gan trốn tránh sau lưng bà ta, nhưng Trịnh ma ma sớm có chuẩn bị, căn bản không cho phép Dạ Khê có cơ hội tránh né. Cơ thể Dạ Khê run lên, miệng phát ra tiếng nức nở, tận lực làm cho mình thay đổi thành sợ hãi và hoảng loạn.

Trên băng ghế, người bị trói chặt từng chút từng chút bị roi quất vào, căn phòng kín rất nhanh bị mùi máu tươi nhuộm đậm, từng người vốn vẫn còn đang run rẩy, lại liên tiếp nức nở hít vào một hơi.

Trịnh ma ma cúi đầu nhìn người bên cạnh, trong mắt lóe lên tia không muốn, thế nhưng vẫn hạ ngoan tâm, nháy mắt với người trong phòng, lập tức những người này kéo nhau đi ra, Trịnh ma ma chợt dùng sức, đẩy Dạ Khê đang hoàn toàn không có phản ứng ra xa.

Bịch-- răng rắc--

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bồn Gia(Hạ)

Nguồn sáng trong phòng biến mất. Nghe thấy tiếng đóng cửa, Dạ Khê từ dưới đất chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt lạnh lùng, phui phui bụi trên quần áo, không chú ý thi thể nằm trên băng ghế. Từ khe cửa nhìn bên ngoài, một người cũng không có, ngay cả một thú vệ bà ta cũng không để lại!

Dạ Khê dạo quanh gian phòng nhỏ hẹp một vòng, nàng tìm một góc sạch sẽ một chút, ngồi xuống, ôm đầu gối, nâng cằm suy tính. Phí lão bà từ đem mình và một đồng thi thể giam lại, đây là muốn huấn luyện lá gan cho một hài tử năm tuổi sao? Hay là cố ý hủy diệt một đứa trẻ tâm trí chưa đủ mạnh? Cho dù là huấn luyện, cũng không thể qua loa thế này, như vậy, chỉ có một nguyên nhân!

Đáy mắt phát ra lãnh quang, nàng tin chắc chính mình không để cho Phí lão thái bà kia nhìn ra cái gì, nhất định là lão già nói với bà ta cái gì đó, khiến bà ta cảnh giác. Dạ Khê xoa mày, vầng trán để lộ sự uể oải, nàng đối với những thứ xung quanh còn rất xa lạ, căn bản không rõ ràng đây là thời đại nào, đối diện hết thấy đều rất mơ hồ, mặc dù có được trí nhớ Khê Nhi lúc trước, nhưng chỉ giới hạn phát sinh trong Phí gia, tất cả đều là một ít ngược đãi.

Dạ Khê thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn tia sáng trên cửa sổ, đáy mắt lóe ra tia bén nhọn - lão bà kia, mặc kệ người có chủ ý gì, ta nhất định khiến người tay không mà về!

Trịnh ma ma sai người khóa cửa, trực tiếp về phục mệnh. Trong nhà chính, lão phu nhân đã hàn huyên cùng lão quân gia rất lâu, nhìn thấy Trịnh ma ma trở về, lão quân gia tự giác lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại chủ tớ hai người.

"Lão phu nhân, dù sao tiểu thư tuổi nhỏ nên không hiểu chuyện, như thế sợ rằng đối với trưởng thành sau này sẽ có ảnh hưởng." Trịnh ma ma chần chờ nửa ngày, mở miệng nói.

Phí lão phu nhân tựa lưng vào thành ghế, một tay chống trán, "Tùy Duyên đại sư đạo hạnh cao thâm, sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời kia, ta cảm giác trong lời nói của đại sư có chuyện gì đó, cũng cảm thấy Khê Nhi này không đơn giản... Từ năm tuổi đến khi nó trưởng thành, kể từ bây giờ, ta sẽ nhìn, cuối cùng nó có thành tài hay không?" Phí lão phu nhân không chút để ý giải thích.

Trịnh ma ma còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy Phí lão phu nhân nhắm hai mắt lại, bà an tĩnh đứng sang một bên, lo lắng nhìn ra bên ngoài, một ngày, đứa bé kia có thể kiên trì sao? Rầu rĩ nhìn thoáng qua Phí lão phu nhân, động môi, vẫn là yên lặng cúi đầu.

Dạ Khê nhắm chán nâng cằm, cái bụng đang kháng nghị, mùi hôi thối làm nàng bĩu môi, may mắn không phải mùa hè, bằng không những thi thể này sớm thối rữa, lúc đó mới thật sự là ghê tởm! Dạ Khê đang chờ đợi, đợi đến thời điểm cánh cửa kia mở ra.

Hoàng hôn buông xuống, chim muông tự về tổ, nghe được một chuỗi tiếng bước chân, đôi mắt khép hờ bỗng nhiên mở ra, Dạ Khê quý dị nhìn phía cửa, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm trầm.

Răng rắc - kéo kẹt -

"Lão phu nhân, cẩn thận!" Là thanh âm của Trịnh ma ma.

Cửa phòng vừa mở ra, không khí tươi mát cùng huyết tinh gay mũi hòa trộn một chỗ, hương vị có thể tưởng tượng được. Những người khác đều âm thầm nhú mày, có người đưa tay bịt mũi, vậy mà Phí lão phu nhân ngay cả chân mày cũng chưa từng nhúc nhích.

Nhìn lướt qua thi thể, sau đó nhìn thấy bóng dáng của Dạ Khê. Chỉ thấy thân thể nàng đang co ro, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch dữ tợn, có thể nhìn được nàng đã chịu sợ hãi rất lớn.

Phí lão phu nhân lắc đầu, tràn đầy thất vọng, "Ôm xuống dưới chăm sóc cho tốt." Không nhìn nữa, cực độ thất vọng xoay người rời khỏi, Trịnh ma ma nhìn người đang cuộn mình trên mặt đất, âm thầm thở dài.

Sau khi Dạ Khê bị người mang đi, lão quản gia nhìn vị trí Dạ Khê nằm hồi lâu, đáy mắt xuất hiện tia nghi hoặc, mãi cho đến lúc gã sai vặt đến đây bẩm báo, thần trí lão quản gia mới kéo về.

"Lão phu nhân, đại phu đã rời đi." Trịnh ma ma nói, "Tiểu thư bị kinh hoảng nghiêm trọng, vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu nói, hiện tại vẫn chưa xác định có lưu lại di chứng hay không...Nhưng mà, tâm trí sợ là phải bị ảnh hưởng..." Trịnh ma ma hơi đáng tiếc nói.

"Cuối cùng vẫn là huyết mạch Phí gia, Trịnh ma ma, phân phó lão quản gia, chú ý chăm sóc." Phí lão phu nhân mặt không thay đổi nói, "Bôn gia nếu tất cả bình an, thời gian chúng ta ra ngoài cũng lâu, trong nhà sợ là sẽ lo lắng, chuẩn bị một chút, ngày mốt lên đường." Nhìn về phía Trịnh ma ma, "Người tự mình cấp cho Bích Tạ các một số người, lần này không được xảy ra sai sót."

"Vâng, lão nô hiểu được." Trịnh ma ma kính cẩn đáp lời, lui ra ngoài.

Đến ngày lên đường, Phí lão phu nhân mới bước vào Bích Tạ các, Dạ Khê vẫn hôn mê như trước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vẻ mặt bà không chút hứng thú, cái gì cũng không cần dặn, xoay người rời khỏi.

Phí lão phu nhân vừa rời đi, Dạ Khê liền mở to mắt, con ngươi thanh minh nào có gì là sợ hãi, chỉ có trấn định, lãnh tĩnh cùng cơ trí. Dạ Khê cười lạnh, mặc dù không mở mắt, nhưng nàng vẫn cảm thụ được lão bà kia đang mắt mắt.

Xoay cổ, duỗi cánh tay, lại tiếp tục nằm, an ổn nhắm hai mắt lại.

...

Dạ Khê ngồi trên bậc thang, hai tay nâng cằm, ánh mắt đại ra, trên mặt viết thật rõ ràng, nàng rất nhàm chán a! Nơi này là Khánh Phong Trấn, nơi ở của nàng đúng là Bôn gia nhà họ Phí, mà Phí gia có thân phận gì, nàng tạm thời còn không biết, nhưng xem ra địa vị không thấp.

Gia nhân của Bích Tạ các rất tuân thủ bốn phận, ngoại trừ buổi sáng quét tước, thời điểm ba bữa cơm xuất hiện, những thời gian khác tuyệt đối một cái bóng cũng không có, vì vậy Dạ Khê ở chỗ này rất tùy ý, không sợ bị người nào phát giác cái gì. Lúc buồn chán, nàng đã mò mẫm đại khái tòa nhà, đường tắt cũng nhớ rõ.

Đứng dậy vào phòng, đổi một bộ quần áo cũ rách, lặng yên không một tiếng động tiêu thất khỏi Bích Tạ các. Lúc Dạ Khê xuất hiện trên đường phố, tuy rằng đã có sự chuẩn bị từ trước, vậy mà khi thâm nhập thật sự vào nơi này vẫn có chút không tiếp thụ được, trang phục, lầu phòng, xe ngựa, xe bò...Trần ngập không gian cổ đại, không có máy bay, không có ô tô, cũng không có nhà cao tầng.

Dạ Khê đỡ trán, trong lòng dâng lên cảm giác buồn chán, không có công nghệ cao hiện đại, làm thế nào giết thời gian đây?

"Nhanh đến xem, ai vậy a!" Dạ Khê vừa hoàn hồn, phát hiện mình hậu tri hậu giác đi tới một con hẻm hẻo lánh, năm hài tử quần áo lam lũ đứng trước mặt, "Còn tưởng rằng sao đồ chơi này đã chết, không phải vẫn còn sống sao?"

"Quái vật, người sớm đáng chết."

"Lần trước không giết được, lần này không thể thất bại, còn có thể giúp mọi người tiêu trừ một yêu quái!"

Dạ Khê hơi nhú mày, ký ức trong đầu từ từ hiện lên, hình ảnh Khê Nhi cả người là máu, hơi thở thoi thóp xuất hiện, diện mạo của những người này cũng nhìn thấy rõ nét.

Dạ Khê dựa vào tường, cúi thấp đầu, khóe miệng kéo lên nụ cười thị huyết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Quỷ Tiết

"Dong dài, lần trước thất thủ, thật sự là hồng tiếng tăm chúng ta." Một người trong đó không chờ được nữa, lập tức nhắm hướng trái tim Dạ Khê đâm tới.

Dạ Khê thoáng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng người trước mắt, thị huyết chứa trong mắt làm mọi người ngốc lảng, thân thể lạnh thấu xương, thậm chí có người quá sợ hãi ném chủy thủ trong tay xuống.

"Đúng là yêu nghiệt! Lo lắng cái gì, lần này quyết không thể nhẹ dạ." Đứa trẻ dẫn đầu lấy lại tinh thần, hung hãn nói, chủy thủ không chút do dự đâm qua.

Dạ Khê lắc đầu, ngay lúc chủy thủ vừa chạm ngực, thân thể bỗng hơi nghiêng, vừa vặn tránh khỏi công kích, "Quá chậm!" Dạ Khê giễu cợt nói, trong thời gian đối phương hoàn toàn chưa phản ứng được, thân thủ bắt được cổ tay người trước mắt, chỉ nghe âm thanh "răng rắc" vang lên, chủy thủ rơi xuống đất, tiếng kêu như giết lợn truyền ra.

Dạ Khê cau mày, đáy mắt không hờn giận, sức lực so với tưởng tượng của nàng còn yếu hơn, nàng vốn định bóp nát cổ tay đối phương! Vút người nọ sang một bên, ánh mắt lạnh nhìn những người khác, "Bốn tiểu thư đang lo không có cơ hội phát tiết, các người cùng nhau lên đi!" Được sống lại quả thực rất tốt, chỉ là ghen tị a, tâm nàng ngứa ngáy khó chịu!

"Còn ngứa ra đó, nhanh giết tiểu tiện nhân này đi!" Một gã hét như sói tru, cầm lấy bàn tay bị bẻ gãy, trừng lớn mắt, hạ lệnh.

Bốn người kia vừa phục hồi tinh thần, đề ép khiếp sợ nơi đây, ác độc nắm chặt chủy thủ, quát to một tiếng, cùng nhau công kích về phía Dạ Khê.

Dạ Khê xoay cổ, "Một đám ngu xuẩn!" Cười lạnh, một cước đạp bay người trước mắt, đồng thời mượn lực, một đám vào mũi người khác, tay kia xoay nửa vòng, xách một người đang dính máu ném ra ngoài.

Trong nháy mắt, bốn đứa trẻ khí thế vừa rồi còn hung hăng hiện tại kêu khóc thảm thiết nằm trên mặt đất. Dạ Khê đạm mạc nhìn lướt qua, lại nhìn vết rách trong lòng bàn tay phải, mũi chân vừa nhấc, chủy thủ quay một vòng giữa không trung, sợi tơ máu bắn tung tóe.

Chưa kịp cầu xin tha thứ, bốn người đều đã mất đi sinh mệnh, Dạ Khê quay đầu nhìn người sống còn lại, từng bước một đi về phía hắn. Nhìn thi thể trên mặt đất, trông mắt hắn trừng lớn, cắn môi, lui ra sau, "Không phải ta, không phải ta, không phải..." Hắn thoáng nhìn chủy thủ dưới chân, đột nhiên cố sức đá một cái, "Đi -" chết.

Chữ chết còn chưa kịp ra khỏi miệng, một cây chủy thủ khác đã đâm xuyên trái tim hắn, đứa trẻ không dám tin cuối đầu, nhìn lỗ thủng trước ngực, mặt tràn đầy không dám tin.

Dạ Khê vỗ vỗ tay, ra khỏi con hẻm, hòa nhập vào đoàn người.

Dạ Khê vừa biến mất, một hắc miêu từ trên cây nhảy xuống, nó nhìn nàng rồi đi hồi lâu, rồi nhìn năm cổ thi thể, tiểu hắc miêu liếm liếm móng vuốt, mắt mèo sáng loáng phát ra đạo hồng quang, bóng đen chợt lóe, hắc miêu tiêu thất.

Sáng sớm, xuân quang rực rỡ, Dạ Khê vừa đối xong y phục len lén chạy ra ngoài. Hôm nay là Quỷ tiết (tương tự lễ hội Halloween), căn cứ theo tập tục, bất luận nam nữ già trẻ đều phải đến chùa trai giới, vì Dạ Khê là đặc thù, lão quản gia liền sai người chuẩn thức ăn một ngày cho nàng, sắp xếp Dạ Khê ở trong Bích Tạ các, có lẽ cho rằng Dạ Khê là đứa bé năm tuổi ngây ngốc ngờ ngác, nên không lưu lại người trông coi.

Đường phố người đi đường lui tới, từng người quần áo mộc mạc, đáng vẽ vội vã, Dạ Khê ngoảnh đầu nhìn hết bên trái lại bên phải, cảm giác không thú vị, xoay người ra ngoài thành.

Làn gió nhẹ đi qua, một dòng tươi mát, thoang thoang, mùi bùn đất thanh nhã chạm vào gương mặt. Khấp chón là ánh mặt trời tỏa sáng rực rỡ, ngũ sắc huyền diệu chiếu rọi, tiếng chim hót, côn trùng kêu êm tai, nơi nơi phiêu đảng hương khí khiến con người say mê.

Dạ Khê dang rộng hai cánh tay, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít thở, cảm thụ được thiên nhiên kỳ diệu, nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng từ từ hòa tan, biến thành nụ cười thần nhiên. Trong nháy mắt, tiếng bước chân mất trật tự nhanh chóng phá hủy toàn bộ cảnh đẹp, nàng không vui mở hai mắt ra, lạnh lùng nhìn.

Phía trước xuất hiện một gã nam tử, mặc trường bào màu xám, bộ dáng ủ rũ, trên y phục còn dính ít bèo, hơi mất trật tự, tóc xõa tung, hai mắt nhìn chòng chọc Dạ Khê, dẫn đến gần.

Dạ Khê nhíu mày, nam nhân này có chút kì lạ, nàng lẳng lặng quan sát, đối phương càng ngày càng gần, thế nhưng nàng vẫn không có phản ứng, gương mặt nhìn chằm chằm, muốn từ ánh mắt hắn nhìn được cái gì.

Nam tử dừng lại, chậm rãi giơ lên cánh tay dính rất nhiều bèo, lòng bàn tay có vật gì đó đang ngo ngoáy.

Meo meo -

Bàn tay đối phương vừa hạ xuống, một hắc miêu đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra, đụng phải Dạ Khê khiến nàng ngã nhào xuống đất. Đồng thời, một chuỗi tiếng chuông vang lên từ cổ tay một người sau lưng nàng.

"Cuối cùng cũng bắt được người!" Một nam tử nhếch nhác bước lên phía trước, trong lòng bàn tay là con sâu đang ngo ngoáy, hắn cẩn thận bỏ nó trong ống trúc, sau đó mới nhìn sang Dạ Khê, "Nha đầu, bị dọa cho choáng váng đúng không?"

Dạ Khê giật mình nửa ngày, mới phản ứng được trên người mình có một con hắc miêu nằm, nàng nhìn chăm chăm con vật nào đó đang liếm liếm móng vuốt, lạnh mặt, phát tay quăng đi.

Meo.. méo-

Hắc miêu tru lên, lộn nhào trong bụi cỏ mấy vòng, ngẩng đầu tròn mắt nhìn Dạ Khê.

Dạ Khê đứng dậy, nhìn người nằm trên mặt đất, lúc này đã biến thành cô thi thể thối rữa, xoay người - thật ghê tởm, bản mặt người nhìn!

"Nếu không có tiểu miêu của người, người đã sớm như hắn, nha đầu, người là lấy oán trả ơn!"

"Người là ai?" Dạ Khê nhíu mày hỏi hắn, lui ra sau kéo dài khoảng cách hai người, trên người nam nhân này có mùi rất hôi thối, tựa như mới chui ra từ hố phân vậy! "Đó là loại sâu gì?"

Hắn chăm chú nhìn Dạ Khê, "Quả nhiên chỉ là một đứa bé, vậy mà không sợ hãi!" Nhún vai, không chút kiêng kỵ, "Đây là cổ trùng, nói người cũng không hiểu, chỉ là một sản phẩm thất bại." Hắn sờ sờ ống trúc bên hông, vẻ mặt thất vọng.

Cổ trùng? Dạ Khê nhăn mi, tỉ mỉ đánh giá nam nhân lồi thối lệch thẹo trước mặt, y phục cũ nát không còn hình dạng, vết bẩn che đi dung mạo vốn có, tóc buộc đơn giản sau ót, thế nhưng đôi mắt lại dị thường hữu thần.

"Nha đầu, ngày hôm nay là Quý tiết, một mình người dám đi lại bên ngoài, lá gan không nhỏ, cha mẹ người sẽ lo lắng, mau về nhà đi!" Vừa nói vừa rắc một ít bột phấn lên thi thể, sau đó lặn khỏi bốc lên, thi thể rất nhanh đã biến mất, hắn cũng cất bước rời đi.

Meo meo -

Dạ Khê dò người ra, tiểu hắc miêu nhìn nàng kêu lên, liên tục cắn ống quần nàng. Dạ Khê cúi đầu xem, mà bây giờ, nó cũng đang nhìn nàng.

Meo meo -

Nó nũng nịu cọ cọ chân Dạ Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trở Về

Chiếc xe ngựa bình thường chậm rãi chạy qua con đường, bánh xe phát ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt, thân xe lắc lư, ngồi xe như ngồi trong con thuyền đang chao đảo. Trong xe, nữ tử độ tuổi thanh xuân đang ngồi, môi anh đào đỏ mọng hơi vênh lên, đôi mắt lạnh lẽo lại băng lãnh dọa người, hàn khí toàn thân không ai dám tới gần. Trong ngực nàng, một con mèo đen làm ổ bên trong, lười biếng ngáp một cái, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nữ tử.

"Người nói xem, lão bà này đã tám năm chẳng quan tâm ta, vì sao hôm nay lại muốn ta quay về nhà?" Nữ tử này chính là Dạ Khê, nàng đã được mười ba tuổi. "Hơn nữa còn lớn lút như vậy!" Dạ Khê có chút vui sướng, quay đầu nhìn bên ngoài, tay xoa xoa đầu tiểu miêu, mâu quang thâm thúy, "Đã nhiều năm không thú vị rồi, nên vui đùa một chút!" Nàng cười khẽ, cúi đầu nhìn hắc miêu trong lòng, "Người nói có đúng hay không?"

Tiểu hắc miêu nhìn nụ cười của nàng, bộ lông toàn thân dựng đứng, rục rịch, thân thể khẽ run, như phát sinh cái gì đó rất đáng sợ.

"Người thật không có tiền đồ!" Dạ Khê trở mặt, đưa tay nắm đuôi mèo, đem nó treo ngược lên, tiểu hắc miêu thật nghe lời, không hề giãy dụa, thân thể cứng ngắc mặc cho Dạ Khê sờ mó, ngón tay nàng vẽ vẽ bụng mèo, "Nhưng rất nghe lời." Buông lỏng tay, tiểu hắc miêu như bóng cao su rơi trên mặt đất.

Nó cuộn mình đứng lên, cảnh giác từ từ lui về một góc xe ngựa, cách xa Dạ Khê, rất sợ vị tổ tông này lại sinh ra tâm tư gì với mình.

Nhận thấy động tác của nó, Dạ Khê cũng không ngăn cản, chỉ là khoe miệng không tự chủ lại nhếch lên. Vốn tưởng rằng chỉ là một tiểu miêu bình thường, không ngờ nàng nhặt được bảo, con mèo này, không làm cho nàng thất vọng.

Ly khai Khánh Phong Trấn đến một vùng đất rộng lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy thành trì phía xa xa, nàng nở nụ cười. Vĩnh Giang, đây là nơi nàng sắp đặt chân đến.

Dạ Khê trầm tĩnh nhìn người vật xuất hiện thoáng qua ngoài cửa sổ, nhìn cảnh sắc quen thuộc của cổ đại, rơi vào trầm tư. Mấy năm nay nàng đã hiểu rõ cơ bản tình hình thời không này, nơi nàng đang ở là Đại Dao quốc, diện tích lãnh thổ bao la, đất đai ngàn dặm, con người tôn trọng hòa bình, không có chiến tranh chém giết loạn lạc, một khung cảnh tường hòa. Vĩnh Giang chính là thủ đô của Đại Dao quốc.

Meo meo ô -

Tiểu hắc miêu tới dưới chân Dạ Khê, cẩn thận kéo váy nàng, túm thần trí Dạ Khê quay trở về, ngay sau đó vọt lên vai nàng, nhu thuận nằm xuống.

Xuyên qua cửa sổ, đem đường phố phồn hoa thu hết vào đáy mắt, lầu các cao ngất, nhà cao cửa rộng đâu đâu cũng có, cờ hiệu cửa hàng khê lay động, đường phố người qua lại không dứt, không hổ là địa phương tụ hội nền chính trị, trung tâm của quyền lực.

Dạ Khê suy tư, xe ngựa đã yên lặng ngừng lại, lúc này đã rời ra phố xá sầm uất, người đi đường chỉ lác đác. Trước cửa, một gã sai vặt đang chờ, xe ngựa chậm rãi vào cửa nhỏ.

Dạ Khê chăm chọc, nàng xem như là con cháu không được nhìn thấy ánh sáng của Phí gia, từ cửa nhỏ hẻo lánh bước vào Phí gia chắc là rất thích hợp. Nắm lỗ tai tiểu hắc miêu, ánh mắt lệ quang dày đặc.

Xe ngựa dừng trong tiểu viện, Dạ Khê xuống xe, nơi này đã tàn tạ không chịu nổi, nhìn cỏ dại mọc khắp sân, ánh quang chột lóe.

"Tiểu thư cuối cùng đã tới, lão phu nhân nhắc đến tiểu thư nhiều ngày rồi." Trịnh ma ma mang theo hai tỷ nữ tới, không chút e dè đánh giá Dạ Khê, gương mặt nàng nhút nhát khiếp nhược, hai mắt đỏ đẫm vô hồn, Trịnh ma ma âm thầm thở dài, đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp như thế, vậy mà trở thành kẻ ngu si.

Dạ Khê mê man trì độn nhìn Trịnh ma ma, vẻ mặt ngây ngốc, hai tay ôm tiểu hắc miêu, dường như sợ có người tranh đoạt với nàng.

"Tiểu thư an tâm ở lại đây, nơi này là nhà của người, lão phu nhân đang bận, có cơ hội sẽ đến thăm tiểu thư, gian phòng lão nô đã sai người quét tước sửa sang lại..." Quan sát Dạ Khê, càng ngày càng thất vọng cùng thương hại, "Trong phủ nhiều người nhiều việc phức tạp, tiểu thư đừng bao giờ chạy lung tung..." Lại nhai dong dài nói một hồi lời vô ích, Trịnh ma ma mang theo tỷ nữ rời đi.

Chỉ còn lại Dạ Khê cô linh ôm tiểu hắc miêu đứng trong phòng, nàng nhìn chăm chọc, không phải bắt nàng đến đây cho nàng tự sinh tự diệt sao? Nói thật dễ nghe, mỗi ngày bọn họ chỉ cần đưa thức ăn đến, một vị tiểu thư không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, thuận nước đẩy thuyền, có ai thêm quan tâm người chứ!

"Thật đúng là bớt lo!" Hừ lạnh, cất bước vào trong, một cước đá văng cửa, mùi nấm mốc xông thẳng vào mũi, mạng nhện giăng khắp, bàn ghế nghiêng ngả trên mặt đất, một tầng bụi bặm bám thật dày, hiển nhiên từ lâu không ai ở đây, một hơi thở của con người cũng không có! Thế này là vừa quét dọn? Dạ Khê tự tiểu phi tiểu nhìn, đáy mắt tối sầm.

Meo meo ô -

Tiểu hắc miêu dùng móng vuốt che cái mũi của mình, lo lắng nhìn Dạ Khê.

"Lão bà kia rất cẩn thận, còn muốn thử ta!" Dạ Khê cười lạnh, lui ra ngoài, ôm tiểu hắc miêu dạo trong sân một vòng, cũng ra ngoài xem một chuyến, không phát hiện một bóng người!

"Lão phu nhân, người đã sắp xếp xong xuôi!" Trịnh ma ma hồi bẩm, "Tất cả dựa theo an bài của lão phu nhân."

Phí lão phu nhân nằm nghỉ ngơi trên tháp, không hề mở mắt, những người khác đã sớm lui ra ngoài, "Thế nào?"

Trầm mặt một chút, "Người đã thay đổi, chỉ là... đáng tiếc..." Trịnh ma ma thở dài, "Sợ là do di chứng năm đó lưu lại, thoát nhìn ngơ ngác ngây ngốc, cũng không nói được..." Trịnh ma ma tự thuật, "Cùng tin tức lão quân gia đưa tới không khác biệt."

Phí lão phu nhân từ từ mở to mắt, ánh mắt lợi hại, "Nếu thật như vậy, cũng tốt. Qua vài ngày nữa hãy nói." Bà ta đứng lên, uống một ngụm trà, "Giám sát chặt chẽ bọn người không an phận này cho ta, nhất là phía nhà lão nhị, vạn lần không thể để chúng biết sớm sự tồn tại của nó, tránh cho đại sự bị hỏng!"

"Lão phu nhân yên tâm, lão nô đã rồi!" Trịnh ma ma đáp lời, "Người thực hiện đều tin được. Có điều, lão phu nhân, có cần phái người theo dõi không?"

"Không cần!" Phí lão phu nhân xua tay, "Bí mật càng ít người biết càng tốt."

Trịnh ma ma nở nụ cười, "Nơi đó là vị trí vắng vẻ nhất, hoang phế nhiều năm, ngày thường không ai chú ý tới, cây cối, hoa viên bốn phía cũng nhiều, người bình thường cũng sẽ lạc đường."

Phí lão phu nhân thở dài, "Nếu không có đám nhi tử không bớt lo này, nếu lão gia không mất sớm, bà lão như ta cần gì phải chống đỡ vất vả như vậy?" Phí lão phu nhân bị ai nhìn phía trước, "Nếu chuyện kia không xảy ra, sợ Phí gia đã sớm tan đàn xẻ nghé..."

"Lão phu nhân, ngài lại đau lòng nữa ..." Trịnh ma ma khuyên giải, "Còn có các thiếu gia tiểu thư đều nghe lời, hiểu chuyện."

"Một nhu nhược, một tự cho là đúng, hai đứa kia bên ngoài ngang ngược hống hách, nghe lời? Cho là bà lão này mất mù sao?" Phí lão phu nhân cười khổ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thánh Chỉ(Thượng)

Dạ Khê cúi đầu, hai cánh tay rũ xuống, tựa lưng vào tường, sợi tóc che khuất toàn bộ gương mặt, biểu tình không rõ. Trịnh ma ma đứng trước mặt nàng, hai tay lần lượt trước theo sau.

Hơn mười ngày chẳng quan tâm, buổi sáng mỗi ngày chỉ sai người tới đưa "trư" thực, hiện tại muốn gặp mặt sao? Khóe miệng khẽ hiện nụ cười lạnh, ngẩng đầu khiếp nhược nhìn Trịnh ma ma, bước chân rối loạn tiến về phía trước.

Không nhìn đến y phục khất cái trên người Dạ Khê, Trịnh ma ma cười nhàn nhạt, "Tiểu thư yên tâm, lão phu nhân gặp tiểu thư là chuyện tốt." Nghiêng đầu nháy mắt với hai tay nữ.

Hai người liếc nhau, giờ tay lôi kéo cánh tay Dạ Khê, ép buộc nàng rời đi. Dạ Khê tùy ý đối phương kiềm chế, nhìn hai móng vuốt đặt trên cánh tay mình, đáy mắt xuất hiện tia sáng lạnh.

Chờ người đi khỏi, tiểu hắc miêu từ trong bụi cỏ chui ra, mắt mèo lạnh như băng nhìn chăm chú ba nữ nhân, chớp mắt lại biến mất.

Dạ Khê nhìn bài trí xung quanh, ngoài trừ cái sân cũ nát của nàng, nơi khác đều là đình đài lầu các, hiển lộ quý khí, mà tay nữ người hầu vừa lướt qua, có người nào y phục không điểm lệ? Thân phận tiểu thư này, một thân khất cái a, Dạ Khê cúi đầu quét qua y phục của mình, đây là y phục lão bà cấp cho nàng.

Vòng vo hơn nửa ngày, rốt cục đã tới nhà chính, tường đỏ ngói xanh, quý khí vô cùng, tiếng cười nói trong phòng thỉnh thoảng truyền đến.

Trịnh ma ma bước vào trước, sau đó hai tay nữ bắt lấy nàng mang vào, nhìn khuôn mặt xa lạ xuất hiện, gian phòng bất chợt yên tĩnh.

Một loạt ánh mắt quái dị dò xét Dạ Khê, thần sắc lộ vẻ khinh bỉ, "Tổ mẫu, đây là khất cái phương nào, chẳng lẽ là nha hoàn mới mua từ bên ngoài?" Một nữ hài đang dựa sát Phí lão phu nhân cầm khăn che mũi mình, hèn mọn nhìn Dạ Khê, "Nha hoàn trong phủ chúng ta đã quá nhiều."

Phí lão phu nhân ôn tồn vỗ vỗ tay nữ hài, hỏi, "Mẫu thân con có ở đây không?"

"Nương?" Nữ hài không hiểu nhìn bà, "Tổ mẫu quên rồi sao, hôm qua nương đã nói, hôm nay người đi bái Phật dâng hương buổi tối mới trở về."

"Xem trí nhớ của ta." Phí lão phu nhân bỗng nhiên nở nụ cười, xoa xoa gò má nữ hài.

"Nhi phu nhân không có mặt, có điều người nhà lão tam và mọi người đều ở đây, ta sẽ không giấu diếm nữa - " Bà còn muốn nói tiếp gì đó, một người hoảng hốt rối loạn chạy vào.

"Lão phu nhân, lão phu nhân!" Gã sai vặt hoang mang, sắc mặt lo lắng, "Không xong rồi!"

"Chuyện gì xảy ra, hốt ha hốt hải!" Đại phu nhân phẫn nộ trừng mắt gã sai vặt, có chút không vui.

"Chuyện gì?" Phí lão phu nhân nghiêm túc nhìn hấn.

"Dạ, người, người trong cung đến!" Hấn hít sâu một hơi, "Là Từ công công, quân gia sai tiểu nhân thông báo cho lão phu nhân, sớm chuẩn bị, sợ rằng là đến truyền chỉ."

Những người khác cả kinh, đây là chuyện gì? Sắc mặt Phí lão phu nhân cũng rất xấu xí, đến sớm như vậy sao!

Trịnh ma ma nhìn thoáng qua Dạ Khê, "Lão phu nhân, người xem, có nên đổi lại y phục không?" Âm chỉ nhìn nàng.

Phí lão phu nhân vừa muốn nói chuyện, lại thấy người đã xuất hiện, lắc đầu, "Đã muộn!" Đứng dậy ra ngoài, "Theo ta đi tiếp chỉ! Trịnh ma ma mang theo Khê Nhi!"

Nữ hài bên cạnh Phí lão phu nhân thân thể cứng đờ, không dám tin nhìn Dạ Khê, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trong đại sảnh, Dạ Khê đứng trong góc, đem biểu tình tất cả mọi người thu vào mắt, nhất là Phí lão thái bà, nét mặt bà ta vô cùng ý vị sâu xa.

Lão thái giám cầm thánh chỉ, ánh mắt lợi hại đảo qua bốn phía, "Di chỉ của Tiên Đế, trưởng nữ Xích Bá tước phủ Phí Khê, tiếp chỉ!" Thế nhưng không

chờ đến lúc nữ hài kia quỳ xuống, lão thái giám đã nhìn Phí lão phu nhân, "Lão phu nhân, vị này đúng là trưởng nữ sao?" Mặc dù là nghi vấn, nhưng giọng nói dĩ thường kiên định.

Cơ thể nữ hài cương cứng, sắc mặt vắn vẹo xấu xí, phủ Xích Bá Tước trưởng nữ chỉ có một Phí Hi, đó chính là nàng, làm sao xuất hiện người thứ hai? Lẽ nào -

"Nàng đúng là Phí Hi, tên cũng là tiên đế ban cho, là nhị nữ nhi của Bá tước phủ." Phí lão phu nhân giải thích, bà không dám giấu diếm, bởi vì...vị Từ công công này lừa gạt không được, "Khê Nhi, nhanh đến tiếp chi!" Bà nhìn phía Dạ Khê, sắc mặt có chút đông cứng, Trịnh ma ma và Ngô ma ma hai người liếc nhau, yên lặng đến bên cạnh nàng.

"Từ công công thứ lỗi, Khê Nhi lớn lên từ nhỏ ở nông thôn, chưa quen thuộc hoàn cảnh, hơi sợ người lạ!" Phí lão phu nhân giải thích.

Lời bà ta vừa nói ra, tất cả người Phí gia biến sắc trong nháy mắt, không dám tin nhìn Dạ Khê, nhất là Nhị lão gia, sắc mặt hẳn rất thú vị.

Nàng vẫn ngơ ngác ngây ngốc như trước, mặc cho Trịnh ma ma và Ngô ma ma đẩy mình lên phía trước, "Tiểu thư, phải quỳ xuống tiếp chi!" Trịnh ma ma nhỏ giọng nhắc nhở.

Từ công công đánh giá Dạ Khê, âm thầm nhíu mày, mắt nhìn chăm chăm vào đồng tử của nàng, "Không sao, Tiên Đế có lệnh, Phí Khê có thể miễn quỳ gối." Đôi mắt sắc bén đảo qua lòng bàn tay nàng, đậm cười, mở thánh chỉ, những người còn lại đều hoàn hồn, nhanh nhẹn quỳ xuống.

"Tiên Đế di chỉ, Xích Bá tước phủ trưởng nữ Phí Khê...Đặc xá, miễn quỳ...Tam hoàng tử Trác Thụy Long...(lược bỏ 1000 chữ). Do đó hạ chỉ, lúc Phí Khê tròn mười lăm tuổi, ngay lập tức cùng Tam hoàng tử thành hôn, khâm thủ!"

Lưu loát đọc xong, gấp thánh chỉ lại, đưa đến trước mặt Phí Khê, "Khê tiểu thư, tiếp chi đi."

Đầu óc nàng hỗn loạn, nàng ghi nhớ được hai chuyện, thứ nhất chính là nàng không cần quỳ xuống, còn...chuyện khác chính là nàng bị người ta bán! Dạ Khê kinh ngạc nhìn vật màu vàng sáng chói đối diện, nàng thật sự muốn xé nát nó! Dạ Khê cúi đầu, biểu cảm âm trầm, tiếp thu vô số ánh mắt thâm độc muốn đem nàng bán chết, "Ta là ai?" Nàng đột nhiên đưa tay phải của mình ra, đoạn chương hiện ra trước mắt Từ công công.

"Người không sợ?" Thoảng xoay người, cho mọi người nhìn rõ đoạn chương.

Những người này vừa nhìn thấy bàn tay Dạ Khê, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, ánh mắt sợ hãi, bộ dáng như vừa gặp quỷ, hai vị phu nhân kinh hoàng bùm miệng, chỉ có sắc mặt Lão phu nhân vẫn dửng dưng như thường.

Đáy mắt ẩn hiện tia cười nhạt, nàng muốn chính là kết quả này!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thánh Chỉ(Hạ)

Dạ Khê cúi đầu mềm nhẽo vuốt ve vết sẹo nơi lòng bàn tay, đáy mắt châm chọc, là người thân thì thế nào? Cùng huyết thống thì sao? Ánh mắt khôi phục bộ dáng ngơ ngẩn, ngoảnh lại nhìn Từ công công, "Thanh âm của người rất khó nghe, người là hoạn quan?" Dạ Khê hơi tò mò hỏi.

"To gan!" Sắc mặt tiểu thái giám sau lưng Từ công công rất khó nhìn, quát mắng nàng.

Trái lại, Từ công công không tức giận chút nào, chỉ cười nhạt, "Chúng ta đúng là hoạn quan, nếu không làm sao hầu hạ Tiên đế nhiều năm như vậy?" Khẩu khí ôn hòa, "Tay người, rất đặc biệt." Sắc mặt hẳn như thường, thế nhưng trong lòng đã bắt đầu dậy sóng.

Mọi người Phí gia giật mình nhìn Từ công công, ngày thường hẳn ghét nhất bị người khác nói mình là hoạn quan, hơn nữa đây là một cấm kỵ của hắn, vậy mà bây giờ không hề nổi giận. Ngay cả người hầu phía sau cũng âm thầm buồn bực, không rõ chuyện gì xảy ra.

"Khê tiểu thư nhất định là quý nhân." Từ công công lưu lại câu nói cuối cùng như vậy, ý vị thâm trường nhìn thoảng qua những người còn lại, xoay người bước đi.

"Nương, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?" Đại lão gia khuôn mặt mê mang.

"Nương, nhà chúng ta chỉ có mấy đứa trẻ này, từ khi nào nhô ra một trưởng nữ?" Âm điệu Đại phu nhân cao gấp mấy lần, nàng chưa từng nghe nói qua Phí gia còn có hài tử khác! Kỳ thật đó chỉ là thứ yếu, làm nàng vô cùng tức giận là, nàng làm trâu làm ngựa cho Phí gia, bận bịu cả đời, cúc cung tận tụy, thế nhưng không ngờ đến, lão phu nhân còn thủ đoạn khác, căn bản không xem nàng như người một nhà.

“Tổ mẫu, con mới là Phí Hi, nó là dã loại từ đâu đến?” Phí Hi tức giận chỉ vào Dạ Khê, chất vấn lão phu nhân.

Mà những người khác đều ngậm miệng không nói, nhưng nghi hoặc nơi đáy mắt như trước không giảm.

Dạ Khê đứng một bên, cầm thánh chỉ trong tay, đây là Từ công công kiên quyết đưa cho nàng, Dạ Khê thăm híp mắt, ngẩng đầu nhìn Phí lão phu nhân, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, thân thể khẽ run, dường như còn chưa thích ứng với tình huống hiện tại.

“Được rồi, được rồi!” Phí lão phu nhân xoa mày, trở về chỗ ngồi, hít sâu một hơi, “Đây chính là chuyện ta muốn nói lúc này.”

Bà xem qua một lượt người Phí gia, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Nhị lão gia, “Năm đó, lúc Nhị phu nhân mang thai, sinh được song sinh tử, Khê Nhi ra đời sớm hơn một chút, vì bàn tay nó khác thường, ta lén sai người đưa về bốn gia, không hề kinh động đến mọi người.”

“Không thể nào!” Vừa lúc đó, một phụ nhân thở hổn hển đứng trước cửa, ánh mắt giận dữ, “Nurong! Con dâu vô cùng rõ ràng, lúc trước con chỉ sinh một đứa bé, không có khả năng thành hai người.” Phụ nhân hung hăng trừng mắt Dạ Khê, “Người này, chắc chắn không phải cốt nhục của con!” Nàng khẳng định nói.

Trang sức chói lóa trên đầu phụ nhân đang lắc lư, kim quang lấp lánh đâm đau hai mắt Dạ Khê.

“Lão gia cũng biết chuyện này.” Phí lão phu nhân không để ý đến người vừa từ đâu xuất hiện, tiếp tục nói, “Hài tử bị mang đi trong đêm, Tiên hoàng hạ mật chỉ, ban tên một chữ ‘Khê’, đồng thời tứ hôn cho Khê Nhi cùng Tam hoàng tử năm tuổi.”

Lúc này, Ngô ma ma cung kính cầm một hộp đã khóa đến, Phí lão phu nhân cẩn thận lấy ra chìa khóa, mở ra, bên trong có một tờ thánh chỉ đã ố vàng.

“Trên này viết rõ ràng.” Bà không di chuyển, ra hiệu bảo Ngô ma ma đưa cho mọi người nhìn.

“Không có khả năng!” Phí Hi đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt khó nhìn, nàng mới là Xích bá tước phủ trưởng nữ! Chính là Phí Hi! “Đây là giả, là giả!” Nói rồi đoạt lấy thánh chỉ, ngón tay dần trở nên trắng bệch, vẻ mặt xanh mét.

“Hi nha đầu!” Phí lão phu nhân hét lớn.

“Nhĩ tiểu thư, người điên rồi. đây là thánh chỉ! Là tội tru di cửu tộc!” Ngô ma ma thấy thế nhanh nhẹn bước tới lấy lại thánh chỉ từ tay Phí Hi.

“Nurong, người gạt người phải tìm cái cơ cho tốt.” Nhị lão gia cười lúng túng, khiếp sợ trong mắt không thể xóa đi, hắn còn có một hài tử? Hài tử đoạn chương như yêu quái kia? Đùa gì vậy? Lão thiên gia đang đùa hắn sao?

“Không phải sự thật! Nó không phải.” Phụ nhân bỗng phát điên vọt tới trước mặt Dạ Khê, bấu chặt cánh tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt trừng thật lớn.

Dạ Khê nhìn thẳng vào nữ nhân trước mắt, trong đầu cười mỉa mai, “Rất đẹp, rất đẹp..” Nàng rút tay phải ra, cánh tay bắt giữ giữa không trung, y hệt mười năm trước tại vách đá, động tác giống nhau như đúc.

“Ngươi là quý! Ngươi không phải người, ngươi đã chết rồi! Ngươi không phải người, không phải, không phải a!”

Phụ nhân hoảng sợ lui ra sau, gương mặt sợ hãi, trước mắt mơ hồ xuất hiện một tiểu nữ oa, đang mỉm cười vẫy tay với nàng, thế nhưng lại lập tức biến thành hình dạng huyết nhục mơ hồ, “Quý, quý!” Phụ nhân sợ hãi hô một tiếng, quay người hốt hoảng chạy đi.

“Nếu không phải đứa bé này mạng lớn, sớm bị thê tử của ngươi hại chết!” Phí lão phu nhân hừ lạnh, nhìn con trai thứ hai, “Là Tùy Duyên đại sư cứu Khê Nhi rơi xuống núi, không nhờ vậy, Phí gia chúng ta đã phạm vào tội khi quân!” Bà ta đau xót nói, “Hồ dữ không ăn thịt con, huồng hồ là người.”

“Tổ mẫu, nó là đoạn chương!” Phí Hi cứng đờ nhìn lão phu nhân, tay chỉ vào Dạ Khê, “Nó là một điềm xấu, tổ mẫu lẽ nào lại quên châm ngôn do Đại Dao quốc tổ tông truyền lại?” Phí Hi liếc chết nhìn Dạ Khê, tâm loạn thành một đồng.

“Được rồi!” Phí lão phu nhân đánh mặt, “Khê Nhi là cốt nhục Phí gia, điều này không thể nghi ngờ! Hi nha đầu, phải nhớ kỹ rằng Khê Nhi là tỷ tỷ của ngươi” Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Phí Hi, thanh âm lãnh khốc khác thường.

Thân thể Phí Hi run lên, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cắn chặt môi, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Nàng ác độc âm ngoan nhìn chòng chọc Dạ Khê, hừ lạnh một tiếng, quay đầu chạy đi.

Ánh mắt Phí lão phu nhân xẹt qua thánh chỉ trên tay Dạ Khê, “Lan Mạn, Lan Hạ, hai người các người sau này hầu hạ Khê Nhi! Thu dọn Tây Đình các, Khê Nhi sau này...”

“Rất tốt!” Dạ Khê chợt lẩm bẩm nói, “Ta thích nơi bẩn bẩn kia!” Cô chấp nhìn lão phu nhân, bộ dạng như đứa trẻ thề sống thề chết muốn ăn kẹo.

Phí lão phu nhân nhìn vẻ mặt nàng, cười cười, “Được, được, Khê Nhi của chúng ta vẫn sẽ ở đó.” Quay đầu nhìn Ngô ma ma, “Một lát ngươi đi nói cho quản gia, gọi bọn họ sửa sang tòa viện kia một chút, Khê Nhi thích an tĩnh, nơi nào cũng tốt, không cần thu xếp thêm nữa.”

“Dạ, lão phu nhân yên tâm!” Ngô ma ma đồng ý.

Lan Hạ cùng Lan Mạn theo Dạ Khê về viện, trong chốc lát, nơi này đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, cỏ dại biến mất, gian phòng lần nữa được đổi mới, đồ đạc, vật phẩm trang trí đầy đủ.

Thờ ơ nhìn, sắc mặt nàng không một chút vui mừng.

Lan Mạn, Lan Hạ đứng phía sau Dạ Khê, nhìn bóng lưng nàng, vẻ mặt khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Loảng xoảng - rầm rầm

Trong phòng liên tục truyền ra âm thanh đồ đạc vỡ nát, tỳ nữ xếp thành một hàng trước cửa, im như thóc, không ai dám bước lên.

"Cút, cút hết ra ngoài cho ta!" Tiếng nói gầm lên giận dữ, tiếng chửi rủa vang lên, ngay sau đó hai tỳ nữ đôi mắt đỏ hoe lui ra, máu trên tay chảy từng giọt, là bị mảnh vỡ của ly trà cắt đứt.

Phí Hi đứng tại chỗ nhìn, ngoại trừ vị trí nàng ta đang đứng, nơi khác trong phòng, đồ vật đồ vỡ rải rác khắp nơi, phàm là vật có thể đập, đều không thoát khỏi tai ương.

Sắc mặt nàng vô cùng dữ tợn, hai mắt đỏ rực, hai tay gắt gao siết chặt, máu trong lòng bàn tay không ngừng chảy ra.

"Phí Khê? Còn ta là ai? Ta là cái gì?" Phí Hi ngửa mặt lên trời chất vấn, "Nó là Phí Khê, ta là ai? Nó được ban hôn? Còn ta được gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Nó chẳng qua chỉ ra đời sớm hơn ta một chút mà thôi, tại sao đối xử với ta như vậy? Vì sao?" Phí Hi gào lên, oán khí dày đặc tràn đầy căn viện.

"Một đứa đề tiện, lại đoạn chương, dám cùng ta, đường đường Xích Bá tước phủ quý nữ đánh đồng, mơ tưởng!" Phí Hi hung ác nghiêng răng nghiêng lợi, con phần nộ xông đến nào, lồng ngực nghẹn uất, không trút ra được, "Phí Hi ta mới là trưởng nữ, là ta!" Người chỉ là một đứa đề tiện, chẳng qua là đứa ti tiện không nên tồn tại mà thôi! Ha ha - "Phí Hi mặc danh kỳ diệu nở nụ cười, tiếng cười âm trầm, bén nhọn, không rét mà run.

"Lan Mạn, ngươi đang làm gì? Không phải sai ngươi dâng trà cho tiểu thư sao?" Lan Hạ nhìn Lan Mạn đang ngồi trên bậc thang, tay cầm quả nho ăn ngon lành, tròn to mắt, không dám tin, "Trái cây này cho tiểu thư ăn, ngươi vậy mà...ngươi, lá gan quá lớn!" Lan Hạ nổi giận nói.

Lan Mạn cầm một chùm nho đưa cho Lan Hạ, gương mặt ửng đỏ, hai mắt mê ly, "Suyt, ta cho ngươi một chùm, nho rất ngọt, ăn ngon lắm, còn rượu táo này nữa, ách-" Lan Mạn nắc cục một cái, lắc đầu, muốn bản thân thanh tỉnh một chút.

"Lan Mạn, ngươi không muốn sống nữa sao, ngươi lại uống hết cả một vò rượu!" Hạ Lan kinh hô một tiếng, nhìn Lan Mạn rõ ràng đang say, tức giận.

"Ngươi, sợ cái gì?" Lan Mạn lắc lư đứng dậy, hai chân còn chưa đứng vững đã bắt đầu nhũn ra.

"Ngươi cẩn thận một chút đi." Lan Hạ đỡ lấy Lan Mạn.

"Không có việc gì, ách - hề hề, sợ cái gì, cái gì tiểu thư, không phải một kẻ ngu si sao! Còn được gả cho hoàng tử, quả là vận khí quá tốt." Miệng không kịp suy nghĩ nói, "Chỉ bằng nàng?" Khẩu khí tràn đầy khinh thường, "Chỗ nào của chúng ta so ra kém nàng? Không phải xuất thân thấp hèn? Luận tư sắc, luận tài mao..."

"Được rồi, được rồi, ngươi say, ta đưa ngươi về nghỉ ngơi!" Bỗng cảm giác phía sau lưng lạnh lẽo, cau mày, vội vàng đỡ Lan Mạn vẫn còn lảo đảo trở về, Lan Hạ quay đầu đắm chiêu nhìn cửa phòng đang đóng chặt một lúc lâu.

Dạ Khê đứng trước cửa sổ, xuyên qua khe cửa nhìn hai người rời đi, khóe môi vẽ một tia cười, Lan Hạ này cũng là một người thông minh. Nàng lại cảm thấy có gì đó không đúng, đột nhiên nhớ tới, thói miêu kia không biết chạy đi đâu rồi!

Đang nghĩ ngợi, bóng đen chợt lóe, một thảm lông mềm mại như nhung rơi trên vai nàng, nghiêng đầu nhìn sang, đúng là tiểu hắc miêu, đuôi mèo đang đưa vài cái, lại duỗi thân, lấy móng vuốt gãi gãi cái cổ.

Dạ Khê xách cổ nó, ôm trong ngực, "Tìm được đồ chơi vui sao?" Nhận thấy mắt mèo không ngừng phát sáng, tựa hồ phát hiện chuyện gì rất thú vị.

Meo meo -

Tiểu hắc miêu nhìn Dạ Khê kêu hai tiếng, lại ngoan ngoãn rút trở về.

Nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hắc miêu, mặt không chút thay đổi nhìn phía trước, Dạ Khê lãnh khốc nói, "Đỉnh Đương, nếu có lần sau nữa, không chào hỏi liền mất tích, ngươi có thể cắt đi vĩnh viễn!" Bóp cổ hắc miêu, xách nó đến trước mặt mình, "Ta đã cảnh cáo ngươi, bên cạnh ta không lưu lại kẻ không nghe lời!", con ngươi lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

Thân thể nó cứng đờ, hoàn toàn rũ xuống, ảm ức nhìn Dạ Khê, nhẹ giọng "meo" một tiếng, tựa hồ đang lấy lòng nàng.

...

Buổi tối, Vĩnh Giang thành vẫn phi thường náo nhiệt như trước. Nguyệt Dương lâu ở Vĩnh Giang thành là lầu giàu có sang trọng bậc nhất của Đại Dao quốc, chỉ tiêu giá trên trời, vì vậy người có tư cách bước vào có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong một nhả gian ở lầu hai, ba nam tử đang ngồi một chỗ.

Một nam tử áo trắng cầm ly rượu trong tay, tựa tiểu phi tiểu nhìn người đối diện đang ngẩn người, lại quay sang nam tử áo xanh khác cười nói, "Gần đây Vĩnh Giang thành rất thú vị, Xích Bá tước phủ bỗng xuất hiện một trưởng nữ, còn được Tiên đế thưởng tứ hôn, không rõ nữ tử này có cái gì đặc biệt?" Lại nhấp một ngụm rượu ngon.

Nam tử ngậy người vừa hoàn hồn, sắc mặt tối tăm dị thường, lườm nam tử áo trắng, uống một ngụm rượu, nặng nề cầm ly rượu đặt trên bàn, hừ lạnh một tiếng.

Nam tử áo xanh cười khanh khách, "Người nhà Xích Bá tước phủ từ xưa đến nay đều là mỹ nhân, chắc hẳn vị này nhất định không kém. Ôn nhu hương mộ anh hùng, nhất định phải là yêu nghiệt hại nước hại dân."

"Cút!" Nam tử cầm ly rượu ném về phía hai người bạn tốt ngồi đối diện, sắc mặt càng thêm thâm trầm, chân mày nhíu đến nỗi có thể vịn ra nước.

"Chính chủ tức giận rồi!" Lục y nam tử lui về phía sau vài bước, đùa giỡn.

"Được rồi, Nghĩa Hữu, đừng náo loạn nữa!" Nam tử áo trắng thu liễm lại về mặt đùa cợt, ngồi xuống lần nữa, nam tử áo xanh nhún vai, sờ mũi, an tĩnh ngồi xuống.

"Phí gia chỉ có chừng ấy con cháu, trưởng nữ cũng là Phí Hi, hiện tại xuất hiện một Phí Khê, không ngờ lại liên quan đến Hoàng Ân." Bạch y nam tử nâng ly trà lên, tỉnh tể thưởng thức.

"Còn gì nữa? Nói tiếp a, ngươi lúc nào cũng bộ dạng này, nói chuyện nói phân nửa!" Nam tử áo xanh rất là không vui nhìn người bên cạnh.

Nam tử áo trắng không chút hoang mang đặt ly trà xuống, tiếp tục nói, "Xích Bá tước phủ vẫn chưa gượng dậy nổi từ lúc lão bá tước qua đời, người Phí gia cũng không chịu thua kém, đã có một cơ hội làm bệ phóng tốt như thế, bọn họ vì sao lại kì lạ như vậy?" Nam tử áo trắng hỏi ngược lại.

Nam tử áo xanh bỗng trước mắt sáng ngời, "Ta hiểu rồi, Phí Khê này tuy rằng thân phận tôn quý, hơn nữa có thánh chỉ Tiên hoàng hộ thân, thế nhưng thái độ Xích Bá tước phủ lại vô cùng vô sỉ."

"Vị trưởng nữ này được nuôi dưỡng từ nhỏ ở bốn gia, đối xử không bằng một nô tì." Nam tử áo trắng lại bổ sung.

"Chỗ này nhất định có vấn đề." Nam tử áo xanh nói, "Long, ngươi dự định làm thế nào?" Nam tử áo xanh nhìn người đối diện.

Nam tử quay đầu nhìn hai người bạn tốt, sắc mặt âm ngoan, "Nữ nhân này, là đoạn chương!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tỷ Tỷ Muốn Giết Ta.

Ba người rơi vào trầm mặc, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

"Đoạn chương?" Khóe miệng nam tử áo xanh co quắp, vẻ mặt không dám tin, "Có lầm hay không?" Hắn quay đầu nhìn nam tử áo trắng, nhìn người nọ thần sắc bình tĩnh, chân mày hắn giật giật, "Thì ra ngươi đã biết từ sớm? Đây là thật?" Âm vực cao gấp mấy lần, "Trò đùa gì vậy?"

"Thụy Long, ngươi có tính toán gì không?" Nam tử áo trắng không đếm xỉa đến nam tử áo xanh, lo lắng nhìn người đối diện, "Muốn hủy bỏ di chỉ của Tiên Hoàng, hơi khó."

"Hơi khó? Ngươi nói thật dễ dàng, là rất khó!" Nam tử áo xanh ngồi trên ghế, thần sắc u ám nhìn đối phương. "Long, thân phận tam hoàng tử của ngươi, thật là, aizz..." xui xẻo mà!

Tam hoàng tử Trác Thụy Long thần sắc âm trầm, đôi mắt lãnh khốc đảo qua hai người kia, ánh mắt phát ra luồng cường quang, khóe miệng nhếch lên, quanh thân bị hàn khí bao phủ, "Chỉ là một nữ nhân mà thôi!" Trác Thụy Long đứng dậy đến trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, "Rất nhiều nữ nhân muốn bò lên giường bốn hoàng tử, Phí gia định dùng nữ nhân trói chặt hoàng gia, hừ!" Hắn cười âm u, "Nằm mơ!"

"Lê nào ngươi đã có biện pháp?" Nam tử áo xanh tò mò hỏi, suy nghĩ xong lại nói, "Trong thánh chỉ nói đến tuổi cập kê mới được thành thân, hiện tại nàng mười ba tuổi, vẫn còn hai năm, nhất định tìm ra cách giải quyết."

Nam tử áo trắng nhăn mi, ánh mắt nghi hoặc, hắn cũng rất muốn biết bạn tốt dùng phương pháp gì để thoát nạn.

Ánh dương quang xuyên qua đồng tử Trác Thụy Long, khúc xạ tia sáng chói mắt, không khí âm u vừa rồi nháy mắt tiêu tán, đáng vẻ dự tính trước sự việc cảm hóa người xung quanh.

Dạ Khê đang ngồi trong sân phơi nắng, tiểu hắc miêu Đình Đình nằm trong lòng. Hai người Lan Mạn, Lan Hạ đứng bên cạnh hầu hạ.

Lúc này, cửa viện bỗng bị người ta xô ra, chỉ thấy Phí Hi khí thế hung hăng mang theo gia nô xông vào. Nàng hé mắt nhìn, tầm mắt nhìn một vòng trên gương mặt Phí Hi rồi dừng lại, cúi đầu đưa giong với tiểu hắc miêu.

Lan Mạn, Lan Hạ giật nảy mình, vội vã đứng ra ngăn cản.

"Cút ngay!" Phí Hi đẩy Lan Hạ cổ gáy trở ngại ra, phần nộ trùng mắt khiến Lan Mạn lui ra sau, quay đầu bộ dạng đần độn Dạ Khê, Phí Hi bước lên, cúi người xem thường, "Bộ dạng ngu si này mà muốn làm hoàng tử phi? Làm thái tử phi? Ngươi dựa vào cái gì?" Khuôn mặt nàng ta đỏ lên, con tức vốn an ổn lui xuống lại từ từ vọt lên.

Phí Hi híp mắt nguy hiểm, cúi đầu trùng mắt nữ tử không nói một lời nào, đáy mắt lóe sáng, nàng nghiêng đầu mệnh lệnh người đằng sau. "Đập hết cho bốn tiểu thư! Một cái cũng không chừa! Ra tay đi!" Lời vừa dứt, gia nô nhanh chóng xông vào phòng, âm thanh "loảng xoảng" từ đồ đạc bị đập vỡ vang lên.

Phí Khê một bộ không chút phản ứng như trước, chỉ là lúc này, tiểu hắc miêu ngẩng đầu lên, mắt mèo thẳng tắp nhìn chăm chăm Phí Hi, nguy hiểm nheo mắt, khí sắc nặng nề.

Phí Hi nhìn Dạ Khê, nộ khí càng lúc càng lớn, nàng ta ngồi xổm xuống, "Ngươi cho rằng mình có thể thuận lợi thành hoàng tử phi? Trường nữ Phí gia chỉ có một, chỉ có một Phí Hi!" Phí Hi khẽ nhẹ giọng nói bên tai Dạ Khê, ánh mắt độc ác nhìn chòng chọc nửa gương mặt nàng, "Chính là ta!" Đột nhiên đem chủy thủ giấu trong tay áo rút ra, hướng ngực nàng đâm tới.

Dạ Khê vẫn không nhúc nhích, mà tiểu hắc miêu Đình Đình trong ngực chợt nhảy lên, móng vuốt cắt qua tay Phí Hi, trên mu bàn tay lưu lại ba vết thương dữ tợn. Đau đớn bất ngờ xảy ra khiến Phí Hi buông lỏng tay, chủy thủ rơi xuống đất, lập tức che tay kêu to. Lan Hạ cùng Lan Mạn ngốc lăng nhìn một màn này, tiểu hắc miêu "meo" một tiếng, tiếp tục trở lại trong lòng Dạ Khê, nhu thuận cuộn người, mắt mèo hiện lên tia tàn nhẫn.

"Chuyện gì xảy ra?" Bỗng nhiên, từ cửa vang lên tiếng Phí lão phu nhân quát lớn.

Bọn gia nô vốn đang đập đồ đến vui sướng, nghe xong kinh sợ chen chúc đứng một bên, im bất, không dám phát ra một tiếng động.

"Tổ mẫu, tổ mẫu, cứu mạng, nàng, tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn giết Hi Nhi, nàng muốn giết Hi Nhi!" Phí Hi gào khóc gục trong lòng Phí lão phu nhân, thân thể không ngừng run rẩy, tựa như chịu đả kích rất lớn.

Dạ Khê muốn cười, giết nàng ta? Ngang ngược xông vào viện của nàng, đập phá đồ đạc không lưu tình, nàng giết nàng ta, nàng còn chưa kịp ra tay đâu, cuối cùng là ai khi dễ ai? Kẻ ngu si khi dễ người bình thường sao? Khóe miệng nàng vênh lên.

"Một đám cầu nô tài lần chủ." Trịnh ma ma đứng ra, nhìn gian phòng bị hủy không còn hình dạng, phi thường tức giận, "Tiểu thư bị thương, không một ai quan tâm." Trịnh ma ma cùng Phí lão phu nhân ngậm trao đổi, "Kéo ra ngoài, hai mươi đại bản, cho các ngươi nhớ!"

Mọi người vừa nghe, hai mươi đại bản? Sắc mặt tức khắc âm trầm, thế nhưng không ai dám đứng ra cầu xin tha thứ, mặc cho hộ vệ kéo ra ngoài.

"Ngoan, Hi nha đầu, mau trở về cho đại phu xem, đừng để lại sẹo." Phí lão phu nhân cũng không nổi giận, "Tổ mẫu biết ủy khuất cho con, yên tâm, tổ mẫu nhất định không để con chịu khổ!" Bà đau lòng vỗ vai Phí Hi, kín đáo đưa mắt ra hiệu với nàng ta.

Phí Hi uất ức lau nước mắt, lén lút trừng mắt nhìn Dạ Khê, vội vã chạy đi.

Phí lão phu nhân nhìn Dạ Khê vẫn không hề nhúc nhích, cau mày, lại nhìn tăng y chưa từng thay đổi trên người nàng, sắc mặt càng xấu xí, "Lan Mạn, Lan Hạ!" Lên tiếng khiển trách, "Các ngươi hầu hạ tiểu thư thế nào vậy?"

Hai người vội vàng quỳ xuống đất, không dám lên tiếng. "Đường đường Phí gia trưởng nữ, lại ăn mặc nghèo nàn như thế này, người không biết còn tưởng

Phí gia ta đối xử người nhà hà khắc." Ánh mắt sắc nhọn quét qua Lan Hạ và Lan Mạn, cuối cùng chiếu thẳng trên người Dạ Khê, tàn khốc chột lóe, ngay lập tức thay thế bởi khuôn mặt tươi cười ôn hòa, "Khê Nhi, nhanh đến đây, để tổ mẫu xem con có bị thương hay không?"

Phí lão phu nhân tới trước mặt Dạ Khê. Đinh Đương tròn mắt nhìn bà ta, nhanh chóng xoay đầu sang hướng khác, lão thái bà này, thật ghê tởm!

Mí mắt nàng co giật vài lần, mồ mịt ngẩng đầu nhìn Phí lão phu nhân, nghiêng đầu, thần sắc dần độn, "Ăn, ăn!"

Dạ Khê đưa tay phải ra ngoài. Phí lão phu nhân định thần nhìn lại, sợ hãi lui vài bước, trong đoạn chương, rất nhiều sâu róm đang cong người ngo ngoáy, rất dọa người.

"Ăn, ăn!" Dạ Khê hàm hồ nói, lại ngây ngô nở nụ cười bén nhọn.

"Lão phu nhân!" Trịnh ma ma diu Phí lão phu nhân, sắc mặt không vui lườm Dạ Khê.

Nàng cũng không thèm để ý, cúi đầu tiếp tục chơi đùa vui vẻ cùng bọn sâu trong tay.

"Đi!" Phí lão phu nhân thở phò phất thay áo rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị Thương

Ngô ma ma trước khi đi, còn quay đầu lại đưa mắt liếc nhìn Dạ Khê, đáy mắt tối tăm, nhưng vẫn không nói gì mà rời khỏi.

Dạ Khê híp mắt nhìn bóng lưng Ngô ma ma, nhú mảy, sâu róm trong tay bị Đinh Đương dùng móng vuốt đánh bay, tiểu hắc miêu Đinh Đương "meo meo ô" một tiếng, liếm liếm tay Dạ Khê, lại chạy lên vai nàng, an phận nằm xuống.

"Xúi quẩy!" Sắc mặt Lan Mạn rất khó xem, trừng mắt nhìn Dạ Khê, bắt chấp can ngăn của Lan Hạ, hất cánh tay Lan Hạ qua một bên, xông đến trước mặt nàng, "Người muốn chết, không được liên lụy chúng ta, sinh mạng chúng ta rất quý giá, không cần hủy trên tay kẻ ngu ngốc nhà ngươi!"

Lan Mạn nhìn chăm chăm Dạ Khê, nhìn gương mặt không chút phản ứng kia, vẻ mặt trào phúng, "Người như ngươi muốn làm Hoàng tử phi?"

"Lan Mạn!" Không biết vì sao, Lan Hạ cảm giác Dạ Khê lúc này rất đáng sợ, mặc dù gương mặt vẫn bình tĩnh như vậy, lại khiến Lan Hạ cảm thấy không rét mà run, lãnh khí từ lòng bàn chân bốc lên, "Lan Mạn, không được quên mất thân phận của mình!" Lan Hạ quát lớn, nhìn chăm chăm Lan Mạn.

Lan Mạn nhìn Lan Hạ giễu cợt, "Thân phận?" Cao giọng, "Thân phận gì? Người đừng lời kéo ta!" Lan Mạn hừ lạnh một tiếng, phất tay đẩy Lan Mạn đang che trước mặt ra, gào thét, "Lan Kỳ có điểm nào so với ta? Dựa vào cái gì nàng ta một bước lên mây thành di nương? Còn ta ở chỗ này chịu tội, hầu hạ một người điên? Dựa vào cái gì?" Lan Mạn không cam lòng nhìn chòng chọc vào Lan Hạ, sắc mặt hơi dữ tợn, "Luận tư sắc, luận tài trí, nàng điểm nào bằng ta, bằng ngươi? Một ranh con dám tự cao tự đại trước mặt ta, cho rằng mình là ai?"

Lan Hạ bình tĩnh nhìn Lan Mạn, đáy mắt chứa tia thương hại, hàng mi run lên, khẽ thở dài, "Lan Mạn, chỉ cần chúng ta tận tâm, lão phu nhân sẽ không bạc đãi ta và ngươi!"

"Không bạc đãi?" Lan Mạn giống như nghe được chuyện gì buồn cười, "khanh khách" cười rộ lên, khóe mắt cũng cười ra lệ.

Lan Hạ nhắm mắt, che giấu khác thường trong mắt, kín đáo liếc mắt xem Dạ Khê vẫn an tĩnh, mím môi.

Meo meo ô-

Lan Mạn còn muốn nói gì nữa, Đinh Đương đột nhiên từ vai Dạ Khê nhảy lên, trảo một móng vuốt trên gương mặt mềm mại của Lan Mạn, Lan Mạn thét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu hắc miêu Đinh Đương đứng trên ngực Lan Mạn, nhe răng nhìn Lan Hạ, Lan Hạ kinh hãi lui về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch.

Ngay lập tức nắm chặt cái khăn trong tay, ngây ngốc sững sờ nhìn về phía Dạ Khê, gương mặt nàng đã không hề ngu ngốc, trái tim "lộp bộp" chìm xuống.

Đinh Đương liếm liếm móng vuốt, tiếp tục cào gương mặt Lan Mạn lần nữa, móng vuốt hươu lung tung loạn xạ, chỉ thấy khuôn mặt đang xinh đẹp trong nháy mắt thành một bãi thịt vụn, huyết nhục mơ hồ.

Meo meo ô, meo meo ô-

Đình Đang dạo hai vòng trên người Lan Mạn, đem vết máu nơi móng vuốt lau sạch sẽ, lúc này mới chạy tới bên cạnh Dạ Khê, vô cùng thân thiết cọ xát ống quần nàng.

Dạ Khê sắc bén bề ngoài nhìn Lan Hạ, đưa tay tùy ý Đình Đang quay về ngực mình, xoay người bước đi.

Thật lâu sau, Lan Hạ mới phục hồi tinh thần, mà chân tay nàng lúc này đã cứng ngắc, thân thể lạnh lẽo, lưng sớm đã bị mồ hôi làm ướt sũng. Thì ra, đây mới thật sự là tiểu thư!

Phí Hi thống khổ rên rỉ, đầu đầy mồ hôi lạnh, môi tím bầm, thân thể run rẩy kịch liệt, mà ba vết cào nơi mu bàn tay đã chuyển thành màu đen, hiển nhiên là có độc!

"Nung, đau, nung, đau quá!" Phí Hi khẽ run, thân thể co quắp, khí sắc tái nhợt cùng nếp nhăn trên mặt có thể thấy được nàng đang chịu thống khổ.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Tinh thần Nhị phu nhân không tốt, vừa biết Phí Hi bị thương, lập tức chạy đến, "Hi Nhi! Rốt cuộc là ai làm?" Nhị phu nhân gào thét.

"Nhị phu nhân, trước tiên để đại phu chẩn bệnh đã." Trịnh ma ma đứng bên cạnh, nhều mày nói.

Lão đại phu bắt mạch xem vết thương, ngũ quan cau lại cùng một chỗ, "Ngươi xác định người bị mèo cào trầy sao?" Đại phu không tin hỏi lại lần nữa.

"Chính mắt mọi người nhìn thấy, còn là hắc miêu tạo ra!" Trịnh ma ma trả lời, "Đại phu, thương thế tiểu thư nhà ta thế nào rồi?" Đại phu lắc đầu, đứng dậy, "Thứ lỗi cho lão phu tài sơ học thiên!"

"Ngươi là đại phu, sao có thể không biết?" Nhị phu nhân vừa nghe sắc mặt lập tức thay đổi, căm tức nhìn lão đại phu, "Bị thương thì chữa miệng vết thương đi! Nghĩ Xích Bá tước phủ ta dễ khi dễ sao?"

Sắc mặt lão đại phu khó nhìn, vốn định cho toa thuốc, lại nhìn qua bộ dạng Nhị phu nhân, dứt khoát thu lại thùng thuốc, phát tay áo rời đi, không chút để ý người bên cửa giữ lại.

"Tìm, ta cũng không tin, Vĩnh Giang thành lại tìm không ra một đại phu!" Nhị phu nhân đau lòng ôm Phí Hi.

Song, đại phu nổi tiếng trong thành hầu như đều gọi đến, cách nói mỗi người cực kỳ giống nhau, đều không dám tùy tiện kê đơn thuốc, thế nên một ngày một đêm qua đi, vết thương của Phí Hi bắt đầu thối rữa.

Nghe xong lời Trịnh ma ma hỏi bầm, sắc mặt Phí lão phu nhân cũng không tốt, "Cầm bức thư của ta đến thái y viện..."

"Ngô ma ma, ngươi có cách nhìn thế nào về chuyện này?" Chờ Trịnh ma ma rời khỏi, Phí lão phu nhân hỏi Ngô ma ma yên lặng đứng bên cạnh.

Mắt Ngô ma ma cũng không nâng một chút, chỉ cúi người, "Lão nô ngu dốt!"

Phí lão phu nhân cười khẽ, "Ngươi luôn cẩn thận như thế!"

Bà không hỏi đến nữa, ánh mắt dừng ở tiền phương. Ngô ma ma thăm nhìn lướt qua Phí lão phu nhân, tiếp tục cúi đầu nhìn mũi giày.

Phanh - Một cái bóng xanh nhanh như gió bay vào đây, "Phượng Tiên Nhi, có nghe nói đến chưa, chuyện này rất ly kỳ a!" Người nọ cười híp mắt ngồi trên bàn, trong tay bưng ly trà đã uống được một nửa.

Nam tử lười nhác nằm trên giường mở hai mắt ra, nhìn nam tử áo xanh, "Tân Nghĩa Hữu, là mỹ nhân nhà ai khiến ngươi tranh giành tình nhân vậy?"

Nam tử nhếch mày. "Mỹ nhân?" Tân Nghĩa Hữu cười sang sảng, mở ra đầu ngón tay, lại lắc đầu, ý vị thâm trường cười cười nhìn nam tử trên giường, "Tam hoàng tử kính yêu của ta, ngươi thật thoải mái nhân hạ, nhạc gia tương lai của ngươi đang rối loạn đến gà bay chó sủa bên kia."

Một nam tử áo trắng phía khác bàn thối thối nước trà trong chén, tự tại nhấp một ngụm, "Phí gia?"

"Từ trưa, Phí gia đem tất cả đại phu có danh tiếng của Giang thành mời đến, lúc này còn kinh động đến cả thái y ở thái y viện. Tân Nghĩa Hữu cười ha ha, khuôn mặt có chút hà hê, "Nghe nói, người từng là Trưởng nữ Phí gia, bị mèo cào, thế nhưng không một ai dám chữa trị!" Tân Nghĩa Hữu lại đứng đắn ngồi trên ghế, "Các ngươi nói có kì quái không, không phải chỉ bị một con mèo cào thôi sao, thế nào lại nghiêm trọng như vậy?" Khẩu khí tràn đầy không tin.

Động tác uống trà của nam tử áo trắng thoáng ngừng, "Mèo? Phí gia hình như không nuôi mèo."

Tân Nghĩa Hữu khó lòng nhìn lướt qua người kia, cười gian xảo, "Con mèo này, của Hoàng tử phi tương lai mới đến a!"

Trác Thụy Long vừa nghe được, mạnh mẽ từ giường đứng lên, ánh mắt sắc bén, "Mèo? Tốt lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tình Mẫu Tử

Lan Hạ kéo Lan Mạn đang ngất đi về phòng, băng bó qua loa gương mặt nàng ta, xoay người ra cửa. Thời điểm ra đến cửa viện, Lan Hạ quay người nhìn cửa phòng chính đang đóng chặt, đó là phòng Dạ Khê, tầm mắt Lan Hạ run nhẹ, mím môi rồi đi.

Dạ Khê nhìn bóng lưng Lan Hạ, mỉm cười, bàn tay vuốt lông Đình Đang, "Người nói xem, nàng có hi vọng sao?" Dạ Khê cúi đầu nhìn Đình Đang, "Đình Đang? Ân?" Xem bộ dạng tiểu hắc miêu, Dạ Khê nguy hiểm híp mắt.

Thân thể Đình Đang run lên, mắt mèo ngay tức khắc trừng lớn, ngẩng đầu ngốc ngốc nhìn Dạ Khê, "Meo meo ô -" cô hống trầm thấp kêu một tiếng, tựa hồ đang trả lời nàng.

Dạ Khê đứng trước cửa sổ, lẳng lặng chờ đợi.

Lát sau, Lan Hạ vội vã mang theo bốn gã gia nô trở về, trực tiếp vào căn phòng Lan Mạn đang nằm, không chút chần chờ, bốn người kia đã mang theo Lan Mạn ra ngoài.

Người vừa đưa đi, Lan Hạ cất bước, đứng trước cửa phòng Dạ Khê.

"Tiểu thư!" Lan Hạ hô, có chút hoảng hốt.

Dạ Khê ôm Đình Đang, trở lại giường, "Vào đi!" Thanh âm dịu dàng lạnh lùng.

Lan Hạ hít sâu một hơi, đẩy cửa vào, ngẩng đầu nhìn Dạ Khê, không nói hai lời, cung kính quỳ xuống trước mặt nàng, lẳng lẽ cúi đầu.

Dạ Khê nhú mày, không nghĩ đến Lan Hạ này có chút thú vị, "Người quỳ kẻ ngốc như ta làm gì?" Dạ Khê lạnh nhạt hỏi, thò tay ném Đình Đang trong ngực lên giường.

"Tiểu thư không ngốc, không phải sao?" Lan Hạ ngẩng đầu, quật cường nhìn thẳng Dạ Khê, "Có người nói cho nô tỳ biết, tiểu thư có thể giúp Lan Hạ, cũng chỉ duy nhất tiểu thư mới giúp được Lan Hạ." Lan Hạ không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói.

Có người? Dạ Khê híp mắt, thâm nhú mày, nàng trước giờ chỉ ở bên gia, vẫn có người chú ý đến nàng? Chú ý một kẻ ngốc? "Người nào nói cho người? Người làm sao biết sẽ là ta? Mà không phải nhận nhầm người?" Dạ Khê có chút tò mò hỏi.

Lan Hạ nhìn sang tay phải Dạ Khê, sau đó mỉm cười, - đoạn chương chỉ nữ, sẽ là người cứu vớt người! Qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn nhớ kỹ những lời này. "Là ai, nô tỳ cũng không biết. Người kia chỉ nói với nô tỳ, người đoạn chương, có thể giúp nô tỳ."

"Thỉnh cầu tiểu thư thu nhận nô tỳ!"

"Ta thu người?" Dạ Khê cười lạnh, "Tình cảnh hiện nay của ta cũng không bằng một nô tỳ!" Dạ Khê lắc đầu, "Người tìm nhầm người."

Nàng nhìn ra ngoài, đứng dậy, "Lúc này Phí lão thái bà đã nhìn thấy Lan Mạn đi?"

Lan Hạ thu liễm tâm tình, đứng dậy theo bên cạnh Dạ Khê.

Lan Mạn nằm trên mặt đất, băng vải trên đầu đã mở ra, gương mặt huyết nhục mơ hồ phơi bày trong không khí. Phí lão phu nhân ngồi tại chỗ, Trịnh ma ma sau lưng mặt đỏ sẫm, còn Ngô ma ma vẫn không phản ứng.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Phí lão phu nhân sắc mặt khó coi hỏi bốn gia nô bên cạnh.

"Vừa rồi Lan Hạ cô nương gọi bọn tiểu nhân mang đến cho lão phu nhân xem, cũng không rõ ràng cụ thể lắm." Gia nô cẩn thận đáp trả.

Phí lão phu nhân cau mày nhìn Lan Mạn, bà đương nhiên biết rõ, vết thương này do móng vuốt mèo để lại! Không nghĩ cũng biết chính là con hắc miêu Phí Khê nuôi kia.

"Lão phu nhân?" Trịnh ma ma cẩn thận nhìn Phí lão phu nhân, "Xử trí như thế nào?"

Phí lão phu nhân nhắm mắt, "Lan Mạn vẫn chưa phạm phải sai lầm lớn, chỉ là tính tình quá hấp tấp nóng nảy, vốn muốn cho nàng theo Khê Nhi, tiền đồ rộng mở, không nghĩ đến ..." Thương hại trên mặt Phí lão phu nhân thoáng cái bị quét sạch, "Mà thôi, đưa ra biệt viện chăm sóc đi!"

"Lão phu nhân đừng lo lắng, người thật tâm vì nàng tính toán, nhưng Lan Mạn không có phúc này." Trịnh ma ma cảm khái nói.

Phí gia giờ khắc này không khí ngột ngạt, dù kinh động đến thái y, nhưng vẫn không có bất kỳ trợ giúp nào cho vết thương của Phí Hi. Bàn tay Phí Hi đã thối rữa, tốc độ nhanh kinh người. Phí Hi chìm trong trạng thái hôn mê, thỉnh thoảng còn mơ màng rên rỉ vài tiếng, sắc mặt sớm biến thành màu vàng u ám.

Người trong phòng ra ra vào vào, Nhị phu nhân sắc mặt càng ngày càng âm trầm hơn, một lão thái y kiểm tra vết thương, hai hàng lông mày nhíu chặt, "Vết thương bị mèo cào lại nặng đến như vậy, lão phu lần đầu tiên nhìn thấy!" Lão thái y vuốt râu, "Toàn bộ thuốc chữa thương đã dùng tới đều không thấy hiệu quả, thứ cho lão phu bất lực..."

Thần sắc Nhị phu nhân vừa lộ vẻ tuyệt vọng, lão thái y tiếp tục nói, "Nhưng mà, không phải không còn cách nào khác. Ba năm trước đây, trong số vật phẩm do Miêu tộc tiến cống có một lọ 'Kim phần', đó là kim sang được độc hữu của gia tộc bọn họ, rất hiệu quả với vết cào trầy."

Là công phẩm! Hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng Nhị Phu nhân nhanh chóng bị dội một chậu nước đá.

"Hoàng thượng đã đem vật ấy ban cho tam hoàng tử, chắc hẳn không khó khăn lắm." Lão thái y nói xong, thu dọn đồ đạc rời đi.

Đúng lúc này, một tỷ nữ vội vàng xông vào, "Phu nhân, phu nhân! Tam hoàng tử tới, là tam hoàng tử tới!"

Nhị Phu nhân vui mừng, vội vàng đứng dậy, "Nhanh, nhanh!" Bước chân vội vã rời khỏi.

Hiện tại, người đang được Phí Lão phu nhân tiếp tại đại sảnh, Nhị lão gia cùng Tam lão gia theo bồi, chỉ là sắc mặt Nhị lão gia có chút u ám.

Trác Thụy Long thấy tình hình như vậy, minh bạch là chuyện gì xảy ra, thường thức ly trà trên tay, đáy mắt chứa ý cười lạnh như băng, "Nghe nói nhị tiểu thư Xích Bá tước phủ bị thương..."

Phí lão phu nhân lộ ra nụ cười khó coi, "Kiến Tam hoàng tử chê cười! Là cháu gái bướng bỉnh."

"Nương, Tam hoàng tử, Tam hoàng tử ở đâu?" Nhị phu nhân hấp tấp xông vào, không quản cái gì lễ nghi, nhìn thấy gương mặt Trác Thụy Long, cảm thụ được khí thế trên người hắn, tự nhiên rõ ràng thân phận người này, Nhị phu nhân lập tức quỳ gối trước mặt Trác Thụy Long, "Thiếp thân hy vọng Tam hoàng tử cứu giúp nữ nhi!" Nhị phu nhân nặng nề dập đầu.

Trác Thụy Long nhíu mày, "Người là Nhị phu nhân? Người chính là mẫu thân của Phí Khê?" Trác Thụy Long ngạo mạn nở nụ cười, "Không phải ba đầu sáu tay, vì sao có thể sinh ra một cái đoạn chường?" Khẩu khí Trác Thụy Long tràn đầy trào phúng.

Nhị phu nhân ngẩng đầu, cắn chặt môi, đáy mắt chen chút sát ý cùng oán hận.

Phí lão phu nhân nhíu mày, "Nhà lão Nhị, người tại sao lại không có quy củ?" Phí lão phu nhân trách mắng, nhanh chóng cười làm lành với Trác Thụy Long, "Tam hoàng tử tha lỗi, nàng quá yêu thương Hi nha đầu."

Lấy ra bình sứ to bằng ngón tay cái trong tay áo, cầm giữa hai ngón tay, "Đây là kim phần, phụ hoàng ban tặng bốn hoàng tử dùng ở bất kỳ tình huống nào, sẽ hỗ trợ vết thương của Nhị tiểu thư." Trác Thụy Long đem bình sứ đặt lên bàn, đứng dậy, "Bốn hoàng tử không quấy rầy nữa." Vừa đi tới cửa, hơi nghiêng đầu, chế giễu nói, "Phí Hi, Phí Khê, Phí gia các người có chút thú vị." Hắn bỏ lại một câu ý tứ hàm xúc rồi rời đi.

"Nương, Hi Nhi được cứu rồi!" Nhị phu nhân kích động cầm lấy bình sứ trên bàn, ôm trong ngực như bảo bối, gấp gấp đi khỏi.

Phí lão phu nhân đứng yên tại chỗ, thần sắc mờ mịt không rõ, lại nhìn chăm chăm vị trí đặt bình sứ lúc nãy.

Trong rừng, Dạ Khê lạnh lùng nhìn một màn này, đưa bàn tay chạm vào khóe mắt, không biết từ lúc nào, một giọt lệ chảy ra, là tình cảm từ bản năng của thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình Mẫu Tử(Hạ)

Trộn vện ba ngày, Xích Bá tước phủ cuối cùng cũng được yên tĩnh. Vì được Tam hoàng tử ban thuốc, Phí Hi hồi phục một cách kỳ tích, người cũng đã tỉnh lại. Nhị phu nhân không quan tâm đến bản thân, ngày đêm cực nhọc chăm sóc Phí Hi, sợ Phí Hi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Mãi cho đến khi Phí Hi bình an đứng lên, khôi phục như thường mới ngừng lại.

Phí Hi đứng trước gương, nhìn gò má tái nhợt sa sút phản chiếu bên trong. Đưa tay khẽ chạm, lại nhìn thấy một băng vải buộc chặt bàn tay, thần sắc hoảng hốt, lấy kéo cắt phăng băng vải ra, vết thương dữ tợn xấu xí đâm vào mắt đau nhói, Phí Hi trợn mắt, sợ hãi.

“A...” Phí Hi hoảng hốt la lên, đẩy gương đồng rơi xuống đất.

“Hi Nhi, Hi Nhi, Hi Nhi của ta!” Nhị phu nhân nhân vừa vào cửa, nhìn thấy Phí Hi đang nổi điên, lập tức ném chén thuốc trong tay, chạy tới ôm cổ Phí Hi, “Ngoan, ngoan, là nương đây, Hi Nhi, là nương, không sao!” Nhị phu nhân một lần lại một lần dụ dỗ, cố gắng xoa dịu tâm tình kích động của Phí Hi xuống. Bà nhìn vết thương trên mu bàn tay nữ nhi, đáy mắt đau xót nặng nề, thoáng ẩn hiện hung tàn.

Khóc đã lâu, Phí Hi rốt cuộc cũng an tĩnh trở lại, nàng kinh ngạc nhìn Nhị phu nhân, lắc đầu, đột nhiên âm u cười rộ lên, “Nương? Bà là ai? Bà không phải mẫu thân của ta! Ta là ai? Ta mới là trưởng nữ, ta mới là Xích bá tước phủ trưởng nữ!”

Phí Hi bất thành linh đẩy Nhị phu nhân ra, chỉ vào mũi bà mà mắng, “Là bà, tất cả đều tại bà, yêu nghiệt, yêu nghiệt đáng chết!”

Nhị phu nhân đau lòng quay đầu sang chỗ khác, bà thực sự không đành lòng nhìn ái nữ bị bức thành bộ dạng này, lão đảo ra cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, tâm nháy mắt chìm xuống.

“Tiên nhân!” Nhị phu nhân khí thế hùng hăng đi về một hướng.

Dạ Khê đang nghịch cò đại trong viện, nghe lời Dạ Lan hồi báo, đậm cười, “Hết ba ngày?” Dạ Khê nhìn lướt qua Lan Hạ, “Có đúng là thuốc của Tam hoàng tử?”

“Dạ! Nghe nói tên gọi Kim phần gì đó, hình như là công phẩm do Miêu tộc dâng tặng.” Lan Hạ cẩn thận báo.

“Tam hoàng tử?” Nàng siết tay, nghiền nát đóa hoa cúc nở rộ đang cầm.

Meo meo ô –

Bỗng nhiên, Đinh Đương từ đâu nhảy ra, kêu vài tiếng với nàng, rồi lại quay về ẩn núp trong bụi cỏ.

“Đến rồi!” Nàng ném đồng lộn xộn trong tay, cứng rắn quay người, loáng thoáng nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, lại thấy Nhị phu nhân mang theo đám nô tài đến, tòa viện nhỏ bé bị vây chặt như nêm cối.

Lan Hạ nhú mày, kín đáo liếc nhìn Dạ Khê đã khôi phục bộ dáng khiếp nhược, yên lặng hầu hạ bên cạnh.

Nhị phu nhân nhìn chằm chằm Dạ Khê, ánh mắt sắc như dao bắn về phía nàng, “Bắt lại!” Nhị phu nhân không chút chần chừ, trực tiếp mệnh lệnh cho bà vú phía sau.

Mấy bà vú liếc nhau, tiến lên, một trái một phải giam cầm Dạ Khê, sức lực lớn khiến nàng nhú mày, da thịt trắng nõn của nàng khẳng định sẽ sưng lên.

Nhị phu nhân căm hận nhìn Dạ Khê, tựa hồ gặp phải tử địch, đến trước mặt Dạ Khê, giơ một tay bóp lấy cằm nàng, “Người vì sao còn trở về? Nếu đã chết, vì sao còn trở về?” Nhị phu nhân lên tiếng chất vấn, sắc mặt đáng sợ như dã thú.

Dạ Khê ngây ngô sững sờ nhìn Nhị phu nhân, không chút biểu tình, như con rối chẳng biết đau đớn. Đây là mẫu thân? Cùng một dòng máu đang chảy trong thân thể này, vì sao khác biệt lớn đến như vậy? Phí Hi là bảo bối của bà, còn nàng là yêu nghiệt bị bà vứt bỏ không thương tiếc? Vì bảo bối kia của bà, sẵn sàng buông tự tôn, thể nhưng với thân thể này, bố thí cho ít thương hại cũng không!

“Người dám cho mèo làm bị thương nữ nhi bảo bối của ta, nghiệp chướng!” ‘Chát’, Nhị phu nhân nặng nề cho Dạ Khê một cái tát.

Dạ Khê vẫn cứng ngắt đứng tại chỗ, không hề né tránh.

“Nhị phu nhân, người làm cái gì vậy? Tiểu thư là cốt nhục của người, người là mẫu thân của tiểu thư, người không thể làm như vậy!” Lan Hạ quỳ gối bên cạnh Nhị phu nhân, bàn tay kéo váy bà, cầu khẩn, “Cầu Nhị phu nhân tha cho tiểu thư, nàng cũng là nữ nhi của người! Không được làm vậy!”

Nhị phu nhân chán ghét sửa lại váy, tựa như chạm phải cái gì dơ bẩn, tức giận nhìn Lan Hạ từ đâu lao ra, híp mắt, “Có dạng chủ tử nào thì có dạng đó cẩu nô tài.” Rồi ra hiệu với bà vú sau lưng, bà vú liền mang Dạ Lan kéo ra ngoài.

“Nhị phu nhân, người là người mẹ, người là một người mẹ đó!” Tiếng gào của Lan Hạ dần dần đi xa.

Bà hận không thể đem Dạ Khê trước mặt đi thiên đao vạn quả, khăn trong tay bị vụn rách bươm, sát ý hoàn toàn lộ rõ.

“Phu nhân, tuyệt đối không thể.” Lưu ma ma thấy Nhị phu nhân nổi lên sát tâm, vội vã tiến đến, “Nàng dù sao cũng là trưởng nữ Phí gia, cả Đại Giao

quốc đều đã biết được, ngộ nhờ gặp chuyện không may, không chỉ có lão phu nhân nơi đó, ngay cả Hoàng gia cũng không tiện giao phó.” Lưu ma ma khuyên nhủ.

Nhị phu nhân cắn chặt răng, thở dài một hơi, miễn cưỡng để lộ nụ cười khó coi, “Ma ma yên tâm, ta biết! Ta sẽ không xúc động!” Nhị phu nhân lên phía trước, vỗ gò má Dạ Khê, âm ngoan nói, “Ngươi yên tâm, ngươi vẫn là Phí Khê, nhưng mà, Tam hoàng tử thuộc về Hi Nhi của ta! Tất cả của ngươi, ta nhất định thay Hi Nhi đoạt lại không sót thứ gì!”

Nhị phu nhân sờ sờ gương mặt nàng, thoáng cười, “Hi Nhi chịu đau đớn, không thể về không! Gương mặt này, ta xem thấy chướng mắt!”

Lãnh khốc xoay người, bỏ lại một câu âm độc, “Trời một ngày đêm, ngày mai hủy đi gương mặt này cho ta!”

Náo nhiệt qua đi, tòa viện khôi phục vắng vẻ, Dạ Khê bị trời vào cột, nửa bên mặt sưng đỏ, giấu cột nhìn phương xa, ánh mặt trời đau nhói mắt nàng.

Meo meo ô –

Đỉnh Đang chui ra từ bụi cỏ, mắt mèo tràn đầy ủy khuất, bay người nhảy lên, móng vuốt cắt đứt dây thừng trên người Dạ Khê, ngồi chồm hổm trên vai nàng, vươn đầu lưỡi liếm nửa bên khuôn mặt sưng đỏ.

Dạ Khê cười nhạt chạm vào mũi Đỉnh Đang, “Lần này triệt để trả sạch, không nợ gì nữa!” Con ngươi phát ra lệ quang.

Đêm xuống, Xích bá tước phủ đèn đuốc sáng trưng, già trẻ lớn bé Phí gia tụ hội cùng một nơi, vừa nói vừa cười, ngay cả tỷ nữ cũng nhẹ nhõm, Phí gia từ lâu đã không có tiếng cười!

Nhưng mà, ở đây thiếu duy nhất một người, là một người bị thân nhân gạt bỏ một bên, dĩ nhiên không ai muốn nhắc đến.

Dạ Khê tựa như vô hình đi qua cánh cửa, trong lòng ôm Đỉnh Đang, bên tai quanh quẩn tiếng cười vui vẻ. Tới một chỗ hẻo lánh, mơ hồ có mùi máu tươi, Lan Hạ chật vật nằm úp trên băng ghế cũ nát, thờ hồn hên, trên miệng tràn đầy vết máu.

Lan Hạ cố sức nâng lên mí mắt, nhìn thấy Dạ Khê hoàn toàn không tổn hao gì, khoe miệng khẽ động, nở nụ cười, biểu tình vui mừng.

Dạ Khê vượt lồng Đỉnh Đang, nhìn Lan Hạ, sắc mặt lạnh lùng đến cực điểm, “Không có năng lực tự vệ, lỗ mắng hành sự, Lan Hạ, ngươi khiến ta rất thất vọng!” Nàng xoay lưng rời đi, để mặc Lan Hạ bơ vơ, giật mình tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Dạ Khê bước vào căn phòng u ám, nhìn Lan Hạ nằm trên giường, nghe Lan Hạ thống khổ rên rỉ, sắc mặt như trước không chút thay đổi, cầm bình sứ trong tay đặt lên đầu giường, nàng không nói lời nào, xoay người rời khỏi.

Lan Hạ kinh ngạc nhìn bóng lưng Dạ Khê, tâm đang mê man dần dần sáng tỏ, Lan Hạ run rẩy cầm bình sứ lên, nặng nề thở dài một hơi, rồi vui mừng nhắm hai mắt lại.

Dạ Khê nhìn lên mặt trời, khoe môi cong lên, cười nhạt, ôm Đỉnh Đang nhảy lên, hướng về một hướng. Tại một góc yên tĩnh trong viện, cánh cửa đã cũ nát, vì trải qua nhiều năm nên cũng rỉ sắt, chỉ cần chạm nhẹ là có thể mở. Ngoài cửa, chính là Vĩnh Giang thành!

Dạ Khê ôm Đỉnh Đang ra cửa, hướng về đường xá náo nhiệt. Để tránh phiền phức, nàng dùng băng vải buộc lại bàn tay phải, che giấu đoạn chườm. Mỗi khi qua ngã rẽ, Đỉnh Đang lại 'meo meo' nhắc nhở nàng, quanh co nhiều chỗ rẽ, liền đi đến một con đường náo nhiệt khác.

Người bày sạp hai bên đường thần sắc hung ác, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm mỗi người xa lạ bước vào đây. Người qua lại có người cầm đao, người cầm xích sắt, người hung thần ác sát, người tiểu lí tàng đao. Tất cả đều tỏa ra hơi thở trộn lẫn của người lạ chó gần cùng sát khí lẫn lộn, ở chỗ này, cho dù chỉ là một tiểu khát cái, đều không thể coi thường.

Dạ Khê đứng giữa đường, tay ôm tiểu hắc miêu Đỉnh Đang, lạnh lùng cảm thụ hơi thở xung quanh, không có run sợ, không có kinh hãi, chỉ có sự quen thuộc vì xa cách đã lâu. Nàng bước vào trong, không chú ý đến những tầm mắt lạnh như băng đang quan sát, chậm rãi tới nơi muốn đến.

Bất đồng với trang phục kỳ lạ của người trên đường, một thân Tăng y, Dạ Khê đặc biệt chói mắt. Thân thể nhỏ bé ngừng lại trước cửa, trên cờ hiệu đang lay động có một chữ "Đồ" lớn. Dạ Khê vuốt đầu Đinh Đàng, tựa hồ tấn thưởng Đinh Đàng tìm được nơi thú vị. Đinh Đàng lười biếng híp mắt, hưởng thụ cái vuốt ve của nàng.

Nàng không chút do dự ôm Đinh Đàng đi vào chỗ này, qua cánh cửa, phóng mắt nhìn xung quanh, bên trong lại vô cùng rộng lớn, trống trải, không gian không có vật chướng ngại, nhìn sơ lược không bỏ sót gì. Trên tầng hai, từng gian phòng ngăn cách nhau, sòng bạc rất đơn giản, nhưng cũng rất đặc biệt. Dạ Khê nhếch môi cười, vừa vào cửa đã biết, nơi này không có người trông coi! Ngoại trừ gã sai vặt bưng trà rót nước, còn lại không hề có hộ vệ.

Lão bản sòng bạc vậy mà yên tâm sao? Dạ Khê nhú mày, quét mắt quan sát từng bàn, tiếng quát tháo cùng tiếng va chạm của xúc xắc hoà trộn vào nhau, âm thanh càng lớn, ở trong này, cũng bị tạp âm lấn lướt. Lạnh lùng nhìn lướt qua, đôi mắt từ từ nhắm lại, lại từ từ mở ra. Trong chớp nhoáng, hai mắt hơi mờ mịt chợt thanh minh, âm thanh âm ỉ xung quanh dần đi xa.

Dạ Khê đến gần bàn đánh bạc, phía đối diện, nam tử mặc áo đen đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi. Một tay nhàn nhã cầm ly trà, tay còn lại linh hoạt xoay tròn ba khối xúc xắc.

Dạ Khê ôm Đinh Đàng đặt trên bàn đánh bạc, lạnh nhạt nhìn nam tử áo đen.

Nam tử áo đen lúc này mới mở mắt ra, ánh mắt sắc bén bắn về phía Dạ Khê, băng lãnh quét qua Đinh Đàng đang liếm móng vuốt, nhú mày, nghi vấn lộ rõ từ ánh mắt.

Đinh Đàng tựa hồ nhận ra được nam tử áo đen khinh bỉ nó, ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam tử áo đen, vẻ miệt thị rõ ràng.

Phát hiện mình bị hắt miếu khinh bỉ, nam tử áo đen chợt mở to mắt, nguy hiểm nheo mắt, xúc xắc trong tay rơi xuống, theo đường vòng cung rơi trong chén, chén xoay ba vòng, ngừng lại. Bên trong còn có ba khối khác, hiện tại sáu khối mặt trên xúc xắc cùng dừng đúng sáu nút, mà nơi cái chén đứng lại là vị trí chữ "Đại".

Dạ Khê cười nhạt, nàng chỉ sợ không có người cùng chơi! Hai tay nàng cầm cái chén, đảo ngược, chậm rãi đảo từ trái qua phải, rồi từ trên xuống. Vòng vàng đặt trên bàn, mở chén, nhất trụ kinh thiên, sáu khối xúc xắc xếp chồng lên nhau, trên đỉnh là một nút!

Ngón tay nam tử áo đen khẽ động, xúc xắc nhẹ nhàng rơi xuống, sáu khối đều cùng 'một'! Về mặt thoáng kinh ngạc, nam tử áo đen lúc này mới tỉ mỉ quan sát Dạ Khê lần nữa.

Dạ Khê giật giật cổ tay đã cứng ngắt, cái chén này cũng không hề nhẹ!

"Đánh cược gì?" Nam tử áo đen mở miệng nói.

"Tiền!" Dạ Khê cũng không dài dòng, thứ nàng hiện tại cần nhất, thiếu nhất chính là tiền! Cầm tiền là nhanh nhất, lại không tốn công phu mang vác, nhưng cần có chút thủ đoạn trên sòng bạc.

Ánh mắt nam tử áo đen lạnh lùng đảo sang tiểu hắc miếu, đáy mắt hiện lên sát ý, đem kiếp mã (ta không biết nó là cái gì) đang bày la liệt ném ra ngoài, một ván định thắng thua!

Dạ Khê gật đầu, tiến lên, xem Đinh Đàng như hàng hóa mà vút vào đồng kiếp mã. Đinh Đàng không vui kêu một tiếng, thờ phỉ phò nằm trên này giả chết, cái móng vừa vịn hướng phía nam tử áo đen, đuôi mèo tiêu sái lắc lư, giống như thị uy.

Bàn tay nam tử áo đen vừa động, chén cùng xúc xắc đồng loạt vào trong tay, đập lại, âm thanh xúc xắc va chạm lạo xạo vang lên. Trong đồ phùng, tiếng la hét của người chung quanh, tiếng xúc xắc va chạm pha trộn vào nhau.

Dạ Khê mím môi, nhìn chăm chú bàn tay đang đảo của nam tử áo đen, tập trung tinh thần, không chớp mắt, xem người này chơi trò gian trá hay không, đặt chén 'cạch' một tiếng, rồi ngồi xuống.

Nam tử áo đen lười biếng tựa người vào ghế, chờ đợi đáp án.

Xúc xắc bên trong không vì chén đã ngừng đảo mà giảm tốc độ, trái lại va chạm ngày càng ngày càng loạn, trong chớp mắt, âm thanh hỗn độn biến mất, thay vào đó nhịp va chạm đều đặn.

Đinh-

Ngừng lại!

Cùng lúc đó, đáy mắt Dạ Khê tỏa dị quang, nàng đến bàn đánh bạc xem, nhìn hai chữ 'Đại, Tiểu' lớn, tay chậm rãi đưa lên, nụ cười châm chọc của nam tử áo đen dần sa sút!

Ý cười hoàn toàn cứng ngắt dừng lại bên mép, nam tử áo đen không dám tin ngẩng lên, gắt gao nhìn vị trí Dạ Khê dùng ngón tay chỉ, không phải Đại, cũng không phải Tiểu!

Đinh Đàng vẫn có chút nhanh nhẹn, móng vuốt đánh bay cái nắp, sáu khối xúc xắc xếp thành trụ, mặt trên thế nhưng không có nút nào, vừa nhẹ nhàng động, xúc xắc đều hóa thành bột phấn.

Đinh Đang hướng nam từ áo đen khoe khoang cái mõng, rồi trở lại trong bờ ngực ấm áp của Dạ Khê, liếm lông, mắt mèo nheo lại, biểu hiện mình rất vui sướng.

Dạ Khê hướng nam từ áo đen vươn tay, - trả tiền!

Khỏe miệng nam tử áo đen co giật nhìn bàn tay nhỏ bé trước mắt, hiển nhiên thật không ngờ Dạ Khê bộ dạng nhỏ nhắn mềm mại, vậy mà ngoài dự liệu mọi người. Nam tử áo đen ném một xấp ngân phiếu ra, đưa cho Dạ Khê.

Dạ Khê cũng không xem lại, lấy xong liền xoay người rồi đi.

Tiếng ồn ào đi xa, không ai biết ở góc đồ phùng đã xảy ra một màn rung động. Dạ Khê ôm Đinh Đang, hòa vào dòng người rồi biến mất.

Tại một góc tối, một đôi mắt lạnh khốc, vô tình đem chuyện này thu hết vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tặng Ngọc Bội

Qua mấy ngày, Lan Hạ đã có thể xuống giường được, sắc mặt tuy rằng vẫn tái nhợt như cũ, thế nhưng tinh thần khá hơn nhiều. Vừa khỏe lại, Lan Hạ lập tức đi thỉnh an Dạ Khê.

“Nô tỳ tạ ơn tiểu thư ra tay cứu giúp!” Lan Hạ cung kính dập đầu ba cái.

Dạ Khê đang trêu chọc Đinh Đang, ánh mắt không tập trung đảo qua Lan Hạ, “Là vận may của ngươi!” Nhẹ nhàng nhéo mũi Đinh Đang, chọc cho Đinh Đang thỉnh thoảng lại vươn móng vuốt gãi gãi cái mũi ngura ngura của nó, Dạ Khê xoay người lại, cúi đầu nhìn Lan Hạ, đáy mắt xuất hiện một tia sáng “Xem ra ngươi nghĩ thông suốt!”

“Nhờ có tiểu thư chỉ điểm!” Khóe môi Lan Hạ vẽ ra nụ cười thỏa mãn, lần nữa dập đầu, “Là nô tỳ lúc trước ngu muội, nô tỳ vẫn cho là, bất kể lúc nào, luôn đặt chủ tử ở vị trí thứ nhất, cho dù gặp phải chuyện gì, liều lĩnh xông pha chiến đấu, là biểu hiện của lòng trung thành.” Lan Hạ nhìn Dạ Khê, con ngươi xẹt qua tia dị quang, “Là nô tỳ hạn hẹp, tại thời điểm còn chưa có năng lực bảo vệ bản thân, liều lĩnh xông pha chỉ mang lại vô tận phiền phức cho chủ nhân, dù là chân thành cũng biến thành hòn đá cản đường.” Hạ Lan đem suy nghĩ sau mấy ngày đêm chiêu nói ra.

Dạ Khê gật đầu, đánh giá Lan Hạ, “Một người thông minh.” Rút ba tờ ngân phiếu từ tay áo, đưa cho Lan Hạ, “Chuyện ăn uống sau này, tự nghĩ cách, đồ đạc của Phí gia, ta không muốn tiếp tục sử dụng, quần áo của ta, không cần chuẩn bị nhiều, sửa đổi lại tăng y một chút là được!”

Lan Hạ kinh ngạc nhìn ngân phiếu trước mắt, rồi ngẩng đầu nhìn sang Dạ Khê, đầu óc lảng lảng, kích động không nói nên lời, máy móc tiếp nhận ngân phiếu, ngẩn người, xúc động thiếu chút nữa đứng bật dậy – tiểu thư, đây là thừa nhận nô tỳ?

“Bên cạnh ta không lưu lại người vô dụng, nếu có một ngày, ngươi trở thành phế vật, kết quả thế nào, chớ trách ta không nói cho ngươi biết trước!” Dạ Khê tóm cổ Đinh Đang, ra cửa.

Chờ Lan Hạ phục hồi tinh thần, Dạ Khê đã không thấy bóng dáng. Cúi đầu kiểm tra ngân phiếu, mỗi tờ đều một vạn hai, thật là nhiều bạc! Lan Hạ khiếp sợ, tiểu thư lại đưa nhiều tiền như vậy cho nàng? Đột nhiên nở nụ cười ngây ngốc.

Mà Xích Bá tước phủ hiện tại, đang chuẩn bị nghênh tiếp khách quý.

Về mặt Phí lão phu nhân vui mừng nhìn ra ngoài, “Ngô ma ma, việc làm như thế nào rồi?”

Ngô ma ma vẫn bộ dạng kính cẩn như trước, không mặn không nhạt nói, “Lão phu nhân quên rồi sao, ngài đã giao phó mọi chuyện cho Nhị phu nhân cùng Trịnh ma ma, Trịnh ma ma làm việc luôn ổn thỏa.”

“Trịnh ma ma làm việc ta chưa bao giờ lo lắng, chỉ là nhà lão Nhị...” Phí lão phu nhân cười khoát tay, “Mà thôi, kết quả đều như nhau là tốt rồi!” Ngồi dậy, không thể chờ đợi mà tiếp tục nhìn ra ngoài, “Mong rằng Hi nha đầu không bỏ qua cơ hội tốt này!”

Ngô ma ma cúi đầu, đáy mắt lướt qua tia dị quang, không trả lời.

“Lão phu nhân, Tam hoàng tử đã vào phủ, Đại lão gia, Nhị lão gia đang tiếp đón, một lát sẽ đến vấn an lão phu nhân!” Một gã sai vặt vội vàng vàng

chạy tới truyền đạt, sau đó lui ra ngoài.

Trái tim đang lơ lửng chậm rãi bình ổn xuống, Phí lão phu nhân trấn định tựa lưng vào ghế, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cánh cửa, “Ta vẫn không yên lòng, Ngô ma ma, người đi xem Hi nha đầu chuẩn bị ra sao, dần đi dần lại vài lần, đừng để xảy ra sự cố.”

Ngô ma ma vừa bước ra cửa, lại gặp đoàn người tiến đến, đi giữa Đại lão gia và Nhị lão gia chính là Tam hoàng tử uy nghi! Nhìn từ xa, Ngô ma ma hí hóp mắt, rồi vội vàng rời khỏi.

“Tam hoàng tử đến hàn xá, lão thân không tiếp đón từ xa, thỉnh Tam hoàng tử thứ lỗi!” Phí lão phu nhân đứng dậy bái kiến Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử khẽ vuốt cằm, lạnh nhạt nói, “Lão phu nhân thân thể không tốt, miễn lễ.” Rồi ngồi ghế trên, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt Phí lão phu nhân đầy tang thương, bụng trà tỷ nữ vừa dâng lên, khẽ nhấp một ngụm. “Nghe nói nhị...”

“Tổ mẫu, tổ mẫu!” Đúng lúc này, giọng nói ngọt ngào từ xa xa bay đến, sau đó chỉ thấy một bóng dáng màu hồng nhạt chạy nhào vào phòng.

Nhìn kỹ, thì ra là một cô nương xinh đẹp, hoa mẫu đơn điểm tuyết trên làn váy dài hồng nhạt nhẹ nhàng rũ xuống, vai trái có một đóa mẫu đơn kiều diễm lặng yên nở rộ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú bị lớp trang điểm cầu kì che mất, có chút phô trương.

“Tổ mẫu, nhìn y phục mới của Hi Nhi xem!” Cô nương tựa hồ không nhìn thấy nam tử xa lạ ở trong phòng, nhấc váy xoay một vòng tại chỗ, tiếng cười xinh đẹp mà khiêu khích, bông hoa mẫu đơn trên váy gặp cơn gió, hưng phấn, lại lặng lẽ nở rộ!

Tay Trác Thụy Long nắm chặt ly trà, ngón tay có chút cương cứng, đôi con ngươi xẹt qua tia sáng nóng rực.

“Hi Nhi! Còn ra thể thống gì, khách quý vẫn còn đang ở đây!” Phí lão phu nhân trách mắng Phí Hi, nhưng trong mắt không thấy tí ti trách cứ, “Mau, nhanh dập đầu cảm tạ Tam hoàng tử, nếu không phải Tam hoàng tử ban thuốc đúng lúc, nha đầu ngươi không biết sẽ trở thành cái hình dạng gì!” Kích động ngốc Phí Hi.

Phí Hi dừng chân, ngẩng đầu nhìn Trác Thụy Long, làn váy mẫu đơn còn đang lay động, thân thể nóng lên, gương mặt ửng đỏ, nhấc váy bước lên phía trước, hai tay nắm trước ngực, cúi đầu hành lễ, “Phí Hi tạ ơn Tam hoàng tử ban thuốc.” Lúc này, mới phát hiện. tay phải nàng còn dùng băng vải buộc chặt lại.

Mùi hương mẫu đơn ngào ngạt bay đến, hai tròng mắt Trác Thụy Long càng thêm mờ lung, “Nàng chính là Nhị tiểu thư Xích bá tước phủ?” Trác Thụy Long tìm được thanh âm của mình, thu liễm vẻ kinh ngạc, khoe miệng cong lên nụ cười thú vị.

Phí Hi cúi đầu, lông mi khẽ run, dị quang vụt qua đáy mắt, “Tam hoàng tử đến xem tỷ tỷ sao?” Ngẩng đầu lên hỏi, chỉ là ánh mắt ngây thơ phối hợp cùng lớp trang điểm quá đậm, thực có chút cảm thụ khác, “Mọi người nói, Tam hoàng tử là tỷ phu của Hi Nhi, tỷ phu nên cho Hi Nhi quà gặp mặt, đúng không?” Phí Hi hoạt bát vươn tay, mong đợi nhìn Trác Thụy Long.

“Hi Nhi, không được vô lễ với Tam hoàng tử!” Phí lão phu nhân vội vã trách mắng, xin lỗi Trác Thụy Long, giải thích rằng Phí Hi tuổi nhỏ nên không hiểu chuyện.

Trác Thụy Long nở nụ cười, “Nàng muốn quà gặp mặt?” Đem ngọc bội khắc rồng đeo bên hông đặt vào lòng bàn tay Phí Hi, “Đây, tặng cho nàng không được sao?”

“Tam hoàng tử, vạn vạn không được!” Phí lão phu nhân khiếp sợ suýt nữa trượt xuống ghế, vội vàng nói, “Hi Nhi, lấy ngọc bội trả lại cho Tam hoàng tử!”

Phí Hi không hiểu nhìn thoáng qua Phí lão phu nhân sắc mặt âm trầm, rồi tiến lên, cầm ngọc bội đưa tới trước mặt Trác Thụy Long, “Hi Nhi không thể nhận!” Trần đầy ủy khuất lắc đầu.

“Bỏn hoàng tử đã cho nàng, ngọc bội sẽ là của nàng.” Trác Thụy Long có chút tức giận với hành vi trả lại ngọc bội của Phí Hi, “Trong cung có việc, bỏn hoàng tử không quấy rầy!” Trác Thụy Long đơn giản cáo từ, xoay người đi khỏi.

Ra khỏi cổng lớn Xích bá tước phủ, Trác Thụy Long đột nhiên quay đầu nhìn bằng hiệu nạm vàng phía sau, khoe miệng nhếch lên, cười quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Trưởng Nữ

“Đây là một trong hai khối ngọc bội do tổ sư Đại Dao quốc chúng ta ban đầu lập quốc sai người chế tạo. Một khối Hồ bội, có thể điều động binh mã

thiên hạ; một khối Long bội, đại diện cho đế vương tôn quý!” Phí lão phu nhân không che dấu được kích động hiện ra mặt, bắp thịt trên cơ thể vì cười mà run rẩy theo.

Phí Hi kinh ngạc nhìn ngọc bội nho nhỏ trong tay, thật không ngờ nó lại quý trọng như vậy! “Tổ mẫu, cái này?” Phí Hi luống cuống.

“Hoàng tử trước khi Đại hôn, Long bội chỉ ban tặng cho chính phi! Đây là quy định do tổ tông truyền lại!” Vui mừng nhìn Phí Hi, “Hi nha đầu, con không làm tổ mẫu thất vọng!” Phí lão phu nhân gọi Phí Hi đến bên cạnh mình, vô cùng thân thiết sờ sờ gương mặt nàng.

Phí Hi há hốc miệng, nắm thật chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, đáy mắt tràn đầy vẻ không dám tin, “Tổ mẫu, vậy... có phải là...Hi Nhi...” Phí Hi không đem lời phía sau nói ra, thế nhưng khát vọng trong đôi mắt không thể che giấu.

Phí lão phu nhân trêu mếu vuốt ve tóc nàng.

“Hi Nhi của ta nhất định là Hoàng tử phi!” Nhị phu nhân bên cạnh trịnh trọng nói, nhìn về mặt Phí Hi vui mừng cũng buông lỏng thần sắc, “Nương, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn!” Nhị phu nhân bình tĩnh hiếm có.

“Hoàng tử phi?” Đại phu nhân khinh miệt nhìn lướt qua Nhị phu nhân, “Xích bá tước phủ, trưởng nữ chỉ có một, hoàng tử phi chỉ có một! Ta đây thân là Đại bá mẫu nhìn không được đứng ra nói vài câu!” Tầm mắt đảo qua Nhị phu nhân cùng Phí Hi, “Người ta nói huyết đông vu thủy(máu hòa tan trong nước), cùng một mẹ sinh ra, tại sao lại đối xử khác biệt lớn như vậy? Nhị đệ muội, người nói xem?” Đại phu nhân chất vấn.

Nhị phu nhân nheo mắt, nguy hiểm nhìn Đại phu nhân, “Đại tẩu, tẩu có ý gì?” Mươi phần mùi thuốc súng, “Nếu tẩu cố ý gây khó dễ, ta phụng bồi!”

Đại phu nhân châm chọc nhìn Nhị phu nhân, “Vài ngày trước không biết là ai xông vào viện của đứa nhỏ kia, lỡ mang người trói cả một đêm, còn Lan Hạ chẳng biết tại sao bị đánh, nghe nói có người còn muốn hủy mặt Khê Nhi nữa?” Tự tiểu phi tiểu nhìn Nhị Phu nhân, “Có câu máu mủ tình thâm, hờ dừ còn không ăn thịt con, Nhị đệ muội, người không cảm giác mình đã làm quá mức sao? Thân là mẫu thân, người làm sao chịu nổi?” Đại phu nhân bị thương lắc đầu thờ dài.

Sắc mặt Nhị phu nhân âm trầm, trừng mắt nhìn Đại phu nhân, “Đại tẩu, tẩu thật sự muốn gây sự cùng ta sao? Ta nói rất rõ ràng, ta chỉ có một nhi tử một nữ nhi!” Nhị phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhị đệ muội, chớ trách đại tẩu ăn nói khó nghe, tổ tông Phí gia truyền xuống rõ ràng! Phí gia cũng là danh môn vọng tộc, đứa bé ra đời đầu tiên nhất định là trưởng, từ xưa đến nay đều như vậy, đây là chỗ bất đồng với những gia tộc khác. Trưởng nữ sinh ra từ bụng người, đây là sự thật được hoàng gia thừa nhận, hiện tại muốn phản bác? Nghi ngờ thánh chỉ? Nghi ngờ tiên hoàng? Xích bá tước phủ có thể phồn vinh như hôm nay, đều nhờ ân điển của hoàng gia, người hành động như vậy, muốn đem Phí gia đẩy vào vực sâu vạn trượng sao?” Đại phu nhân bỗng cất cao âm điệu, lời nói khiến Phí lão phu nhân vốn đang vui mừng cũng đột nhiên ngưng.

Đại phu nhân hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, “Nương, thân thể con dâu không khỏe, xin được cáo lui trước!” Xoay người rời đi.

Phí Hi cúi đầu, gắt gao mím chặt môi, sắc mặt âm trầm, đáy mắt thoáng lướt qua hung quang, tay dùng sức siết chặt ngọc bội, trầm mặc không nói gì.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, ai cũng đều bận rộn!” Phí lão phu nhân khôi phục bình tĩnh, “Hi nha đầu, con mới lành bệnh, phải chú ý nghỉ ngơi! Chuyện ngọc bội cứ tạm gác lại.”

Phí Hi gật đầu, hành lễ rồi rời khỏi.

Nhị phu nhân đang muốn rời đi, bị Phí lão phu nhân chợt gọi lại, “Nhà lão Nhị, tuổi của người cũng không nhỏ, nên hiểu chuyện! Trước khi mọi việc ổn thỏa, nàng là người hoàng gia, người, không có quyền động tới nàng! Phí gia cũng không có quyền tôn thương đến nàng nửa sợi lông! Người nhớ kỹ cho ta!” Phí lão phu nhân lớn tiếng nói.

Sắc mặt Nhị phu nhân càng thêm khó coi, hung ác nhìn chòng chọc xuống đất, không tình nguyện gật đầu, xoay người đi ra.

“Tam hoàng tử...ngọc bội...Nhị tiểu thư...Đại phu nhân...” Lan Hạ đem những tin tức nghe được một chữ không lầm bẩm báo Dạ Khê.

Khê uống một ngụm trà, khoe môi lạnh lùng nhếch lên, ánh mắt sắc sảo nhìn Lan Hạ, “Đại phu nhân phản ứng có chút thú vị!” Dạ Khê đem một...ly trà khác đặt trước mặt Đình Đang, “Được rồi, Tam hoàng tử tên gì?”

Lan Hạ giật mình, rồi nói, “Hoàng gia có họ Trác, tính danh Tam hoàng tử...” Lan Hạ hơi có chút kiêng kỵ, thế nhưng lại nghĩ đến Dạ Khê không giống người bình thường, chân chờ nửa ngày mới nói ra khỏi miệng, “Trác Thụy Long!”

Trác Thụy Long? Thụy Long? Tường Thụy(điềm lành), đằng long, tên cũng có khí phách, chỉ là không biết người có như tên hay không thôi!

Nàng nhìn Lan Hạ, cười nhạt, Lan Hạ mặc dù chỉ là một tỷ nữ, nhưng năng lực ở Xích bá tước phủ làm cho người ta kinh ngạc, phàm là người và việc liên quan đến Xích bá tước phủ, Lan Hạ có thể tìm ra trong thời gian ngắn nhất, có xem như tai mắt của Dạ Khê ở Xích bá tước phủ.

“Ta đối với cách xác định trưởng nữ Phí gia có chút ngạc nhiên.” Vài giọt trà bắn trên mu bàn tay Dạ Khê, cúi đầu nhìn, thì ra Đình Đang làm đồ ly trà, một cái nhấc tay đánh bay Đình Đang, Đình Đang va chạm trên khung cửa, cơ thể lăn lộn mấy vòng trên sàn nhà, meo meo một tiếng rồi bỏ chạy mất.

Khoẻ miệng Lan Hạ co quắp vài lần, tình huống này nàng đã thấy nhưng không thể trách, “Nô tỳ ít nhiều có thể hiểu được, thế gia danh môn đều dễ hài nhi của đích tôn trưởng tử làm con trưởng, bất kể sinh ra lúc nào, mà Phí gia từ xưa đã có truyền thừa này, mặc kệ là ai, thuộc chi thứ nào, người thứ nhất được sinh ra là nam hài hay nữ hài sẽ trở thành trưởng tử, trưởng nữ.”

Dạ Khê chống cằm, cười lạnh gât đầu, thân thể này thuộc về chi thứ hai, lại là trưởng nữ, cái này cũng không kì quái. Nhìn đoạn chương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve theo đường cong của đoạn chương.

“Tiểu thư không lo lắng chút nào sao?” Lan Hạ cuối cùng nhìn không được phải hỏi ra, “Mặc dù có thánh chỉ, nhìn như ván đã đóng thuyền, thế nhưng nô tỳ cảm thấy tiểu thư tốt nhất nên phòng bị một chút!”

Dạ Khê nhướng mày, hướng Lan Hạ cười nhàn nhạt, nhưng không đáp lại.

Lan Hạ không hiểu ra sao.

Dạ Khê đứng lên, bước đi thong thả đến cửa, một cơn gió lạnh ập vào mặt, trực tiếp thổi khiến người ta không mở mắt ra được.

Vù-

Một mũi tên nhọn bay vút đến, Dạ Khê nghiêng người né qua, mũi tên gào thét trượt qua gò má nàng, cắm vào tường.

“Tiểu thư!” Lan Hạ lo sợ, vội vàng chạy lại kiểm tra.

Dạ Khê nhìn chằm chằm tiền phương rất lâu, rồi đi tới vị trí mũi tên đã cắm vào, ngón tay khẽ động, một nguồn lạnh khí từ ngón tay truyền vào thân thể, đôi con ngươi nguy hiểm híp lại, được lắm!

Chương 21 đích trưởng nữ

"Này khối ngọc bội là ta đại dao quốc thủy tổ kiến quốc chi sơ sai người tạo ra hai khối ngọc bội chi nhất. Một khối hổ bội, có thể điều động thiên hạ binh mã; một khối long bội, chương hiền đế vương tôn quý!" Phí lão phu nhân che giấu không được trên mặt kích động, trên mặt cơ bắp đều bởi vì cười mà lay động.

Phí hi kinh ngạc xem bản thân trong tay nhỏ ngọc bội, thật không ngờ nhưng lại như thế quý trọng!"Tổ mẫu, này?" Phí hi hữu chút vô thức xem lòng bàn tay long bội.

"Hoàng tử đại hôn phía trước, long bội là ban cho chính phi! Đây là tổ tông truyền xuống tới quý cù!" Phí lão phu nhân vui mừng xem phí hi, "Hi nha đầu, ngươi không có nhường tổ mẫu thất vọng!" Phí lão phu nhân đem phí hi chiêu đến bên cạnh, vô cùng thân thiết sờ sờ phí hi khuôn mặt.

Phí hi bán giương miệng, đem ngọc bội gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, đáy mắt tràn đầy không dám tin sác, "Tổ mẫu, này —— có phải không phải nói —— hi nhi ——" phí hi không có đem phía dưới lời nói nói ra, nhưng là cặp kia trong mắt khát vọng đã che không được.

Phí lão phu nhân triu mến vuốt ve phí hi tóc.

"Hoàng tử phi định là chúng ta hi nhi!" Nhị phu nhân ở một bên trịnh trọng nói, xem phí hi vui mừng biểu cảm cũng thả lỏng vẻ mặt, "Nương, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn!" Nhị phu nhân ít có bình tĩnh.

"Hoàng tử phi?" Đại phu nhân khinh miệt nhìn lướt qua nhị phu nhân, "Xích bá phủ, đích trưởng nữ chỉ có một, hoàng tử phi cũng chỉ có một cái! Ta này làm đại bá mẫu nhìn không được ra mặt nói vài câu!" Đại phu nhân tâm mắt ở nhị phu nhân cùng phí hi trên người qua lại biến hóa, "Đều nói huyết hòa tan thủy, đồng dạng là một cái nhân sinh đứa nhỏ, đãi ngộ khác biệt vì sao liền lớn như vậy đâu? Nhị đệ muội, người nói đi?" Đại phu nhân chất vấn nói.

Nhị phu nhân nheo lại mắt, nguy hiểm nhìn về phía đại phu nhân, "Đại tẩu, người đây là cái gì ý tứ?" Mùi thuốc súng mười phần, "Người muốn có ý tìm trà, ta phụng bồi!"

Đại phu nhân châm chọc xem nhị phu nhân, "Mấy ngày trước đây không biết là ai xâm nhập Khê nhi kia đứa nhỏ sân, lăng là đem buộc lại một ngày, lan hạ mặc danh kỳ diệu bị đánh bản tử, nghe nói có người còn muốn hủy Khê nhi mặt?" Đại phu nhân tựa tiểu phi tiểu xem nhị phu nhân, "Tục ngữ nói sự độc tình thâm, hồ độc còn không thực tử, nhị đệ muội, người không cảm giác người làm quá mức? Thân là mẫu thân, người tình làm sao kham?" Đại phu nhân bị thương lác đầu thờ dãi.

Nhị phu nhân mặt âm trầm, trừng mắt đại phu nhân, "Đại tẩu, người là thành tâm tìm trà sao? Ta nói rất rõ ràng, ta chỉ có nhất tử nhất nữ!" Nhị phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nhị đệ muội, chớ nên trách đại tẩu nói chuyện sắc bén, chúng ta phí gia tổ tông lưu truyền tới nay quy củ rành mạch! Phí gia cũng danh môn vọng tộc, đích mạch bên trong sinh ra cái thứ nhất đứa nhỏ định vì dài đích, từ xưa đến nay đều là như thế, này cũng là cùng nhà khác bất đồng chỗ. Đích trưởng nữ xuất từ nhị đệ muội người bụng, đây là liên hoàng gia đều nhận định chuyện thực, hiện tại nhưng là tương phản bác? Chất vấn thánh chỉ, chất vấn tiên hoàng? Chúng ta xích bá phủ có thể có hôm nay phồn vinh, nhận được hoàng gia cúi liên, người như thế hành vi, là muốn đem ta phí gia đẩy vào vạn trượng vực sâu?" Đại phu nhân đột nhiên cất cao âm điệu, nằng chọt tiếng quát nhường nguyên bản vui mừng phí lão phu nhân cũng đột nhiên ngó ra.

Đại phu nhân hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt, "Nương, con dâu thân mình không khoẻ, đi trước cáo lui!" Đại phu nhân xoay người rồi đi.

Phí hi cúi đầu, gất gao mím môi, sắc mặt âm trầm là lúc, đáy mắt bắn ra một cổ cổ ngoan độc quang mang, thủ dùng sức nắm chặt ngọc bội, trầm mặc không nói.

"Tốt lắm, thời điểm không còn sớm, đều các vội các !" Phí lão phu nhân khôi phục bình tĩnh, "Hi nha đầu, người thân mình mới tốt, nhiều chú ý nghỉ ngơi! Ngọc bội rất phóng !"

Phí hi gật đầu, quỳ an rồi đi.

Làm nhị phu nhân cũng muốn rời đi là lúc, phí lão phu nhân lại bỗng nhiên đem gọi lại, "Lão nhị gia, người tuổi cũng không nhỏ, nên biết chuyện! Sự tình không có quay về phía trước, nàng chính là hoàng gia nhân, người, không có quyền lợi động nằng! Phí gia không có quyền lợi động nằng nửa sọi lông! Người cho ta nhớ kỹ!" Phí lão phu nhân lớn tiếng nói.

Nhị phu nhân sắc mặt càng thêm khó coi, hung ác nham hiểm từ thành mặt đất, cực không tình nguyện gật gật đầu, xoay người chạy đi.

"Tam hoàng tử... Ngọc bội... Nhị tiểu thư... Đại phu nhân..." Lan hạ đem nghe được tin tức nhất tợ không làm nhún dùm cấp Dạ Khê.

Dạ Khê khinh trác một miệng trà, khoe môi lạnh lùng gọi lên, lợi hại ánh mắt nhìn lan hạ, "Đại phu nhân phản ứng nhưng là có chút ý tứ!" Dạ Khê đem một khác chén mát trà đặt ở đỉnh đang trước mặt, "Đúng rồi tam hoàng tử gọi cái gì?" Dạ Khê hỏi.

Lan hạ sợ run, mà sau nói, "Hoàng gia dòng họ vì trác, tam hoàng tử tính danh ——" lan hạ thoáng có chút kiêng kỵ, nhưng là nhất tưởng đến Dạ Khê không giống người thường, chân chờ nửa ngày nói ra miệng, "Trác thụ long!"

Trác thụ long? Thụ long? Điềm lành, đằng long, tên nhưng là khí phách, chính là không biết bản nhân có phải không phải như nhân danh giống nhau! Dạ Khê xem lan hạ, câu môi đậm cười, lan hạ tuy rằng chính là nhất giới tỷ nữ, khả ở xích bá phủ năng lực cũng là làm cho người ta kinh ngạc, phàm là Dạ Khê muốn hiểu biết có liên quan xích bá phủ nhân hòa sự, lan hạ đều có thể ở ngắn nhất thời gian nội tìm xuất ra, lan hạ giống như là Dạ Khê ở xích bá phủ tai mắt.

"Ta nhưng là đối phí gia đích trưởng nữ mệnh chắc chắn tốt hơn kỳ." Vài giọt nước trà vẩy ra đến Dạ Khê trên mu bàn tay, cúi đầu nhìn lên, thì ra là đỉnh đang đánh nghiêng ly trà, Dạ Khê một cái tát đem tiểu hắc miêu đỉnh đang chụp phi, đỉnh đang đụng vào khung cửa thượng, thân mình lại ở trên sàn đánh vài cái cút, meo ô một tiếng tứ thảo chạy khai.

Lan hạ khoe miệng run rẩy vài cái, này một màn nàng đã thấy nhưng không thể trách, "Nô tì bao nhiêu có chút hiểu biết, danh môn thế gia đều là đích mạch đích tôn trưởng tử vì trưởng tử, mặc kệ khi nào sinh ra đều là như thế bối phận, mà phí gia từ xưa đến nay đều là này truyền thừa, chỉ có đích chi bàng chi hai phân, mà đều tự phân chia nhưng không có như vậy minh xác, đích chi trung, mặc kệ kia nhất phương, cái thứ nhất giáng sinh nam hài, nữ hài chính là trưởng tử, đích trưởng nữ!"

Dạ Khê mu bàn tay chống bản thân cảm, cười lạnh gật đầu, khối này thân thể thuộc loại chi thứ hai, lại thành đích trưởng nữ, này cũng liền không có gì kỳ quái. Dạ Khê nhìn bản thân đoạn chường, chỉ bụng mềm nhẹ vuốt ve đoạn chường đường cong.

"Tiểu thư một chút cũng không lo lắng sao?" Lan hạ rốt cuộc nhin không được hỏi xuất ra, "Tuy rằng tiểu thư nắm có thánh chỉ, nhìn như là như đỉnh đóng cột sự tình, nhưng là nô tì tổng cảm giác tiểu thư hẳn là phòng bị một ít hảo!"

Dạ Khê nhíu mày, hướng tới lan hạ nhân nhật nở nụ cười vài tiếng, nhưng không có đáp lại.

Lan hạ không hiểu ra sao.

Dạ Khê đứng lên, thông thả bước đến trước cửa, một trận âm phong đập vào mặt mà đến, trực tiếp quát nhân không mở ra được mắt.

Vào ——

Một chi mũi tên nhọn bay vút mà đến, Dạ Khê nghiêng đầu chột lóe, quả tua Dạ Khê hai gò má gào thét mà qua, trực tiếp nhập vào thạch bích bên trong.

"Tiểu thư!" Lan hạ dọa chạy nhanh tiến lên xem xét.

Dạ Khê nhìn chằm chằm tiền phương nhìn hồi lâu, mà sau này đến mũi tên nhọn nhập vào địa phương, ngón tay đụng chạm động, một cổ lãnh khí theo ngón tay truyền lại đến trong thân thể, Dạ Khê hai tròng mắt nguy hiểm nhíu lại, tốt lắm!

!

Chương 22 chuẩn bị

Đỉnh đang hét lên một tiếng, lập tức bay đến Dạ Khê trên bờ vai, móng vuốt mạnh mẽ hướng tới vách tường trống rỗng một trảo, thạch bích giống như đậu hủ một loại mềm mại vỡ vụn, chỉ nghe đến phanh —— một tiếng thanh thúy tiếng vang, có cứng rắn gì đó rơi xuống đến mặt đất, đỉnh đang ngay tại chỗ bật hạ, ở đá vụn đôi lí dùng móng vuốt khảy lộng một phen, mà sau còn xuất một căn tắc dài cương châm.

Meo ô —— đình đang ngẩng đầu hướng tới Dạ Khê kêu, mà sau tại sạch sẽ trên mặt vỏ vỏ bản thân móng vuốt, đem móng vuốt thượng lây dính với vung điện.

Dạ Khê tựa tiểu phi tiểu xem đình đang, ngồi xồm xuống từ, ngón tay đặt tại đình đang miêu trên đầu, "Nguyên lai ngươi còn có loại này bản sự!" Dạ Khê nhàn nhạt cười, chính là này tươi cười thế nào nghe thế nào làm cho người ta mao cốt tung nhiên.

Đình đang khô cần xem xét Dạ Khê, ủy khuất lui miêu cổ, thấp giọng nức nở, làm như ở kể ra cái gì.

Dạ Khê không đi để ý tới đình đang ủy khuất ánh mắt, thân thủ đem trên đất cương châm bốc lên đến, châm chọc sắc bén vô cùng, đặt ở ánh mặt trời dưới, ần ần có thể thấy được nhất tinh điểm màu đen, "Lan hạ, cái kia ngân chúc đến!"

Lan hạ sắc mặt có chút trắng bệch, nghe được Dạ Khê mệnh lệnh, chạy nhanh xoay người rời đi, cũng cầm một phen tiểu ngân chúc trở về, giao cho Dạ Khê, mà sau yên tĩnh đứng ở một bên.

Dạ Khê đem cương châm tiêm ở ngân chúc thượng vuốt phẳng vài cái, rất nhanh, ánh sáng màu bạc nhưng lại biến thành màu đen, có độc! Hơn nữa là kịch độc!"Đây là muốn bốn cô nương mệnh?" Dạ Khê âm lãnh cười, xem thạch bích, có thể cự ly xa đem cương châm nhốt đánh vào trong đó, đủ thấy lực đạo chi cường hãn, đây là cổ đại nội lực? Dạ Khê suy nghĩ.

Dạ Khê đem ngân chúc cùng cương châm ném tới trên bàn, quay đầu nhìn lan hạ, lan hạ tuy rằng sắc mặt trắng bệch, thoát nhìn sợ hãi, nhưng là kia một đôi kiên định hai tròng mắt trung để lộ ra đến còn lại là một cổ chấp nhất, "Đem này nọ phóng đứng lên!" Dạ Khê chỉ chỉ trên bàn gì đó, "Đã nhiều ngày đồ ăn, nhất định phải tự mình trông giữ, ăn cơm phía trước muốn dùng ngân khí kiểm nghiệm!"

"Tiểu thư yên tâm, nô tì biết!" Lan hạ ổn định một chút tâm thần, gật đầu đáp.

"Khê tiểu thư khả ở?" Đúng lúc này hậu, một cái xa lạ thanh âm từ bên ngoài vang lên.

Dạ Khê hướng tới lan hạ sử cái ánh mắt, nắm lên tiểu hắc miêu hướng tới trên giường đi đến, lan hạ đem này nọ lưu loát thu hồi đến, nhìn lướt qua hủy hoại vách tường, xoay người ra cửa.

"Thì ra là lan đan tỷ tỷ!" Lan hạ mỉm cười hướng tới người tới phúc phúc thân mình, "Tỷ tỷ thế nào có thời gian rồi đến nơi này? Lão phu nhân thân mình sắp tới được?" Lan hạ nói xong khách khí nói.

Lan đan hướng tới trong phòng cẩn thận nhìn thoáng qua, nâng nâng cằm, "Tiểu thư khả ở?"

"Vừa mới cùng mèo con chơi một lát, lúc này phóng chừng đã đang ngủ!" Lan hạ phóng thấp tiếng nói, lược hiển bất đắc dĩ nói, "Tỷ tỷ cũng hiểu biết, đồ tiểu thư ngủ thấy không dễ dàng." Lan hạ lộ ra một tia chua sót, "Chúng ta làm nô tì, chủ tử hảo là tốt rồi." Lan hạ rũ mắt.

Lan đan vỗ vỗ lan hạ thủ, ánh mắt lộ ra thương hại sắc, "Chuyện này cũng chỉ có thể cùng ngươi nói." Lan đan sắc mặt có chút ngưng trọng, "Trình ma ma để cho ta tới nói cho ngươi một tiếng, mấy ngày nay rất chiếu khán tiểu thư, chớ để tiểu thư ra cái gì đường rẽ, nay mai sẽ có người vội tới tiểu thư lượng kích cỡ!"

"Lượng kích cỡ? Làm xiêm y?" Lan hạ nhú mày, tò mò hỏi lan đan, "Hảo tỷ tỷ, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Lan hạ trong lòng có chút sốt ruột, trên mặt nhưng không có biểu hiện ra gì dị thường.

Lan đan xả ra một tia lược hiển khó coi cười, "Yên tâm, chuyện tốt."

"Tỷ tỷ không cần có lệ muối muối, nếu không có là đại sự, tỷ tỷ cũng không cần phải tự mình đi một chuyến!" Lan hạ nắm lan đan thủ, "Tỷ tỷ nói thẳng, muối muối trong lòng hảo trước tiên làm chuẩn bị." Lan hạ nghiêm cần nói.

Lan đan gật đầu, "Trình ma ma vốn định tự mình đến, trùng hợp có việc trì hoãn, ta liền tự tiến cử đi lại." Lan đan sắc mặt đột nhiên biến cẩn thận, "Buổi sáng trong cung phái người đến truyền lời, vài ngày sau cung yến muốn Khê tiểu thư tham gia!"

"Cung yến?" Lan hạ nghe xong thay đổi sắc mặt, hai mắt trừng lớn, "Nhưng là, nhưng là tiểu thư bộ dạng này ——"

"Ai, nói chính là việc này! Tuy rằng đại gia đều biết đến tiểu thư tình huống, nhưng là, dù sao cũng là tương lai hoàng tử phi, tổng yếu cùng đại gia gặp mặt." Lan đan thở dài, mà sau lại đối với lan hạ nói, "Ta vùng trộm nghe lão phu nhân nói ——" lan đan đột nhiên nói, "Lần này cung yến thể gia tử nữ đều phải tham gia, ngươi nhất định là muốn đi theo đi, ngươi muốn trước tiên chuẩn bị tâm lý thật tốt!"

Lan hạ sợ run sau một lúc lâu, vui mừng xem lan đan lo lắng thần sắc, "Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở!"

Hai người lại nói một lát nói, lan đan mới rời đi. Dạ Khê đẩy cửa mà ra, trong lòng ôm đình đang, hiển nhiên là nghe rõ hai người nói chuyện. "Cung yến?" Dạ Khê hơi hơi nheo lại hai mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, "Rốt cuộc phải có động tác!"

"Tiểu thư?" Lan hạ xem Dạ Khê khó lường hai tròng mắt, trong lòng bồn chồn.

Phí hi tình tế sở sự cấy thượng phô khai vẩy dài, mảy nhủ lại, thần sắc rối rắm, "Nương, nữ nhi mặc cái dạng gì hảo? Cung yến nhất định thật trang trọng, nhưng là lại không thể quá mức cướp người nổi bật, nhưng là cũng không thể nhường tam hoàng tử coi thường bản thân ——" phí hi thì thào tự nói, ánh mắt lưu lại ở góc thượng kia một thân mẫu đơn trang thượng, suy nghĩ phiêu miểu mờ ra, trong mắt ánh sáng nhu hòa tràn ra, gò má đỏ ửng, khóe môi tràn ra một tia hạnh phúc cười.

Nhị phu nhân cười cười toe toét, "Chúng ta hi nhi mặc cái gì đều xinh đẹp, mặc cái gì quần áo đều chắc chắn điểm quan tứ phương, khác này son tục phẩn, căn bản là không đáng giá nhắc tới! Khởi là có thể cùng ta hi nhi so sánh với?" Nhị phu nhân tự hào nói.

Phí hi ngưng ngưng tựa vào nhị phu nhân trong lòng, theo trong cổ dè dặt cẩn trọng lấy ra ngọc bội, lấy ở trước mắt, ở ánh mặt trời chiếu xuống, ngọc bội chiếu xạ ra xanh biếc sáng bóng, "Nương, ngươi nói, tam hoàng tử là nghiêm cần sao?" Phí hi hữu chút không xác định hỏi, "Thật sự có thể đá bại kẻ ngốc kia sao?" Phí hi hỏi nhị phu nhân.

Nhị phu nhân vô cùng thân thiết vén lên phí hi cái trán sợi tóc, "Liên ngươi tổ mẫu đều là đứng ở chúng ta bên này, cái kia tiện nhân?" Nhị phu nhân đẩy mắt tránh qua một chút hèn mọn, "Một cái nghiệp chương mà thôi! Phí gia sẽ không nhường như vậy một người an ổn sống ở trên đời này!" Nhị phu nhân đầy đặc nói.

Phí hi nhìn về phía phương xa, trong tầm mắt tránh qua một tia quý dị sắc, âm thầm rũ mắt, nhìn bản thân hơi hơi mở ra tay phải, tay phải mu bàn tay lưu lại dư tợn xấu xí vết sẹo, lòng bàn tay tắc có một đạo tân thêm huyết sắc, rất nhẹ rất nhẹ, cơ hồ muốn tiêu tán khai, phí hi bỗng nhiên lộ ra một tia quý dị mà dư tợn cười, tầm mắt nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm tiền phương —— nơi đó đúng là Dạ Khê sơn chỗ phương hướng.

Lão phu nhân nằm ở sạp thượng, sắc mặt dị thường nghiêm túc, Ngô ma ma cùng trịnh ma ma hai người đều ở, cung kính đứng ở một bên, trong phòng lại vô những người khác.

"Chuyện này, nhất định phải làm giọt nước không rỉ, quyết không thể nhường những người khác có thể thừa chi cơ!" Lão phu nhân sắc bén ánh mắt đảo qua Ngô ma ma cùng trịnh ma ma, "Hai người bồi ở bên người ta nhiều năm, cũng ta phụ tá đắc lực, chuyện này quan hệ đến..."

!

Chương 23 cung yến (thượng)

Ngày xuân ấm áp ánh mặt trời sái hướng đại địa, xuân phong từ từ thổi, như một cái mềm mại thủ vuốt ve, một đám trang phục nữ hài đi xuống xe ngựa, ngưng ngưng mà chờ mong nhìn bên cạnh nguy nga đứng vững cửa cung, mà sau cùng phu nhân nhóm xuyên qua cửa cung, tiến vào cái kia cho nàng nhóm mang đến vô hạn mơ màng hoàng cung.

"Tổ mẫu, tổ mẫu, hoàng cung đến!" Phí hi tâm thần không yên ngồi ở xe ngựa trung, nhìn đến càng ngày càng gần nguy nga hoàng cung, rốt cuộc bức thiết lộ ra tươi cười, "Thật lớn!" Phí hi tò mò xuyên thấu qua song sa đánh giá bên ngoài, khẩn cấp như một cái sắp bị cho phép cất cánh chim nhỏ.

Phí lão phu nhân cùng nhị phu nhân liếc nhau, lẫn nhau bắt đầu dĩ cười, "Hi nha đầu, nhớ kỹ tổ mẫu phía trước dặn dò ngươi lời nói, vạn vạn không thể xảy ra sự cố!" Phí lão phu nhân sắc mặt trịnh trọng đối với phí hi nói.

Phí hi đốt đầu, "Tổ mẫu yên tâm, hi nhi sẽ không sử tiểu tính tình!" Phí hi đột nhiên hoạt bát đối với phí lão phu nhân le lưỡi, "Lại nói, còn có Ngô ma ma cùng trịnh ma ma che chở hi nhi nha."

Mấy người xuống xe ngựa, đợi hồi lâu, cũng không gặp mặt sau xe ngựa có cái gì động tĩnh, phí lão phu nhân sắc mặt có chút khó coi, "Đi xem, sao lại như vậy?" Phí lão phu nhân đối với trịnh ma ma nói.

Trịnh ma ma mới vừa đi đến xe ngựa bàng, còn chưa nói chuyện, chợt nghe đến trong xe ngựa một tiếng thét chói tai, mà sau chính là lan hạ kích động mà hoảng sợ thanh âm.

Trịnh ma ma chạy nhanh nhảy lên xe ngựa, hướng bên trong nhìn lên, lại bị trước mắt tình cảnh dọa trụ, chỉ thấy Dạ Khê kinh hoàng lui ở trong góc, đồ trang sức phân tán nhất, hai tay gắt gao dắt trên người thoát phá hoa sắc xiêm y, xe ngựa trung cận có một trương ghế dài, từ trung gian gãy, gãy chỗ có thể rõ ràng nhìn đến bao vây ở nệm lí đầu gỗ sớm đã hư thối, hiển nhiên là chống đỡ không xong cái gì sức nặng.

Lan hạ quỳ gối một bên, quần áo lược hiển hỗn loạn, nhưng là không có tổn hại, sắc mặt lại trắng bệch, hai mắt khẽ run, giống như nhận đến cái gì kinh hách.

"Đến cùng sao lại như vậy?" Trịnh ma ma trừng mắt to hạt châu, âm thanh gào thét.

"Trịnh —— trịnh ma ma, đừng —— ghế chặt đứt, tiểu, tiểu thư ngã sắp xuống..." Lan hạ đứt quãng giải thích, nàng lòng bàn tay chảy ra huyết đến, hiển nhiên là bị gãy vụn gỗ trát phá.

Trịnh ma ma mặt trầm xuống xuống xe ngựa, đưa lỗ tai hồi bẩm cấp phí lão phu nhân.

Phí lão phu nhân nghe xong, sắc mặt tuy rằng âm trầm, nhưng không có giận dữ, tầm mắt liếc quá lảng phí hi, đẩy mắt lóe qua một chút tinh quang, "Đứt khoát Khê nhi cũng không thích quần áo trên người, thiên ý như thế, quên đi, thay đổi đi!" Phí lão phu nhân cấp trịnh ma ma sử cái ánh mắt, một bên Ngô ma ma âm thầm ninh mi, được đến cho phép, cùng trịnh ma ma cùng tiến lên xe ngựa.

Dạ Khê lui cổ, sợ hãi nhìn trước mắt hai cái lão gia này, giống như gặp quỷ đường như, lắc lắc đầu, hai chân triều sau đá đập lung tung, miệng đỏ than

thở nang, "Không cần, không cần!"

Trịnh ma ma thấy vậy, đẩy mắt xẹt qua một chút coi rề rắc, còn sót lại nhẩn nại cũng bị hao hết, "Lan hạ, bang Khê tiểu thư thay quần áo!" Trịnh ma ma ám thanh quát lớn lan hạ.

"Trịnh ma ma, người đi trước cùng lão phu nhân, nơi khác khác nữa!" Ngô ma ma đột nhiên nói, hướng tới trịnh ma ma để cái ánh mắt.

Trịnh ma ma hiểu ý, quay đầu xuống xe ngựa, Ngô ma ma ngồi quỳ ở phía trước, xem Dạ Khê, "Lão phu nhân động tâm tư, nhưng không có động sát khí, nhưng là cùng tam hoàng tử ăn nhịp với nhau, hôm nay cung yên, muốn vạn phần cẩn thận!" Ngô ma ma thật sâu nhìn thoáng qua ngu si kinh hoàng Dạ Khê, bản muốn xoay người rồi đi, lại đột nhiên vén lên bản thân cánh tay phải tay áo, như có chút chỉ nhìn thoáng qua Dạ Khê, mà sau xuống xe ngựa.

"Tiểu thư?" Lan hạ nhẹ giọng hô Dạ Khê.

Dạ Khê đứng dậy, một phen kéo trên người phá quần áo, lộ ra bên trong màu xám trắng y, sắc mặt như có đăm chiêu nhìn xe ngựa cửa. Lan hạ nhanh tay đem Dạ Khê tóc sơ hạo, thoáng sửa sang lại nếp nhăn quần áo, mà sau nâng Dạ Khê xuống xe ngựa.

Dạ Khê hai tay nắm chặt, ánh mắt tà có hữu phiết, thần sắc kích động mà ngây ngốc, lan hạ thỉnh thoảng lại đối với Dạ Khê dỗ nói xong cái gì, theo sau hướng tới phi lão phu nhân gặt gặt đầu, tỏ vẻ đã vô sự.

Phí hi khinh miệt đánh giá Dạ Khê tăng bào phá y, ngao mạn ưỡn ngực —— loại này ngốc tử, há có thể so thượng ta phí hi? Ta mới là điểm áp quần hùng hoàng tử phí! Phí hi khोक miệng giờ lên một tia nhe răng cười.

Âm lãnh phí lão phu nhân, ám phúng nhị phu nhân, độc ác phí hi, khinh miệt trịnh ma ma, mặt không biểu cảm Ngô ma ma, sắc mặt ngu si nội tâm lạnh lùng Dạ Khê đem mọi người biểu cảm thu hết đáy mắt.

"Lan hạ, xem trọng các người tiểu thư, nơi này cũng không so trong nhà!" Phí lão phu nhân lớn tiếng nói một câu, ôn hòa cùng phí hi nói chuyện tiến vào trong cung.

Dạ Khê cùng lan hạ theo sát sau đó, ở bước vào cửa cung khoảnh khắc, Dạ Khê kia ngốc lăng hai tròng mắt chột tránh qua một tia thanh lãnh lệ quang, hai mắt nguy hiểm nhú lại lại nháy mắt khôi phục như trước.

Ngay tại đại gia đi xa sau, đột nhiên theo trong xe ngựa cấp tốc thoát ra một đạo bóng đen, mau làm cho người ta phát hiện không đến, mà sau biến mất ở hoàng cung bên trong.

Ánh nắng tươi sáng, xuân ý chính nùng, to như vậy xuân hi cung rộn ràng nhộn nhạo, cười vui thanh từng trận truyền ra. Theo tiểu thái giám một tiếng bén nhọn thông dẫn âm, sở hữu thanh âm đều nháy mắt biến mất —— xích bá phủ bá tước phu nhân, đích trưởng nữ, nhị phu nhân, nhị tiểu thư đến!

Vô số đạo ánh mắt tập trung chăm chú vào cửa, cùng đợi trong truyền thuyết người kia vật đã đến.

Phí hi sắc mặt lược hiển khó coi, bởi vì nàng rõ ràng nghe được thái giám báo danh thứ tự, nàng là cuối cùng, hơn nữa cái kia tiện nhân thể nhưng xếp hạng tổ mẫu sau! Đích trưởng nữ? Phí hi cúi đầu, che giấu trụ đáy mắt ác độc cùng phẫn nộ. Làm như nhận thấy được phí hi cảm xúc biến hóa, phí lão phu nhân lên trần an, nhường này an tâm một chút chứ tảo.

"Cái kia chính là xích bá phủ đích trưởng nữ?" Có người nhỏ giọng nghị luận.

"Sai lầm rồi sai lầm rồi, phía trước là xích bá phủ nhị tiểu thư, mặt sau, cái kia, cái kia màu xám là!"

"Nếu là ta không có nhìn lầm, đó là tăng y đi? Ni cô mới mặc cái loại này này nọ đi?" Có người kinh ngạc, kinh ngạc nói.

"Người xem kia khuôn mặt, rõ ràng chính là cái ngốc —— khụ khụ khụ ——" có người thốt ra lại nửa đường lại cắt đứt, khẩu khí rõ ràng để lộ ra khinh thường cùng cười nhạo.

Phí gia nhân đem chung quanh nghị luận tiếng động nghe vào trong lòng, phí lão phu nhân sắc mặt vô thường, nhưng là đáy lòng đã ba đào tràn ra, mặc kệ nhân thân phận lại sao rồi sao rồi tôn quý, mà nhân bản thân cũng là mọi người nhất chú ý. Hoàng tử phí sao rồi? Tương lai thái tử phí lại sao rồi? Chung quy đều là một cái ngốc tử, hoàng gia cho phép một cái ngốc tử làm hoàng hậu? Liền tính có thể làm, nàng một cái ngốc tử có thể cấp gia tộc mang đến muốn phồn vinh?

Lan hạ có thể rõ ràng cảm nhận được chung quanh nhân đối Dạ Khê bài xích cùng trơ trẽn, nàng thật phẫn nộ, lan hạ thật sự rất nghĩ nhảy vào trong đám người hò hét, nói cho này đó ngu xuẩn nhân!

Dạ Khê đại ra nhìn tiền phương, môi bán giương, đầu hơi hơi nghiêng, cả người làm cho người ta cảm giác chính là cùng thế giới này tách rời, không là cùng đại gia ở đồng nhất cái thế giới.

"Người chính là phí gia cái ngốc kia tử!" Đột nhiên, một cái sắc nhọn, bừa bãi tiếng nói từ một bên vang lên.

!

Chương 22: Chuẩn Bị

Đinh Đang rít lên một tiếng, trực tiếp bay lên vai Dạ Khê, móng vuốt bỗng hướng về phía khoảng không đánh một trào, bức tường nhanh chóng vỡ vụn như đậu hũ, chỉ nghe được đinh – thanh thủy vang lên, âm thanh vật cứng rơi xuống đất, Đinh Đang nhảy xuống, dùng móng vuốt tìm kiếm trong đồng gạch vụn, rồi đào ra một cây cương châm (kim băng sắt).

Meo meo ô – Đinh Đang ngẩng đầu hướng Dạ Khê kêu lên, tìm vị trí sạch sẽ vỗ nhẹ móng vuốt, chùi sạch vết vôi dính trên đó.

Dạ Khê tự tiểu phi tiểu nhìn, ngồi xổm xuống, bàn tay mềm nhẹ đặt lên đầu Đinh Đang, “Thì ra ngươi còn có bản lĩnh này!” Nhân nhật cười, chỉ là nụ cười này nghe thế nào cũng khiến người ta Mao cốt từng nhiên.

Đinh Đang vụng trộm xem Dạ Khê, uất ức rục rỏ, thấp giọng nghẹn ngào, dường như đang muốn nói cái gì đó.

Dạ Khê không để ý đến ánh mắt ủy khuất của nó, tay cầm châm lên quan sát, mũi kim vô cùng sắc bén, đặt dưới ánh mặt trời, mơ hồ có thể nhìn thấy một điểm đen, “Lan Hạ, mang ngân châm đến đây!”

Sắc mặt Lan Hạ có chút trắng bệch, nghe được mệnh lệnh, nhanh nhẹn xoay người, cầm một ngân châm quay về, giao cho Dạ Khê, rồi an tĩnh đứng một bên.

Cầm đầu cương châm ma sát trên ngân châm, rất nhanh, màu bạc liền hóa thành đen, có độc! Hơn nữa còn là kịch độc!

“Đây là muốn mạng của bốn cô nương?” Dạ Khê cười âm lãnh, nhìn bức tường, có thể ở cự ly xa đem cương châm đánh vào đó, đủ thấy người này lực đạo rất cường hãn, là cổ đại nội lực sao?

Ném hai cây châm lên bàn, quay đầu nhìn Lan Hạ, tuy rằng sắc mặt nàng trắng bệch, thoát nhìn sợ sệt, thế nhưng từ trong mắt kiên định lại để lộ sự chấp nhất, “Cất giữ đi.” Dạ Khê chỉ thức ăn trên bàn, “Thức ăn hàng ngày, nhất định phải tự mình trông giữ, trước khi dùng cơm cần dùng ngân châm kiểm tra!”

“Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết!” Lan Hạ ổn định tâm trạng, gật đầu đáp.

“Khê tiểu thư có ở đây không?” Đúng lúc này, một thanh âm xa lạ từ bên ngoài vang lên.

Dạ Khê hướng Lan Hạ nháy mắt, bắt lấy tiểu hắc miêu trở lại giường, Lan Hạ lưu loát thu dọn mọi thứ, nhìn lướt qua bức tường bị hủy hoại, xoay người ra cửa.

“Nguyên lai là Lan Đan tỷ tỷ!” Lan Hạ mỉm cười cúi chào, “Tỷ tỷ làm sao có thời gian rảnh rồi tới nơi này? Thân thể lão phu nhân gần đây có tốt?” Lan Hạ nói lời khách khí.

Lan Đan cẩn thận nhìn thoáng qua trong phòng, háat cảm, “Tiểu thư ở đây sao?”

“Vừa chơi đùa cùng tiểu miêu, lúc này có lẽ đang ngủ” Lan Hạ hạ thấp thanh âm, lộ ra bất đắc dĩ, “Tỷ tỷ cũng biết, dỗ tiểu thư ngủ không dễ dàng” Lan Hạ khổ sở, rũ mắt, “Nô tỳ chúng ta, chủ tử hảo là tốt rồi.”

Lan Đan vỗ nhẹ tay Lan Hạ, ánh mắt thương hại, “Chuyện này chỉ có thể nói với ngươi.” Sắc mặt có chút ngưng trọng, “Trịnh ma ma bảo ta nói cho ngươi biết một tiếng, những ngày này cố gắng trông nom tiểu thư, chớ để tiểu thư gây chuyện rắc rối, ngay mai sẽ có người đến đo may cho tiểu thư.”

“Đo may? Làm xiêm y?” Lan Hạ nhếch mày, tò mò hỏi Lan Đan, “Hảo tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lan Hạ dù trong lòng có chút nóng nảy, trên mặt vẫn không biểu hiện bất cứ dị thường nào.

Lan Đan cười xấu xí, “Yên tâm, chuyện tốt.”

“Tỷ tỷ đừng qua loa muội muội, nếu không phải đại sự, tỷ tỷ cũng không cần phải tự mình đi một chuyến!” Lan Hạ nắm tay Lan Đan, “Tỷ tỷ cứ nói thẳng, để muội muội sớm chuẩn bị cho tốt.”

Lan Đan gật đầu, “Trịnh ma ma vốn định đích thân đến, tình cờ có việc trì hoãn, nên ta tự đề cử tới nơi này.” Sắc mặt đột nhiên thay đổi sang cẩn thận, “Buổi sáng trong cung phái người truyền lời, Cung yến vài ngày sau muốn Khê tiểu thư tham gia!”

“Cung yến?” Lan Hạ nghe xong, đổi sắc mặt, hai mắt trừng lớn, “Nhưng mà, nhưng mà nhìn bộ dạng tiểu thư như vậy...”

“Ai da, ta nói việc này...! Tuy mọi người đều biết tình trạng tiểu thư thế nào, có điều, dù sao cũng là Hoàng tử phi tương lai, chung quy phải ra mặt

hoàng gia.” Lan Đan thở dài, nhìn Lan Hạ nói, “Ta vụng trộm nghe được Lão phu nhân nói...”, “Lần này Cung yến, nữ tử ở các thế gia đều phải tham gia, người nhất định phải đi theo rồi, sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Lan Hạ ngơ ngác một hồi, rồi vui mừng nhìn Lan Đan thần sắc lo lắng, “Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở!”

Hai người trò chuyện một lúc, Lan Đan mới rời đi. Dạ Khê đẩy cửa ra ngoài, ôm Đình Đang trong ngực, hiển nhiên đã nghe rõ chuyện hai người vừa nói. “Cung yến?” Nàng neho mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cuối cùng các người đã có động tác!”

“Tiểu thư?” Lan Hạ nhìn Dạ Khê đôi con ngươi khó lường, trong lòng bồn chồn.

Phí Hi tỉ mỉ bày y phục trên giường, cau mày, thần sắc xoắn xuýt, “Nurong, nữ nhi nên mặc bộ nào thì tốt? Cung yến nhất định rất trang trọng, vừa không thể quá mức nổi trội cướp đoạt hào quang của quý nhân, lại không làm Tam hoàng tử coi thường chính mình...” Phí Hi tự lẩm bẩm, tầm mắt dừng lại trên y phục mẫu đơn, hoài niệm như ẩn hiện, ánh sáng nhu hòa trong mắt dần lan rộng, gương mặt ửng đỏ, khóe môi bị tia cười hạnh phúc tràn đầy.

Nhị phu nhân cười niềm nở, “Phí Hi của chúng ta mặc cái gì đều đẹp, mặc y phục nào chắc chắn cũng xinh đẹp lẫn át tứ phương, son chi tục phấn khác, căn bản không đáng giá nhắc tới! Làm sao có thể so sánh cùng Hi Nhi của ta?” Nhị phu nhân tự hào nói.

Phí Hi ngượng ngùng tựa vào lòng Nhị phu nhân, cẩn thận lấy ra ngọc bội trong cổ, đặt trước mắt, ánh mắt trời chiếu xuống, ngọc bội càng thêm sáng bóng, xanh biếc, “Nurong, người nói xem, Tam hoàng tử là nghiêm túc sao?” Phí Hi không xác định hỏi, “Thật sự sẽ đánh bại ngọc quả dưa đỏ sao?”

Nhị phu nhân vô cùng thân thiết vén sợi tóc xoắn trên trán Phí Hi, “Ngay cả Tổ mẫu con đều đứng về phía chúng ta, tiện nhân kia?” Đáy mắt Nhị phu nhân thoáng qua chút khinh thường, “Một nghiệp chương mà thôi! Phí gia sẽ không để cho người như vậy an ổn sống trên đời này!” Nhị phu nhân âm u nói.

Phí Hi nhìn phương xa, trong mắt xuất hiện một tia kì dị, âm thầm cup mắt, lại nhìn bàn tay phải hơi mở ra, dấu vết dử tợn xấu xí còn lưu lại, nơi lòng bàn tay lại có thêm một vết máu thoáng qua, rất mảnh, rất nhẹ, gần như vừa xuất hiện đã tiêu tán, Phí Hi bỗng cười cực kì dử tợn, tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm tiền phương – phương hướng – căn viện nơi Dạ Khê đang ở.

Lão phu nhân nằm trên tháp, sắc mặt dị thường nghiêm túc, hai người Ngô ma ma cùng Trịnh ma ma đều ở đây, cung kính đứng bên cạnh, trong phòng không còn người nào khác.

“Chuyện này, nhất định phải cẩn thận, quyết không thể để người khác thừa cơ lợi dụng!” Ánh mắt sắc bén lần lượt đảo qua Ngô ma ma, Trịnh ma ma, “Hai người bồi bên cạnh ta nhiều năm, là trợ thủ đắc lực của ta, chuyện này quan hệ đến...”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cung Yến(Thượng)

Ngày xuân ấm áp, ánh dương quang bao phủ bao khắp nơi, gió xuân chậm chậm thổi qua như một bàn tay nhu thuận vuốt ve mon tron.

Một đám nữ nhân phục trang lộng lẫy xuống xe ngựa, ngượng ngùng mà mong đợi nhìn cửa cung nguy nga sừng sững, rồi cùng các quý phu nhân bước qua, tiến nhập nơi mang lại cho các nàng vô tận mơ mộng vô vàn ảo tưởng.

“Tổ mẫu, tổ mẫu, đến hoàng cung rồi!” Phí Hi tâm thần không yên ngồi trong xe ngựa, mắt thấy cách hoàng cung nguy nga càng ngày càng gần, bày ra bộ dáng tươi cười cấp bách, “Thật lớn!” Tò mò xuyên qua màn cửa đánh giá bên ngoài, không kịp chờ đợi, khẩn cấp như một con chim nhỏ sắp được thả tự do.

Phí lão phu nhân cùng Nhị phu nhân liếc nhau, bất đắc dĩ cười, “Hi nha đầu, nhớ kỹ lời dặn lúc trước của tổ mẫu, ngàn vạn đừng xảy ra sai sót.” Phí lão phu nhân sắc mặt trịnh trọng quay sang nói với Phí Hi.

Phí Hi gật đầu, “Tổ mẫu yên tâm, Hi Nhi sẽ thật cẩn thận!” Le lưỡi nhìn Phí lão phu nhân, “Hơn nữa, còn có Ngô ma ma và Trịnh ma ma che chở Hi Nhi nha.”

Mọi người xuống xe, đợi đã lâu, vẫn không thấy xe ngựa phía sau có động tĩnh gì, sắc mặt Phí lão phu nhân có chút khó coi, sai bảo Trịnh ma ma, “Đi xem, chuyện gì xảy ra?”

Trịnh ma ma vừa tới bên cạnh xe ngựa, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe đến tiếng thét chói tai vang lên từ phía trong, thanh âm Lan Hạ hoảng hốt

kinh hoàng.

Nhanh chóng leo lên xe, đi vào trong nhìn, lại bị tình cảnh trước mắt hù dọa. Chỉ thấy Dạ Khê kinh hoàng lui vào một góc, trang sức trên người rơi tán loạn, hai tay gắt gao ôm chặt cơ thể, phá hỏng màu sắc và hoa văn xiêm y. Trong xe, một băng ghế dài, bị gãy thành hai nửa, có thể nhìn thấy rõ ràng phần gỗ bên trong lớp đệm vải đã sẫm mục nát, hiển nhiên chống đỡ không nổi sức nặng.

Lan Hạ quỳ gối một bên, y phục có chút mất trật tự, nhưng không có tổn hại, sắc mặt lại trắng bệch dọa người, hai mắt khê run, tựa hồ đang bị kinh hách.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trịnh ma ma tròn mắt u ám thét lên.

“Trịnh... Trịnh ma ma, ghế... ghế gãy, tiểu, tiểu thư liền bị ngã xuống...” Lan Hạ đứt quãng giải thích, lòng bàn tay nàng có máu rỉ ra, rõ ràng là bị vụn gỗ ghim vào.

Trịnh ma ma sầm mặt xuống xe ngựa, khê hồi bẩm vào tai Phí lão phu nhân.

Phí lão phu nhân nghe xong, sắc mặt tuy rằng âm trầm, nhưng không giận dữ, tầm mắt lướt qua Phí Hi, đáy mắt xuất hiện tinh quang, “Khê Nhi ưa đơn giản, không thích y phục trên người, thiên ý như vậy, quên đi, thay bộ khác!” Nháy mắt nhìn Trịnh ma ma, Ngô ma ma đứng bên cạnh âm thầm vận mi, được sự cho phép, cùng Trịnh ma ma lên xe ngựa.

Dạ Khê rục rịch, sợ hãi nhìn hai bà lão đứng trước mặt, bộ dạng như gấp quỳ, lắc đầu, hai chân đá đạp loạn xạ, miệng khê lảm bảm, “Không được, không được!”

Trịnh ma ma thấy vậy, đáy mắt xẹt qua xem thường, kiên trì còn sót lại cũng mất hết, quát Lan Hạ, “Lan Hạ, giúp Khê tiểu thư thay y phục!”

“Trịnh ma ma, người đi trước cùng lão phu nhân, ở đây giao cho ta!” Ngô ma ma đột nhiên nói, hướng Trịnh ma ma sử ánh mắt.

Trịnh ma ma hiểu ý, quay người xuống xe ngựa, Ngô ma ma ngồi chồm hổm xuống, nhìn Dạ Khê, “Lão phu nhân động tâm tư, nhưng không có động sát khí, có điều lại cùng ăn nhịp một ý với Tam hoàng tử, Cung yến hôm nay, vạn phần phải cẩn thận!” Thật sâu nhìn thoáng qua Dạ Khê ngu si kinh hoàng, vốn muốn xoay người rời khỏi, lại đột nhiên vén tay áo bên phải, hàm ý lướt Dạ Khê, rồi xuống xe ngựa.

“Tiểu thư?” Lan Hạ nhẹ giọng gọi Dạ Khê.

Dạ Khê đứng dậy, kéo y phục rách rưới trên người xuống, lộ ra tầng y bên trong, sắc mặt suy ngẫm nhìn cửa xe.

Lan Hạ nhanh tay chải lại mái tóc cho Dạ Khê, sửa sang nếp gấp trên y phục, sau đó đỡ nàng bước xuống.

Hai tay nắm chặt, đôi mắt hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, thần sắc hoảng loạn mà ngây dại. Lan Hạ thỉnh thoảng lại quay sang Dạ Khê dỗ dành cái gì đó, rồi gật đầu nhìn Phí lão phu nhân, biểu thị đã không còn chuyện gì xảy ra.

Phí Hi khinh miệt đánh giá tầng y tàn phá trên người Dạ Khê, ngạo mạn ưỡn ngực, kẻ ngu si này, làm sao có thể so sánh cùng Phí Hi ta? Ta mới là Hoàng tử phi xinh đẹp lấn áp quần hùng! Khóe miệng nâng lên, cười dữ tợn.

Âm lãnh Phí lão phu nhân, ám phúng (âm thầm mỉa mai) Nhị phu nhân, độc ác Phí Hi, khinh miệt Trịnh ma ma, mặt không chút thay đổi Ngô ma ma, sắc mặt ngu si nội tâm lạnh lùng Dạ Khê đem về mặt mọi người thu hết vào đáy mắt.

“Lan Hạ, xem chừng tiểu thư các người, nơi này không phải như ở nhà!” Phí lão phu nhân lớn tiếng nói một câu, rồi ôn hòa cùng Phí Hi trò chuyện tiến vào cung.

Dạ Khê, Lan Hạ theo sát phía sau, chớp mắt khi bước vào, đôi con ngươi ngốc lãng chợt hiện lên tia lệ quang trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt nguy hiểm híp lại, trong giây lát khôi phục như trước.

Ngay lúc đoàn người vừa đi xa, từ trong xe ngựa một bóng dáng màu đen cấp tốc lao ra, nhanh đến mức không một ai phát hiện, lại tiêu thất trong hoàng cung.

Ánh nắng tươi sáng, xuân ý dày đặc, Xuân Hi cung rộng lớn vui tươi rộn ràng, tiếng cười nói liên tục truyền ra. Khi tiểu thái giám tiếng nói bén nhọn thông truyền, toàn bộ thanh âm trong nháy mắt biến mất – Xích Bá tước phủ Bá tước phu nhân, Trương nữ, Nhị phu nhân, Nhị tiểu thư đến!

Vô số ánh mắt tập trung chăm chú vào cửa, chờ đợi người trong truyền thuyết kia đến.

Sắc mặt Phí Hi xấu xí, bởi vì nàng rõ ràng nghe được thứ tự báo danh của thái giám, nàng là sau cùng, hơn nữa tiện nhân kia vậy mà xếp sau Tổ mẫu! Trương nữ? Phí Hi cúi đầu, che giấu ác độc và phần nộ trong mắt. Hình như nhận ra được tâm tình Phí Hi lần lượt biến hóa, Phí lão phu nhân kín đáo an ủi, nhắc nhở nàng an tâm một chút chớ nóng nảy.

“Kia là Trương nữ Xích Bá tước phủ?” Có người nhỏ giọng thảo luận.

“Sai rồi, sai rồi, người phía trước mới đúng, nhìn đi, chính là người y phục xám tro!”

“Nếu ta không nhìn nhầm, đó là tăng y đi? Là Ni cô sao?” Có người vô cùng kinh ngạc nói.

“Người xem gương mặt đó, rõ ràng là một ngọc tử – khu khu khu- ” Có người thốt ra một nửa rồi lại chặt dứt, khẩu khí coi rẻ cùng cười nhạo.

Người Phí gia nghe vào tai tiếng bàn luận, sắc mặt Phí lão phu nhân vô thường, thế nhưng đáy mắt đã cuộn trào sóng to gió lớn, mặc kệ thân phận người tôn quý bao nhiêu, bản thân người cũng được mọi người chú ý nhất. Hoàng tử phi thì sao? Thái tử phi tương lai thì thế nào? Chung quy là một kẻ ngu si, hoàng gia sẽ cho phép một kẻ ngu si làm Hoàng hậu? Cho là có thể đi, vậy người có khả năng mang đến cho gia tộc phồn vinh mong muốn không?

Lan Hạ cũng cảm thụ mình bạch người xung quanh bài xích, kinh nhồn, nằng rất phần nộ, Lan Hạ thật sự muốn nhảy vào trong đám người này gào lên, nói cho bọn họ biết, bọn họ ngu xuẩn đến mức nào!

Dạ Khê chờ dần nhìn tiền phương, mỗi gương lên một nửa, đầu khẽ nghiêng vẹo, hết thấy làm cho người ta có cảm giác nằng và thế giới này hoàn toàn tách rời, không cùng mọi người chung sống trong một thời không.

“Người chính là ngọc tử Phí gia sao?” Đột nhiên, một tiếng nói bừa bãi sắc nhọn từ bên cạnh vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cung Yên(Trung)

Một vị nữ hài vênh mặt hất hàm sai khiến từ bên cạnh bước ra, dưới ánh mắt kiêng kỵ của mọi người, chậm rãi tới trước mặt Dạ Khê, miệt thị nhìn lướt qua, lại nhìn những người khác trong Phí gia, “Xích Bá tước phủ nhiều thế hệ đều là tuấn nam mỹ nữ, chỉ là thế hệ này không được tốt lắm nha!”

Lệ mâu nhìn chằm chằm Dạ Khê, “Chỉ bằng kẻ ngu si người, cũng muốn làm Hoàng tử phi của Tam ca ta? Ha Ha -” Nữ hài xuy một tiếng, bật cười, “Người xứng sao?” Khinh bỉ đảo qua đám người Phí gia, mồm miệng để lại câu nói, “Chẳng qua là một Xích Bá tước phủ nhỏ nhoi.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu giá lâm!” Ngay sau đó, tiếng thông truyền lại vang lên lãnh lớt, tất cả mọi người cung kính lui sang một bên nghênh đón. Hai đạo bóng dáng sáng ngời một trước một sau bước vào, nơi đi qua đều có người quý xuống hành lễ.

Vậy mà lúc này, chỉ có Dạ Khê một thân tăng y đứng cô đơn trong đám người, con người chờ đợi rơi trên hai người, quang minh chính đại đem Hoàng Đế Đại Dao quốc cùng Hoàng Hậu quét một vòng.

Vị Hoàng Đế này tuy rằng đã qua tuổi năm mươi, vẫn phong lưu tiêu sái lỗi lạc như trước, khỏe miệng mỉm cười, không có một tia uy nghiêm. Dạ Khê thờ dài trong lòng, thân là Đế Vương, đáng tiếc không có Đế Vương khí; Hoàng Hậu lộ rõ dấu vết tuổi tác, cho dù kiệt lực dùng son phấn che giấu, nếp nhăn trên mặt vẫn bị phơi bày, mà đôi mắt kia mang hàm ý uy hiếp, trên người mơ hồ chứa tia âm khí, Dạ Khê theo bản năng đối vị Hoàng Hậu này rất bài xích.

“Yến hội trong cung, từ lúc nào mà Ni cô được phép tới đây?” Hoàng Hậu giễu cợt nhìn sang Hoàng Thượng, lại âm thầm ác liệt quét mắt qua Dạ Khê, khỏe mồm vênh xuống, tất nhiên đã đoán ra thân phận nàng.

Dạ Khê thầm buồn cười, vị Hoàng Hậu này, thực buồn nôn! Lúc trước nàng đã sai Lan Hạ đi dò hỏi một chút, Hoàng Hậu sinh hạ Tam hoàng tử Trắc Thụy Long và Tam công chúa Trắc Cầm, mà nữ hài kia lớn lên cùng Hoàng Hậu có vài phần tương tự, không cần suy nghĩ, nhất định là Tam công chúa. Đối với những người này, bao gồm Trắc Thụy Long chưa từng gặp mặt, Dạ Khê vô cùng không thích! Đáy mắt xẹt qua lãnh ý, thường thứ Dạ Bá nàng không thích gì đó, không chết cũng phế đi!

“Đứng dậy đi!” Hoàng Thượng ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chú vào Dạ Khê, “Người chính là Trưởng nữ Xích Bá tước phủ sao?” Dù hỏi như thế, thế nhưng nhìn nàng bộ dáng ngốc nghếch mơ màng, lòng bắt đầu phần nộ – Phụ hoàng tại sao muốn đem một phế vật như vậy ban cho Long Nhi? Còn cho phế vật này nhiều đặc quyền như thế?

Mẹ chồng người ta nhìn con dâu, càng nhìn càng thích, sắc mặt Hoàng Hậu đang rất xấu, thấy Dạ Khê như vậy, càng âm trầm – loại người này, làm sao xứng Long Nhi của bọn cung? Hoàng Hậu nháy mắt nhìn ma ma sau lưng, mặt không đổi sắc ngồi xuống, “Cung yến mỗi tháng đều có, mọi người không cần đa lễ.”

“Hoàng Hậu nói phải.” Hoàng Thượng thu hồi ánh mắt trên người Dạ Khê, thần sắc gượng gạo truyền đạt ánh mắt sang Hoàng Hậu, khẽ ho một tiếng, “Thường thức ca múa đi.” Về mặt không tự nhiên, đột nhiên không có tinh thần.

Trung tâm của Xuân Hi cung là một vũ đài cao lớn hình tròn, ca vũ được tổ chức tại đây, xung quanh đài bố trí bàn, phu nhân nữ tử thế gia đều an ổn ngồi xuống, người trong hoàng thất ngồi vị trí bên cạnh đài cao.

Xích Bá tước phủ trước đây chỗ ngồi vốn xa nhất, nhưng vì thân phận của Dạ Khê, lần này cố ý được xếp đầu tiên, Dạ Khê cùng Phí lão phu nhân ngồi

phía trước, Phí Hi, Nhị phu nhân phải ngồi sau, thứ tự thể hiện rõ ràng thân phận địa vị.

Âm thanh nhạc cụ truyền ra, âm nhạc êm tai vang lên, các vũ nữ uyển chuyển xoay xoay thân thể, biểu diễn trên đài cao. Từng tiết mục đã qua, mọi người thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Dạ Khê, thần sắc khác biệt.

Dạ Khê ngồi đó, ngón tay giấu trong tay áo khẽ gõ theo tiết tấu, kiên trì chờ đợi.

“Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử đến!” Một tiết mục đang diễn ra, thái giám bỗng hô lên, tất cả đưa mắt phóng ra cửa, thế gia nữ tử chưa hôn đều vừa chờ mong vừa ngượng ngùng nhìn chăm chú, không chớp mắt.

Chỉ thấy hai nam tử tuấn mỹ cùng nhau đi tới, hai người vô cùng anh tuấn, khiến cho các nàng vừa gặp liền nhất kiến chung tình. Ánh mắt một người trong đó sắc bén bắn trên người Dạ Khê, dù trong nháy mắt, thế nhưng Dạ Khê lại cảm thụ được ánh mắt người này băng lãnh cùng hung ác.

Đáy mắt đồ dẫn cấp tốc xẹt qua tinh quang, đây là Trác Thụy Long đi! Trong lòng cười nhạt, cuối cùng cũng bắt đầu! Nàng rất chờ mong, đối phương rốt cuộc muốn làm gì thoát khỏi ràng buộc này! Ngón tay phải theo thói quen miết nhẹ lên đoạn chường, khóe môi nhếch lên, cười tà ác.

Là Tam hoàng tử! Phí Hi cảm nhận được ánh mắt của Trác Thụy Long, tim nhảy lên thỉnh thoảng, cả người hoang mang rối loạn, gương mặt cũng ửng đỏ, chỉ là một ánh mắt, đủ khiến khiến Phí Hi đắm chìm! Âm thầm nắm chặt tay, ngăn chặn trái tim kích động, một lần nữa tự cổ vũ – Tam hoàng tử phi, sẽ là nàng, Phí Hi!

Đều là người thông minh, nhìn sắc mặt Tam hoàng tử lạnh như băng, lại thấy thần sắc Dạ Khê ngu si, trong lòng hiểu rõ, mọi người yên lặng chờ đợi, mong chờ thu hoạch được trò hay.

“Hoàng nhi đến a.” Nhìn hai nhi tử ưu tú, Hoàng Đế nở nụ cười, không chút trách cứ, “Mau ngồi xuống đi.”

“Đó chính là tiểu thê tử của ngươi?” Nhị hoàng tử Trác Thụy Đào hướng Trác Thụy Long đưa mắt, khẽ nhấp một ngụm rượu, “Đồn đãi không hề sai!” Ý cười càng sâu.

Trác Thụy Long không vui trừng mắt nhìn Trác Thụy Đào, mạnh mẽ ực một cái nuốt rượu, ánh mắt sắc như đao hận không thể đem Dạ Khê thiên đao vạn quả, nhưng tầm mắt nhìn phía sau thấy một nữ tử đang tò mò nhìn ca vũ, thoáng dè dặt tức giận xuống, “Nhị ca thích, liền tặng cho ngươi!”

Trác Thụy Đào buồn cười lắc đầu, cười nghiền ngẫm nói, “Thê tử của huynh đệ, không thể bắt nạt, bốn hoàng tử nhất định giữ vững luân lý này.” Nhưng mà, Trác Thụy Đào lại nhận thấy được, từ đầu đến cuối, ánh mắt hằn đặt trên gương mặt si ngốc kia đã không thể dời đi. Một đôi con ngươi vô thần, khiến hắn có loại cảm giác đau lòng. Trác Thụy Đào sờ ly rượu, tự giấu tâm tình bản thân biến hóa, ‘ực’ một ngụm rượu, dè xuống tâm tình dị biệt, không tập trung nhìn ca vũ nhâm chán.

Dạ Khê đang ngồi, nhận ra Trịnh ma ma khác thường, một mùi hương nhân nhạt hướng Dạ Khê bay tới. Đáy lòng Dạ Khê đột nhiên lạnh lẽo, thật không ngờ, động thủ trước là người Phí gia! Chậm rãi cúi đầu, mái tóc che đi màu quang ngoạn lệ, hương vị xen lẫn chút quen thuộc, chỉ một lượng nhỏ, cũng đủ làm cho mảnh thú phát cuồng! Hảo độc ác Phí gia!

Ca vũ đang tiến hành, Dạ Khê chợt đứng lên, phát ra tiếng gào chói tai, hai tay ôm gò má, bắt đầu đánh người xung quanh, gặp ai đánh người đó, Phí lão phu nhân, Nhị phu nhân cũng không thoát khỏi, hai lão bà bị Dạ Khê làm cho tóc tai rối bù, y phục mất trật tự, gương mặt bị cào trầy rí máu.

“Chuyện gì đây?” Hoàng Hậu đứng lên, giận dữ.

Trông mặt Dạ Khê trừng lớn, cơ thể quay ra sau, mà người đứng sau lưng vừa vặn chính là Phí Hi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cung Yên(Hạ)

Phí Hi kinh ngạc nhìn quái vật trước mắt, không biết làm sao. Mắt thấy Dạ Khê sắp áp sát Phí Hi, một cái bóng nhanh chóng lướt qua, ôm lấy Phí Hi tránh sang một bên, ngay sau đó, tay áo vung, dòng khí hướng Dạ Khê bay tới, sức ép khiến Dạ Khê không thể chống cự được.

Kín đáo ngừng cước bộ, ổn định bàn chân một chút, người đã đứng yên, Dạ Khê thâm nghĩ rằng, Trác Thụy Long này là muốn đánh bay chính mình! Hai mắt lập tức nhắm lại, đơn giản mà trực tiếp giả bộ bất tỉnh.

“Tiểu thư!” Lan Hạ lao tới, tiếp được Dạ Khê đang ngã xuống, thất kinh.

Nhìn Xích Bá tước phủ Nhị tiểu thư được Trác Thụy Long cẩn thận từng chút ôm vào trong ngực, lại nhìn Trường nữ ngã xuống mặt đất ngất đi, một

màn đột nhiên phát sinh này, mọi người không thể hiểu được.

Nghe hơi thở nam tính kẻ sát, gương mặt Phí Hi đỏ bừng, gương người không dám ngẩng đầu, giả vờ hoảng sợ dựa vào người Trác Thụy Long.

Ôm nữ nhân như mềm mại như nước trong ngực, cảm giác thân thể nàng run rẩy, không tự chủ càng dùng sức ôm chặt, thanh âm từ tính an ủi Phí Hi, “Đừng sợ, có bốn hoàng tử ở đây, đừng sợ, không sao.”

Phí Hi thấy bàn tay mình được đối phương gắt gao nắm trong tay, đáy mắt lướt qua tia mừng rỡ, chậm rãi gật đầu đáp lại.

“Đồ điên! Cái đồ điên này!” Hoàng Hậu chột thờ phì phò mắng, không đoái hoài đến cái gọi là Thánh chỉ Tiên Hoàng nữa, “Hoàng Thượng, người thật sự muốn đem một kẻ ngu ngốc cái gì cũng không biết từ hôn Long Nhi chúng ta?” Phần nộ đề nén triệt để bạo phát, chỉ vào người nằm dưới đất hôn mê Dạ Khê, “Loại phế vật này, xứng gì vào hoàng gia ta?” Cầm phần phát tay áo.

Hoàng Thượng nhíu mày nhìn đùng đùng nổi giận Hoàng Hậu, rồi rầm nhìn người còn nằm bên kia, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng thét chói tai vừa rồi. Nữ tử Thế gia mà như người đàn bà chanh chua điên cuồng kêu gào? Con dâu Hoàng gia sẽ tồn tại loại người điên này? Phế vật điên khùng lại là một quốc gia chi mẫu? Thực sự là chuyện cười cho thiên hạ! Bắp thịt trên cơ thể Hoàng Thượng bắt đầu co giật.

“Phụ hoàng, nhi thần sẽ không lấy một người điên!” Trác Thụy Long có chấp nhìn Hoàng Thượng, “Người trong lòng nhi thần yêu mến là Phí Hi, Xích Bá tước phủ Nhị tiểu thư! Mà không phải lai lịch không rõ Trương nữ.” “Lai lịch không rõ”, bốn chữ bị Trác Thụy Long nhấn mạnh rõ ràng như vậy.

Những người còn lại đều không dám thở mạnh một chút, ngoan ngoãn cúi đầu, hận không thể đem mình giấu vào trong bóng tối, đây là đang cãi lại Thánh chỉ của Tiên Hoàng!

Dạ Khê nhắm mắt, nhưng không chút bỏ qua tình huống xung quanh, đáy lòng bình tĩnh, hôn ước này cũng là một ràng buộc của nàng, mặc kệ dùng biện pháp gì, chỉ cần thoát khỏi! Dạ Khê âm thầm siết chặt nắm tay, đau đớn hôm nay nàng chịu, nhất định muốn Phí gia cùng Hoàng thất, hoàn trả ngàn vạn lần! Dạ Khê bỗng nhận thấy một đạo ánh mắt đánh giá nàng, trong lòng nghi hoặc, không dám có động tác gì nữa.

Phí lão phu nhân, Nhị phu nhân đứng một bên, sắc mặt dị thường xấu xí, quần áo xốc xếch bị xem như hầu tử mua vui, tuyệt đối là sỉ nhục! Sĩ nhục của Phí gia! Ánh mắt Phí lão phu nhân bén nhọn hận không thể mang Dạ Khê đi lăng trì xử tử.

“Đưa Bá tước phu nhân cùng Nhị phu nhân đi sửa sang lại!” Hoàng Hậu thờ dài, ra lệnh.

Phí lão phu nhân cảm kích lễ bái Hoàng Hậu, theo cung nữ rời đi, trước đi ra khỏi lén lút trao đổi ánh mắt với Phí Hi.

“Yến hội hôm nay hủy bỏ, mọi người trở về đi!” Hoàng thượng sắc mặt âm trầm. Nhận được mệnh lệnh, những người khác như được đặc xá, tranh nhau rời khỏi, ly khai nơi thị phi này.

Xuân Hi cung rộng lớn chỉ còn lại vài người, Trác Thụy Đào đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm Dạ Khê, trầm mặt không nói, ấn đường nhíu lại, bằng trực giác, hẳn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Hoàng nhi nếu có người yêu mến trong lòng, chờ sau Đại hôn, nạp Trắc phi là được.” Hoàng thượng bình ổn tâm trạng, “Nhanh gọi thái y đến, xem người thế nào!” Tự nhiên là chỉ Dạ Khê.

Thái y lĩnh mệnh tới, khi kiểm tra cho Dạ Khê, len lén liếc mắt nhìn Hoàng Hậu, rồi hỏi bầm, “Thân thể vị tiểu thư này không có việc gì, chỉ là có ít vết thương, không đáng lo ngại.”

“Nếu không việc gì, vì sao lại phát điên?” Hoàng Thượng hiển nhiên không vừa lòng câu trả lời của thái y.

Thái y thân thể run rẩy, chần chờ không biết trả lời như thế nào.

“Cứ việc nói thẳng đừng câu nệ!” Hoàng hậu ra hiệu.

Thái y hít sâu một hơi, “Thân thể không việc gì, chỉ là đầu óc hình như bị tổn thương, lúc phát điên, không ai ngăn nổi.” Thái y thấp thòm cúi đầu, mím môi, hẳn tự nhiên nhận ra hương vị kì lạ trong không khí, chỉ là vì tự bảo vệ mình, hẳn không thể nói, còn nữa, dù không có được vật, người này cũng là người điên, người điên nếu không phát điên, đó chính là người bình thường a!

Hoàng Thượng nghiêm mặt, Phụ hoàng làm sao hồ đồ như vậy? Một kẻ điên loạn, chẳng lẽ còn trông cậy nàng đi làm chúa cứu thế? Nhưng Thánh chỉ ở đây, hẳn không thể làm mất mặt Hoàng gia.

“Tỷ tỷ ra sao rồi?” Phí Hi từ kinh hoàng trở lại bình thường, tách khỏi thân thể Trác Thụy Long, lo lắng nhìn Dạ Khê nằm trên đất, “Tam hoàng tử, tỷ tỷ vô tâm, người đừng trách tỷ ấy.” Phí Hi khẩn trương nắm cánh tay Trác Thụy Long, khẩn thiết nói.

Trác Thụy Long nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc hoa lệ đầm mưa, vô cùng thương yêu, nhìn lướt qua, đúng lúc nhìn thấy Phí Hi bởi vì đụng chạm, tay áo vén lên lộ ra cánh tay trắng nõn, mà phía trên, chấm đỏ cực kì chói mắt, Trác Thụy Long như ma xui quỷ khiến đụng chạm ngón tay mình lên.

Phí Hi kinh hoàng rút cánh tay về, cắn môi, giây giụa muốn thoát khỏi lồng ngực Trác Thụy Long.

Lúc này, Phí lão phu nhân, Nhị phu nhân đã chỉnh trang xong, trở về nhìn thấy một màn như vậy, đáy mắt Phí lão phu nhân có chút thỏa mãn, lại nhìn tâm

tình Hoàng Hậu biến hóa, tin tưởng càng thêm củng cố.

Hoàng Hậu hai mắt híp lại, trong đầu hiện ra một đạo ánh sáng, bà cúi đầu nhìn chỗ Dạ Khê nằm, con người đảo một vòng, tầm mắt hoán đổi trên người Phí lão phu nhân cùng Phí Hi, bỗng nhiên cười gian tà, đưa cho Hoàng Thượng một ánh mắt.

“Bá tước phu nhân, nếu Bồn cung nhớ không nhầm, Phí gia nữ nhi có một chỗ đặc biệt.” Hoàng Hậu đậm cười nói, “Ở đây không có người ngoài, Bá tước phu nhân có thể giải thích một chút, điểm đỏ vừa rồi trên cánh tay Nhị tiểu thư là cái gì?”

Phí lão phu nhân thắm thiêu mi, nhưng không thoái thác, quỳ xuống đất đáp, “Đây là Phí gia nữ tử độc hữu thủ cung sa, đại biểu cho trinh tiết...”

Phí lão phu nhân còn chưa nói hết, Trác Thụy Long nhẹ nhàng buông Phí Hi ra, bàn tay thô lỗ kéo Dạ Khê vẫn còn hôn mê lên, không chút khách khí nắm cánh tay nàng.

Răng rắc –

Thanh âm trật khớp xương vang lên rõ ràng, Dạ Khê đáy lòng mắng chửi, cánh tay nàng trật khớp! Mỡ mắt ra, tràn đầy kinh khủng, hoảng loạn, e ngại lui thân thể, nỗ lực tránh khỏi trời buộc từ Trác Thụy Long.

Căn bản không để ý những việc khác, Trác Thụy Long đã man vén ống tay áo Dạ Khê, cánh tay sáng bóng trắng nõn bại lộ trước mặt mọi người, lệ quang quét một vòng, không có! Trác Thụy Long suýt nữa cười to, kéo Dạ Khê đến trước mặt Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, “Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần không muốn đội nón xanh! Hoàng gia không thể tiếp nhận nỗi người này!” Trác Thụy Long ném Dạ Khê xuống.

Dạ Khê ngã nhào xuống đất, cúi đầu, cuộn mình.

Chân mày Trác Thụy Đào nhíu càng chặt hơn, chân đã bước lên một bước, rốt cuộc là lạ ở nơi nào?

Thủ cung sa? Dạ Khê âm hiểm cười, thì ra lúc ở trên xe ngựa, Ngô ma ma muốn nói cho nàng biết cái này!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thành Công(Thượng)

Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu cực kỳ hoảng sợ, kinh ngạc nhìn lẫn nhau, vô cùng phẫn nộ, nếu không có chuyện này, sợ rằng cái nón xanh Hoàng gia bọn họ chắc chắn phải đội rồi! Phẫn nộ đè nén từ đáy lòng không thể thừa nhận được nữa, long nhan giận dữ, “Xích Bá tước phủ, các người thật to gan!” Hoàng Thượng rống giận, sắc mặt đều thay đổi.

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, như chim sợ cành cong. Phí lão phu nhân hồn phi phách tán run sợ quỳ xuống, toàn bộ thân thể vì sợ hãi mà run rẩy kịch liệt, bà sợ mình sẽ thành tội nhân của Phí gia, chỉ lo Hoàng Thượng trong cơn thịnh nộ ra lệnh giết cả nhà Phí gia! Nếu là như thế, lợi bất cập hại (cái lợi không bù đủ cái mất).

“Hoàng Thượng, cẩn thận long thể.” Lúc này, Hoàng Hậu đứng ra nói chuyện, “Xích Bá tước phủ đòi đòi một lòng trung trinh, có lẽ ngọn nguồn bên trong có điều gì đó chúng ta không rõ.” Hoàng Hậu dịu Hoàng Thượng, hai người một trước một sau ngồi xuống, tuy rằng giải thích như vậy, nhưng là sắc mặt Hoàng Hậu cũng đồng dạng cực kỳ khó coi, “Không ngại nghe một chút xem, xử lý sau cũng không muộn.”

Trác Thụy Long cảm kích nhìn thoáng qua Hoàng Hậu, rồi đau lòng nhìn Phí Hi khủng hoảng vạn phần quỳ xuống đất, đáy mắt không còn hờn giận.

Hoàng Hậu trừng mắt Trác Thụy Long, lệ mâu đảo tới Phí Hi, như có điều suy nghĩ.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, lão thân quả thực không biết sự tình sẽ biến thành như vậy!” Phí lão phu nhân cực kỳ bi thương, “Khê nhi lớn lên ở bốn gia, thân là Phí gia nữ nhi, lại...lão thân, lão thân chương quản không nghiêm, gia nôn bất hạnh!” Phí lão phu nhân bi phần, không ngừng dập đầu.

Lời nói của Phí lão phu nhân rất có ý tứ, lớn lên ở bốn gia, chỉ một câu nói như vậy, liền phủi sạch quan hệ cùng Bá tước phủ, mọi người đều biết, Phí gia Bồn gia ở một trấn nhỏ xa xôi, cho dù cùng thuộc về gia tộc, nhưng chắc chắn cũng có lúc trở tay không kịp, đồng thời cũng khiến Hoàng Thượng nghĩ tới, thiên cao Hoàng Đế viễn (trời cao mà Hoàng Đế thì ở xa), nếu thật sự xảy ra chuyện gì, lúc đó cũng không đủ năng lực ngăn cản.

Dạ Khê nhếch khóe môi, cười lạnh lẽo, ngoan lệ xẹt qua đáy mắt. Lão bắt từ Phí gia lão bà kia! Trác Thụy Long! Hảo, hảo! Âm thầm nắm lấy một vốc đất, cực lực dùng sức, cực lực ầm nhẫn, sợ mình nhìn không được, xông ra đại khai sát giới!

“Hoàng Thượng, một nữ tử không trong sạch, một cái phế vậy ngu ngốc, lại vọng tưởng tiến vào Hoàng gia, thực sự là ăn gan hùm mật gấu!” Tức giận quanh quẩn trong lòng Hoàng Hậu phát tác không được, nhìn Hoàng Thượng còn có vẻ chần chờ, hận nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục châm thêm một mồi

lừa, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn chờ tới khi hoàng nhi cưới đám nữ kia, khiến Hoàng gia hổ thẹn, biến thành trò cười của thiên hạ, mới thực sự hiểu ra có phải hay không?” Hoàng Hậu lòng đầy căm phẫn gào lên.

Dâm nữ? Trác Thụy Đào nghe Hoàng Hậu mắng hai chữ này, trong lòng cực kỳ không vui, lười che dấu, hẳn muốn đứng ra, thế nhưng Trác Thụy Đào lại hiểu được, hẳn dựa vào cái gì? Lại muốn dùng thân phận gì đứng ra? Hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm nhìn Dạ Khê.

Lan Hạ nghe mọi người vu oan cho Dạ Khê, phần hận thờ phỉ phò, muốn phản bác, nhưng Dạ Khê lại âm thầm túm cổ tay Lan Hạ, không cho Lan Hạ phá hư đại sự của mình.

Lan Hạ đau lòng nhìn Dạ, tuy rằng hai người chỉ chung sống vài ngày ngắn ngủi, Dạ Khê tuy lạnh lùng tựa băng đá, nhưng Lan Hạ lại cảm nhận Dạ Khê là người rất tốt, nàng nhận định Dạ Khê nhất định không phải loại người như vậy. Tuyệt vọng nhìn Phí lão phu nhân, vì sao ngay cả lão phu nhân cũng như vậy? Khê tiểu thư là Xích bá tước phủ Trưởng nữ a!

Hoàng Thượng một phen giãy dụa, nhìn người ngồi trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, hồi tưởng lúc Dạ Khê ngu si, trong đầu vẫn còn lưu lại tiếng hét chói tai của nàng, thân sắc từ từ lắng xuống – thân là Đế vương, hẳn không thể làm cho Hoàng gia hổ thẹn. Nói như vậy phụ hoàng cũng không ngờ được, nữ tử này là người như thế! Dù người ở đây, gặp phải loại tình huống này, nhất định sẽ đồng ý quyết định của hắn.

“Xích Bá tước phủ Trưởng nữ Phí Khê, vô pháp vô thiên, khi quân phạm thượng, ban cái chết!” Hoàng thượng rút cuộc mở kim khẩu, mà lời vừa nói ra miệng, chính là muốn giết chết Dạ Khê.

Phí Hi nghe xong, thiếu chút nữa cao hứng chưa từng có muốn từ mặt đất nhảy cẫng lên, cả người kích động đến căng thẳng, miệng lén lút cười đến ngọt ngào. Hoàng Hậu cũng thờ dài một hơi, cuối cùng thì thoát khỏi!

“Hoàng Thượng, tiểu thư vô tội, tiểu thư vô tội!” Lan Hạ quỳ trên mặt đất, bang bang đập đầu cầu xin, cái trán toàn là máu, “Lão phu nhân, ngài hãy nói đi, ngài biết mà, tiểu thư không phải loại người này, thị thư bị oan uổng, lão phu nhân, ngài là tổ mẫu của tiểu thư, ngài mau cứu tiểu thư, van cầu ngài!” Thấy Hoàng gia hồ hững, bỏ đến trước mặt Phí lão phu nhân, cố gắng cầm lấy vạt áo bà, tận lực cầu xin.

Dạ Khê ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt mà dờ dẩn đảo qua mọi người một lần, bộ dạng ngây ngốc căn bản không biết mình gần đối mặt tử vong.

Đáy mắt Hoàng Hậu châm chọc – liền một phé vật như vậy, thế nào cùng Hoàng nhi xứng đôi?

Phí Hi hèn mọn liếc nhìn Dạ Khê; Trịnh ma ma tuy rằng thân sắc khủng hoảng, đáy mắt xem thường vẫn tiết lộ ra ngoài; Ngô ma ma cúi đầu, không rõ thân sắc; Phí lão phu nhân sắc mặt không thay đổi, tựa như sự việc không liên hệ quan đến mình.

“Còn chờ gì nữa, kéo ra ngoài!” Trác Thụy Long lớn tiếng quát.

“Chậm đã!” Khi thị vệ đang muốn tới gần Dạ Khê, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm già nua mà gấp gáp, ngay sau đó, Từ công công được hai thị vệ nâng bước nhanh đến, “Hoàng Thượng, không được, không được!”

Hoàng Thượng, Hoàng Hậu liếc nhau, thu liễm tức giận, “Thân thể Từ công công không tốt, phải an tâm tĩnh dưỡng mới đúng.” Khẩu khí Hoàng Thượng không vui trách, trừng mắt nhìn thị vệ bên cạnh Từ công công.

“Hoàng Thượng chớ trách bọn họ, là lão nô muốn tới.” Từ công công nhìn Dạ Khê nhẩn nheo chặt vật, nhú mảy, “Hoàng Thượng, đừng trách lão nô xen vào việc của người khác.” Thờ dài một hơi, “Hoàng Thượng, Khê tiểu thư, không thể giết!”

“Từ công công!” Hoàng Hậu nhìn Từ công công, lão già này lại đến gây phiền phức, sắc mặt trầm xuống, “Hoàng Thượng kính trọng người là lão nhân trong cung, người không được một tác lại muốn tiến thêm một bước!” Hoàng Hậu lớn tiếng mắng.

Từ công công không để ý đến Hoàng Hậu, cố chấp nhìn Hoàng Thượng chăm chú, “Hoàng Thượng, thánh chỉ của Tiên Hoàng, ngài không thể vi phạm, Khê tiểu thư là Hoàng tử phi được khâm định, ngài không được phép tổn hại nguyện vọng Tiên Hoàng.” Từ công công trực tiếp dùng Tiên Đế trấn áp Hoàng Thượng, liến tến ở đây Hoàng Thượng lớn nhất, nhưng dù lớn bao nhiêu cũng không thể bằng Tiên đế đã mất.

Sắc mặt Hoàng Thượng tối tăm, tức giận trừng mắt nhìn Từ công công, “Từ công công!”

“Từ công công, nữ nhân không sạch sẽ này, người nếu như thích, tặng cho người đi! (tên này cứ thích nhai đi nhai lại câu ni - -!!!) Không ai muốn dâm nữ, bốn hoàng tử cũng không hiếm lạ!” Trác Thụy Long lạnh lùng, ánh mắt âm u.

Từ công công không thể tin nhìn Trác Thụy Long, vô cùng đau đớn lắc đầu thờ dài, thương tiếc lướt qua Dạ Khê, “Hoàng Thượng, ngài...”

Từ công công vừa muốn nói tiếp, Phí lão phu nhân xen vào cắt ngang, “Hoàng Thượng, lão thân có lời muốn nói!” Phí lão phu nhân quyết tuyệt nhìn Hoàng Thượng, đáy mắt hàm ý, về mặt cực kỳ bi ai, dường như đã hạ cái gì quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thành Công (Hạ)

“Trong đêm Khê nhi sinh ra, Tiên Hoàng từng sai người đưa tới một mật chỉ, cũng truyền khẩu dụ, nếu không đến hồi sinh tử, không được xuất ra.” Phí lão phu nhân mỉm môi, thần sắc nghiêm túc, thận trọng lấy từ cổ tay áo ra một hà bao, cẩn thận mở ra, hai tay dâng lên.

Hoàng Thượng, Hoàng Hậu liếc nhau, Phí Hi, Nhị phu nhân vẻ mặt mờ mịt, hai người chưa từng nghe lão phu nhân nhắc tới có mật chỉ này!

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào hà bao, trong lòng cũng đặt nghi vấn, họ thật tò mò, trên đó rốt cuộc viết cái gì?

Hoàng Thượng tiếp nhận hà bao, từ bên trong lấy ra tấm vải thêu đăng long, đúng là thánh chỉ! Kinh ngạc nhìn vật trong tay, nét chữ không sai, quen thuộc ngọc tỷ, đủ để chứng minh, thực sự là thánh chỉ, tuyệt đối không thể nào làm giả! Hoàng Thượng kích động nhìn thoáng qua Hoàng Hậu, bắt đầu đọc nội dung bên trong.

Vừa xem, sắc mặt Hoàng Thượng trở nên đau đớn mà khổ sở, mày nhăn thành chữ xuyên, khí sắc nguyên bản đang có chút nhẹ nhõm lần nữa trầm xuống.

“Hoàng Thượng, Tiên Hoàng nói điều gì?” Hoàng Hậu bước lên, thong dong mỉm cười nhìn Hoàng Thượng, chờ đợi câu trả lời.

“Hoàng Hậu tự xem đi!” Đưa mật chỉ cho Hoàng Hậu, miễn cưỡng cười.

“Đêm Xích Bá tước phủ Trường nữ sinh ra, trầm mơ đến chúa sơn lâm từ trên thác nước nhảy xuống, cho rằng chính là điềm lành, đặc biệt ban thưởng ‘Khê’ tự, tứ hôn Tam hoàng tôn, ngày...” Hoàng Hậu vận may, đọc một nửa thì ngừng lại, phía bên rõ ràng có chữ viết, thế nhưng, mực viết sớm đã bị nhòe một mảng, mấy hàng chữ ở giữa nhìn không rõ, có điều ba chữ cuối cùng, lại dị thường rõ ràng, “giết không tha!” Hoàng Hậu tự lẩm bẩm, cuối cùng là chuyện quái quỷ gì?

“Bá tước phu nhân, mật chỉ này, người từng xem qua chưa?” Hoàng Hậu thiêu mi chất vấn Phí lão phu nhân, khẩu khí không tốt.

Phí lão phu nhân hốt hoảng vội vã dập đầu, “Khi Tiên Hoàng đem mật chỉ giao tới, được đặt trong hà bao, những năm gần đây lão thân tự mình mang theo, cẩn tuân Tiên Đế khẩu dụ, chưa từng mở, huống hồ, nương nương có thể gọi tú nương đến kiểm tra, đường may không hề có dấu hiệu được khâu lại!” Phí lão phu nhân chém đinh chặt sắt nói.

Hoàng Hậu xuất thân từ thứ tú danh gia, nữ công có thể nói nhất tuyệt, điểm ấy bà tự nhiên nhìn ra, cho dù nhờ đến tú nương, khâu một lần nữa cũng sẽ để lại dấu vết, Hoàng Hậu nắm hà bao trong tay, âm thầm gạt đầu.

“Cho bọn họ nhìn một chút.” Hoàng Thượng mệnh lệnh, tiểu thái giám đem thánh chỉ cho mọi người xem qua một lần, kể cả còn đang giả vờ ngủ Dạ Khê.

Giết không tha? Dạ Khê âm thầm bĩu môi, tuy rằng qua nhiều năm, vẫn có thể khẳng định, chữ viết thông suốt, ngôn từ không chênh lệch bao nhiêu so với năm đó, có thể loại bỏ khả năng có người xóa đi. (chỗ này hơi khó hiểu nên...ta thêm) Có ý viết trước sau mâu thuẫn, rõ ràng muốn quấy nhiễu thị giác cùng suy nghĩ của người nhìn. Có ý tứ! Dạ Khê nhếch môi cười.

Trác Thụy Long quét mắt một lần, hừ lạnh một tiếng, “Hoàng gia vẫn có dự kiến trước, giết không tha, loại nữ nhân này, căn bản không xứng sống trên cõi đời!” Chán ghét đảo mắt sang Dạ Khê.

Trác Thụy Đào so với Trác Thụy Long lý trí hơn, nhìn thánh chỉ, “Phụ Hoàng, mật chỉ, có rất nhiều điểm đáng ngờ!” Sau đó liền không nói tiếp.

Từ công công hít sâu một hơi, quỳ trên mặt đất, thành khẩn nhìn Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, người là người hiểu rõ Tiên Hoàng nhất, Tiên Hoàng không có khả năng vô duyên vô cớ hạ mật chỉ, cũng không có khả năng tùy ý hạ thánh chỉ tứ hôn, dù điều này gây tranh cãi, thế nhưng Tiên Hoàng ban tặng Khê tiểu thư đặc quyền, ai cũng không cướp đoạt được!”

“Từ công công!” Hoàng Hậu nổi cơn thịnh nộ.

“Lão nô chỉ hy vọng Hoàng Thượng cân nhắc kỹ rồi thực hiện!” Từ công công đứng dậy, đi tới trước mặt Dạ Khê, “Khê tiểu thư, lão nô đã hoàn thành nhiệm vụ Tiên Hoàng giao cho, tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, lão nô vẫn mong ước Khê tiểu thư bình an khỏe mạnh!” Từ công hướng Dạ Khê dập đầu ba cái.

“Từ công công, người đừng được đăng chân lên đăng đầu!” Sắc mặt Hoàng Hậu biến thành màu đỏ tía, nếp nhăn che giấu vì nổi giận mà hoàn toàn lộ ra. Nên biết, Từ công công là người bên cạnh mà Tiên hoàng coi trọng nhất, sủng thần được tin nhiệm nhất, Tiên Hoàng từng hạ chỉ, với Hoàng gia, Từ công công miễn quý. Trừ Hoàng Thượng ra, Từ công công chẳng bao giờ quỳ trước bất luận kẻ nào, kể cả một quốc gia chi mẫu! Hoàng Hậu đã sớm hận thấu hần.

Từ công công đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, thân thể già nua nháy mắt cao lớn, Từ công công mỉm cười, “Hoàng Thượng, lão nô nhìn người lớn lên, nhìn người được phong làm Thái tử, tự mình đưa người lên Long ý, người là một vị minh quân!” Từ công công vui mừng nhìn Hoàng Thượng, lúc mọi người không phát hiện, lấy ra chủy thủ trong lòng, đâm sâu vào ngực mình.

“Từ công công!” Hoàng Thượng ngạc nhiên nhìn Từ công công bị máu tươi nhuộm đỏ, không biết làm sao.

“Hoàng Thượng, bảo trọng! Phốc -” Từ công công há mồm thổ huyết, đôi con ngươi sáng sủa dần tro tàn, nguội lạnh.

“Thái y, thái y!” Hoàng Thượng rống giận, điên cuồng chạy xuống đài, tới trước thì thể Từ công công, kinh ngạc nhìn khốc mỗi Từ công công cong lên, “Vì sao? Từ công công, vì sao muốn làm như vậy?” Chấn chường lưng lay thân thể.

“Hoàng Thượng!” Hoàng Hậu theo sát phía sau, đỡ Hoàng Thượng, cảm hận liếc mắt nhìn Từ công công nằm trên đất.

Thái y tới, lắc đầu thờ dài, Từ công công căn bản không có ý chí muốn sống!

Hoàng Thượng bị thống nhắm mắt lại, suy yếu vẫy cánh tay, “Hậu táng!” Thế nhân chỉ biết một mà không biết hai, Từ công công chẳng những là nô tài, càng là phụ thân của hắn, là tôn sư, bồi theo hắn trưởng thành, cùng hắn vượt qua rất nhiều thời kì khó khăn.

Buông tha Khê tiểu thư! Đây là di ngôn của Từ công công chưa kịp nói xong.

Bỗng nhiên mờ hai mắt ra, viền mắt đỏ hoe, “Xích Bá tước phủ Trưởng nữ, khi quân phạm thượng, tội không thể tha!” Hoàng Thượng từ từ mở miệng.

Phí Hi quỳ trên mặt đất, lắng lắng nghe, đang mong đợi ba chữ ‘Giết không tha’ trong miệng Hoàng Thượng, như vậy, tiện nhân Phí Khê này sẽ không còn đường sống! Một mối uy hiếp được xử lí xong!

“Song –” Lời Hoàng Thượng vừa xoay chuyển, đem tâm tất cả mọi người níu chặt, vành tai lắng nghe, sợ để lọt một chữ, “Tiên Hoàng vô cùng yêu thích... Từ tội có thể miễn...”

Sắc mặt Trác Thụy Long tức khắc đen xuống, Phí Hi cũng kinh ngạc, không tin nổi lời nghe được bên tai.

“Tích cách... không xứng làm con dâu Hoàng gia... giải trừ hôn ước cùng Tam hoàng tử, Phí Khê muôn đời không được bước vào cửa Hoàng gia!” Từng chữ nói ra rành mạch. Thái giám mang thánh chỉ đưa lên, Hoàng Đế xuất ra ngọc tỷ, nặng nề ấn xuống.

Giấy trắng mực đen, hồng ấn làm chứng!

Hoàng Thượng một tay lấy thánh chỉ ném ra ngoài, quay người rời khỏi. Hoàng Hậu thở dài một hơi, sắc mặt rớt cuộc trời quang mây tạnh, chỉ cần không an bài Hoàng nhi lấy một kẻ ngu ngốc là tốt rồi!

Dạ Khê nhìn thánh chỉ trên mặt đất, nắm tay chậm rãi buông ra, thân thể buộc chặt cũng buông lỏng, khốc mỗi cuối cùng đã nâng lên, cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đuổi Người

Hôn ước của Hoàng thất vốn như ván đã đóng thuyền, Dạ Khê lại trở thành người thứ nhất được ghi tên vào sừ sách, nữ tử bị hoàng gia từ hôn, sau này nhất định không có tiền đồ tốt đẹp gì, huống chi lại là một kẻ ngu si trong mắt mọi người. Thế sự xoay vần, người trong cung lập tức lộ ra bộ mặt xấu xí.

“Hi Nhi.” Trác Thụy Long tiến đến, đỡ Phí Hi đang quỳ lên, thương tiếc nhìn, “Thân thể có chỗ nào không thoải mái?” Quan sát thần sắc Phí Hi, hỏi.

Sắc mặt Phí Hi vẫn còn vẻ kinh ngạc, hơn nửa ngày mới có phản ứng, “Tam – Tam hoàng tử, tỷ tỷ, tỷ tỷ có phải hay không – không cần chết?” Gấp gáp ôm cánh tay Trác Thụy Long, vội vàng hỏi, nhìn như vui vẻ, kỳ thực trong lòng sớm đã mắng chửi thiên hôn địa ám.

“Khẩu tạ Tam hoàng tử, lão thân cần phải trở về.” Hoàng Hậu đã đi từ lâu, Phí lão phu nhân thấy sự tình đã hoàn thành hơn phân nửa, tương lai tốt đẹp, thần sắc cứng đờ cũng thả lỏng xuống, “Hi nha đầu, bái biệt Tam hoàng tử! Hoàng cung trọng địa, không phải nơi chúng ta có thể ở lại lâu!” Nghiêm túc nhìn sang Phí Hi.

Phí Hi nghe được, đáp lời, hướng Trác Thụy Long hành lễ, “Hi Nhi tạ ơn Tam hoàng tử!”

“Về sau, còn nhiều cơ hội tới nơi này, Hi Nhi chăm sóc thật tốt chính mình là được.” Trác Thụy Long nở nụ cười.

Bọn họ đã quên mất sự tồn tại của Dạ Khê, cầm thánh chỉ trong tay, Dạ Khê đứng lên, cúi đầu, sợi tóc che khuất toàn bộ khuôn mặt, Lan Hạ đứng bên cạnh vì nàng mà đau lòng.

“Ngô ma ma, xem chừng Phí Khê!” Phí lão phu nhân không mặn không nhạt nói một câu, rồi nổi bước Nhị phu nhân rời đi.

Ngô ma ma tới gần Dạ Khê, cùng Lan Hạ đỡ người lên, đi sát phía sau.

Phí Hi, Trác Thụy Long, hai người này lưu luyến không muốn xa rời.

Trác Thụy Đào chậm rãi đi tới vị trí Dạ Khê vừa nằm, hai trong mắt bình tĩnh chợt sắc bén. Cách giầy một thước, nơi này có bãi đất vụn không bình thường, màu vàng của đất xen lẫn vết máu đỏ thẫm! Trác Thụy Đào ngồi xổm xuống, hai ngón tay bốc một ít đất, tia màu đỏ vẫn còn lưu lại mặt trên ngón tay, chớp mũi khẽ ngửi, là máu!

Một đạo ánh sáng nhanh chóng lướt trong đầu Trác Thụy Đào, hồi tưởng lại một màn xảy ra vừa rồi, Trác Thụy Long tức giận kéo Dạ Khê đang hôn mê đứng lên, tiếng động ‘răng rắc’ – sắc mặt Trác Thụy Đào xuất hiện vết rách, hấn từ nhỏ ra vào quần doanh, không xa lạ gì âm thanh kia! Thân sắc vương mắt dần lạnh xuống, trật khớp tay. Nam tử tập võ bình thường đều không chịu nổi loại đau đớn thấu cốt này, càng không cần phải nói đến một nữ nhân yếu đuối nhu nhược!

Người ngốc là kẻ mãi cảm nhất, dù chịu con đau bằng hạt đậu, bọn họ cũng kêu la đến trời long đất lở, nhưng còn Dạ Khê, nàng một chút cũng không phản ứng!

Dường như đã minh bạch điều gì, ánh mắt đình trệ xẹt qua một luồng cường quang, hấn đứng dậy nhìn Trác Thụy Long, “Tam hoàng đệ, một ngày nào đó, có lẽ ngươi sẽ hối hận!”

Trác Thụy Long thu hồi tầm mắt từ phương hướng Phí Hi rời đi, phục hồi tinh thần lại, nghe lời nói khó hiểu của Trác Thụy Đào, cười khẽ, “À diên đó sao?” Chán ghét tuôn ra nòng nặc, “Nếu Nhị hoàng huynh thích, tặng cho ngươi đi, chỉ là một dâm nữ không ai muốn mà thôi!” (-_-!!!) Nói xong phất tay áo đi khỏi.

Cùng một ngày, thánh chỉ từ hôn được chiếu cáo khắp thiên hạ, hiệu xuất lan truyền cực kì nhanh, cả Vĩnh Giang thành đã biết đến tin tức ngốc từ Bá tước phủ bị Hoàng gia từ hôn.

Dạ Khê ngồi ghế, cười tủm tỉm nhìn thánh chỉ trên bàn. Chốc lát sau, bóng đen lóe lên, Đinh Đương chính xác mà vững vàng đặt móng ngồi lên thánh chỉ, liếm liếm móng vuốt, ‘meo meo ô’ hướng Dạ Khê tranh công.

“Chơi đã chưa?” Dạ Khê vuốt đầu tiểu miêu.

Meo meo ô –

Tiểu hắc miêu ủy khuất nhìn Dạ Khê, rúc cái cổ, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm.

“Tự mình vui đùa đi, ngày mai còn có việc ra ngoài!” Tâm tình Dạ Khê rất tốt, buông tha Đinh Đương, Đinh Đương được đặc xá, quay đầu chạy bỏ ra, so với thỏ còn nhanh hơn.

Ngửi được mùi nước tiểu, nàng cúi đầu nhìn qua, dờ khóc dờ cười, Đinh Đương dùng nước tiểu in trên thánh chỉ một bản đồ. “Lan Hạ, thu thánh chỉ lại!” Dạ Khê đứng dậy đi tới bàn đọc sách, mài mực, trải ra giấy tuyên thành, nhìn chằm chằm tờ giấy trắng, suy tư.

Nhị phu nhân trở lại Xích Bá tước phủ, vui sướng đến độ thiếu chút nữa muốn bày tiệc rượu thịt ăn mừng, vuốt ve Phí Hi, không ngừng khen, “Nữ nhi của ta vô cùng xuất chúng, không cần dùng thủ đoạn mà có thể khiến Tam hoàng tử mê mẩn thần hồn điên đảo, Hoàng tử phi là của Hi Nhi! Sau này ngày cả vị trí Thái tử phi, đều là của Hi Nhi!” Nhị phu nhân cười hài lòng.

Phí Hi ngượng ngùng cúi thấp đầu, “Nương, nghe người nói kia!” Đỏ mặt nhìn Nhị phu nhân, “Bất tự còn chưa xem qua, hơn nữa, Hoàng Hậu nương nương sẽ đồng ý hôn sự của nữ nhi sao?” Phí Hi thấp thóm bất an nói, “Thế gia nữ từ nhiều như vậy, Hi Nhi không có –”

“Con đừng nhụt chí!” Nhị phu nhân nắm tay Phí Hi, ôm nàng, “Nữ nhi ngoan, con phải rõ ràng, cơ hội của con là nhiều hơn so với thế gia nữ tử kia!” Ánh mắt lóe cơ trí, “Con chỉ cần nắm được tâm Tam hoàng tử, những cái khác tự nhiên sẽ nước chảy thành sông!”

“Thế nhưng, nữ nhi nghe nói – nghe nói Tam hoàng tử có rất nhiều hồng nhan tri kỉ, nữ nhi –” Phí Hi lắc đầu, mày nhíu chặt.

“Nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường, huống chi ở Hoàng gia? Con chỉ cần biết điều, đó chính là tâm của Tam hoàng tử phải đặt trên người con! Nương từng nói, nắm được lòng nam nhân trong yếu hơn bất cứ thứ gì!” Trịnh trọng nhìn Phí Hi, từ ái vuốt ve đầu nàng, “Nữ nhi trưởng thành, phải lập gia đình... Những ngày tới nương sẽ chỉ bảo cho con!”

Phí Hi nghe Nhị phu nhân dạy dỗ, chuyển nguy thành an, mỉm cười gật đầu, “Nữ nhi nghe sự an bài của nương.”

Trở lại phòng ngủ, Phí lão phu nhân rót cuộc thờ dài một hơi, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh từ lâu, lưng cũng ướt đẫm một mảng. Bà mệt mỏi nằm trên giường, nhắm hai mắt lại.

Trịnh ma ma cùng Ngô ma ma liếc nhau, vừa muốn nhỏ giọng ra ngoài, thế nhưng Phí lão phu nhân đã mạnh mẽ mở mắt ra, vẻ mặt xơ xác tiêu điều, “Không còn quan hệ với Hoàng gia, tiện nhân kia liền vô dụng, ở trong phủ chỉ lãng phí lương thực, nhìn chướng mắt. Tìm một căn nhà trống ở ngoại thành, đem người qua đó, tự sinh tự diệt!” Phí lão phu nhân nói xong, trút ra một ngụm ác khí, trở mình, thoải mái an giấc.

Động tác Trịnh ma ma rất nhanh, lập tức sai gã sai vật đem đồ dùng trong viện của Dạ Khê ném ra ngoài, xem thường nhìn đồng đồ vật cũ nát, khinh miệt trừng Dạ Khê, “Nơi ở của quý nhân Xích Bá tước phù, không phải nơi a miêu a cầu nào đó có thể ở nổi, các người!” Chỉ gã sai vật, “Mang người đến căn nhà nơi ngoại thành. Về phần Lan Hạ, lão phu nhân nể tình người làm việc chăm chỉ, quay về...”

Lan Hạ mím môi, quỳ trên mặt đất, “Nô tỳ tạ ơn Trịnh ma ma coi trọng, nhưng nô tỳ được lão phu nhân ban cho tiểu thư, sau này phải là người của tiểu thư!”

Trịnh ma ma lạnh lùng nhìn Lan Hạ, lấy mảnh giấy trong tay áo ném ra, “Cho người mặt mũi mà không biết điều!” Máng xong, ngẩng đầu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Dạ Khê cùng Lan Hạ vừa bước một chân xuống xe ngựa, còn chưa đứng vững, chợt nghe tiếng động ‘loảng xoảng’ vang lên, đồ đạc gì trong xe đều bị ném xuống đất.

“Người!” Sắc mặt Lan Hạ rất khó coi.

“Còn cho mình là tiểu thư trong phủ?” Gã sai vật phun một bãi nước bọt, khinh bỉ nhìn chủ tớ hai người, “Lão phu nhân đã lên tiếng, các người? Tự sinh tự diệt! Đồ ngu ngốc – ”

Gã sai vật còn chưa kịp nổi xong, Dạ Khê tựa như quỷ mị tới trước mặt hắn, thần sắc rét lạnh, quanh thân tản ra khí thế kinh người, “Loài kiến nhỏ nhoi!” Chỉ nghe thanh âm ‘răng rắc’ vang lên, tròng mắt hắn đảo ngược, máu trong khoe miệng chảy xuống. Dạ Khê chán ghét buông tay ra, lắc lắc cánh tay, dường như bàn tay vừa chạm đến cái gì đó rất bẩn thỉu.

Lan Hạ suýt nữa kinh hãi la lên, khiếp sợ nhìn Dạ Khê, rồi nhìn thi thể trên mặt đất, há hốc miệng, nửa ngày không có phản ứng.

Dạ Khê cúi người ôm Đinh Đương, thuận tay vuốt lông Đinh Đương, nhìn phản ứng của Lan Hạ, “Ta cho người cơ hội một lần lựa chọn, rời khỏi hoặc lưu lại!” Đem khế ước bán thân đưa cho Lan Hạ, kiên nhẫn chờ đợi Lan Hạ trả lời.

Lan Hạ hoàn hồn, nhìn khế ước bán thân trong tay, cầm nó đi, ta sẽ được tự do, không ai có thể trói buộc ta. Lan Hạ nở nụ cười, quỳ gối trước mặt Dạ Khê, hai tay dâng lên khế ước bán thân, “Nô tỳ là người của tiểu thư, được tiểu thư xem trọng, nô tỳ xin ở lại!” Thân thể tự do quả là hấp dẫn cực lớn, thế nhưng nếu so sánh, nàng càng thích theo tiểu thư, bởi vì đây là người nàng nhận định!

Dạ Khê điểm điểm đầu Đinh Đương, néo tai tiểu miêu, tự tiểu phi tiểu nhìn Lan Hạ, “Người không sợ, ta giết người?” Lời nói có chút lãnh mạc.

Sắc mặt Lan Hạ hơi trắng, gật đầu, kiên định đáp lại, “Sợ! Nhưng là, nếu không có tiểu thư, nô tỳ vẫn còn ở trong phủ Xích Bá tước, Trịnh ma ma đã sớm đem nô tỳ ban cho hôn nhân từ cửa bà ta, Trịnh ma ma là một trong những tâm phúc bên người lão phu nhân, bà nhất định sẽ không vì nô tỳ mà trách cứ Trịnh ma ma...” Kết cục bi thảm này, Lan Hạ có thể đoán được.

“Cơ hội đã cho người, con đường này do người chọn, sau này đừng hòng hối hận. Nếu có một ngày, người cản đường ta, chớ trách ta thủ đoạn độc ác!” Dạ Khê băng lãnh cảnh cáo.

Lan Hạ vừa nghe, nở nụ cười, tiểu thư đây là cho ta ở lại! “Mạng của nô tỳ thuộc về tiểu thư!” Khẩn trương dập đầu.

“Cầm theo y phục.” Dạ Khê hạ lệnh, xoay người rồi đi.

Lan Hạ mờ mịt, lập tức có phản ứng, quay người cầm lấy bọc y phục, chạy theo Dạ Khê, “Tiểu thư, cái này...” Lan Hạ chỉ vào khế ước bán thân trong tay, chẳng biết nói thế nào cho phải.

“Cho người!” Dạ Khê đạm mạc nói, “Trước tiên đi tìm một khách điểm ở lại đã, ngày mai hỏi thăm xem có căn nhà nào bán không.”

“Dạ!” Lan Hạ cười sáng lạn hơn, cẩn thận cất giữ khế ước bán thân, rồi cung kính đi phía sau Dạ Khê, không nói gì nữa.

Căn viện cũ nát càng ngày càng xa, thi thể trên đất tro bụi nằm cạnh xe ngựa, không người phát hiện.

Dạ Khê đứng cạnh cửa sổ, ôm tiểu hắc miêu Đinh Đương, nhìn người đến người đi trên đường phố, tâm tư mịt mờ không rõ, tự sinh tự diệt? Bộ mặt thật

của lão bắt từ cuối cùng đã lộ diện! Trưởng nữ thì như thế nào? Dạ Khê vuốt ve cánh tay phải, ngón tay bấm chặt vào da thịt, thủ cung sa? Âm trầm nở nụ cười, nàng hẳn là nên cảm tạ nó, nếu không sự tình cũng không thuận lợi như vậy.

“Tiểu thư!” Lan Hạ bưng chậu rửa mặt tới, “Nên rửa mặt rồi!” Cung kính đứng một bên, “Tiểu thư có nghĩ tới, muốn căn nhà như thế nào?” Lan Hạ cẩn thận hỏi.

Dạ Khê xoay người lại, bước chân chậm rãi đến ngồi vào ghế, đem Đinh Đương thả trên bàn, “Phổ Cổ Tuyền không phải có rất nhiều căn nhà bỏ trống sao?” Dạ Khê hỏi vặn lại.

Lan Hạ hốt nhiên động một hồi, phổ Cổ Tuyền? Đó là nơi tác đắc đắc vàng, mua một cánh cửa đều đủ để người ta táng gia bại sản, càng không cần phải nói đến cả căn nhà.

Nhìn bộ dạng Lan Hạ kinh ngạc, khoe môi Dạ Khê dẫn ra ý cười, ánh mắt đánh giá Lan Hạ, khiến Lan Hạ cả người sợ hãi.

“Tiểu – tiểu thư, nô – nô tỳ không đáng bao nhiêu tiền đâu!” Lan Hạ lắp ba lắp bắp sức mẽ phun ra một câu, ngại ngùng cúi đầu, gương mặt bạo hồng, hiển nhiên là đang nghĩ đến nơi nào đó không đứng đắn!

Dạ Khê nhếch mày, nàng có nói cái gì sao? Lại vô tội hỏi Đinh Đương.

Đinh Đương liếc mắt nhìn, trong bụng oán thầm – người chưa nói, nhưng người chính là có ý tứ này! Người nghĩ đem người ta bán vào kỹ viện! Thấp giọng ‘meo meo ô’ một tiếng, lười biếng nheo mắt, một bộ không có tính lực.

“Khụ, với tư sắc của nô tỳ, dù có bán vào thanh lâu cũng không được mấy đồng tiền!” Lan Hạ khe khẽ lầm bầm, gương mặt đỏ bừng, kinh hoàng rũ đầu, không biết làm sao.

Dạ Khê cười khanh khách.

Lan Hạ kinh ngạc nhìn Dạ Khê, nàng lần đầu tiên nghe tiểu thư cười thoải mái mà trong trẻo như thế, lần đầu tiên thấy được nụ cười xinh đẹp như vậy trên mặt Dạ Khê, như tuyết trắng tinh khôi, dường như bị cuốn hút theo, Lan Hạ cũng cười ra tiếng.

“Vấn đề tiền, ta sẽ giải quyết.” Nhìn Lan Hạ, “Tìm căn nhà là đại sự trước mắt! Không cần quá lớn, đường đi thuận tiện, tốt nhất ở gần chợ đen một chút!”

“Chợ đen?” Lan Hạ hơi khó hiểu, nghe Dạ Khê giải thích xong, Lan Hạ chần chờ một lát, rồi lập tức gật đầu đáp ứng, “Nô tỳ sẽ lưu ý!”

Dạ Khê gật đầu, Lan Hạ rất thông minh, hiểu được sát ngôn quan sắc, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, người như thế Dạ Khê đang cần. Dạ Khê uống trà, cách xa Phí gia, coi bỏ ràng buộc, nàng phải tính toán bước tiếp theo cho tốt một chút. Trăm tư, ngón tay có tiết tấu gõ mặt bàn.

Dạ Khê ôm Đinh Đương đứng trước cổng chợ đen, tiếng ồn ào bay vào trong tai, lạnh lùng đảo mắt qua xung quanh, nhận ra hành vi lén lút của vài người, đáy mắt xẹt qua lệ quang, khoe môi nhếch lên, cười âm ngoan. Vỗ vỗ tiểu hắc miêu trong lòng, lần thứ hai tiến nhập nơi này.

Không để ý người phía sau, Dạ Khê đi thẳng tới sông bạc, bên trong vẫn ồn ào náo nhiệt. Nàng đứng trước cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, nhưng chỉ thấy được khe hở trên cửa sổ. Nhíu mày, nàng rõ ràng cảm giác từ lúc bắt đầu tiến nhập chợ đen, tựa như có một tầm mắt băng lãnh chăm chú nhìn nàng, thẳng đến sông bạc.

Meo meo ô –

Đinh Đương cũng theo ánh mắt Dạ Khê nhìn sang, mắt mèo hiện lên tia đỏ, sắc bén chột lóe, rồi lặng yên thu hồi.

“Nhìn thấy sao? Tiểu gia hỏa!” Dạ Khê vỗ đầu Đinh Đương, xoay người bước vào, nàng hiện tại cần tiền, càng nhiều càng tốt, cái khác, tạm thời đặt sang một bên.

“Ánh mắt rất sâu sắc!” Dạ Khê vừa tiêu thất, một nam tử áo đen xuất hiện trước cửa sổ, “Lại gặp mặt!” Nam tử vuốt cằm, như có điều suy nghĩ.

“Chính là nữ nhân này?” Phía sau nam tử áo đen đi ra một nam tử khác, châm chọc trên mặt không chút che giấu, “Người vậy mà bại dưới tay một nha đầu, Lộ!”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gặp Nhau

Editor: Thập Thất

"Công tử, có tin tức !" Một hắc y nhân che mặt xuất hiện ở trong phòng.

Bên cửa sổ hai vị nam tử liếc nhau, đáy mắt xẹt qua một tia cười lạnh, cùng nhau nhìn về phía trước.

"Đi!" Thanh âm lạnh lùng mà tàn khốc vang lên, trong phòng độ ẩm lập tức giảm tới nhiệt độ đóng băng!

Dạ Khê vào sòng bạc còn chưa được một canh giờ, liền mang theo một cái bao bố đi ra, bao bố chứa này nọ, nhìn sức nặng không quá lớn . Mà Đinh Đương lại lười biếng ghé đầu trên bờ vai Dạ Khê, nhin không được mà ngáp một cái, nhắm chán vô cùng.

Dạ Khê dọc theo đường về, chính là chưa đi được mấy bước, liền nhận thấy được có vài cái đuôi theo sau, Dạ Khê néo néo bao bố trong tay, lạnh lùng cười, xoay người thay đổi phương hướng, hướng tới chỗ yên lặng mà đi đến.

Mấy người phía sau đều cùng thần sắc trao đổi với nhau, tiếp tục bám sát.

Ra chợ đen, cách đám người cũng càng ngày càng xa, đường càng chạy càng hẻo lánh, Dạ Khê đột nhiên ngừng lại dưới một thân cây bàng, dựa vào thân cây, hai tay vòng trước ngực, ngược nhìn bầu trời, nhẩn nại mà đợi. Đinh Đương lại đứng lên vai nàng nhìn thoáng qua phía xa, sau quay đầu, hai ba bước trèo lên nhánh cây, lại nhìn về phía trước, rồi meo ô một tiếng với Dạ Khê, tựa hồ truyền lại tin tức gì đó.

Dạ Khê khẽ nhíu mày, "Thế nhưng lại chậm như vậy?" Dạ Khê lắc đầu tự giễu, gọi Đinh Đương xuống, đang muốn rời đi, nhưng đúng lúc này, Đinh Đương vòng vo trên cây, bỗng chốc vèo một cái nhảy xuống đất, vội vàng hướng tới một phía khác mà đi.

"Đinh Đương!" Dạ Khê sắc mặt giận dữ, lớn tiếng hô. Trước đây khi nghe loại thanh âm này, Đinh Đương đều sẽ ngoan ngoãn trở về, mặc kệ đang làm cái gì, nhưng là hôm nay, Đinh Đương giống như ăn nhầm thuốc, vẫn liều mạng hướng phía trước phóng đi, tựa như đuổi theo cái gì.

Dạ Khê mím môi, bước nhanh đi theo, bao bố trong tay trực tiếp cuốn vài vòng quanh bàn tay nàng. Đuổi theo nửa ngày, Dạ Khê thấy được bóng dáng Đinh Đương, đồng thời, cũng nhìn thấy vài người xa lạ.

Có một người run run rẩy rẩy đứng tại chỗ, đáy mắt tràn đầy sợ hãi, hai tay ôm ngực giống như ở che chở thứ gì rất quan trọng, cho dù sợ hãi, nhưng là người nọ như cũ không tính buông tay ra. Mà người đối diện, là ba nam tử đang ở thế giằng co với hắn, một nam tử áo đen mặt không biểu cảm, một nam tử áo trắng trên mặt chứa nụ cười hơi xấu xa, nhưng nụ cười kia lại không chạm đến đáy mắt.

P phía trước hai người này, có một nam tử xa hoa ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ, dưới mày kiếm là một đôi mắt lãnh khốc, thâm thúy, lấp lánh ánh sao, mà khóe mắt lại hơi hơi nhếch lên, tăng thêm một tia liêu nhân phong tình, môi anh đào hơi hơi mơn mề , tà mị mà gọi cảm, da thịt trắng nõn như phản chiếu ánh sáng. Cả người bao phủ bởi một kiện áo choàng lông chồn tía, từ sắc thuần khiết sáng rõ, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra nhân nhật quang huy. Dù vậy, vẫn không ngăn cản được khí chất vương giả - quân lâm thiên hạ phát ra từ trong xương của hắn!

Dù khi còn là Dạ Bá đã xem qua nhiều loại sắc đẹp, cũng không tránh được sức quyến rũ từ nam nhân này, Dạ Khê xa xa nhìn, đến thời điểm ánh mắt nàng đụng phải đôi mắt lạnh như băng kia, tâm không hiểu sao run lên, một đôi đồng tử như hồ băng vạn năm không tan, lộ ra tàn khốc cùng vô tình.

Cùng lúc đó, đôi phương cũng quay lại, chỉ một đạo ánh mắt đã đem Dạ Khê khóa tại chỗ. Dạ Khê cau mày, hô hấp cứng lại, nàng xưng bá hắc đạo nhiều năm, có loại người như thế nào chưa từng gặp qua? Nhưng hiện tại lại cố tình sinh ra ý niệm muốn chạy trốn, nàng cảm giác, nam nhân kia rất nguy hiểm! Dạ Khê tự nhiên không rét mà run!

Đôi mắt sáng như sao nhưng lại tương xứng với thần sắc tàn khốc vô tình như thế, thật sự là lão thiên gia vui đùa a! Dạ Khê trong lòng thầm nghĩ. Nam tử áo đen khiến nàng cảm thấy quen thuộc, rõ ràng chính là người cùng nàng đánh bạc hôm trước.

Ánh mắt lạnh như băng của nam tử mặc áo choàng chồn tía chỉ lưu lại trên người Dạ Khê một lát, mà sau lại dừng ở trên người nam tử chật vật kia.

"Không cần giả vờ, Hình Võ! Dem đồ ngươi đã trộm giao ra đây, công tử sẽ cho ngươi toàn thân!" Nam tử áo đen lạnh lùng mở miệng nói, tầm mắt cũng chỉ là ở trên người Dạ Khê đảo qua, liền không tiếp tục chú ý nữa, giống như xem nàng không tồn tại.

Nguyên bản nam tử kia còn đang run run vừa nghe đến lời nói của nam tử áo đen, chợt đỉnh chỉ run rẩy, sợ hãi nơi đáy mắt cũng tiêu tan vô tung vô ảnh, "Ha ha a ——" người nọ đột nhiên cười gian rộ lên, "Ta ẩn giấu sâu như vậy, thế nhưng vẫn không tránh khỏi sự truy lùng của các ngươi!" Nam tử đứng thẳng thân mình, đề vật trong lòng, xác nhận vẫn còn: "Muốn? Nằm mơ!" Nam tử búng tay, từ trên cây mười mấy hắc y nhân nhảy

xuống, "Giết cho ta!" Hắn lui về phía sau , nhường đường cho mấy tên sát thủ.

Dạ Khê nhíu mày cười, đây căn bản là sự tình không liên quan đến nàng, tiếp đó tìm một địa phương an toàn, dựa vào thân cây, hai tay vòng trước ngực, chậm rãi xem xét, sắc mặt như không có việc gì, giống như đối với việc sắp xảy ra giết chóc một chút cũng không để ý.

Mà giờ phút này, Đinh Đang lại cuộn một đồng trong bụi cỏ, che giấu thân hình, tứ chi gấp khúc, làm tốt tư thế chuẩn bị công kích, mắt mèo quay tròn xoay xoay, không biết muốn đánh cái chủ ý gì.

Nhóm sát thủ đem nam tử bảo hộ ở phía sau, hướng tới ba nam tử kia mà cầm kiếm chém giết, nam tử áo đen lại hướng phía trước đi tới hai bước, đẩy mắt xet qua một tia khinh thường, quyền đầu xuất hiện theo cánh tay vung lên, một cổ sát khí bắn ra, không hề do dự, khiến mười tên sát thủ chưa kịp xuất chiêu giống như lá héo bị rụng, dễ dàng bị chém giết!

Dạ Khê kinh ngạc nhú mồm, cúi đầu nhìn ống quần bị chương phong xé mở một cái lỗ hổng, còn vài mm nữa là đùi ngọc của nàng sẽ gặp tai ương a!

Nam tử thấy tình hình như vậy, sợ tới mức đặt mộng ngồi dưới đất. Vừa rồi anh hùng khí khái lại biến mất vô tung vô ảnh, tại thời điểm này, có mười mấy thạch cầu lớn nhỏ giống nhau từ trên người hất lăn ra khắp nơi, nam tử nhìn lên, đôi tay hoảng loạn chụp lấy, nhưng mà hắn đã không hiểu được đến cùng muốn bắt cái nào mới tốt!

Trên xe lăn ngón tay nam tử tuấn mỹ giấu trong áo choàng đa chồn tia chỉ khẽ nhúc nhích, nam tử áo đen hướng tới xe lăn cung kính cúi đầu, xoay người chậm rãi hướng nam tử kia, nam tử phát hiện nguy hiểm tới gần, lưng tung nắm lên hai cái thạch cầu, quay đầu chạy đi, nhưng mà còn không có chạy được năm bước, thân mình tựa như chịu phải áp lực nào đó, nam tử đột nhiên ối ra một búng máu, khi hắn quay đầu, nguyên bản hảo hảo một đôi tròng mắt của nam tử áo đen lập tức như súng bắn đạn bắn xuất ra, cuối cùng, thân mình nam tử kia run rẩy vài cái rồi không phản ứng.

Dạ Khê nhìn chằm chằm lại nhìn chằm chằm, nàng căn bản là không có nhìn nam tử áo đen ra tay như thế nào! Dạ Khê nắm lấy bao bố trong tay, thần sắc cứng lại.

"Thiếu một cái!" Đột nhiên, tiếng nói vô tình mà từ tính phát ra, nguyên bản không khí mỏng manh chợt động lại, lập tức con ngươi rét lạnh vô tình bắn phá hướng về bụi cỏ.

Meo ô ——

Chỉ nghe đến tiểu hắc miêu hét thảm một tiếng, tiếp theo Đinh Đang liền từ trong bụi cỏ bắn ra, liều mạng chạy tới phía Dạ Khê, miệng còn ngậm một cái thạch cầu, linh hoạt nhanh nhẹn tránh thoát bắt giữ của nam tử áo đen, cái đầu chúi vào trong lòng Dạ Khê.

Dạ Khê ôm Đinh Đang, đồng thời cũng nhìn thấy được lông mao dựng đứng cả người Đinh Đang chưa từng hạ xuống, cái miệng liền đem thạch cầu phun vào trong lòng Dạ Khê, sau đó tiểu thân mình liền mạnh mẽ hướng tới trong lòng Dạ Khê mà chui rúc, cho dù đã không có khe hở.

Dạ Khê một cái cánh tay ôm Đinh Đang, tay kia thì cầm lấy thạch cầu mà thường thức.

Đồng thời, một cổ uy hiếp phô thiên địa cái hướng tới Dạ Khê mà đè ép.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Điều Kiện

Quân vương uy áp đối Dạ Khê không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng đó chỉ là bề ngoài. Mà lòng nàng lúc này đã cuộn trào sóng to gió lớn! Dựa lưng vào thân cây khô, y bào màu xám trên người che đậy thân thể, giấu đi lại giấu đi không được khí phách toát ra trong khung!

Đinh Đang ở trong lòng Dạ Khê từ từ lấy lại độ ấm, lông mao dựng đứng dần mềm mại xuống, tuy rằng thân thể vẫn còn hơi run rẩy, nhưng đã không còn sợ hãi như vừa rồi. Dạ Khê thường thức thạch cầu trong tay, quan sát, bề ngoài cùng xúc cảm, không giống tảng đá, nhưng đối phương đã để ý như thế, tự nhiên có chỗ khác biệt, Dạ Khê tỉ mỉ nhìn.

Chân mày nam tử ngồi xe lăn không hề phát giác nhú lại, rồi lập tức dẫn ra, ánh mắt hắn quét xuống thạch cầu vỡ nát trên mặt đất, chớp mắt một cái, thạch cầu hóa thành hạt bụi theo gió phiêu tán. Tiếp đó, ba ánh mắt tập trung trên người Dạ Khê, chính xác mà nói là thạch cầu trong tay nàng.

"Thứ không phải của cô nương, hy vọng có thể trả lại!" Nam tử áo đen hạ giọng nói.

"Meo meo ô -" Đinh Đang có chút nóng nảy, móng vuốt không ngừng gãi Dạ Khê, hình như là nói cho nàng, không nên đem vật này giao cho bọn họ! Mắt mèo lấp lánh hữu thần xoay tròn nhìn chằm chằm thạch cầu nơi tay Dạ Khê, tựa hồ xem như đây chính là đồ ăn ngon.

"Vật này, trong tay ta!" Dạ Khê nắm lấy thạch cầu, bình tĩnh nhìn nam tử ngồi xe lăn, khóe môi nhếch lên tia cười nhạt, sát ý từ đối phương nàng cảm thụ thanh thanh sờ sờ (rõ ràng). Ở trong tay ta, nói cách khác, đây là của Dạ Khê nàng! Đưa tay giương thạch cầu lên, rồi đem thạch cầu nhét vào miệng Đinh Đang, "Xem động tác của các người nhanh hay là tiểu miêu của ta nhanh!" Dạ Khê lấy tay che miệng Đinh Đang, cười nhạt nhìn nam tử kia.

"Lá gan của cô nương rất đáng khen ngợi!" Nam tử áo trắng liếc mắt nhìn nam tử áo đen, tươi cười càng thêm sáng lạn, sát ý nơi đáy mắt cũng càng

đậm.

Dạ Khê mở tay ra, bắt đầu vuốt lông Đỉnh Đàng, nàng thú vị nhìn về mặt Đỉnh Đàng bị ép buộc khổ sở tròn trắng mắt, một lúc lâu, Dạ Khê nhìn sang bạch y nam tử, kéo kéo khoe miệng, "Cười không được cũng không cần bày ra, sức sinh so người cười còn ôn nhu hơn!"

Nam tử áo trắng nghe xong lời Dạ Khê nói, bộ dáng tươi cười trên mặt lập tức cứng ngắt, khoe miệng co quắp vài lần, sức sinh? Đây là đang mắng hấn cả sức sinh cũng không bằng! Nham hiểm nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Dạ Khê.

Nam tử áo đen liếc xéo nam tử áo trắng, đưa tới một ánh mắt, hấn đã rất lâu không nhìn thấy người lớn mật như vậy, hơn nữa còn là nữ nhân!

Nam tử tuần mỹ ngồi xe lăn trầm mặt nhìn Dạ Khê, đôi hắc đồng sâu không thấy đáy, muốn đem Dạ Khê hút vào, "Muốn chết sao! Nữ nhân!"

"Không biết, thứ các người muốn có được này, nếu bị hư hại, thì sẽ thế nào?" Dạ Khê cũng không để ý nam nhân nguy hiểm trước mặt, chỉ một lần lại một lần vuốt lông Đỉnh Đàng, vốn Đỉnh Đàng đã khôi phục, nghe lời Dạ Khê nói không âm không dương, bộ lông lại dựng đứng, chỉ là Đỉnh Đàng tuy sợ hãi, vẫn như cũ vui mừng trong lòng Dạ Khê.

Dạ Khê chỉ cảm thấy dòng khí băng lãnh lượn một vòng xung quanh nàng, một trận da gà nổi lên, rồi tiêu thất.

"Điều kiện!" Mỗi anh đào đỏ mọng khê mấp máy.

"Công tử?" Nam tử áo đen cùng nam tử áo trắng kinh ngạc nhìn nam tử ngồi xe lăn, chủ tử của bọn họ chưa bao giờ dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Dạ Khê gật đầu, ánh mắt quét một vòng trên người nam tử áo đen, hai mắt thâm thúy, "Tìm một trạch viện tại phố Cổ Tuyền, gần sông bạc!" Dạ Khê ngừng vuốt ve, nhìn phía trước, "Có thể lập tức vào ở! Sau này, an toàn của trạch viện do các người bảo đảm!"

Con người lãnh khốc vô tình hiện lên tia tinh quang, "Thành giao!" Nam tử gật đầu, nghiêng nhẹ người, "Lộ!"

"Công tử!" Nam tử áo đen cúi người, "Thuộc hạ sẽ xử lý tốt!"

Dạ Khê đưa tay đặt trước miệng Đỉnh Đàng, ý bảo Đỉnh Đàng nhỏ thạch cầu ra, Đỉnh Đàng thấp giọng kêu 'ô ô', đầu vẹo qua một bên, hiển nhiên không muốn giao ra, mắt mèo khí thế hung hăng trừng mắt ba nam tử, sống chết ngậm miệng, nhất định không trả!

"Không chịu nhỏ ra, muốn ta đem bản thân người giao cho bọn họ?" Dạ Khê lạnh giọng hỏi, hai ngón tay lại bóp chặt đầu mèo.

'Phi phò', thạch cầu từ trong miệng Đỉnh Đàng rơi ra, lăn xuống lòng bàn tay Dạ Khê, trên thạch cầu dính đầy nước bọt của Đỉnh Đàng, quánh sệt, nhân thân Dạ Khê tối sầm, về mặt hối hận, một lần nữa nhét thạch cầu vào miệng Đỉnh Đàng, "Tự mình đưa qua!" Duỗi tay không chút khách khí ném Đỉnh Đàng ra ngoài, vận may nhìn lòng bàn tay dính đầy chất dịch.

Đỉnh Đàng lăn lộn vài vòng, trên người đầy đất, ủy khuất ngẩng đầu tròn mắt nhìn Dạ Khê, 'ô ô' kêu, thân thể cuộn thành một cục, cái miệng phồng lên. Thấy Dạ Khê căn bản không chút phản ứng, Đỉnh Đàng chán nản xoay người, cực không tình nguyện hướng phía trước đi tới.

Nhìn chằm chằm tiểu hắc miêu càng ngày càng gần, đáy mắt lãnh khốc lướt qua tia nghi hoặc, lập tức tiêu thất.

Đỉnh Đàng hăm hừ một tiếng rồi nhả thạch cầu ra, khinh bỉ liếc mắt nhìn ba người, thẳng người lên, đuôi mèo cong một cái, thân thể vừa chuyển, lắc lắc cái mông hướng về phía ba người kia, lại ngẩng đầu, nghênh ngang trở lại trước mặt Dạ Khê, dùng sức run lắc, bụi đất trên người rơi xuống, chạy lên vai Dạ Khê, lười biếng nằm xuống, thỉnh thoảng lại há mở cái miệng ra, biểu hiện khó chịu.

Dạ Khê cúi lòng bàn tay trên cây khô, quay người rời đi, "Ba ngày sau, đến khách điểm tìm ta!"

Nam tử áo trắng tiến lên, nhặt thạch cầu trên mặt đất, lau sạch sẽ, sau đó cung kính đưa đến trước mặt nam tử mang áo choàng lông chồn tía, "Công tử, là thật!"

Ngón tay trắng nõn như hành lột vỏ từ trong áo choàng vươn vai, tiếp nhận thạch cầu, nhìn chăm chú, con người sáng loáng hiện lên tia thú vị, ánh mắt lạnh lùng bắn về bóng dáng màu xám vừa biến mất, chỉ nghe 'bịch' một tiếng, thạch cầu nơi bàn tay hấn, trong nháy mắt nát bấy, từ trong mũi truyền ra tiếng hừ lạnh!

"Giả?" Nam tử áo đen cùng nam tử áo trắng liếc nhau.

Một trận gió thổi đến, mảnh vỡ ở lòng bàn tay nam tử theo gió bay mất, "Đi!" Đôi con người trở nên càng thâm thúy, ánh mắt như chim ưng đảo qua bầu trời, chậm rãi nhắm lại. Nam tử áo trắng đẩy xe, nam tử áo đen theo sát phía sau, ba bóng dáng biến mất dưới ánh mặt trời.

Hồi lâu, một làn xuân phong quét qua, tiểu cầu màu đỏ kích thước bằng ngón tay cái từ trong bụi cỏ nhảy ra, tiểu cầu dừng lại trên ngọn cỏ, chạt vạt một lúc, rồi tựa như con thỏ thoáng cái đã rời khỏi.

Trở lại khách điểm, Dạ Khê gọi Lan Hạ mang tới một chậu nước rửa mặt, sau đó đem Đỉnh Đàng trong lòng ấn xuống chậu, "Bản muốn chết!" Bỏ lại câu nói, quay đầu vào phòng trong, nàng cũng muốn tắm rửa, gột sạch bụi bặm trên người.

"Xích Bá tước phủ có động tĩnh gì?" Dạ Khê hỏi Lan Hạ đang hầu hạ bên cạnh.

Lan Hạ lắc đầu, "Xích Bá tước phủ vẫn không có động tĩnh, nô tỳ buổi sáng hôm nay lên lút trở lại vùng ngoại thành nhìn một chút, thì thể vẫn còn đó!"
Lan Hạ bĩu môi, "Có điều nghe nói mấy ngày gần đây Xích Bá tước phủ được phong thưởng không ít, đa số là Hoàng Hậu ban cho..."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Editor: Thập Thất

"Người là ai? Muốn làm gì?" Lan Hạ đang tính bùng bữa sáng tiến vào phòng của Dạ Khê, nhưng lại thấy hai gã sai vặt mặt không biểu cảm đứng ở trước cửa, mà giữa hai người có một nam tử áo đen, hai trông mất lợi hại nhìn chăm chăm vào Lan Hạ đang đi tới.

Tay Lan Hạ run lên, rất lạnh a! Mân miệng trùng mắt với nam tử áo đen, "Người tìm ai?" Lan Hạ chắn cửa, cô lấy dũng khí chất vấn nam tử áo đen.

Nam tử nhìn sắc môi trắng bệch của Lan Hạ, đáy mắt xẹt qua một tia trên tức, cả người đều đã e ngại thành cái dạng này, thể nhưng còn không biết sâu cạn!

"Lan Hạ! Cho hắn đi vào!" Thanh âm Dạ Khê từ trong phòng truyền ra.

Lan Hạ nháy mắt càng nhanh, quay đầu đẩy cửa ra, cực không tình nguyện nhường đường cho mấy nam nhân nguy hiểm này tới gần Dạ Khê. "Tiểu thư, bữa sáng của người!" Lan Hạ đặt lên trên bàn, rồi yên tĩnh lui sang một bên, chính là ánh mắt như cũ cảnh giới nhìn chăm chăm nam tử áo đen, sợ hắn có hành động gây rối gì đấy.

"Tốc độ thật mau a!" Dạ Khê không hỏi, tựa hồ đã đoán được ý đồ của đối phương.

"Cô nương có thể lập tức chuyển vào, tất cả hoàn toàn dựa theo cô nương yêu cầu." Nam tử áo đen cũng không nhiều lời liền nói thẳng, nhưng hắn không thấy được chút dị thường trên mặt Dạ Khê.

Lan Hạ mảy may thành một đường, nguyên lai tiểu thư đã dự liệu từ sớm, trách không được sáng nay dặn nàng thu thập này nọ.

"Vừa vặn, vậy dẫn đường đi!" Dạ Khê đứng dậy, nói với nam tử áo đen.

Hắn nhìn thấy Lan Hạ đem gói đồ chuẩn bị tốt mang ở trên cánh tay, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, lại xem kỹ Dạ Khê, nhàn nhạt nói, "Nguyên lai cô nương đã sớm chuẩn bị tốt! Mời!"

Dạ Khê cùng Lan Hạ theo nam tử áo đen rời khỏi khách điểm, đi đến phố Cổ Tuyền. Xuyên qua hơn phân nửa số ngã tư đường, rẽ vào một ngã tư yên tĩnh, so sánh với ngã tư đường ồn ào trước đó, nơi này tương đối yên tĩnh hơn. Lầu cao hai bên đường, cửa phòng cửa sổ khép chặt, ngẫu nhiên sẽ có một hai nữ tử lộ đầu ra.

Lan Hạ ôm chặt cánh tay, mảy may lợi hại, hiển nhiên đã đoán được nơi này là chỗ nào, Lan Hạ lo lắng nhìn Dạ Khê —— tiểu thư vì sao muốn đi theo người xa lạ kia đến loại địa phương này chứ?

"Nguyên phố này, đều là kỹ viện?" Dạ Khê không e dè mở miệng hỏi.

"Không sai!" Nam tử áo đen hai mắt lóe lóe, nghiêng đầu nhìn Dạ Khê đang không thèm để ý, nhàn nhạt nói, "Cô nương nhưng là chẳng kiêng dè. Đây đều thuộc phạm vi hồng lâu." Nói xong liền ngừng lại.

Đình Đương cuộn mình trong lòng Dạ Khê, nặng nề ngủ, Dạ Khê mềm nhẹ giật giật đầu Đình Đương, thay đổi một tư thế thoải mái cho nó.

"Đến!" Nam tử áo đen đứng ở trước sân, nói người bên cạnh mở cửa, "Bên trong đã được chuẩn bị đầy đủ hết, còn có, một hoa viên loại nhỏ, một đầm nước, ra cửa quẹo trái chính là chợ đen, đi về phía trước có thể trực tiếp tới phố Cổ Tuyền chính phố, rẽ phải là hồng lâu, còn trạch viện phía trước là công tử nhà ta đang ở tạm, trạch viện an toàn cô nương không cần lo lắng!" Nam tử áo đen vừa đi vừa vì Dạ Khê mà giải thích.

Dạ Khê nhìn sân, hơi hơi đảo qua chung quanh, đáy mắt xẹt qua một tia tinh quang —— có ít nhất mười cái hơi thở ngấm ẩn nấp xung quanh, đương nhiên không cần lo lắng về độ an toàn! "Không biến thành giám thị là tốt rồi!" Dạ Khê mát lạnh đảo qua nam tử áo đen.

Nam tử áo đen lại nhún mảy, "Đây là chìa khóa." Hắn đem một chuỗi chìa khóa đưa cho Dạ Khê, "Cáo từ!" Nói xong xoay người rời đi.

"Lan Hạ, thu xếp phòng ở đi." Dạ Khê ôm Đình Đương, xoay người rời đi.

"Tiểu thư?" Lan Hạ gọi Dạ Khê, nhưng Dạ Khê sớm đã không có bóng dáng. Lan Hạ đưa tay nhéo khuôn mặt của mình, đau đớn khiến Lan Hạ biết, nàng không có nằm mơ, các nàng quả thật chuyển vào chỗ mà độ xa hoa một chút cũng không kém sân viện của Xích Bá tước phủ!

Dạ Khê ra cửa rẽ trái mà đi, không đầy nửa khắc liền đến chợ đen, Đinh Đương thu liễm mơ hồ, cấp Dạ Khê một cái chỉ thị. Đinh Đương liễm liễm móng vuốt của mình, xoa xoa cái mặt mèo, trườn một bên meo ô kêu. Y theo Đinh Đương chỉ thị, Dạ Khê đi tới một cái góc phố yên lặng, nơi này sắt vụn chất đống, bẩn thỉu đến cực điểm.

Loảng xoảng loãng xoảng loãng xoảng ——

Từng tiếng từng tiếng búa nện vang truyền vào bên tai, Dạ Khê đi vào phía trong phòng. Bên trong chỉ có vài cái hỏa lò, thiết chùy, chùy thủ, trên bàn chất đống cốt sắt vừa mới thành hình, mà giờ phút này, đang có một vị lão giả tay vung đại chùy, một chút một chút rèn sắt.

"Nơi này không phải là địa phương người nên đến!" Thanh âm lão giả ảm chứa tang thương, khẩu khí cực kỳ không tốt.

"Người là Thiết Đầu?" Dạ Khê không để ý tới lời nói của lão giả, đứng ở một bên, xem lão giả, trong tay vuốt lông Đinh Đương, trấn an Đinh Đương đang có chút xao động, nơi này quả thật quá nóng.

Lão giả dừng tay, nghiêng đầu nhìn về phía Dạ Khê, kia một gương mặt khủng bố làm cho người ta cả đời khó quên, toàn bộ đầu cơ hồ không có thịt, xương gò má cao cao ngất ngời, hai mắt sâu hoắm, bộ dáng tựa như mang theo cái đầu lợn đã khô da, ngón tay khô quắt giống như cây cảnh khô, thân mình gầy yếu muốn hết đất.

Dạ Khê từ trong lòng xuất ra một tờ giấy, đưa về phía trước, "Ta muốn làm một kiện binh khí!" Dạ Khê cũng không nói tiếp nói, chính là đem bản vẽ lấy ra giữa không trung.

Kia một đôi ánh mắt bén nhọn trực tiếp nhìn thẳng bản vẽ trong tay Dạ Khê, ánh mắt lộ ra một tia ánh sáng, tay muốn chụp lấy, Dạ Khê lại nhanh chóng thu trở về.

"Nói người vẽ tự mình đến đây!" Lão giả ném thiết chùy, gấp thanh sắt đã nung đỏ cho vào trong nước lạnh, nước sôi sùng sục khiến bọt nước văng tung tóe.

"Ta đang đứng ở đây!" Dạ Khê nhếch môi cười, "Đều nói không có binh khí nào làm khó được lão Thiết Đầu người, cái này cũng là như vậy đi?" Dạ Khê huơ bản vẽ.

Lão giả đem thanh sắt loãng xoảng ném sang một bên, xoay người bắt đầu trợn mắt đánh giá Dạ Khê, tràn đầy vẻ không tin, "Là người vẽ?"

Dạ Khê bình tĩnh đem bản vẽ trong tay ném vào lửa đỏ, bản vẽ rất nhanh bị lửa nuốt chửng, "Giá không là vấn đề." Dạ Khê tiếp tục nói, "Nhưng ta muốn dùng nguyên liệu thượng phẩm!" Dạ Khê đi đến cái bàn phủ bụi, cầm lấy bút lông thuần thực đem bản vẽ vừa rồi không sai chút nào vẽ ra trên giấy, Dạ Khê đem bút lông ném tới một bên, nhìn lão giả không biết đã đến phía sau từ lúc nào.

"Hảo, hảo!" Lão giả hưng phấn đánh giá Dạ Khê, "Một tháng sau ——"

"Quá chậm!" Dạ Khê nhíu nhíu mày, "Nửa tháng, nửa tháng sau ta sẽ tới lấy!" Dạ Khê đem Đinh Đương đặt trên bờ vai mình, từ trong tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu, "Phần còn lại, đến khi giao hàng sẽ trả hết cho lão" Không có chờ lão giả đáp lại, Dạ Khê cất bước rời đi.

Lão giả nhìn không chuyển mắt bản vẽ trong tay, chắc chắn lấy làm kỳ lạ.

"Thiết Đầu!" Lúc này, một người tiến vào.

Thiết Đầu thu liễm thần sắc, đem bản vẽ trong tay hảo giao cho đối phương, "Ta lão nhân còn có nhu cầu cấp bách, không thể trì hoãn quá lâu!" Lão giả Thiết Đầu lại khôi phục sắc mặt khủng bố, đi đến hỏa lò tiếp tục công việc vừa rồi.

——

"Xác định là nàng tự tay vẽ?"

"Binh khí hảo tinh vi, tư duy như thế chỉ sợ duy nhất người này!"

Ngón tay trắng nõn nắm bản vẽ, môi anh đào vẽ ra một độ cong, ngón tay ma sát trang giấy, hai tròng mắt lãnh khốc chợt lóe ra một cổ đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lan Hạ đi theo sau Dạ Khê đến phố Cổ Tuyền, tuy không phải lần thứ nhất đến nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cùng Dạ Khê đi dạo phố, trong lòng vẫn có chút kích động không rõ, "Tiểu thư, người đề tiểu miêu ở nhà, có được không?" Dạ Khê lần đầu không mang theo Đinh Đương ra ngoài.

Dạ Khê dừng lại trước cửa hàng y phục, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lan Hạ, "Ta mang nó đi, không cần mang người theo?" Nhíu mày, vào cửa hàng.

Lan Hạ ngậm miệng, nàng đương nhiên cực kì muốn ra ngoài với tiểu thư, Lan Hạ nhủ thầm, tiểu miêu nhi, không phải ta không giúp người, mà là ta cũng muốn đi cùng tiểu thư, người theo tiểu thư nhiều lần như vậy, tạm thời nên nghỉ ngơi nhà.

Dạ Khê nhìn lướt qua vài trên quầy, quay sang bà chủ, chỉ vào Lan Hạ bên cạnh, "Làm cho nàng vài bộ y phục mặc ấm."

"Tiểu thư?" Lan Hạ giật mình lắc đầu, "Không, không, tiểu thư mới cần may xiêm y mới, y phục của nô tỳ đủ rồi, đã đủ rồi!" Lan Hạ lập tức xua tay, đến lúc lãnh mẫu trông qua, Lan Hạ mới cảm miệng, ngoan ngoãn theo bà chủ vào phòng trong.

Xem bộ dạng Lan Hạ cẩn thận, đáy mắt hiện lên tia cười, Dạ Khê vuốt ve bề mặt vải, nhìn đến các loại màu sắc sặc sỡ trước mặt, không tự chủ nghĩ đến bóng dáng màu tím kia, kỳ thực màu tím là tôn quý cùng chói mắt nhất, mà nàng cũng yêu thích sắc tím, chỉ là - Dạ Khê đảo mắt xuống bản thân, một thân màu xám, thân sắc ngậm chìm xuống.

Quá trưa, Lan Hạ từ phòng đi ra, bà chủ cẩn thận hỏi Dạ Khê, "Cô nương định may mấy bộ? Y phục ở cửa hàng của ta chắc chắn là kiểu dáng mới nhất hiện nay, tiểu thư thế gia đều yêu thích."

"Mười bộ xiêm y, cùng một kiểu." Dạ Khê đứng dậy, nhìn bà chủ, "Phải dùng loại vải thật tốt để may, đây là tiền đặt cọc." Dem ngân phiếu ném trên bàn, "Mười ngày sau ta đến lấy."

"Mười ngày?" Bà chủ do dự mở ngân phiếu ra, nhìn số tiền bên trong, trông mắt lập tức trừng thật lớn, vội vã cười đơn đả, "Không thành vấn đề, mười ngày, mười ngày chắc chắn làm xong!"

"Lan Hạ, nhớ kỹ cửa hàng này, ngày hẹn người tự đi lấy." Ra cửa, Dạ Khê quay sang nói với Lan Hạ bên cạnh trầm mặt không nói.

"Nhưng, tiểu thư -" Lan Hạ xoắn xuýt nhìn Dạ Khê, "Nô tỳ, nô tỳ -" Nàng nhất thời không biết nên nói làm sao.

"Khế ước bán thân sớm đã được quan phủ xóa bỏ, người đã không còn là nô tài, trang phục đương nhiên không cần kiêng kị gì nữa, y phục người đang mặc đều do Phí gia cấp, có vài thứ đã được người khác sử dụng qua, cùng thân phận hiện giờ của người không thích hợp!" Dạ Khê lạnh nhạt nói, tuy rằng giọng điệu băng lãnh, thế nhưng truyền vào trong lòng Lan Hạ lại rất ấm áp.

"Cô nương, công tử nhà ta cho mời!" Đúng lúc này, một vị nam tử áo trắng không biết từ đâu xuất hiện trước mặt Dạ Khê, đôi mắt chứa ý cười nhìn nàng.

Nhìn người trước mắt, cho dù khóe miệng mang tia cười, nhưng hết thấy lại kiêu ngạo đến cực điểm, người như thế chỉ cúi đầu trước chủ tử mình cung kính, ngoài ra sẽ không cùng bất cứ kẻ nào quý gối, "Dẫn đường!" Dạ Khê gật đầu.

Hai người theo nam tử áo trắng đến trước Nhạc Dương lâu, cùng nam tử áo trắng bước vào trong, gã sai vặt ở cổng chỉ cung kính hướng nam tử áo trắng khom lưng cúi đầu.

Vật trang trí trong lầu đều là trên cả cực phẩm, sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng bóng, bích họa(tranh vẽ trên tường) vô cùng sống động, bàn ăn tại đại sảnh được một tấm bình phong ngăn cách, bảo đảm đủ bí mật, Dạ Khê nhếch mi, cả bình phong cũng được làm bằng tơ lụa thượng hạng.

Lên tầng hai, Dạ Khê đột nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt gim trên người, theo sát nàng, tầm mắt kia mang theo chút hoảng hốt, vô cùng kinh ngạc xen lẫn nghiền ngẫm, tóm lại, rất phức tạp.

Bước vào nhĩ gian, trông mắt nàng suýt nữa muốn rơi ra, bốn phía bức tường đều là từ ngọc được điêu gọt tinh xảo, bàn ghế cũng dùng ngọc chế tác mà thành, giường gỗ Tử đàn, đồ sứ thượng hạng tinh mỹ, trang trí bên trong nhất định quý giá có một không hai trên đời! Híp mắt, nàng nhìn thấy nam tử tuần mỹ trên xe lăn, một thân trường sam màu tím, tay chống cằm, da thịt trắng nõn trong suốt sáng bóng.

Dạ Khê nhíu mày, lại cảm khái lần nữa, một nam nhân trưởng thành có thể hại nước hại dân đến trình độ này, thực sự không dễ dàng a! Lan Hạ bên cạnh đã xem người ta đến ngán ngời, nếu bỏ qua hân khí trên người, nam tử ngồi xe lăn đáng đáp đúng là quá đẹp, so nữ nhân còn đẹp hơn! Lan Hạ cố gắng nuốt nước bọt chảy ra, bắt đầu hoa mắt.

Dạ Khê đứng đó một lúc lâu, đối diện nam tử áo tím đang ngồi trên ghế, nhìn sang bản vẽ trên tay hắn, đó chính là thứ nàng đã giao cho Thiết Đầu!

Nam tử áo tím mắt lạnh dò xét Dạ Khê, trong lòng không biết đang tính toán gì, sau đó ra dấu tay, nam tử áo trắng nhìn Dạ Khê, mở miệng, "Phí Khê? Xích Bá tước phủ trưởng nữ, ba tuổi bị thân mẫu đẩy xuống vách núi, năm tuổi được Phí lão phu nhân mang về bốn gia..." Dem chuyện Dạ Khê từng trải qua nói không hề bỏ sót.

Sắc mặt Dạ Khê trầm xuống, thân thể trở nên lạnh lẽo, khí thế từ trong khung chớp mắt phóng xuất ra, ngông nghênh, không chút nào sợ hãi cùng nam tử áo tím đối mặt, "Người muốn gì?" Nàng nhìn chằm chằm đối phương, nguy hiểm nheo mắt.

Lan Hạ đứng bên cạnh Dạ Khê, thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, môi trắng bệch, mồ hôi lạnh liên tục chảy ra, gian phòng đột nhiên bị hàn ý bao trùm, không ngừng khuếch trương. Tầng không khí mong manh mờ hồ làm người ta không thở nổi nữa, Lan Hạ bấm chặt ngón tay vào da thịt, nhắc nhở chính mình.

"Người là một nhân tài!" Nam tử áo tím rốt cuộc đã mở miệng nói chuyện, ung mâu sắc bén lạnh lùng đến sợ hãi, ý trong lời rất rõ ràng, muốn Dạ Khê vì hắn bán mạng.

Dạ Khê giấu cợt nhìn nam tử áo tím, "Nếu ta không đồng ý?"

"Chết!" Khẩu khí tàn khốc vô tình, sát khí tăng tăng như sát thần bao quanh Dạ Khê.

Lan Hạ chưa kịp sợ hãi kêu lên, người đã bị lệ khí dọa cho choáng váng, ngã trên mặt đất. Tầm mắt lướt qua cái người đã ngã kia, về mặt Lan Hạ trắng bệch như tờ giấy, rồi bình tĩnh nhìn về phía nam tử áo tím, chết? Dạ Khê như mộng mị, "Người cho rằng có thể uy hiếp được ta sao?" Dạ Khê hỏi ngược lại.

Nam tử áo trắng cùng nam tử áo đen đều nhìn Dạ Khê, biểu cảm thương hại, trong con ngươi tràn đầy châm chọc nàng không biết tự lượng sức mình.

Bất ngờ, trong phòng xuất hiện một lực lượng cường đại như gió xoáy. Dạ Khê hít mắt, đau đớn kéo tới, mồ hôi lần nữa, người đã đến trước mặt nam tử áo tím. Cổ nàng bị đối phương bóp chặt, hô hấp vô cùng khó khăn, gương mặt đỏ lên, đối phương tuy chỉ không chế ở cổ, thế nhưng Dạ Khê lại nhận ra cả người nàng đã không thể động đậy!

Đôi mắt Dạ Khê ánh lên màu đỏ tươi, nàng lần đầu tiên chịu loại vũ nhục này!

"Sống, hay là chết?" Nam tử áo tím lần thứ hai hỏi Dạ Khê, hơi thở lạnh như băng phun trên mặt nàng, mang theo khí tức thanh u mê người.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Dạ Bá độc chiếm hắc đạo từ lâu, âm ngoan độc ác, không người nào dám chọc, thật không ngờ sẽ thua tại chỗ này!

"Sống!" Chật vật từ trong miệng nặn ra một chữ.

Khụ khụ khụ --

Không khí bỗng nhiên rút vào khiến Dạ Khê ho khan dữ dội, nàng vuốt cổ mình, ngón tay cảm thụ vết siết vừa nãy, Dạ Khê lùi ra phía sau, đáy mắt thoáng hung ác - vậy, chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bộ Mặt Thật

Editor: Thập Thất

Dạ Khê nói tay, một lần nữa ngồi trở lại mặc ngọc đáng thương (?), trên cổ dấu tay đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt Dạ Khê có chút khó coi, đây là nội lực trong truyền thuyết? Nhưng là nàng có cảm giác cổ lực đạo dùng để bắt ép nàng kia có một chút bất thường, nói không nên lời đến cùng làm sao không thích hợp.

Ánh mắt lợi hại của tử y nam tử đảo qua cổ Dạ Khê, đáy mắt xẹt qua một tia thâm trầm, bùng lên ly trà một bên tinh tế thâm nhi thường thức.

Nam tử áo trắng cùng nam tử áo đen liếc nhau, đáy mắt biểu thị kinh ngạc, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, "Ta gọi Thần, hắn kêu Lô, đều là làm việc vì công tử" Nam tử áo trắng cười nói.

"Dạ Khê!" Dạ Khê nói ra tên của bản thân, ánh mắt nhìn thẳng tử y nam tử, "Tên!" Dạ Khê thực không có chút tiềm chất làm thuộc hạ. Dám chất vấn tính danh chủ tử, trên cái thế giới này chỉ sợ cũng chỉ có một mình Dạ Khê.

Khóe miệng tử y nam tử gọi lên một tia mỉa mai hoặc cười, "Đến thời điểm nên biết, người tự nhiên sẽ biết được!" Tử y nam tử tuy vòng vo, chính là ở trong lòng một lần lại một lần nhớ kỹ hai chữ 'Dạ Khê' này.

"Ta cũng không muốn cùng phế vật giao tiếp." Dạ Khê lạnh lùng nói ra, "Muốn ta giúp người làm việc, kia cũng phải nhìn người có bao nhiêu tư chất!" Dạ Khê hai tay giao nhau nghiêm nhiên tạo ra bộ dáng đàm phán, lời nói của Dạ Khê rất rõ ràng, nàng không phải là thuộc hạ của hắn, song phương giao dịch công bằng, hắn có thể cho nàng lợi ích lớn bao nhiêu, nàng liền giúp hắn làm chuyện lớn bấy nhiêu!

"Người nghĩ ta có thể cho người lợi ích lớn bao nhiêu?". Trong mắt tử y nam tử vô tình lóe ra một tia tinh quang, không có bởi vì thái độ của Dạ Khê mà

tức giận, khoe môi ản cười, một bộ dáng tâm tình tựa hồ tốt lắm

Dạ Khê bỗng nhiên cười, nàng đứng lên, đi đến trước bàn, trải giấy Tuyên Thành ra, đặt nét vẽ đầu tiên lên giấy, cả người thoạt nhìn thật tùy ý coi như không cần suy nghĩ, một lúc sau liền buông bút, Dạ Khê đem bản vẽ họa tốt ném tới trước mặt tử y nam tử, rồi trở lại về vị trí, tự rót cho bản thân một ly trà, chậm rãi thưởng thức.

Thần cùng Lộ tiến lên, xem bản vẽ trong tay tử y nam tử, khiếp sợ nói không nên lời, "Thật sự có thể bắn đồng thời năm mũi tên?" Thần ánh mắt quái dị xem Dạ Khê, tò mò hỏi, phải biết rằng loại nỏ hiện tại của các quốc gia, nhiều nhất chỉ có thể liên tục ba phát, 'liên tục' cùng 'đồng thời' là không hề giống nhau, đó là khác nhau một trời một vực. Dạ Khê có thể tạo ra liên hoàn nỏ, là đồng thời phóng ra năm mũi tên, uy lực tự nhiên không thể nói là đồng dạng.

Lộ nhìn thật lâu, mày nhíu lại, "Quả thật là thứ tốt, chính là đáng tiếc ——" Lộ thở dài, ngược lại nhìn về phía Dạ Khê, "Không thể dùng! Giống như phá đồng lan thiết."

Dạ Khê căn bản không để ý tới Thần cùng Lộ, chỉ đợi phản ứng của tử y nam tử.

Tử y nam tử vuốt ve trang giấy, hai tròng mắt vô tình lãnh khốc rút cuộc xuất hiện tình cảm khác loại, "Hảo, hảo, hảo!" Tử y nam tử liên tục trầm trồ khen ngợi, "Người muốn bao nhiêu quyền lợi?"

"Người đều có thể cho hay sao?" Dạ Khê nhíu mày hỏi, khoe môi ản cười, đáy mắt thoáng qua một tia trời tức.

"Còn phải nhìn biểu hiện của người!" Tử y nam tử lạnh như băng đáp.

Dạ Khê nhẹ nhàng để tay lên mặt bàn, ánh mắt nhìn về phía phương xa, nàng muốn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng tại cái thế giới này, rất khó, hơn nữa thế giới này tồn tại một ít chuyện kỳ lạ, không giống với những gì nàng biết, khiến cho nàng càng thêm khó khăn. Chỗ dựa vững chắc cường đại, mà đồng thời không làm nàng mất đi bản chất của mình, đúng là thứ nàng cần.

Ánh mắt Dạ Khê ở trên người Thần cùng Lộ xẹt qua, sau nhìn về phía tử y nam tử, gật đầu, "Hảo!" Một lời đã định. Dạ Khê tiếp nhận bản vẽ trên tay tử y nam tử, vung tay thêm vài đường nét trên mặt giấy, liên hoàn nỏ giống như được rót thêm sinh mệnh vào, triệt để hồi sinh. Dạ Khê ném bút lông, nhìn về phía Lộ, lạnh nhạt chỉ chỉ đầu bản thân, tựa như ám chỉ gì đó.(17: anh Lộ bị chị khinh bỉ quá trắng trợn :v)

"Tiểu thư!" Lan Hạ thanh tỉnh, từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt thất vọng lui ở một bên ai oán nhìn, giống như nàng đã làm chuyện xấu tội ác tày trời vậy.

Dạ Khê nhìn thoáng qua Lan Hạ, gật đầu tỏ vẻ trấn an, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái cương đỉnh, là cái lần trước dùng để ám toán nàng, "Ta muốn biết lai lịch thứ này, còn có độc tố trên mặt của nó!" Dạ Khê đem cương đỉnh phóng tới trên bàn, "Ta muốn binh khí, dùng nguyên liệu các người cung cấp, ta muốn thứ tốt nhất!" Dạ Khê hướng tử y nam tử vờn tay.

Tử y nam tử mắt lạnh nhìn.

Dạ Khê nhún nhún vai, "Vẫn như cũ, chi phí ăn mặc của ta, tự nhiên là các người toàn quyền phụ trách, tiền đặt cọc binh khí, trả lại cho ta!" Dạ Khê cười nhẹ, "Tốt xấu là ta làm cu li kiếm được, phải biết rằng, kiếm cái tiền, thực không dễ dàng a!" Dạ Khê đương nhiên nhìn tử y nam tử.

Thần cùng Lộ nghe xong yêu cầu của Dạ Khê, suýt nữa bị nước miếng bản thân làm cho sặc chết, cu li? Đùa sao, người chỉ động động cái đầu ngón tay, có thể ôm một bao tải ngân phiếu, còn đòi làm cu li! Muốn cười đến rụng răng! Hai người khoe miệng run rẩy kịch liệt, dờ khóc dờ cười nhìn Dạ Khê.

Trong con người lãnh khốc của tử y nam tử thoáng qua một tia ảm áp, mau đến mức làm cho người ta bắt giữ không kịp.

Lan Hạ há miệng, không dám tin nhìn Dạ Khê, nàng thực có chút u mê a, sao tiểu thư cùng nam nhân ma quỷ này trong lúc đó giống như có cái gì không giống với lúc trước rồi nhỉ? Lan Hạ hồ nghi liếc giữa hai người.

Đúng lúc này, một tên sai vặt đi đến, nói thầm ở bên tai Thần, ánh mắt thống khoái đảo qua Dạ Khê, nhỏ giọng lui đi ra ngoài. Sắc mặt Thần âm trầm xuống, đi đến bên cạnh tử y nam tử, nhỏ giọng hỏi thăm bên tai.

Tử y nam tử đáy mắt xẹt qua một tia sát khí, không nói một lời liền cùng Thần rời đi.

Dạ Khê trừng mắt với cánh cửa, sắc mặt đen như đất nồi.

"Người mà công tử coi trọng, chưa từng có ai có thể đào thoát!" Lộ đứng dậy, đối với Dạ Khê nói, "Có thể được công tử thưởng thức, chính là vinh hạnh của người!"

"Phải không?" Dạ Khê giương lên nụ cười đầy ản ý, nghiêng ngẫm nhìn thoáng qua Lộ,

"Hắn là chủ tử của người, không phải của bốn cô nương!" Nói xong dẫn Lan Hạ rời đi.

Lộ cười quỷ dị, đối với phương hướng Dạ Khê ly khai mà lắc đầu.

"Người nhìn lầm rồi, nhất định là người nhìn lầm rồi, làm sao có thể chứ? Một cái ngốc từ, nhất định là người thiếu ngủ——" Dạ Khê vừa muốn rẽ ngoặt, nhả gian nàng vừa bước qua liềm mở cửa, có hai nam tử từ bên trong đi ra, một vị một thân lục y, một vị một thân hoàng bào, tại khoảnh khắc nhìn thấy Dạ Khê, trên mặt hai người đều lộ ra rung động không nhỏ.

"Người, người, người, người là người hay quý!" Lục y nam tử chỉ vào cái mũi Dạ Khê, kinh hô chất vấn, tròng mắt đều muốn lòi cả ra, trên mặt rõ ràng là bộ dáng gấp quý.

Nhìn thấy hoàng bào nam tử, Dạ Khê đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, bất quá lập tức khôi phục bình thường, có thể nhìn thấy Trác Thụy Long, thật sự là vận cứt chó của nàng chạy xa rồi a ! Dạ Khê trong lòng cười lạnh ba tiếng.

Lan Hạ mân miệng, cảnh giới mà cảm hận nhìn Trác Thụy Long, thoáng nghiêng người ngăn trở nửa thân mình Dạ Khê, "Nô tì thỉnh an Tam hoàng tử!" Lan Hạ cực không tình nguyện hành lễ với Trác Thụy Long.

"Người mới thực sự là Phí Khê?" Trác Thụy Long trừng mắt nhìn Dạ Khê, tròng mắt đều nhanh muốn bật ra ngoài, con tức giận vì bị đùa giỡn thoáng chốc từ trong lòng tràn ra.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

"Thì ra người không ngốc!" Nam tử áo xanh, Tân Nghĩa Hữu bộ dạng 'thì ra là thế', thân thể tựa trên cánh cửa, hai ngón tay捏o cằm, đôi con ngươi đảo qua đảo lại trên người Dạ Khê, Trác Thụy Long, "Việc này, thú vị nga!"

Dạ Khê lạnh lùng nghiêng người, muốn rời khỏi, căn bản không có ý định nói chuyện cùng Trác Thụy Long.

"Người đứng lại!" Trác Thụy Long nhìn Dạ Khê muốn đi, xông lên phía trước bắt lấy cánh tay nàng, nhưng Dạ Khê lại lắc mình một cái, tránh thoát được 'móng vuốt' của hắn.

Lạnh như băng nhìn chằm chằm Trác Thụy Long, khinh bỉ đảo qua bàn tay vừa thất thủ của hắn, "Dựa vào cái gì?" Dạ Khê nhếch mày châm chọc nói, "Ta biết người?" Thần sắc khó hiểu, tựa hồ nàng vừa gặp phải một người điên.

Nhìn ánh mắt xa lạ kia, tức giận trong lòng Trác Thụy Long tiếp tục khuếch trương, "Người, thật to gan! Dám lừa gạt hoàng gia ta! Người muốn chết sao!" Lửa giận bùng lên thiêu đốt cả thân thể, hai mắt Trác Thụy Long bị sát ý bao phủ, năm ngón tay hình thành hồ khẩu(khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ) hướng cổ Dạ Khê đâm tới.

"Tiểu thư!" Lan Hạ lần này rất gan dạ, bất ngờ xông lên, che trước mặt nàng, phần nộ trọn mắt nhìn Trác Thụy Long đến gần.

"Ngu xuẩn!" Tay Dạ Khê cầm lấy cổ áo Lan Hạ đẩy ra sau, cánh tay vung lên, Lan Hạ theo quán tính ngã vào bức tường, "Ngay cả người là Hoàng tử, có thể tùy tiện giết người bừa bãi hay sao?" Cười lạnh lẽo, ánh mắt âm u quét qua Tân Nghĩa Hữu.

"Không cần nhìn ta, không liên quan đến ta!" Tân Nghĩa Hữu nhìn ánh mắt Dạ Khê như độc xà, thân thể run lên, sống lưng lạnh lẽo, liên tục lắc đầu xua tay, vội vã giải thích, dường như sợ hãi Dạ Khê sẽ động thủ với hắn.

Lan Hạ che trán, bàn tay bị dòng chất lỏng ẩm áp nhiễm phải, trán nàng chảy máu. Lan Hạ nhìn máu nơi lòng bàn tay, lại nhìn Dạ Khê không có việc gì, cười ngây ngô, an tĩnh đứng một bên, tựa hồ người bị thương không phải là nàng. Nam tử áo xanh kinh ngạc nhìn Lan Hạ, xem Lan Hạ tươi cười đầy mặt, khóe mắt co quắp kịch liệt, thế giới này quả nhiên là điên cuồng!

Dạ Khê không nói nữa, hướng Trác Thụy Long quăng ra một nụ cười giễu cợt, xoay người rời đi. Hai người vừa ra khỏi Nguyệt Dương lâu, có gã sai vặt tiến lên đón, "Tiểu thư, thỉnh lên xe ngựa!" Người này chính là tiểu nhị của Nguyệt Dương lâu, "Đây là lời công tử trước lúc đi phân phó!" Gã sai vặt kín giọng nói.

Dạ Khê gạt đầu cười, Lan Hạ đỡ nàng lên xe ngựa. Thời điểm Lan Hạ vừa bước vào xe, một chiếc xe ngựa sáng ngời màu hồng chậm rãi dừng phía trước, gương mặt chờ mong mà ngưng ngóng của Phí Hi xuất hiện, ngón tay xinh đẹp xếp lại như hoa lan nhấc lần váy, thận trọng đạp ghế gỗ bước xuống, mơ mơ màng màng nhìn cánh cửa Nguyệt Dương lâu, lộ ra nụ cười si mê.

"Đi thôi!" Tiếng nói Dạ Khê lạnh như băng từ phía trước như gió thổi đến, chiếc xe chậm chạp chạy đi, còn Phí Hi đã cất bước vào cửa.

Loảng xoảng --

Trác Thụy Long trở lại phòng đem toàn bộ chén lưu ly hắt xuống đất, rơi nát vụn. Trong mắt Trác Thụy Long hằn lên tia đỏ, nổi giận đùng đùng, một đám nện lên bàn, bàn đá bị vỡ ra một lỗ thủng, "Phí Khê!" Trác Thụy Long nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, khó khăn như bị xương cá mắc trong cổ họng.

Bên cạnh, nam tử áo trắng bung một ly trà gỗ, nhả nhận thối một hơi, kiên nhẫn hóp nhẹ một ngụm, đối việc Trác Thụy Long phẫn nộ xem như không thấy.

Tân Nghĩa Hữu ngồi đối diện nam tử áo trắng, lén lau mồ hôi lạnh, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ chỉ Trác Thụy Long, "Xem ra Thụy Long thật sự bị kích thích, đã lâu hần không tức giận như vậy!" Tân Nghĩa Hữu che miệng quay sang nói với nam tử áo trắng "Bị đùa giỡn!"

Nam tử áo trắng liếc Tân Nghĩa Hữu một cái, đặt ly trà xuống, đau lòng nhìn thoáng qua mảnh vỡ trên mặt đất, "Chắc chắc, đáng tiếc, đáng tiếc, người phát hỏa không quan trọng, chỉ đáng tiếc bộ trà cụ bạch ngọc nhất đẳng này!" Lại cảm thán, "Trà cụ của Nguyệt Dương lâu đều là độc nhất vô nhị, thực sự lãng phí!"

"Tôn Phụng!" Trác Thụy Long đỏ mắt lườm nam tử áo trắng.

"Bị từ hôn chính là vị cô nương kia, nên tức giận cũng là nàng! Người không phải cho rằng may mắn sao?" Tôn Phụng chỉnh sửa ống tay áo, "Hong nhan tri kỉ của người đến rồi!" Chỉ chỉ cửa, nhếch mày.

"Nàng ta đáng chết." Trác Thụy Long mím chặt môi, lãnh khốc nói, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Phí Hi luống cuống, thoáng thu liễm sắc bén, áp chế tức giận, "Hi Nhi đến rồi sao, bọn hoàng tử ngày hôm nay có việc, nàng về phủ trước đi! Người, hộ tống Nhị tiểu thư hồi phủ!" Không chờ Phí Hi đáp lời, Trác Thụy Long đã ra lệnh.

Ý cười trên mặt Phí Hi cứng ngắt, ngoài cười nhưng trong không cười hướng Trác Thụy Long cúi người, mang nụ cười cứng đờ theo thị vệ rời đi. Nhảy mất xoay người, ý cười lập tức biến mất, vịn chặt cái khăn trong tay, Tam hoàng tử dùng khẩu khí lạnh như băng như thế nói chuyện cùng nàng! Hần xua đuổi nàng trước mặt kẻ khác! Nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ! Rốt cuộc là tại sao? Xảy ra chuyện gì?

Phí Hi hất tay tỳ nữ muốn đỡ mình ra, một mình bước vào, nén giận ngồi trong xe ngựa, ngón tay bấm chặt vào da thịt, "Hồi phủ!" Nhắm mắt, ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Đưa hai người xuống xe ngựa, gã sai vặt cung kính hướng Dạ Khê cười, nhanh chóng chạy khỏi. Lan Hạ lấy tay ôm trán, thấy ánh mắt Dạ Khê, vội vã nhận sai, "Là nô tỳ lỗ mãng! Nô tỳ không nên không tin năng lực của tiểu thư!"

"Tự người băng bó!" Trùng trùng nhìn Lan Hạ, xoay người vào cửa. Lan Hạ ở sau lưng thè lưỡi, cười haha, hấp tấp đuổi theo.

Meo meo ô-

Dạ Khê còn chưa bước vào, từ rất xa đã nghe tiếng Đinh Đương kêu tê tâm liệt phế, lại một chuỗi thanh âm 'meo meo', ẩn trong tiếng kêu chính là nỗi tức giận cực kỳ. Dạ Khê lần đầu tiên nghe thấy Đinh Đương tức giận kêu như thế, lông mày buộc chặt, bước đi dưới chân càng nhanh.

Vừa đi xuống bậc thang, đã nhìn thấy một quả cầu màu đen như nhung từ trong bụi cỏ lăn ra, gào một tiếng chói tai, vuron móng sắc, duỗi thân, cào xới trong lớp cỏ.

Dạ Khê nhú mày, chuyện gì thế này? Về mặt mờ mịt nhìn đám cỏ run lẩy bẩy, nghe Đinh Đương tức tối gào lên. Đúng lúc này, một quả cầu đỏ lăn ra ngoài, Đinh Đương lập tức đứng lên, đưa móng vuốt nhảy tới! Thế nhưng, quả cầu ấy lại nhảy nhảy vài cái trên mặt cỏ, rồi bất ngờ bay đến trước mặt Dạ Khê.

Dạ Khê ngây ngốc đưa tay phải ra đón lấy, quả cầu cứ như vậy rơi trên lòng bàn tay nàng, thật mềm! Thật lạnh! Đây là xúc cảm của Dạ Khê lúc này.

Meo meo ô -

Đinh Đương bỗng chui lên vai Dạ Khê, quơ móng vuốt muốn cướp lấy quả cầu trong tay nàng.

Quả cầu đỏ theo vết tích đoạn chường lăn một vòng, rồi vòng lên đầu ngón tay, lăn một vòng nữa.

Dạ Khê hậu tri hậu giác nhìn con vật vẫn xù lông Đinh Đương, "Vật này - còn sống sao?"

----Lời tác giả----

Thân ái, đêm Thất Tịch vui vẻ nga, o(n_n)o~

Chương 36

Editor: Thập Thất

"Sao lại trở nên như vậy?" Phí lão phu nhân đem ly trà trên bàn ném loảng xoảng xuống đất, vỡ thành từng mảnh, trên nét mặt già nua, đôi tròng mắt tức giận trừng thật lớn, quát hỏi một phụ nhân đang quỳ trên mặt đất.

"Lão —— lão phu nhân, nô tì thật, thật sự không hiểu được sao lại như vậy —— ô ô ô ——" phụ nhân lau nước mắt, khóc rất là thương tâm, "Phụ quân nô tì trong ngày thường thích đi đánh bạc, ba ngày hai bữa không trở về nhà là chuyện thường tình, nô tì cho rằng ——" phụ nhân khóc thút thít một tiếng tiếp tục nói, "Nô tì cho rằng hẳn chính là đi đánh bạc, nhưng là, lần này đã qua hơn một tháng, nô tì tìm lần lượt các sòng bạc lớn trong thành, căn bản là không có tìm được phụ quân a!" Phụ nhân dứt quãng đem sự tình nói ra.

Phí lão phu nhân nhìn về phía Trịnh ma ma, bà ta liền đứng ra, sắc mặt dị thường khó coi, "Có người vô tình nhìn thấy trước căn nhà ở ngoại ô là thi thể già sai vật, thi thể kia đã hư thối, người... đã chết hơn một tháng!" Trịnh ma ma nhìn thoáng qua Phí lão phu nhân, liền yên tĩnh thoái lui đến một bên.

"Oa ——" phụ nhân vừa nghe, cực kỳ bi thương gào khóc lên, thẳng đến khi có người đem nàng ta nâng ra ngoài.

"Hai tiểu tiện nhân kia đâu?" Phí lão phu nhân trừng mắt với Trịnh ma ma, lớn tiếng hỏi, "Trịnh ma ma, ta cho người tự mình đưa các nàng đi tòa nhà ở ngoại ô! Làm sao sự tình ra nông nổi này?" Phí lão phu nhân vỗ mạnh cái bàn.

"Lão phu nhân!" Trịnh ma ma cả kinh, chạy nhanh đến quỳ trên mặt đất, "Nô tì ——" Trịnh ma ma sắc mặt càng thêm âm trầm, lão phu nhân ngày đó căn bản là không có nói qua lời này, hiện tại lại muốn đem sự tình đẩy đến trên người mình a, Trịnh ma ma đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hướng Phí lão phu nhân, "Ngày đó, lão phu nhân ngài đã dặn nô tì đi chăm sóc nhị tiểu thư!"

Ngô ma ma ở một bên khẽ lắc đầu, đáy mắt thoáng qua một tia châm chọc, mà sau quay đầu nhìn về phía Phí lão phu nhân, "Lão phu nhân, hiện tại việc cấp bách là phải tìm được đại tiểu thư, hơn một tháng đi qua, không biết được người đã đi nơi nào ——" Ngô ma ma nhíu mày nói xong, cẩn thận nhìn về về mặt tức giận của Phí lão phu nhân.

"Chết rồi cũng tốt, cũng đỡ khiến trong phủ thêm phiền toái!" Phí lão phu nhân ngoan độc nói, đáy mắt cũng tiết lộ cảm xúc của bà ta lúc này, trực giác nói cho Phí lão phu nhân, chuyện này, nhất định là không đơn giản như trong tường tượng! Mà Phí lão phu nhân cũng có một loại cảm giác như lâm đại địch, "Tìm, phải người đi ra ngoài tìm! Phải thật lạnh lẽ cho ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" Phí lão phu nhân nhìn về phía Trịnh ma ma đang quỳ trên đất, "Trịnh ma ma, chuyện này người đi làm, đừng để ta phải thất vọng!"

Trịnh ma ma nghe xong lời nói của Phí lão phu nhân liền tục dập đầu, "Nô tì tạ ơn lão phu nhân, nô tì nhất định làm tốt chuyện này!"

"Tổ mẫu, đây là sao ,sao lại tức giận đến vậy?" Phí Hi đi vào trong, nhìn thấy Trịnh ma ma quỳ trên mặt đất, mặt đầy kinh ngạc, đi đến trước mặt Phí lão phu nhân nhỏ giọng hỏi.

"Người lại ra khỏi phủ?" Phí lão phu nhân nguyên bản tâm tình không tốt, vừa thấy Phí Hi trang điểm kiểu này, tâm tình tệ hơn, bất quá, Phí lão phu nhân vẫn không bỏ lỡ thần sắc thoáng qua trên mặt Phí Hi, đã nhiều ngày Phí Hi không cúi đầu nghiêm chỉnh hành lễ với mình.

Phí Hi trầm mặc gật gật đầu, mà sau liền cúi đầu trầm mặc không nói.

"Mấy ngày nay đều ra khỏi cửa, đã tâm liền rốt cuộc không thu được, từ hôm nay trở đi, không cho người bước ra cửa phòng, đi theo ma ma học tập lễ nghi, không đạt được tiêu chuẩn ma ma đưa ra, không cho phép ra khỏi nhà!" Phí lão phu nhân đột nhiên nghiêm túc nói.

"Tổ mẫu?" Phí Hi ngạc nhiên nhìn Phí lão phu nhân, bảo nàng đi theo cái lão vu bà kia học lễ nghi? Nàng không bị hành hạ đến chết chính là tốt, học một ngày, bảo đảm bị bói một tảng da!

"Người tới! Đưa nhị tiểu thư trở về phòng!" Phí lão phu nhân không cho Phí Hi cơ hội phản bác, sai người đem Phí Hi dẫn ra ngoài.

Đợi đến khi Trịnh ma ma lui ra, Phí lão phu nhân lấy tay xoa xoa cái trán, giữa lòng mày đều là mối mệt, "Ta đột nhiên cảm thấy tâm thần không yên, cảm giác giống như có sự tình không tốt sẽ phát sinh a!" Phí lão phu nhân thì thảo tự nói.

Ngô ma ma che giấu thần sắc nơi đáy mắt, đi lên phía trước, xoa nhẹ hai sườn huyết thái dương của Phí lão phu nhân, "Ngài đã nhiều ngày quá lo lắng, lão phu nhân nên nghỉ tạm, thân thể quan trọng hơn." Ngô ma ma tri kỷ nói, "Tóm lại dưới con mắt của người sẽ không xuất hiện sai lầm lớn. Nô tì thấy, tác phong của nhị tiểu thư càng ngày càng tốt!"

Phí lão phu nhân mày nhăn dần dần giãn ra, nhắm mắt lại, thở dài, "Cũng chỉ có mình người nói những lời này với lão bà từ ta!" Phí lão phu nhân chậm rãi mở mắt ra, ý bảo Ngô ma ma dừng tay, "Ngô ma ma, ta muốn nghe lời nói thật của người, Hi nha đầu mấy ngày này biểu hiện sao rồi?"

Ngô ma ma cúi đầu, đẩy mắt thoáng qua một chút châm biếm, "Nhị tiểu thư lễ nghi ngày càng tinh tiến ." Ngô ma ma không nhịn không nhịn nói một câu như vậy.

Ánh mắt Phí lão phu nhân ở trên người Ngô ma ma đánh giá vài lần rồi nói, "Hừ! Tính tình ma ma giáo dưỡng tốt nhất, vẫn không ngăn được lão Nhị nuông chiều Hi nha đầu! Đừng cho là ta mắt mờ nhìn không ra đến, lão nhị gia ..." Phí lão phu nhân lắc đầu thở dài, "Nàng nơi hỗ trợ chỗ nào chứ, rõ ràng là muốn đem hi nha đầu đẩy xuống vách núi đen ! Làm dâu nhiều năm như vậy, vẫn còn chưa hiểu biết rõ ràng chuyện trong nhà!" Phí lão phu nhân cười khổ, "Huống chi là hoàng gia!"

Ngô ma ma bộ dạng phục tùng cúi đầu, căn bản tiếp lời, chỉ lắng nghe như vậy.

"Một cái góc , một cái góc , ta bắt đắ dĩ như thế nào mới phải ra hạ sách này a?" Phí lão phu nhân mê man nhìn về phía trước, nhìn ánh mặt trời trên cửa sổ.

Dạ Khê kinh ngạc xem quả cầu đỏ trong tay, thực là rối rắm, cái này đến cùng từ nơi nào hiện ra a ?"Người từ nơi nào trên chọc đến ?" Dạ Khê hỏi Đình Đang, Đình Đang như lâm đại địch nhìn chằm chằm quả cầu đỏ, trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Dạ Khê.

Giống như nghe hiểu lời nói của nàng, quả cầu đỏ ở lòng bàn tay Dạ Khê bật vài cái, sau lại lăn vài vòng, tựa hồ muốn bày tỏ thiện ý.

Dùng hai ngón tay bốc quả cầu đỏ lên, dùng sức đè ép, quả cầu đỏ thế nhưng giống quả bóng da liền thay đổi hình dạng, nhưng khi ngón tay nới ra, liền lại khôi phục dạng hình cầu. Hai tay Dạ Khê cầm lấy “quả cầu” bắt đầu lôi kéo, cầu thể nhưng bị túm thành một đường thẳng, nhưng là vừa buông tay, “phù” một tiếng trầm đục, lại thành quả cầu đỏ. Quả cầu đỏ rơi xuống trên mặt đất, lăn lộn một vòng, làm như đang choáng váng.

Dạ Khê một phen nhìn tới Đình Đang, trừng mắt nói, "Người từ nơi nào đưa về , đã chạy đi đâu! Mặc danh kỳ diệu, chẳng ra cái gì cả!" Dạ Khê đem Đình Đang quăng đến trên đất, xoay người rời đi.

Quả cầu đỏ hướng tới phương hướng ly khai của Dạ Khê lăn hai vòng, lại bị thân mình cao lớn uy mãnh của Đình Đang ngăn trở. Đình Đang giơ lên móng vuốt, một cái tát đem quả cầu đỏ chụp bay đi, thấy mục tiêu đã bay vụt ra ngoài, Đình Đang a nhếch miệng, mắt mèo “ôn nhu” nheo lại rồi ngẩng đầu rời đi.

Nhưng là, ngay tại khoảnh khắc Đình Đang rời đi, quả cầu đỏ kia nguyên bản bay vụt đi ra ngoài lại phản xạ trở về đường cũ, quả cầu đỏ rơi trên mặt đất, bung bung vài cái, lăn vào trong bụi cỏ liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tia nắng đầu tiên của bình minh xuyên qua màn cửa, chiếu lên phòng ngủ, ôn hòa phủ lên dung nhan say ngủ của Dạ Khê, da thịt trong suốt phơi bày trong không khí, một bên gối đầu, quả cầu đỏ đặt trên chóp mũi Dạ Khê, mềm nhẹ như không trọng lượng.

Bỗng một cơn gió mát thổi đến, thổi lên trên người Dạ Khê bị vén lên, lộ ra vóc người xinh đẹp, trong giấc mộng, Dạ Khê trở mình, gương mặt tựa sát gối đầu, quả cầu đỏ hình như bị cái gì kích thích, lập tức trốn vào mái tóc nàng, hoàn toàn ẩn mình trong đó.

Mà lúc này, trước giường mặc danh kỳ diệu xuất hiện một nam tử ngồi xe lăn, ánh mắt lạnh như băng quét qua thân thể Dạ Khê, tại trước ngực nàng dừng lại chốc lát. Nam tử nhìn chằm chằm gò má Dạ Khê, song đồng một mờ không rõ xẹt qua chút độ ấm.

Dạ Khê đang ngủ say đột nhiên cảm giác da đầu một trận tê dại, đau đớn kéo tới, bỗng mờ hai mắt, vừa lúc cùng đôi con ngươi xa lạ mà quen thuộc đối diện. Dạ Khê ngồi dậy, đề phòng nhìn nam nhân xuất hiện bất ngờ này, vận may, cảnh giác của nàng tại sao lại yếu đến như vậy, từ lúc nào một người sống sờ sờ xuất hiện mà không chút nào hay biết!

Đứng dậy, thổi lên trên người rơi xuống, bờ vai mềm mại lộ diện, Dạ Khê lại không chút để tâm, lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không ngại nhìn bốn cô nương mặc quần áo sao?" Rồi cười nhạt vài tiếng, "Ta không để ý người thanh toán cả trình tiết của ta luôn một thể!" Dạ Khê cười từng lớp y phục trên người, thả xuống chân, tuy rằng còn một tầng áo ngủ, thế nhưng chất vải trong suốt như thế, mặc cùng không mặc cũng không khác biệt.

Nam tử ngồi xe lăn nhìn Dạ Khê từ trên xuống dưới, lại nhìn áo ngủ khoác trên người nàng, hai tròng mắt thâm thúy hiện lên tia khác thường, ánh mắt cố ý nhìn mái tóc dài rối tung, bánh xe dưới thân tự quay đầu, cửa phòng đóng chặt tự mở ra, nam tử đẩy xe ra ngoài.

Chờ cửa phòng kéo kẹt đóng lại, gương mặt không chút thay đổi của Dạ Khê nháy mắt bạo hồng, hàng mi khẽ run, quay đầu cầm lấy y phục trên giường lưu loát mặc vào, nhanh nhẹn bước lại tóc rồi bước ra cửa. Vừa đi ra mới nhìn thấy, Lan Hạ thì nằm hôn mê trên bậc thang, còn Đình Đang vốn cánh giác sớm đã nằm trên bàn ngủ vùi.

Trong viện chỉ còn lại nam tử áo tím cùng người áo trắng là Thần, hần cười ý vị thâm trường nhìn Dạ Khê, "Yên tâm, bọn họ chỉ đang ngủ mà thôi!" Hiển nhiên là nói Lan Hạ và Đình Đang, "Công tử đến đây, muốn người giao vật kia ra!"

Về mặt Dạ Khê mờ mịt, vật kia? Vật gì vậy? Thạch cầu không phải nàng đã trả cho bọn họ rồi sao? Cau mày, khó hiểu nhìn hai người trước mặt.

Từ y nam tử bình tĩnh ngồi ở xe lăn, thần sắc lãnh khốc như trước, không chút giác ngộ bản thân đã mạo phạm trình tiết nữ tử, "Xuất hiện đi!" Nam tử áo tím bình tĩnh phun ba chữ, không chờ Dạ Khê phản ứng, xe lăn đã đến trước mặt nàng, Dạ Khê chỉ cảm thấy một bàn tay to lạnh như băng nắm lấy cánh tay mình, rồi kéo một cái, nàng ngã vào ngực hắn!

Thần ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, xa lạ nhìn chủ tử nhà mình, lại nhìn sang Dạ Khê trong lòng người, nhìn hai người đụng chạm thân mật, miệng Thần mở to, to đến mức có thể nhét một quả trứng vịt vào đó, chấn động trong mắt không che dấu được.

Dạ Khê giật mình đối diện một đôi hắc đồng lãnh khốc, hai tròng mắt khẽ run, nàng - nàng lại nhìn thấy trong con ngươi đen thâm thúy mà lãnh khốc này có sắc tím! Làm sao có thể? Cũng không phải mắt của người Mỹ, hoa mắt, nhất định là hoa mắt, Dạ Khê tự mình tìm cái cớ.

Ngồi trên đùi nam tử, vòng eo bị bàn tay đối phương nắm chặt, cả người không thể động đậy, "Ôm đủ chưa?" Dạ Khê buồn bực gầm nhẹ.

Nhìn nàng có vẻ tức giận, nam tử áo tím cong cong khóe môi, thế nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, bàn tay còn lại nhanh chóng cầm lấy một nắm tóc nàng, "Đừng nhúc nhích!" Nam tử áo tím thấp giọng nói, nhiệt khí thổi qua gò má nàng, hơi ngứa, trong hơi thở nhẹ vương vấn một mùi hương mê người.

Dạ Khê nghiêng đầu nhìn lên, trong tay nam tử lúc này đang cầm một quả cầu đỏ đang giãy dụa, thứ này vậy mà trốn trên tóc nàng! Dạ Khê im lặng nhìn chăm chăm quả cầu còn sống đang vật lộn kia.

Nam tử áo tím nhíu mày nhìn vật nhỏ trong tay giãy dụa liên tục không nghỉ, rồi nhìn lướt qua Dạ Khê, tay đột nhiên buông lỏng, quả cầu đỏ lần nữa dính lên tóc Dạ Khê, không bao giờ lộ diện nữa.

Tay Dạ Khê muốn sờ lên tóc mình, lại bất ngờ bị nam tử áo tím bắt lấy, vòng tay mạnh mẽ, môi đỏ mọng đặt trên tai Dạ Khê, vuốt ve nửa ngày.

Dạ Khê muốn động thủ, nhưng thân thể giống như bị sợi dây vô hình buộc chặt, đáy mắt Dạ Khê thoáng hiện lên tia tà mị, quay đầu, há miệng, ngậm lấy khóe môi nam tử, cắn xuống, mùi vị ấm áp trong nháy mắt chảy qua toàn bộ khoang miệng, Dạ Khê nuốt xuống, đáy mắt tràn đầy khiêu khích.

Song đồng càng thâm thúy hơn, như hổ sâu không đáy muốn đem Dạ Khê nuốt vào đó, nam tử áo tím ngược lại không để ý đau đớn mở miệng hút lấy cánh môi nàng.

Thần hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ, ngừng hô hấp, trợn to mắt nhìn hai người môi chạm môi, đầu nổ oanh một tiếng - điên rồi, thế giới này điên rồi!

Bị một trận chèn ép, Dạ Khê bất ngờ đẩy nam tử áo tím ra, như cá chạch trơn tuột từ trên người hắn thoát thân, lao đảo lui ra sau ba bước, cánh môi toàn là máu, mà nam tử áo tím cũng không khá hơn chút nào, vết thương nơi khóe miệng chảy máu, môi đều là máu tươi.

...!

Hai người không ai chiếm được tiện nghi!

Sắc mặt nam tử trong thoáng chốc trầm xuống, tựa hồ bất mãn mình bị Dạ Khê đẩy ra, đầu lưỡi liếm liếm vết máu trên khóe miệng, cười lạnh nhạt, "Dạ Khê!" Nam tử áo tím lần đầu tiên gọi tên Dạ Khê, "Bảo vệ tốt vật kia!" Dùng tay áo lau sạch sẽ vết máu, nhìn chăm chú nàng hồi lâu, đến lúc rời đi bỏ lại một câu nói không giải thích được - đừng nghĩ chạy trốn!

Thần hồi phục tinh thần lại, sợ hãi nhìn Dạ Khê, vội vã theo nam tử áo tím rời khỏi, làm như nơi này có ôn dịch gì đó.

Chờ hai người đi xa, Lan Hạ cùng Đình Đang mới chậm rãi tỉnh lại. Lan Hạ nhìn máu trên miệng Dạ Khê, sợ hãi kêu, "Tiểu thư, người bị thương!"

Dạ Khê phát tay áo lau vết máu, miệng không có bị thương. Nắm tóc mình, dùng sức gỡ, quả cầu đỏ lại trở về lòng bàn tay nàng.

Hai mắt Đình Đang mông lung buồn ngủ gặp được thứ trong tay Dạ Khê, meo meo ô một tiếng, cuộc đuổi bắt kì dị bắt đầu, nỗ lực đem quả cầu từ tay Dạ Khê đuổi đi.

"Cầm miệng cho ta!" Dạ Khê mắng, Đình Đang lập tức từ bộ dạng đang dựng lông biển thành ngoan ngoãn, ủ rũ nằm úp trên vai nàng, chỉ là một đôi mắt ác độc sống chết nhìn chăm chăm quả cầu đỏ, như muốn đem nó ăn sạch.

Dạ Khê vờ về quả cầu đỏ, lạnh lùng hỏi, "Muốn ta lưu lại ngươi, ngươi có thể làm được gì?"

Vật trong lòng bàn tay nàng làm các loại biểu tình, đau khổ, cười, ngu ngốc, kinh hoàng, hưng phấn...Nỗ lực khiến Dạ Khê cười, thế nhưng nàng vẫn

lạnh mặt như trước.

Quả cầu biến thành khuôn mặt tiểu hài tử, hướng Dạ Khê thè lưỡi, rồi nhảy xuống đất, biến thành hai ngón tay, làm thành tư thế đang đi, ôm lấy váy nàng, ý bảo Dạ Khê theo cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Editor: Thập Thất

Quả cầu đỏ đi đến một gian phòng ở, khôi phục hình cầu liền nhảy bật trên mặt một cái hộp. Dạ Khê đến gần, xem hộp gỗ, vươn tay mở nắp hộp ra, bên trong lập tức bắn ra ngũ thải quang mang, kinh ngạc nhìn chăm chăm, không thể tin được, dĩ nhiên là một hộp vàng bạc châu báu! Quả cầu đỏ dọc theo ngón tay Dạ Khê đi đến lòng bàn tay, hoạt động qua lại, tựa hồ muốn nói cái gì cho Dạ Khê.

Dạ Khê nắm lấy quả cầu đỏ, híp mắt nhìn một hộp vàng bạc châu báu kia, sau đó gật đầu, "Tạm thời lưu lại người!"

Nghe được lời nói của Dạ Khê, quả cầu đỏ kích động bật dậy, bỗng chốc dứt khoát bật đến trên đầu Đinh Đương, sôi nổi thị uy ở trên đầu Đinh Đương, lăn qua lăn lại, thể hiện bản thân có bao nhiêu kích động.

"Lan hạ, cắt đi!" Dạ Khê che khóe môi, xoay người rời đi.

Lan hạ kinh ngạc nhìn một hộp bảo bối này, cảm lạnh nhìn theo bóng lưng tiểu thư nhà mình.

Dạ Khê nhìn Đinh Đương cùng quả cầu đỏ đang đối địch trên vai mình, hơi hơi nhíu mày, "Đinh Đương, phải cùng Tiểu Xích hảo hảo ở chung!" Quả cầu đỏ vừa mới còn kích động, nghe đến hai chữ Tiểu Xích từ miệng Dạ Khê, thân tròn lập tức xẹp thành bánh bột ngô, meo meo nhìn Dạ Khê, hiển nhiên phản đối cái tên này.

Đinh Đương nhìn lên, nghe rằng nở nụ cười, meo ô cọ cọ Dạ Khê gò má —— thật tài tình!

Dạ Khê không để ý tới hai tiểu gia hỏa này, xoay người đi ra ngoài. Dạ Khê ở trên đường cái đi thong thả, lung tung xem này nọ bán ven đường, ngẫu nhiên cầm lấy tiểu vật phẩm trang sức ngắm nghía một chút, đúng lúc này, có mấy con tuần mã như bị điên vội vàng phóng qua, Dạ Khê ngẩng đầu nhìn lại, mày nhíu chặt, bụi đất bay lên, bị nghẹn thật khó chịu!

"Có nghe nói gì chưa, lại muốn bắt đầu rồi hả?" Mấy tiểu thương chụm đầu ghé tai, trên mặt tràn đầy thần sắc thờ dãi.

"Đáng thương, lần này không biết là đứa nhỏ nhà nào, nghiệp chướng a!"

"Nói nhỏ thôi, không muốn sống nữa hờ!" Một người khác cảnh cáo, "Làm việc, làm việc đi!" Người nọ cẩn thận nhìn quanh bốn phía, thấy quan binh tuần tra liền lui cổ né tránh.

Dạ Khê nghe mơ mơ màng màng, bắt quá mặc kệ, sự tình không liên quan đến mình, xoay người đang muốn rời đi là lúc, Tiểu Xích đột nhiên đụng vào trên má Dạ Khê, nàng quay đầu nhìn lại, Tiểu Xích đang bật ở trên đầu mặt Đinh Đương, căn bản là nhìn không ra là cái ý tứ gì.

Tiểu Xích rất là sốt ruột, bởi vì nơi này là phố xá sầm uất, nó cũng không dám biến hóa, dứt khoát âm thầm kéo kéo lông của Đinh Đương, ý bảo Đinh Đương dẫn đường. Đinh Đương xù lông bật xuống đất, meo ô lăn lộn tại chỗ.

Dạ Khê tựa hồ hiểu rõ ý tứ của Tiểu Xích, trừng mắt với Đinh Đương. Đinh Đương meo ô một tiếng, cực không tình nguyện hướng Dạ Khê lác lác đầu, sau đó hướng tới phía trước chạy đi. Dạ Khê tức cười xem xét, Tiểu Xích vững vàng định ở trên đầu Đinh Đương, theo Đinh Đương nghiêng trái ngã phải, giống như trên đầu mèo dài thêm một khối thịt, nhìn thế nào cũng khôi hài.

Dạ Khê theo sát Đinh Đương, xuyên qua một con phố, không ngờ cuối cùng lại đến chợ đen. Dạ Khê chau mày lại, sau nhìn đến Đinh Đương đã ngừng lại trước một cái quán nhỏ, nhìn không chớp mắt. Trên cái sạp nhỏ, các dạng đồ vật hình thái khác nhau bày biện hỗn độn, thật giống như một cái tạp hoá. Chủ quán là một lão nhân quần áo rách nát, cầm hũ rượu hồ lô trong tay, nằm nghiêng ở trên tảng đá, thấy có người tới mới miễn cưỡng nhấc mí mắt lên, sau lại tiếp tục ngủ.

Dạ Khê ngồi xổm xuống, bắt lấy Tiểu Xích, nắm ở trong tay. Tiểu Xích không ngừng hướng tới một cái phương hướng mà giẫy dụa, Dạ Khê đưa tay lướt qua trên sạp một lần, nhặt lên một chùy thủ, trong tay nàng, Tiểu Xích lác trái lác phải, không đứng. Dạ Khê lại lần lượt cầm lên cái muỗng, đôi đũa, vỏ kiếm, khối sắt... Cơ hồ đem đồ vật đều cầm một lần, nhưng cũng không đứng cái Tiểu Xích muốn chỉ.

Dạ Khê nhìn, cuối cùng ánh mắt dừng ở dưới tảng đá lão nhân đang nằm, nơi đó có một khối đá nhỏ, theo ánh mắt Dạ Khê nhìn lại, Tiểu Xích phản ứng càng thêm kịch liệt, hiển nhiên Dạ Khê tìm đúng rồi!

Mà giờ phút này, nguyên bản lão nhân đang ngủ say cũng mở mắt, ánh mắt như trước mờ lung vô thần, khẩu khí rất là không tốt, "Đã chọn được chưa?" Nói xong cầm lấy rượu hồ lô uống một ngụm lớn.

Dạ Khê bình tĩnh vuốt ve Tiểu Xích, mà sau chỉ vào dưới chân lão nhân, "Ta muốn kia khối đá, bao nhiêu tiền?" Dạ Khê hỏi.

Lão nhân ánh mắt quái dị đánh giá Dạ Khê, cảm thấy không có nghe rõ ràng, lại xác nhận nói, "Ngươi muốn khối đá này?" Châm chọc trừng mắt với Dạ Khê, "Ngươi lựa cả buổi mới được cái khối đá này? Ngươi đùa giỡn lão nhân ta sao!" Lão nhân cảm tức nhìn Dạ Khê.

Thấy lão nhân đột nhiên tức giận, Dạ Khê liền đứng lên, cô nài nài đây cũng không thiếu một khối đá, cho cũng không cần, quay đầu định rời đi.

"Chậm đã!" Lão nhân trừng mắt Dạ Khê, lấy khối đá ném tới trước mặt Dạ Khê, "Ngươi đã thích, thì cho ngươi đấy!" Mà sau liền lại bắt đầu vù vù ngủ.

Dạ Khê đem tảng đá nhặt lên, trái phải lật xem, chỉ là một tảng đá bình thường, mà Tiểu Xích lại cao hứng nhảy trên mặt đá, "Ngươi thích tảng đá này?" Dạ Khê trừng mắt Tiểu Xích, sau đem Tiểu Xích cùng tảng đá ném vào bên trong cái túi, Tiểu Xích trong túi lăn lộn muốn ra ngoài, nhưng là Dạ Khê căn bản không để ý tới, trực tiếp mang trên lưng.

Đang muốn xoay người lại nghe được tiếng reo hò truyền tới, ngừng lại một lát, Dạ Khê theo thanh âm đi đến, ánh mắt dừng lại ở một cái cửa vào, bên cạnh là những tuần mã hào xe. Cửa không có người canh gác, Dạ Khê cẩn thận đi vào, xuyên qua một hành lang tối đen, khi thấy được ánh sáng là lúc một trận tiếng trầm trồ khen ngợi đình tại nhức óc đập vào mặt.

Dạ Khê hí mắt nhìn lên, trước mắt nàng dĩ nhiên là một đấu trường cỡ nhỏ! Khán đài chỉ có ba tầng, mỗi tầng đều chật ních người, các loại quần áo đẹp đẽ quý giá, nhìn qua cũng biết đều là đệ tử thế gia. Dạ Khê đứng ở đỉnh đấu trường, người ở đây chỉ si mê xem sân đấu căn bản không có ai nhận thấy được sự xuất hiện của Dạ Khê.

Bên trong song sắt ở giữa sân đấu, có hơn mười hải đồng chừng mười hai mười ba tuổi, có nam có nữ, bọn họ một thân trần lỏa đứng thành một hàng, sắc mặt hoặc hoảng sợ, hoặc khiếp đảm, hoặc tuyệt vọng, hoặc lạnh lùng... Chỉ có một tiểu nam hải nhìn không ra vẻ mặt.

Trên khán đài ai cũng vô tình nhìn những đứa trẻ, không một người lộ ra một tia thương hại. Dạ Khê lạnh nhạt nở nụ cười, lòng người dễ thay đổi, mặc kệ là tòi không nào, càng quan to lộc hậu đại biểu tình người càng lạnh lùng, những trái tim trần ngập lợi dục (lợi ích, dục vọng) kia đã không còn huyết nhục.

Một tiếng bắt đầu vang lên, bọn nhỏ giữa sân liền hành động. Bọn họ tay không đánh đấm lẫn nhau, không cho đối phương một cơ hội sống sót, ra tay dĩ thường ngoan độc.

Mỗi khi có một hải đồng ngã xuống, đều nghe được tiếng reo hò của những người trên khán đài. Đây chính là đấu trường La Mã! Trần ngập huyết tinh, tàn khốc cùng tử vong.

Mà lúc này, một đạo ánh mắt đột nhiên theo khán đài chuyển dời đến trên người Dạ Khê. Nàng cúi đầu nhìn lại, một gã bạch y nam tử đang hướng tới nàng nâng chén.

Dạ Khê nhíu mày, nàng căn bản là không biết đối phương, bất quá, hai người bên cạnh bạch y nam tử, nàng nhận thức được, trong đó người có sắc mặt thú vị chính là Trác Thụy Long.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Dạ Khê vượt lồng Đinh Đàng, không quan tâm đến sắc mặt xấu xí của Trác Thụy Long, tiếp tục xem bọn trẻ trong sân đang tranh đấu. Một thi thể huyết nhục mơ hồ được mang ra sân, vòng vây đã không còn mấy người. Chúng thở hổn hển, máu tươi chảy trên người cơ hồ không phân biệt được của mình hay địch nhân.

Trong mắt chúng, không có tiêu cự, không có quang mang xinh đẹp, chỉ có sát khí. Hai nữ ba nam, cảnh giới nhìn đối phương, quanh thân tản ra sát ý, ánh mắt như dã thú thù địch nhìn chăm chăm người trước mắt.

"Có ý tứ!" Động tác vượt lồng ngừng lại, ánh mắt rơi trên người nam hải bị sợi tóc che khuất gương mặt. Giữa những người này, nó là người bị nhiều vết thương nhất, mà thân hình lưng lay sắp ngã kia, rõ ràng thể lực đã cạn kiệt, "Ngươi nói xem, Đinh Đàng?" Dạ Khê bình tĩnh nhìn chăm chăm nam hải.

Nam hài kia hình như đã nhận ra cái gì, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn hướng Dạ Khê, hai tròng mắt vốn tuyệt vọng như tro tàn sáng lên khát vọng muốn sống mãnh liệt, dù chỉ là lóe lên trong nháy mắt.

Dạ Khê ngẩn ra, không ngờ đối phương lại dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, liếc sang Lộ bất ngờ xuất hiện bên cạnh, khoe môi giương lên, "Tiết mục kế tiếp là gì?" Dạ Khê dò hỏi, lại cảm thấy một ánh mắt phần mộ nhìn mình chòng chọc, chính là Trác Thụy Long, cảm hận trong mắt như lên án Dạ Khê không tuân thủ phụ tiết!

Hiểu ý, nàng cảm giác rất khôi hài, Lộ mặt không chút thay đổi quét mắt sang Trác Thụy Long, tiếp lời, "Kể cuối cùng còn sống, sẽ bị đưa đi bán đấu giá, chỉ cần ra cái giá cao hơn giá khởi điểm." Lộ xem xét nét mặt Dạ Khê ra vẻ vô cùng hứng thú, nhíu mày nói, "Nhưng mà, Kim chủ phải là người có hội bài."

"Hội bài?" Dạ Khê nhướn mày, trong đầu hiện lên hình ảnh trước ngực mỗi người đeo trư bài ngu ngốc.

"Hội bài do đấu giá hội vì từng Kim chủ chế tạo, duy nhất cho một người, có vật này, đều được quyền ưu tiên ở bất cứ đấu giá hội nào tổ chức tại chợ đêm." Lộ nói tiếp, "Có điều, Hội bài chỉ cấp có hạn cho hoàng tộc cùng thế gia công tử, không thể mượn dùng!"

Dạ Khê gật đầu, giống như giấy thông hành, rồi chìa tay nhìn Lộ, "Giao ra!" Nhìn vẻ mặt hần, Dạ Khê lạnh lùng nói, "Đừng nói với ta, ngươi không có!" Ánh mắt nàng âm u.

Lộ nhếch môi, có chút kinh ngạc thái độ cường đạo không chút ngượng ngùng của Dạ Khê, giao một vật cho nàng, "Đây là công tử sai ta đưa cho ngươi."

Dạ Khê đặt Đinh Đương trên vai, nhận lấy, mở ra, lại nhìn thấy một chiếc nhẫn ngọc màu tím. Ngẩng đầu nhìn Lộ, thế nhưng người đã biến mất từ lúc nào. Dạ Khê nắm chiếc nhẫn trong tay, xúc cảm lạnh lẽo khiến nàng thoải mái thở ra một hơi, màu tím trong suốt sáng ngời, càng lúc càng rực rỡ đến chói mắt, làm người ta không dời mắt được. Nàng thích!

Đeo lên ngón tay phải, một dòng khí mát lạnh chui vào thân thể. Dạ Khê không chú ý đến, Đinh Đương trên vai đột nhiên trùng lớn mắt, đáy mắt ẩn chứa từng đợt sợ hãi, bộ lông trên người bắt đầu dựng đứng, mắt mèo chuyển thành màu đỏ, thân thể run lẩy bẩy không thôi.

Toàn bộ lực chú ý của Dạ Khê đều tập trung vào chiếc nhẫn, ngón tay lại khẽ chạm bề mặt, đôi con ngươi bình thản bắt đầu co giật. Thoáng chốc, Dạ Khê khôi phục thanh minh, nàng cố gắng tháo nhẫn từ ngón tay xuống, thế nhưng, dù nàng dùng lực đến thế nào đi chăng nữa, có xoay, có vặn ra sao, chiếc nhẫn này đều như dung hợp làm một với ngón tay, căn bản không cách nào tháo ra được! Nhưng là, lúc nàng mới đeo lên còn rất lỏng!

Về mặt thích thú nháy mắt âm trầm, Dạ Khê kéo khoe môi, linh quang lóe lên - nàng có loại cảm giác bị tính kế!

Aaaaaaa- tiếng hét vang lên, ngay lúc này, bọn trẻ trong sân đều tự thở dài một hơi, đồng loại ngồi bệt xuống đất, nặng nề thở hổn hển, cam chịu nhắm hai mắt lại.

Tiếng hét này kéo thần trí Dạ Khê quay về, nàng nhận ra Đinh Đương khác thường, ôm Đinh Đương vào lòng, cho đến khi nó không còn run rẩy! "Gặp quý sao? Run lợi hại như vậy?" Dạ Khê nhíu mày hỏi.

Đinh Đương hữu khí vô lực meo meo một tiếng, suy yếu đến độ không cách nào mở mắt, chỉ cố sức đem chính mình co thành một đoàn, dường như làm như vậy mới giúp nó chống cự sợ hãi.

"Kim chủ nào muốn những đứa trẻ kia, lưu lại, những người khác có thể trở về." Theo lời người nọ, một vài người bắt đầu rời đi. Có người vừa ra cửa nhìn thấy Dạ Khê, về mặt giật mình, quan sát trên xuống dưới một lúc rồi để lộ nét mặt khinh bỉ.

Thời gian nửa ly trà qua đi, người ở lại khán đài lác đác không nhiều, Dạ Khê ôm Đinh Đương xuống tầng một, dựa lưng vào tường, ánh mắt xuyên qua cửa sắt nhìn bọn trẻ đang xếp thành hàng. Chỉ chốc sau, một gã sai vặt bộ dáng khác biệt đến vị trí từng người đứng, kiểm tra Hội bài.

Người vừa tới trước mặt Dạ Khê, muốn há mồm hỏi, lúc vô tình liếc xuống chiếc nhẫn trên ngón tay cái của nàng, con ngươi bỗng co rút, cả người run rẩy, dường như bị cái gì kích thích, rồi hần khom người cung kính, sau đó cẩn trọng lui xuống.

Dạ Khê cười nhạt, hóa ra dùng được! Âm thầm sờ chiếc nhẫn, bắt đầu chú ý hài tử trên sân.

"Ai nha, Phí tiểu thư, thật đúng dịp!" Lúc này, Tân Nghĩa Hữu tự giác đi tới, cùng Dạ Khê chào hỏi, ra vẻ như bọn họ có bao nhiêu thân thuộc, "Tại hạ họ Tân, danh Nghĩa Hữu, Tân Quốc công phủ..." Hần thấy Dạ Khê căn bản không thèm để ý mình, ngượng ngùng sờ mũi, quay đầu liếc hai người bạn tốt.

Tiếp sau, cánh cửa sắt mở ra, Trác Thụy Long trùng mắt nhìn Dạ Khê, cùng người áo trắng vào sân. Dạ Khê sờ soạn Đinh Đương đã khôi phục bình thường, lướt qua Tân Nghĩa Hữu, bước vào trong.

Càng đến gần, mùi máu tanh càng nồng đậm, nhưng Dạ Khê lại không có phản ứng gì.

Nam tử áo trắng nhìn phản ứng của nàng, kinh ngạc, máu tanh ở nơi này ngay cả hần cũng khó chịu đựng nổi, mà Dạ Khê đến chân mày đều không nhíu một cái, nữ tử này thật thú vị! Nam tử đánh giá Dạ Khê, tầm mắt dừng lại chốc lát trên Đinh Đương trong ngực nàng.

Thì ra, tiến vào sân, có mỗi Trác Thụy Long, Tân Hữu Nghĩa, Dạ Khê cùng nam tử áo trắng, còn những người khác chỉ đứng trên khán đài xem.

"Phí cô nương hứng thú tới chỗ này như thế, làm cho người khác có chút ngoài ý muốn!" Nam tử áo trắng tới trước mặt nam hài, ngón tay thon dài nắm lấy cằm nó, đánh giá, "Rất ít nữ tử đối mặt loại trường hợp này mặt không đổi sắc!" Nam tử trực tiếp nói.

"Thỉnh tiểu thư nhận lấy ta!" Lúc này, một nữ hài đột ngột xông đến trước mặt Dạ Khê, quỳ xuống trước nàng, dập đầu cầu cứu, "Ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp... Ta nhất định trung thành công hiến sức lực!" Lời nói rất khẩn thiết, nghe thôi cũng đủ làm cho người ta thương tiếc.

"Thu?" Dạ Khê nhếch mày, lời nói thốt ra lạnh như băng khiến trái tim người khác trở nên lạnh lẽo, "Dựa vào cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Nữ hài run run, ánh mắt trừng lớn không che giấu được sự chán chờ nhìn về phía Dạ Khê, gất gao mím môi, ngón tay tứa máu vì cắm sâu vào trong đất, "Ta sẽ là một công cụ biết nghe lời!" Nữ hài cực không tình nguyện nói, sau quật cường nhìn về phía Dạ Khê, "Ta sẽ dâng ra sự thật tình của ta!"

Dạ Khê gật gật đầu, nhìn về phía Trác Thụy Long, "Người cầu sai người rồi, cọng cỏ cứu mạng của người đang đứng phía sau đó!" Dạ Khê tựa tiểu phi tiếu nhìn sắc mặt khó coi Trác Thụy Long, tiếp tục nói, "Thấy người cũng có vài phần tư sắc, chính là đáng tiếc! Nếu người có thể níu lấy cọng cỏ này, tương lai chắc chắn có cơ hội bay lên đầu cành" Lời nói của nàng vừa dứt, liền thấy ánh mắt nữ hài hơi hơi lóe sáng, khóe môi hiện lên ý cười lạnh như băng.

"Phí Khê, người đây là có ý gì?" Trác Thụy Long hướng tới Dạ Khê gào thét, sắc mặt dị thường khó coi, "Bồn hoàng tử còn không có hứng thú đối với một cái tiện tì chưa dứt sữa! Hừ!"

Nữ hài hiển nhiên nghe rõ xưng hô của Trác Thụy Long, hai tròng mắt khê run, xoay người hướng tới Trác Thụy Long dập đầu, đồng thời cũng ngưng ngừng vì một thân dính máu lại trần truồng của mình, "Cầu hoàng tử thu nhận lấy nô tì, nô tì chắc chắn toàn tâm toàn ý báo đáp!"

Dạ Khê căn bản là không quan tâm mấy người này, nàng chỉ nhìn những đứa nhỏ khác, "Đĩnh Đương, có người nào thuận mắt không?" Dạ Khê vuốt đỉnh đầu Đĩnh Đương, nhẹ giọng hỏi.

Đĩnh Đương ngẩng đầu liếm liếm đầu lưỡi, quay đầu liếc Dạ Khê một cái, sau từ trong lòng Dạ Khê nhảy ra, trực tiếp đi tới bên cạnh một nam hài. Đĩnh Đương dùng vuốt mèo của nó vỗ vỗ mặt xích trên chân nam hài, quay đầu hướng Dạ Khê đề xuất.

Dạ Khê hí mắt nhìn, nam hài kia suy yếu mà đứng, sợi tóc che đi diện mạo, nhưng là Dạ Khê vẫn phát hiện, đối phương đang nhìn nàng, có thể nói, từ khi Dạ Khê bước vào đấu trường là lúc, tầm mắt đứa nhỏ này chưa hề rời khỏi người Dạ Khê. Dạ Khê đi đến bên cạnh nam hài, "Cho ta một cái lý do để ra tay!" Dạ Khê trước tiên mở miệng liền nói.

Nam hài ngẩng đầu nhìn Dạ Khê, hai mắt đại ra, chỉ là thời điểm nghe được lời nói của Dạ Khê, hai tròng mắt vô thần lập tức bị ánh sáng thay thế, nam hài mấp máy cánh môi khô nứt vài cái, cúi đầu nhìn tiểu hắc miêu bên chân, sau một lần nữa nhìn về phía Dạ Khê, "Sống!" Nam hài thì thào tự nói, "Ta muốn sống sót!" Nhìn chằm chằm Dạ Khê, bướng bỉnh nói.

"Đứa nhỏ này, ta muốn !" Dạ Khê nhìn về phía gã sai vặt đứng ở một bên.

"Lựa nửa ngày, cuối cùng lại chọn một cái phế vật sao?" Trác Thụy Long châm chọc nhìn Dạ Khê. Thấy Dạ Khê thanh lãnh mà đậm mạc, ngọn lửa vô danh nơi đáy lòng bỗng chốc bùng lên, "Nguyên lai đại tiểu thư Xích Bá phủ, không phải là ngọc tử, lại còn có giọng nói dễ nghe như vậy a!" Trác Thụy Long từng bước một tới gần Dạ Khê, "Ngày đó ở hoàng cung, tiếng thét chói tai kia của người, chỉ là ngụy tạo phải không?" Năm tay của Trác Thụy Long kéo kẹt kẹt phát ra tiếng giòn vang.

Gã sai vặt đem một khế ước bán mình đưa cho Dạ Khê, "Đây là khế ước bán mình của tiểu tử này, về sau hẳn thuộc sở hữu của tiểu thư!" Mặt trên khế ước bán mình không có tên, chỉ có một con số lạnh như băng.

Dạ Khê tiếp nhận khế ước, hơi lộ ra kinh ngạc, nàng còn chưa có giao bạc thì phải a? Muốn cấp miễn phí sao? Dạ Khê nhíu mày, nghiêng ngả nhìn khế ước bán mình trong tay, đầu ngón tay phát qua ban chỉ trên ngón cái.

"Người, nàng, này, nàng không cần trả bạc sao?" Tân Nghĩa Hữu kinh ngạc hỏi ra tiếng, nhìn cũng thấy được sẽ là một số bạc rất lớn, nhưng một phần đều không lấy ư? Tân Nghĩa Hữu nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Dạ Khê, lại liếc khế ước bán mình trong tay nàng, khóe miệng đã lộ ra dấu hiệu muốn chảy nước miếng (gớm quá đi !!!).

Gã sai vặt lại là bộ mặt trầm mặc đứng ở một bên, đối với Tân Nghĩa Hữu làm như không thấy, có tai cũng như điếc.

Ánh mắt nam hài nóng rực nhìn chăm chăm khế ước bán mình trong tay Dạ Khê, do dự bất định quan sát năng, đáy mắt cũng là kích động cùng hưng phấn khó nén.

"Ngươi muốn thoát ra sao?" Dạ Khê hướng tới nam hài gật gật đầu, sau nhìn về phía một nữ hài khác, ánh mắt nữ hài kia tuyệt vọng mà thê lương, đồng tử tràn ngập phần uất đối với toàn bộ thế tục, nhìn thần sắc mê mang kia, Dạ Khê lặp lại một lần nữa, "Muốn rời đi nơi này sao?"

Nữ hài lui cổ, nhún vai, trong ánh mắt bắt đầu lóe sáng nhiều điểm tinh quang, quay đầu nhìn về phía nam hài đang kích động, rồi lại nhìn Dạ Khê, "Muốn!" Rất kiên định gật đầu.

"Khoan đã!" Trác Thụy Long mắt thấy gã sai vặt muốn xoay người rời đi, lập tức mở miệng, "Người này, bốn hoàng tử muốn !" Trác Thụy Long chỉ vào nữ hài Dạ Khê vừa mới coi trọng, "Tính tiền đi!" Trác Thụy Long nhìn về phía gã sai vặt.

Gã sai vặt khó xử nhìn nhìn Dạ Khê, không biết nên xử trí thế nào.

Đình Đang trở lại trong lòng Dạ Khê, lười biếng đuổi thất lưng, hướng Trác Thụy Long há miệng thờ dõc, khinh thường trợn trừng mắt. Dạ Khê nắm bắt da thịt của Đình Đang, "Tam hoàng tử đã thích, vậy thì cho ngươi, còn tiểu mỹ nhân bên cạnh ngươi sẽ là của ta !" Dạ Khê lộ ra ý cười đạt được gian kế, xoay người định nói với gã sai vặt.

"Nữ hài này, bốn hoàng tử cũng muốn !" Trác Thụy Long một tay nắm lấy nữ hài bị xích, một tay lại kéo nữ hài đang quỳ kia lên.

"Tốt! Thụy Long, bộ dạng rất tốt!" Tân Nghĩa Hữu kính nể vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Bạch y nam tử trừng mắt Tân Nghĩa Hữu ngu ngốc kia, sau nhìn Trác Thụy Long đang dị thường kích động, thờ dài lắc đầu, mày nhíu lại, ánh mắt đánh giá đối với Dạ Khê càng thêm nghiêm cần.

Dạ Khê nhìn nữ hài bên cạnh, hướng gã sai vặt một ánh mắt, hần liền hiểu ý, xoay người đưa một khế ước bán mình khác giao cho Dạ Khê, tiếp đó lại đi đến trước mặt Trác Thụy Long, "Tam hoàng tử, ngài cần giao nộp một trăm vạn lượng bạc trắng!" Thanh âm gã sai vặt ả chứa lạnh lùng.

"Dựa vào cái gì!" Tân Nghĩa Hữu phản ứng đầu tiên, "Hai người này đều là của chúng ta !" Tân Nghĩa Hữu ngăn trở đường đi của gã sai vặt.

Gã sai vặt cũng không e ngại thân phận tôn quý của mấy người này, chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua Tân Nghĩa Hữu, "Y theo quy củ, tam hoàng tử bàn tay chạm đũa nhỏ, xem như đồng ý..." Gã sai vặt không kiêu ngạo không siểm nịnh gật gật đầu, "Thỉnh cầu tam hoàng tử giao bạc ra trước khi đi!" Gã sai vặt thủ lễ, đi đến cạnh hai gã đại hán, phân loại những đũa nhỏ chưa bán đi rồi kéo xuống.

Dạ Khê nhìn hai nữ hài bên cạnh, "Các ngươi tự ra ngoài đi!" Nhàn nhạt nhìn lướt qua Trác Thụy Long, âm hiểm cười một tiếng, "Chúc mừng tam hoàng tử chuyển đi này thu hoạch thật không tệ!"

"Ngươi vì sao muốn phế vật này lại không cần ta!" Nữ hài bên cạnh Trác Thụy Long đột nhiên đứng lên, ngăn trở đường đi của Dạ Khê, ánh mắt hèn mọn đảo qua nữ hài sau lưng Dạ Khê, rõ ràng năng là đũa nhỏ tài năng xuất chúng nhất, vì sao không chọn nàng! Dựa vào cái gì không chọn nàng?

"Cút!" Chưởng phong của Trác Thụy Long chụp bay nữ hài cản đường kia, "Phí Khê! Ngươi chớ quên, ngươi chỉ là dân nữ bốn hoàng tử không cần mà thôi! Một nữ nhân không trong sạch, già thanh cao cái gì!"

Meo ô ——

Nguyên bản Đình Đang đang nghỉ ngơi đột nhiên trừng lớn mắt mèo, vèo một tiếng từ trong lòng Dạ Khê nhảy ra, mở ra lợi trảo trực tiếp đánh về khuôn mặt của Trác Thụy Long!

Trác Thụy Long liên tục lui về phía sau, theo bản năng tự động vận hành công lực chống cự lại, làm Đình Đang bay sát qua đỉnh đầu hắn. Trán của hắn chảy ra một chút mồ hôi lạnh —— chỉ là một con mèo, lại có thể công kích mạnh mẽ như vậy! Thật sự chỉ là mèo con bình thường thôi sao?

Mà việc phát sinh trên sân đấu, đều bị thu vào trong một đạo ánh mắt, đáy mắt lạnh lùng hiện ra một tia ảm áp, ban chỉ màu tím trên ngón cái tay phải lóe ra ánh sáng thần bí.

Ban chỉ: nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Dạ Khê tiếp lấy Đình Đang, vuốt ve con vật đang tức giận, rồi lạnh nhạt nhìn Trác Thụy Long, cười giễu cợt, "Tam hoàng tử, ngươi phải rõ ràng tình hình, chúng ta đều là người có nhu cầu mà thôi, ta chẳng qua chỉ phối hợp giúp ngươi! Nữ nhân không thể rời xa ngươi, cũng không phải ta!" Dạ Khê cười lạnh,

lười đời co, tránh thoát ba người Trắc Thụy Long, đi ra cửa. Nam hài, nữ hài liếc nhau, nâng lên thân thể mệt mỏi, cắn chặt răng đuổi theo sau.

"Người!" Trắc Thụy Long nhìn bóng lưng Dạ Khê tiêu sái, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Nữ hài từ dưới đất bò dậy, một lần nữa chặn vật cản đường Dạ Khê, ánh mắt khinh bỉ đảo qua hai hài tử sau lưng nàng, cổ chấp hỏi, "Người vì sao không chọn ta? Dựa vào cái gì?" Khẩu khí cây ngay không sợ chết đứng.

Dạ Khê đánh giá nữ hài, con người lạnh lẽo cực độ khiến nữ hài run rẩy, "Ta không thích!" Dạ Khê cho đáp án, nàng không thích, là bản năng không thích, chỉ như vậy mà thôi, "Không phục sao?" Dạ Khê không nói nữa, ngạo mạn bước qua nữ hài.

Ba hài tử nhìn nhau, một người vẫn tuyệt vọng, mà hai người còn lại tràn đầy hy vọng với phía trước.

Ra cửa, gã sai vặt sớm đã chuẩn bị y phục cho hai hài tử mặc vào, ba người cưỡi bộ trở về nơi ở. Lúc Lan Hạ nhìn thấy hài tử bẩn thỉu, khắp người đầy vết thương sau lưng Dạ Khê, vô cùng hoảng sợ, "Tiểu thư, hai hài tử này là..."

"Cho chúng rửa mặt chải đầu, thay y phục sạch sẽ!" Dạ Khê phân phó, xoay người vào phòng ngủ. Qua hơn nửa canh giờ, Lan Hạ mang theo hai người đến.

"Tiểu thư, nô tỳ mang người đến!" Lan Hạ đứng bên cạnh, hai hài tử phía sau tiến lên phía trước, quỳ gối trước mặt Dạ Khê.

"Biết tên lúc trước của mình không?" Dạ Khê dò hỏi, đánh giá hai người, đều xinh đẹp khó gặp, nam tuấn tú, cái trán cương nghị, nữ tinh xảo, đôi con người xinh đẹp hàm ý, thấy hai người lắc đầu, Dạ Khê cũng không hỏi nhiều, "Thân phận các người là gì ta không quản được, nhưng kể từ hôm nay, các người chính là người của ta! Nam hài Lục Lâm, nữ hài Lục La, sau này gọi các người như vậy đi!"

"Đa tạ tiểu thư ban tên cho!"

"Đa tạ tiểu thư ban tên!" Lục Lâm cùng Lục La dập đầu tạ ơn.

"Lan Hạ, mấy ngày tới người chỉ dẫn hai người họ." Dạ Khê thấy người xuất hiện trước cửa, hí mắt một cái, quay sang Lan Hạ gật đầu.

Lan Hạ hiểu ý dẫn Lục Lâm, Lục La rời khỏi. Đột nhiên trước cửa xuất hiện mấy nam tử, hài tử theo bản năng sợ hãi, tiềm thức muốn rời xa nơi này. Lan Hạ cung kính cúi chào, mang theo hai người bước đi.

Dạ Khê ngồi trên ghế, thưởng thức nhẫn đeo trên tay, ánh mắt lại nhìn chăm chăm ngón cái của nam tử, hẳn cùng đeo chiếc nhẫn giống như đực, thần sắc lạnh lùng.

Thần nhìn nhẫn Dạ Khê đeo, hai hàng lông mày thất lại, đáy mắt kinh ngạc, đẩy xe vào phòng, cùng Lộ cung kính đứng phía sau nam tử.

Nam tử ngồi xe lăn nhìn bàn tay Dạ Khê, nhàn nhạt gật đầu, "Ánh mắt không tệ!" Hiển nhiên là đang khen Dạ Khê đã chọn hai hài tử kia.

"Người tôi không phải chỉ nói nhảm chứ?" Dạ Khê khẩu khí không tốt hỏi, lại nhớ tới tiểu Xích vẫn còn bị nàng giam giữ, thuận tay kéo băng vải bên hông xuống, đem quả cầu đỏ đang nằm úp mặt thả ra, đặt trong tay mà niết.

Thần, Lộ liếc nhau, có hơi phản cảm với thái độ này của nàng, nhưng thấy công tử không có chút phản ứng, cũng không nói thêm gì nữa. Lộ theo chỉ thị từ công tử, từ trong tay áo lấy một vật, để trên bàn, bên trong chính là cương châm lúc trước Dạ Khê giao cho bọn họ.

"Vật này chợ Đen bán rất nhiều, nhưng hướng đi rất rõ ràng, cơ bản đều là cung cấp cho người trong giang hồ, nhưng hiện nay lại có nội tiêu thụ tương đối lạ lẫm." Lộ nhìn Dạ Khê khuôn mặt bình tĩnh, nói tiếp, "Thời điểm đầu xuân, có người đặt biệt mua số lượng rất ít, mà người nọ lại đến từ Xích bá tước phủ."

"Theo điều tra, người mua, chính là tỷ nữ bên người Xích Bá tước phủ Nhị tiểu thư." Lộ cầm cương châm lên, mũi châm vô cùng sắc bén, "Mà độc trên mũi châm này có chút đặc biệt." Hai ngón tay sờ nhẹ, phần da thịt đụng chạm lập tức biến thành màu đen, "Loại độc này tên là U Uyên, từ một thứ cây tên là Uyên thảo tinh chế, chạm vào tức khắc mất mạng."

Tức khắc mất mạng? Là loại độc giết người không thấy máu sao! Dạ Khê gật đầu, xem ra đối phương thật sự muốn giết mình! Dạ Khê hứng thú nhìn Lộ, "Người tại sao không chết?"

Lộ nhún vai, không đáp lại, "Uyen thảo quanh năm sinh trưởng nơi âm hàn, chỉ có ở thâm sơn cùng cốc mới có thể tìm được, nhưng số lượng cực kì ít ỏi, theo lẽ thường, thế gian tuyệt đối không có khả năng tồn tại mới đúng!" Lộ mang cương châm để lại mặt bàn, lui sang một bên.

"Không phải đã tồn tại sao?" Dạ Khê cầm lấy cương châm, trầm tư, xem ra cảm giác của nàng không sai, đúng là Phí Hi ra tay, nhưng một cô nương yếu đuối như vậy, tại sao đột nhiên lại có năng lực mạnh như thế?

"Người nên giải thích cho ta, đây là ý gì?" Dạ Khê giờ ngón cái đeo nhẫn lên.

Nam tử áo tím động đậy ngón tay, Thần cùng Lộ trao đổi ánh mắt, rồi nhỏ giọng lui ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng lại, Dạ Khê đang muốn nói gì đó, nhưng chỉ trong chớp mắt, xe lăn đã tới trước mặt nàng, chưa kịp phản ứng, đã bị người ta chặn ngang ôm lấy cái eo! Dạ Khê ngồi trên đùi nam tử, khoảng cách giữa hai người gần như không có.

Bàn tay nam tử áo tím cố ý vô tình vuốt ve thất lưng nàng, tay kia cầm lấy ngón cái của nàng, vuốt ve chiếc nhẫn trên đó, âm thanh thanh thúy do hai chiếc nhẫn va chạm nhau thỉnh thoảng vang lên.

Nhìn khuôn mặt nam tử yêu mị mà không để lộ chút thần sắc, Dạ Khê trầm mặt, nam nhân này có tật xấu sao, lẽ nào thích tùy tiện ôm nữ nhân?

"Ôm đủ chưa? Ngươi có ý gì?" Dạ Khê cắn răng trừng mắt nhìn nam tử, hơi thở tản ra trên người hắn, suýt nữa khiến Dạ Khê mê man, hăm sâu vào.

Nam tử cúi đầu, vuốt tay nàng, mâu quang ám trầm, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, ngón tay đặt lên cánh môi Dạ Khê, cứ như vậy mà vuốt ve.

Dạ Khê bị người ta chơi đùa cả người phát run, lắc đầu tránh thoát, "Muốn tìm nữ nhân, đến kỹ viện rất nhiều!" Dạ Khê buồn bực, tuy rằng nàng không ghét loại cảm xúc động chạm thanh lương này, thế nhưng, hơi thở từ nam nhân kia cho nàng cảm giác nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm!

Ngón tay nam tử bất ngờ đưa vào miệng Dạ Khê, quấy rối đầu lưỡi, Dạ Khê lắc đầu, không biết từ lúc nào cái ót của nàng đã bị giữ chặt, Dạ Khê muốn cắn, nhưng hàm răng lại chạm phải mặt nhẫn! Hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt, lại thấy trong mắt hắn tia cười thú vị!

"Vật nhỏ!" Nam tử nhàn nhạt nói, rút cuộc cũng lấy ngón tay ra, cánh môi bỗng kề sát tai nàng, lạnh lùng, "Rất chờ mong, biểu hiện của ngươi!"

Sau đó đẩy Dạ Khê ra, đặt nàng vững vàng ngồi trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Dạ Khê buồn bực ngồi trên bậc thềm, nhắm chán nhìn Đinh Đang cùng Tiểu Xích đang chơi đùa cách đó không xa. Tiểu Xích biến hóa thành các bộ dáng khác nhau trên đầu Đinh Đang, tất nhiên Đinh Đang sẽ không chịu thua, không ngừng đem Tiểu Xích chụp lặn trên mặt đất, hai cái vật nhỏ người tới ta đi đùa đến bất diệc nhạc hồ (quên trời quên đất).

Nam nhân kia đến cùng là có ý gì? Dạ Khê nhíu mày nghĩ, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, một thân áo choàng chôn tía, Dạ Khê mà xui quýt khiến đưa tay chạm đến cánh môi mình, trong lúc mê mang tựa hồ lại ngửi được cổ hương thơm ki dị kia! Cái đồ yêu nghiệt! Dạ Khê mắng một tiếng, đứng vụt lên, ngón tay vuốt cằm, trong mắt lóe ra quang mang tà tử —— đây không phải là loại quan hệ nam nữ kia! Dạ Bá nàng cũng không phải là kẻ không biết gì!

Suy nghĩ cẩn thận xong, cảm xúc của Dạ Khê tốt lên rất nhiều. Nàng đi đến hoa viên, nhìn Lục Lâm cùng Lục La cầm nhánh cây đánh nhau, chiêu thức không hề có kết cấu, động tác lại cứng nhắc, giống như trẻ nhỏ mới biết đi.

Lan Hạ nhìn thấy Dạ Khê, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng. Qua một lát, lúc sức mạnh vừa tăng lên một chút, Lục La cùng Lục Lâm mới nhận ra sự tồn tại của Dạ Khê, hai người liền tự động đình chỉ đánh nhau, vẻ mặt không biết làm sao nhìn về phía nàng.

Dạ Khê chậm rãi đi tới bên cạnh Lục Lâm cùng Lục La, bình tĩnh cúi đầu, "Muốn trở nên cường đại sao?" Dạ Khê dò hỏi.

"Muốn!" Lục La cùng Lục Lâm cho Dạ Khê câu trả lời rất kiên định.

Dạ Khê gật đầu, đột nhiên ra tay đồng thời chặn trụ yết hầu của hai người, không để cho đối phương một chút cơ hội phản ứng, thậm chí bọn họ đều không thấy được Dạ Khê ra tay như thế nào!

Sắc mặt Lục Lâm cùng Lục La trắng bệch, hô hấp tắc nghẽn, tay nhỏ bé níu lấy cổ tay Dạ Khê. Nàng liền tăng thêm sức lực, tay hai người dần trở nên vô lực, khuôn mặt trắng bệch bắt đầu xuất hiện màu tím. Lúc này Dạ Khê mới mạnh mẽ vung tay, Lục Lâm cùng Lục La lui về sau mấy bước ngã ngồi trên mặt đất. Hai người kịch liệt ho khan, vuốt cổ mình, hoảng sợ nhìn Dạ Khê.

"Không có trình độ khiến địch nhân một chiêu mất mạng, chiêu thức của các ngươi chỉ như đồ bài trí mà thôi!" Dạ Khê cúi đầu trừng mắt với Lục Lâm cùng Lục La, "Ta cũng không muốn nuôi dưỡng người rảnh rỗi!"

Đinh Đang ngồi xồm trên đầu vai Dạ Khê, hướng tới Lục Lâm le lưỡi, tung ra một cái mị nhãn, mà lúc này, Tiểu Xích phốc một cái liền dính vào trên đầu Đinh Đang, biến thành mặt quỷ hướng hai người.

"Khế ước bán mình của các ngươi, ta đã lệnh cho Lan Hạ đưa đi quan phủ, các ngươi hiện tại là người tự do, muốn đi hay muốn ở thì tùy các ngươi!" tác phong của Dạ Khê vẫn trước sau như một, "Muốn đi, đáp ứng thay ta làm ba sự kiện, phải làm triệt để!"

Lục Lâm cùng Lục La kinh ngạc nhìn Dạ Khê, nhìn đôi tay bản thân mình, tự do? Bọn họ đã là người tự do?

"Chủ tử đã cứu thuộc hạ, mệnh của Lục Lâm chính là mệnh của người !" Lục Lâm đập đầu, ám chỉ bản thân muốn lưu lại.

Lục La nhìn thoáng qua Lục Lâm, ngẩng đầu hướng về Dạ Khê, mím môi, hướng tới Dạ Khê đập đầu lạy ba cái, "Tiểu thư đã cho Lục La sinh mệnh thứ hai, Lục La dù sống hay chết cũng đều là người của tiểu thư!"

Lan Hạ nở nụ cười, tiểu thư nhà nàng còn có loại sức quyến rũ này à, có thể làm người ta thần phục từ trong tâm khảm! Lúc này, một tờ giấy rớt xuống từ trên cây, Lan Hạ đi qua nhặt lên đưa cho Dạ Khê.

"Đến rất đúng lúc!" Dạ Khê ném tờ giấy xuống, "Lan Hạ, mở cửa tiếp khách!" Dạ Khê nhìn về phía Lục Lâm, Lục La, "Vừa vặn, các người cũng có thể trông thấy ngoại nhân nhiều một chút" Dạ Khê mang theo hai người đi về phía phòng khách, "Các người, trở về phòng thành thật đợi cho ta!" Dạ Khê trừng mắt Đinh Đang cùng Tiểu Xích.

Lan Hạ mở ra đại môn, thấy được người ngoài cửa thì âm thầm nhủ vậy, không mạo hiểm không nhét liếc mắt một cái, "Thì ra là Trịnh ma ma, thật sự là khách ít đến à!"

Trịnh ma ma chường mắt nhìn quần áo của Lan Hạ, sắc mặt rất là khó coi, "Tiểu nô tỳ, không biết người đến đến là ai sao?" Trịnh ma ma mắng, "Kêu tiểu thư các người đi ra nghênh đón! Giá cũng cao quá nhỉ, còn dám để Phí lão phu nhân ở bên ngoài chờ à!"

Lan Hạ liếc cổ kiệu phía sau một cái, quả thật là Phí lão phu nhân, bất quá, như thế thì sao? Lan Hạ nhủ vậy, "Tiểu thư nói, người tới là khách, có điều, sân quá nhỏ, cửa lại hẹp, chưa không được người..." Lan Hạ đứng ngay chính giữa đại môn, mà cái cửa này có đặc điểm là dù có năm người song song bước qua cũng chả có vấn đề gì à!

"Nói rất hay! Ta thế nhưng lại không biết nguyên lai Lan Hạ người còn có năng lực như thế!" Bỗng nhiên, một thanh âm già nua mà leng keng từ bên trong kiệu truyền ra, tỳ nữ nhẹ vén màn kiệu, con người sắc bén của Phí lão phu nhân quét mạnh qua Lan Hạ.

Lan Hạ nâng khăn, trên mặt toát ra một tia kinh ngạc, "Đúng là Phí lão phu nhân tự mình đến, thứ cho ánh mắt vụng về của ta!" Lan Hạ nghiêng thân mình, "Mời!"

Trịnh ma ma nghe thấy xưng hô của Lan Hạ, sắc mặt càng thêm khó coi, mà nét mặt già nua mặt mày kia của Phí lão phu nhân nhất thời trầm xuống, "Đi thôi!" Phí lão phu nhân phất ống tay áo, ám chỉ người chung quanh không cần phải gây chuyện.

Bọn họ đi vào trong sân, dọc đường không có nhìn thấy một gã thủ vệ, cũng không có nô tì nào khác, Trịnh ma ma trên mặt rất cuộc hiện lộ ra biểu cảm thì ra là thế, khinh thường liếc bóng lưng Lan Hạ một cái —— bên ngoài dát vàng, bên trong thổi rửa, chỉ là cái đồ làm bộ làm dáng chống đỡ cho cái thể diện mà thôi!

Mà ở bên trong kiệu sắc mặt Phí lão phu nhân cũng không thoải mái như người kia, lướt qua đại môn, vừa tiến vào chỗ này, bà ta liền rõ ràng có cảm giác bị một cỗ áp lực vô hình đè nén.

"Tiểu thư, Phí lão phu nhân tới chơi!" Lan Hạ đi qua cửa, nhìn thoáng qua Lục Lâm cùng Lục La giống như thần giữ cửa tự động đứng ở hai bên.

Phí lão phu nhân được Trịnh ma ma nâng đỡ hạ kiệu, đi vào phòng khách, đúng lúc nhìn thấy Dạ Khê đang phẩm trà, hơn nữa có chút ý tứ không muốn đứng dậy chào hỏi.

Phí lão phu nhân sắc bén đảo mắt qua Dạ Khê, "Tốt, tốt, tốt!" Nói liên tục ba chữ tốt, "Không hổ là con cháu Phí gia ta!" Phí lão phu nhân ngồi xuống ghé tựa một bên, "Khê nhi, ngay cả tổ mẫu mà người cũng dám lừa gạt!" Phí lão phu nhân chịu đựng tức giận, đối với Dạ Khê nói, "Bản sự rất lớn à!"

Dạ Khê buông ly trà, nhìn về phía Phí lão phu nhân, mặt lộ vẻ châm chọc, "Ta chẳng qua là thành toàn cho Phí gia, thành toàn nỗi khổ tâm của lão nhân gia người mà thôi! Trở thành người của hoàng thất, một gốc tử như ta, chịu không nổi phúc phận này à!"

Ngốc? Lão phu nhân trong lòng cười lạnh, nếu nàng ngốc, người trong thiên hạ này đều bị ngốc!"Gã sai vật là do người giết!" Lão phu nhân nhìn chăm chăm Dạ Khê, ý đồ từ trong mắt nàng có thể phát giác ra manh mối, đáng tiếc, thật làm bà ta thất vọng rồi.

"Ta giết?" Dạ Khê giống như nghe xong một chuyện cười cực kỳ khôi hài, "Ta có thể sống đến bây giờ, cũng là do ông trời thương tình à!" Dạ Khê liếc Phí lão phu nhân một cái, "Nghe nói nhị tiểu thư gần đây có giá thị trường rất tốt, xem ra thánh chỉ tứ hôn cũng sắp tới rồi, ta ở nơi này chúc mừng lão phu nhân!" Nụ cười của Dạ Khê lạnh như băng, chính là ý cười này còn chưa đạt tới đáy mắt.

"Khê nhi, người ——" lão phu nhân vừa muốn nói cái gì, lại bị Dạ Khê đánh gãy.

"Lão phu nhân, người phải hiểu rõ tình huống bây giờ, chúng ta, không hề quen biết! Bảo bối của người chính là Hi nhi đang hưởng thụ cảm y ngọc thực trong Xích Bá tước phủ kia kìa !" Dạ Khê nhắm mắt nhìn lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43

Nghe lời Dạ Khê nói, Phí lão phu nhân không có phản ứng, bà đưa mắt đánh giá bốn phía. Từ bên ngoài nhìn không ra cái gì, thế nhưng trong này, từng ngọn cây cọng cỏ, thậm chí vật trang trí mỗi một góc đều trải qua chọn lựa kĩ càng, vô cùng tinh tế, có thể nói là thượng phẩm! Nàng có năng lực gì được ở nơi như thế này?

"Phí Khê!" Phí lão phu nhân không giả vờ lời kéo nữa, gọi thẳng kỳ danh, "Chủ nhân trạch viện này, là nam nhân?" Phí lão phu nhân trực tiếp hỏi, "Người, lại đem mình đi giao dịch sao?" Nhìn Dạ Khê không chút phản ứng, đáy lòng càng thêm chắc chắn, "Con cháu Phí gia, làm sao có thể không biết liêm sỉ!" Nàng nề giờ tay vỗ lên tay vịn ghế ngồi.

"Lão phu nhân, người kiểm chế đi, người bị thương cũng không sao, chỉ là cái ghế dưới tay người, làm từ gỗ Trầm hương thượng đẳng, phá hủy, sợ là Xích bá tước phủ không đền nổi!" Dạ Khê có lòng tốt nhắc nhở.

Phí lão phu nhân vừa nghe, đầu đón trên tay truyền đến, khoe mắt liếc về ly trà trên bàn, bộ dạng muốn động tay...

"Chén trà đặc chế từ Mặc ngọc, tuy giá trị không lớn lắm, thế nhưng cũng là do một tay công tượng(thợ thủ công) đại sư tinh tế khắc mà thành!" Dạ Khê nâng ly trà lên, chậm rãi hưởng thụ, lại âm thầm nhìn Phí lão phu nhân đang phần hận, xem thần thái cứng đờ trên gương mặt già nua của bà ta, khoe môi nhếch lên tia hàn ý.

"Tiểu thư, thái độ của người như thế, thật khiến lão phu nhân thương tâm!" Trịnh ma ma nhìn chăm chăm Dạ Khê, bất mãn nàng nói năng ngạo mạn như vậy!

"Trịnh ma ma! Chủ tử chưa nói chuyện, còn chưa đến phiên nô tài người xem mồm vào!" Lan Hạ không khách khí, trực tiếp cãi lại, ánh mắt bén nhọn.

"Người!" Trịnh ma ma hận đến ngứa răng ngứa lợi, tiểu tiện nhân! Người quên người cũng xuất thân từ một tiện tỳ hay sao!

Phí lão phu nhân tròn mắt liếc Trịnh ma ma, ý bảo bà câm miệng, rồi nhìn Dạ Khê, "Phí Khê, người đã là con cháu Phí gia, ta không thể mặc kệ, không thể nhìn người nhảy vào hồ lửa! Một nữ tử chưa xuất giá, lại chẳng chút kiêng nể mà ở nhà người xa lạ, thật to gan! Người không xem trọng khuê dự chính mình sao?" Phí lão phu nhân xuất ra khí thế trường bối, trách cứ.

"Khuê dự? Ha ha..." Dạ Khê bỗng phì cười, "Phí lão phu nhân, người thật đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, lại đi quan tâm một phế vật do chính người vứt bỏ? Hồ lửa?" Lẽn mầu lướt qua gương mặt già nua của Phí lão phu nhân, "Lão phu nhân quên sao, hồ lửa này rốt cuộc do ai ban tặng cho ta!"

"Xem ra người không nghe ta khuyên dạy!" Phí lão phu nhân thở dài một hơi, thất vọng cảm thái, chỉ là đôi con người bén nhọn chưa hề dời khỏi Dạ Khê, "Bất kể thế nào, máu chảy trong thân thể người là của Phí gia, người dù sao cũng là con cháu Phí gia, người biến thành như bây giờ, ta cũng có một ít trách nhiệm!"

"Thu hồi bộ dạng giả nhân giả nghĩa này ngay đi, làm cho ta buồn nôn!"

Dạ Khê băng lãnh nói, "Phí lão phu nhân!" Đột nhiên đứng dậy, ngạo nghễ nhìn xuống Phí lão phu nhân, "Phí gia vứt bỏ, on này, ta sẽ không quên, những gì người ban tặng, những vũ nhục ta chịu, người cho ta sẽ quên đi dễ dàng như vậy sao?"

Phí lão phu nhân nhìn Dạ Khê cười nhạt, hàn ý tự đáy lòng chậm rãi khuếch trương, thân thể khẽ run, khuôn mặt từng có bao nhiêu hèn yếu trước kia, lúc này lại có lực uy hiếp kinh người! Phí lão phu nhân kinh ngạc nhìn, mờ mịt loại cảm giác có con rắn độc há mồm lao về phía mình!

Cả người như chìm vào trong một hồ băng rét buốt, trùng lớn mắt, nhìn thẳng Dạ Khê, ma xui quỷ khiến hỏi, "Người, rốt cuộc là ai?"

"Lão phu nhân?" Trịnh ma ma thấy tình hình không ổn, đỡ lấy Phí lão phu nhân, sờ đến bàn tay Phí lão phu nhân sớm đã tràn đầy mồ hôi lạnh, lo lắng nhìn bà ta, "Lão phu nhân, lão phu nhân!"

Phí lão phu nhân phục hồi tinh thần, rắn độc đã biến mất, trước mắt vẫn là gương mặt bình tĩnh của Dạ Khê, "Người đâu!" Phí lão phu nhân bỗng nhiên la lớn, "Thỉnh tiểu thư hồi phủ!" Khẩu khí có ngấm có một loại kiên định, tựa hồ đã quyết định gì đó.

Rất nhanh, mấy gã sai vặt vọt vào. Lục La cùng Lục La thấy thế nhanh nhẹn đứng chắn trước mặt Dạ Khê, đem người bảo hộ sau lưng, sát khí hung ác nhìn gã sai vặt phía trước.

Dạ Khê chậm chọc nhìn, hồ hững lướt mắt qua những người này, "Cho hai người luyện tập!" Dạ Khê để lại một câu, sau đó vững vàng ngồi xuống, tầm mắt hướng ra ngoài, thờ ơ nói, "Lưu lại bà ta!"

Lục Lâm, Lục La liếc nhau, cười âm lãnh, vừa lúc đó, cửa phòng trong chớp mắt đóng lại.

"Người muốn làm gì?" Trịnh ma ma hoảng sợ vội vàng hộ Phí lão phu nhân phía sau, hai người lui dần, cho đến khi chạm phải cánh cửa!

Lục Lâm cùng Lục La cùng nhau xông tới, tay không công kích, chiêu chiêu tàn nhẫn, gần như đem lời dạy của Dạ Khê phát huy đến mức tận cùng, ra tay trực tiếp vào tử huyệt của đối phương, không để đối phương có cơ hội trở tay, lực đạo lớn gấp đôi bình thường.

Máu tanh, rất nhanh tràn ngập trong không khí.

"Người muốn làm gì! Giết người, giết người!" Trịnh ma ma kinh hô, mà giờ khắc này căn bản không ai thèm để ý tới. Sắc mặt Phí lão phu nhân tuy rằng đã sợ hãi đến tái nhợt, nhưng cũng cực lực khiến cho mình bình tĩnh, hai tròng mắt xuyên qua máu tanh nhìn thẳng vào Dạ Khê.

Lục Lâm, Lục La hai tay đầy máu tươi tới trước mặt Dạ Khê, cúi đầu, biểu thị hai người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Dạ Khê mí mắt cũng không nâng, lạnh nhạt ném ra câu, "Quá chậm!" Nhìn đến hai bà lão đang xụi lơ trước cửa phòng kia, nhú mày cười, "Tiễn khách!" Rồi xoay người rời đi.

Lan Hạ vuốt ngực, tránh khỏi thi thể tới trước mặt hai người, "Phí lão phu nhân, Trịnh ma ma, mời trở về! Hay là hai người muốn được bọn họ đưa tiễn?" Chỉ chỉ hai người bàn tay đầy máu Lục Lâm, Lục La.

Trịnh ma ma hoàn hồn, vội vàng đỡ lấy Phí lão phu nhân, đẩy cửa ra, lão đảo chạy ra, lên kiệu, khăn trương sai người rời khỏi nơi quỷ quái này!

Phí lão phu nhân tê liệt ngồi trong kiệu, dạ dày nhộn nhạo, hơi thở vẫn còn mùi máu tanh gay mũi. Trước mắt là hình dạng những người vừa chết đi lúc này, nhần nhin nhắm hai mắt lại, hai tay siết chặt, đôi môi mím thành một đường thẳng.

Trở lại Xích bá tước phủ, Phí lão phu nhân trực tiếp về phòng mình, rồi lập tức ngã xuống! Ba ngày sinh bệnh, khiến toàn bộ Xích bá tước phủ đều hoang mang.

"Tổ mẫu, người nhanh khỏe!" Phí Hi ở bên cạnh phụng dưỡng Phí lão phu nhân. Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân đứng một bên, nghi hoặc.

"Nương, đã xảy ra chuyện gì? Lúc ra ngoài người còn rất tốt, sao vừa trở về lại biến thành như vậy?" Nhị phu nhân tiến lên, quan tâm hỏi.

Phí lão phu nhân vừa nghe đến tiếng nói của Nhị phu nhân, mở mắt nhìn chòng chọc bà, ánh mắt như sói đói muốn xé nát con mồi.

Nhị phu nhân hoảng sợ lui ra sau, tay ôm ngực, khóe miệng co giật, "Nương?"

"Tổ mẫu?" Phí Hi nâng Phí lão phu nhân đang muốn đứng dậy lên, sau lưng đặt một cái đệm.

Phí lão phu nhân nhìn Phí Hi, đáy mắt có hồi hận, giọng tay vuốt gò má nàng. Thế nhưng, trong đầu lại đột nhiên hiện lên thi thể nằm đầy đất, còn có gương mặt lạnh như băng của Dạ Khê, cùng đôi con ngươi đậm mạc đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Đợi đến khi Dạ Khê ngủ trọn một giấc, trở lại phòng khách, bên trong thi thể đã được xử lý sạch sẽ, mùi tan ra từ lâu, giống như nơi này chưa từng xảy ra án mạng.

Đình Đang điệu ngoạn cuộn tròn thân mình, còn Tiểu Xích ở trên cái bàn nhảy nhót từng hồi, đùa bắt diệp nhạc hồ. Dạ Khê đứng ở ngoài cửa, nhìn cảnh sắc bên ngoài, hỏi Lục Lâm cùng Lục La bên cạnh, "Các người có cảm giác gì đối với lão già kia?" Dạ Khê dò hỏi.

Lục La nghĩ nghĩ, nói với Dạ Khê, "Cái lão thái bà kia, nghĩ một đằng nói một nẻo, làm ta thấy giống như lão hồ ly" Lục La nói xong, hướng về phía Lan Hạ thề lưỡi, rồi lại cẩn thận nhìn về phía Dạ Khê.

Lục Lâm nói tiếp nói, "Từ trong ánh mắt về mặt tiết lộ toàn bộ cảm xúc của bà ta, không khó nhìn ra bà ta không hề có ý tốt với tiểu thư" Lục Lâm nhìn về phía Dạ Khê, hơi hơi hé miệng.

Nghe xong lời nói của hai người, Dạ Khê gật đầu, "Sát ngôn quan sắc (dựa vào sắc mặt đoán ý nghĩ của người khác), rất tốt". Dạ Khê xoa đầu Đình Đang, "Bất quá, thân thủ vẫn cần tăng mạnh! Lực đạo, động tác cũng không đạt yêu cầu."

"Tiểu thư, lúc trước người nói, cấp cho hai người bọn họ làm xiêm y, vừa vặn một lát nữa nô tì đi qua cửa hàng lấy quần áo, có cần dẫn bọn họ đi đo kích cỡ một chút không ạ?" Lan Hạ thấp giọng hỏi Dạ Khê.

Dạ Khê bắt gặp được sự chờ mong trong mắt Lục Lâm cùng Lục La, câu môi cười, "Cũng tốt, nghen lâu như vậy, hôm nay liền mượn cơ hội này hảo hảo đi ra ngoài dạo một vòng, tiện thể làm quen Vĩnh Giang thành một chút, về sau cũng dễ làm việc hơn" Lục Lâm cùng Lục La nghe xong, trên mặt giấu không được vui sướng tràn đầy, nhưng nhận thấy được Dạ Khê nhìn chăm chú, lại đều vội vàng nhin xuống. Dạ Khê lắc đầu, vẫn là tâm tính trẻ con, "Nhớ mang đủ bạc!" Dạ Khê dặn Lan Hạ.

Một lúc sau, Lan Hạ vừa mang theo Lục La cùng Lục Lâm bước ra cửa, đã bị người tiến đến ngăn trở đường đi.

"Lan Hạ cô nương!" Gã sai vặt kia nhìn Lan Hạ, giống như thấy đứa bé tìm được mẹ, kích động thiếu chút lệ rơi đầy mặt, "Cuối cùng cũng nhìn thấy người a!"

"Người đây là có việc gì?" Lan Hạ nhú mày, người tới là gã sai vặt của Xích Bá phủ.

"Tiểu nhân y theo mệnh lệnh lão phu nhân, mang bái thiếp đưa tới cho đại tiểu thư." Gã sai vặt cẩn thận liếc về phía cánh cửa một cái, nuốt nuốt nước miếng, "Làm phiền Lan Hạ cô nương đem bái thiếp giao cho đại tiểu thư!" Gã sai vặt từ trong lòng đem bái thiếp lấy ra đưa cho Lan Hạ.

Lan Hạ tiếp nhận, lật xem, dư quang liếc đến góc đường xa xa, gật đầu, "Cũng được, giao cho ta đi."

"Tiểu nhân tạ ơn cô nương!" Gã sai vặt nói xong, vội vã chạy nhanh rồi đi, giống như tiếp tục ngây ngốc thêm một phút đồng hồ ở chỗ này sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng không bằng.

Đội gã sai vặt kia biến mất, một nữ tử ẩn giấu ở chỗ tối đi ra, nữ tử nhìn lướt qua phương hướng gã sai vặt rồi đi, sau tiến đến trước mặt Lan Hạ, ghé sát tai cùng Lan Hạ nói một hồi lâu.

Lan Hạ nhú mày lại, gật đầu, "Ta đã biết, người đi về trước, nhớ chú ý hướng đi của bọn họ, bản thân cũng cẩn thận chút, đừng làm cho lão phu nhân phát hiện. Đây là một ít bạc vụn, người trước cầm đi" Lan Hạ từ trong tay áo lấy ra một cái hủ bao, đưa cho đối phương, "Không cần từ chối, trong nhà người còn nhiều chỗ cần dùng bạc!"

"Lan Hạ tỷ, ta đây sẽ không khách khí, người yên tâm, ta bây giờ là đang ra ngoài mua đồ ăn, không ai phát hiện đâu." Nữ tử lộ ra cảm kích cười với Lan Hạ, mà sau xoay người rồi đi.

Lục Lâm cùng Lục La liếc nhau, hiểu ý tự động trở lại trong viện, Lan Hạ tức khắc đi đến phòng Dạ Khê, đem bái thiếp giao cho nàng.

Dạ Khê xem xong nội dung, thú vị thưởng thức, "Xác định là lão phu nhân tự tay viết?" Dạ Khê hỏi Lan Hạ.

"Là lão phu nhân bút ký, nô tì sẽ không nhìn lầm." Lan Hạ nói, "Tiểu Đào vừa mới nhân cơ hội đến đây truyền lời, lần này Xích Bá phủ tỵ hội là ý nghĩ nhất thời nảy ra của lão phu nhân, bà ta sau khi trở về liền bệnh nặng một hồi, hôm nay vừa có thể xuống đất, liền bắt đầu sai người thủ chuẩn bị chuyện này, là ba vị phu nhân cùng nhau lo liệu." Lan Hạ đặc biệt nhắc nhở nói.

Dạ Khê nhìn về phía Lan Hạ "Đại phu nhân, tam phu nhân cùng nhị phu nhân từ trước bất hòa, đây là sự tình mà trên dưới Xích Bá phủ đều biết, cho dù không đề cập đến lợi ích của mỗi người, ba người bọn họ cũng không có khả năng hợp tác cùng nhau!" Lan Hạ kiên định nói, "Lần này các nàng ba người thể nhưng vứt bỏ ngăn cách, cùng quản lý, phương diện này, nhất định có âm mưu!"

Dạ Khê nghe xong, ý cười nơi khóe miệng càng thêm thần bí, "Ta chờ lại cho bà ta một cái mạng già, nhanh như vậy đã đến báo đáp!" Dạ Khê phát phát bái thiếp trong tay, ném lên trên bàn, "Lão già kia tự mình chấp bút mời, ta đây đường đường là Xích Bá phủ đại tiểu thư nếu như không tham dự, chẳng phải là quá mức bất hiếu rồi sao?" Dạ Khê cười nhạo một tiếng, trong con ngươi sắc bén xẹt qua một tia lệ khí.

Lan Hạ chần chờ một chút, nhìn về phía Dạ Khê, "Tiểu thư, nô tì sợ lão phu nhân muốn vận dụng lực lượng của dòng họ, nếu là như thế, tiểu thư sau này ở Đại Dao quốc, sợ là khó có thể sống yên ổn!" Lan Hạ hé miệng nói, "Danh hào bất hiếu một khi áp đặt xuống trên người tiểu thư, sau này sợ là muốn _____"

Dạ Khê đậm cười nhìn Lan Hạ, "Tiểu thư nhà người một không cầu con cháu hoàng tộc, hai không thêm vinh hoa phú quý, ba không cần cổ hủ xú nam nhân, bất hiếu thì sao? Lời đồn đãi chuyện nhảm lại không kiếm được cơm ăn! Ân ——" Dạ Khê đột nhiên quý dị cười, "Nếu Lan Hạ người lo lắng nhân duyên tốt của chính mình bị tiểu thư ta phá hư, ta có thể lo lắng hiện tại tìm cho người một cửa hôn nhân tốt rồi nhì! Ân, loại gia đình gì đây? Cửa nhỏ nhà nghèo tự nhiên không được, hoàng tộc cũng không được, là quốc công phủ? Hầu phủ? Hay là bá tước phủ?" Dạ Khê làm bộ đau khổ suy nghĩ.

"Nha! Tiểu thư, người biết Lan Hạ không có ý tứ này!" Lan Hạ mặt đỏ lên, giận dữ nhìn Dạ Khê, chân tay luống cuống, "Lan Hạ chính là hầu hạ tiểu thư! Thành thân? Tiểu thư cũng dám nói! Hừ! Lục Lâm cùng Lục La đang đợi ở ngoài, nô tì phải đi đây!" Lan Hạ thở phào nói xong, xoay người lui ra.

"Lan Hạ tỷ tỷ, mặt của người sao lại hồng như thế a?" Lục La kinh ngạc nhìn Lan Hạ, tò mò hỏi, "Tiểu thư trách cứ người hả?"

Lan Hạ ho khan một tiếng, xấu hổ sờ sờ gò má, trừng mắt cái tiểu lấm miệng Lục La, "Tiểu hài tử gia gia, biết cái gì!" Nói xong, một bước rồi đi trước.

Lục La hướng tới Lục Lâm bĩu môi, nhún nhún vai, hai người nói gót đi theo.

Xích Bá phủ, nô tì, gã sai vặt đã vội thành một đoàn, sân các nơi thậm chí là các góc đều được quét dọn cẩn thận, nhóm bà tử cũng liên tục ra ra vào vào, chuyển này chuyển kia.

Tam phu nhân mở hủ đầy đầu, phe phẩy khăn về phía chi thứ hai, "Nhị tẩu!" Tam phu nhân thở mạnh ngồi vào ghế tựa, vội vàng uống một ngụm nước, "Đều làm thỏa đáng chứ!"

"Ta nơi này cũng làm tốt lắm." Nhị phu nhân buông sổ ghi chép trong tay, giật giật cánh tay, "Đi đến chỗ đại tẩu nhìn một cái xem sao?"

"Được, đi! Lần này vạn vạn không thể xảy ra sự cố!" Tam phu nhân thở dài nói.

"Đại tẩu!" Nhị phu nhân cùng tam phu nhân vào phòng.

"Các người đến, vừa vặn, đây là người vừa mới chọn ra, nhìn một cái!" Đại phu nhân chỉ vào bảy tám nữ hài trước mặt.

Nhị phu nhân đánh giá một vòng, gật đầu, "Ánh mắt đại tẩu luôn luôn vô cùng tốt."

"Có thể từ trong miệng người nghe được lời nói này ta coi như không có uống phí tâm tư!" Đại phu nhân cảm khái, hướng về phía tam phu nhân cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Phí Hi nhìn người trong phủ lo trong lo ngoài, lạnh nhạt thờ ơ, không chút quan tâm. Càng trầm mặt hơn nhiều so với ngày thường, ánh mắt thêm vài phần âm lãnh, không giống Phí Hi lỗ mãng trước kia chút nào. Có điều lúc này, đã không ai dư thừa tinh lực đi phát hiện. Phí Hi đóng cửa sổ, trở lại đầu giường, vô thức lấy thứ gì đó trong gối đầu nhét vào tay áo.

"Tiểu thư, đến thời gian thỉnh an lão phu nhân!" Lúc này, thanh âm tỷ nữ từ ngoài cửa vang lên, khóe mắt Phí Hi thoáng hoảng loạn, đáy mắt lướt qua tia mê mang, cúi đầu không hiểu nhìn hai tay mình, rồi vỗ vỗ mặt để duy trì thanh tỉnh, "Ta biết rồi." Phí Hi cười nhạt trả lời.

Sửa soạn xong xuôi, Phí Hi ra cửa, dọc đường về mặt mang nụ cười nhìn mọi người xung quanh bận rộn, "Xem ra mọi người rất xem trọng yến hội lần này!"

"Nô tỳ nghe tỷ tỷ bên cạnh phu nhân nói, đã mời được Tam hoàng tử tham gia!" Tỷ nữ ý vị thâm trường quay sang Phí Hi nói.

Phí Hi giật dử liếc mắt nhìn tỷ nữ, "Người lại huyền thuyên!" Lát sau, sắc mặt Phí Hi dần tối lại, "Ta cảm giác Tam công chúa đối ta có địch ý, năng lượng như rất không thích ta." Phí Hi thì thào.

"Tam hoàng tử thích là được rồi! Đúng không, tiểu thư?" Tỷ nữ tiếp tục trêu chọc, "Huống hồ, Tam hoàng tử yêu mến tiểu thư là chuyện mọi người đều biết, Tam công chúa vì nể mặt Tam hoàng tử, sẽ không dám gây bất lợi cho tiểu thư a. Người đừng suy nghĩ nhiều."

"Người cũng hiểu biết nhiều thật!" Gương mặt Phí Hi đỏ lên, vận khăn, không để ý đến tỷ nữ nữa, vội vã đi về phía trước.

Tỷ nữ nhún vai, cười cười, gấp gấp đuổi theo sau.

Phí Hi nhẹ nhàng đến trước cửa, vừa lúc gặp phải Ngô ma ma từ bên trong đi ra, nhỏ giọng dò hỏi, "Ma ma, Tổ mẫu thế nào?"

"Lão phu nhân đã ngủ được một lúc, lại sắp đến giờ uống thuốc, lão phu nhân phân phó, Nhị tiểu thư tới, gọi người vào gấp, có điều, người đừng kinh động lão phu nhân." Ngô ma ma bình thản nói.

"Ta đã biết, ma ma yên tâm, ta sẽ cẩn thận!" Rồi nghiêng đầu qua người bên cạnh, "Đi xem thử thuốc nấu cho Tổ mẫu đã xong chưa?" Liền đẩy nhẹ cửa mà vào.

Ngô ma ma quay người nhìn Phí Hi, đáy mắt xuất hiện tia lãnh ý, lại nhìn mấy người bận rộn qua lại, hàn ý nơi khóe miệng càng sâu.

Phí Hi đóng cửa lại, lặng lẽ đến trước giường Phí lão phu nhân, trên mặt mang ý cười. Vừa muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên có một loại cảm giác như điện giật kéo tới, thân thể Phí Hi run lên, không hề biết nguyên do. Mở mắt ra lần nữa, trong mắt Phí Hi chỉ còn lại ánh nhìn dữ tợn, từ từ lấy vật trong tay áo ra, cầm trong lòng bàn tay.

Phí lão phu nhân bất ngờ mở to mắt, nhìn Phí Hi gần trong gang tấc, Phí Hi liền thuận tay đem vật trong tay giấu đi.

"Hi nha đầu, tới rồi mà không đánh thức Tổ mẫu." Phí lão phu nhân động dậy thân thể, thờ phào nhẹ nhõm.

"Nhìn Tổ mẫu ngủ say, nên không muốn quấy rầy." Phí Hi trả lời, ngồi xuống một bên giường.

Phí lão phu nhân muốn nhìn thấy thần sắc Phí Hi, nhưng nàng ta lại ngồi ngược sáng, cả khuôn mặt đã bị ánh nắng che khuất, xem không rõ ràng lắm,

khẩn trương trong lòng Phí lão phu nhân dần lắng lại, "Mẫu thân con đã nhiều ngày bận bịu việc yến tiệc, con phải theo mẹ học quy củ cho tốt, đến lúc cần dùng đến."

"Dạ." Phí Hi gật đầu, "Tổ mẫu, dự định xử trí tiện nhân kia thế nào?" Khẩu khí có phần cứng rắn, tựa hồ đang ản ản điều gì, "Tam hoàng tử..."

Phí lão phu nhân nhíu mày, nhắm mắt lại che đi ánh mắt trời chói mắt, "Tổ mẫu đã nói với con, nó đã không còn là uy hiếp! Nhưng mà, mặc kệ thế nào, người có thể nắm chắc trong tay mới an tâm được! Chuyện này con không cần quan tâm."

"Tổ mẫu dự định chỉ giam giữ nó thôi sao?" Trong khẩu khí lộ ra chút không vui.

"Người?" Phí lão phu nhân cảnh giác đứng dậy, muốn xem cho rõ ràng, nhưng là...

Phí Hi bất ngờ vươn tay giữ lấy miệng Phí lão phu nhân. Bà ta kinh ngạc vừa định mở miệng, thứ trong tay Phí Hi đã chui ngay vào trong, theo động tác nuốt xuống, đi vào trong thân thể.

"Người... là ai?" Nói xong, người đã lâm vào hôn mê.

Phí Hi buông tay ra, chậm rãi đứng dậy, rồi bình tĩnh đi ra ngoài. Nàng ta vừa rời phòng, thân thể Phí lão phu nhân bắt đầu run rẩy kịch liệt, trên bụng, có một cái gì đó đang nổi lên chuyển động tới lui. Phí lão phu nhân ngồi xuống la lớn, hai tròng mắt trợn trừng, đồng tử trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu, miệng há to thở hổn hển.

Ầm- Cửa bị mở ra, có người nghe được tiếng la chạy tới, "Lão phu nhân, lão phu nhân!" Mà sau đó, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân cũng gấp gấp chạy vào.

"Xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân nhìn Phí lão phu nhân ngồi trên giường, nhíu mày hỏi.

"Tranh cãi ầm ĩ cái gì? Chuyện bé xé ra to!" Con người màu đen của Phí lão phu nhân đảo qua từng người, "Không có ai chết cả, chẳng qua ta gặp ác mộng mà thôi." Tỷ nữ bên cạnh vội vàng lấy khăn ra lau mồ hôi trên mặt cho Phí lão phu nhân.

Phí lão phu nhân tựa người ở đầu giường, lạnh lùng nhìn ba vị phu nhân, "Có việc? Quan hệ giữa các người từ lúc nào trở nên tốt như vậy?" Khẩu khí mang theo châm chọc.

Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân liếc nhau, cảm thấy lão phu nhân hôm nay có chỗ nào không đúng, Nhị phu nhân đứng ra, "Nương, ngài không sao chứ? Có chỗ nào khó chịu sao? Cần thỉnh ngự y đến xem một chút không?"

"Không có bệnh cũng thành bệnh!" Ánh mắt Phí lão phu nhân quét qua Nhị phu nhân, làm cho Nhị phu nhân bất giác run lên, lập tức ngậm miệng.

"Nương, chuyện người phân phó lúc trước đã làm tốt, chỉ là mấy đứa nhỏ, còn cần nương tự mình lựa chọn." Đại phu nhân hướng Nhị phu nhân nháy mắt, "Chuẩn bị cho yến tiệc đã sắp hoàn thành, người đã mời đến." Đại phu nhân nói tiếp, "Chỉ là, phía Đại tiểu thư..." Đại phu nhân có hơi khó xử, "Nương, dù sao cũng là cốt nhục Phí gia, thật sự muốn mang đến Từ đường, việc này...quá tàn nhẫn!"

"Chuyện đó các người không cần nhúng tay! Tiện nhân kia ta sẽ đích thân xử lý!" Phí lão phu nhân nhắm hai mắt lại, "Ta mệt mỏi, ra ngoài hết đi!"

Ba người liếc nhìn nhau, tuy rằng lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng không ai dám hỏi lại, chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra ngoài, hơn nữa, những người khác cũng bị đuổi ra khỏi phòng.

Phí lão phu nhân nằm trên giường, đáy mắt xuất hiện đạo hồng quang, người đã nặng nề đi vào giấc ngủ.

Phí Hi trở lại phòng mình, trong tay siết chặt một cây cương châm, ngo ngắc nhìn về hướng tòa viện nơi Phí lão phu nhân ở, khanh khách cười ra tiếng, "Chết, chết đi, đi tìm chết, đi tìm chết đi!" Hẳn là của ta, Tam hoàng tử là của ta, người chết đi, tiện nhân! Ha ha---" Giờ phút này, Phí Hi nào có đáng đáp của một tiểu thư khuê các? Gương mặt ản ản hiện trong bóng tối càng trở nên dữ tợn, xấu xí tựa ma quỷ. \

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Vài tỷ nữ vây quanh Phí lão phu nhân, cẩn thận trang điểm cho bà ta. Phí lão phu nhân thần sắc ảm đạm, hai tròng mắt ản ản chứa mộng lung, cả người phi thường suy sút. Phí lão phu nhân nhíu mày thành một đường, có thể cảm giác được bản thân nhất định là quên cái gì đặc biệt quan trọng, thậm chí đây là

chuyện không hề tầm thường! Đến cùng là cái gì? Phí lão phu nhân vắt hết óc suy xét , thế nhưng, mỗi lần đến thời điểm như nghỉ ra cái gì, đầu liền bắt đầu từng đợt đau đớn, ngực cũng đau nhức , ngăn cản năng tiếp tục dòng hồi tưởng.

"Lão phu nhân, ngài ra rất nhiều mồ hôi lạnh!" Tỳ nữ chạm vào trán Phí lão phu nhân, sốt ruột nói.

lão phu nhân một tay chột nắm chặt tấm vải trải giường, cả người rung mình một cái, đáy mắt cấp tốc xẹt qua một tia màu đỏ, lại ngừng đầu, khôi phục lại thần sắc như cũ, ánh mắt sắc bén đảo qua tỳ nữ kia, sau hướng ra phía cửa mà đi.

Dạ Khê đứng ở trước cửa Xích Bá phủ, con ngói đậm mực đảo qua đại môn đang có người ra vào tấp nập, hai tay ôm Đình Đang vào trong lòng, hơi nghiêng đầu, "Nói bọn họ cùng đi vào đi!" Dạ Khê âm thanh nói với Lan Hạ.

"Tiểu thư yên tâm." Lan Hạ cung kính đứng ở một bên, tầm mắt ngăm liếc về một góc đường mà nơi đó Lục Lâm cùng Lục La hai người hướng tới chỗ này gật gật đầu, dễ dàng lẫn vào một đội mua hàng, thuận lợi tiến nhập Xích Bá phủ.

"Đến cùng là có trò hay gì đang chờ bốn cô nương đây? Chờ mong a!" Dạ Khê khoe môi chứa một tia hàn ý, "Lão già kia ngàn vạn cũng đừng làm cho ta thất vọng!" Nói xong hướng Xích Bá phủ đại môn đi đến.

Lan Hạ trước một bước đem bài thiếp đưa cho người gác cửa, mà Dạ Khê chân trước vừa bước vào đại môn, phía sau liền truyền đến một trận tiếng vó ngựa, đi kèm là thanh âm càn rỡ của một nữ tử, "Cút ngay, tránh ra cho bản công chúa, cút ngay! Muốn chết , mau cút đi chỗ khác!"

Mọi người hốt hoảng né tránh , thậm chí nhảy chồm vào một cái quán nhỏ, chật vật thoát ra khỏi nơi nguy hiểm, tóm lại nơi ngựa đi qua không thể nghi ngờ là gà bay chó sủa.

"Tránh ra! Mau tránh ra!" Trong giọng nói tràn ngập hoảng sợ.

"Tiểu thư!" Lan Hạ hoảng sợ hô, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, kinh hoàng đứng một chỗ không biết làm sao.

Đúng lúc này, Dạ Khê sau khi nghe được mặt thanh âm càng ngày càng gần, tiếng vó ngựa càng ngày càng vang dội, nàng không chút hoang mang xoay người, một con ngựa hướng nàng phóng như điên, mắt thấy Dạ Khê sẽ bị dẫm nát dưới vó ngựa.

Dạ Khê hai mắt ngoan lệ nhìn chăm chăm một đôi mắt ngựa, thần sắc dị thường bình thản, mọi người kinh ngạc nhìn, đều cảm giác Dạ Khê điên rồi.

Mà ngay lúc con ngựa phóng hai chân trước lên thì đột nhiên dừng lại trên không trung, miệng phát ra thanh âm đau đớn cực kì thê thảm, từ trên lưng ngựa nữ hài càn rỡ kia bị hất văng xuống đất. Con ngựa kia ngã vật xuống, tứ chi bắt đầu run rẩy, miệng sùi bọt trắng hếu.

Nữ tử bị rớt xuống, lăn tròn xuống mấy bậc thềm, thân thể đụng phải cột đá mới dừng lại, trán đập vào cái cột, lưu lại một vệt máu dài.

Đình Đang tròn mắt, hèn mọn liếc mắt con ngựa run rẩy nước miếng trên đất một cái, sau liếm ngón tay Dạ Khê một chút, rồi liền hí mắt, rụt rụt cái cổ.

Chung quanh đều là thanh âm kinh thán, ánh mắt tò mò nhìn Dạ Khê, đều khiếp sợ vì Dạ Khê có thể tìm được đường sống trong chỗ chết!

Ngay sau đó, từ phía sau có mấy con ngựa vồ vàng đuổi theo, đi đầu không ngờ lại là Trác Thụy Long, phía sau hẳn là hai tên bạn tốt kia —— Tôn Phụng cùng Tân Nghĩa Hữu, còn lại là một đội thị vệ cùng tỳ nữ.

"Cầm nhl!" Trác Thụy Long một phen niu chặt dây cương, từ trên ngựa nhảy xuống, chạy đến nữ tử trước mặt, xem xét thương thế.

"Đây là làm sao?" Giờ phút này, nhị phu nhân nghe nói vội vàng một đường chạy chậm mà đến, thấy người bị thương ngoài cửa, sợ hãi vạn phần, "Tam công chúa? Tam hoàng tử? Đây ——" nhị phu nhân nhíu mày, ánh mắt không vui đảo qua Dạ Khê bên cạnh, "Ai lớn gan muốn chết vậy hả, dám can đảm đứ thương công chúa hoàng tộc!"

"Tam ca! Đau quá!" Nữ tử đo đỏ đôi mắt, cực độ ủy khuất nói, tầm mắt đảo đến trên người Dạ Khê, đáy mắt phụt ra một cổ sát ý, cánh tay thông thả nâng lên, "Nữ nhân đáng chết này!"

Trác Thụy Long theo ngón tay nữ tử nhìn qua, lúc này mới chú ý tới Dạ Khê, hẳn nhíu mày liếc mắt đánh giá Dạ Khê một cái, lại chuyển qua hướng đoàn ngựa đi đến, "Vào cung thỉnh ngự y đến đây! Xem công chúa bị thương ở đâu?"

"Lại là nguoi!" Nhị phu nhân chán ghét trừng mắt Dạ Khê, "Sao chối!" Bà ta còn định nói thêm cái gì, chợt nghĩ đến kế hoạch hôm nay, liền nuốt trở vào, hung hăng quát liếc mắt Dạ Khê một cái, "Tam hoàng tử, vẫn nên đỡ tam công chúa vào trong phòng nghỉ ngơi, đợi ngự y chẩn trị mới tốt a!" Nhị phu nhân nịnh nọt nói.

Ánh mắt âm lãnh của Dạ Khê đảo qua nhị phu nhân, tay đè lại Đình Đang muốn nổi bão, châm chọc nói, "Cho dù là công chúa, cũng không thể coi mạng người như cỏ rác!" Dạ Khê lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ tử trong lòng Trác Thụy Long, cũng chính là tam công chúa Trác Cầm, "Bản thân muốn chết cũng không sao, không cần liên lụy đến người vô tội!" Nói xong, Dạ Khê xoay người bỏ đi, để lại cho mọi người một cái bóng lưng lãnh ngạo (băng lãnh - ngạo nghễ).

"Người!" Nhị phu nhân nghe xong lời nói có ý cả gan làm loạn của Dạ Khê, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

"Vẫn là nhanh chóng mời ngự y chẩn trị, vây quanh ở nơi này rất không ra thể thống gì!" Tôn Phụng nhắc nhở nói.

Trác Thụy Long ôm lấy Trác Cầm vào trong phủ bá tước, người vây quanh xem náo nhiệt lúc này mới tản ra, Tôn Phụng cùng Tân Nghĩa Hữu liếc nhau, con ngựa chết trước cửa, trầm mặc theo vào.

Dạ Khê đi vào trong viện, nhìn những gương mặt xa lạ chung quanh, cố ý tìm cái góc không người ngồi xuống, sau truyền cho Lan Hạ một ánh mắt. Lan Hạ gật đầu, nhẹ nhàng biến mất ở trong đám người.

Lan Hạ rời đi không bao lâu, một tỷ nữ dường như không có việc gì hướng tới Dạ Khê đi tới, nhưng cũng không dừng lại, đúng lúc xẹt qua bên cạnh Dạ Khê, đồng thời âm thanh hướng Dạ Khê nói vài cái chữ —— cẩn thận lão phu nhân! Rồi liền biến mất vô tung vô ảnh.

Dạ Khê nhíu mày, đang định tìm cái việc vui giết thời gian, đột nhiên xuất hiện hai bà tử, đem Dạ Khê bao bọc ở bên trong.

"Tiểu thư ngoan ngoãn cùng nô tì đi đến nơi này!" Một cái bà tử hung ác trừng mắt Dạ Khê.

Dạ Khê câu môi cười, gật đầu, tỏ vẻ bản thân thật nghe lời, sẽ không lên tiếng, đồng thời, Đinh Đương tức khắc nhân cơ hội này lùi đi.

"Một cái súc sinh mà thôi, không cần lãng phí thời gian"

Một gã bà tử làm bộ muốn đuổi theo Đinh Đương, một người khác nhẹ giọng trách cứ nói, "Chú tử còn đang chờ đây"

Tôn Phụng vừa nghe hạ nhân nói cái gì xong, chợt vô tình vừa vặn nhìn thấy Dạ Khê bị người mang đi, liền đuổi gã sai vặt âm thầm theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Lão phu nhân cũng không ngại phiền phức!" Dạ Khê lạnh lùng nói, tùy ý chọn một cái ghế mà ngồi xuống, hất vạt áo, liếc mắt nhìn Phí lão phu nhân. Lão bà vốn thần thanh khí爽 lúc trước, hiện giờ hai tròng mắt hờn sâu, đầy tơ máu, khiến nếp nhăn trên mặt càng sâu, tinh thần cực kém.

Phí lão phu nhân nhìn chằm chằm Dạ Khê, con ngươi khẽ run, đôi tay nhăn nheo nắm lấy tay vịn ghế, khàn giọng hỏi, "Người, rốt cuộc là ai?"

"Ta?" Dạ Khê nhìn Phí lão phu nhân, nhìn một đôi con ngươi mê man cùng nghi ngờ, cười châm chọc, "Người nói đi? Bá tước phu nhân?" Dạ Khê dùng giọng điệu xa lạ hỏi ngược lại.

"Người không phải!" Phí lão phu nhân dường như nghĩ tới điều gì, liên tục lắc đầu phủ quyết, "Người không phải! Người là ai?" Vừa lúc đó, có thứ gì đó ngổ ngàng trên mu bàn tay Phí lão phu nhân, nó di chuyển dưới da, đột nhiên bị đau đớn kích thích, bà ta gào lên một tiếng rồi linh hoạt đứng dậy từ trên ghế.

Dạ Khê nhìn, nhíu mày, lão bà này rốt cuộc đang giờ trò quỷ quái gì?

"Khắc khắc - Khắc khắc" Phí lão phu nhân bỗng cười quỷ dị, tiếng cười bén nhọn âm trầm kinh hãi, người bắt đầu chồm tới gần Dạ Khê. Mà ngay lúc này, Dạ Khê chú ý đến, tròng mắt Phí lão phu nhân đã biến thành màu đỏ! "Ăn ngon, ăn ngon" Phí lão phu nhân tri động nói ra hai chữ này, hai tay đuổi thẳng, muốn tóm lấy đối phương.

Cửa lớn bất ngờ mở ra, âm phong đập vào mặt, sát khí bủa vây, bảy tám tỷ nữ rất nhanh đã bao vây Dạ Khê lại. Những người này, ánh mắt đại ra, giọng tay muốn bắt người, trong miệng không ngừng thêu thảo tiếng kêu quỷ dị.

Những người này đang bị điều khiển sao? Dạ Khê thầm suy nghĩ, tay nắm lên một cái ghế ném vào bọn tỷ nữ, thừa dịp họ chưa kịp phản kháng, nhanh nhẹn chạy ra ngoài phòng. Nhưng không cho Dạ Khê thở gấp một hơi, từ trong viện lại ủa ra một đám nam nữ kì quái, bộ dạng y hệt tỷ nữ trong phòng.

Chỉ là, đám người trước mắt, hai tay dính đầy máu tươi, trên mép vẫn còn lưu lại dòng máu đang chảy. Từ trong miệng phát ra tiếng kêu quỷ dị, ánh mắt hưng phấn tập trung trên người Dạ Khê, dường như xem nàng chính là mục tiêu kế tiếp.

Dạ Khê nhủ mày, nàng rất ghét bị người ta xem như con mồi, hơn nữa còn là một đám quái vật ma không ra ma, người không ra người! Dạ Khê cúi đầu, sợi tóc vừa vắn che khuất lãnh mầu.

Meo meo -

Bất thành linh, Đinh Đang nhảy vọt ra, móng vuốt sắc bén cào lên khuôn mặt bọn họ, rồi dừng trước mặt Dạ Khê, tư thế công kích hướng người đối diện gầm lên, bộ lông dựng đứng, đề phòng nhìn chăm chăm phía trước.

Người bị đánh trúng hoảng sợ lui về phía sau, trong miệng phát ra thanh âm sợ hãi, vậy mà vẫn không hề rời đi. Phí lão phu nhân trong phòng gọi một mệnh lệnh, bọn quái vật trong viện lập tức hành động, cùng hướng về Dạ Khê mà tấn công.

Dạ Khê trấn định đứng tại chỗ, tia cười tàn nhẫn thoáng qua, sẵn sàng phản kích.

Người áo trắng ngoài cửa, Tôn Phụng, nhìn đáng điệu Dạ Khê không chút hoang mang, cực kỳ kinh ngạc. Mắt thấy nàng sẽ bị bao vây, Tôn Phụng chưa kịp suy nghĩ, đã phi thân lên, đập qua vai bọn người quái dị, cánh tay ôm lấy eo Dạ Khê, trong nháy mắt mang nàng cách xa nơi nguy hiểm.

Đinh Đang không vui nhìn Dạ Khê bị ôm đi, sau một khắc, thân thể nhỏ bé trong chớp nhoáng đã bị bảy quái vật bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Dạ Khê chau mày lại, có phải nam nhân cổ đại đều thích ôm nữ nhân như thế này không hả? Trừng mắt bạch y nam tử, "Ôm đã đủ chưa?" Dạ Khê nhíu mày chất vấn.

Tôn Phụng nhìn Dạ Khê trong lòng, lộ ra một chút ý cười, "Là ta cứu ngươi, thế nhưng một câu cảm ơn cũng không có?" Tôn Phụng không tính nói tay đã thế còn ôm chặt hơn một chút, "Tiểu thư khuê các như ngươi thật là có ý tứ a" Tôn Phụng mỉm cười nói.

Quang minh chính đại ăn đậu hủ nữ nhân! Dạ Khê trừng mắt nam nhân "hình người dạng chó" này, âm thầm cảm chùi thủ rút ra từ trong áo, "Là bản thân ngươi xen vào việc của người khác!" Dạ Khê nghĩ thấy được một cổ hương hoa hồng, bỗng nhiên câu môi, một tay đặt dưới cằm Tôn Phụng, hí mắt nhìn, "Ngươi thực ra cũng có vài phần tư sắc! Vào trong tiểu quan quán cũng là hàng thượng phẩm, hẳn là có thể bán với giá tốt a!" Dạ Khê tự nói xong, đánh giá nhìn Tôn Phụng, tựa hồ lo lắng nên bán giá bao nhiêu mới có lời đây.

Tôn Phụng vừa nghe lời nói của Dạ Khê, khóe mắt bắt đầu run rẩy lợi hại, tiểu quan quán? Cái cô gái này trong óc đến cùng đang nghĩ cái gì! Dứt khoát buông Dạ Khê ra, lui về phía sau vài bước, quái dị trừng mắt Dạ Khê, "Ngươi đến cùng có phải là nữ nhân hay không?"

"Ta nếu không phải là nữ nhân, chẳng lẽ ngươi là nữ nhân?" Dạ Khê đột nhiên khủng bố nhìn khuôn mặt như mỹ nữ kia của Tôn Phụng, "Cha mẹ ngươi không nhắc đến với ngươi, ngươi so với nữ nhân còn đẹp hơn hay sao?" Dạ Khê đùa giỡn đánh giá Tôn Phụng.

Nhìn đôi mắt đánh giá quét lên quét xuống không kiêng dè của Dạ Khê, Tôn Phụng cả người khó chịu, hẳn so với nữ nhân còn đẹp hơn? Đây không phải là nói hẳn giống nữ nhân? Tôn Phụng nháy mắt âm trầm xuống, hẳn bình sinh hận nhất chính là người khác nói hẳn giống nữ nhân!"Ngươi —— "

Meo ô ——

Đột nhiên, Đinh Đang một thân đầy máu đi tới trước mặt Dạ Khê, một đôi mắt uy khuất ba ba trừng nàng, lên án Dạ Khê là chủ nhân không chịu trách nhiệm, đem tiểu miêu "yếu ớt" như nó để ở nơi toàn là quái vật!

"Đừng nhìn ta, tiểu thư nhà ngươi là bị người ta kim kẹp mang đi !" Dạ Khê nhắc nhở Đinh Đang, sau xoay người hướng con đường lúc đến mà đi.

Đinh Đang xoay người, hung thần ác sát trừng mắt Tôn Phụng, thờ phỉ phỉ muốn phốc đi lên, vừa nghe đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy bóng lưng rời đi của Dạ Khê, nhanh chóng chạy theo, sợ nàng lại "bỏ rơi" nó.

Tôn Phụng dờ khóc dờ cười nhìn Dạ Khê rời đi, bàn tay bất giác vuốt qua nơi Dạ Khê chạm vào, "Nữ nhân?" Trong ánh mắt phụt ra một cổ ánh sáng khác thường, "Một khi đã như vậy, ta sẽ cho ngươi biết, ta đến cùng có phải là nam nhân hay không!" Tôn Phụng tiếp tục theo sau.

Dạ Khê trở lại trong viện kia, khoảnh khắc đẩy cửa ra, đập vào mắt là một cổ huyết tinh khí nồng đậm, trong con ngươi là hình ảnh thi thể đầy đất, các nàng cả người toàn là máu, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ, hiển nhiên là bị kinh hách cực độ, quét mắt một vòng có thể thấy được không một ai còn sống sót!

Tôn Phụng đi theo sau, nhìn những phần chân tay bị chặt đứt thì ngốc lăng một lát, thủ đoạn thực ngoan độc! Không hề có một người được toàn thân!

Hơn nữa hẳn còn có thể cảm nhận được sát khí lưu lại, đủ thấy được đối phương hung ác đến nhường nào.

Dạ Khê không để ý đến cái đuôi phía sau, nhìn quanh một vòng phát hiện ở đây chỉ thiếu mỗi Phí lão yêu bà! Lão già kia dứt khoát muốn giết nàng, nhưng lại Dạ Khê lại rõ ràng cảm giác được sự mâu thuẫn của lão yêu bà! Đến cùng là tại sao? Dạ Khê ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm giác canh giờ không sai biệt lắm, xoay người hướng tới hoa viên mà đi.

Tôn Phượng hai tay vòng trước ngực, liếc mắt thì thấy phía sau một cái, cúi đầu nhìn lướt qua tiểu hắc miêu đang lờ mờ mình, nhún nhún vai, “Từ nhỏ đến lớn còn chưa có nếm qua tư vị của thịt mèo nướng a!” Tôn Phượng như có đăm chiêu nhìn Đinh Đàng, đánh giá.

Đinh Đàng dựng hết cả lông mao, từ trên đất nhảy lên một cái tạt về phía khuôn mặt Tôn Phượng, hất cấp tóc tránh qua, Đinh Đàng liền rơi vào khoảng không.

“Người thế nhưng thật sự có thể nghe hiểu tiếng người sao?” Tôn Phượng giống như phát hiện được chuyện thú vị.

Đinh Đàng vững vàng rơi xuống đất, quay đầu trừng mắt Tôn Phượng, sau hai ba bước liền chạy đi.

Tôn Phượng lộ ra một tia cười thú vị, ngẩng đầu nhìn trời ----- về sau thật sự sẽ không nhầm chán đây !

Dạ Khê trở về trong đám người, mọi người như trước cũng nhau trò chuyện việc nhà, nhóm thế gia từ nữ tử tập năm tập ba đứng cùng nhau, nói chuyện vô cùng thân thiết, Dạ Khê quét một vòng, thấy Lan Hạ đang tìm người trong đám đông, câu môi cười.

Lam Hạ vội vàng xuyên qua đám người đi tới bên cạnh Dạ Khê, trong mắt đều đã muốn ngập nước, “Tiểu thư người đã đi nơi nào, đến ngay cả Đinh Đàng cũng không thấy, ngài làm nô tì lo muốn chết a!” Lan Hạ thiếu chút gấp đến giờ chân, hiển nhiên là rất sốt ruột.

“Ta đây không phải là rất tốt sao?” Dạ Khê xoay người, tìm một nơi yên lặng, “Bảo người hỏi thăm sự tình, giờ sao rồi?” Dạ Khê, tầm mắt lại ở trong đám người tìm kiếm cái gì.

Lan Hạ hít sâu một hơi, “Đã tra rõ ràng” Lan Hạ nhìn trái nhìn phải, ghé vào tai Dạ Khê hỏi bẩm. Lan Hạ đang định nói cái gì, cúi đầu vừa vặn nhìn đến Đinh Đàng cả người ướt sũng, toàn thân nước nhỏ giọt đi tới, này không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên đuôi Đinh Đàng lưu lại vết máu, Lan Hạ há miệng, thật lâu mới phản ứng lại, chỉ vào Đinh Đàng, trừng mắt Dạ Khê, có chút không biết làm sao.

Dạ Khê thờ dãi, may mắn không để Lan Hạ nhìn thấy một sân toàn xác chết kia! “Đuôi!” Dạ Khê lắc đầu, trừng mắt cái tên Đinh Đàng đầy một mặt lấy lòng kia.

Đinh Đàng vùng đuôi ngẩng một cái, mắt mèo nhú lại, dùng sức vùng đuôi lần nữa, đuôi lập tức sạch sẽ, quay đầu hướng Dạ Khê nhếch miệng cười, tỏ vẻ bản thân thông minh.

Tôn Phượng ôm ngực nhìn một màn này từ xa, cũng âm thầm nở nụ cười.

“Còn ở đó cười ngây ngô cái gì?” Tân Nghĩa Hữu đi tới, vỗ bả vai Tôn Phượng, theo tầm mắt Tôn Phượng nhìn qua, cũng không nhìn thấy gì kì lạ, “Thụy Long tìm người đã nửa ngày! Ai, ai, ai, ta còn không có nói xong đâu!” Tân Nghĩa Hữu đuổi theo Tôn Phượng mà đi.

Ngay tại lúc mọi người đang nói chuyện phiếm sôi nổi, trong viện đột nhiên xuất hiện vài vị lão giả, thoát nhìn đức cao vọng trọng, tạo cho người ta một cảm giác đầy uy nghiêm. Mọi người đều mặc danh kỳ diệu nhìn, không biết sao lại như vậy.

Một lát sau, Phí lão phu nhân được tỷ nữ nâng hạ cũng xuất hiện, ánh mắt âm trầm đảo qua trên người Dạ Khê, sau nhìn về phía mấy lão giả kia, “Không biết chuyện gì đã làm phiền các vị trưởng lão dòng họ đến đây!” Phí lão phu nhân thanh âm có chút cứng ngắt.

Dạ Khê nhìn qua mặt Phí lão yêu bà, hai tròng mắt thoáng qua một tia châm chọc, ánh mắt sắc bén tiếp tục thổi qua mấy cái lão già này, quanh thân tản ra một tia sát ý.

“Nếu như không đến, Phí đại gia tộc chúng ta sẽ xảy ra đại sự!” Lão già xin lỗi nhìn thoáng qua khách nhân chung quanh, trực tiếp đi vào chính sảnh.

“Mong các vị thứ lỗi, Xích Bá phủ chiêu đãi không chu toàn, ngày sau nhất định sẽ dâng môn bái phỏng!” Đại lão gia đứng ra, hướng khách nhân nhận lỗi.

Tuy rằng mọi người không hiểu được đã phát sinh sự tình gì nhưng cũng biết được trong đại gia tộc nhà nào không có một số chuyện không thể đưa ra ánh sáng? Mọi người hiểu biết tình huống, đều tự giác cáo từ rồi đi.

Ngoài Trác Cẩm đang ở trong Xích Bá phủ nghỉ ngơi, Trác Thụy Long, Tôn Thượng cùng Tân Nghĩa Hữu đều ở lại.

“Thế nhưng còn có sự tình khiến người hứng thú, cái này thật không dễ dàng a!” Tân Nghĩa Hữu đứng ở bên cạnh Tôn Phượng, cười nói.

Toàn bộ trong viện chỉ còn lại có mấy vị lão giả, Phí lão phu nhân cùng đoàn người Dạ Khê.

Chương 49

Đội mọi người vừa rời khỏi, các lão nhân lập tức bao vây Dạ Khê, trên mặt là thần sắc khinh bỉ cùng tức giận, dường như Dạ Khê chính là ác nhân không từ thủ đoạn làm chuyện xấu.

Lan Hạ cau mày, bảo hộ Dạ Khê phía sau, "Các người cũng xem như là nhân vật đức cao vọng trọng, muốn tìm nữ nhân, trong kỹ viện có rất nhiều! Đừng không biết xấu hổ nhìn chăm chăm vào tiểu thư nhà ta, lớn tuổi còn chưa chịu nghỉ ngơi!" Lan Hạ đang bụng một bụng oán khí không có chỗ phát, đúng lúc tìm được cơ hội.

"Ngươi, ngươi, lão phu nhân dạy dỗ nô tì như thế nào vậy? Một nha hoàn nhỏ nhỏ, cũng dám cả gan làm loạn, mở miệng liền nói lời ô uế!" Một lão đầu trong đó nghe xong lập tức giậm chân, "Lão phu nhân!" Lão đầu nửa ngày không nghe được Phí lão phu nhân nói chuyện, lớn tiếng mắng, "Ngươi là dung túng cho Phí gia gia nô sao?"

Lan Hạ khinh bỉ liếc mắt, không đem mấy lão gia thoát nhìn uy nghiêm này để trong lòng, "Lão nhân gia, ta kính ngươi lớn tuổi, trí nhớ không tốt, bắt quá cũng đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Lan Hạ hạo tâm cảnh cáo.

Dạ Khê buồn cười nhìn thoáng qua Lan Hạ, gạt đầu - trẻ nhỏ dễ dạy a, được nàng khai trí nên đã có chút khí thế.

"Miệng lưỡi hảo lợi hại!" Tân Nghĩa Hữu đứng từ một nơi bí mật gần đó nhìn, sờ cằm, trầm tư, "Nữ tử này nhìn hơi quen mắt!" Bộp một tiếng, vỗ tay, "Ta nhớ ra rồi, nàng gọi là Lan Hạ, là Đại nha hoàn bên cạnh Phí lão phu nhân!"

"Ngươi không nói, cũng không ai nghĩ ngươi cam điếc!" Tôn Phượng không vui khi Tân Nghĩa Hữu cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, ánh mắt bén nhọn liếc qua Tân Nghĩa Hữu, rồi lại nhìn chăm chú vào bóng dáng Dạ Khê.

Tân Nghĩa Hữu muốn cãi lại, thế nhưng nghiêng đầu lại thấy lực chú ý của Tôn Phượng không đặt trên người mình, liền không thú vị tiếp tục xem diễn.

"Không biết chuyện gì, mà lại kinh động đến các vị Trưởng lão?" Phí lão phu nhân được tỷ nữ nâng đỡ, trong đáy mắt lóe lên tia âm trầm, sắc bén đảo qua Đại phu nhân, Tam phu nhân đứng bên cạnh, hàng mi hơi run.

Đại phu nhân, Tam phu nhân liếc nhìn nhau, đều im như thóc không dám ngẩng đầu nhìn Phí lão phu nhân, chỉ là phi thường nghe lời nép một bên.

"Ngươi còn muốn lừa gạt chúng ta đến khi nào?" Vị Trưởng lão dẫn đầu phần nô tròng mắt nhìn Phí lão phu nhân, "Dù ngươi là Bá tước phu nhân, nhưng ngươi chớ quên, ngươi thân là con dâu Phí gia, vạn sự phải lấy Phí gia làm đầu!" Lão giả quát lớn, sau đó quét mắt sang Dạ Khê, "Phí gia có loại con cháu làm nhục gia phong như thế, quả nhiên là bất hạnh của Phí gia! Ngươi vẫn để cho nàng lộ diện?"

Dạ Khê híp mắt, khóe miệng nhếch lên, cười nhạt, đang muốn nói gì, đã bị Lan Hạ đi trước một bước.

"Cái gì gọi là 'Để nàng lộ diện?' " Lần này thực sự đã chọc giận Lan Hạ, nàng hai tay chống nạnh, chỉ vào mũi lão đầu, mắng, "Ngươi có ý gì? Ngươi có rắp tâm gì? Tiểu thư nhà ta sống rất tốt, ngươi dám nguyên rủa người, ta xem ngươi trưởng thành cái dạng gì đây..."

Dạ Khê vĩnh viễn khóe môi, nghe Lan Hạ mắng chửi người một chuỗi lại một chuỗi không chứa một chữ thô tục, âm thầm gạt đầu. Đinh Đang ngồi chồm hóm một bên, híp mắt, liếm liếm móng vuốt chính mình, thỉnh thoảng lại gạt đầu như đáp trả lời Lan Hạ nói. Tiểu Xích vừa vặn biến thành sợi dây, buộc lên tóc Dạ Khê, đem biểu tình của tất cả mọi người xem không lọt.

"Lan Hạ!" Xem sắc mặt mấy lão nhân càng ngày càng đen, Dạ Khê đúng lúc ngăn lại.

Lan Hạ im lặng, hừ lạnh một tiếng, rồi an tĩnh đứng cạnh Dạ Khê, chỉ đề phòng nhìn bốn người xung quanh, một khi đối phương có động tác gì, nàng lập tức tiến lên bảo hộ Dạ Khê trước tiên.

"Loại nha hoàn ngang tàng chống đối này, đáng nhờ phải mang ra ngoài dùng trượng hình tới chết!" Một vị lão giả tức giận nói.

"Người như thế nên giam vào lồng heo thả trôi!" Thanh âm Phí Hi từ xa đến gần, khẩu khí xem lẫn tia hả hê, "Tổ mẫu!" Phí Hi theo Nhị phu nhân tới, khiêu khích lờm Dạ Khê, rồi đứng bên cạnh Phí lão phu nhân, vô cùng thân thiết nâng cánh tay bà.

Nhìn đến Phí Hi, Phí lão phu nhân nở nụ cười quái dị, "Thân thể công chúa ra sao? Thái y nói như thế nào rồi? Con cũng thật là, sao không ở cùng công chúa?" Phí lão phu nhân dùng bàn tay vàng như nến vuốt sợi tóc Phí Hi.

"Thái y nói không có việc gì, công chúa đang nghỉ ngơi, con liền bồi mẫu thân đến, không phải tộc trưởng đã đến rồi sao?" Phí Hi nhìn về phía mấy lão nhân, tiến lên, một mực cung kính chào, "Phí Hi ra mắt các vị trưởng lão!"

Gương mặt Lan Hạ lộ vẻ xem thường, "Ngắm lồng heo? Phạt trọng? Các người không có cái quyền lợi này!" Lan Hạ hừ lạnh nói.

Dạ Khê nháy mắt với Lan Hạ, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua từng người, "Nếu mọi người đều có mặt, cũng không cần lãng phí thời gian thêm nữa, bốn cô nương không có tình lực cùng các người chơi đùa!" Tốt nhất nên giải quyết một lần!

"Lão phu nhân không ngại bắt người giao cho dòng họ xử lí chứ?" Một vị lão giả trong đó mở miệng nói, nhưng không chờ lão phu nhân đáp lại, trực tiếp hạ mệnh lệnh, "Đề xuống!"

"Các người dựa vào cái gì?" Lan Hạ che chắn trước mặt Dạ Khê, chất vấn.

"Một nha hoàn, nhiều lần chống đối, trưng hình!" Phí Hi híp mắt, ngón tay chỉ vào Lan Hạ, lời muốn giết người ra khỏi miệng mà không hề chớp mắt.

Lan Hạ chăm chọc nhìn Phí hi, "Nha hoàn? Ta từ lâu đã không còn là nô tài Phí gia, muốn phạt trưng ta? Người không sợ trên lưng Xích Bá tước phủ mang tội danh xem thường nhân mạng thì cứ việc!"

"Người, bắt hai nha đầu không biết tốt xấu này cho ta!" Phí lão phu nhân cuối cùng đã mở miệng, "Khai Từ đường!"

Dạ Khê đưa tới một ánh mắt cho Lan Hạ, rồi hai người ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Chẳng qua, về mặt Dạ Khê chăm biếm không hề che dấu làm mọi người sợ hãi trong lòng.

Từ đường âm u ẩm ướt bị mở ra, khí tức âm trầm đã lâu không người lui tới đập vào mặt, âm phong thổi qua, khiến người ta lạnh run.

Phí Hi nhíu mày, lại gần Phí lão phu nhân, âm thầm nắm chặt ống tay áo bà. Những người khác cũng vô cùng cẩn thận, dè dặt theo sau, lén nuốt nước bọt.

Tộc trưởng quay sang bái lạy các bài vị, sau đó xoay người, lòng đầy căm phẫn mắng, "Xích Bá tước phủ Trưởng nữ Phí Khê, thân là con cháu Phí gia, lại giả vờ ngây ngốc, nhục nhã tổ tông, không biết hối cải, hủy hoại danh tiết, khiến gia tộc hổ thẹn, ta lấy thân phận tộc trưởng của dòng họ, khai Từ đường, thi hành gia quy!"

Phịch một tiếng, hộ vệ cầm gậy sắt bước vào, trận thế này căn bản không muốn cho Dạ Khê có con đường sống ra khỏi Từ đường.

Phí lão phu nhân nhíu mày, thần sắc bắt đầu mê man, trong lòng lại dần rối loạn, chần chờ.

Đại phu nhân, Tam phu nhân nghe xong, mặt không còn chút máu, hiển nhiên họ không ngờ sẽ đến kết quả này, mà Nhị phu nhân lại hưng phấn híp mắt, trong đầu nói thầm - tốt, chết đi, giết chết nàng đi!

"Diễn trò xong chưa!" Thanh âm Dạ Khê vừa dứt, một cước đá bay thị vệ trước mắt. Một trận gió thổi qua, chớp nhoáng tiến tới trước mặt Phí lão phu nhân, tay bóp chặt cổ bà ta, kéo lê người về phía trước vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Quỷ

Tay trái Dạ Khê nắm chặt cổ Phí lão phu nhân, lời xềnh xệch bà ta trên mặt đất, "Muốn tìm cái chết hả, người động một chút thử coi!" Dạ Khê sắc bén trừng mắt Phí lão phu nhân đang giãy dụa, rét lạnh nói.

Phí lão phu nhân mở to hai mắt, gò má trướng xanh tím, tròn mắt như muốn lòi cả ra ngoài, mở miệng lớn hết cỡ, lại không thể phát ra thanh âm gì, hai tay tuy rằng chưa bị kiềm chế nhưng cũng không có lấy một tia khí lực, bà chỉ có thể ngoan ngoãn, không tiếp tục giãy dụa.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn một màn trước mắt này, mà thừa dịp lúc mọi người đang còn ngốc lãng, Lan Hạ nhanh chóng đi tới bên cạnh Dạ Khê, miệt thị liếc mắt Phí lão phu nhân trên đất một cái, ngồi xổm xuống, "Thật không ngờ, bá tước phu nhân cao cao tại thượng lại như con kiến, chắc chắc chắc, phong thủy thay đổi rồi a!" Lan Hạ đang nói, Phí lão phu nhân đột nhiên trừng mắt nhìn qua, Lan Hạ sợ run một chút, năng giống như từ trong mắt Phí lão phu nhân thấy được quang mang của dã thú, Lan Hạ đứng dậy lui về sau mấy bước, "Tiểu thư, cẩn thận."

"Người! Làm càn!" Tộc trưởng dòng họ phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng quát lên, "Còn nhỏ tuổi mà đã ác độc như thế! Lưu không được, lưu không được, Phí gia không có con cháu ác độc bực này!" Lão nhân thối rầu, hai mắt đỏ bừng.

Đại lão gia cùng tam lão gia tròn tròn mắt, đều hô bảo Dạ Khê buông Phí lão phu nhân ra. Mà nhị lão gia hơn nửa ngày lại không có phản ứng gì, hần kinh ngạc nhìn Dạ Khê, nhìn khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng kia, trong mắt tràn ngập thần sắc phức tạp.

"Người buông tổ mẫu ra, tỷ tỷ! Có việc gì cũng từ từ thương lượng." Phí Hi đảm đương người tốt đứng ra, đáy mắt cất giấu một tia châm chọc, "Tổ mẫu

đối với người không tệ, người vì sao phải làm như vậy!" Phí Hi phảng phất đau lòng ôm lấy ngực, lòng đầy cảm phần chất vấn.

Tôn Phụng cùng Trác Thụy Long, Tân Nghĩa Hữu đi đến, vừa vận nhìn thấy một màn thú vị này, ba người đứng ở ngoài cửa, bên trong từ đường Dạ Khê uy phong lẫm lẫm nắm Phí lão phu nhân như nắm con gà con, lòng liền ngổn ngang trong gió.

"Đều quỳ xuống cho ta!" Dạ Khê đột nhiên lạnh giọng nói, "Nếu như các người còn muốn cứu mạng cái lão già này!" Dạ Khê vung tay, nhân cơ hội nắm lên một nhúm tóc, kéo cái đầu của Phí lão phu nhân ra phía sau.

Thanh âm đau đớn rên rỉ cùng kịch liệt ho khan trộn lẫn vào nhau, tròng mắt sung huyết đỏ ngầu, hai tay đè lại da đầu bản thân, khóe miệng chảy ra dòng máu.

"Nương!"

"Nương!"

Lão gia, các phu nhân đều hoảng sợ hô, vẻ mặt tràn đầy sốt ruột, "Người buông bà ấy ra, Phí Khê, bà là tổ mẫu của người, bà là tổ mẫu của người a! Người vì sao lại ngoan độc như vậy!" Đại phu nhân đau lòng nói, lệ đầy rơi mặt.

"Quỳ xuống!" Dạ Khê căn bản là không để ý tới những người này, khẩu khí càng thêm lạnh như băng, khóe môi xẹt qua một tia cười thị huyết, cánh tay phải trong tay áo nháy mắt hiện ra một thanh chủy thủ sắc bén. Dạ Khê nhân cơ hội đâm vào tay phải đặt trên đất của Phí lão phu nhân, một tay ấn mạnh xuống xuyên thấu bàn tay bà ta.

"A ——" Phí lão phu nhân phát ra tiếng thét bi thống, cả khuôn mặt đều bởi vì thống khổ mà nếp nhăn bị biến dạng, thấy được máu đỏ sậm chậm rãi theo miệng vết thương ra.

Dạ Khê rút chủy thủ ra, cầm chủy thủ đầy máu ở trước mắt mọi người quơ quơ, cười lạnh nói, "Có thể không quỳ, nhưng tiếp theo là cái đầu của lão già kia! Ta không ngại để lại một cái lỗ trên khuôn mặt đó đâu!" Dạ Khê cầm chủy thủ ở đỉnh đầu Phí lão phu nhân mà khoa tay múa chân, giống như đang tìm cái vị trí thích hợp.

Đại lão gia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hấn hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất,

"Thả nàng đi, nương tuổi lớn, chịu không nổi loại ép buộc này đâu a!" Đại lão gia hiển nhiên đã chịu thua.

Ngay sau đó, tam lão gia, nhị lão gia, đại phu nhân, tam phu nhân cũng trước sau quỳ xuống, nhìn Dạ Khê giống như nhìn ma quỷ.

Dạ Khê đậm cười nhìn mấy lão già dòng họ kia, cầm chủy thủ chậm rãi ở trước mắt vài người đảo qua, âm thầm uy hiếp.

"Ta Phí thị gia tộc sẽ không từ bỏ ý đồ!" Trong đó một gã lão già giận tím mặt, chỉ vào Dạ Khê, "Nghịch chương, Phí gia thế nào đường ra con cháu bất hiếu như vậy chứ!"

Dạ Khê híp mắt, chú ý tới ba người đứng ngoài cửa, "Ba vị, đã đến, núp ở ngoài cửa sao có thể thấy rõ ràng? Đều vào đi!" Dạ Khê hướng ra phía ngoài nói, "Từ đường Phí gia cũng không phải là ai cũng có thể vào đâu"

Phí Hi nhìn thái độ kiêu ngạo như thế của Dạ Khê, cắn chặt miệng, quay đầu lại nhìn đến Trác Thụy Long ba người đi vào, thần sắc ngẩn ra, há nửa miệng không biết nói cái gì cho phải, nước mắt ứa khuất xoạch xoạch rớt xuống, điềm đậm đáng yêu một đường nhìn chăm chú vào Trác Thụy Long, dứt khoát đi đến trước mặt Trác Thụy Long, tha thiết nắm lấy tay Trác Thụy Long, "Tam hoàng tử, xin ngài cứu tổ mẫu, cứu tổ mẫu!"

Trác Thụy Long mân miệng, trấn an nắm lên tay Phí Hi.

Dạ Khê cũng không đi để ý tới vẻ mặt ba người này, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt phần nộ của nhị phu nhân, nàng còn nhớ rõ một cái tát kia của nhị phu nhân, câu môi âm hiểm cười, chủy thủ đột nhiên bắn ra, đâm thẳng khuôn mặt Phí Hi.

Phí Hi bị dọa kinh ngạc sững sờ tại chỗ, Trác Thụy Long tức khắc ôm thắt lưng Phí Hi, Phi sang nơi khác, chủy thủ sượt qua sợi tóc Phí Hi, đâm vào trên cột phía sau.

Nhị phu nhân hoảng sợ hét lên một tiếng, sau nhìn thấy Phí Hi bình yên vô sự, có thể này thờ dài nhẹ nhõm một hơi, phần nộ từ bỏ Dạ Khê, ngón tay chỉ vào Dạ Khê, "Người cái đồ sao chổi, không nên sinh ra, lúc trước vừa sinh ra nên bóp chết người!" Nhị phu nhân lời lẽ sắc nhọn.

Dạ Khê dùng sức nắm lên tóc, làm cho Phí lão phu nhân đối diện bản thân, "Nhìn một chút, con cháu người đau lòng nhiều năm như vậy thế nhưng muốn rửa người chết a" Dạ Khê nở nụ cười, "mấy cái lão già kia, cũng muốn rửa người chết kia, chắc chắn chắc, người cả đời này vì cái thùng rỗng xích bá phủ này mà phí tâm tổn sức..." Dạ Khê đỡ cằm Phí lão phu nhân.

Hai tròng mắt Phí lão phu nhân hoảng hốt, chỉ nghe loáng thoáng thanh âm của Dạ Khê, trước mắt hiện ra khuôn miệng đang khép mở, lỗ tai cũng luôn ông ông nhức nhối.

"Quý!" Dạ Khê đột nhiên rét lạnh quất, buông Phí lão phu nhân, một cước thải hướng về phía cánh tay phải Phí lão phu nhân, mọi người chỉ nghe rằng rắc một tiếng giòn vang, sau đó chính là tiếng thét kinh thiên động địa của Phí lão phu nhân. Tất cả mọi người run rẩy, thân thể theo bản năng mà sợ hãi, từ trong xương tủy chảy ra hàn ý làm cho người ta kinh sợ. Dạ Khê đây là dứt khoát khiến mọi người Phí gia hướng nàng quỳ xuống!

Dạ Khê đã nhận ra sát ý, ánh mắt trừng hướng về phía Trác Thụy Long, "Nhìn xem tốc độ ngươi mau, hay là tốc độ ta mau!" Dạ Khê mũi chân để ở yết hầu Phí lão phu nhân, hơi dùng một chút lực, người này sẽ toi mạng.

Tôn Phụng hơi hơi nhíu mày, hướng tới Trác Thụy Long âm thầm lắc đầu, ý bảo hắn không cần vọng động. Trác Thụy Long ôm Phí Hi, chậm rãi thu liễm sát khí.

Mấy lão gia kia nhìn Dạ Khê ngoan độc, e ngại cho thân phận bá tước phu nhân của Phí lão phu nhân, cực kỳ không tình nguyện hạ đầu gối!

Lan Hạ bỗng nhiên nở nụ cười, miệt thị nhìn những người kia đã thấp đi một nửa.

"Tỷ tỷ, ngươi cũng là người Phí gia, vì sao phải làm như vậy? Đến cùng đối với ngươi có chỗ tốt gì? Ngươi cũng là con cháu Phí gia a!" Phí Hi nói như muốn xé rách tâm can, nhìn mẫu thân kiều ngạo cũng phải quý xuống.

!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Nghe Phí Hi chất vấn đầy chính nghĩa, Dạ Khê bỗng nở nụ cười. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tia cười hóa thành lệ quang đâm xuyên qua Phí Hi. "Phí gia từ tôn?" Dạ Khê nghiêng ngẫm nhắc lại, rồi gật đầu, "Cũng đúng!" Trong đầu nàng, hình ảnh tiểu Phí Khê ngày bé bị khi dễ, bị đánh đập dã man, còn chính mình vì thoát khỏi hôn ước mà giả vờ ngu ngốc, thậm chí chịu mọi sự ngược đãi, vũ nhục của mọi người! Lòng Dạ Khê từng chút từng chút lạnh xuống.

"Phí Khê, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi muốn lão phu nhân chết sao?" Trác Thụy Long lạnh giọng hỏi, thần sắc phức tạp, "Ngươi đừng quên, một khi Phí gia gặp chuyện không may, ngươi cũng đừng hòng thoát khỏi liên quan!" Hệ lụy gia tộc, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, chỉ có được gia tộc che chở, mới có thể bình yên.

Phí gia, hết thảy đều cùng Phí gia không liên quan, Dạ Khê lắc đầu, châm chọc nhìn bọn người họ Phí quý trên mặt đất, "Người ngoài nếu như nhìn thấy bộ dạng này của các ngươi, sẽ có cảm tưởng như thế nào đây?" Dạ Khê có hơi tiếc hận nói.

"Ngươi có bất mãn gì, cứ trút hết vào chúng ta, vốn là cùng một cây, tại sao lại tàn nhẫn như vậy?" Đại lão gia đau lòng nhìn Phí lão phu nhân, lo lắng nói, "Hai tay ngươi dính đầy máu người thân, thể nhân nhất định sẽ không khoan hồng cho ngươi!" Đại lão gia vừa đám vừa xoa khuyên.

Tam lão gia vô cùng sốt ruột, hắn quay đầu nhìn Nhị lão gia, "Nhị ca, ngươi nói vài lời đi, nàng là nữ nhi do ngươi sinh ra!" Tam lão gia tức giận vỗ lưng Nhị lão gia.

"Nó sớm đáng chết!" Nhị phu nhân hận nghiêng răng nghiêng lợi, vụn khản, muốn nâng quỳ trước mặt tiện nhân này sao?

Nhìn lướt qua Nhị phu nhân, trong lòng Dạ Khê cười lạnh, lát nữa còn thời gian cho ngươi! Lan Hạ ôm một cái tráp đến, Dạ Khê thu lại bàn tay trên đầu Phí lão phu nhân, vỗ vỗ gò má bà ta, âm lãnh nói, "Còn muốn giả vờ ngủ tới khi nào?"

Đôi mắt Phí lão phu nhân mịt mờ hư nhược mở ra một nửa, miệng học máu, trong mắt có vật gì cự quấy.

"Lan Hạ, buông ra!" Đại lão gia, Tam lão gia hoảng hốt nhìn cái tráp trong tay Lan Hạ, bên trong đặt cái gì, bọn họ đều rõ ràng!

Lan Hạ không hề để ý tới, mở tráp lấy một quyển sách mang ra, lật đến một chỗ rồi giao cho Dạ Khê, "Tiểu thư, ở đây!" Ý bảo Dạ Khê xem qua.

Dạ Khê liếc mắt một cái, mi mày đang chứa nét cười càng thêm lãnh khốc, "Cho ngài Tộc trưởng cùng toàn bộ Phí gia nhìn xem! Đừng giờ trở mặt không tiếp thu nổi!" Ngồi xổm xuống, đối mặt cùng Phí lão phu nhân, "Lão bà kia!" Hừ lạnh một tiếng, "Nên biết, một người lừa ta, thì toàn bộ Phí gia phải trả cái giá thật đắt!"

Lan Hạ bước lên hai bước, hai tay mở sách, đưa nội dung cho mọi người xem rõ, "Nhìn rõ ràng đi, giấy trắng mực đen!" Ngực Lan Hạ phập phồng kịch liệt, cực kỳ chờ mong các loại biểu tình của đám tiện nhân này.

"Làm sao có thể?" Phản ứng trước hết là Nhị lão gia, hắn đột nhiên từ dưới đất đứng lên, bộ dáng muốn đoạt sách trong tay Lan Hạ.

Lan Hạ lui nhanh về phía sau, Nhị lão gia nhào vào khoảng không, "Cẩn thận một chút nào, nghe nói gia phả này, chỉ còn có một bản!" Lan Hạ vẩy sách trong tay, mỉa mai nói.

"Không phải sao?" Đại phu nhân quái dị nhìn Nhị phu nhân, lẩm bẩm.

Người trong dòng họ đều ngạc nhiên nhìn sách trong tay Lan Hạ, không thể hiểu được, trên mặt là thần sắc nghi ngờ, làm sao có thể? Trên gia phả ghi chép rất rõ ràng, Xích bá phủ, chỉ thứ hai, người nối dõi, chỉ viết tên hai người, Phí Hi, Phí Á Bính! Trên đó ghi chú, trưởng nữ là Phí Hi! Làm gì có hai chữ Phí Khê tồn tại? Một vết tích cũng không thấy!

Nhị phu nhân vui mừng đến chảy nước mắt, cao hứng suýt nữa muốn nhảy lên, "Đã nói rồi, ta chưa bao giờ sinh ra tiện nhân như ngươi!" Toàn bộ căn phòng, chỉ có biểu tình của Nhị phu nhân không giống người bình thường.

Mà ba người Trác Thụy Long, Tôn Phụng, Tân Nghĩa Hữu sau khi thấy rõ chân tướng, kinh ngạc. Càng nghĩ, nghĩ đến nghìn vạn lý do, duy chỉ chưa có ai từng ngờ tới, Phí Khê không phải là người Phí gia!

Phí Hi trừng lớn mắt, nhìn gia phả, ngừng thờ, bộ dạng không biết phản ứng làm sao mới phải. Phí Hi nàng mới danh chính ngôn thuận là Xích bá phủ Trưởng nữ! Giấy trắng mực đen viết rõ ràng! Phí Hi dờ khóc dờ cười, thì ra căn bản không cần nàng đi tranh đoạt, đó vốn là địa vị của nàng! Lại ngẩng đầu lên nhìn Trác Thụy Long, lòng vui như mở cờ trong bụng.

"Không phải!" Bất ngờ, Phí lão phu nhân bỗng nhiên tỉnh táo lại, lớn tiếng hô, "Ngươi là người Phí gia!" Không để ý đến cánh tay phải đau đớn, sống chết nắm lấy cánh tay Dạ Khê, khẩn thiết nhìn nàng, vô cùng nghiêm túc, "Ngươi là người Phí gia!"

"Phí lão phu nhân, nhất ngươi bị mù sao? Nơi nào có tên tiểu thư nhà ta?" Lan Hạ giương gia phả đặt trước mặt Phí lão phu nhân, lạnh giọng nói, "Chân tướng ở đây!" Lan Hạ dùng sức chỉ vào mặt chữ.

Phí lão phu nhân hướng Lan Hạ tròn mắt, rồi cố chấp nhìn chăm chăm Dạ Khê, gào rống, "Ngươi phải!" Vặn vẹo sự thật một hồi, Phí lão phu nhân dường như đã nghĩ mình bạch điều gì, trông mắt mông lung lộ ra sợ hãi, lắc đầu, "Phải, phải!" Không ngừng, không ngừng lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Đã không thích Dạ Khê, mà nàng cũng không phải huyết mạch Phí gia, vì sao Phí lão phu nhân còn thiên tâm vạn khổ như vậy giữ lại nàng? Nói như vậy, Di chỉ của Tiên Hoàng chẳng phải một hồi trò cười?

Dạ Khê nhìn Phí lão phu nhân còn đang chịu đựng thống khổ, vừa cố chấp vừa đau khổ mà van nài, Dạ Khê có cảm giác xúc động muốn cười!

Buông ra Phí lão phu nhân, Dạ Khê đứng dậy nhìn đoàn người đứng chắn trước cửa, châm chọc, "Tất cả đã thấy rõ ràng đi?" Nàng cười lạnh, cầm lấy Gia phả trên tay Lan Hạ, "Phí gia các ngươi tự nhận là thế gia danh môn, không biết chuyện nhận sai huyết mạch lần này cực kỳ sai lầm ư?" Vừa nói, Dạ Khê liền ném gia phả ra ngoài.

Roi đến trước mặt Tộc trưởng, hấn tựa hồ còn không thể tin được, nhặt lên mà xem lại một lần nữa, dường như muốn xác minh thứ này có phải thật hay không!

Gia phả không phải do gia tộc quản lý sao? Nếu nhận định Phí Khê là trưởng nữ, nhất định phải có được sự thừa nhận từ dòng họ. Nực cười hơn, cả dòng họ không hề biết gì, Phí gia, thực buồn cười a!

Tôn Phụng nhìn thần sắc Dạ Khê, khóe miệng mỉm cười, đáy mắt lộ ra tán thưởng. Về mặt Trác Thụy Long phức tạp cực độ, ngay cả chính hắn cũng mơ hồ không biết lúc này bản thân cần phải có tâm trạng gì mới đúng.

Dạ Khê dự định rời khỏi, nhưng mép váy lại đột nhiên bị Phí lão phu nhân kéo lại. Không quan tâm chính mình đang chật vật ra sao, cũng bất chấp thân thể đau đớn, bà dùng sức mà kéo, lắc đầu, dùng toàn bộ khí lực còn sót, nói "Ngươi là người của Phí gia!"

Dạ Khê lắc đầu chế giễu, "Ngươi đã khư khư cố chấp điều này, vì sao trước đây mặc cho Phí Khê tự sinh tự diệt? Tại sao chính tay vứt bỏ nàng? Tại sao khiến nàng nhận hết thảy chế nhạo của người đời? Tại sao muốn nàng chịu mọi dằn vặt? Lão bà kia, ngươi không nhận ra, chấp nhất của ngươi, đã quá muộn rồi?" Lời Dạ Khê lạnh băng, như cái một búa nện vào lồng ngực Phí lão phu nhân.

Phí lão phu nhân hoảng hốt nhìn khuôn mặt Dạ Khê lãnh khốc cùng tàn nhẫn, đủ loại suy nghĩ chạy qua trong đầu, nội tâm là cảm giác sớm biết kết quả hôm nay sẽ chẳng lành, bà luôn cho mình đã nắm trong tay toàn cục, thế nhưng...

Trong đầu bà rất hỗn loạn, kí ức từ rất lâu trước kia bị che dấu phá kén mà ra, Phí lão phu nhân hét một tiếng, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Dạ Khê thu chân, đạp mặc lướt qua Phí lão phu nhân, tầm mắt thoáng dừng trên người Nhị phu nhân, cuối cùng cố định tại Phí Hi đang nằm trong lòng Trác Thụy Long. Nhìn đầy mắt Phí Hi ác độc, Dạ Khê cười lạnh, không nói thêm gì nữa.

"Bắt lại cho ta!" Hai người vừa bước ra từ đường, người đầu tiên tỉnh táo lại, Nhị phu nhân lớn tiếng mệnh lệnh, "Không thể để cho tiện nhân này thoát!"

Đại phu nhân, Tam phu nhân nhanh chân tiến lên đỡ Phí lão phu nhân, những người khác cũng đều xông tới. Các trưởng lão đen mặt, sát ý trong mắt không chút che giấu, bọn họ từ trước đến nay đều được gia tộc cung phụng thành thói quen, làm sao chịu được loại sỉ nhục này?

Toàn thân Phí Hi run rẩy tựa trong ngực Trác Thụy Long, tham lam hít vào khí tức nam nhân trước mắt, chỉ là sát ý dữ dội không cách nào áp chế.

Tôn Phụng vừa vận liếc qua Phí Hi, bỗng nhiên cười, đắm chiêu nhìn Trác Thụy Long, "Thụy Long, người nhất định sẽ hối hận!" Trác Thụy Long không hiểu nhìn Tôn Phụng, Tôn Phụng không tiếp tục giải thích, chỉ nói, "Chỉ là bị một chiếc lá che mắt mà thôi!" Bén nhọn đảo mắt sang Phí Hi, sau đó ly khai.

Tân Nghĩa Hữu không hiểu ra sau nhìn tình cảnh trước mắt, theo bản năng cũng bài xích Phí Hi, hẩn quay qua Trác Thụy Long nhún nhún vai, rồi nhanh chóng đuổi theo Tôn Phụng.

Dạ Khê đứng ngoài cửa, Lục Lâm, Lục La vừa lúc chạy tới, cười ha hả hướng Dạ Khê gật đầu, "Tiểu thư, hoàn thành nhiệm vụ!" Lục La phát phát tờ giấy trắng trong tay, cười gian trá.

"Người đâu, mau tới đây, bắt kẻ trộm này lại cho ta!" Nhị phu nhân lớn tiếng sai khiến, đáy mắt hừng phấn. Chờ đi, sau một khắc nữa thôi, nàng có thể đối Dạ Khê báo thù, muốn làm gì thì làm! Nhưng chờ đợi hồi lâu, vẫn không thấy người nào xuất hiện!

Lục Lâm, Lục La liếc nhau, rồi khinh miệt nhìn Nhị phu nhân, khẽ lắc đầu thờ dãi, "Thì ra kẻ điên sẽ có bộ dáng như thế này, hôm nay cuối cùng đã kiến thức qua."

"Đình Đang đâu?" Dạ Khê nghiêng đầu hỏi Lục Lâm, "Không gặp nó à?" Thấy đối phương lắc đầu, sắc mặt Dạ Khê chìm xuống, nàng đã sớm cảnh cáo Đình Đang không nên ham chơi!

Bất ngờ, một bóng dáng màu đen chợt lóe, Đình Đang lách qua đoàn người, đứng trước mặt Phí lão phu nhân, nó ngẩng đầu nhìn xung quanh, liếm liếm móng vuốt của mình, rồi dịu ngoan kêu 'meo meo'.

Thừa dịp mọi người đang chết lặng, Đình Đang dùng móng vuốt đâm vào tròng mắt Phí lão phu nhân, bà ta gào khóc ầm ĩ, Đình Đang tận dụng cơ hội chạy đi, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Dạ Khê.

"Lại giờ trò quý gì đây?" Dạ Khê nhìn bộ dáng Đình Đang xảo trá, nhủ mi.

Đình Đang le lưỡi, cọ xát vết máu trên móng, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, rồi nhảy lên vai Lục Lâm, ngao mạn ưỡn ngực.

(hình như thiếu thiếu) >"<

"Buông nàng ra!" Trác Thụy Long đuổi theo, đồng thời đánh ra một chưởng về phía Dạ Khê.

Lục Lâm cùng Lục La vừa thấy, sắc mặt trầm xuống, muốn tiến lên chống lại. Nhưng chưởng phong của Trác Thụy Long đã đem hai người đánh bay, hai người ngã trên mặt đất, thổ huyết, lo lắng nhìn Dạ Khê.

Dạ Khê cười lạnh, đột nhiên xoay người đặt Phí Hi trước mặt. Mắt thấy chưởng lực sẽ đánh lên người Phí Hi, Trác Thụy Long lập tức thu tay, giận dữ nhìn Dạ Khê. "Thả Hi nhi ra!"

Dạ Khê lạnh nhạt nhìn hẩn, "Khiến người của ta bị thương, còn dám hùng hồn lý lẽ như thế!" Liếc qua Lục Lâm, Lục La, hỏi "Các người thế nào?"

"Tiểu thư yên tâm!" Lục La ôm ngực, Lục Lâm lau vết máu ở khóe miệng, cắn giận trừng Trác Thụy Long.

"Trác Thụy Long, bốn cô nương cho người một phần đáp lễ!" Dạ Khê xoay qua Phí Hi, bàn tay khẽ dùng sức, thanh âm 'răng rắc' vang lên cực kì chói tai. Nàng chợt buông ra, dùng một tay đẩy Phí Hi ra ngoài.

"Hi Nhi!" Trác Thụy Long vội vã tiếp lấy Phí Hi, nhìn dung nhan tái nhợt trong ngực, hẩn phần nộ nhìn chằm chằm Dạ Khê, "Người muốn chết sao?" Một luồng sát khí cường đại đánh về phía Dạ Khê, đủ để biết rằng, Trác Thụy Long đã thực sự nổi giận.

Về mặt nàng không hề e ngại, chỉ là bình tĩnh đứng, quanh thân phát ra một luồng tử khí, Nàng nguy hiểm híp mắt, câu môi cười nhạt, "Ta muốn chết ư?" Âm trầm khiến người ta sợ hãi.

Chương 53

Ngay lúc này, Dạ Khê chưa kịp ra tay phản đòn, lại nhận thấy một luồng khí từ phía sau đánh tới, trong chớp mắt, đã bao bọc Dạ Khê lại. Cảm giác có khí tức ôn hòa vây quanh, toàn thân Dạ Khê lập tức được sưởi ấm, nàng không tiếp tục phản kháng nữa.

Cùng lúc đó, công kích từ Trác Thụy Long ở ngay trước mắt, có điều, chiều thức mạnh mẽ của hắn tựa như đánh vào vại bông, như đá chìm đáy biển, không chút phản ứng.

Hai tay Dạ Khê vòng trước ngực, chăm chọc nhìn, mà đồng thời, nàng không chế bàn tay, một chưởng đánh ra, vòng khí bảo hộ quanh thân nhanh chóng ngưng kết trong lòng bàn tay, bắn về hướng Trác Thụy Long cùng Phí Hi.

Trác Thụy Long, Phí Hi đồng loạt bị đánh ra xa hơn mười thước, Lục Lâm, Lục La khoái trá cười rộ lên.

Lan Hạ trầm mặt nhìn thoáng qua Dạ Khê, che dấu cảm xúc nơi đáy mắt, nhếch miệng đứng một bên.

Dạ Khê ra cửa, ngẩng đầu nhìn bảng tên trước mặt - Xích bá phủ! Bỗng nhiên, nàng nở nụ cười, nàng giờ đây, cùng Phí Gia đã không còn một chút quan hệ! Lại cúi đầu nhìn hai tay mình, nàng lướt mắt nhìn sang hướng bên kia, chỉ thấy được hai bóng lưng mờ ảo. Bóng nam tử áo trắng đẩy chiếc xe lăn dần đi xa, Dạ Khê mỉm cười.

Đi trên đường phố, gặp đội kỵ mã trong cung chạy vụt qua, phương hướng chính là Xích bá phủ. Dạ Khê xoay người nhìn, cười quỷ dị, "Tân nương mất một cánh tay, có phải rất thú vị hay không?"

"Meo meo - " Móng vuốt của Đinh Đang che mắt đôi tròng mắt đen tựa minh châu của nó, bộ dạng như đang nói điều gì với Dạ Khê.

Dạ Khê nhếch mày, rồi cười khan, "Hóa ra là vậy! Chuẩn bị tinh thần, trò hay kế tiếp, nhất định đặc sắc vạn phần."

Hiện tại, Xích bá phủ đã loạn đến không còn hình dạng.

Phí lão phu nhân được người ta đặt trên giường, Xích bá phủ lớn đến như vậy, lại không có lấy một người hầu hạ. May thay, lúc trước công chúa Trác Cẩm bị thương có cử thái y đến điều trị, như vậy cũng giảm bớt chút phiền phức. Thái y chữa trị cho Phí lão phu nhân, đem vết thương băng bó kỹ, về mặt tràn đầy kinh ngạc, tại nơi ở của mình, tại sao có thể bị thương thành thế này?

"Thái y!" Trác Thụy Long ôm Phí Hi vào, đặt ở một chiếc giường khác.

Nhị phu nhân tiến lên nhìn, suýt nữa ngất đi, "Nữ nhi, nữ nhi!" Cánh tay Phí Hi giống như sợi mì mềm nhũn gắn trên người nàng, nửa người toàn là máu, trên cổ vẫn còn vết hằn để lại, sắc mặt nàng trắng bệch tựa người chết.

Xác định tính mạng Phí lão phu nhân không còn gặp nguy hiểm, thái y nhanh chóng đến kiểm tra thân thể Phí Hi. Nhìn cánh tay phải này, hắn lắc đầu đáng tiếc, "Tam hoàng tử, cánh tay của Nhị tiểu thư không chắc chắn có thể giữ được. Còn nếu không chặt đứt kịp thời, sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Thái y quay sang Trác Thụy Long hỏi báo.

Tim Trác Thụy Long thoáng ngừng đập, hắn âm trầm nhìn thái y, gần giọng quát "Cái gì gọi là không chắc?", "Người có phải là thái y không?"

"Vết thương quá nặng, xương bả vai vỡ vụn, cánh tay này đã thật sự tàn phế!" Thái y bạo gan nói, "Nếu không làm vậy, sợ rằng..."

Đầu óc Nhị phu nhân trở nên hỗn loạn, lòng ngực bà đau thắt, bàn tay dính máu vuốt ve gò má Phí Hi, nơi đáy mắt là nỗi căm hận tận xương tủy, bà cố lấy hết dũng khí mà nói, "Thỉnh thái y bằng mọi giá phải cứu lấy nữ nhi của ta!" Nước mắt ào ào chảy xuống.

Trác Thụy Long đóng lại con ngươi, nhìn thoáng qua Phí Hi, rồi phẩy tay buông xuôi.

Lúc này, Phí lão phu nhân bỗng hét to, ngồi thẳng người dậy, mắt trái vốn được băng bó lại từ từ rỉ máu.

Đại lão gia, Đại phu nhân vội vàng chạy tới xem, dò hỏi, thế nhưng Phí lão phu nhân làm sao nghe được lời bọn họ nói!

Bà ta há hốc miệng, máu từ khoang miệng tràn dần ra ngoài, thái y khấn trương lại gần kiểm tra. Nhưng dù hắn có tận lực chăm kim, bắt mạch thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ngăn cản dòng máu loãng trào ra nhanh chóng.

"Chuyện gì vậy?" Tam lão gia gấp gáp.

"A!" Tam phu nhân dùng khăn tay che miệng, tay chỉ hướng miệng Phí lão phu nhân, "Có thứ gì đó!"

Mọi người nhìn qua, tầm mắt đi theo dòng máu loãng, từ miệng Phí lão phu nhân chui ra một con sâu lớn chừng nắm tay hài tử! Sâu toàn thân là máu roi trên mặt đệm, giãy dụa một hồi, sau đó xẹp dần xuống, nước mũi xanh biếc hôi thối chảy ra!

Tam phu nhân cùng Đại phu nhân vừa nhìn sang, lập tức hét thảm một tiếng rồi ngã xuống. Đại lão gia, Tam lão gia, Nhị lão gia không biết làm sao, ngay cả thái y cũng lực bất tòng tâm.

Con sâu vừa rời khỏi, cơ thể Phí lão phu nhân tức khắc như khí cầu hết hơi, mềm nhũn ngã xuống đất. Vừa lúc, Phí Hi đột ngột mở to mắt, tay trái sờ mặt mình, sợ hãi la lên.

Trong phòng, loạn thành một đoàn.

Đội kỵ mã dừng trước cổng Xích bá phủ, một tiểu công công từ trong phủ vội vàng chạy ra, hồi báo. Vị công công ngồi trên xe ngựa nhìn tám bảng Xích bá phủ, sờ sờ vật bên hông, thở dài lắc đầu, "Đáng tiếc, đáng tiếc a, trở về đi!" Ngựa quay đầu, đội kỵ mã vùn vụt chạy đi.

Phí Hi phun một ngụm máu, rồi ngã xuống.

Dạ Khê trở lại tòa viện, bảo những người khác lui xuống nghỉ ngơi. Vừa đẩy cửa vào phòng ngủ, nàng đã nhận ra không khí khác thường. Khựng một lát, nhìn kỹ liền rõ ràng trong phòng đã xuất hiện một người nữa.

Bánh xe xoay tròn, con người bình thân nhìn chằm chằm Dạ Khê, trên tay nam tử áo tím cầm quyền sách thường ngày nàng hay xem. Hắn ném sách lên giường, tay chống cằm, quan sát Dạ Khê, đáy mắt chớp hiện tinh quang.

Dạ Khê hít sâu một hơi, đóng cửa lại, đây là nhà người ta, nàng nhin! Dạ Khê ngồi trên ghế, chần chờ một lúc, "Vừa rồi, đa tạ người!" Nàng nâng mắt nhìn nam tử áo tím vẫn đang chuyên tâm soi xét mình.

"Muốn tạ ơn ta thế nào đây?" Nam tử thích thú nhếch mày nhìn Dạ Khê.

Dạ Khê híp mắt, đồng tử trong lướt qua tia sáng lạnh, nâng môi, "Làm sao tạ ơn?" Nàng đứng dậy, chậm rãi bước về phía nam tử, rồi dừng lại trước mặt hắn, cúi người xuống, đưa tay chạm lên gương mặt nam tử.

Con người nam tử áo tím thẩm lại, giờ bàn tay bắt được tay Dạ Khê, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa hồ vô cùng yêu thích.

Dạ Khê cau mày, cố gắng rút trở về.

Nam tử áo tím sờ chiếc nhẫn đeo trên ngón tay cái Dạ Khê, cổ ý ngón tay của chính mình lộ ra ngoài, hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc đặt cùng một chỗ, va chạm, "Thân là tôi tớ, phải biết nghe lời!" Nam tử bỗng buông tay.

Dạ Khê cảm giác có một dòng khí đẩy nàng ngồi xuống giường. Dạ Khê nhú mày, vốn muốn đứng lên, nam tử kia đã đến trước giường, như tám lưới vô hình bao vây lấy Dạ Khê, nàng không thể động dậy được nữa.

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm hai bàn tay Dạ Khê đặt bên hông mình, "Vật nhỏ!" Nam tử nói, "Máu tanh rất thích hợp với người!" Bàn tay lướt đến trước mặt Dạ Khê, mềm nhẹ vuốt ve.

"Dạ Khê nhú mày, "Ta không thích người!"

Bàn tay đang di chuyển dừng một lúc, một ngón tay đã che đi ánh mắt Dạ Khê.

Nàng nhắm mắt lại, trong đầu thầm nguyên rủa một tiếng, "Người rốt cuộc là ai?" Toàn thân từ trong ra ngoài đều là quỷ khí! Nam nhân trước mắt, Dạ Khê nàng, chết tiệt lại thấy từ trong đáy mắt của hắn chỉ có lạnh nhạt cùng hồ hững, vậy mà biểu hiện bên ngoài chính là loại yêu thích không muốn buông tay dành cho sủng vật! Nàng, một hoàng hoa khuê nữ đến từ ngàn năm sau, lại bị người ta xem như sủng vật à?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Đinh Đang cùng Tiểu Xích canh giữ trước cửa, vài lần chúng muốn phá cửa vào trong, nhưng lại bị trấn áp bởi sức uy hiếp của nam nhân kia, hai con vật nhỏ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể lo lắng mà đi qua đi lại.

"Tại sao ngươi ngừng tay?" Dạ Khê cảm giác ngón tay che trên mắt mình đã dời đi, mở mắt, nhìn nam tử ngồi xe lăn. Tuy người này có chỗ thiếu hụt, lại không ảnh hưởng chút nào đến sức quyến rũ của hắn! Dạ Khê hí mắt, "Ngươi đã động sát ý, có sao dừng lại?" "Ngươi, rốt cuộc là ai?"

"Không nên quên cam kết của ngươi, vật nhỏ! Thuộc hạ không có tư cách hỏi chủ tử điều này!" Bàn tay nam tử vuốt ve cổ họng Dạ Khê, gần như chỉ cần sau một khắc, Dạ Khê ngay lập tức có thể đi gặp Diêm Vương.

Dạ Khê liếc mắt, nghiêng đầu sang nơi khác, không nhìn đối phương nữa.

Nam tử áo tím buông lỏng tay, "Không có mệnh lệnh của chủ nhân, ngươi là thuộc hạ, phải giữ khoảng cách cùng nam nhân khác! Lần sau, ngươi còn tiếp xúc gần nam nhân như vậy..." Khấu khí uy hiếp mười phần chui vào tai nàng.

Cánh cửa tự động mở ra, Đinh Đương, Tiểu Xích đang quần mình trên cánh cửa rơi xuống đất, chúng chạy như bay vào phòng, bộ dáng đề phòng nhìn nam tử như nhìn kẻ thù.

Nam tử đảo mắt qua Đinh Đương và Tiểu Xích, "Nếu nàng bị thương, các ngươi không cần tồn tại nữa!" Lại quay đầu sang bên này, "Vật nhỏ a!" Khóe môi hắn không tự chủ nhếch lên, âm thanh bánh xe lăn trên mặt đất càng lúc càng xa.

Thân thể Dạ Khê dần thả lỏng, nhìn Đinh Đương cùng Tiểu Xích bên cạnh, nghiêng người, bàn tay vuốt lông Đinh Đương, rồi kéo Tiểu Xích đến nắm trong tay, "Ngươi là cái gì?" Dạ Khê nhảm chán hỏi, ép buộc bản thân thôi không suy nghĩ về nam nhân kia thêm nữa.

Tiểu Xích nắm trong tay Dạ Khê, không biết đáp lại như thế nào, chỉ khẽ cọ sát lên vết sẹo trong đoạn chường.

Dạ Khê buông Tiểu Xích, nàng nhìn xuống chiếc nhẫn nơi ngón cái, quang mang màu tím đậm vào mắt, Dạ Khê giật mình một lúc, Phí Khê không phải là người của Phí gia, vì sao Phí lão phu nhân lại khảm trưng như vậy? Thân thể này rốt cuộc có bí mật gì?

Thất thần nhìn xuống giường, nghĩ đến Phí lão phu nhân độc địa tựa ác ma, nàng lại chìm vào mê man, cuối cùng, nàng đã bước vào cái thế giới gì đây?

Hoàng cung Đại Dao quốc.

Hoàng Đế Đại Dao, Trác Quang Vinh nghe xong lời thái giám hồi bẩm, gương mặt không dám tin, "Có đúng sự thật không?" "Trưởng nữ Xích bá phủ là giả?" Hoàng đế nhíu mày, nếu đã như vậy, Tiên Hoàng làm sao không biết điều này, nhưng hà có gì người vẫn hạ mặt chỉ kia? Có thật sự do người già nên nhầm lẫn, đầu óc trở nên không minh mẫn?

Hoàng Hậu ngồi bên cạnh, nâng chung trà che giấu ý cười nơi khóe môi, bà nhấp một ngụm trà, "Trưởng nữ không phải huyết mạch Phí Gia sao?" Thở dài lắc đầu, rồi cẩn trọng liếc qua Hoàng Đế, "Nếu thật sự như thế, không chỉ một nhà Bá tước, ngay cả Hoàng gia cũng trở thành trò cười của thiên hạ! Một Xích bá phủ nhỏ nhỏ, hại Cẩm Nhi bị thương không rõ ràng, còn dám mơ ước vị trí Hoàng tử phi! Hừ, dã tâm không nhỏ!"

"Hoàng Hậu!" Hoàng Đế trừng mắt nhìn Hoàng Hậu, "Thân là Quốc gia chi mẫu, phải rộng lượng, điều cơ bản nhất này ngươi đã quên?"

Hoàng Hậu vội vàng đứng dậy nhận lỗi, ngậm miệng không dám nói thêm gì nữa.

"Phụ Hoàng, Mẫu Hậu!" Đúng lúc, Trác Thụy Long đến, lần lượt bái kiến hai người.

"Nô tỳ đi xem Cẩm nhi thế nào, hải tử này quen được nuông chiều từ bé, bị thương nhất định rất đau!" Hoàng Hậu nói xong, hành lễ cùng Hoàng Thượng, rồi nhanh chóng rời khỏi.

"Xích bá phủ, đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Đế thăm dò.

Trác Thụy Long ngập ngừng một lúc, rồi kể lại toàn bộ sự tình cho Hoàng Đế nghe, vô thức lướt bỏ đi một màn Dạ Khê đã thương người đi kia.

Hoàng Đế chấp hai tay sau lưng, bước tới trước cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài, "Gia phả, chưa bao giờ có sự nhầm lẫn, nếu không có ghi chép, chứng tỏ người này không hề tồn tại! Có điều, theo lời ngươi nói, Phí lão phu nhân tựa hồ rất coi trọng điều này..." Hoàng Đế cau mày, trong lòng nghi hoặc, nếu coi trọng như vậy, vì sao trước kia...

Trác Thụy Long cúi đầu, không đáp.

Hoàng Đế quay đầu, nhìn nhi tử, "Nếu Xích bá phủ đã phát sinh biến cố, chuyện tứ hôn coi như hủy bỏ!"

"Phụ Hoàng!" Trác Thụy Long vừa nghe, lập tức biến sắc, "Ngài đã đáp ứng nhi thần, vì nhi thần cùng Hi Nhi tứ hôn! Xảy ra loại chuyện này, còn ai muốn cưới Hi Nhi nữa?"

Hoàng Đế không vui nhìn Trác Thụy Long, "Hoàng gia từ xưa đến nay chưa tồn tại chính phi tàn phế nào! Huống chi một quốc gia chi mẫu tương lai, nếu tàn phế, còn ra thế thống gì? Làm sao khiến người trong thiên hạ tin phục?" Hoàng Đế trách cứ.

Trác Thụy Long mím môi, quỳ xuống đất không đứng dậy.

Giăng co thật lâu, cuối cùng Hoàng Đế thờ dài một hơi, "Nếu người thật sự thích, nạp trắc phi là được, vị trí chính phi, đừng hòng mơ tưởng!"

Trắc Thụy Long thờ phào nhẹ nhõm, "Nhi thần thay Hi nhi tạ ơn Phụ Hoàng!" Trắc Thụy Long đập đầu xong, khẽ đứng dậy. Bóng dáng Dạ Khê thoáng lướt qua tâm trí, trong lòng hần dưng lên cảm giác khác thường.

Trắc Thụy Đào ngoài cửa vốn định bước vào, nghe được lời hai người nói bên trong, chợt khựng lại. Hần trầm tư nhìn lướt qua cánh cửa một lúc, rồi xoay người bỏ đi, phân phó gã sai vặt bên cạnh, "Đi điều tra, hôm nay Xích ba phủ xảy ra chuyện gì?"

Nhìn gã sai vặt rời khỏi, Trắc Thụy Đào ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nhếch môi cười.

Xích bá phủ lúc này mây mù bao phủ, bầu không khí vô cùng âm đạm, gia nhân bị mê hoặc lần lượt tỉnh lại, đề phòng chuyện có thể phát sinh trong phủ, bọn họ hầu hạ chủ nhân càng thêm cẩn thận.

Tại chính viện, Phí lão phu nhân đã thay một bộ y phục sạch sẽ, dù vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng thần sắc đã không còn suy sút như trước, sắc đen trên mặt dần biến mất. Trong một gian phòng khác, Phí Hi nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà, mặc kệ người bên cạnh nói gì đều mắc điếc tai ngo.

"Phu nhân, người cần nghỉ ngơi!" Luru ma ma đau lòng nhìn Nhị phu nhân tinh thần suy sụp, "Thái y không phải đã nói sao, tiểu thư chỉ bị kinh hách, từ từ sẽ chuyển tốt, người nên chú ý thân thể chính mình, đừng để tiểu thư khỏe rồi, người lại ngã xuống!"

Nhị phu nhân máy móc nghiêng đầu nhìn đi nơi khác, rồi nhìn Luru ma ma bên cạnh, hai mắt khô khốc dần ướt át, "Ma ma, người nói đi, ta phải làm sao bây giờ? Hi Nhi nên làm gì bây giờ? Không có cánh tay, cả đời nó sẽ hủy mất!"

"Phu nhân, đừng khóc, ngài không thể khóc nữa!" Luru ma ma vội vả lấy khăn tay lau nước mắt cho Nhị phu nhân, "Thái y không phải đã nói, mắt của ngài không được để rơi lệ, không được..." Luru ma ma nghẹn ngào nói không thành tiếng.

"Tại sao có thể như vậy? Làm sao biến thành bộ dạng này?" Nhị phu nhân cầm tay Phí Hi, tê liệt nhìn nàng, khẽ tự lẩm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

"Công tử!" Thần cùng Lộ nhìn thấy nam tử áo tím, cung kính cúi đầu.

Chờ nam tử ngồi vào ghế, cầm ly trà được chuẩn bị trước khẽ hớp một ngụm xong, Thần mới ngẩng đầu nói, "Công tử, ta có cần ra tay không?"

Nam tử áo tím nhìn ảnh ngược chính mình chiếu lên nước trà, híp mắt, lắc đầu, "Quên đi, chỉ là con kiến mà thôi, giết, không chút thú vị!" Nam tử đặt ly trà xuống, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, liếc mắt về phía Lộ.

Lộ tiến lên một bước, cúi người, hạ giọng nói "Thuộc hạ đã điều tra, nhưng đến thành Vĩnh Giang manh mối liền bị cắt đứt. Xin công tử thứ tội!"

"Không sao!" Nam tử đưa tay chống cằm, nhìn hai người Thần, Lộ, "Thời gian còn nhiều mà, cứ chậm rãi!" Nam tử xua tay, bảo hai người lui ra.

Thần, Lộ lui ra ngoài, đóng cửa lại. Rời khỏi viện, hai người liếc nhau.

"Người có cảm giác, công tử thay đổi?" Một lúc lâu, Lộ lại mở miệng, hần nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt, "Người có nhìn thấy không, công tử hôm nay lại cười! Công tử - đã rất lâu không cười rồi!"

Thần ngẩng đầu nhìn thiên không, "Là thời tiết muốn thay đổi!" Gật đầu đáp lại Lộ, "Công tử trước giờ rất ghét phiền phức, thật không ngờ lần này lại lưu lại mạng cho nàng! Còn không nghĩ ra sao?"

Lộ không hiểu nhìn Thần.

Thần nhếch môi cười, "Vừa không ảnh hưởng tới đại cục, đồng thời lại có thể tiêu khiển, cũng rèn luyện người nào đó một chút! Ha ha - " Rồi Thần lại thờ dài, "Quả thực thời tiết thay đổi a!"

Vài ngày qua đi, Phí lão phu nhân cuối cùng đã tỉnh lại, thân thể tuy rằng còn rất yếu ớt, nhưng cũng đủ khiến mọi người vui mừng vô cùng. Ngay sau đó, Phí Hi dần dần khôi phục tri giác, Xích bá phủ bị mây mù bao phủ trong thời gian dài một lần nữa tràn đầy sinh khí.

Đồng thời, Thánh chỉ tứ hôn hạ tới lần nữa, không chỉ có thành Vĩnh Giang trở nên sôi sục, mà ngay cả Xích bá phủ cũng rộn rã giăng đèn kết hoa.

Phí Hi bệnh tàn (bệnh tật, tàn phế) được người đỡ ra chính viện lĩnh chỉ. Nghe công công tuyên chỉ hoàn tất, hai tròng mắt ảm đạm đột nhiên sáng lên, nằng nặng đầu nồn nóng nhìn thánh chỉ trong tay công công, không ngăn được sốt ruột trong lòng, nằng cấp bách muốn tự mình xem cho rõ ràng.

"Chúc mừng Trắc phi!" Công công trao Thánh chỉ cho Phí Hi, tạ ơn xong, không tiếp tục lưu lại mà lập tức trở về cung phục chỉ.

Phí Hi quỳ gối dưới sàn, nhìn Thánh chỉ sáng loáng trong tay, chăm chú nhìn thật kỹ vào hai chữ Phí Hi trong ấy, nhìn tên hai người Phí Hi, Trắc Thụy Long viết cùng một chỗ, Phí Hi mừng đến chảy nước mắt!

"Thật tốt quá, thật tốt quá!" Nhị phu nhân bỏ qua hết thảy lo lắng lúc trước, cao hứng không nguôi, bà còn đang lo cho chung thân đại sự của nữ nhi, thế này được rồi, không cần băn khoăn thêm nữa, dù chỉ là Trắc Phi, thế nhưng so với dự tính đã tốt hơn nhiều biết bao nhiêu lần.

Phí lão phu nhân được đỡ ngồi trên ghế, nhìn người trong phòng hoan hô náo nhiệt, nhìn Phí Hi mừng như điên, rồi ngơ ngác nhìn thánh chỉ trong tay Phí Hi, hoảng hốt phục hồi tinh thần, nói thầm, "Chẳng lẽ Lão thiên gia muốn diệt Phí gia ta?"

Đại phu nhân ở gần Phí lão phu nhân nghe vậy, khẽ nhủ mày, "Nương, tứ hôn là hi sự a, Hi Nhi trở thành con dâu Hoàng gia, hơn nữa Tam hoàng tử đối Hi nhi sủng ái trăm điều, người không vui sao?" Đại phu nhân hỏi.

Nghe được lời nói của Đại phu nhân, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Phí lão phu nhân, nghi vấn trong lòng nổi lên, Nhị phu nhân thu liễm sắc mặt vui mừng, tiến lên hỏi, "Nương, người vì sao phải làm như vậy? Hi nhi vốn chính là Đích trưởng nữ, người lại mang tới một đứa lai lịch không rõ cùng nằng tranh đoạt địa vị? Rõ ràng không phải huyết mạch Phí gia, người lẽ nào muốn đổi trắng thay đen?" Nhị phu nhân chất vấn.

Những người khác cũng nhìn về Phí lão phu nhân, chờ đợi câu trả lời.

Gương mặt gầy guộc của Phí lão phu nhân dần xám xịt, lác đầu thờ dài, đôi con ngươi tro tàn đảo qua từng gương mặt tôn tử, như muốn giải thích, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ cái gì, "Thôi thôi, chỉ hy vọng do ta quá lo lắng!" Phí lão phu nhân không nói thêm gì nữa, đứng dậy rồi đi.

"Sợ rằng nương tuổi cao nên hồ đồ." Nhị phu nhân trút giận nói.

Nhị lão gia liếc Nhị phu nhân, "Ngươi bớt náo loạn đi." Rồi phất tay áo, tức giận bỏ đi.

"Được rồi, được rồi, việc vui thành đôi, nương tình, hôn sự Hi nhi cũng đã định, ngày lành của Xích bá phủ chúng ta đã tới!" Tam phu nhân đứng ra hòa giải, "Nhị tẩu, vài ngày tới ngươi sẽ rất bận rộn, tìm ma ma chỉ bảo Hi nhi, đồ cưới, đều phải quan tâm thật chu toàn!"

Nhị phu nhân nghe xong, trong lòng không vui, "Các ngươi cũng là bá mẫu(bác), thăm thăm(thím) của Hi nhi, không thể để chỉ mình ta lo lắng!"

Đại phu nhân nhìn bóng lưng lão phu nhân đầy tang thương, quay đầu, miễn cưỡng tươi cười.

"Bá mẫu, thăm thăm, nương, mọi người cứ trò chuyện, con xin về phòng!" Tay Phí Hi nắm thật chặt Thánh chỉ, đỏ mặt xấu hổ, vội vã chạy đi.

Phí lão phu nhân trở lại phòng, mệt mỏi ngã vào giường, nhìn người dâng trà, nhủ mày, "Trịnh ma ma, mấy hôm nay sao không thấy Ngô ma ma? Xảy ra chuyện gì?"

Trịnh ma ma đặt ly trà lên bàn, cung kính nói, "Lão nô không biết, đã nhiều ngày lão nô không gặp Ngô ma ma, giường chiếu của bà ấy cũng chưa từng bị động qua!"

"Cái gì?" Phí lão phu nhân ngồi dậy, "Tại sao không nói sớm?" Dồn sức bước xuống từ trên giường, cấp bách, "Mau gọi quản gia lại đây!"

Dạ Khê ăn điểm tâm, chú ý đến Lan Hạ dần trở nên trầm mặc ít nói, "Làm sao vậy? Gần đây rất yên tĩnh!" Dạ Khê uống một ngụm sữa, "Ai khi dễ người?"

Lục Lâm, Lục La ngay bên cạnh, lo lắng nhìn Lan Hạ.

Lan Hạ mím môi, tới trước mặt Dạ Khê quỳ xuống, "Tiểu thư, nô tỳ rất vô dụng!"

Dạ Khê buông chén sữa trong tay, khó hiểu nhìn Lan Hạ, "Nói gì vậy?" Nàng nhìn Lục Lâm cùng Lục La, trầm giọng hỏi, "Các ngươi khi dễ Lan Hạ sao?"

Hai người lập tức phủ nhận, lác đầu, "Tiểu thư, ta làm sao có thể khi dễ Lan Hạ tỳ tỳ?"

"Không phải chuyện hai người họ!" Lan Hạ ngẩng đầu nhìn Dạ Khê, trong mắt chỉ có sự hối hận, "Mỗi lần tiểu thư gặp chuyện không may, nô tỳ luôn trốn ở phía sau người, không thể giúp gì cho tiểu thư thì thôi, còn gây phiền phức cho người, nô tỳ vô năng!"

Dạ Khê liếc mắt, "Là chuyện này?" Dạ Khê để đĩa xuống, hai tay gác lên bàn, "Ta từng nói qua, xung quanh ta không tồn tại người vô dụng, Lục Lâm, Lục La có chút công phu, cần mài dũa thêm, mà người, mặc dù không có võ công, nhưng xử lý gia sự gọn gàng ngăn nắp, lại cẩn thận chu đáo, người cho rằng tiểu thư nhà người chỉ giữ kẻ hữu dụng vô mưu bên người sao?"

Lan Hạ ngơ ngác ngẩng đầu, "Nhưng mà, tiểu thư....!"

"Được rồi!" Dạ Khê cắn một hạt đậu phộng, "Bắt đầu ngày mới, đừng ảnh hưởng tâm tình của ta! Đi làm việc đi!"

Lan Hạ thu hồi hơi cười trên mặt, "Tuy rằng nô tỳ không thể đảm bảo mình sẽ trở thành một cao thủ võ lâm, nhưng nhất định sẽ không tiếp tục trốn phía sau tiểu thư, để người bảo hộ nữa!" Lan Hạ dập đầu, đứng dậy rồi đi.

Dạ Khê cười nhạt gật đầu, tinh ngộ còn chưa phải quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Buổi sáng ngày kế tiếp, Dạ Khê vừa rời giường, Lan Hạ đến gõ cửa, "Tiểu thư, Ngô ma ma từ Xích bá phủ tới! Muốn gặp tiểu thư."

Ngô ma ma? Dạ Khê suy nghĩ một lát, gật đầu, "Cho bà ấy vào đi." Nàng chỉnh lại tóc mình, rồi mang giày vào chân.

Ngô ma ma theo Lan Hạ vào đại sảnh, nhìn Dạ Khê tư thế lười nhác, Ngô ma ma cung kính quỳ xuống, "Tiểu thư!"

Dạ Khê nhìn bọc quần áo khoác trên cổ tay Ngô ma ma, nhíu mày, "Ma ma đây là muốn chuyển nhà sao?" Tay chống cằm, đánh giá Ngô ma ma. Bà ta vẫn giữ một dáng vẻ kia, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng trong mắt chứa bao gồm cả tia thuần phục. "Nói rõ!" Dạ Khê nhếch mi hỏi.

Lan Hạ nhìn thoáng qua Dạ Khê, sau đó liếc mắt sang Ngô ma ma, đáy mắt hơi do dự, gọi hai người Lục Lâm Lục La, tính toán muốn rời khỏi.

"Không việc gì, các người cứ ở trong này." Dạ Khê nhìn lướt qua ba người vừa muốn lui ra.

Ngô ma ma đặt bọc quần áo trên tay xuống đất, đưa tay sờ lên gương mặt mình, rồi lột một lớp da từ trên mặt xuống. Làn da già nua vừa kéo đi, gương mặt trắng nõn xinh đẹp lập tức xuất hiện, mái tóc đen mượt buông xuống như làn suối.

Dạ Khê suýt nữa bị sắc nước miếng mà chết, nhìn chằm chằm người trước mắt, cái gì lão bà, rõ ràng chính là một cô nương thanh thuần như nước!

Lan Hạ tròn to con người, thử nháy mắt nhiều lần, còn dùng tay dụi lấy hai mắt mình, lại đưa tay véo véo đôi má, đến khi cảm thấy đau đớn mới nhìn Ngô ma ma phía trước, "Làm sao có thể?" Lão bà bảy tám mươi tuổi đầu rồi!

Mặt nạ da người!

Ngay sau đó, Ngô ma ma cũng xé bỏ lớp da nhăn nheo trên tay đi! Một cô nương như hoa như ngọc xuất hiện trước mắt.

Dạ Khê nhíu mi cười, đảo mắt qua Lan Hạ, nàng còn chưa quên, nghe Lan Hạ từng nói, khi còn bé đã gặp Ngô ma ma, tính theo tuổi tác, cũng chừng mười năm, huống chi lúc đó Ngô ma ma cũng không có được tư thái như thế này.

"Người là ai?" Lan Hạ hoảng sợ chỉ vào người trước mắt, bộ dạng như gặp quỷ, lớn tiếng hỏi.

Nữ tử nhếch môi cười, nhìn Dạ Khê, "Tiểu thư!" Nàng hướng Dạ Khê dập đầu ba cái, "Nô tỳ là Vũ, tham kiến tiểu thư!" Rút đi hóa trang, trở về diện mạo vốn có, nàng bái kiến Dạ Khê lần nữa.

"Có ý tứ!" Dạ Khê nhìn mảnh da trên mặt đất, đứng dậy đi lên phía trước, cúi người nhặt lên, lòng vô cùng kinh ngạc, thực sự là da người! Nàng giờ tay捏o gương mặt Vũ, xác nhận rằng tầng da này không phải đồ giả.

Vũ quai dị bụm mặt, im lặng nhìn Dạ Khê.

Đinh Đang dùng móng vuốt đùa giỡn lớp da kia, mà tiểu Xích lại lẩn qua lẩn lại ở mặt trên, dường như rất thoải mái.

"Ngươi rốt cuộc là ai? Lan Hạ chỉ vào Vũ, gấp giọng hỏi, "Ngô ma ma? Ngươi là Ngô ma ma sao?" Lục Lâm, Lục La mờ mịt nhìn mọi người, yên lặng liếc nhau.

"Lan Hạ? Ta là ai chẳng lẽ ngươi không biết?" Thanh âm già nua phát ra từ thiếu nữ thanh xuân, Lan Hạ sợ đến run chân ngã ngồi xuống ghế, ngơ ngác nhìn Dạ Khê, "Tiểu thư, cái này, rõ ràng năm ấy..."

"Lục Lâm Lục La, đưa Lan Hạ về phòng nghỉ ngơi!" Dạ Khê mệnh lệnh.

Không đợi người đến nâng, Lan Hạ nuốt một ngụm nước bọt, chạy trốn rồi khỏi.

"Nàng bị giật mình!" Dạ Khê giải thích.

"Nô tỳ biết." Vũ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, phản ứng của Lan hạ đã nằm trong dự liệu.

"Mọi người đi khỏi, muốn nói cái gì cứ nói." Dạ Khê thẳng người, bộ dáng chăm chú lắng nghe.

"Nô tỳ phụng mệnh âm thầm bảo hộ tiểu thư, cho đến khi tiểu thư chân chính thoát ly Phí gia, mới được phép lộ diện." Vũ ngắn gọn giải thích.

Dạ Khê nháy mắt, tự chỉ vào mũi mình, "Phí Khê, không, ta thật không phải huyết mạch Phí gia?"

Đáy mắt Vũ khinh bỉ, "Bọn họ không xứng!"

Dạ Khê suy nghĩ một lúc, "Vì sao trong lúc sinh tử, không thấy ngươi xuất thủ tương trợ? Nếu đến thủ hộ, vì sao còn để cho..." Dạ Khê đột ngột im miệng, Phí Khê thật sự đã chết!

Vũ nhìn Dạ Khê, rừ mắt, rầu rĩ nói, "Chỉ cần một ngày tiểu thư còn ở Phí gia, chỉ cần người còn là Trưởng nữ Phí gia, nô tỳ không thể xuất thủ!" Nàng đập đầu xuống đất, "Thỉnh tiểu thư tha tội!"

Dạ Khê giật giật khóe miệng, tò mò hỏi, "Vũ? Ủ, diện mạo cùng tên gọi rất tương xứng. Bất quá, ngươi rốt cuộc bao nhiêu tuổi?"

Vũ ngẩng đầu, có chút nhẩn nha nhìn Dạ Khê, "Ách..." Vũ chần chờ, lo lắng có nên nói thật hay không.

"Ăn ngay nói thật là tốt rồi." Nhìn ra Vũ khó xử, Dạ Khê cười nói.

"Khụ, nô tỳ, kỳ thực, nô tỳ đã..." Vũ vươn năm ngón tay cái, nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng nhìn Dạ Khê, rừ mắt, "Khụ, khụ, tháng trước vừa tròn..."

Nhìn Vũ lúng ta lúng túng, Dạ Khê cảm giác rất thú vị, năm ngón tay, năm tuổi không có khả năng, chẳng lẽ mười lăm? Chắc không phải năm mười, cô nương như hoa như ngọc năm mười tuổi?

Thông thường, loại tình huống như này chính là tu luyện cái gì bằng môn tà đạo, cái gì thái âm bổ dương..

.

Dạ Khê vội vã hoàn hồn, cảm giác mình suy nghĩ quá xa, "Khó mở miệng như vậy? Câu hỏi của chủ tử làm ngươi khó xử thế sao?" Dạ Khê lạnh mặt.

Vũ rất sợ chọc Dạ Khê nổi giận, thốt ra, "Năm trăm!"

Phốc xuy---

Đình Đang vui đùa vô cùng hăng say, nghe được lời Vũ nói, bẹp một cái ngã sấp, tứ chi dang rộng trên nền đất, cứng ngắt trừng trừng nhìn bóng lưng Vũ, mắt mèo lướt qua tia dị thường.

Nhưng tiểu Xích vẫn bình thản tiếp tục trò đùa, tựa hồ lời Vũ nói căn bản không ảnh hưởng đến nó.

Dạ Khê vừa nghe, triệt để sững sờ tại chỗ, năm trăm tuổi? Đùa gì vậy? Xem như ngươi may mắn đi, cùng lắm chỉ hơn một trăm! Trừ phi không phải người! Dạ Khê nghĩ tới đây, lồng ngực lộp bộp một chút, muốn hỏi cái gì đó, nhưng vừa nghĩ đến, liền ngậm miệng.

"Ngươi có võ công?" Nàng chớp mắt dời đi trọng tâm câu chuyện.

Vũ gật đầu, quay đầu nhìn bàn ghế đặt bên cạnh, tay hướng ly trà vươn một trào, ly trà lập tức vỡ vụn.

Dạ Khê cảm giác cổ khí tức quái dị, không thuộc về nội lực, rồi gật đầu, "Không tệ, sau này ngươi phụ trách dạy Lục Lâm, Lục La học võ. Tự tìm phòng cho mình đi." Lời này coi như đồng ý lưu lại Vũ.

Vũ cao hứng gật đầu, cảm tạ, đứng lên xoay người rồi đi.

Đình Đang trừng mắt theo phương hướng Vũ ly khai, liền quay đầu lên lên cái bàn trước mặt Dạ Khê, meo meo kêu một tiếng.

Dạ Khê miễn cưỡng vén mí mắt ra, cảnh cáo nói, "Chớ trêu chọc nàng!" Nữ nhân này, nàng còn không tin được.

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn phương xa, yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Khắp Vĩnh Giang thành, từ phố lớn đến ngõ nhỏ lưu hành lời đồn đại, trở thành chuyện trà dư tửu hậu cho mọi người. Thứ nhất chính là đám hỏi Xích Bá phủ cùng Hoàng gia, thứ hai chính là lời đồn đại về thân phận Đích trưởng nữ Xích bá phủ.

Mọi người tranh luận âm ỉ, Đích trưởng nữ chạm tay có thể bỗng chính là Phí Hi, mà không phải Phí Khê. Hoàng tử phi được Tiên Hoàng nhận định Phí Khê căn bản không thuộc Phí gia! Mọi người đều có suy đoán, chuyện gì cũng có.

Trong một nhả gian ở Nguyệt Dương lâu, Trác Thụy Long đang buồn bực, phiền muộn uống rượu. Tôn Phượng nâng chén, nhẹ nhàng thương thức, "Vài ngày nữa đại hôn, sao tân lang không có chút vui mừng nào vậy?"

Tân Nghĩa Hữu đứng trước cửa sổ quay đầu lại, "Thụy Long, người và vị hồng nhan tri kỷ kia đã trở thành đề tài thảo luận từ phố lớn ngõ nhỏ ở Vĩnh Giang thành." Tân Nghĩa Hữu cười hỏi, "Chẳng lẽ vui mừng quá mức?"

Trác Thụy Long nhắm mắt uống 'ức' một hớp rượu, rồi kinh ngạc nhìn cái chén. Đến bây giờ hắn mới nghĩ đến, lần cung yến nọ, lúc hắn kéo Dạ Khê chặt vật từ dưới đất đứng dậy, hắn rõ ràng phát hiện dị thường, chỉ cần hơi lưu ý, liền dễ dàng đoán ra cánh tay Dạ Khê bị trật khớp, vậy mà, hắn lại không chịu nghĩ sâu thêm nữa.

Nữ tử bị trật khớp tay còn không đổi sắc, sao có thể là một nhân vật tầm thường? Trác Thụy Long tiếp tục uống rượu, vị rượu chảy vào miệng biến thành đắng chát! Vốn tưởng rằng mọi việc vốn nằm trong tầm khống chế, nhưng thực tế, từ trước đến nay đều do một tay người khác chi phối!

Vô thức nghĩ đến gương mặt Dạ Khê, hiện lên trong trẻo, lạnh lùng mà đậm đặc, một đôi con ngươi lạnh băng tựa tranh vẽ bất động trong tâm trí. Trác Thụy Long đóng chặt mắt, nỗ lực gạt đi, nhưng làm sao cũng không như nguyện, ánh mắt linh động ấy trái lại càng thêm rõ ràng!

Hắn ném ly rượu, trực tiếp cầm lấy hũ rượu lớn trên bàn rót vào miệng.

Nhìn Trác Thụy Long hoang mang hối hận, Tôn Phượng thở dài, "Sắp đến hôn sự của người, rất nhiều việc trong cung còn chờ người giải quyết, đừng uống nữa." Tôn Phượng đặt hũ rượu xuống, nhíu mày, "Người như chúng ta, có thể lựa chọn nữ tử vừa ý, không dễ dàng, quý trọng thật tốt!"

Trác Thụy Long hé mắt nhìn Tôn Phượng một lúc, hồi lâu sau, miệng đầy mùi rượu mắng, "Tôn Phượng, người đang cười nhạo bản hoàng tử!"

Tôn Phượng nhún vai, không định phủ nhận.

Tân Nghĩa Hữu xoay người, nhìn hai người trước mắt, nhìn như bình tĩnh, kì thực cảm giác sóng ngầm mãnh liệt, Tân Nghĩa Hữu ngưng ngưng sờ mũi, "Hai người các người có chuyện gì gạt ta có phải hay không?" Hai tròng mắt đen đảo qua đảo lại trên người Trác Thụy Long cùng Tôn Phượng.

Trác Thụy Long hừ lạnh một tiếng, uống hết rượu còn thừa trong chén, sau đó lao đảo lắc lư ra ngoài. Tôn Phượng liếc qua Tân Nghĩa Hữu, "Mấy ngày tới là ngày lành của Tân quốc công phủ, xem ra người đã chuẩn bị sẵn sàng."

Tân Nghĩa Hữu vừa nghe, thân thể nghiêng ngả một chút, lưng túm kéo ra nụ cười khó coi, tinh thần sa sút ngồi xuống ghế, "Tha cho ta đi!" Rồi lại hô thiên gọi địa, "Cùng là chi thứ hai, thế nào đãi ngộ khác biệt như vậy chứ?" Tân Nghĩa Hữu rầu rĩ nói.

Tân Nghĩa Hữu là Trưởng tử chi thứ hai Tân quốc công phủ, phủ quốc công tổng cộng có ba phòng, đại phòng và nhị phòng đều có một nhi tử, tam phòng có hai nữ nhi, cùng nơi khác bất đồng, chính là, Tân quốc công phủ từ trước đến nay chỉ được phép một vợ một chồng.

Tôn Phượng không chú ý tới Tân Nghĩa Hữu, chỉ nhìn phương xa, trong lòng đang suy tư, người kia lúc này rốt cuộc đang làm gì?

Dạ Khê đứng trong sân vườn người, Lan Hạ không được tự nhiên cùng Vũ đứng một chỗ, Lục Lâm, Lục La tay cầm kiếm hoa tay múa chân.

Nhìn y phục trên người Vũ, Dạ Khê gật đầu, "Lan Hạ, lát nữa người mang Vũ đến cửa hàng mua vài bộ đồ mới, dáng người tốt như vậy, không mặc đẹp

quá đáng tiếc."

Thời điểm Vũ vừa tới còn chút câu nệ, hiện tại đã khôi phục bình thường, suốt ngày trung lên bộ dạng lão luyện, hầu bên cạnh nàng, không nói một lời.

Lan Hạ len lén liếc mắt qua Vũ, tuy biết Vũ chính là Ngô ma ma, nhưng Lan Hạ vẫn còn chưa tiếp thụ được sự thật này, diện mạo hai người quá khác biệt.

"Còn bốn người các ngươi, phân công làm việc cho tốt." Dạ Khê ngồi lên ghế đá, "Lục La, Lục Lâm, hai người phụ trách giám hộ an toàn, công lực của các ngươi cần phải nâng cao thêm nữa." Lục Lâm, Lục La vốn hăng hái trào dâng, lại bị lời nói từ Dạ Khê dập tắt, "Lan Hạ yếu nhất, giữ lại viện quản lý sự vụ. Về phần Vũ..." Dạ Khê dừng lại, "Công phu, tâm kế không kém, cùng bản tiểu thư ra ngoài làm việc."

"Dạ." Bốn người trầm miệng một lời đáp ứng, không một ai phản đối.

Lan Hạ ngượng ngùng cười, "Có Ngô... Vũ tỷ tỷ ở đây, an toàn của tiểu thư được bảo đảm, nô tỳ sẽ không gây cản trở cho tiểu thư!" Lan Hạ le lưỡi, hướng Vũ cười.

"Ta nhớ vài ngày nữa là đại hôn của trác Thụy Long cùng Phí Hi đi?" Dạ Khê xoay xoay cổ hỏi.

"Là ba ngày nữa." Vũ trả lời

.

Dạ Khê gật đầu, "Ừ, ngày đại hỷ, rất náo nhiệt, nên tặng lễ vật gì nhỉ?" Dạ Khê vuốt cằm suy tư, Lục Lâm, Lục La cười trộm nhìn nàng, âm thầm cầu phúc cho kẻ xui xẻo nào đó.

"Đại hôn của Hoàng tử, tổ chức trong Hoàng cung sao?" Dạ Khê vô tâm hỏi.

Lan Hạ suy đoán, "Nô tỳ không rõ lắm, Hoàng tử Đại hôn, có thể vậy!" Lan Hạ không xác định lắc đầu.

Vũ ngừng đầu nhìn Dạ Khê nói, "Hoàng tử chưa có hôn sự đều ở trong cung, đến lúc thành hôn sẽ chuyển ra ngoài. Y theo quy định, phải ở trong cung tiến hành Đại lễ, hoàn thành theo trình tự nghi lễ, bất quá, đây là đãi ngộ của chính phi, còn với Trắc phi, chỉ cần tiến hành trong phủ là được, chịu hoàng ân, ngày thứ hai phải tiến cung tạ ân."

Dạ Khê nghe xong, hài lòng gật đầu, "Rất tốt, có thể giúp ta tiết kiệm không ít công phu!" Dạ Khê hí mắt suy tư, cười gian xảo nhìn phía trước.

"Lão phu nhân, quản gia đến!" Trịnh ma ma bẩm báo.

Phí lão phu nhân vừa nghe, lập tức gọi người vào, "Thế nào? Tìm được người chưa?"

Quản gia lắc đầu, "Nô tài tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, cơ hồ cho lật tung toàn bộ Vĩnh Giang thành, nhưng, không có một chút tin tức." Quản gia cẩn thận ngừng đầu, ngập ngừng hỏi, "Có lẽ người đã không còn ở Vĩnh Giang thành nữa."

"Không có khả năng!" Phí lão phu nhân kiên quyết phủ định, gương mặt có chút khí sắc bao phủ một tầng hắc khí, "Tìm, tìm đi! Dù thế nào cũng phải tìm ra cho bằng được!"

Quản gia nhìn lướt qua Trịnh ma ma, thấy đối phương lắc đầu, thờ dài trong lòng, bất đắc dĩ đáp lời, "Dạ, nô tài sẽ tăng thêm người."

Quản gia vừa rời khỏi, Phí lão phu nhân liền nằm liệt giường.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Đêm khuya, thừa dịp mọi người đã an giấc, Dạ Khê đứng dậy mặc quần áo, nghiêng người nhìn lướt qua tòa viện, hồng lâu vẫn nhộn nhịp như trước, Dạ Khê đi qua ngọn đèn thấp sáng, tiến nhập chợ đen.

Chợ đen buổi tối, đây là lần đầu tiên Dạ Khê tới, nơi này đèn đuốc sáng rực, mặc dù là đêm khuya, dòng người vẫn như trước người đến người đi, nối tiếp không dứt. Dạ Khê khép cổ áo, hướng phía trước bước đi, như không mục đích.

Bất giác, đến khi nàng phục hồi tinh thần lại, người đã cách xa ánh sáng đèn đuốc, trước mắt một mảnh đen kịt, men theo ánh trăng có chút mờ lung còn có thể nhìn rõ vài thứ. Dạ Khê nhìn xung quanh, im lặng phát hiện bản thân đã tách khỏi phạm vi chợ đen.

Khí tức đất trời từ phía xộc vào mũi, Dạ Khê khựng lại giây lát, không có xen lẫn mùi vị con người, rất thoải mái. Dựa vào cảm giác, Dạ Khê đi thẳng về một phía, cố gắng hít lấy làn không khí mới mẻ.

Đi hồi lâu, Dạ Khê dừng lại, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu, mơ hồ còn có thể cảm giác được hơi nước vương vấn. Dạ Khê chớp chớp mắt, nhanh chóng đi về hướng kia, cấp bách chứng thực suy đoán nào đó, càng đi về phía trước, càng thấy sương mù dày đặc.

Mùi lưu huỳnh quen thuộc bay đến, Dạ Khê nuốt chút nữa muốn nhảy lên, là ôn tuyền(suối nước nóng)! Dạ Khê đứng cạnh hồ, nhìn dòng nhiệt khí chậm rãi lan tỏa, kích động muốn nhảy vào ngay lập tức. Nhiệt lưu từ từ tuôn ra, nhiệt khí phiêu tán trên mặt hồ như ngọn sóng, vô cùng đẹp mắt.

Nàng đang định tháo thắt lưng dạo chơi một phen, nào ngờ, một cơn gió lạnh thổi qua, khiến Dạ Khê khôi phục thần trí. Ngay lúc này, Dạ Khê lại nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến, nàng bắt đầu cảnh giác liếc nhìn bốn phía.

Cùng một khắc, ngay giữa trung tâm hồ, một người đột nhiên phá nước mà ra, tựa như mỹ nhân ngư từ trong nước hiện lên! Dạ Khê trừng mắt nhìn tấm lưng trần của đối phương, trông mắt như muốn rơi ra, bóng lưng kia rất cao lớn, làn da lại trắng nõn đến trong suốt! Đây là yêu tinh trong truyền thuyết?

Đối phương tựa hồ đã phát hiện Dạ Khê nhìn chăm chú, bỗng nhiên xoay người lại, hồ nước vốn tĩnh lặng đột ngột dâng cao năm thước, hướng về phía Dạ Khê.

Dạ Khê xoay người muốn lui ra sau, thế nhưng không biết từ lúc nào, phía sau đã xuất hiện một nam nhân, bên hông nam nhân quấn một phần y phục che đi bộ phận trọng yếu, tóc đen ướt sũng, nước từng giọt theo sợi tóc nhỏ xuống cơ thể, chảy qua da thịt nhẵn bóng.

Dạ Khê chậm chạp ngừng đầu, đứng lúc thấy được khuôn mặt yêu mị quen thuộc, nhếch miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, "Àch, người, cứ tiếp tục, cứ tiếp tục!" Dạ Khê thu lại nụ cười, vội vàng xoay người chạy trốn.

Nàng nhanh, hẳn còn nhanh hơn, bàn tay thoáng cái đã bắt được cánh tay nàng, lập tức muốn kéo Dạ Khê vào lòng. Đang vùng vẫy, bàn chân bỗng trượt một cái, theo quán tính sẽ ngã xuống, nàng từ bản năng vươn tay, nắm cổ tay đối phương.

Tồm - _ -!

Cứ như vậy, hai người một trước một sau rơi xuống nước, lỗ tai trong nháy mắt vù vù mơ hồ, hai mắt trở nên mờ lung, muốn thích ứng, lại có một lực đạo ôm lấy, ngay sau đó cái miệng nhỏ nhắn bị một đôi môi đỏ mọng bao phủ. Dạ Khê mở mắt, nhìn gương mặt phóng đại gấp đôi trước mắt, đưa tay đẩy người ra.

Nhưng đối phương lại linh hoạt như loài cá, cánh tay to vững chắc giam Dạ Khê trong ngực, hai người ở trong nước cứ như vậy mà hôn. Vài lần giây dựa, Dạ Khê lấy thất bại kết thúc, mỗi khi công kích đều bị đối phương tránh thoát.

Hồi lâu, đến lúc Dạ Khê cảm thấy hô hấp không thông, nam nhân này mới ôm nàng ngoi lên mặt nước. Dạ Khê há mồm thở dốc, tham lam hít thở, người uể oải dựa vào lòng nam nhân, thân thể ướt đầm, y phục dính sát người, hai người tựa vào nhau như không có vật che đậy ngăn cách.

"Khụ!" Dạ Khê ho khan, bất ngờ đẩy đối phương ra, trút giận đánh lên mặt nước, "Người rớt cuộc muốn thế nào?" Khẽ cắn môi, xoay người hướng bờ hồ bơi đi.

Còn không cách vài bước, lại bị người ta ôm eo kéo trở lại, thân thể nhẹ bẫng, phút chốc đã được bao bọc bởi ấm áp, được đưa vào ôn tuyền rồi! Dạ Khê được thả ra, nàng được tự do, lập tức co thành một đoàn, cảnh giác trừng trừng nhìn đối phương.

Nam tử trái lại quang minh chính đại kéo y phục quanh hông, tới bên cạnh Dạ Khê ngồi xuống, vươn tay bóp cằm nàng, ép nàng phải nhìn hắn, ngón tay có chiều hướng đi xuống phía dưới, Dạ Khê nhân cơ hội tránh thoát, lách người ra xa, "Cũng không phải ta có ý nhìn thấy!"

"Qua đây!" Đồng tử sâu không thấy đáy nhìn chăm chú vào Dạ Khê, lãnh mâu trong nháy mắt hóa thành nóng rực.

Nghe thanh âm, con người Dạ Khê co lại, thân thể vậy mà không chịu nổi chút gì có loại xúc động muốn lại gần, Dạ Khê nắm chặt nắm tay, ý chí kiên định, trông mắt mờ lung dần rõ ràng, tâm trầm xuống, "Không muốn!"

Nam tử khẽ nhíu mày, dường như không vui vì Dạ Khê phản kháng, trong chớp mắt, tại lúc Dạ Khê còn không cảm thấy được làn nước bất thường, nam tử đã ở trước mắt, cánh tay dài ôm lấy vòng eo nàng, mang nàng rời xa vị trí cũ.

Cái trán đụng vào lồng ngực đối phương, khiến nàng choáng váng đầu óc, "Người!" Vừa muốn trách cứ, Dạ Khê quay đầu nhìn theo ánh mắt của nam tử, lại thấy một cơn rần nước ngũ sắc đang nằm trên tầng đá nàng dựa vào lúc trước, thè lưỡi nhìn chăm chăm Dạ Khê.

Hô hấp cứng lại, liếc mắt sang nam nhân, rồi quay đầu nhìn thoáng qua cơn rần độc bên kia, nếu không phải vừa rồi tốc độ của hắn nhanh, nàng đã bị nó cắn!

Nam từ vung tay lên, một giọt nước từ mặt hồ bắn ra, cắm thẳng vào con rắn bảy tấc, nó ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, lập tức mất đi sinh mệnh.

Dạ Khê trầm mặt nhắm mắt, ngẩng đầu nhìn nam tử. Đêm nay, tính cảnh giác của nàng quá kém, chung quy tất cả đều tại nam nhân trước mặt này! Tâm lạnh lẽo, chẳng biết từ lúc nào, đã rung động!

Cánh tay nam tử sít sao ôm Dạ Khê, ngón tay siết chặt lấy hông nàng, đôi con ngươi mê man nhìn chăm chú vào gương mặt Dạ Khê.

Dạ Khê rõ ràng cảm thụ được nhiệt độ của nam tử đang ngày càng tăng lên, người cũng bắt đầu hỗn loạn, nàng biết rõ đây là biểu hiện của cái gì. Ngay thời điểm nam tử muốn làm gì đó, Dạ Khê đột nhiên như một con cá từ trong lòng đối phương chui ra, thoát đi.

Nhanh chóng bơi vào bờ, leo lên, thấy nam nhân kia vẫn nhìn mình như cũ, Dạ Khê bỗng bật cười, "Ngươi không yêu ta!" Tựa hồ là lý do cự tuyệt cho hành vi vừa rồi.

Yêu? Nam tử nhú mày, yêu là cái gì?

Nam tử từ trong nước bay ra, roi xuống đất, nước trên người cũng khô đã cạn, mặc xong quần áo, vài bước liền đuổi kịp Dạ Khê.

Hai tay nàng ôm ngực, y phục ẩm ướt dính sát người, gió thổi qua, thân thể nàng lạnh run. Dạ Khê tiếp lấy áo choàng nam tử ném tới, lập tức mặc vào người. Nhìn người đối diện, dáng đứng thẳng tắp cao lớn, Dạ Khê vuốt áo choàng da chồn tía mềm mại trên người, bĩu môi cười, "Ta nên sớm nghĩ đến."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Nam nhân trước mắt, một thân áo tím, có lẽ là do ôn tuyền, lạnh khí trên người đã phai nhạt rất nhiều, tóc dài theo gió lay động, môi đỏ mọng kêu gọi hơi nhếch lên. Báu vật thể gian, sợ rằng cũng không thể so sánh với người này! Dạ Khê thu hồi ánh mắt quan sát.

Hai tròng mắt nam tử nóng rực như trước, càng lúc càng cảm thụ mục đích không chút che giấu từ đối phương, cũng rõ ràng bản năng của một nam nhân.

Dạ Khê lui ra sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người, "Ngươi không yêu ta!" Dạ Khê lần thứ hai lập lại khẳng định, "Chỉ có nam nhân, cùng ta yêu nhau, mới có được ta!" Dạ Khê mím môi, nhìn lướt qua thần sắc đối phương, sau đó xoay người rời khỏi.

Lần này nam nhân cũng không đuổi theo, nhìn Dạ Khê dần biến mất trước mắt, lời nàng nói không ngừng lặp lại trong đầu hần, vang lên - Ngươi không yêu ta, chỉ có nam nhân, cùng ta yêu nhau, mới có được...!

Nam tử nhú chặt hai hàng lông mày, thân thể hần không hề bài xích nàng, hơn nữa lòng hần cũng khát vọng muốn nàng!

Yêu? Đến tận cùng là thứ gì?

Gió từ từ thổi qua, một loại cảm giác kì diệu vô hình đang cắm rễ tại trái tim hai con người.

Trở lại căn phòng, trời còn chưa sáng, Đinh Đương cùng tiểu Xích vẫn đang ngủ, không hề phát hiện Dạ Khê rời đi.

Khi tia sáng mặt trời ảm áp chiếu lên, một ngày mới lại bắt đầu. Dạ Khê mở mắt, nhìn thấy trên ghế đặt một cái áo choàng chồn tía, hồi tưởng lại những việc xảy ra tối hôm qua, sắc mặt vô thức nhu hòa xuống.

Dạ Khê chạm lên chiếc nhẫn nơi ngón tay, ngồi trên giường thờ người ra, cho đến lúc Lan Hạ gọi cửa, mới kéo về thần trí của nàng.

Lan Hạ vào cửa, nhìn trong phòng tự nhiên xuất hiện cái áo choàng, hơn nữa vật này nhìn rất quen mắt.

"Nên đi chúc mừng!" Dạ Khê đứng dậy mang giày, mang theo Vũ ra cửa.

Nàng vừa rời đi, trong đầu Lan Hạ linh quang chợt lóe, nhớ đến món đồ này tại sao lại quen như thế, hóa ra, nam nhân kia từng mặc qua! Tiểu thư và người ấy gặp mặt lúc nào? Lan Hạ nghi ngờ gãi đầu, về mặt mờ mịt.

Dạ Khê cùng Vũ tìm một quán trà ven đường nghỉ tạm, nhìn Xích bá phủ phía xa xa giăng đèn kết hoa, người hai bên đường vây lại xem náo nhiệt.

"Tiểu thư, đến rồi!" Tiếng kèn trống vui mừng từ xa lại gần, Vũ đặt ly trà xuống, quay qua Dạ Khê nói.

Dạ Khê vuốt mép ly, gương môi cười nhạt. Nhìn kiệu hoa rời xa xích bá phù, hướng nơi này đi qua, ngón tay nàng gõ lên mặt bàn, không xa liền nhìn thấy đi phía trước chính là Trác Thụy Long cười ngửa đón đầu. Dạ Khê quay đầu, tính toán đoàn người đã tới nơi mọi người tụ tập đông nhất, ngón tay bỗng dừng lại.

Vũ nhận được chỉ thị, hai viên đá trong tay bắn ra, như có mắt, lướt qua đám người, trực tiếp đánh vào hai kiệu phu. Chân đau, thân thể kiệu phu xiêu vẹo, kiệu hoa nghiêng về một hướng, ngay sau đó ngã trên mặt đất, tân nương bên trong thét lên kinh hãi, từ cửa kiệu lăn ra ngoài!

Đoàn người hoảng loạn một phen, mọi người nhận ra tân nương khác thường, bên phải, cánh tay áo trống rỗng, không có gì cả!

"Thật sự đứt một tay!"

"Nhìn đi, mau nhìn, cái gì cũng không có a!"

"Đáng tiếc, vốn là chính phi, giờ thành trác phi, đáng tiếc a!"

"Vậy cũng may mắn, loại người tàn phế này đáng lẽ không được bước chân vào Hoàng gia!"

...

Tiếng bàn luận truyền rõ ràng vào tai Phí Hi, Phí Hi nắm chặt tay áo, gương mặt dưới lớp khăn voan sớm đã xanh mét, nhưng hôm nay là ngày đại hi của nàng, nàng không được tức giận!

Kiệu đã đặt nằm ngay ngắn, Phí Hi được điu trở vào, đoàn người tiếp tục đi, chỉ là dư luận càng ngày càng đặc sắc.

Dạ Khê đứng dậy, Vũ tiện tay ném vài đồng tiền xuống bàn, hai người hòa vào dòng người biến mất không thấy.

Phủ đệ Tam hoàng tử vô cùng náo nhiệt, quý nhân đến chúc phúc nối liền không dứt. Đến trước cửa, Vũ giao thiệp mời, quang minh chính đại bước vào.

"Tiểu thư!" Vũ ngăm ra hiệu cho Dạ Khê, "Nơi này!"

Dạ Khê nhìn những khuôn mặt xa lạ xung quanh, nhân nhật nở nụ cười, tân nương đứt một tay, thế nào bá thiên địa a? Rất chờ mong nha.

Dạ Khê theo dòng người đứng ở đại sảnh, tiếng thanh la(chiêng) vang lên, giờ lành đã đến. Tân nương tử được người ta nâng ra, Tam hoàng tử Trác Thụy Long đứng giữa đại sảnh, tân lang quân hôm nay, trên mặt không có chút vui mừng.

Phí Hi, một thân gầy y hồng nhạt, đưa đến trước mặt Trác Thụy Long, cảm nhận được người bên cạnh, phần nộ trong lòng Phí Hi bị ngưng ngừng thay thế.

Vì chỉ là trác phi, Phí hi không có tư cách bá thiên địa, nàng chỉ cần dâng trà cho chính phi, nếu không có chính phi, chỉ cần cầm ly trà để lên bàn.

Tôn Phượng đang xem, nhưng không có quá nhiều hứng thú, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, chuyển mắt, hần thấy được Dạ Khê, Tôn Phượng nháy mắt vài cái, xác định chính mình không có bị hoa mắt.

"Dâng trà một tay, chính là lễ nghi của tiện thiếp!" Phí Hi vừa đặt trà lên bàn, Vũ cất tiếng.

Bầu không khí vốn náo nhiệt nhanh chóng yên tĩnh, mọi người im bật, nhìn về nơi phát ra thanh âm, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Dạ Khê cùng Vũ.

Vũ tách dòng người, mở đường cho Dạ Khê đi ra, nàng đứng trước không gian rộng lớn, xoay khớp cổ, mở miệng nói, "Thật chúc mừng, Phí tiểu thư!"

Trác Thụy Long nhìn chằm chằm Dạ Khê, mở to mắt, trong lòng không biết có mùi vị gì. Tôn Phượng nhú mày, thầm buồn cười, quả nhiên là không an phận! Tân Nghĩa hữu chớp chớp mắt, tự lẩm bầm, chẳng lẽ tình địch đến đây cướp dâu?

Tôn Phượng dùng một quyền nện lên đỉnh đầu Tân Nghĩa Hữu, cảnh cáo hần chú ý ngôn từ.

"Thứ cho ta ngu dốt, lẽ nào trác phi được xếp cùng một loại với tiện tỳ hay sao?" Dạ Khê nhìn Vũ.

"Tiểu thư, tiện tỳ là tiện tỳ, trác phi là trác phi, trác phi là chủ, tiện tỳ là tớ." Vũ giải thích từng chữ, dường như sợ người ta nghe không rõ.

"Nga, thì ra là thế!" Dạ Khê gật đầu, bưng tỉnh đại ngộ, "Tiện tỳ? Phí tiểu thư, ngươi đây là kháng chỉ ? Thì ra ngươi tự hạ mình làm thiếp a! Ta được ở rộng tầm mắt!"

"Ta trở thành như hôm nay, không phải tất cả do ngươi ban tặng sao!" Phí Hi tháo khăn voan trên đầu xuống, nhìn Dạ Khê, "Tiện nhân! Ngươi rút cuộc

muốn thế nào?"

Ánh mắt quần chúng hoán đổi qua lại trên người Dạ Khê cùng Phí hi, suy tư.

"Đòi nợ!" Dạ Khê âm lãnh phun ra hai chữ, "Phí gia thiếu nợ, tự nhiên do người trong Phí gia các người trả lại!"

"Người ăn ở Phí gia ta, dùng đồ Phí gia ta, ở Phí gia ta, hiện tại lấy oán trả ơn!" Phí hi cười nhạo nói, "Phí Khê, loại hành vi này, không sợ người trong thiên hạ chế nhạo, không sợ người trong thiên hạ phi nhổ?" Bộ dạng Phí Hi xem thường đến cực điểm.

Nghe đến đây, người nào còn không đoán ra thân phận Dạ Khê mới thật sự là đứa ngốc.

"Phí tiểu thư đang nói chính mình sao? Sai rồi, phải gọi Tam hoàng tử Trắc phi." Vũ lên tiếng, "Nhưng mà, y theo lễ nghi vừa rồi của Trắc phi, phải là tiện thiếp mới đúng, rốt cuộc ta nên gọi thế nào cho đúng?" Vũ rồi rầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

"Người!" Phí Hi trừng mắt với Vũ, nhìn Dạ Khê, "Phu quân?" nàng ta ủy khuất nhìn về phía Trắc Thụy Long, hi vọng hắn ta có thể mở miệng, dù sao đây là hôn lễ của bọn họ.

Trắc Thụy Long kinh ngạc nhìn chằm chằm Dạ Khê, căn bản không có nghe được lời nói của Phí Hi.

"Thánh chỉ đến!" Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm, tất cả mọi người nhường đường, nghênh đón công công truyền chỉ vào đại sảnh.

Trừ bỏ Dạ Khê cùng Vũ, những người khác đều quỳ xuống đất tiếp chỉ, vị công công kia đưa lệ mâu quét qua Dạ Khê, quát lên một tiếng: "Lớn mật!".

Dạ Khê nhún nhún vai, từ trong tay áo lấy ra một khối gì đó ở trước mắt công công quơ quơ, liền khiến cái vị này sợ tới mức kém chút quỳ rạp xuống đất.

"Tuyên chỉ đi!" Vũ ở một bên hào tâm nhắc nhở.

Công công tránh thoát Dạ Khê, mở ra thánh chỉ, "... Phí Hi, con cháu Xích bá phủ, ôn nhu nhân thực... Tuy nhiên vì thân thể chỗ thiếu hụt, đặc cách ban thưởng vào phủ tam hoàng tử làm quý thiếp! Khâm thờ!"

Mọi người hô to vạn tuế, mà sắc mặt Phí Hi phá lệ đặc sắc vô cùng, nàng ta ngồi sững trên đất, thánh chỉ trong tay rơi trên mặt đất, quý thiếp? Phí Hi nấp mấy khúc miệng, cho dù là quý, kia cũng chỉ là thiếp, cùng tiện thiếp không có gì khác nhau, đây là một cái cách nói dễ nghe mà thôi! Cho dù là quý thiếp, kia cũng là nô bộc, cùng sườn phi căn bản là không cùng một cấp bậc!

"Đưa phu nhân trở về phòng!" Trắc Thụy Long phục hồi tinh thần lại, phân phó người bên cạnh, đợi đến khi xoay người lại, đã không thấy bóng dáng Dạ Khê.

"Vì sao phải làm như vậy?"

Dạ Khê mới ra đến cửa, chợt nghe từ phía sau truyền đến lời nói, dừng bước chân, Dạ Khê nhìn ánh dương chói lòa trên cao, gọi lên lãnh môi đáp lại nói, "Không có vì cái gì."

Ngay sau đó, Tôn Phượng đã đi tới trước mặt Dạ Khê, hấn liếc Vũ bên cạnh Dạ Khê một cái, đáy mắt tránh qua một tia ám quang, "Như vậy trả thù, đáng giá sao?"

Dạ Khê xem Tôn Phượng, nhún nhún vai, cũng không trả lời, cảm giác như thế nào, nàng không có nghĩa vụ nói cho ngoại nhân, đảo qua Tôn Phượng, cũng quay đầu lại rồi đi.

Tôn Phượng buông xuống con người, âm đạm mà thương tâm.

Trở lại tân phòng, Phí Hi phần nộ kéo khăn voan, đem tất cả mọi người trong phòng đuổi đi ra ngoài, ngồi lẩm bầm một mình ở trên giường, bàn tay vẫn xiết tằm khăn hi. Bỗng nhiên, Phí Hi đột nhiên thấy được dưới gối có vật gì đó, lấy ra thì thấy đó là một tờ giấy, mặt trên là dòng chữ rồng bay phượng múa —— đây mới chỉ là bắt đầu!

Phí Hi nắm chặt tờ giấy, hét lớn một tiếng, hai mắt tròn trũng, tơ máu như chục bao phủ con người, trên người nàng ta, một cổ tà khí bắt đầu tỏa ra ——

Ngươi, nằm mơ!

"Tiểu thư tính toán đối phó Phí gia như thế nào?" Vũ hỏi Dạ Khê, hai người lần lượt đi qua cửa.

"Trước lấy nhị phu nhân khai đao!" Dạ Khê dừng một chút, "Làm cho bà ta nếm thử, tư vị ngã xuống từ trên cao là như thế nào!"

"Tiểu thư, người đã trở lại!" Lan Hạ chạy ra đón, "Công tử đã chờ người hồi lâu!" Lan Hạ cấp Dạ Khê một ánh mắt.

Dạ Khê dừng lại, nhìn thoáng qua Thần đang đứng thẳng ở cửa, cất bước tiến đến.

Lan Hạ lắc đầu với Vũ, ám chỉ không cần tiến lên, mấy người đã sớm trốn một bên, không đi vây xem.

Dừng lại trước mặt Thần một chút, Dạ Khê nhận thấy được ánh mắt Thần có chút quái dị, đảo mắt một cái rồi đẩy cửa đi vào, bên trong phòng, nam nhân kia đang đứng ở trước bàn học, lật xem mấy bức mà Dạ Khê về lung tung.

"Sao lại chậm như vậy?" Nam nhân ngẩng đầu liếc nàng một cái sau lại tiếp tục xem.

Dạ Khê nhú mày, nàng đi nhanh hay chậm thì có liên quan đến hắn sao? Dạ Khê tròn trĩnh mắt, đi đến chỗ chậu rửa mặt rửa tay.

Dạ Khê vừa đứng dậy, phía sau một tên người sống sờ sờ đột nhiên áp sát __, đối phương ở cổ Dạ Khê hít sâu một hơi, vừa lòng gật gật đầu, "Không có mùi khác! Rất tốt!"

Có tật xấu hả? Dạ Khê tránh thoát, tròng mắt nam nhân này, Dạ Khê trong đầu có cái gì xẹt qua, nhanh chóng quay đầu quét một vòng ở trong phòng, không có phát hiện dị thường, "Có việc không?" Dạ Khê hỏi.

"Ân" Nam tử từ phía sau hai tay ôm lấy Dạ Khê, đem nàng ôm đến trên giường, thân mình ngã xuống, nương Dạ Khê ngã vào trên người bản thân. "Ngủ!" Nam tử xê dịch thân mình, đã đem Dạ Khê vây ở trong lòng.

Dạ Khê vừa xoay người lại, giường mắt liền nhìn đến nam nhân bên cạnh đã vù vù ngủ rồi __, Dạ Khê trương há mồm, nhìn giữa đôi lông mày hắn lộ ra một tia mỉm cười, thế nhưng không biết nên nói cái gì, trong lòng một trận mạc danh kỳ diệu.

Thẳng đến chạng vạng, nam nhân mới tỉnh lại. Dạ Khê giật giật cánh tay bị áp đầu đón tê dại, tròng mắt cái người này, "Ngươi muốn đi ngủ, trước tiên nói một tiếng, phòng ở có rất nhiều, nếu không nữa thì, ta nương nơi này cho ngươi là được!" Dạ Khê oán giận, vuốt ve cánh tay của mình.

Nam nhân đem Dạ Khê kéo vào trong lòng mình, "Về sau, nương tựa vào nhau!"

Dạ Khê suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi, quái dị nhìn nam nhân trước mắt, "Dựa vào cái gì? Chúng ta không quen biết!" Dạ Khê quay mặt đi.

"Viêm!" Nam nhân vuốt ve lưng Dạ Khê, đột nhiên phun ra một chữ.

Dạ Khê nhất thời không hiểu, tròng mắt nhìn hắn.

"Viêm! Mặt trời chói chang, tên!" Nam tử giải thích.

Dạ Khê thẳng mắt tròn trĩnh, biết tên, thì thế nào? Kia cũng không đại biểu hai người liền có thể đi, "Ngươi cũng không phải nam nhân của ta!" Dựa vào cái gì nương tựa vào nhau?

Viêm như con báo đột nhiên đem Dạ Khê áp ở dưới thân, một chân ngăn hai chân nàng, một bàn tay đem hai tay Dạ Khê kéo lên đỉnh đầu, mà sau liền bắt đầu hành động thực tế xé rách quần áo trên người Dạ Khê.

"Ngươi làm gì!" Dạ Khê vặn vẹo thân mình, ánh mắt như phun lửa căm tức nhìn nam nhân trước mắt này, Dạ Khê cắn môi, "Được, ngươi muốn làm gì thì làm!" Dạ Khê đột nhiên rống lớn nói.

Ngay sau đó, Viêm liền đình chỉ động tác. Dạ Khê hừ lạnh một tiếng, đem đầu hướng một bên, răng nanh khếch khách rung động, trong lòng mắng, xú nam nhân!

"Ta sẽ làm cho ngươi cam tâm tình nguyện!" Viêm cúi đầu khẽ cười một tiếng, nhìn bộ dáng tức giận của Dạ Khê, dần buông lỏng tay ra.

Dạ Khê động động cổ tay, đẩy hắn ra, lui đến một góc giường, nàng chán ghét bị bắt buộc, nếu là lương tâm tương duyệt, nàng tự nhiên cũng sẽ không thể kháng cự, "Phòng ở trống còn nhiều, ta ở phòng khác, ngươi cứ ở đây đi!"

Nam tử hai tay ôm ngực, nhú mày nhìn Dạ Khê, lửa giận trong mắt dần nổi lên.

"Tốt lắm, ta dịch ra ngoài một chút, không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi!" Dạ Khê vừa dứt lời, ngay sau đó đã liêu xiêu trong gió.

"Ngươi muốn nữ nhân, hồng lâu còn nhiều mà!" Dạ Khê muốn khóc, cái loại đàn gảy tai trâu thống khổ, cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi!

"Ngươi, muốn —— ân ——" Dạ Khê còn định nói, Viêm trực tiếp tiến lên ngăn chặn kia một hồi tiếng huyền não, cánh môi ma sát, thậm chí khiêu

khích mót vào.

Tình trường cao thủ!

Trong đầu Dạ Khê theo bản năng hiện lên một câu nói như vậy.

Rời khỏi môi Dạ Khê, nhìn cánh môi sưng đỏ, Viêm vừa lòng mị mị ánh mắt, ngón tay theo trên môi nàng lướt qua một phen, theo sau cánh cáo trùng mắt.

"Chỉ là ngủ mà thôi?" Dạ Khê lo lắng hỏi.

Viêm gật đầu, đáy mắt xẹt qua một tia cười.

"Nếu như ngươi vi phạm, làm sao bây giờ?" Dạ Khê nhú mày hỏi, nhìn bộ dáng nhú mày của hắn, Dạ Khê câu môi cười, "Ngươi nếu như vi phạm, phải làm nô lệ của ta!"

Viêm vừa nghe sắc mặt liền trầm xuống.

Dạ Khê căn bản không để ý tới biểu cảm đối phương, tiếp tục nói, "Vào thời gian, ngươi nếu có nữ nhân khác, ta nhất định sẽ rời đi!" Dạ Khê nghiêm cẩn nhìn về phía nam nhân trước mắt, đáy cũng không phải là lời thương lượng!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Người Phí gia đều tụ tập ở đầu giường Phí lão phu nhân, sắc mặt ngưng trọng. Phí lão phu nhân lưng tựa vào gối nửa nằm trên giường, mí mắt sụp xuống lại cố sức giương mắt lên nhìn, thờ dài ngao ngán.

"Nương, tại sao lại trở nên như vậy? Sự tình chắc như đinh đóng cột, còn có thể bị ——" tam phu nhân nhanh mồm nhanh miệng, nói thẳng ra miệng, trên vách tường còn giắt tơ lụa màu đỏ, sắc mặt vui mừng vẫn còn chưa kịp biến mất.

"Mấy việc chắc như đinh đóng cột nhiều như thế, ngay cả huyết mạch còn có thể là giả, còn có cái gì là tuyệt đối?" Đại phu nhân cúi mặt, không chút hoang mang nói, "Có trách thì trách Xích bá phủ chúng ta năm nay xui xẻo a! Chắc là do năm xưa đắc tội với bọn a miêu a cầu nào đó a!"

Sắc mặt nhị phu nhân dị thường đẹp mắt, đỏ rồi xanh, xanh lại tím, "Nương, nhất định là tiện nhân kia cố ý! Nhất định là nàng ta kia giờ trò quỷ! Bằng không Hi nhi chúng ta làm sao có thể ——" nhị phu nhân nước mắt xoạch xoạch rơi xuống, nàng đau lòng Hi nhi a!

"Nhị tâu, người nọ cho dù có bản lĩnh thông thiên đi chăng nữa, cũng có thể khiến cho thánh thượng thay đổi chủ ý hay sao?" Tam phu nhân không vui nhú mày, "Lúc trước nếu là không có chộc giận nàng ta, làm sao xảy ra nhiều sự tình dở bản như vậy? Không tự nghĩ rằng nguyên nhân là do bản thân mình, lại đẩy đến trên người người khác!" Tam phu nhân nhìn ngửa mặt, rốt cuộc cũng nói ra.

"Ngươi!" Nhị phu nhân trừng mắt tam phu nhân, nhìn đáy mắt đại phu nhân lộ rõ hèn mọn, đáy lòng càng thêm buồn bực, "Chẳng lẽ trách nhiệm đều do chi thứ hai của ta gánh vác hay sao?" Nhị phu nhân đột nhiên bùng nổ, "Cửa hôn sự này với hoàng gia còn không ra bán nguyệt (!?), các ngươi liền lộ ra bộ mặt thật của mình, được, được lắm!"

"Đủ rồi!" Phí lão phu nhân quát lớn, con ngươi lạnh lùng đảo qua mọi người trong phòng, nghĩ đến người nào cũng đều không có ý tốt, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực, khoát tay, "Thôi thôi!" Phí lão phu nhân để Trịnh ma ma hạ thân mình nằm thẳng lại,

"Xem ra Xích bá phủ sẽ bị hủy trên tay ta rồi!" Phí lão phu nhân trầm lặng thờ dài.

"Nương, cuối cùng sao lại như vậy?" Đại phu nhân nhìn ra sự tình có điều kì lạ, mở miệng hỏi, "Trước đó vài ngày người tìm kiếm Ngô ma ma, thực tế đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhất định là chạy trốn rồi, còn phải hỏi sao?" Nhị phu nhân than thở vài câu.

Phí lão phu nhân đột nhiên quý mị vươn người hướng nhị phu nhân, còn bàn tay cầm ly trà nóng Trịnh ma ma đưa qua đột ngột hướng mặt của nhị phu nhân mà hất, "Ngươi cái đồ sao chổi!" Phí lão phu nhân dùng hết toàn thân khí lực gào thét, mà sau cả người xụi lơ trên mặt đất.

Nhị phu nhân sững sốt một lát, nhanh chóng né tránh, tuy rằng ly trà sụt qua thái dương, nhưng nước trà nóng lại bắn ra tung tóe lên da, khiến nhị phu nhân ai nha một tiếng rồi hét ầm lên, ôm khuôn mặt đỏ bừng, rơi lệ nhìn Phí lão phu nhân, ủy khuất đến cực điểm.

"Cái nhà này, sớm muộn gì cũng bị hủy ở trên tay người, hủy ở trên tay người a!" Phí lão phu nhân hô to , quay đầu nhìn về phía nhị lão gia, phát tiết uất ức trong lòng. "Đã sớm nói với người, không cần thú cái người đàn bà chanh chua này, không cần thú cái độc phụ này, nhưng người vẫn không vâng lời, tốt lắm, Phí gia trăm năm cơ nghiệp rồi sẽ bị hủy ở trong tay độc phụ này, người cứ cao hứng đi , người cứ cao hứng đi , ta nhưng là muốn nhìn, người làm thế nào đi gặp tổ tông, người làm sao đi gặp phụ thân người dưới suối vàng a!" Phí lão phu nhân lôi kéo Nhị lão gia quần áo, oa oa hô.

Đại phu nhân, tam phu nhân vừa thấy, liếc nhau mau chóng tiến lên can ngăn, một hồi lồi lồi kéo kéo, một phòng người làm thành một đoàn.

Nhị phu nhân vừa nghe Phí lão phu nhân thế nhưng đem tất cả sự tình đổ lên trên người mình thì tự nhiên không phục, một phen từ trên đất đứng lên, chỉ vào Phí lão phu nhân, trừng lớn mắt hạt châu, mồm mép như pháo nổ ù ù ù ù liên hồi, cũng không định ngừng lại, "Trách ta? Thế nhưng trách ta? Ta là người đàn bà chanh chua? Ta là độc phụ? Bà lại là cái gì? Ta tốt xấu được các người Xích bá phủ dùng đại kiệu tám người khiêng nâng vào, là được lão bá tước đồng ý , ta là đường đường chính chính xích bá phủ nhị phu nhân, còn bà, bà không phải là đồ phụ đó sao! Thế thiếp của cha, có cái nào không bị bà giờ trở ngại chân không ? Trên tay bà lấy dính huyết dịch Phí gia còn ít sao, còn thiếu sao?"

"Người ——" đầu Phí lão phu nhân ông ông vang động, "Phản, phản rồi !"

"Người nói ít một câu!" Nhị lão gia trừng mắt nhị phu nhân, nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng, trợn mắt lên.

"Nương, người xin bớt giận, nhị đệ muội cũng là ma chướng! Ngai không thể lại tức giận , ngài nếu là ngã xuống, nhà chúng ta còn có thể trông cậy vào ai?" Đại phu nhân sát lệ, thờ dài nói.

Phí lão phu nhân thuận thuận khí, uống một ngụm nước, "Chuẩn bị xe!"

"Nương? Ngài đây là muốn đi đâu? Ngài thân mình còn chưa có hồi phục! Hư nhược như vậy, ngài không thể xuống đất!" Đại phu nhân cùng tam phu nhân kinh ngạc nhanh chóng ngăn cản.

"Thân mình ta giờ không quan trọng, chính yếu là Phí gia, kiếp nạn lần này, nhất định phải bình an vượt qua mới tốt!" Phí lão phu nhân không muốn nhìn, chỉ trừng mắt nhị phu nhân, "Người, cùng đi xin lỗi! Lúc trước nếu là người không có đem nằng ném xuống vách núi đen, sự tình sẽ không khó giải quyết như vậy!"

Nhị phu nhân lúc này liền hiểu ra sự tình đang diễn ra, nhìn chằm chằm phí lão phu nhân, lạnh lùng cười, "Bắt ta đi xin lỗi tiện nhân kia? Không có cửa đâu!" Nhị phu nhân bướng bỉnh nói, "Lão phu nhân, kia căn bản là không phải là người Phí gia, là chính người muốn như thế, người nhận sai người, làm cho sự tình như vậy, hiện tại không biết xấu hổ đều đổ lên trên người ta là sao?" Nhị phu nhân châm chọc nói.

"Nhị phu nhân, ngài bớt tranh cãi đi!" Trịnh ma ma nhin không được , thờ dài, "Lão phu nhân, người vẫn là nói cho mọi người đi, nhị phu nhân như vậy hiểu lầm người, người —— ai —— "

"Giải thích? Còn có cái gì cần giải thích ?" Phí lão phu nhân thờ dài, tự giễu cười, "Cũng là, nhân già đi trí nhớ cũng kém , thế nhưng đem chuyện trọng yếu như vậy quên! Người không muốn đi, vậy thì thôi! Chuẩn bị xe! Lão đại gia, lão tam gia, các người cùng nhau."

Đại phu nhân cùng tam phu nhân nhìn thoáng qua, chạy nhanh tiến lên nâng đỡ phí lão phu nhân.

Người Phí gia theo Phí lão phu nhân một đường mờ mịt đi ra ngoài Xích bá phủ.

Dạ Khê rầu rĩ ăn cơm, không nhìn đến nam nhân mới mọc ra ở đối diện, Lan Hạ sau khi đem đồ ăn bưng lên liền lặng lẽ lui xuống, Vũ lại đứng ở bên cạnh Dạ Khê, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm mặt đất, một bộ dáng chuyện không liên quan chính mình.

Thần đứng ở cửa, Lục Lâm, Lục La đứng song song ở đối diện, hai đầu một, nhìn chằm chằm nhau, ai cũng không chịu nhường bước.

Viêm nhàn nhả ngời ở trên xe lăn, vẫn một thân áo tím như cũ, ánh mắt yếu mị thỉnh thoảng lại xẹt qua Dạ Khê.

"Người nhàn rồi lắm sao?" Dạ Khê buông chén đũa, trực tiếp trừng mắt nam nhân đối diện. Đinh Đang cùng Tiểu Xích nằm một bên chân bàn, liếc nhau, đều chậm rãi lui về phía sau , sợ bản thân bị sóng cuốn trôi mất =)).

Viêm nhún nhún vai, tựa tiểu phi tiểu nhìn Dạ Khê, "Người nói đi?" Viêm hai tay vòng trước ngực, một bộ dáng đương nhiên.

"Tiểu thư!" Qua một lát, Lan Hạ đi vào, nhìn thoáng qua Dạ Khê, "Có một nam nhân tự xưng là ân nhân của tiểu thư muốn gặp người ạ." Lan Hạ cúi đầu, thần sắc lộ rõ bất đồng.

"Ân nhân của ta?" Dạ Khê hí mắt cười, thú vị đặt đôi đũa sang một bên, trực tiếp đứng dậy, "Cho hắn đi vào!" Vừa vặn không có việc gì làm, nhìn một chút xem ai "Có tài" như vậy?

Viêm thu liễm ý cười, gật gật đầu với Thần. Thần đẩy xe lăn cho chủ tử, cùng đi ra ngoài, chẳng qua theo hướng ngược lại với Dạ Khê.

Dạ Khê đi vào phòng khách, nhìn nam tử đứng trong đại sảnh, bóng lưng tựa hồ có điểm quen thuộc. Nàng đi vào, đồng thời đối phương cũng xoay người, vừa liếc mắt một cái, Dạ Khê rung mình một chút, "Nhị hoàng tử thật là nhân hạ thoát mái, khi nào thì trở thành ân nhân của ta rồi?" Dạ Khê lạnh lùng gọi lên khóe môi, "Ân nhân của ta, đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi a!" Dạ Khê ngồi vào ghế tựa, trừng mắt nam nhân trước mắt này.

Trác Thụy Đào nhìn Dạ Khê, mỉm cười, một chút cũng không để ý khẩu khí của nàng. "Thánh chỉ hạ Phí Hi làm quý thiếp, đây là một cái ân tình, như thế nào?" Trác Thụy Đào tự giác ngồi vào ghế tựa, đánh giá Dạ Khê.

Dạ Khê hơi hơi nhú mồm, đảo qua Vũ ở bên cạnh, gật gật đầu, "Người trợ giúp thì ra là Nhị hoàng tử!" Dạ Khê khẽ cười một tiếng, "Cùng ta có quan hệ gì đâu? Nơi này không chào đón ngươi!"

"Nơi này?" Trác Thụy Đào đứng lên, đi tới một bước, cười nhẹ, "Theo tại hạ biết, nơi này chỉ sợ cũng không phải là của tiểu thư. Ăn nhò ở đây, tiểu thư còn cảm thấy an nhàn sao!" Trác Thụy Đào cố ý muốn kích khởi lửa giận của Dạ Khê. Nhưng mà biểu hiện của nàng lại khiến Trác Thụy Đào có chút thất vọng rồi.

"Không phiền ngươi quan tâm, ta cùng ngươi không quen biết!" Dạ Khê xoa xoa mồm, nàng còn tưởng rằng có cái chuyện gì hấp dẫn, "Lan Hạ, tiễn khách!" Không thú vị đứng đây, mang theo Vũ xoay người hướng cửa sau rồi đi.

Đúng lúc xoay người, Vũ ngừng lại một chút, con ngươi ám lọi (hắc ám + lọi hại) ở trên người Lan Hạ thoáng qua.

Trác Thụy Đào đứng tại chỗ, nhìn phương hướng Dạ Khê ly khai hồi lâu, ý cười nơi đáy mắt càng khuếch đại.

"Tam hoàng tử, mời trở về đi!" Lan Hạ đi lên phía trước, cung kính nói.

Trác Thụy Đào phục hồi tinh thần lại, cúi đầu đánh giá Lan Hạ, đột nhiên bàn tay nhấc lên nâng cằm Lan Hạ, "Ngươi chính là tỷ nữ nàng mang theo khi rời khỏi Xích bá phủ sao?" Trác Thụy Đào nhìn chăm hữu, "Không ngờ cũng có vài phần tư sắc!"

Lan Hạ vừa nghe, hiển nhiên không có dự đoán được Trác Thụy Đào có thể làm ra loại chuyện này, cả người sững sờ tại chỗ không biết làm sao.

"Xem xem, đã đem ngươi dọa sợ tới mức này rồi hả!" Trác Thụy Đào nhìn chăm chăm đáy mắt Lan Hạ, bỗng nhiên nở nụ cười, buông Lan Hạ ra, xoay người rồi đi.

Lan Hạ té trên mặt đất, thờ hồn hển, không gian bao bọc nàng chỉ toàn là hơi thở nam tính của Trác Thụy Đào, nhanh chóng bắt lấy vị trí trái tim, nơi nào đó bang bang bần chồn dường như rung động!

Ra cửa lớn, Trác Thụy Đào lên ngựa, quay đầu nhìn lướt qua cửa, câu môi cười, "Bổn hoàng tử phải rời bỏ ngươi một chút rồi!" Trác Thụy Đào quay đầu ngựa lại rồi đi.

Thần từ một góc khuất bước ra, nhìn chăm chăm phương hướng Trác Thụy Đào rời đi hồi lâu, sau đó còn có một chiếc xe ngựa vội vã dừng ở cửa, Thần chau mày lại, né tránh vào chỗ cũ.

"Đến rồi! Nương!" Đại phu nhân cùng Tam phu nhân nâng Phí lão phu nhân suy nhược xuống xe ngựa.

Đội đến người Phí gia đều xuống xe ngựa, vừa muốn đi qua cửa lớn, nguyên bản cánh cửa rộng mở đột nhiên ầm ầm đóng sập lại, đem nhóm người này nhốt ở bên ngoài.

"Này ——" Đại phu nhân cùng Tam phu nhân nâng Phí lão phu nhân, ý bảo người phía sau gõ cửa, nhưng là hơn nửa ngày đi qua, cũng không thấy ai ra hỏi. (ý là không có người canh cửa ra hỏi ai đó đây mà)

"Nương, hay là chúng ta về đi!" Tam phu nhân có chút hơi sợ, "Ta thế nào có loại cảm giác âm trầm?" Tam phu nhân run run nói.

Đại phu nhân nuốt nuốt nước miếng, nhìn về phía Phí lão phu nhân, hi vọng Phí lão phu nhân thay đổi chủ ý.

Phí lão phu nhân lắc đầu, "Vô dụng thôi !" Phí lão phu nhân gian nan bước chân hướng phía trước đi đến.

Ngay tại giờ phút này, cửa đột nhiên mở ra, Lục Lâm cùng Lục La nhìn trước cửa nhiều thêm một đám người, châm chọc cười, "Vừa rồi Vũ tỷ tỷ nói có người đến còn không tin, thì ra là sự thật!" Lục La quét một vòng, ngón tay chỉ hướng Phí lão phu nhân, "Tự mình ngươi vào đi, những người khác không tư cách!"

"Ngươi! Đúng là nha đầu cuồng vọng!" Đại phu nhân quát lớn .

Phí lão phu nhân ngăn cản Đại phu nhân tiếp tục nói chuyện, ôn tồn nói với Lục Lâm, Lục La, "Các ngươi nhìn xem lão bà tử ta đứng còn đứng không vững, càng không cần nói tự mình bước đi, không cần người nâng, chỉ sợ đến cửa liền ngã, bất quá, ta muốn gặp tiểu thư các ngươi, dàn xếp giúp ta một chút được không? Đáng thương cho lão bà này một chút thôi a?" Phí lão phu nhân nói không ngại da mặt dày thêm một chút.

"Nương!" Đại phu nhân cùng Tam phu nhân vừa thấy bộ dáng hèn mọn* của Phí lão phu nhân, khiếp sợ nói không nên lời, Phí lão phu nhân kiêu ngạo mặc kệ gặp phải khó khăn tới cỡ nào, khi nào thì biến thành như vậy rồi?

*(miếng dùng từ ni hơi nặng nề rồi thì phải, thôi kệ, ai biểu ghét bà này mần chi)

Lục Lâm trừng mắt Lục La, nhường đường, "Vào đi, chúng ta chỉ đùa với các ngươi một chút thôi!"

Dạ Khê nghiêng người nằm ở trên giường, Đình Đang cuộn mình trong lòng Dạ Khê, tay kia của nàng thì vuốt ve Tiểu Xích, một tay chống đầu, lười nhác

phơi nắng, thích thoảng Vũ đem nho đưa tới miệng Dạ Khê, tiêu dao vô hạn a.

Khi đoàn người Phí lão phu nhân được dẫn đến, nhìn bộ dáng lão Phật gia của Dạ Khê, trong lòng đều muốn mắng ào ạt.

Phí lão phu nhân nhìn chằm chằm Dạ Khê, đánh giá nàng, trong lòng bà ta giờ phút này đã sớm hối hận đến cực điểm, mình thế nào có thể quên chuyện trọng yếu như vậy? Mình làm sao có thể quên? Đây chính là liên quan đến mạch máu Phí gia! Tại sao có thể như vậy?

"Trên mặt ta có vẽ gì sao?" Dạ Khê mở to mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn Phí lão phu nhân,

"Chắc chắn chắc, mấy ngày không thấy, lão phu nhân người cũng thật sự thành lão thái bà ! U, lão già kia, người lo lắng đến nỗi khiến tròng mắt đều lồi xuống luôn rồi hả?" Dạ Khê cố ý kinh ngạc hỏi.

Đình Đương mở to mắt, giật giật thân mình, mà người Phí gia vừa nghe sắc mặt đều trầm xuống.

"Tiểu thư nói đùa!" Khẩu khí Phí lão phu nhân đột nhiên dịu ngoan cung kính, lại khiến người bên cạnh khiếp sợ, "Người già đi, không còn chống đỡ được nữa !" Phí lão phu nhân đem lực đạo đều dựa vào ở Đại phu nhân cùng Tam phu nhân trên người, có thể này mới ổn định được thân mình.

Lan Hạ cùng Vũ đứng bên cạnh Dạ Khê, hai người ánh mắt đều thoáng qua một tia ám quang, Lục Lâm cùng Lục La cảm trường kiếm hầu ở một bên, cảnh giới nhìn chằm chằm nhóm người này, sợ bọn họ sẽ làm ra hành động uly hiếp.

Đình Đương mở to mắt, liếc mắt Phí lão phu nhân một cái, trong mắt mèo xẹt qua một tia trào phúng, sau đó nó liền co cuộn thân mình, lại tiếp tục cái sự ngủ.

"Có thể khiến Phí lão phu nhân tới tận đây, chắc chắn không là phải việc nhỏ, cái chỗ ‘nghèo khổ’ này của ta cũng có ngày lọt vào mắt người sao?" Dạ Khê tự giễu nói.

Phí lão phu nhân nhìn chằm chằm Dạ Khê, đột nhiên buông Đại phu nhân cùng Tam phu nhân ra, đầu gối chậm rãi tựa vào trên đất, "Thỉnh tiểu thư buông tha cho Phí gia chúng ta!"

"Nương!"

"Nương! Người làm cái gì vậy?" Đại phu nhân cùng Tam phu nhân không biết làm sao, bước nhanh tiến lên đi nâng bà dậy.

Đại lão gia, nhị lão gia cùng tam lão gia cũng đều cả kinh đứng ở tại chỗ, mẫu thân bọn họ, cuối cùng đang làm cái gì?

Lan Hạ nhìn, đáy mắt lộ ra nụ cười giải hận —— lão già kia, người cũng có hôm nay! Lan Hạ kích động nhìn, hận không thể tiến lên cấp Phí lão già kia một chút quyền cước.

Dạ Khê đến nhìn cũng lười, nhắm mắt lại, đem Tiểu Xích đặt vào trong lòng Đình Đương, "Buông tha?" Dạ Khê lạnh lùng cười, "Phải nói là lão thái bà người buông tha ta mới đúng!"

"Tiểu thư, đều là lỗi của ta, đây hết thảy đều là lỗi của ta, không liên quan Phí gia, không liên quan Xích bá phủ, đều là ta khur khur cố chấp, năm đó nhà lão nhị đem người đẩy xuống vách núi đen, ta là biết đến, là ta không có ngăn cản, ta biết rõ ý định của nàng, nhưng không có ngăn lại, đều là lỗi của ta, hết thảy đều là lỗi của ta... Còn chuyện ở trong cung, là ta sai người ta làm như vậy, tiểu thư muốn trách tội, trách tội ta một người, không liên quan Phí gia đâu a..."

"Người có biết không?" Dạ Khê ngẩng đầu, con người sắc bén nhìn thẳng Phí lão phu nhân, "Cái thống khổ ta phải chịu khi rơi khỏi vách núi, người có biết không?" Dạ Khê hỏi ngược lại, tròng mắt nhũn lại, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, "Muôn tha thứ, cũng không phải không thể!"

Phí lão phu nhân kỳ vọng nhìn về phía Dạ Khê, nhưng mà khi nhìn thấy nàng lạnh lẽo như hàn đàm, tâm chợt rối rắm.

"Làm cho con cháu Phí gia, cũng nhảy xuống vách núi đen một lần, có thể sống xuống dưới, ta liền không tiếp tục truy cứu!" Dạ Khê âm âm nói.

Phí lão phu nhân trừng lớn mắt, mấp máy môi, "Này —— này —— "

"Nương, người đến cùng đang làm cái gì, dựa vào cái gì quỳ trước một con nhóc như vậy!" Nhị phu nhân thờ phỉ từ phía sau vọt đến, cái trán đỏ mồ hôi từng hạt lớn, "Không phải chỉ là một cái tiện nhân thôi sao, Xích bá phủ người nhiều, tại sao phải sợ bọn họ như vậy?" Nhị phu nhân vọt tới trước mặt Dạ Khê, "Ta nói người a, làm sao lại không có ngã chết luôn đi!"

Phách ——

Nhị phu nhân vừa muốn nói, Vũ liền phóng cho nàng ta một cái tát, Nhị phu nhân liền như lá vàng rơi trong gió, thân thể trùng trùng ngã trên mặt đất, đầu đụng vào cột đá, một dòng máu len lỏi chảy ra.

"Miệng nói sạch sẽ một chút!" Vũ dùng ánh mắt nhìn người chết đảo qua Nhị phu nhân, "Còn nếu muốn chết cứ nói thẳng!"

"Câm miệng!" Phí lão phu nhân trừng mắt cái vị đã làm rối tung mọi chuyện, tức giận không chứa đâu cho hết, nguyên bản trong lòng bà đang cân nhắc, hiện tại khen ngược, một chút cũng hi vọng cũng chẳng còn! Phí lão phu nhân sắc mặt càng thêm khó coi, thờ phỉ phò, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

"Người đừng có chết ở chỗ này, ô uế nơi ở của ta!" Dạ Khê lạnh lùng nói.

"Người người này sao ý chí người sắt đá như vậy, cho dù người không phải là huyết mạch Phí gia, nhưng nhiều năm như vậy, chi phí ăn mặc của người nếu không phải Phí gia ta chi ra, người còn có thể sống đến bây giờ hay sao?" Tam phu nhân tuy rằng không biết bên trong có ẩn tình gì, nhưng là loại thái độ này của Dạ Khê đối với Phí lão phu nhân khiến cho nàng xem chừng mất.

"Trừ bỏ cái người đàn bà này, những người khác đều cắt cho ta!" Dạ Khê từng chữ từng chữ phun ra, ánh mắt như độc xà dừng lại trên người Nhị phu nhân.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên xuất hiện nhiều người bịt mặt, bọn họ ào ào đem người Phí gia nhấc lên, không chút khách khí ném hết ra ngoài.

Mà Nhị phu nhân nhìn thấy tất cả mọi người bị đuổi đi, chỉ còn nàng bị giữ lại, thế này mới biết sợ hãi.

"Lúc này mới biết sợ, đã muộn rồi!" Vũ châm biếm một tiếng.

"Nhị phu nhân thế nhưng cũng có hôm nay!" Lan Hạ cười lạnh.

Dạ Khê ngồi thẳng dậy, nhìn bộ dáng nhát gan của nhị phu nhân, cười nhẹ, "Đại lễ ta đưa cho Phí Hi, sao rồi hả?" Dạ Khê âm lãnh nở nụ cười, cánh tay phải vươn, khiến bàn tay lộ ra trước mắt Nhị phu nhân, "Ta dùng đoạn đoạn chương này, tặng cho bảo bối nữ nhi của người một cái cánh tay!"

"Dĩ nhiên là người, là người!" Nhị phu nhân vừa nghe lời nói của Dạ Khê, lập tức hùng hổ bật dậy, nổi giận đùng đùng, "Dĩ nhiên là người! Người mau trả lại cho nữ nhi ta! Người đồ yêu nghiệt, đồ tiện nhân!" Nhị phu nhân hướng về phía Dạ Khê chạy tới.

Đình Đang nằm trong lòng nàng đột nhiên mở to mắt, bật dậy đánh về phía Nhị phu nhân, một đường cào xuất hiện trên mặt nàng ta, máu tươi chảy ròng ròng.

"Từ từ sẽ đến, người cùng cái lão già kia còn thiếu nợ ta, ta sẽ khiến cho Phí gia các người trăm hoàn vạn trả!" Dạ Khê đứng dậy, bắn đạn "đại bác", "Vũ, người mang theo Lục Lâm, Lục La, giúp Nhị phu nhân thể nghiệm một chút cảm giác rơi xuống vách núi là như thế nào! Nhớ lưu lại một mạng cho nàng ta!" Dạ Khê xoay người rời đi.

Vũ nhận mệnh lệnh, hiểu biết gật đầu, Lục Lâm cùng Lục La trung bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Dạ Khê đẩy cửa vào, đúng lúc thấy được Viêm vừa nói cái gì đó với Thần. Thấy Dạ Khê tiến vào, hần lệnh cho Thần lui ra, đồng thời Lan Hạ cũng nhìn một cái rồi rời đi.

Dạ Khê vừa ngồi vào trên giường, Viêm bước đến trước mặt, cúi người giơ tay đỡ cằm nàng, Dạ Khê không vui lắc lắc đầu.

"Khê nhi, nên ít trêu chọc nam nhân một chút!" Viêm thanh âm khàn khàn cảnh cáo.

Dạ Khê giống như nghe được sự tình rất buồn cười, ngẩng đầu nhìn Viêm, "Thế người không phải nam nhân sao?" Dạ Khê hỏi lại, tiếp tục nói, "Người cũng nhớ kỹ, chúng ta không quen, nhiều nhất cũng chỉ là ngủ cùng giường mà thôi!" Dạ Khê hất tay Viêm ra, lại cố ý nhắc nhở, "Nghe nói hồng lâu lại tới thêm một vị đầu bài hả?"

Viêm ngồi ở bên giường, tay nắm giữ tay phải Dạ Khê, định vuốt ve vị trí đoạn chương của Dạ Khê, lệ mâu đảo qua Tiểu Xích vừa mới nhảy lên giường, mà sau lại hòa hoãn nhìn về phía Dạ Khê, "Vật nhỏ!"

Dạ Khê nhú mày, đột nhiên lật tay bắt lấy cổ tay hắn, chỉ một chiêu, trên mặt Viêm xẹt qua một tia kinh ngạc, mà sau cố tình ngã lên người Dạ Khê, đè áp nàng xuống dưới, một tay chống đỡ giường, sợ sức nặng bản thân toàn bộ áp ở trên người Dạ Khê.

Dạ Khê đưa tay đặt lên gò má của Viêm, mặt mày lộ ra một cổ mê mang cùng mộng lung, "Người cuối cùng muốn đạt được điều gì?" Dạ Khê thì thảo tự nói, "Ta có khả năng cho người sao!" Dạ Khê bỗng nhiên khôi phục thần trí, nhìn chăm chú nam nhân của mình, "Cái đùa gay nhất cũng không bằng người!" Dạ Khê bỗng nhiên ngẩng đầu cắn một ngụm lên gò má hắn, xong lại dùng sức đẩy hắn ra, tự mình ngồi dậy.

Dạ Khê xoay tròn bàn chỉ trên ngón cái, "Người muốn ta làm cái gì?" Dạ Khê nghiêm cẩn dò hỏi, vừa nhìn thấy Viêm quay đầu lại, Dạ Khê đột nhiên ngừng đầu lên, trông mắt gấu nhìn chăm chăm mắt hắn, không hề nháy mắt, một hồi lâu, giống như qua vài cái thế kỷ, Dạ Khê đột nhiên cười rộ lên.

Thần cùng Vũ hai người canh ở cửa, nghe động tĩnh bên trong, ngẫu nhiên cùng liếc nhau, còn trận giao phong bằng mắt chưa bao giờ đình chỉ.

Dạ Khê vòng tay ôm lấy cổ Viêm, cả người ngồi trong lòng nam nhân này, thật ra nơi này cũng rất ấm áp, cảm thấy đối phương không có ý cự tuyệt, Dạ Khê đem đầu gối lên đầu vai hắn, "Đúng là màu tím thật, người, đến cùng là người gì a?" Dạ Khê bộ dáng yêu nghiệt hướng về phía gò má Viêm thổi khí, ngón tay vuốt ve lông mi hắn, ánh mắt chăm chú, "Đào ra, nhất định so đá quý chói mắt hơn nhiều!" (Ặc, sợ tỷ luôn)

Dạ Khê câu môi cười, "Màu tím đá quý ——" Đầu ngón tay một vòng lại một vòng vẽ trên mắt viêm, giống một con báo, ngay sau đó sẽ phóng về phía trước. Bỗng nhiên hai tròng mắt Dạ Khê co lại, bàn tay nắm chặt da thịt trên cánh tay Viêm.

Viêm phát hiện Dạ Khê dị thường, ôm thắt lưng nàng, nhìn thấy mi gian Dạ Khê ẩn hiện một cổ hắc khí, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, bàn tay đặt lên trán Dạ Khê, rất nhanh, hắc khí dần dần biến mất.

Viêm đem Dạ Khê đã ngất xỉu đặt lên trên giường, nhìn chăm chăm cô gái nhắm mắt yên tĩnh, khỏe môi bỗng nhiên gọi lên một chút cười, "Vật nhỏ, thế nhưng đã nhìn ra được rồi hả?" Ngón tay Viêm lướt qua trán nàng, xoay người ngồi lên xe lăn.

Cửa mở ra, Thần cung kính gục đầu xuống, không có nhìn thấy bóng dáng Dạ Khê, Vũ khẽ nhíu mày.

"Chiều cổ tiểu thư nhà ngươi cho tốt!" Viêm lãnh khốc mệnh lệnh, ánh mắt xa xa nhìn thấy Lan Hạ đi tới, dừng một chút, sau đó ý bảo Thần cùng rời đi.

Đợi đến khi Thần cùng Viêm đều rời khỏi, Vũ nhanh chóng vào nhà xem xét, nhìn thấy Dạ Khê mê man trên giường, bàn tay áp lên trán Dạ Khê.

"Sao lại thế này?" Lan Hạ đi vào, khuôn mặt sốt ruột cùng kinh ngạc, "Buổi sáng không phải còn rất tốt sao, này —— "

Vũ quay đầu tròn mắt hướng Lan Hạ.

Lan Hạ bị trùng có chút sợ hãi, không biết làm sao cúi đầu, "Ta, nô tì, ta đi chợ !"

"Chơi với lửa có ngày chết cháy, cuối cùng sẽ chết rất thảm đó!" Vũ mặc danh kỳ diệu cảnh cáo Lan Hạ, "Nơi này không cần ngươi hầu hạ , ta sẽ chiều cổ tiểu thư!"

Lan Hạ bị nói đến sợ nổi da gà, "Ta đi làm cơm!" Tìm một cái cớ nhanh chóng rời đi, lao ra cửa liền đụng phải Lục Lâm cùng Lục La, một đường chậm chậm trở lại phòng ngủ.

Lục Lâm cùng Lục La xoa xoa cánh tay, vẻ mặt không hiểu, "Đây là sao? Lan Hạ tỷ tỷ giống như tức giận vậy nhỉ?" Lục La hỏi.

Lục Lâm lắc đầu, tỏ vẻ không biết, hai người bắt đầu dè dặt cẩn trọng hướng mặt trong xem.

Vũ dùng khăn thấp nước xoa xoa mặt Dạ Khê, thấy được hai cái đầu lén lút ngoài cửa, nàng liền đắp chăn cho Dạ Khê rồi nhỏ giọng đi ra.

"Vũ tỷ tỷ, tiểu thư thế nào?" Lục La lo lắng hỏi.

"Không có việc gì!" Vũ nói, sau đó bảo hai người đi theo mình đến một chỗ yên lặng, "Giao cho hai người một nhiệm vụ!" Vũ nghiêm cẩn nói.

Lục Lâm cùng Lục La vừa nghe nhiệm vụ, ánh mắt lập tức tròn tròn, bọn họ rraats thích làm nhiệm vụ nha!" Vũ tỷ tỷ cứ việc phân phó!" Lục Lâm lộ ra hai cái răng hồ nhỏ nhỏ.

"Đừng nói cho những người khác, cả tiểu thư cũng không được nói!" Vũ hạ giọng phân phó .

Lục Lâm cùng Lục La bắt đầu còn nghe theo, sau khi nghe xong, cả người chợt hoảng, "Nàng, làm sao có thể?" Hai người một mặt không tin.

"Đề nghị vạn nhất!" Vũ trừng mắt hai người, cảnh cáo nói, "Ai dám tiết lộ, đừng trách ta không nói trước!" Vũ uy hiếp nói.

Lục Lâm cùng Lục La liếc nhau, trịnh trọng gật gật đầu, "Phải phòng trước mới tốt a!"

——

Phí Hi một thân hi phục hồng nhạt, nhìn chăm chăm chữ hi đồ thắm dán trên vách tường, toàn thân trừ bỏ một thân quần áo nôi bật kia, không có một chút không khí vui mừng.

Tỳ nữ đem mọi thứ trong phòng thu thập sạch sẽ, không dám trêu chọc, ngẫu nhiên một hai lần đảo qua tay áo khô quắt của Phí Hi, nhu nhu miệng.

Kha —— một tiếng, cửa phòng mở , Phí Hi đang thất thần vội vàng phục hồi tinh thần lại, "Phu quân, phu quân đến ?" Phí Hi thần bí lăm lăm vừa hướng bên ngoài chạy, đúng lúc đụng phải tì nữ đang bưng chậu nước rửa mặt đi vào.

"Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng!" Tỳ nữ kia hốt hoảng vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Phí Hi mang bộ dáng liêu xiêu đứng không vững, ngẩng đầu hướng bên ngoài nhìn, "Tam hoàng tử, phu quân? Phu quân đâu?" Phí Hi kéo lấy một tỳ nữ, hỏi lớn.

Người nọ run rẩy nói, "Tam —— tam hoàng tử, đã tiến cung tạ ơn rồi ạ!"

Tiến cung tạ ơn? Phí Hi mê mang một lát, sau đẩy tỳ nữ trong tay ra, đột nhiên điên cuồng cười lớn lui về phía sau , "Tạ ơn? Được, tạ ơn!" Phí Hi nhìn màu đỏ chói mắt, nhìn tỳ nữ nhìn mình hoặc là hèn mọn, hoặc là thương tiếc, hoặc là vui sướng khi người gặp họa, "Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!" Phí Hi đem người trong phòng đuổi đi ra ngoài, bản thân dựa vào môn xụi lơ ngồi bệt xuống.

"Làm sao bây giờ?" Tỳ nữ cẩn thận hỏi , "Phu nhân đến điểm tâm cũng chưa ăn, nghe nói đêm qua thậm chí cũng không có ăn!"

"Hung hãn như vậy? Chả trách gia không thích, không phải chỉ là cái đồ cụt tay sao! Có cái gì mà lên mặt, phí!" Tỳ nữ bị mắng hướng về phía cửa nói, "Ngươi cho là bản thân giỏi giang lắm sao, còn nghĩ rằng mình là chủ tử nữa hả? Hừ!"

"Đúng là, không phải chỉ là quý thiếp, kia cũng chỉ là cái thiếp thôi! Có cái gì đâu chứ! ĐI thôi, đi thôi! Không cần chúng ta hầu hạ sao, làm chúng ta nguyên ý lắm không bằng?"

Nhóm tỳ nữ dần phân tán rời đi.

Phí Hi nghe thanh âm bên ngoài dần dần đi xa, nước mắt trào ra không ngừng, đáy lòng hận càng ngày càng đậm, "Tiện nhân! Đều là nguoi!" Phí Hi nhìn chăm chăm phía trước, hai mắt thế nhưng chậm rãi tỏa ra một tầng hồng quang, tiếng cười bén nhọn làm cho người ta nghe rợn cả người.

Phí Hi chậm rãi đứng lên, thân mình đông đờ giống như rôi gỗ, đến trước giường thì ngã đi xuống, mặt chôn trong gối, đột nhiên dòng khí màu đỏ xuất hiện từ một hố đen trên người Phí Hi lan tràn ra.

Cổ khí này ngưng kết ở giữa không trung, sau khi quay quanh Phí Hi một vòng, ngay sau đó biến mất ở không trung.

Dạ Khê đang trong cơn mê man, Vũ luôn luôn canh giữ ở cửa một tác cũng không rời, Đinh Đương cùng Tiểu Xích ngoan ngoãn ngồi ở hai bên sường sàng.

Dòng khí màu đỏ luồn lách vào phòng Dạ Khê, khí thể ở trong phòng xoay quanh một vòng, đến khi dừng lại thì tụ thành một cái đầu hung ác như chó sói, trên đầu lộ ra ngũ quan như người.

Cái đầu kia giương miệng rộng, đe dọa hướng về phía Đinh Đương cùng Tiểu Xích, cả hai lập tức đề phòng nhìn chăm chăm.

Mà Dạ Khê, đột nhiên bật dậy trên giường, hai mắt mở rõ ràng, bàn tay máy móc hướng tới không trung nắm chặt, cái đầu màu đỏ kia giống như gặp khắc tinh vô cùng hoảng sợ, giấy dựa, ngay lập tức phá tan vòng vây, vội vàng rời đi.

Thân mình Dạ Khê run run một chút, lại nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Đinh Đương cùng Tiểu Xích không biết sự tình gì đang diễn ra, liếc nhau, lại không nói gì tiếp tục canh cho Dạ Khê đã ngủ như chết.

Vũ ngẩng đầu nhìn màu đỏ chạy trốn đi, khoe môi thoáng qua một tia châm chọc, sau lại tiếp tục cung kính đứng ở cửa.

Dòng khí màu đỏ một lần nữa trở lại trong cơ thể Phí Hi, à ta thở hắt một hơi, cả người từ trên giường ngã nhào xuống, miệng đột nhiên phun ra ngụm máu tươi. Phí Hi ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đại ra dần trở nên thanh minh.

Tin người Phí gia bị ném ra ngoài ngay lập tức tung bay khắp thành, mọi người đều bàn luận sôi nổi. Trong Xích bá phủ, lòng người hoảng sợ, đại phu, thái y ra vào vào.

Phí lão phu nhân không có chút huyết sắc nằm ở trên giường, hơi thở bất ổn, mấy lần tưởng gặp được Diêm Vương đến nơi, Đại phu nhân cùng Tam phu nhân nghiêng thân mình, bàn tay áp lên những chỗ bị thương nổi màu xanh tím, lo lắng nhìn Phí lão phu nhân.

"Sao lại như vậy chứ?" Ở một nơi khác, Đại lão gia, Nhị lão gia cùng Tam lão gia ba người tụ tập ở thư phòng nghị luận.

"Nương hình như có bí mật gì đó gạt chúng ta!" Tam lão gia ngẩng đầu lên, có chút oán hận nhìn Nhị lão gia, "Nhị ca, nguoi nên quản chặt nhị tẩu một chút! Sự tình trong phủ chúng ta quá nhiều, mỗi lần đều bị nàng đá một cước, chuyện tốt cũng có thể thành bại sự!"

Nhị lão gia sắc mặt trở nên đỏ bừng, muốn phản bác lại không nói nên lời, bởi vì hắn cũng cảm thấy đây là sự thật, dứt khoát cúi đầu, không nói một lời.

"Lão gia! Lão phu nhân tỉnh, lão phu nhân tỉnh, muốn gặp ba vị lão gia!" Gã sai vặt vội vàng chạy tới báo.

Ba người vừa nghe, không dám trì hoãn, lập tức đến phòng kia, đại phu, thái y đã rời đi, trong phòng chỉ còn lại có người Phí gia

Phí lão phu nhân hô hấp khó khăn, mở to mắt, chậm rãi đảo qua từng người trong phòng, "Ta cả đời này, tính toán đủ đường, cuối cùng vẫn là kết cuộc như thế!" Phí lão phu nhân suy yếu nói, "Lão nhị, ngay hôm nay, hưu thê ngay cho ta! Phí gia chúng ta, không coi như không có đứa con dâu này!"

"Nương?" Nhị lão gia kinh ngạc, lỗ tai ông vang dội, hưu thê?

"Chúng ta Phí gia hiện tại chỉ có một dòng độc đinh, đem đứa nhỏ đến bốn gia ngay!" Phí lão phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm Đại lão gia, "Lập tức, lập tức đi làm!"

Đại lão gia cùng Đại phu nhân liếc nhau, "Nương, đã xảy ra chuyện gì, người nói ra rồi chúng ta có thể thương lượng mà?" Đại lão gia hỏi.

"Thương lượng? Không cần thương lượng!" Phí lão phu nhân đột nhiên nở nụ cười, con nguoi sắc bén quét về phía Đại lão gia, "Lập tức đi làm! Có phải các người nghĩ ta sắp chết rồi thì lời nói không còn phân lượng phải không?"

Đại phu nhân hướng tới Đại lão gia nháy mắt, "Nương, người nguoi giận, cứ từ từ mà nói!" Đại phu nhân tiến lên, thuận khí cho Phí lão phu nhân.

Phí lão phu nhân thở dài, "Ta e là không còn kịp rồi! Không còn kịp rồi!" Bà ta nắm lấy tay Đại phu nhân, "Phí gia, không có loại con cháu như Phí Hi! Ngay hôm nay, đem trục xuất khỏi gia phả!"

"Nương!" Nhị lão gia vừa nghe, kinh hô một tiếng quỳ trên mặt đất, "Hi nhi là đứa nhỏ ngoan ngoãn, người tại sao phải làm như vậy? Nàng, nàng là con cháu Phí gia a!"

Đại phu nhân nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Phí lão phu nhân, biết bà ta không có đùa, dần dần thu liễm tâm tư, "Nương, thật ra đã phát sinh sự tình gì? Vì sao, người giống như sợ đứa nhỏ kia như vậy?" Đại phu nhân cẩn thận hỏi.

Phí lão phu nhân lắc đầu, cả khuôn mặt đều là hối hận, đột nhiên nghĩ tới cái gì liền nói, "Tiến cung, mau, ta muốn tiến cung! Ta muốn gặp hoàng thượng!" Phí lão phu nhân giãy dụa muốn xuống giường.

"Nương, người đừng dọa con!" Một đám người lục tục tiến lên ngăn cản Phí lão phu nhân.

Bà ta đột nhiên nghẹn ứ, cả người ngã xuống, mấy người hợp lực nhanh chóng nâng đến trên giường, liếc nhau lẫn nhau.

Đại phu nhân mím môi, vò khăn tay, qua hồi lâu đứng dậy, "Nhị thúc, nương sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, người liền làm theo đi!"

"Đại tẩu?" Nhị lão gia đứng thẳng thân mình, nhìn người chung quanh, thần sắc tất cả mọi người đều giống với Đại phu nhân, đột nhiên châm biếm một tiếng, "Tuy rằng ta chỉ thứ hai không có công hiến gì lớn, nhưng không có công lao cũng có khổ lao, các người thế nhưng, thế nhưng —— "

"Nhị đệ, nương nhất định có đạo lý của người, không có khả năng muốn hại người!" Đại lão gia nghiêm cẩn nhìn Nhị lão gia.

"Không có khả năng!" Nhị lão gia đứng thẳng thân mình, "Vợ con ta đều là người Phí Gia, muốn qua cầu rút ván, nằm mơ!" Phát tay áo bỏ qua một bên.

"Tốt lắm!" Tam lão gia đứng lên làm người hòa giải, "Hiện tại nói này cũng là chậm, nhiệm vụ hàng đầu hiện giờ chính là làm rõ nương là đang sợ cái gì?"

Dạ Khê từ từ tỉnh dậy, ánh mặt trời chói chang khiến nàng phải nhắm mắt lại, vận vận thất lung, nhìn Đình Đang cùng Tiểu Xích chơi đùa trên mặt đất, câu môi cười.

"Tiểu thư, đã tỉnh rồi sao?" Vũ đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Dạ Khê nhẹ nhàng thở ra, "Người đã ngủ ba ngày luôn đó !" Vũ nói.

Ba ngày? Dạ Khê nhíu mày, nàng chỉ nhớ rõ nàng ở đùa giỡn Viêm, rồi sau đó —— "Nam nhân kia đâu?" Dạ Khê không thêm đề ý hỏi.

Vũ sùng sốt một chút, lắc đầu, "Không biết, sau khi tiểu thư mê man, hần chỉ nói cần nô tì chiếu cố tiểu thư cho tốt, vẫn chưa từng xuất hiện lại" Vũ đem khăn lông đưa cho Dạ Khê, "Nô tì làm theo yêu cầu của tiểu thư, mang Nhị phu nhân đến núi nhỏ bắt nàng ta nhảy xuống, mệnh vẫn còn, chính là mặt bị huy, còn thiếu mất một cái chân!"

"Thế người ở đâu rồi?" Dạ Khê hỏi.

"Vẫn còn ở trong phủ" Vũ hỏi, "Tiểu thư tính toán xử trí thế nào?"

"Đem người đưa đến cho Phí Hi, mẫu thân xảy ra chuyện, nàng thân là nữ nhi phải làm tần tần hiếu tâm!" Dạ Khê ném khăn lông vào trong bồn, đi ra cửa.

Vũ nở nụ cười, thật hợp với ý của mình a.

"Tiểu thư, người rút cuộc rời giường !" Lục Lâm cùng Lục La thu hồi kiếm, chạy đến trước mặt Dạ Khê.

"Lan Hạ đâu?" Dạ Khê tìm một vòng không thấy người, liền hỏi.

Lục Lâm cùng Lục La liếc nhau, sau lắc đầu, "Không biết, Lan Hạ tỷ tỷ mới sáng sớm liền đi ra ngoài mua đồ ăn , còn chưa có trở về."

"Ai bảo ta không có trở về chứ?" Tiếng của Lan Hạ từ ngoài cửa vang lên, một tay kẹp rổ vào người, bên trong toàn rau xanh, tay kia thì cầm theo một đồng đồ ăn, "Tiểu thư đã tỉnh rồi sao!" Lan Hạ cao hứng nói, "Cá này mới bắt trong nước ra thôi, còn tươi lắm, vừa vận làm cho tiểu thư ăn!" Nhận được sự tán thành của Dạ Khê, Lan Hạ cười hề hề đi thẳng đến phòng bếp.

Dạ Khê nhìn bóng lưng Lan Hạ hồi lâu, "Lan Hạ cao hứng không ít!" Vũ đi tới nhẹ giọng nói.

Dạ Khê gạt đầu, nâng tay đỡ trán, sau hướng về một nơi khác nhìn.

Phí lão phu nhân già đi trông thấy, suy nghĩ khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ hồ.

"Lão đại! Lão đại!" Phí lão phu nhân chậm rãi mở to mắt.

"Nương!" Đại lão gia chú ý tới ánh mắt thanh minh của Phí lão phu nhân, biết là bà đang lúc tỉnh, liền hỏi, "Có chuyện gì?"

"A Vinh được đưa đi chưa ?" Phí lão phu nhân hỏi.

Đại lão gia gật gù đầu, "Y theo người phân phó, đã cho người đưa đi bốn gia ! Nương còn có phân phó gì không?" Tóm lại là mệnh lệnh của lão phu nhân, Đại lão gia cuối cùng quyết định vâng theo, đem con tiễn bước.

"Đi, phái người đi Phật quang tự, đi mời Tùy Duyên đại sư!" Phí lão phu nhân nói, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, "Không, không được, không thể thỉnh!" Phí lão phu nhân bắt lấy cánh tay Đại lão gia, "Phái người đi Phật quang tự, nhanh đi!" Đại lão gia nghe mơ mơ màng màng, còn định hỏi cái gì nhưng đột nhiên Phí lão phu nhân lại lâm vào hôn mê.

Những người khác liếc nhau, không biết làm gì cho phải.

Trịnh ma ma thở dài, từ trong lòng lấy ra một phong thư, "Đại lão gia, đây là lão phu nhân lúc trước giao cho lão nô, ngăn cản vạn dân vào thời điểm lão phu nhân nhắc tới Phật quang tự mới được lấy ra!" Trịnh ma ma đem thư hoàn hảo không tổn hao gì đưa cho Đại lão gia, "Đại lão gia, lão phu nhân tuy rằng đã già, nhưng những điều nàng làm đều có dụng ý cả ——" Trịnh ma ma còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ nghĩ rồi lại im miệng.

Đại lão gia nhìn phong thư trong tay, nhìn nương đang nằm trên giường giống như chỉ còn lại bộ xương, "Người đâu! Người đâu!" Đột nhiên lớn tiếng hô, phân phó người tức khắc khởi hành, làm theo lời dặn dò của Phí lão phu nhân.

Phí Hi ngồi ở góc âm u nhất phòng, rèm cửa sổ đều thả xuống, trên đất đầy những thứ vụn vặt, căn bản không ai dám tiến vào quét dọn, hơn nữa từ ngày đại hôn đến nay, Trác Thụy Long thậm chí còn chưa bước đến ngưỡng cửa tân phòng! Phí Hi mất đại ra nhìn chăm chăm đầu giường, trong cổ họng phát ra tiếng cười quái dị, đôi con ngươi chỉ chứa tro tàn tuyệt vọng.

Ban đêm, chung quanh im ắng, đột nhiên một đạo bóng đen biến mất ở trong viện, chỉ nghe tiếng cửa phòng mở, một cái bao tải bị ném vào trong phòng lặng yên không một tiếng động.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phí Hi nhìn thấy bao tải bên người, khẽ nhú mày, mùi từ đó phát ra vô cùng ghê tởm, hơn nữa kia bao tải kia còn động đậy!

"Người đâu, người đâu!" Phí Hi đột nhiên sợ tới mức nhảy lên, "Người đâu!" Nhìn thấy người tới, chỉ vào bao tải, "Ném ra ngoài! Ném ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Giờ phút này, người trong bao tải giống như nghe được thanh âm của Phí Hi, vội vàng ô hô, giãy dụa .

"Sao lại như vậy?" Lúc này, Trác Thụy Long “đã lâu không gặp” mới bước vào tân phòng, nhìn thấy trong phòng hỗn loạn, không vui nhú mày, "Các người làm ăn như thế này đây hả?"

Mấy người tỳ nữ thấy thế, nhanh chóng tiến lên thu thập, sửa sang lại.

"Phu quân? Phu quân?" Phí Hi nghe được thanh âm của Trác Thụy Long, vội vã từ trên giường nhảy xuống, đi hai ba bước gục vào trong lòng Trác Thụy Long, "Ta sợ! Rất sợ!"

Trác Thụy Long nhìn Phí Hi đang mất tinh thần, hồi tưởng bóng hình xinh đẹp trong trí nhớ một chút, thở dài, trấn an , "Đừng sợ! Ngoan nào!" Sau đó nhìn về phía bao tải, "Đó là cái gì?"

Lúc này, một tỳ nữ gan lớn đã đem bao tải mở ra, từ bên trong nhị phu nhân huyết nhục mơ hồ ngã ào ra, người trong phòng ôm thành một đoàn la hoảng lên.

Phí Hi ngây ngốc nhìn một đồng huyết nhục trên đất kia, nhìn vào đôi tròng mắt đang chăm chăm khát cầu, thân mình liền run rẩy.

"Kêu thái y!" Trác Thụy Long đem Phí Hi bảo hộ ở trong ngực, sai người phân phó .

"Nương!" Phí Hi đột nhiên quát to một tiếng, rồi chết ngất trong lòng Trác Thụy Long.

Nhìn mọi người rồi thành một đoàn, Trác Thụy Long đau đầu nhú mày, đem Phí Hi thả cho thị vệ phía sau, xoay người rời đi.

Trác Thụy Long đứng ở trong hoa viên, nhìn tới tở bên cạnh vội vàng mà qua, trên mặt lộ ra ý cười châm chọc—— đây là điều nàng muốn ? Đây đúng là điều nàng muốn đi! Trác Thụy Long nhắm mắt lại, trong lòng lại hiện lên một đôi mắt thanh lãnh.

Lão thái y nghiêng ngả chao đảo chạy chậm mà đến, nhìn thấy cái người đầy máu trên giường, suýt nữa cũng ngã xỉu luôn, một người đang còn sống tốt, tại sao lại biến thành cái dạng này? Phần còn lại của chân tay đã bị cụt, huyết nhục lộ ra bên ngoài, làm gì còn hình dáng của một con người? Ngay cả trên mặt, cũng tràn đầy máu đen, vết ngang trên mặt là từng đường xước chẳng chịt.

Thái y run run, mở hòm thuốc, cảm ngân châm, không thể nào xuống tay, toàn thân thậm chí không có một chỗ nào lành lặn, trừ bỏ cái khuôn mặt còn có thể thoáng nhận ra.

Một chậu máu loãng từ trong phòng mang ra, tỳ nữ ra vào liên tục, ngoài cửa Trác Thụy Long chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt biểu cảm đã chết lặng, bên tai ngẫu nhiên bị quấy nhiễu bởi một tiếng kêu bén nhọn chói tai lại trầm thấp.

Phí Hi từ trong ác mộng bừng tỉnh, hai mắt màu đỏ tươi sợ hãi nhìn chăm chăm màu đỏ chung quanh, la toáng lên rồi cuộn mình đến mép giường, "Cút ngay, chết đi, chết đi! Cút!" Phí Hi hoa chân múa tay, chống đối những người cổ đưng chạm vào mình.

Đang lúc mơ hồ, trước mắt giống như có một thi thể không đầu đầy máu đang tiến đến gần mình, bên tai lại truyền đến quý tiếng kêu chói tai nào đó, Phí Hi che hai tai, nhắm chặt hai mắt, hét to. Nhóm tỳ nữ đứng cách xa đều kiêng kị không dám tới gần.

"Đại tẩu!" Tam phu nhân một đường khóc lớn chạy vào phòng, ánh mắt sưng đỏ giống cái hạch đào, "Ô ô ô —— "

"Có chuyện gì vậy? Lại có chuyện không tốt gì nữa hả?" Đại phu nhân cẩn thận nhìn thoáng qua Phí lão phu nhân đang ngủ, "Nương vừa mới ngủ, đi ra ngoài nói!" Hai người vừa định đi, Phí lão phu nhân vừa mới chớp mắt đột nhiên lại tỉnh dậy, "Có chuyện gì, nói ở đây luôn đi!"

Đại phu nhân chần chờ, cũng không dám vi phạm. Tam phu nhân thút tha thút thít, nước mắt vẫn không dừng được, "Nhị tẩu, nhị tẩu —— rất thảm!" Tam phu nhân khóc thút thít một chút, nước mắt lại chảy thành dòng, "Chặt đứt chân tay, còn hủy dung luôn rồi!" Tam phu nhân về mặt sợ hãi, "Quá độc ác! Quá độc ác rồi!"

Đại phu nhân vừa nghe, miệng mở lớn, ngẩn ngơ ngay tại chỗ. Phí lão phu nhân tức khắc ngơ ngác nhìn về phía xa xăm, hô hấp bỗng nhiên dồn dập. Đại phu nhân cùng Tam phu nhân đều nhanh chóng tiến lên, xem xét Phí lão phu nhân.

"Báo ứng đến rồi!" Phí lão phu nhân thì thảo tự nói, "Nguyên rủa đến rồi!" Phí lão phu nhân mỗi một nhắm hai mắt lại, "Nghiệp chướng a! Phí gia đến điểm cuối rồi a!" Phí lão phu nhân đột nhiên trừng lớn mắt, hung hăng bắt lấy cánh tay Đại phu nhân, "Tùy Duyên đại sư đâu? Tùy Duyên đại sư đâu?"

Đại phu nhân sợ hãi trả lời, "Đi mời rồi, đã đi mời rồi!"

Bàn tay Phí lão phu nhân dần buông ra, chậm rãi nhắm hai mắt lại, "Đã đến lúc kết thúc! Rốt cuộc đã đến lúc phải kết thúc rồi!"

Đại phu nhân cùng Tam phu nhân nghi hoặc nhìn nhau, lại không biết mở miệng như thế nào, hai người thở dài một hơi, trong ánh mắt đều lộ ra cảm giác bi thương. Cho dù không thích Nhị phu nhân, tốt xấu gì cũng là chị em bạn dâu, đánh xương cốt thì gân cũng đau, tại sao lại trở nên thâm trầm như vậy?

Nhị lão gia đang chuẩn bị bước vào thì nghe được lời nói trong phòng, lập tức ngồi sụp xuống đất, mất đi tri giác. Đại lão gia cùng Tam lão gia vội vàng nâng vào trong phòng, sai người tìm đại phu.

Đại phu nhân hầu hạ Phí lão phu nhân đi vào giấc ngủ, đi sang phòng bên cạnh, Nhị lão gia trúng gió xụi lơ ở trên giường, miệng cứng đờ không thể nói, tay chân không thể động đậy, vài người vây quanh bên giường than thở.

"Tại sao lại như vậy? Muốn Phí gia chúng ta biến thành cái dạng gì đây? Chúng ta chộc giận vị thần tiên nào hay sao?" Đại phu nhân sát lệ, "Lão gia, ông mau ngầm lại biện pháp, không thể như vậy! Nếu cứ tiếp tục, người cũng sẽ không sống nổi đâu!"

Đại lão gia thở dài lắc đầu, hẳn có thể có biện pháp gì sao?

Tam lão gia lại trầm mặc một lát, "Chỉ e là phải tìm nàng ta mới được!" Tam lão gia nhìn về phía những người trong phòng, "Nương kiêng kị nàng ta như thế, người nọ nhất định trước đây từng có khúc mắc gì đó, nương không muốn nói, nhưng là việc người đã làm cũng cho thấy rõ điều này —— "

Mấy người liếc nhau, hiển nhiên là đồng ý phương pháp này.

Dạ Khê đang đi dạo trong hoa viên, đang định hỏi chỗ của Lan Hạ, quay đầu chỉ thấy nàng ấy lại cấp rồ muốn ra ngoài, Dạ Khê khẽ nhíu mày.

"Lan Hạ tỷ tỷ, lại muốn đi ra ngoài sao?" Lục La từ đối diện đi tới chào hỏi Lan Hạ, tò mò liếc cái rồ của Lan Hạ một cái.

Lan Hạ đem rồ nhích ra sau khuỷu tay một chút, gật gật đầu, "Đi ra ngoài mua một ít đồ tươi mới làm mấy món cho tiểu thư bồi bổ thân thể." Nói xong lại vội vàng rời đi.

Vũ đứng một bên nhìn, đáy mắt tràn đầy lạnh lẽo, cẩn thận nhìn Dạ Khê bên cạnh, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh kia rồi lặng lẽ rũ con ngươi.

Lục La chạy tới, cung kính hỏi thăm Dạ Khê, sau lại quay sang Vũ làm mặt quý.

"Phí gia có động tĩnh gì không?" Dạ Khê cầm một mảnh lá cây lên, một bên đùa bỡn một bên hỏi, "Đã phân tán ra bao nhiêu người?"

Vũ đứng bên cạnh nài, trầm giọng đáp lại, "Phí gia mấy ngày trước phái người đi Khánh Phong trấn, nghe nói là muốn thỉnh Tùy Duyên đại sư của Phật Quang Tự. Con trai của Phí gia đại phòng cũng bị đuổi về bên gia, Phí lão phu nhân muốn chi thứ hai hưu nhĩ phu nhân, nhĩ lão gia không đồng ý..."

Dạ Khê đậm cười lại không hề chạm đến đáy mắt, "Hiểu ra được thì cũng quá muộn rồi !" Nói xong tuốt hết lá trên cành ném xuống đất.

"Tiểu thư, tiểu thư, có người tặng một phong bài thiếp!" Lục La hùng hùng hổ hổ chạy vào, đưa cho Dạ Khê, "Không có thấy người, chỉ để cái này ở cửa!"

Dạ Khê tiếp nhận, rút bài thiếp ra khỏi vỏ, chữ vàng phát ra ánh sáng nhẹ, mở ra xem không ngờ lại là bài thiếp của phủ Tân quốc công! Dạ Khê cảm thấy thú vị, nài xưa nay cùng phủ Tân quốc công chưa qua lại bao giờ, vậy mà lúc này lại có người muốn mời nài?

"Mở tiệc chiêu đãi?" Dạ Khê đưa cho Vũ.

Vũ nhận lấy, lật xem, sau đó báo cáo lại tình hình cụ thể, "Phủ Tân quốc công hàng năm đều tổ chức gia yến kiểu này, cùng tiệc xem mắt không khác biệt lắm, phủ Tân quốc công có tổ huấn rất thú vị, khi nào nam tử cuối cùng của Tân gia thành hôn thì mới dừng tổ chức tiệc này đó!"

Dạ Khê nghe xong liền cười rộ lên, nam tử cuối cùng? Đứa con vừa mới thành hôn, liền có cháu trai được sinh ra rồi, ngày tháng năm nào mới kết thúc được đây! Quả thật là một tổ huấn có ý tứ. (đoạn này chém đứ vì hồng hiểu chỉ hết tron =.,= mĩ bọn thông cảm)

Nhìn Dạ Khê cười, Vũ cũng bộc lộ cảm xúc nhẹ nhàng, "Mấy lóp con cháu Tân gia đều tương đối sợ cái tổ huấn này!"

Từ khi bắt đầu có trí nhớ liền phải tham gia xem mắt, là ai cũng đều muốn bùng nổ ! Dạ Khê lắc đầu, "Đúng là nhàm chán"

Lan Hạ sau một lúc lâu mới trở về, trong rõ chỉ có một chút đồ ăn, trông rất vội vàng, vừa vào cửa liền cẩn thận nhìn qua phòng Dạ Khê, sau đó liền đi vội vào phòng bếp.

Dạ Khê từ cửa sổ nhìn thấy Lan Hạ lén lút, mày chột nhú lại. Nài ôm lấy Đình Đang, đi trở về bên giường ngồi xuống, "Chung quanh đây có bao nhiêu người?" Dạ Khê nói sang chuyện khác.

Vũ cảm ẩm trà đặt lên trên bàn, trực tiếp đáp lại, "Hai mươi người, ngoài cửa có hai, tiền viện có tám, hậu viện có mười, ngoài ra chung quanh tiểu thư còn có chín, nhất định không có địch nhân nào nguyên ý đến quấy rầy tiểu thư ." Bởi vì sẽ chết rất thảm.

"Tiểu thư!" Lúc này, Lan Hạ gõ cửa đi vào.

"Vào đi!" Vũ đáp lời, Dạ Khê đang cho Đình Đang uống trà, chỉ hướng Lan Hạ nhẹ gật đầu.

Lan Hạ tiến vào, bộ dáng né tránh, hai tay vì khăn trương mà xoắn chặt với nhau, "Tiểu thư, buổi trưa người muốn ăn cái gì? Nô tì mua trái cây rất tươi, còn có lục mấy loại rau nữa ——" Lan Hạ dừng một chút, rồi lại nói lưu loát, "Tiểu thư hôm qua mới nói muốn ăn một chút đồ hải sản, nô tì liền mua mấy con cua —— "

Dạ Khê kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Lan Hạ đã thay một bộ quần áo khác, ngay cả giày cũng thay đôi khác, Dạ Khê nhìn chăm chăm gò má Lan Hạ, không nói một lời khiến Lan Hạ cảm thấy bất an trong lòng, "Tiểu thư?"

Dạ Khê khẽ động khóe miệng, "Đem hấp đi." Dạ Khê gật đầu, mà sau nhìn lướt qua Vũ. Vũ giật mình mở miệng, "Nô tì muốn qua chỗ Lục La một chút, xem con bé có lười biếng hay không?" Vũ gật gật đầu, lùi đến cửa xoay người rời đi.

"Lan Hạ, đổi kiểu tóc khác cho ta đi, ta muốn cài bộ trang sức kia lên nữa." Dạ Khê đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Lan Hạ vừa nghe, liền đặt lo lắng sang một bên, đáp lời đi lên phía trước, thuận thực đem tóc Dạ Khê chải mượt, "Tiểu thư luôn để mấy kiểu tóc đơn giản, đôi lúc cũng phải chải mấy kiểu phú quý một chút" Lan Hạ vừa nói, vừa linh hoạt đôi tay.

Dạ Khê lẳng lặng ngồi, nhìn hình ảnh nói cười một mình của Lan Hạ trong gương, tâm từng mảnh từng mảnh trầm xuống.

"Tiểu thư, người có cảm thấy chuyện này thú vị không?" Lan Hạ nói hưng trí, chỉ sợ là không chú ý tới sự biến hóa trong cảm xúc của Dạ Khê, tiếp tục lăm nhăm, "Tiểu thư có biết, phủ Tân quốc công sắp mở tiệc chiêu đãi, phủ Tân quốc công mở tiệc chiêu đãi... Nghe nói người được mời đến đều là quan to quý nhân... Tốt lắm!" Lan Hạ kiểm tra trái phải rồi nói, "Tiểu thư, người thấy được không?"

Dạ Khê gật đầu, "Rất tốt, ta luôn tin tưởng tay nghề của người."

Được Dạ Khê khen ngợi, Lan Hạ mặt mày hớn hở, "Tiểu thư phải cho bọn người kia mở mắt ra mà nhìn, phải cho mấy kẻ thiếu gia kia rớt luôn trông mắt ra mới tốt!"

"Lan Hạ ——" Dạ Khê đột nhiên há mồm, nhưng cánh môi như hoa giống như bị treo ngàn cân, làm thế nào cũng không mở lời được, Dạ Khê âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, "Qua mấy ngày nữa, người theo hầu ta đi!"

"Ân?" Lan Hạ hơn nửa ngày không phản ứng lại, sau gật đầu, "Được ạ!" Rồi cáo lui rồi đi.

Dạ Khê kinh ngạc nhìn bóng lưng Lan Hạ, tâm đột nhiên trở nên trống rỗng, khi nào thì thay đổi rồi? Bắt đầu từ khi nào? Hình như trong ba ngày nàng mê man thì đã dần thay đổi, mình nhìn lầm sao? Dạ Khê xoay tròn bàn chỉ trên ngón cái, không tự giác cúi đầu, hơi hơi hí mắt, từ lúc nào mà hành động này cũng trở thành một thói quen của mình rồi?

Ngày được mời trong bái thiếp cũng đến, sáng tinh mơ còn chưa ra khỏi cửa, một chiếc xe ngựa xa lạ đã đứng ở bên ngoài, nói là tới đón tiểu thư Dạ Khê.

Dùng xong cơm sáng, Dạ Khê nói với mấy người trong phòng, "Không cần đi theo cả đâu, ta cũng không phải đi đánh giặc, một mình Lan Hạ là được rồi!" Dạ Khê nhìn lướt qua Lan Hạ đã trang điểm tỉ mỉ, lạnh nhạt nói.

Nhìn xe ngựa rồi đi, Lục Lâm cùng Lục La đều nhìn về phía Vũ, "Vũ tỷ tỷ, thật sự không có việc gì sao?"

Vũ xoay người, "Không cần quan tâm quá nhiều! Công phu đã luyện tốt chưa hả? Ngay cả một người đều đánh không được phải không!" Vũ châm chọc nói.

Lục Lâm cùng Lục La nghe xong tức khắc đen mặt, hung hăng trừng mắt nơi đầu tường —— sớm muộn gì một ngày sẽ đem các người đưa đi gặp Diêm Vương! Hai người âm thầm thề trong lòng.

Về ngoài nhìn tuy rằng có vẻ đơn giản, nhưng là tiến vào trong xe ngựa lại có khác biệt rất lớn, bên trong bài trí như căn phòng thu nhỏ, tuy rằng đơn giản lại khắp nơi lộ ra âm áp, cách bài trí này dễ dàng tiết lộ thân phận của chủ nhân.

"Tiểu thư, đến nơi rồi!" Xa phu nhẹ giọng nói xong, Dạ Khê được Lan Hạ đỡ xuống xe.

Nhìn phủ Tân quốc công náo nhiệt, so sánh với Xích Bá phủ kia, quả thực là gấp bội. Dạ Khê một thân màu xám, tuy rằng trông không có gì đặc biệt, lại trở thành người chói mắt nhất trong đám người trang điểm rực rỡ kia.

Dạ Khê mang theo Lan Hạ đi đến trước cửa lớn, vừa muốn đi vào, không ngờ bị một tên thị vệ ngăn trở, đối phương hèn mọn đảo mắt qua Dạ Khê, tầm mắt lại dừng trên người Lan Hạ lâu hơn, giống như Lan Hạ mới là chủ tử, "Hai vị, nơi này dành cho những thế gia tiểu thư tài năng! Mong hai vị không cản trở đường đi của bọn họ."

Dạ Khê nhìn cũng không nhìn, lập tức đi về phía trước, Lan Hạ tức khắc lấy ra bái thiếp trong tay áo ra, nhân lúc thị vệ kia còn ngăn người thì mắng, "Cái đồ chó có mắt không trông!"

Kia thị vệ nhìn xong, lại hèn mọn trả lại bái thiếp, liên tục xin lỗi.

Dạ Khê đi vào bên trong, ánh mắt mọi người cũng tập trung vào nàng, mỗi người đều hướng bên này chỉ trỏ, Lan Hạ cảm tức ngăn trở mấy cái ánh mắt đối địch.

Dạ Khê căn bản không thèm để ý, chính là lơ đãng nhìn lướt qua đám người, hình như là đang chờ đợi cái gì đó.

"Không phải năm ngoái người cũng không đến bữa tiệc như thế này sao?" Tân Nghĩa Hữu nhìn nam nhân đối diện, "Hôm nay còn khen ngược, đệ đệ không có hứng trí, ca ca lại hứng trí bùng bùng." Tân Nghĩa Hữu tâm mắt liếc cái người đang thưởng thức gì đó một cái, bĩu môi, "Bảo bối trong tay người là vô giá, ngàn vạn đừng đánh mất, nếu không phủ ta sẽ gặp tai ương đó!" Tân Nghĩa Hữu nhắc nhở.

Đối phương ngẩng đầu nhìn lướt qua, lại tiếp tục cúi đầu thưởng thức hủ bội trong tay.

Tân Nghĩa Hữu không thú vị bĩu môi, nhìn ra bên ngoài, "Chắc chắn chắc, tại sao lại có nhiều dung chi tục phần như vậy, quả thực là người người oán trách a!" Tân Nghĩa Hữu vỗ vỗ trán, khóc không ra nước mắt.

"Quý sử người gọi cái gì?" Đột nhiên, một cù lạc bắn lên trên mu bàn tay Tân Nghĩa Hữu, sau chỉ thấy Tôn Phượng một thân bạch y như tiên tử phiêu nhiên bước tới.

"Người tới cũng sớm nhì! Hiếm thấy hiếm thấy!" Tân Nghĩa Hữu nghiêng người nói, "Hai người các người lại rất có ý tứ, năm nay đều tự nhiên đổi tính nha?"

Tôn Phượng nhìn lướt qua Tân Nghĩa Hữu, đứng trước cửa sổ nhìn khuôn mặt từng nữ tử đang đi lại trong viện, lại nhìn Nhị phu nhân phủ Tân quốc công đang thân thiện tiếp đãi khách nhân, cười nhạt, "Nhị phu nhân rất nhiệt tình, nhưng mà, tại sao ta lại thấy Đại phu nhân cùng Tam phu nhân còn nhiệt tâm hơn?"

"Không phát hiện, không nghe thấy, ta cái gì cũng chưa nghe thấy!" Tân Nghĩa Hữu đột nhiên thần bí lắm lắm.

Nam tử thu hồi hổ bội, tầm mắt ở trong đám người ngưng tụ hình ảnh vải giầy, mà sau xoay người vội vàng rời đi. Tôn Phượng cũng nhìn về phía trong đám người, tầm mắt lại dừng tại một đạo bóng dáng màu xám, lặng lẽ gọi lên khỏe mời.

"Tiểu thư sao vậy?" Lan Hạ nhìn bộ dáng nhú mày của Dạ Khê, hỏi.

"Người đông quá, thật ảm ỹ!" Dạ Khê không vui nói.

Lan Hạ cắn cắn môi chờ một lát, "Nô tì biết một nơi khá yên lặng, cách nơi này không xa, nhưng mà —— nơi này dù sao cũng là phủ Tân quốc công!"

Dạ Khê căn bản không nghe Lan Hạ nói xong, liền bước đi theo hướng Lan Hạ đã chỉ. Lan Hạ liền đuổi theo sau. Dạ Khê bước vào trong một tiểu viện, không khí thanh u xông vào mũi, nhất thời đem nội tâm phiền muộn xua tan phần nào. Nàng dựa vào một thân cây, nhắm mắt lại chậm rãi hô hấp, toàn thân chột lăm vào trầm tĩnh, khỏe mới gọi lên một tia cười châm chọc.

Qua một lát truyền đến tiếng bước chân, thanh âm rất nhẹ, người nọ bước đến trước mặt nàng, nhẹ giọng hô, "Tiểu thư, tiểu thư?" Kêu vài lần cũng không thấy Dạ Khê đáp lại, Lan Hạ mím môi, đánh bạo đưa tay đụng chạm một chút. Dạ Khê nhìn có vẻ giống đang ngủ như chết, không có phản ứng. "Thực xin lỗi, tiểu thư, nô tì, nô tì là vì muốn tốt cho tiểu thư!" Lan Hạ thì thào tự nói, nâng Dạ Khê vào phòng.

Một bước vào phòng, bóng tối bao trùm cả người, ngay sau đó một cổ hương rượu nồng đậm xông vào mũi, Lan Hạ sợ run một lát, đem Dạ Khê đặt trên một cái giường, vừa muốn xoay người, đầu trở nên choáng váng, hai mắt mờ hồ, cả người ngã xuống trên đất.

Dạ Khê đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn lướt qua Lan Hạ trên đất, trong con ngươi tràn ra hắc ám, bước ra khỏi phòng nhỏ —— thời điểm dùng bữa sáng, Lan Hạ như trước bung lên cho Dạ Khê một ly sữa nóng, đồng thời đưa cho mấy người trong phòng mỗi người một ly, Vũ hồng nhiên có chuyện muốn Lan Hạ xuống bếp một chút, Lục Lâm liền thuận tiện đổi sữa của Lan Hạ với Dạ Khê...

Hồi lâu, Trác Thụy Đào khần cấp tiến vào tiểu viện, ngay cả người đang đứng đối diện hắc cũng không phát hiện ra! Dạ Khê nhìn Trác Thụy Đào tiến vào, khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một tia châm chọc.

"Đau lòng sao?" Đột nhiên, phía sau bị một người nào đẩy kề sát, bên hông lại có thêm hai cái vuốt thú, nhiệt khí quen thuộc phun ở trên cổ, "Vật nhỏ, nàng nên sớm vứt bỏ cái loại phế vật bất trung này!"

Dạ Khê bị đối phương dùng sức kề sát thân mình, cái trán chạm vào nhau, "Không đáng giá!" Ngón tay trắng nõn đụng chạm cổ Dạ Khê, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười xinh đẹp, tựa như nhận ra được cái gì, ôm lấy Dạ Khê tung người bay đi.

"Hình như ở đây thì phải?" Một lát liền có bốn năm nữ tử cùng nhau đi đến, "Tại sao không thấy người đầu nhĩ?"

"Người có phải nhìn lầm rồi không?" Có người không vui hỏi.

"Sẽ không! Có một tiểu hắc miêu, trên đầu dài thêm một cái bướu thịt, mới lướt đến chỗ này, ta thề, ta chắn chắn nhìn rõ, sẽ không sai được đâu!"

"Ta cũng thấy được! Ta cũng gặp được!" Có người phụ họa nói.

"Tìm xem xem, có phải nó trốn ở chỗ nào rồi không? Cần thận chút!" Có người đề nghị.

"Đằng kia!" Đột nhiên, một bóng đen vèo một tiếng lủi vào trong tiểu viện.

"Đuổi theo —— mau!"

"Nhỏ giọng một chút! Ta nghe nói, tiểu miêu này rất có linh tính, dễ bị dọa chạy lắm đó!"

"Đứng, đứng, xuyt, nói nhỏ một chút!" Mấy người cùng nhau nhất trí, bước chân nhẹ như mèo, nâng làn váy tiến vào trong tiểu viện.

Dạ Khê được đưa lên một gác nhỏ có vị trí hiểm yếu, cơ hồ có thể quan sát toàn bộ Vĩnh Giang Thành, ngay cả nơi nàng ở cũng có thể thấy rõ ràng, không ngờ còn có nơi đặc biệt này? Sao lúc trước nàng không phát hiện ra nơi này nhỉ? Dạ Khê nhú mày, u ám trong lòng thoáng tiêu tán một chút.

"Đây là bí mật, nàng là nữ nhân đầu tiên biết đến nơi này!" Nam tử ôm thất lưng Dạ Khê, giải thích xong cũng trở nên im lặng.

Dạ Khê đứng thẳng, nhìn hết thấy sự việc phát sinh trong tiểu viện kia.

Mấy nữ hài dần tiến vào trong sân nhỏ, đang trong lúc tìm kiếm tiểu miêu, đột nhiên nghe được dạng thanh âm khác thường, bọn họ cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, liếc nhìn nhau, bắt đầu đi tới vị trí căn phòng kia, đến cửa, đột nhiên trong phòng truyền ra thanh âm thống khổ nhưng đầy hưng phấn, còn kèm theo tiếng hô nhỏ ám muội của nam tử.

Mấy nữ hài sợ ngây người, không biết người nào đứng không vững, một chuỗi người bắt đầu ngã chồng lên nhau đổ dồn về phía trước, cánh cửa đã đóng lại cũng nháy mắt bị mở toang ra.

Dạ Khê âm lãnh cười, ngón tay xẹt qua một đường cong, cửa sổ của căn phòng nháy mắt hóa thành mảnh vụn.

"A —— "

Ngay lập tức, bọn nữ tử phát ra tiếng hét ầm trời, kinh động nhóm phu nhân đang đàm tiếu ở cách đó không xa. Mọi người nghe tiếng mà đến, giật mình nhìn mấy nữ tử ngã nhào trước cửa, rồi lại khiếp sợ nhìn cảnh đang trong phòng!

Trong phòng tràn ngập tử sắc hương khí xốc mũi mê người, trên đất có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, thân thể trần trụi, đôi gò má nhiễm một màu đỏ không bình thường, cả người mồ hôi đều lấy dính cùng nhau, nước bọt nổi lên đôi môi như một sợi chỉ bạc.(eo, kinh dị)

"Quả thực là ——" phu nhân nhóm trợn mắt há hốc mồm nhìn, có người thậm chí vì xấu hổ và giận dữ xoay người rời đi. Những người nhận ra thân phận Trác Thụy Đào thì chỉ đứng một chỗ không biết làm sao.

Lan Hạ cả người đau nhức hô khẽ, hai tay bám lấy cánh tay Trác Thụy Đào, Trác Thụy Đào chợt khôi phục thần trí ngờ ngác nhìn người dưới thân, không quan tâm mấy người trong phòng, trong lòng bỗng trở nên trống rỗng hoảng loạn—— người đâu rồi?

Nam tử ôm Dạ Khê xuống dưới, dấn dò rồi mới rời đi, "Vật nhỏ, đừng trêu chọc ngoại nhân!" Nói xong vèo một tiếng biến mất không thấy.

Dạ Khê xoay người hướng tiểu viện đi đến, dừng lại ngay phía sau đám người kia.

"Người cũng đến rồi sao?" Tân Nghĩa Hữu nghe tin mà tới, thấy Dạ Khê liền nói, sau đó len vào trong đám người.

Tôn Phượng thì ngừng lại bên cạnh Dạ Khê, "Không hiểu kỳ sao?" Tôn Phượng hỏi, Dạ Khê lại không quan tâm, chỉ là cùng đứng đợi.

Trong phòng người đã dần tản ra hai bên, Trác Thụy Đào cũng thay quần áo, Tân Nghĩa Hữu sai người làm Lan Hạ tỉnh lại, cũng thay quần áo cho nàng ta.

Lan Hạ đang trong lúc mơ mơ màng màng không biết tại sao lại trở nên như vậy, chỉ là chợt cảm thấy có luồng lãnh ý phóng đến làm nàng nháy mắt tỉnh táo lại, xem xét thấy cả người không khoẻ, hơi thở nam tử còn sót lại trên người cho thấy nàng vừa trải qua cái gì, Lan Hạ đột nhiên trừng lớn mắt, quay đầu nhìn về phía nam nhân đứng thẳng bên cạnh.

Trác Thụy Đào lướt qua đám người nhìn chăm chú Dạ Khê, ánh mắt thâm trầm mà nóng rực gắt gao khóa chặt trên người nàng, nắm tay sau lưng dần dần nổi lên gân xanh.

Tôn Phượng khẽ nhíu mày, nghiêng người chặn tầm mắt Trác Thụy Đào.

"Người kia là tiểu thư nhà nào vậy? Tại sao lại không biết xấu hổ như thế?"

"Có phải là tiểu thư khuê các không vậy? Sao ta thấy có chút quen mắt nhỉ?"

"Mặc kệ là ai, đều là cái đồ không biết xấu hổ, mộng tưởng trèo lên giường người ta!" Mấy vị phu nhân thay phiên nhau mà mắng, oanh tạc Lan Hạ, đối với kẻ không biết xấu hổ mà chỉ chi trò trò.

"Ta nhớ ra rồi, đây không phải Đại nha hoàn Xích Bá phủ sao?"

"Đã không phải là Đại nha hoàn gì đó từ lâu rồi, còn không phải là được Đại tiểu thư đưa đi rồi sao?"

Lan Hạ đỡ cái bàn đứng dậy, si ngốc nhìn Trác Thụy Đào này giờ vẫn không quay đầu lại, mím môi, không để ý mọi người đang chỉ tay tức giận nằng.

Tân Nghĩa Hữu nhìn Trác Thụy Đào, thờ dài, quay gót đi ra ngoài, dù sao cũng là chuyện phát sinh trong phủ của hắn, mà Đại phu nhân phủ Tân quốc công lại một bước chặn Tân Nghĩa Hữu đường đi, tức giận trừng mắt một cái —— chuyện của nữ nhân, người một cái đại nam nhân lo lắng cái gì!

Đại phu nhân cùng Tam phu nhân liếc nhau, chỉ để lại Nhị phu nhân trấn an mấy vị phụ nhân kia, rồi theo đi ra ngoài.

Lan Hạ lao ra khỏi đám người, thấy Dạ Khê đang lạnh lùng nhìn mình, Lan Hạ thân mình run lên, nội tâm bị moottj nỗi sợ hãi vô hạn xâm chiếm, "Tiểu thư!" Lan Hạ mấp máy miệng, bỗng chốc quỵ sụp trên mặt đất, nước mắt đột nhiên tuôn trào rơi xuống.

Dạ Khê mặt không biểu cảm nhìn lướt qua, cái gì cũng không nói, không hề quyến luyến xoay người rời đi.

"Tiểu thư!" Lan Hạ hô to, lưu cho nàng ta chỉ là một bóng lưng càng ngày càng xa.

"Đứng lại!" Đột nhiên, Dạ Khê bị một nữ tử điều ngoa chặn đường, tức giận hùng hổ đi đến trước mặt Dạ Khê, "Chính ngươi là người đã dưỡng ra một tiện nhân không biết xấu hổ phải không?" Nữ tử điều ngoa chỉ vào mũi Dạ Khê, đồng thời tỷ nữ bên cạnh nàng ta cũng kéo theo Lan Hạ đang xui xẻo đến chỗ này.

"Công chúa, là người này đây!" Tỷ nữ hỏi đáp.

"Tiện nhân không biết xấu hổ!" Đột nhiên, nữ tử điều ngoa vọt tới trước mặt Lan Hạ, xô ra một trận quyền đâm cước đá, miệng mắng, "Tiện nữ nhân không biết xấu hổ! Dám quyến rũ hoàng huynh của ta, ngươi muốn chết hả!" Lan Hạ bị đánh mặt mũi bầm dập, nhưng lại không có ai ra mặt ngăn cản.

Dạ Khê chỉ quay lưng về phía Lan Hạ, không có một chút ý nghĩ muốn quay đầu lại.

Lan Hạ quên đau đớn trên người, ánh mắt tro tàn gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Khê, hi vọng tiểu thư có thể xoay người liếc nhìn mình một cái, chỉ liếc mắt một cái là đủ rồi, nhưng tất cả đều vô dụng! Lan Hạ ôm bụng của mình, cắn môi, bất ngờ khóc rống lên.

"Trác Cẩm, đủ rồi!" Trác Thụy Đào lao tới, đẩy Tam công chúa Trác Cẩm đang nổi bão ra, cúi người nâng Lan Hạ trên đất ôm vào trong ngực. Lan Hạ suy yếu tựa vào Trác Thụy Đào, bị thống nhắm hai mắt lại.

"Nàng là người của người cơ mà!" Trác Thụy Đào đứng ở trước mặt Dạ Khê, nhìn chăm chăm đối phương.

Dạ Khê liếc qua, khóe môi gọi lên một tia châm chọc, "Lan Hạ, cũng chỉ là một nam nhân mà thôi!" Dạ Khê trào phúng thờ dài, lướt qua hai người, xoay người rời đi.

Cũng chỉ là một nam nhân, cũng chỉ là một xú nam nhân, vậy mà khiến người phản bội chủ nhân mà người đã thề sống chết nguyện trung thành! Một hồi nam nữ hoan mị lại làm cho người bán đứng bản thân! Ngày đó người kích động, đã dâng ra trình tiết của mình rồi phải không! Lan Hạ, không phải chỉ là một người nam nhân thôi sao? Người muốn mười cái, trăm cái đều được, nhưng —— vì sao lại có tình muốn phản bội? Vì sao lại có tình lựa chọn phản bội?

Lan Hạ lông mi khẽ run, thân mình kịch liệt run rẩy, trong lòng nàng biết, chủ tử đã buông bỏ nàng rồi! Một giọt lệ ở khóe mắt trào ra, theo gò má rơi xuống đất, biến mất vô hình.

"Nàng là tỳ nữ của người, người không thể đi!" Trác Cẩm lại xông lên, một lần nữa chặn đường Dạ Khê.

Dạ Khê mặc kệ, cảm thấy nhàm chán đảo qua Trác Cẩm.

"Ta là người tự do!" Lan Hạ mở mắt ra, hai mắt run run nhìn về phía Trác Thụy Đào. Nàng là bá tánh bình dân, cho nên nàng là lương dân, cho nên nàng không thể không minh không bạch bị đoạt trong sạch! Nàng không thể không minh không bạch liền như vậy theo bên người hắn, ngay cả khi hắn là hoàng tử tôn quý!

Trác Thụy Đào cả người cứng ngắc, đầu cũng trở nên trì độn, hắn chỉ có thể máy móc ôm Lan Hạ rời đi, rời khỏi tầm mắt mọi người.

Lục Lâm cùng Lục La ngồi ở trên bậc thềm, rầu rĩ nhìn cửa sổ phòng ở khép chặt, Vũ thì canh giữ ở cửa, thần sắc không đổi.

"Vũ tỷ tỷ, vì sao Lan Hạ tỷ tỷ phải làm như vậy?" Lục La vẫn cảm thấy không hiểu cùng nghi hoặc, "Tiểu thư đối với tỷ ấy rất tốt mà!" Lục La quyết miệng. "Không có ai tốt hơn tiểu thư cả, Lan Hạ tỷ tỷ tại sao không rõ điều này nhỉ?"

Lục Lâm miết miết thanh kiếm trong tay, dừng một chút, sau lại tiếp tục động tác.

"Lục Lâm, nếu như nhìn thấy Lan Hạ tỷ tỷ làm tiểu thư tổn thương, người sẽ làm thế nào?" Lục La nhìn về phía Lục Lâm.

"Giết! Người thương hại đến tiểu thư, đều đáng chết!" Lục Lâm không khách khí nói.

Dạ Khê ở trong phòng, cầm bút lông trong tay, đang viết lung tung cái gì đó hiển nhiên nghe rõ những lời của mấy người ngoài cửa, nhưng trong lòng nàng lại không có một chút vui vẻ nào.

"Tiểu thư, Lan Hạ đến !" Vũ ở ngoài cửa bẩm báo.

Vừa đi đến cửa, Lan Hạ bị Lục Lâm cùng Lục La dùng lợi kiếm ngăn trở đường đi, nhìn ánh mắt đối địch của hai người, Lan Hạ cảm thấy như nuốt phải mật đắng! Nàng ta quỳ trên mặt đất, hướng tới cửa phòng dập đầu ba cái.

"Tiểu thư, cho dù người không muốn nhận nô tì nữa, Người vẫn là tiểu thư trong lòng Lan Hạ." Lan Hạ nói.

"Đối trá! Thiết (Shit =,=)!" Lục La đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Lan Hạ không để ý tới phản ứng của mọi người, tiếp tục nói, "Lan Hạ không nên cùng người khác hãm hại tiểu thư, nhưng là, Lan Hạ cũng không hối hận về hành động của bản thân, nếu phải lựa chọn lần nữa, Lan Hạ vẫn sẽ làm như thế!" Lan Hạ cắn chặt môi nói, "Bên cạnh tiểu thư luôn có những người rất có năng lực, cho dù Lan Hạ nỗ lực như thế nào, hăng hái ra làm sao vẫn không thể vượt lên trước bọn họ. Tiểu thư không cần người yếu kém như Lan Hạ ——"

Dạ Khê ngừng tay thả bút, vẻ châm biếm trên mặt càng sâu, Đinh Đang ghé vào góc bàn, cái đuôi đong đưa giữa không trung, Tiểu Xích thì nằm trên giấy Tuyên Thành lần qua lần lại.

"Lan Hạ ái mộ nhị hoàng tử, chỉ liếc mắt một cái liền yêu chàng, Lan Hạ cả đời này vì người khác mà sống cũng không phải ngày một ngày hai, chỉ hi vọng sống cho bản thân một lần!" Lan Hạ lại dập đầu, "Các người hảo hảo chiếu cố tiểu thư!" Lan Hạ đối với Vũ, Lục Lâm cùng Lục La nói, sau quay người rời đi.

Lan Hạ một bộ dáng kiên cường đi ra cửa viện, ngay sau đó gục sang một bên, tỳ nữ đang đứng đợi vội vàng nâng Lan Hạ, "Phu nhân!"

Lan Hạ lắc đầu, mồ hôi lạnh chảy ra trên khuôn mặt tái nhợt, "Không sao, Nhị hoàng tử thích ăn đồ hải sản, không còn sớm nữa đâu!"

Vũ âm trầm nhìn Lan Hạ đi xa, quay đầu đối với Lục Lâm, Lục La nói, "Đem đồ đạc của nàng ta đi thiêu hủy đi! Để như vậy rất chướng mắt!"

Dạ Khê buông bút, đẩy cửa đi ra, trên mặt khôi phục bình tĩnh, nhìn trước ba người mắt, nhân nhạ câu môi —— làm địch nhân của nàng, sẽ rất thâm, thật thâm!

"Dạ Khê!" Lộ từ bên ngoài đi vào, gọi tên Dạ Khê, trong tay nâng một cái tráp hình chữ nhật, "Đây là vật lần trước người bảo thợ rèn kia làm! Bây giờ đã hoàn thành rồi!" Lộ tiến lên.

Dạ Khê nhíu mày, tiếp nhận tráp mở ra, một đạo ánh sáng chói mắt chợt lóe, nhìn chăm chú vào bên trong, Dạ Khê chợt cau mày lại, đây không giống với đồ vật mà nàng yêu cầu hẳn lắm!

Lộ căn bản không nói cái gì, nghiêng người tránh ra, mà Viêm ngồi xe lăn cô lổ cô lổ dần tiến lại.

Viêm nhếch cánh môi anh đào lên, không để ý tới Dạ Khê đang nhíu mày lập tức vào phòng. Dạ Khê phách một tiếng đóng cái nắp lại, cũng xoay người đi vào, cửa phịch một tiếng liền bị đóng chặt.

Thần sờ sờ cái mũi, đứng ở một bên, Vũ nguyên bản muốn phụng trà, nhưng khi gặp tình hình này cũng chỉ đành đứng sang một bên.

"Có ý gì?" Dạ Khê trừng nam nhân trước mắt, người dựa vào cái gì mà động chạm vào thiết kế của ta?

Viêm đưa ngón tay thon dài mở tráp ra, lấy chiếc nhẫn tinh xảo có thêm một dây xích nhỏ ra ngoài, bước đến trước mặt Dạ Khê.

Dạ Khê lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn hân.

"Muốn dùng sức mạnh sao?" Viêm nhíu mày, một cổ uy hiếp nháy mắt đánh tới, "Vật nhỏ, nàng chống không lại, không cần phản kháng! Ngoan ngoan nghe lời!" Viêm ôm chặt lấy Dạ Khê đã không thể động đậy, nâng bàn tay Dạ Khê lên, đeo chiếc nhẫn cũng dây xích nhỏ vào tay nàng. Trên bộ quần áo đơn bạc rớt cuộc cũng có một món trang sức cực phẩm!

"Cho nàng mang tạm cái này, về sau ta sẽ đổi cái khác cho nàng!" Viêm sờ soạng chiếc nhẫn, tiện thể đụng chạm da thịt Dạ Khê. (=,=)

Dạ Khê trừng lớn đôi mắt như hạt châu, nhìn chăm chăm cái người nào đấy, hân thực không phải người nữa rồi! Tuyệt đối là cái ma quỷ, cái gì ngoan ý, còn đùa giỡn thủ đoạn! Đáng giận!

Viêm cúi đầu phủ lên cánh môi Dạ Khê, sau đó nhẹ nhàng mon tron, thật cẩn thận mà mềm mại, ngay cả Dạ Khê cũng cảm thấy mình có thể hóa thành nước. Hồi lâu, Viêm buông tha Dạ Khê, con người thanh lãnh nhìn chăm chăm nàng, ngón cái chạm lên cánh môi Dạ Khê, nhìn nhau hồi lâu, xoay người rời đi.

Đến khi Viêm rời khỏi sân sau, Dạ Khê dùng hết sức tháo chiếc nhẫn ra, nhìn chiếc nhẫn cùng sợi dây xích nhỏ nối liền nằm trên tay mình, hận đến nghiến răng, Dạ Khê chạm vào cơ quan, đột nhiên một ngân châm nhỏ gọn vèo vèo bắn ra. Dạ Khê tiến lên xem xét, ngân châm chỉ dài có mấy mm, nhưng lại vô cùng sắc nhọn.

Dạ Khê nghiên cứu kĩ càng, nàng phát hiện, từ đóa hoa trên chiếc nhẫn đến sợi dây xích đều có cơ quan! Không chỉ có mỹ quan, càng nhiều là nguy hiểm! Hơn nữa làm cho người ta khó lòng phòng bị, so sánh với vòng tay lúc trước của nàng, càng tinh xảo hơn rất nhiều. Dạ Khê đùa nghịch, bất ngờ có một sợi chỉ bạc tự động phun ra, mỏng hơn cả tóc, động vào da một chút cũng sẽ để lại một lỗ hồng rất nhỏ.

Dạ Khê nhìn miệng vết thương trên ngón tay tự động khép lại, rồi nhìn chiếc nhẫn với sợi dây xích, vật liệu dùng chế tạo tuy không nhiều lắm, bắt quá đều là thứ vô cùng tốt, nhất định tốn rất nhiều tâm huyết, vứt đi cũng thật đáng tiếc.

Dạ Khê bỗng nhiên nhớ tới lời nam nhân kia vừa nói? Tạm dùng trước? Chẳng lẽ còn có vũ khí so với cái này tinh vi hơn nữa? Nếu là như thế, thời điểm đối đầu địch nhân sẽ dễ dàng hơn một chút! Dạ Khê âm thầm cân nhắc .

"Phu nhân, ngài tự mình đi mua, còn muốn tự mình xuống bếp, thân thể chịu không nổi đâu !" Tỳ nữ vội vàng lấy lại hải sản trong tay Lan Hạ, "Bằng không, nhị hoàng tử sẽ phạt nô tỳ đấy !" "

"Nào có tệ đến như vậy? Thân thể ta rất tốt mà!" Lan Hạ định đoạt lại.

"Phu nhân, phu nhân, người đến nơi này với nô tỳ, nhị hoàng tử tìm người đã nửa ngày, người mau đi đi!" Một vị tỳ nữ vội vàng chạy tới.

Lan Hạ sợ run một lát, mà sau lòng tràn đầy vui vẻ, "Tốt lắm, tốt lắm, ta không giành nữa, các người làm nhanh một chút, chớ để làm cho người ta sốt ruột chờ !" Chủ tử phân phó vừa thông suốt, sau xoay người rời đi.

Đợi đến khi Lan Hạ đi rồi, hai cái tỳ nữ chạy sang một bên, châu đầu ghé tai.

"Vị phu nhân này không tầm thường, có thể khiến cho Nhị hoàng tử trầm mê không dứt a!"

"Người chưa từng nghe sao, nghe đồn vị phu nhân này là do hồ ly tinh biến thành, chuyên môn mê hoặc nam nhân, bằng không, sao tìm tới nhị hoàng tử chúng ta?"

"nhưng cho dù nói như thế nào, có thể khiến cho nhị hoàng tử sủng ái chính là vô cùng tốt!"

"Người biết cái gì? Vốn thân phận trong sạch, nàng làm như vậy, ngay cả tiện thiếp cũng không bằng! Cho dù có nhị hoàng tử sủng ái thì sao? Vẫn không có danh phận ——"

"Nuốt lưỡi vào cho ta, còn không mau làm việc!" Ma ma trông coi đến, vội vã xua tan hai người.

Lan Hạ đẩy cửa đi vào, đặt ấm trà nóng lên bàn, nhìn Trác Thụy Đào đang đọc sách, hiểu ý cười, "Nhị hoàng tử? Người tìm Lan Hạ?" Lan Hạ đi lên phía trước, đem ly trà dâng lên.

Trác Thụy Đào buông sách, ngẩng đầu nhìn Lan Hạ, mê mẩn một chút, giống như người bị lâm vào mê man, không nhìn tới trà nóng trong tay Lan Hạ, lập tức ôm nàng ta vào trong lòng.

Lan Hạ kinh hô một tiếng, lại hai tay ôm lấy cổ Trác Thụy Đào, âm thanh vui vẻ mà e thẹn, nhưng chỉ mới một chút, Trác Thụy Đào đột nhiên ngắt đi, Lan Hạ kêu lên sợ hãi, vội vàng kêu hạ nhân, mà giờ phút này, đột nhiên một cái bóng phóng từ cửa sổ vào.

Nhị phu nhân mệnh tuy được bảo toàn, nhưng về sau lại chỉ có thể người không ra người, quý không ra quý nằm ở trên giường, chỉ có thể rõ ràng cảm nhận được đau đớn trên thân thể, đầu óc rõ ràng biết tình hình chung quanh, chuyện đã xảy ra, nhưng lại không thể động, chính là không thể nói chuyện!

Phí Hi vẫn còn sợ hãi tới gần nhị phu nhân, một khối như quái vật nằm trên giường kia dù sao cũng là mẫu thân mình! Phí Hi run run rẩy rẩy, đuổi mấy người trong phòng, dựa vào giường ngồi xuống trên đất.

"Làm sao bây giờ đây?" Phí Hi một tay chống đỡ, ha ha cười lên, "Nương, đau không?" Phí Hi nhìn về phía nhị phu nhân, trên mặt đột nhiên nở nụ cười dữ tợn.

Nhị phu nhân tròn tròn mắt nhìn nữ nhi trở nên xa lạ, miệng ô ô phát ra thanh âm, đáy mắt lại hiện lên sợ hãi.

Trác Thụy Long, Tân Nghĩa Hữu ngồi đối diện nhau. Tân Nghĩa Hữu cúi đầu, "Người nói làm sao bây giờ đây? Sự tình phát sinh ở trong phủ quốc công, hoàng thượng nếu chất vấn, nhất định thoát không xong can hệ! Huynh đệ các người sao lại trở nên như vậy?" Tân Nghĩa Hữu vô đầu, rồi rầm không nói gì nhìn trời, "Cuối cùng phải làm sao mới tốt đây?"

Trác Thụy Long nhìn Tân Nghĩa Hữu, uống trà, giống như tâm tình phá lệ rất tốt, "Nghe nói nhị hoàng huynh có thu một nữ nhân, thì ra là có chuyện như vậy!" Trác Thụy Long khẽ cười, đáy lòng oán thâm, chỉ sợ là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo đi?

"Người yên tâm, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không trách cứ các người, ngược lại còn thưởng cho các người!"

"Làm sao có thể?" Hoàng thượng già rồi nên hồ đồ? Tân Nghĩa Hữu tròn trĩnh mắt.

"Các người thay phụ hoàng giải quyết xong vấn đề khó nhất của người là nhị hoàng huynh, lão nhân gia người cao hứng còn không kịp, làm sao có thể trách cứ các người?" Trác Thụy Long mỉa mỉ ánh mắt, trong lúc vô ý trừ bỏ được một tình địch, thật là vô cùng tốt, "Sợ là không lâu nhị hoàng huynh sẽ có người kế nghiệp rồi!" Trác Thụy Long cười nhấp một miệng trà, hẳn nên suy xét một chút kế tiếp phải đi nước cờ như thế nào mới tốt?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tinh táo lại, Lan Hạ phát hiện bản thân đang ở một nơi lạ lẫm, căn phòng được trang hoàng rất thực nữ, mùi son phấn cũng rất nồng đậm, đây là nơi nào?

Lan Hạ nâng tay day trán, mảy nhíu lại, nàng chỉ nhớ rõ nàng cùng nhị hoàng tử muốn —— Lan Hạ kinh hô một tiếng, cúi đầu phát hiện quần áo trên người mình lại bị người khác thay một bộ xiêm y vô cùng hở hang, cái yếm màu đỏ che đầy cảnh xuân phía trước, một tấm vải mỏng màu đỏ gần như trong suốt che đầy hạ thân, da thịt màu trắng lộ rõ.

Lan Hạ kích động đứng lên, vừa tính toán đứng dậy rồi đi lại phát hiện bản thân thế nhưng ngay cả khí lực trở mình cũng không có! Lan Hạ ngã nhào trên mặt đất, ngay tại lúc này, Lan Hạ nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần. Nàng ta trong lòng e ngại cực kỳ, hoảng loạn tìm kiếm vật có thể che giấu thân mình ở chung quanh, nhưng mà, trong phòng ngay cả cái khăn lau tay cũng không có!

Liếc mắt nhìn lại, cũng không có lấy một nơi có thể trốn vào. Lan Hạ gặp đường cùng đành phải trốn vào trong góc tường, đem bản thân co lại thành một đoàn, một đôi mắt tiêu bạch thờ nhìn chằm chằm cửa.

Cửa mở, vài người đi vào, mà nhìn thấy những gương mặt quen thuộc kia, Lan Hạ giật mình trừng lớn, môi run run rẩy rẩy, "Vì sao?" Lan Hạ ôm chặt bản thân, hận không thể đem bản thân chui luôn vào bên trong tường.

Mặt khác mấy người nhìn thoáng qua Lan Hạ, mà sau trăm mặc lui đi ra ngoài.

"Vì sao?" Vũ đi lên phía trước, ngồi vào ghế tựa, "Người cho là người có vận khí rất tốt à, có thể dễ dàng được chung chỗ với Trác Thụy Đào như vậy sao? Lấy bản sự chinh chiến nhiều năm của Trác Thụy Đào, hẳn lại dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc ư? Người cho là người có thể ở trước mặt tiểu thư dễ dàng đùa giỡn tâm nhân?" Vũ đi lên phía trước, tức thì quăng cho Lan Hạ một cái tát tai, "Đồ cầu vong on phụ nghĩa!" Vũ trách cứ .

Lan Hạ té lăn trên đất, khoe miệng chảy máu, "Người —— "

"Người đã thích, tiểu thư liền trợ giúp người một phen." Vũ hừ lạnh một tiếng, mặt lạnh lùng, "Khuôn mặt này thực ra cũng có vài phần tư sắc, có phải người rất hiếu kỳ vì sao mấy ngày nay Trác Thụy Đào lại vô cùng mê luyện thân mình người như vậy không?" Vũ nhàu mày âm hiểm cười, nâng bàn tay, bên trong có một nhúm bột phấn, Vũ như như trước chớp mũi Lan hạ, "Có phải rất quen thuộc hay không?" Vũ bỗng nhiên thân bí nở nụ cười.

"Người!" Lan Hạ hoảng sợ trừng mắt Vũ, "Người!" Mùi này chính là mùi nàng hay bị lây dính trong ngày thường, căn bản là không có để ý, thế nhưng

"Thứ này có một cái tên rất hay, đó là như*!" Vũ vung tay, "Hương khí bay vào mũi làm cho người ta cảm giác thật thoải mái, thoải mái đến có thể quên tất cả! Bất quá nếu dùng cái này trên người nữ tử chưa có da thịt chi thân thì không ảnh hưởng gì, còn một khi mất đi trinh tiết, như sẽ thấm thấu vào da thịt, biến thành đoàn tụ! Khiến nam tử trầm mê trong nhục dục!"

*như: cái tên này mình không hiểu được vì chỉ edit qua bản convert, bạn nào biết nhớ chỉ mình nha :3

Mặt Lan Hạ càng trắng bệch, lời nói của Vũ giống như là một thanh đao sắc bén trực tiếp xuyên thấu trái tim nàng! Cánh môi mím chặt không phát ra một chút thanh âm.

Vũ đứng lên, đảo qua Lan Hạ, đem lòng bàn tay giữ bột phấn vuốt ve, "Yên tâm, loại này đối với nam nhân không có ảnh hưởng gì, bất quá, đối với đoàn tụ nữ nhân mà nói, nam nhân sẽ biến thành thứ không thể thiếu!" Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, "Người không phải rất thiếu nam nhân sao? Còn vì cái tiện nam nhân phản bội tiểu thư, ta đã sớm cảnh cáo người, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy! Người đã không nghe khuyên bảo như vậy cũng đừng trách ta tâm ngoan!"

"Nếu cho nam nhân người âu yếm nhất nhìn thấy người cùng nam nhân khác tăng tị với nhau, người sẽ có biểu cảm gì nhỉ? Thật chờ mong đó!" Vũ khanh khách nở nụ cười, lui về phía sau .

Lan Hạ trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Vũ, liều mạng lắc lắc đầu, "Tiểu thư sẽ không cho phép !" Lan Hạ đạp hai chân lui về sau.

"Tiểu thư?" Vũ cười lạnh, "Người cùng tiểu thư sớm đã không còn can hệ! Người sống hay chết, cho rằng tiểu thư sẽ quan tâm? Người là cái thá gì chứ!" Vũ vỗ tay ba tiếng, sau đó có năm nam nhân từ bên ngoài đi vào, tướng mạo vô cùng xấu xí, mặt người dạ thú đặt được đến thế là cùng.

Nhìn mấy nam nhân khản cấp tới gần , Lan Hạ hoảng sợ kêu to lên, đứng dậy muốn chạy trốn, mà năm nam nhân há có thể để con vịt bay khỏi miệng, trực tiếp vây quanh tiến lên.

Vũ lui về phía sau, kéo bình phong sang một bên, Trác Thụy Đào đang bị cột chặt ở ghế tựa không thể động đậy, cả người lăm vào hôn mê, khoảnh khắc Vũ đóng cửa, Trác Thụy Đào đột nhiên mở to mắt tỉnh táo lại, đập vào mắt hắn là một màn vô cùng thâm hiểm.

Lan Hạ giãy dụa , mười bàn tay to chạy loạn ở trên người nàng , thanh âm bọn nam tử cười dâm đãng làm cho người ta sợ hãi, bọn họ khiêu khích thêm khiến bản thân đoàn tụ của Lan Hạ bộc lộ tác dụng khiến cho thân thể Lan Hạ có phản ứng, nàng xấu hổ và giận dữ muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng trước đó vì sợ nàng làm ra hành động này nên đã có người nhét một nùi vải vào miệng nàng.

Trác Thụy Đào sắc mặt đỏ lên, trong mắt muốn rớt luôn ra ngoài, lại ngạc nhiên phát hiện thân thể của chính mình căn bản không thể động đậy, giống như bị thứ gì đó chế trụ, có khí lực lại không thể bộc phát ra ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân trước mắt bị năm con sói đói hủy diệt.

Lan Hạ ánh mắt đại ra nhìn về phía Trác Thụy Đào, tâm nhất thời rơi vào đáy cốc, loại này nhục nhã so giết nàng còn tàn khốc hơn! Đây là trừng phạt phải nhận sau khi phản bội? Lan Hạ dần dần buông tha giãy dụa, buông tha phản kháng.

Vũ đứng ở cửa, hồ hững nghe động tĩnh trong phòng, sau quay người bỏ đi, khoảnh khắc nàng biến mất trong đám người, Trác Thụy Đào đột nhiên được tự do, hắn ta hét lớn một tiếng, một chương đánh gục năm nam nhân. Trác Thụy Đào kinh ngạc nhìn trên Lan Hạ thê thảm đất lại không biết phản ứng thế nào.

Lan Hạ run rẩy thân mình, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm phía trước, qua một chút, miệng bắt đầu ào ào tuôn máu tươi, Lan Hạ thống khổ kêu lên, thân

mình không khỏi vận vẹo , dần dần con người hữu thần nhìn về phía Trác Thụy Đào, đáy mắt hiện lên cảm xúc yêu hận đan xen phức tạp, nhưng phần lớn lại là trào phúng. Một lần thất tâm, mẫn bản đều thua!

"Lan Hạ? Tên có chút tục khí, bất quá lớn lên có vài phần tư sắc."

"Bị tiểu thư nhà người hun đúc lại có vài phần cá tính!"

"Thì ra là lần đầu tiên của người! Ha ha, thật đúng là..."

"Giúp ta đến gần nàng, người có thể đi theo hầu bên người tiểu thư của mình... Bôn hoàng tử tất nhiên không bạc đãi người!"

"Tất nhiên sẽ không làm cho người phản bội chủ từ nhà người..."

Bất quá một người nam nhân, thế nhưng khiến cho người phản bội lời thề!

Lan Hạ mờ mịt nhìn về phía phía xa, trước mắt giống như hiện lên khuôn mặt thanh lãnh của Dạ Khê, kết cục của sự phản bội, nàng thật sự không thừa nhận nổi! Cuối cùng một búng máu phun ra, đồng tử của Lan Hạ rốt cuộc dần dần khuếch tán.

Trác Thụy Đào nắm chặt tay, lão đảo lui về phía sau vài bước, thần sắc trong mắt dần dần lạnh lẽo, ngưng kết thành băng! Trác Thụy Đào mân mê cánh môi không hề huyết sắc, xoay người rời đi.

Mấy ngày sau, Hồng Lâu huyết án nhất thời trở thành đề tài trà dư tửu hậu của mọi người, mỗi người đều suy đoán, nhưng điều làm cho người ta cảm thấy tò mò đó là quan phủ vẫn chưa điều tra kỹ càng đã vội vàng chốt án.

Vũ bưng trà đi vào, nhìn thấy Lục Lâm cùng Lục La thần sắc âm đạm, một bộ dáng không có tinh thần đứng ở cửa, nhú mày, "Hôm nay làm sao vậy? Giống mấy quả cà héo vậy hả!" Vũ dừng lại hỏi.

"Vũ tỷ tỷ, tỷ có nghe gì chưa, Lan Hạ tỷ tỷ đã chết!" Lục La thì thào nói, mà sau nhìn về phía Vũ, "Chết rất thảm, Vũ tỷ tỷ!" Lục La cơ hồ nghẹn ngào nói không được nữa.

Lục Lâm nghiêng mặt, trong mắt tồn tại một lớp trong suốt.

Vũ nhú mày, "Đi theo ta!" Nàng gõ cửa tiến vào phòng Dạ Khê, Lục Lâm, Lục La theo sát sau đó.

"Tiểu thư, đây là dùng trà dùng sương sớm để pha, không biết người thích hay không, nhắm nháp một chút." Vũ đem ly trà đưa cho Dạ Khê, sau âm thầm nhìn lướt qua Lục Lâm cùng Lục La cách đó không xa.

Dạ Khê khẽ nhấp một ngụm, "So với hà lộ* còn kém một chút." Dạ Khê đem ly trà đưa cho Vũ, "Hai người các ngươi sao hôm nay yên tĩnh như vậy?" Dạ Khê hỏi.

*hà lộ: có phải là nước suối không nhỉ ==

Lục La cắn chặt môi, sắc mặt có chút kém, nghe xong một chút mới nói, "Là —— Lan Hạ tỷ tỷ, đã chết!" Lục La cẩn thận nhìn về phía Dạ Khê, nhưng lại nhận thấy Dạ Khê nghe xong căn bản là không có phản ứng gì.

Lục La giống như bị cái gì kích thích, máu gà nổi lên, bỗng nhiên la lớn, "Lan Hạ tỷ tỷ bị vài người nam nhân —— đập hư ! Chết rất thảm !" Nói xong, Lục La ô ô khóc lên, đặt mông ngồi xuống trên đất, nước mắt tí tách rơi xuống nền nhà.

Lục Lâm nhắm hai mắt lại, che giấu hai tròng mắt ướt át.

Dạ Khê nhìn phản ứng của hai người, đợi đến bọn họ bình ổn lại, lạnh nhạt nói, "Ai mà không phải chết? Thật sự khiến các ngươi phải phản ứng mãnh liệt như vậy sao?"

Động tác gạt nước mắt của Lục La cứng ngắc ở giữa không trung, một đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm Dạ Khê, lời nói đến bên miệng chợt ứ nghẹn.

"Tiểu thư người cũng không đau lòng sao?" Lục La chưa từ bỏ ý định hỏi, "Lan Hạ tỷ tỷ là có sai, nhưng là tỷ ấy lúc trước cũng hầu hạ người thời gian dài như vậy ——" Lục La còn định nói cái gì, nhưng lúc nhìn đến đôi con người lạnh như băng hồ hững của Dạ Khê, cái miệng trở nên cứng đờ. Lục Lâm ở một bên nhìn phản ứng của Dạ Khê cũng nhẹ nhún mày.

Vũ đứng ở một bên, không nói một lời, Dạ Khê ném quyển sách trong tay sang một bên, một tay vuốt hăm dưới, "Kiểu chết này rất thảm sao ?" Dạ Khê châm chọc, "Ta thấy các ngươi trong khoảng thời gian này từng ngày trời qua rất an ổn thoải mái thì phải!"

Nước mắt Lục La giống như chảy ngược trở lại, sững sờ nhìn Dạ Khê, Lục Lâm cũng cúi đầu, cặp mày nhú tí nháy mắt giãn ra.

Dạ Khê không nói tiếp, hai mắt nhắm lại.

Vũ, Lục Lâm, Lục La nhẹ nhàng đứng dậy, lui đi ra ngoài. Ra cửa, Vũ nghiêng đầu nhìn hai người, "Các ngươi cũng không phải còn nhỏ, suy nghĩ hẳn là thành thực , sự tình đến cùng ra sao, các ngươi cũng nên rõ ràng, đường là do người đi mới có!" Vũ nói xong rời đi.

Lục Lâm cùng Lục La liếc nhau, trầm mặc nhìn về phía trước, mông lung.

"Người thấy sao?" Lục La rớt cuộc đánh võ trầm mặc giữa hai người, "Thật ra, thời gian chúng ta đến đây không lâu, chủ tâm của Lan Hạ tỷ tỷ là tốt, đối với tiểu thư, đối với chúng ta đều là tận tâm tận lực —— "

Lục Lâm nhìn về phía Lục La, nhẹ giọng hỏi, "Trong lúc nguy cấp, tiểu thư và mạng của mình, người cuối cùng lựa chọn thế nào?"

Lục La không chút do dự trả lời, "Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là lựa chọn tiểu thư!" Lục La là đứa nhỏ thông minh, tự nhiên từ câu hỏi của Lục Lâm mà liên tưởng ra điều gì, Lan Hạ giữa tiểu thư với nam nhân, lại chọn nam nhân! Giữa chân thành với dục vọng, lại chọn dục vọng! Giữa lời thề với hoa ngôn xảo ngữ, lại lựa chọn cái sau!

Lục La luôn luôn hoang mang như sương mù rớt cuộc tàn ra, nàng hít sâu một hơi, "Đúng vậy! Tình yêu, đến cùng là cái gì chứ, thế nhưng có thể mê hoặc tâm trí một người!" Lục La hét lớn một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lục Lâm, bỗng nhiên cười, "Tiểu thư cho tới bây giờ cũng không phải là một chủ tử lương thiện, nhưng lại là chủ tử tốt nhất! Quên đi, quên đi!" Lục La nhảy bật rồi đi.

Nhìn bóng lưng Lục La rời đi, Lục Lâm nở nụ cười, đúng vậy, tiểu thư cũng không phải người thiện lương, vậy thì đã sao? Thiện lương cái loại này nọ, người như vậy cho tới bây giờ bọn họ cũng không cần!

Trên giường, Dạ Khê nghe được tiếng của Lục La, mờ mắt, câu môi cười, lời của bọn họ một chút cũng không thoát khỏi tai nàng, Dạ Khê nhìn phương xa, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo —— chỉ có những kẻ từng là địch nhân của nàng, mới có thể thật sự hiểu được, cái gì mới là tàn khốc chân chính!

Dạ Khê thở dài, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh như trước, ngay cả hai tròng mắt cũng không có dao động, ngón tay vuốt ve Đình Đình bên cạnh, "Đã sớm nhắc đến với người, làm địch nhân của ta, sẽ rất thâm!"

Đang ngủ, Đình Đình đột nhiên cảm giác được một cổ hàn lưu từ đỉnh đầu chảy dọc tới bốn phía, giật mình, theo bản năng cuộn rúm thân mình lại.

Xích bá phủ

Đại phu nhân cùng tam phu nhân trực trong phòng Phỉ lão phu nhân, hầu hạ bà ta uống thuốc, ngoài cửa truyền đến thanh âm khóc thút thít.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân mặt trầm xuống.

Nha hoàn canh cửa mắt đỏ hoe đi vào, quỳ gối trên đất, "Đại phu nhân tha tội, lão phu nhân tha tội, nô tì, nô tì nghe nói, Lan Hạ tỷ tỷ đã chết, chết rất thảm, nô tì, nô tì thương lắm!"

Tam phu nhân thở dài, "Đi xuống đi, về sau chú ý chút." Sau đó nhìn về phía đại phu nhân, lắc đầu, "Một người đang sống sờ sờ —— ài!"

"Cùng người nọ liên quan đều không có sự tình tốt!" Đại phu nhân than thở một câu.

"Khụ khụ khụ!" Phỉ lão phu nhân mờ mắt, "Lão đại, đã trở lại chưa?" Phỉ lão phu nhân suy yếu hỏi.

Đại phu nhân cùng tam phu nhân liếc nhau, sau lắc đầu, "Nurong, việc này, vẫn chưa —— "

"Đừng coi ta là bà tử hồ đồ, ta muốn nghe lời nói thật!" Phỉ lão phu nhân sắc bén trừng mắt với hai người, cả người tuy rằng yếu đi, nhưng khí thế không chút mai một.

"Người đã trở lại." Đại phu nhân thấy giấu giếm không được, đành phải nói thật, "Người chúng ta phải đi căn bản là không gặp được Tùy Duyên Đại sư, hơn nữa Phật Quang Tự đã sớm phong bế cửa chùa không tiếp khách."

Phỉ lão phu nhân giống như đã sớm liệu đến kết quả này, không có phản ứng quá mạnh, con người u ám nhìn về phía đỉnh đầu, "Là ta không có làm đúng với ước định, ta vốn tưởng rằng đó chính là việc vui, không có tưởng thật, ta chưa bao giờ tưởng thật!" Phỉ lão phu nhân nhắm hai mắt lại, đột nhiên mở hai mắt, "Ta muốn gặp thánh thượng, ta muốn gặp thánh thượng!" Phỉ lão phu nhân không biết lấy khí lực từ đâu, đột nhiên ngồi dậy, bắt lấy cánh tay đại phu nhân, "Tiến cung!"

Đại phu nhân cùng tam phu nhân không lay chuyển được, đại lão gia cùng tam lão gia thấy bộ dạng bức thiết của bà ta, không thể không miễn cưỡng đáp ứng, nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa tốt nhất, người một nhà cùng Phỉ lão phu nhân đi hoàng cung.

Không có hoàng đế tuyên triệu, hoặc là hậu cung triệu kiến, bình thường còn vào không được cửa cung, bị ngăn trở mấy lần, bọn họ bắt buộc đi tìm tới Trắc Thụ Long, dù sao cũng tính là thân thích, lúc này mới có cơ hội tiến cung.

Phỉ lão phu nhân kéo thân mình bệnh nặng vào hoàng cung, nhưng còn chưa đi đến đại điện, mới được nửa đường đã ngã xuống, bắt buộc đi đành phải lại đem người đưa đến một thiên điện tu dưỡng.

Trắc Thụ Long cau mày, nhìn đoàn người Phỉ gia loạn thành một đoàn. Xoay người nhìn thấy hoàng đế đi tới, cúi người vấn an.

"Bá tước phu nhân có sự tình trọng yếu gì, thế nhưng sốt ruột phải đến tận đây?" Hoàng đế Trác Vinh nhíu mày hỏi, chuyện gì mà ngay cả mạng cũng không cần thể chứ.

"Lão thân, lão thân phải hồi bẩm hoàng thượng!" Phí lão phu nhân suy yếu động môi, chấp nhất trong mắt dị thường chói mắt.

"Các người đều lui ra đi!" Hoàng đế tự mình hạ lệnh, người trong phòng nháy mắt đi sạch sẽ, chỉ còn lại có hoàng đế cùng Phí lão phu nhân hô hấp khó khăn trên giường.

"Hoàng thượng, lão thân có bí mật muốn nói!" Phí lão phu nhân nhắm mắt lại, ho khan một chút, thờ dốc vài cái, tích góp từng chút khí lực, tiếp tục nói, "Vốn định mang theo vào quan tài !" Phí lão phu nhân giống như hạ quyết tâm, "Mười lăm năm trước, Lang Hoàn son trang biến mất thần bí..."

Hoàng đế Trác Vinh vừa nghe đến bốn chữ Lang Hoàn son trang, khuôn mặt nguyên bản bình tĩnh đột nhiên vỡ ra, chợt biến sắc, một đôi con ngươi sắc bén trừng mắt Phí lão phu nhân, như thanh đao quét qua.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hoàng đế, Phí lão phu nhân ngược lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tạm dừng một chút, tiếp tục nói, "Tiền đế sau khi trở về từ Lang Hoàn son trang liền không gượng dậy nổi phải không?"

Trác Vinh trừng mắt Phí lão phu nhân, "Người cuối cùng muốn nói gì?"

Phí lão phu nhân cười khan vài tiếng, đề thấp thanh âm, "Năm đó, tiền đế trở về là lúc, mang về một đứa trẻ con..." Tiếng nói khàn khàn của bà ta khiến không khí trong phòng nháy mắt đông lại.

Đồng tử Trác Vinh co rút, gắt gao dán vào Phí lão phu nhân, đợi lời nói tiếp theo của bà ta.

Phí lão phu nhân đột nhiên run rẩy, qua một hồi lâu mới rằng ổn định một chút, "Tiền đế đem mạng đứa nhỏ trong đêm bí mật đưa tới Xích bá phủ, giao cho lão bá tước!" Một hơi đem một câu cuối cùng nói xong, Phí lão phu nhân yên tâm triệt để lâm vào hôn mê.

Hoàng đế Trác Vinh sợ run nửa ngày, lúc sau mới sai người tuyên triệu thái y, hẩn xoay người bước ra cửa, hai hàng lông mày nhíu lại, nhìn chăm chú vào bầu trời, hai tay chậm rãi nắm chặt thành nắm, mu bàn tay gân xanh chậm rãi hiện lộ, răng nanh cắn chặt, cơ bắp trên mặt cột chặt.

Phụ hoàng, người cuối cùng là có chủ ý gì? Trác Vinh lặng lẽ hỏi trời, chẳng lẽ Đại Dao thật sự làm người chán ghét như vậy sao? Trác Vinh mỗi một nhắm hai mắt lại, yên lặng chất vấn: hay là toàn bộ hoàng thất đều không có ai khiến cho người phải lưu luyến!

Đi đến thư phòng, Trác Vinh trực tiếp tuyên triệu nhị hoàng tử Trác Thụy Đào, hai người mặt đàm vền vẹn một cái canh giờ.

"Trăm tin tưởng năng lực của người, chuyện này giao cho người có chút đại tài tiểu dụng, bất quá vẫn là cần hoàng gia bí mật xử trí mới tốt!" Trác Vinh nhìn Trác Thụy Đào, đáy lòng xẹt qua một tia không vui, vài ngày không thấy, sát khí lại tăng thêm không ít!

Trác Thụy Đào lĩnh mệnh, thời điểm đi ra đại điện, khuôn mặt căng cứng rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười quý dị, đây là nụ cười đầu tiên của hắn trong mấy ngày nay.

Phí lão phu nhân trở lại Xích bá phủ, rốt cuộc thanh thần ổn định mà ngủ, nhưng trước đó cũng cố ý sai người âm thầm chú ý động tĩnh phía nhị hoàng tử, có tin tức sẽ đến bẩm báo.

Những người khác không biết sự tình nên khi nhìn thấy Phí lão phu nhân nhiều ngày tinh thần cực tốt, đều âm thầm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, không khí âm u rốt cuộc cũng tiêu tán một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Sáng sớm, Vũ chải tóc cho Dạ Khê như thường lệ, "Tiểu thư, hôm qua Phí lão phu nhân một mình vội vàng vàng tiền cung, đến tận khuya mới trở về!" Vũ nhìn Dạ Khê nói, "Phí lão phu nhân trước giờ quý mệnh hơn vàng, hơn nữa tình trạng Xích bá phủ như hiện tại, bà ta cũng luyến tiếc vứt bỏ cục diện rồi rầm trước mắt. Có thể khiến bà ta không để ý tính mạng, bất chấp vào cung điện thánh, sợ là có chuyện gì xảy ra!" Bàn tay Vũ đang chải tóc chợt dừng, như nghĩ tới điều gì, cau mày, cuối cùng lại không nói ra.

"Nghĩ tới cái gì sao?" Dạ Khê từ trong gương đồng nhìn ra phản ứng của Vũ.

"Có thể..." Vũ cười lạnh một tiếng, "Nếu như vậy, nhất định muốn lấy cho Phí gia một kim bài miễn tử." Lại không giải thích gì thêm

Dạ Khê cũng không hỏi lại, lấy vòng tay trên bàn trang điểm đeo vào, "Hôm nay thời tiết tốt, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài một lát, gọi Lục Lâm, Lục La đi!" Dạ Khê đứng dậy, tóm lấy Đình Đang vẫn tham ngủ, rồi bắt tiểu Xích ném cho Đình Đang đang trong cơn buồn ngủ mờ mịt.

"Đi ra ngoài? Được a!" Lục La vừa vào cửa nghe lời Dạ Khê nói, cao hứng hươ chân múa tay, "Đã lâu không cùng tiểu thư ra ngoài dạo, hi hi!" Lục Lâm cũng gật đầu hòa theo.

Một chủ ba tở cộng thêm một tiểu hắc miêu lười biếng, cùng đi trên đường, đi qua đường phố náo nhiệt, chỉ kém chút nữa đã vơ vét sạch hết con đường. Bọn họ không hề nán lại, đi thẳng ra ngoại thành. Bên ngoài thành Vĩnh Giang đặc biệt yên lặng, sắc xanh bao phủ cả vùng đất, mùa xuân nhu hòa sắp bị mùa hạ nóng bức thay thế, nơi này có lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng chào đón ánh mặt trời chói chang thức tỉnh.

Trải trên bãi cỏ một tấm vải, đặt tất cả thức ăn phía trên, mọi người ngồi trên mặt cỏ, vừa thưởng thức non sông tươi đẹp, vừa nhấm nháp mỹ thực.

"A, vẫn là tiểu thư nghĩ ra chủ ý hay! Được ăn ngon, còn không bỏ phí cảnh đẹp nơi này." Lục La liếm ngón tay đầy dầu mỡ, thỏa mãn nói.

Vũ cười lắc đầu, hít một hơi thật sâu, "Cảnh sắc xem như chấp nhận được, nhưng còn chưa đạt đến trung đẳng!" Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, dưới đáy mắt là vô tận hoài niệm, "Không thể so sánh!" Rồi lại khẽ cười lắc đầu.

"Vũ tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi còn biết nơi nào đẹp hơn nữa sao? Ở đâu? Tại Đại Dao còn có nơi so với Vĩnh Giang đẹp hơn sao? Non xanh nước biếc, hay là Giang Nam?" Lục La vội vàng hỏi.

Vũ chỉ cười nhạt, không hề trả lời.

Đình Đương chơi đùa cùng tiểu Xích trong bụi cỏ vui đến quên trời quên đất. Dạ Khê ngồi dưới đất, dựa lưng vào thân cây, hai tay tùy ý đặt lên gối, nhắm mắt trong ngón tay phải gặp ánh sáng mặt trời phản chiếu đến chói mắt, vòng tay bên trái cũng sáng lấp lánh tinh quang.

Trời xanh, mây trắng, xung quanh là tiếng kêu chim muôn, của côn trùng, thiên nhiên hoang sơ hoàn toàn phơi bày trước mắt, những thứ này tại thời đại của nàng muốn gặp được cũng là một điều xa xỉ.

Dạ Khê say mê nhìn xa xăm, rồi tựa hẳn người vào thân cây, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lục Lâm, Lục La nhìn sang, cùng Vũ đối mắt, đồng thời dừng lại thanh âm, ba người lặng lẽ đứng dậy, cách xa Dạ Khê, không muốn quấy rầy nàng.

Dạ Khê dần tiến vào giấc mộng, trong mơ, nàng về tới thời đại công nghệ cao kia, nhìn thấy nhà cao tầng, máy bay, xe cộ, gặp người đi đường bồn bồn vì kẻ sinh nhai, thậm chí còn gặp được những huynh đệ từng cùng nàng vào sinh ra tử! Kế tiếp, nàng nhận ra tòa nhà cao chọc trời năm xưa đã hóa thành đồng gạch vụn, nơi từng có bao nhiêu người qua kẻ lại nhộn nhịp đã không còn, có chăng chỉ là một mảnh lạnh lẽo thê lương!

Dạ Khê bỗng nhiên mở mắt, nội tâm bình tĩnh bắt đầu cuộn cuộn nổi sóng. Đến thời đại xa lạ này đã mười lăm năm, kiếp trước tựa như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua! Nàng nhắm chặt mắt, thông khí, nhìn hai người Lục Lâm Lục La đùa giỡn xa xa, nhìn Vũ ngây ngốc đứng trước rừng cây, thực ra nơi này cũng không tồi!

Dạ Khê đứng lên, không hề cố kỵ đuổi người, khóe môi vô thức vênh lên, hướng phía trước rào bước, Đình Đương, tiểu Xích nhanh nhẹn đuổi theo sau.

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập đã phá hồng bầu không khí yên tĩnh tốt đẹp trước mắt! Vũ cảnh giác, Lục Lâm Lục La ngay tức khắc trở lại bên thân Dạ Khê.

Đình Đương nhảy lên ngọn cây, mắt không chớp nhìn phía trước, rồi quay sang Dạ Khê meo meo vài tiếng, tiểu Xích có vẻ đã nhận ra điều gì, ngoan ngoãn chui trở lại vào ngực Dạ Khê.

"Là Trác Thụy Đào!" Con người Vũ co lại, trấn định quay sang nói với Dạ Khê, "Đằng đẳng sát khí, sợ rằng không có ý tốt!"

Trong chớp mắt, đội kỵ mã ở phía xa đã chạy đến trước mắt, hai đội nhân mã, một đội mười người, nhìn người người chỉ mang thường phục, nhưng người xem khí thế liền hiểu được, chỉ có trong quân doanh mới có thể huấn luyện ra đội quân tinh nhuệ như vậy.

Dạ Khê không chút sợ hãi nhìn người dẫn đầu Trác Thụy Đào, nhìn con người đen đặc trên gương mặt cương thi Trác Thụy Đào, nhận ra hắn có chút khác thường ở một khắc nhìn thấy nàng, "Giết người cũng phiền người phải xuất động quân đội, Nhị hoàng tử thật có khí thế!" Dạ Khê lạnh lùng nói.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu thân phận hắn, Trác Thụy Đào kinh ngạc, hắn túm dây cương, quan sát Dạ Khê, thận trọng đánh giá, vậy mà không nhìn ra nàng có chút sợ hãi nào. Cho dù một nam tử cao ngũ thước đối mặt thiết kỵ của hắn, nhất định sẽ bị dọa sợ đến tè ra quần.

Mà mấy người trước mắt này, trừ Dạ Khê, ngay cả Vũ đều mặt không đổi sắc, chỉ có Lục Lâm Lục La, trong mắt hơi dị thường, nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức độ hiểu kỳ mà thôi.

Vũ đứng chắn trước người Dạ Khê, Lục Lâm, Lục La bảo vệ hai bên, "Xem ra, Phỉ lão thái bà đã báo cho tên Trác Vĩnh vô liêm si kia rồi!" Vũ cười lạnh, chăm chọc nhìn Trác Thụy Đào, "Xem tình hình, nhất định đem trắng đen đảo điên đến lần lộn."

"Những người này, có chút bản lĩnh, đúng lúc có thể kiểm tra xem các người tiến bộ thế nào!" Hai tay Dạ Khê ôm ngực tựa người lên thân cây khô, giễu cợt nhìn Trác Thụy Đào, "Có thể huấn luyện thành như vậy, thật không dễ dàng nha, chỉ là đáng tiếc cho người!"

Lục Lâm, Lục La liếc nhau, đồng thời nở nụ cười thị huyết, cùng một lúc rút nhuyễn kiếm bên hông, một trái một phải cực nhanh hướng về phía hai đội thiết kỵ. Lấy hai người làm tâm, hai cổ sát khí bùng bùng phụt ra bốn phương tám hướng, khí thế ngông cuồng không kém đội thiết kỵ, thậm chí còn

muốn cao hơn vài phần.

Trác Thụy Long cười nhạt trong lòng, đối với kẻ khinh thường đội thiết kỵ của hắn, bình thường đều đã đi gặp Diêm vương! Ánh mắt Trác Thụy Đào nhìn chăm chăm Dạ Khê. Một cái vung tay, đội thiết kỵ thứ nhất phía sau nâng roi, tiến lên nghênh tiếp hai vô danh tiểu tốt không biết tự lượng sức mình.

Mắt thấy móng ngựa sắp đá lên mặt mình, Lục Lâm trái lại không lùi mà tiến tới, chuyển thân thể, một tay khác cầm chủy thủ xẹt qua bụng ngựa, đồng thời nhuyển kiếm cũng đâm lên người đang ngồi trên con ngựa ấy!

Mọi động tác liền mạch lưu loát, chính xác không hề nhầm lẫn, mọi người còn chưa phản ứng chuyện gì đang xảy ra, Lục Lâm đã mượn lực chiến mã sắp ngã xuống, bay người đến một người ngồi trên chiến mã khác, người nọ tuy rằng có ra tay phản kích, xuất chiêu cũng lão luyện tàn nhẫn, nhưng kết quả lại không như sở liệu.

Lục La vừa giải quyết hết những người trước mắt, luồng sát khí từ phía sau ép tới, Lục La không quay đầu lại, chỉ khéo léo lách người, vừa lúc tránh khỏi công kích trí mạng từ đối phương, Lục La ngoài đầu nhìn đối phương cười, "Lão nhân gia, người không biết thương hương tiếc ngọc sao?" Sau một khắc, trường kiếm của Lục La đã tiến đối phương xuống địa ngục.

Lục La đứng trong vũng máu, cười nhìn Lục Lâm cách đó không xa, khẽ lắc đầu, "Đã vậy còn không lịch sự đánh người!" Hai người vẩy vẩy thân kiếm, làm cho vết máu trên đó bay đi.

Nét mặt cứng đờ của Trác Thụy Đào càng thêm âm trầm, nhìn người ngựa chết trên mặt đất, mí mắt run rẩy kịch liệt, nắm tay càng siết chặt, ánh mắt bén nhọn đảo qua hai hài tử tầm thường trước mắt. Trác Thụy Đào mím môi, nhìn Dạ Khê vẫn đậm phong khinh, đáy mắt nổi lên sát ý.

"Không chứa một người sống!" Hắn phát tay, đội kỵ mã thứ hai tiến lên.

Lục Lâm, Lục La cười lạnh lẽo, tốc chiến tốc thắng, ngay cả khi thế công kẻ địch cực kì mãnh liệt, vẫn không cách nào xoay chuyển tình thế.

Cả thân thể hai người nhuộm đầm máu tươi khinh miệt liếc mắt nhìn xung quanh, rồi xoay người trở lại bên cạnh Dạ Khê.

Dạ Khê gật đầu với hai người, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không phải khen ngợi, "Tốc độ quá chậm, công lực quá yếu!"

Hai người hơi thờ dốt, trầm mặc nghe Dạ Khê nói.

Trác Thụy Đào chờ người ngồi trên lưng ngựa, nhìn binh mã do mình một tay huấn luyện bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, tim hắn co rút đau đớn, con người trần ngập sát khí trừng mắt Dạ Khê, đại tài tiểu dụng? Trác Thụy Đào hồi tưởng lời phụ hoàng nói, hắn có loại xúc động muốn cười! Tâm huyết của hắn, toàn bộ bị hủy!

Trác Thụy Đào vung trường thương, giục ngựa lao vút tới. Vũ nhếch môi cười, "Người này để cho ta!" Vũ lấy nhuyển kiếm ra, trong nháy mắt tung mình lên không trung, nhìn như nhẹ nhàng trên thực tế lại cực kì nguy hiểm, đâm về phía Trác Thụy Đào, Trác Thụy Đào ra tay ngăn cản, nhưng trường thương của hắn như từ sứ tạo thành, một nhát gãy vụn.

Hắn còn chưa kịp từ khiếp sợ hoàn hồn, chặt vật tránh đi công kích từ Vũ, cánh tay bị đâm một vết máu, người bị lui về sau ngã xuống ngựa.

"Ta còn chưa có dùng sức đâu! Sặc, cùng Tiên đế phế vật của Trác gia các người đều vô dụng như nhau!" Vũ nham hiểm nheo mắt.

Trác Thụy Đào bụng vết thương, "Người rốt cuộc là ai?" Nhìn Vũ lạnh thấu xương, lòng dạ cứng rắn như hắn cũng trở nên run rẩy! Con người co rút đột ngột, "Người! Chính là người của Lang Hoàn sơn trang!" Trác Thụy Đào nóng lòng chứng thực, liền vội vàng hỏi.

Lang Hoàn sơn trang, là nơi nào? Dạ Khê lần đầu tiên nghe được cái tên xa lạ này. Lục Lâm, Lục La cũng mờ mịt nhìn Vũ.

Vũ căn bản không cho Trác Thụy Đào có cơ hội phản ứng, không hề chớp mắt, đến trước mặt Trác Thụy Đào, kiếm trong tay đâm xuyên vào bụng hắn! "Người không nên động tâm tư bất chính!"

Trác Thụy Đào dường như không cảm giác được đau đớn, hắn nhìn Dạ Khê, con người dần mất đi ánh sáng khắc sâu bóng dáng thiên hạ vô song.

Từ lúc nào, trong đầu hắn chỉ tồn tại duy nhất bóng hình một người? Rốt cuộc thì khi nào mất tâm? Được rồi, là từ lần cung yến kia đi, phát hiện người luôn bị người khác mắng chửi ngu si kỳ thực luôn cất giấu bí mật, thì ra, một khắc kia, tâm cũng đã bị mất!

Từ ngày đó bắt đầu, liền muốn hiểu rõ càng nhiều hơn bí mật của nữ nhân này, muốn vạch trần từng chuyện thú vị của nàng, muốn tiếp cận nàng, muốn dùng chính đôi tay mình kéo ra lớp mặt nạ trên mặt nàng, nhưng lý trí của hắn lại chiến thắng lòng hiếu kỳ.

Gian nan học từng ngụm máu, cảm thụ nhiệt độ trong cơ thể theo từng giây phút mất đi. Biết nàng và Trác Thụy Long giải trừ hôn ước, lòng hắn nhảy nhót vui sướng cỡ nào, hắn thông qua tỷ nữ bên cạnh nàng, kế hoạch lấy được nàng, lại không như mong muốn, tất cả mọi chuyện ngay từ đầu đã lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch, mãi cho đến khi phát sinh...

Nếu không chiếm được, vậy thì hủy diệt nàng! Là mệnh lệnh từ Trác Vinh khiến Trác Thụy Đào càng kiên định loại tín niệm này, nhưng mà, lại một lần nữa không như mong muốn! Trông mắt tan rã một mảnh bình tĩnh, đôi mắt của hắn vĩnh viễn phản chiếu bóng dáng xa xa trong trời lạnh lùng ấy.

Vũ thu hồi kiếm, tới trước mặt Dạ Khê, quỳ một chân trên đất, "Tiểu thư!"

Dạ Khê chặn lời Vũ, mắt nhàn nhạt đảo qua từng thi thể nằm trên đất, lúc đi ngang qua thi thể Trác Thụy Long, Dạ Khê hơi khựng lại, đáy mắt hiện lên tia chán ghét!

Mọi người hào hứng ra cửa, lại ôm mây mù quay về, buổi sáng đẹp như thế, vậy mà bị người ta phá hỏng. Dạ Khê bắt lấy tiểu Xích ném ra ngoài, tiện thể nhốt luôn cả Đinh Đang ngoài cửa. Còn Lục Lâm, Lục La ở trong phòng mình chỉnh trang lại bản thân.

Dạ Khê ngồi trên ghế, nhìn kỹ Vũ ở đối diện, ngón tay lạch cạch gõ lên mặt bàn, chờ Vũ đáp lại.

"Tiểu thư thứ tội!" Vũ quỳ trên mặt đất.

"Lang Hoàn son trang, là nơi nào?"

Vũ nghe câu hỏi của Dạ Khê, ngẩng đầu nhìn nàng. "Đó là nơi tiểu thư ra đời, Lang Hoàn son trang chỉ tồn tại vì thủ hộ tiểu thư." Ngán ngùi vài từ, Vũ lại đóng chặt khớp hàm.

Dạ Khê nhú mày, "Ta rốt cuộc là ai?"

Vũ cúi đầu, vẫn không trả lời.

Dạ Khê đảo trắng mắt, dờ khóc dờ cười nhìn Vũ, tiết lộ một chút, sẽ chết người sao?

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, không xong rồi!" Có người lao đảo vọt tới trước mặt Hoàng đế Trác Vinh, quỳ trên đất nức nở rơi nước mắt, "Hoàng thượng, Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử —— bị người ta đâm, đã bỏ mình!"

Trác Vinh đang bận rộn phê duyệt tấu chương nghe được người bẩm báo, bút chu sa trong tay rơi xuống đất, Trác Vinh nghiêm nghị trừng mắt người trước mắt, "Người nói năng bậy bạ cái gì vậy! Dám to gan nguyên rủa hoàng tử! Lôi ra chém ngay lập tức!"

"Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng! Thi thể của Nhị hoàng tử được phát hiện ngoài thành, hộ vệ bên cạnh Nhị hoàng tử đều bị diệt khẩu!" Sự việc trọng đại, hẳn chỉ có thể tiếp tục kiên trì chống đỡ, cho dù chết đi.

Ngoài điện, tất cả mọi người sợ hãi quỳ xuống, khóc lóc âm ỉ, chỉ trong thời gian ngắn, tử khí đã bao phủ toàn bộ Hoàng thành.

Thành Vĩnh Giang yên bình, vì sự xuất hiện của binh lính mà nhiễu loạn. Cũng trong lúc đó, cửa thành phong tỏa, không thể ra vào! Dân chúng sợ hãi chạy trốn tứ phía, thành đồ vốn nóng nhiệt trong chớp mắt trở nên vắng vẻ lạnh lẽo.

Một chiếc xe ngựa từ từ chạy tới, nơi chiếc xe này đi qua, binh sĩ đều quỳ xuống. Bầu không khí cực kì bi thương nhanh chóng lan tỏa khắp Vĩnh Giang.

Trác Vinh nghe tin mà đến, ngã từ trên lưng ngựa xuống, không kịp chờ thái giám nâng đỡ, chập vọt tới trước xe ngựa. Cửa xe mở ra, bên trong, một thi thể nhuộm đầy máu tươi! Là Nhị hoàng tử Trác Thụy Đào!

Trác Vinh run lẩy bẩy trợn mắt, nhìn trừng trừng nhĩ tử nằm bên trong, "Đứng lên! Nhanh đứng lên, trẫm mệnh lệnh cho con phải đứng lên!" Trác Vinh vịn tay vào khung cửa, rống to hơn "Trẫm mệnh lệnh con lập tức đứng lên! Đứng dậy mau!" Trác Vinh nắm tay Trác Thụy Đào, muốn kéo người ra ngoài, nhưng đáp lại ông ta, chỉ là một thi thể lạnh như băng.

Trác Vinh thở dốc dồn dập, đây là đứa con ông yêu quý nhất!

Hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Trong cung trở nên xôn xao, tất cả đều kinh ngạc, Trác Thụy Đào đã chết? Trác Thụy Đào là ai? Đây chính là Đại tướng bách chiến bách thắng của nước Đại Dao! Không nói tới hấn công phu cao cường, mà thủ hạ dưới trướng được gọi là đội quân thiết kỵ Thường Thắng, không người nào có năng lực đối địch. Trong thiên hạ, ai có lá gan lớn như vậy? Ai có khả năng mạnh mẽ như thế? Hơn nữa sự việc xảy ra ngay ngoài thành Vĩnh Giang, giữa thanh thiên bạch nhật, vậy mà dám ra tay sát hại!

Âm u bao phủ khắp Vĩnh Giang, lan tràn tới toàn bộ nước Đại Dao.

Trác Vinh tỉnh táo hẳn, lần nữa đến Đại điện, di thể Trác Thụy Đào được đặt tại chỗ này, nhìn nhĩ tử chết không nhắm mắt, Trác Vinh cảm thấy trái tim bị đục khoét đau nhức, "Đào nhi!"

Trác Thụy Long vọt vào Đại điện, chờ người nhìn thi thể đặt ở giữa, mờ mịt đi lên, "Nhị hoàng huynh?" Trác Thụy Long gọi, hy vọng nghe được lời đáp lại, "Không, không, làm sao có thể?" Trác Thụy Long không tin lắc đầu, "Vô công của Nhị hoàng huynh, ai có khả năng chống lại, người này nhất định là giả!"

Trác Vinh từ trong bi thương buộc bản thân phải thanh tỉnh, "Lang Hoàn son trang!" Hai mắt Trác Vinh tràn đầy sát khí, "Tiện nhân!" Sau đó sải bước nhanh ra ngoài.

"Lão phu nhân, lão phu nhân!" Có người vội vàng chạy vào Xích bá phủ, đi thẳng tới nơi Phí lão phu nhân nghỉ ngơi, "Lão phu nhân, Nhị...Nhị hoàng tử, đã chết!" Người nọ thở hổn hển nói.

"Cái gì?" Đại phu nhân, Tam phu nhân sợ đến mức làm rơi ly trà, chén thuốc trong tay xuống đất, "Nói bậy cái gì đó!" Đại phu nhân phục hồi tinh thần lại, vội vã mắng.

"Là thật, bên ngoài đã có lệnh giới nghiêm, cả thành Vĩnh Giang đều phong tỏa, thi thể đã đưa về cung!" Người nọ thở hổn hển, lo lắng nói, đến bây giờ hẳn vẫn còn sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Phí lão phu nhân mở mắt, mi mắt khẽ run, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, "Đã chết sao? Còn có ai? Còn ai chết nữa?" Phí lão phu nhân mở miệng hỏi.

Người nọ nhìn Phí lão phu nhân, "Nghe nói, còn có đội thị vệ của Nhị hoàng tử, đều bị diệt khẩu!" Hắn vỗ về ngực, sợ sệt nói.

Cả người Phí lão phu nhân mềm nhũn, đều chết hết? Toàn bộ sao? Tròng mắt Phí lão phu nhân đột nhiên rút lại, "Nhanh lên, đi mau!" Phí lão phu nhân cố sức đứng dậy, "Nhanh rời khỏi nơi này, ngay lập tức!"

"Nương, người nói vậy là thế nào?" Đại phu nhân, Nhị phu nhân khẩn trương hỏi.

"Đừng quan tâm ta, các người mau đi nhanh, không đi sẽ không còn kịp nữa..." Lời Phí lão phu nhân còn chưa nói xong, tỷ nữ chạy vào, "Không xong rồi, quan binh đến đây!"

Phí lão phu nhân ngã về giường, "Đã chậm!"

"Chuyện gì xảy ra?" Đại phu nhân, Tam phu nhân vừa nghe, lập tức biến sắc.

Quan binh ập vào Xích bá phủ, gặp người liền bắt, ngay cả nha hoàn nhóm lửa cũng không buông tha. Người trong phủ, một người cũng trốn không thoát! Phí lão phu nhân đang bệnh tật cũng bị binh sĩ từ trên giường bệnh ném ra ngoài.

Bên kia, Dạ Khê đang xem sách, Lục Lâm hấp tấp xông vào, "Tiểu thư!"

"Hấp ta hấp tấp, có người nào chết sao!" Dạ Khê không vui nói.

"Xích bá phủ bị tịch thu nhà, chủ tử, người hậu toàn bộ bị bắt." Lục Lâm uống một ngụm nước, vội vàng báo tin.

Dạ Khê để sách xuống, cười lạnh, "Tự cảm tảng đá đập lên chân mình, Phí gia, lần này không cần ta động thủ nữa!" Dạ Khê đứng dậy, "Còn Phí Hi và Nhị phu nhân thì sao?"

Lục Lâm lắc đầu, "Hai người kia không có việc gì, lần này phủ Tam hoàng tử xui xẻo đã trở thành ô dùi!" Lục Lâm bĩu môi, "Đáng tiếc. Nhưng mà, bọn họ nhất định không khá hơn tí nào!" Lục Lâm cười âm hiểm.

Nhìn Lục Lâm một bộ dạng mưu ma chước quỷ, Vũ vỗ một cái lên đầu Lục Lâm, "Quý họp hời!"

Lục Lâm ôm đầu, cẩn thận nhìn thoáng qua Dạ Khê bên kia. Lục La che miệng cười trộm, làm cái mặt quỷ với Lục Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Dạ Khê giật giật cổ áo, khoe môi nhếch lên, theo truyền thống của Đại Dao, sẽ có hai vị hoàng tử xuất chúng nhất được chọn ra, một người trị văn, một người không võ, hai người hỗ trợ lẫn nhau, văn giả vi đế, trị long bội, võ tắc vi thần, trị hổ bội (người theo văn thì làm vua, giữ long bội, người theo võ thì làm thần tử, giữ hổ bội). Trắc Thụy Đào chết, nước Đại Dao không chỉ thiếu một vị hoàng tử, mà còn mất đi một đại tướng, không thể nghi ngờ là chặt đứt một tay! Dạ Khê lắc lắc đầu, "Cân bằng một khi bị đánh vỡ, cái vỏ bọc bên ngoài cũng không còn ý nghĩa!"

"Văn là không muốn nói sao?" Dạ Khê nhìn về phía Vũ, "Ta thật sự hoài nghi, chân thành của người, có bao nhiêu phần là thật đây?"

Vũ run lên, nhìn về phía Dạ Khê, vội vàng quỳ đến trên đất, "Tiểu thư!" Vũ cúi đầu, mím môi.

"Người cuối cùng có mấy chủ tử? Người cuối cùng nguyện trung thành với mấy chủ tử đây?" Dạ Khê nghiêng ngẫm nhìn về phía Vũ, "Ồ chung mấy ngày nay, tính nết ta người cũng hiểu ít nhiều, nếu người không thể toàn tâm toàn ý, ta cũng sẽ không làm khó dễ người!" Dạ Khê đứng dậy, "Dạ Khê chính là Dạ Khê!" Dạ Khê dĩ thường nghiêm túc nói với Vũ xong cất bước rời đi.

Dạ Khê đẩy cửa đi ra, nhìn bầu trời bên ngoài, thời gian kéo dài như vậy cũng nên có kết quả rồi.

Lục Lâm cùng Lục La hai mặt nhìn nhau, đây là tiểu thư hạ tối hậu thư sao? Hai người nhìn về phía Vũ, không biết mở miệng thế nào, "Đây không phải là sự tình chúng ta nên quan tâm, đi ra ngoài thu thập chút tin tức thôi!" Hai người cũng lục tục đi ra.

Vũ quỳ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn phía trước, hai mắt sâu thẳm, khiến cho người khác cảm thấy thâm trầm, không biết đang lo lắng cái gì.

Sau thời gian một ly trà, trong ánh mắt mờ mịt của Vũ tỏa ra ánh sáng kiên định, khuôn mặt nhỏ nhắn bao phủ bởi một tầng quang huy nhu hòa, nàng đứng dậy xoay người đi ra.

Trong tiểu hoa viên, Dạ Khê chỉ chú ý đùa Đĩnh Đạng, không ngẩng đầu liếc Vũ một cái, Đĩnh Đạng le lưỡi nhỏ liếm đoạn chương của nàng, đuôi lại quấn quanh Tiểu Xích.

"Tiểu thư!" Vũ cười nhẹ, một thân thoải mái rất nhiều.

"Nghĩ thông suốt rồi?" Dạ Khê ngẩng đầu, không mặn không nhạt hỏi, "Đáp án?"

"Chủ tử của nô tì, chỉ có một người là tiểu thư!" Vũ trình trọng quỳ trên mặt đất, "Thỉnh tiểu thư tha thứ, có điều hiện tại nô tì vẫn chưa thể nói rõ, bởi địa điểm không thích hợp, thời cơ cũng chưa đến! Nô tì lựa chọn trầm mặc, là vì bảo hộ tiểu thư! Tiểu thư bây giờ vẫn chưa có năng lực ứng đối với mọi tình huống!"

Dạ Khê nhìn chằm chằm Vũ, "Ta không muốn nhìn lầm một lần nữa!" Tay Dạ Khê đặt lên người Đĩnh Đạng.

Vũ rũ mắt, đứng dậy đi đến trước mặt Dạ Khê, trầm mặc vươn tay, cũng ý bảo Dạ Khê vươn tay, tuy rằng không hiểu, nhưng Dạ Khê vẫn vươn tay phải như thường, mở tay ra.

Vũ áp tay mình lên tay Dạ Khê, hai tay chạm vào nhau, Vũ cúi đầu, sợi tóc phát phơ che nửa gò má, chỉ thấy cánh môi không chút huyết sắc của Vũ bặm lại thật chặt.

Đột nhiên, Dạ Khê cảm thấy lòng bàn tay vô cùng đau đớn, sau liền cảm giác được giống như có cái gì chui vào trong cơ thể mình! Dạ Khê nhìn Vũ, hơi nhíu mày, một trận choáng váng đánh úp lại, nàng thể nhưng chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Trong thân thể, có một cỗ nhiệt lưu chảy xuôi tới toàn thân, dần dần tụ lại ở đan điền, lúc này, trong đầu Dạ Khê đột nhiên hiện ra một bóng hình xinh đẹp, nhìn chăm chú, không ngờ là một cây liễu đang đung đưa nhẹ nhàng! Đây cũng chưa phải là trọng điểm, thú vị hơn là, cây liễu này chỉ có một màu đỏ, thân cây màu đỏ, cành lá cũng là màu đỏ!

Cây liễu lắc lư sinh động, rồi chậm rãi lột xác, sau đó, bộ dáng xinh đẹp của Vũ rõ ràng xuất hiện trong đầu nàng!

Dạ Khê kinh ngạc, kinh ngạc oán thán, sau đó là một trận ngứa, Dạ Khê cảm giác được vật mới tiến vào trong cơ thể mình dần lui lại, nhưng hình ảnh của vũ vẫn không biến mất, Vũ bắt đầu nói chuyện với Dạ Khê, "Thiên địa làm chứng, nhật nguyệt vì giám, hôm nay, Vũ cam nguyện phụng Dạ Khê là chủ, lấy máu khế ước!" Một giọt máu từ trong trán Vũ bay ra, đúng vào thời điểm Dạ Khê không phản ứng được, đột nhiên tiến nhập vào trán Dạ Khê.

Dạ Khê bất ngờ mở to mắt, mà giờ phút này, Vũ đã hất tay ra, thân mình lay động một chút, ngẩng đầu hướng tới Dạ Khê xán lạn cười, "Tiểu thư, người không thoát khỏi Vũ được đâu!" Vũ đóng cửa năm sập bên cạnh ghé năm của Dạ Khê, "Nghỉ ngơi!" Rồi lâm vào mê man.

Dạ Khê vẫn chưa phản ứng lại đang kinh ngạc nhìn bàn tay mình, hoàn hảo không tổn hao gì, căn bản không có cái gì dị thường, chẳng qua, có cái gì không giống như cũ! Dạ Khê quay đầu nhìn Vũ đang mê man, đột nhiên phì cười, trách không được năm trăm tuổi! Thì ra là một thụ yêu (yêu tinh cây, mấy bạn hù đừng nghĩ lung tung nhá :v)! Dạ Khê dờ khóc dờ cười, không biết phản ứng thế nào mới tốt.

Yêu quái? Nguyên lai trên cái này thế giới, vậy mà thật sự có yêu quái tồn tại! Dạ Khê nhìn chằm chằm Vũ, xoa cằm, bản thân chỉ mới vừa đi ra từ trong khiếp sợ. Dạ Khê đưa tay bắt Đĩnh Đạng đang tính toán lặng yên rời đi, nín chặt đuôi nó, bế xốc tiểu hắc miêu lên, "Người thì sao?" Dạ Khê giống như ác ma nhìn chằm chằm vào Đĩnh Đạng, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Đĩnh Đạng đột nhiên không nhu thuận như trước, gãy dựa kịch liệt, bức thiết muốn tránh thoát Dạ Khê, thoát khỏi "ác ma" này. Dạ Khê nhíu mày, không vui nhìn Đĩnh Đạng phản ứng, bỗng nhiên tà ác cười, túm đuôi mèo, Đĩnh Đạng có cảm giác như đất trời thay đổi.

Meo ô ——

Đột nhiên, Đĩnh Đạng kêu lên thảm thiết, chỉ nghe răng rắc âm vang lên, vài giọt máu vẩy ra trên mu bàn tay Dạ Khê, nàng cảm thấy trên tay không còn sức nặng, trong chớp mắt, con mèo trên tay cũng chỉ còn lại một cái đuôi, đây máu! (Ặc >.

Vũ vốn đang nghỉ ngơi đột nhiên bừng tỉnh, lưu loát đứng lên, thấy Dạ Khê đang ngốc lăng nhìn cái đuôi mèo trong tay! Vũ há miệng, nhìn xung quanh, sau phát hiện Đĩnh Đạng trong bụi cỏ đang kịch liệt lay động.

"Tiểu, tiểu thư!" Vũ nhẹ giọng hô.

Dạ Khê vô tội nhìn về phía Vũ, nhún vai, "Khụ khụ khụ, ta chính là tò mò, khụ, hình người của Đình Đang!"

Vũ bó tay, tức cười lắc đầu, không biết trả lời thế nào mới ổn, "Ta đi làm cơm!" Vũ sau khi khôi phục tinh thần nhanh chóng lựa chọn rời đi.

"Tiểu thư! Tiểu thư!" Lục Lâm cùng Lục La cùng nhau trở về, thấy Vũ đang vội vàng rời đi ở đằng xa, không hiểu liếc nhau, hai người vừa đến trước mặt Dạ Khê, còn chưa kịp nói chuyện, lại đột nhiên kêu lên sợ hãi lui về phía sau ba bước.

Hai người trừng mắt to như hạt châu nhìn đuôi mèo trong tay Dạ Khê, "Tiểu, tiểu thư?" Lục La khóe miệng run rẩy, chẳng lẽ tiểu thư cuồng tính quá, đem Đình Đang xé thành tám mảnh? (=,=!!! bạn nhỏ này tưởng tượng còn ác hơn)

Dạ Khê trừng mắt phương hướng Vũ ly khai, quăng cái đuôi trong tay cho Lục Lâm, tính trẻ con nổi lên hừ lạnh một tiếng, giẫm chặn tại chỗ rời đi.

Dạ Khê vừa ly khai tiểu hoa viên, thời điểm tiến vào cửa viện, phát hiện mấy người cách đó không xa, là Viêm nhiều ngày không thấy, còn có Thần cùng Lộ! Dạ Khê không có chú ý tới, giờ phút này, ban chỉ trên ngón tay cái của mình phát ra loại ánh sáng dị thường, đồng thời, ban chỉ trên tay Viêm cũng ở xa xa tương ứng.

Viêm ngồi xe lăn đi đến trước mặt Dạ Khê, đưa tay bắt được tay phải Dạ Khê, định vuốt ve lòng bàn tay nàng một lúc, đáy mắt chợt xẹt qua một tia sáng dị thường, rồi bất ngờ buông lỏng tay Dạ Khê ra, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Dạ Khê nhú mày, cảm xúc bị đùa dai lan tràn, nhìn nam nhân trước mắt bộ dạng so với nàng còn xinh đẹp hơn, xinh đẹp như vậy còn muốn bày ra một bộ lạnh như băng sắc, thật khiến cho người ta thấy chướng mắt, muốn đánh vỡ cái bản mặt như cương thi kia!

Dạ Khê câu môi cười, hai tay đặt lên trên tay vịn xe lăn, đối diện với hắn, "Tiểu mỹ nhân, cười với bản tiểu thư một cái!" Sau đó Dạ Khê lưu manh thối hơi một bên tai Viêm.

Cơ mặt Thần cùng Lộ đột nhiên kịch liệt run rẩy, công tử anh minh thần võ của bọn họ thế nhưng bị một nữ nhân công khai ngang nhiên đùa giỡn! Hơn nữa, bị ai hơn là, chủ tử nhà bọn họ vậy mà không có tức giận!

Viêm như trước một mặt lạnh lùng nhìn Dạ Khê, trong hai tròng mắt thâm thúy trào ra một loại nhiệt độ khác lạ, hai mắt nguy hiểm nheo lại, thân thủ nắm cầm Dạ Khê, "Vật nhỏ, nàng lặp lại lần nữa!" Bên trong tiếng nói từ tính có lẫn một tia tức giận.

Dạ Khê liếc mắt nhìn hai tên cách đó không xa, khóe môi giờ lên một tia cười xấu xa, cánh môi chợt áp lên cánh môi đỏ mọng ủa Viêm, trước mặt Thần cùng Lộ, quang minh chính đại chiếm tiện nghi! Viêm tựa hồ chưa thỏa mãn với đụng chạm khiêu khích của Dạ Khê, nâng tay giữ đầu Dạ Khê lại, đoạt lại quyền chủ đạo.

Đồng tử Dạ Khê co rút, cũng không chịu thua, hai người liền như vậy trước mặt mọi người trình diễn đồng cung đồ sinh động đặc sắc!

Thần cùng Lộ ngạc nhiên trừng mắt, giống như bị sấm tập kích, bị đánh đến ngoài khét trong sống! Đây thật là công tử của bọn họ à?

Mà đang thời điểm lửa nóng bùng cháy, đột nhiên một cỗ nhiệt lưu xông lên trong đầu Dạ Khê, hai mắt nhắm chặt, ngã xuống trên người Viêm. Viêm cảnh giác nhanh chóng đỡ được Dạ Khê, để nàng nằm ở trong lòng bàn thân, nhìn trên mặt Dạ Khê đột nhiên nhiễm lên một tầng đỏ ửng, Viêm nhưng lại lặng lẽ giương cánh môi.

Nhìn chủ tử cùng nữ nhân kia biến mất trong phòng ngủ, Thần cùng Lộ vẫn như cũ đứng thẳng bất động ở tại chỗ, hồi lâu không có phản ứng.

"Thời tiết thay đổi!"

"Thời tiết thay đổi!"

Hai người liếc nhau, thấy khiếp sợ thật sâu trong mắt người kia, Thần ủ rũ, liên tục thở dài, "Về sau có cái để xem rồi!"

"Quá yếu!" Lộ nhú mày nói. Thần nghe xong cũng nghiêm túc trở lại, nhìn chăm chú vào cửa phòng khép chặt hồi lâu —— đúng vậy, Dạ Khê quá yếu, căn bản không xứng với chủ tử bọn họ!

Vừa bước vào phòng, Viêm lập tức đứng lên, ôm Dạ Khê từ xe lăn đặt lên giường, cũng tiện thể nằm xuống theo. Ánh mắt Viêm nhìn Dạ Khê chăm chú, giờ ngón tay vuốt ve gò má nàng, khuôn mặt vốn lạnh như băng không tự chủ trở nên nhu hòa.

Dạ Khê đang trong giấc ngủ sâu khẽ nhú mày, sau đó lại giãn ra, khiến Viêm nằm bên cạnh cảm thấy rất thú vị, ôm chặt Dạ Khê thêm một chút, cũng nhanh chóng say giấc.

Qua đến buổi sáng ngày thứ hai, Dạ Khê mới suy yếu tỉnh dậy, nhìn bên cạnh đột nhiên thêm một người, nàng cau mày, người bạn cùng giường đã trở lại!

Vừa tỉnh ngủ, Dạ Khê cảm giác tinh thần rất tốt, sức lực dường như có thể dùng mãi vẫn không cạn kiệt.

"Vật nhỏ, tỉnh rồi sao?" Viêm mở mắt, phát hiện Dạ Khê đang ngẩng người, mở miệng hỏi.

"Tiểu mỹ nhân, bốn tiểu thư có tên có họ, không gọi vật nhỏ!" Dạ Khê bắt mẫn bắt bẻ, "Lại đây, gọi tên đi nào!" Tay Dạ Khê nâng đầu nhìn Viêm, ngón tay chạm nhẹ lên môi hắn. Nuôi dưỡng một nam nhân xinh đẹp như vậy, cũng không sai! Cảnh đẹp ý vui, hơn nữa còn 'công phu' -- tầm mắt Dạ Khê không tự chủ nhìn xuống phía dưới, ánh mắt nóng rực, như đã thủ trong con đười ươi ngày mới nhìn thấy mỹ vị, tựa hồ có thể nhào tới bất cứ lúc nào.

Ý thức được mình suy nghĩ quá miên man, Dạ Khê sợ đến cần phải lùi. Cảm giác ánh mắt Viêm đang đặt trên người mình, Dạ Khê lúng túng ho khan một cái, nàng lập tức nhắm hai mắt, rút tay về.

Viêm không ngăn cản, đơn giản xoay người, đặt Dạ Khê dưới thân, nắm lấy hai tay Dạ Khê tách ra, đặt hai bên sườn.

"Người!" Dạ Khê tròn to mắt.

"Xuyt, đừng nhúc nhích!" Viêm chôn mặt trong cổ Dạ Khê, chậm rãi nhắm mắt lại, không lâu sau liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Dạ Khê không nói gì nhìn trời, như vậy cũng ngủ được, nàng sắp bị ép thành cái bánh kẹp mất thôi! Thật là nặng! Còn nữa, khi Dạ Khê nỗ lực xê dịch thân thể, di chuyển mất nửa ngày, Dạ Khê kinh hãi nhận ra thứ nào đó đang từ từ biến hóa -- Chóp mắt một cái, nàng không dám lộn xộn gì nữa. Về mặt cầu xin, nàng thật sự rất muốn dùng một kiếm chém nam nhân trước mắt này! Một ngày một đêm chưa được ăn gì, nàng thật sự rất muốn đi ăn!

Xem nàng, đường đường bá chủ giới hắc đạo, nay lại bị nam nhân bắt nạt thành bộ dáng này! Hào hán không chịu thiệt trước mắt, nếu không phải nàng không phải đối thủ của hắn, hừ! Hai mắt lóe hàn quang, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng muốn hắn, phải sống không bằng chết! Dạ Khê cắn giận nghĩ ngợi, rồi lại nhàm chán nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Khi Phí Hi biết tin Xích bá phủ bị tịch thu gia sản, sừng sốt hơn nửa ngày mới có phản ứng, "Cha đâu?" Phí Hi hỏi lại từ từ, "Còn cha ta ở đâu? Tổ mẫu ở đâu?"

"Đều, đều bị quan binh bắt đi, người trong phủ không một ai thoát!" Tỷ nữ trả lời, "Lão phu nhân cũng bị bắt, trong phủ nhìn như mới bị cướp sạch! Phu nhân, xin ngài mau nghĩ biện pháp đi!" Tỷ nữ khóc nức nở nói.

Phí Hi ngã ngồi xuống ghế, ngơ ngác nhìn Nhị phu nhân trên giường kêu to 'a a', môi run run, tại sao có thể như vậy?

"Người ta nói Xích bá phủ mưu hại hoàng tử, tội không thể tha!" Tỷ nữ lau nước mắt ghen ngào, nếu nàng ta không cùng đi theo đến phủ Tam hoàng tử, thì hôm nay nhất định cũng trở thành phạm nhân!

"Làm sao có thể?" Phí Hi đứng lên, đúng lúc gặp Trác Thụy Long sắc mặt âm trầm đi vào.

"Phu quân, có chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người cùng tổ mẫu, không thể nào làm chuyện đó!" Phí Hi xông lên, kéo cánh tay Trác Thụy Long, vội vàng hỏi, "Nhất định Hoàng thượng đã lầm!"

Trác Thụy Long âm trầm trừng mắt nhìn Phí Hi, "Làm?" Từ miệng Hoàng đế, Trác Thụy Long đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lão thái bà họ Phí kia dám nói Phí Khê là người của Lang Hoàn sơn trang! Dám mưu tính lợi dụng Hoàng gia đi làm việc cho bà ta, người của Xích bá phủ, chết không đáng tiếc!

"Sau này an phận chờ trong phòng, không có lệnh từ bốn hoàng tử, không cho phép ra khỏi cửa một bước! Người trong Xích bá phủ sống hay chết, đã sớm không liên quan gì đến ngươi!" Trác Thụy Long hừ lạnh một tiếng, bước ra cửa, ngay sau đó sai người khóa cửa lại, phái người trông coi cẩn thận.

Phí Hi cố sức gõ cửa, khẩn cầu Trác Thụy Long thả nàng ta ra ngoài, nhưng bất kể nàng ta cầu xin ra sao, đều không có ai thèm để ý. Phí Hi xụi lơ trên mặt đất, thất hồn lạc phách.

Khi màn đêm buông xuống, từ trên mặt đất, Phí Hi đứng lên, xoay người đến trước cửa sổ, đôi mắt đột nhiên chuyển sang màu đỏ rực. Mấy giây sau, một người sống sờ sờ trong phòng đã biến mất không dấu vết.

Phí Hi tìm kiếm bóng dáng người Phí gia, đi khắp nơi, hầu như lật tung cả thành Vĩnh Giang, sau cùng tại bãi tha ma gặp được họ! Phí Hi đỡ dẫn nhìn từng thi thể bị vứt bỏ, Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia, Đại phu nhân, Tam phu nhân, còn có lão quân gia, bà vú, nha hoàn quét dọn - Đều là những khuôn mặt quen thuộc! Toàn thân bọn họ đầy máu, không còn chút hơi thở, bị quăng cùng một chỗ, thậm chí thi thể đã có mùi hôi thối bốc lên, còn có thể nhìn thấy giòi nhúc nhích bên trong!

Phí Hi ngửa mặt lên trời kêu to, trong mắt là nỗi thống khổ cùng cực, oán khí quanh thân càng ngày càng đậm. Đồng thời, luồng oán khí xung quanh từ từ ngưng tụ lại trên người Phí Hi. Sắc trời chợt biến đổi, sấm sét cuộn cuộn trên không, báo trước có điều gì đó khác thường sắp phát sinh.

Đinh Đang bị đứt cái đuôi yêu quý đang vui đùa ở góc tường liếm liếm vết thương, nghe thấy tiếng sấm, ngẩng đầu nhìn lên, mắt mèo bắn ra tia sáng kì dị, bất chấp tất cả, một tiếng 'vèo' rồi biến mất vô tung trong bụi cỏ.

Thần nhìn bầu trời dị thường hôm nay, cười lạnh.

"Thêm một kẻ không biết sống chết!" Mặt Lộ không chút thay đổi nói.

Ầm ầm--

Đột nhiên, trong không trung truyền ra tiếng nổ vang trời, mọi người chấn kinh. Dân chúng Đại Dao kinh hoàng chạy tán loạn, tìm kiếm nơi ẩn thân, như có mãnh thú hay đại hồng thủy sắp xuất hiện.

Viêm đang ngủ cũng mở to mắt, chỉnh tề đứng dậy, rồi ôm ngang eo Dạ Khê, đi thẳng ra ngoài.

"Ngươi làm cái gì?" Ánh mắt Dạ Khê mông lung mờ mịt trong hắc, liêu xiêu đi theo.

Viêm kéo Dạ Khê đến chiếc xe ngựa do Thần chuẩn bị, trầm giọng ra lệnh, "Xuất phát!"

Thần vội vàng điều khiển xe lao đi, Lộ thông báo cho mấy người Vũ, Lục Lâm, Lục La lo chuẩn bị ngựa tốt, đang đuổi theo phía sau.

Dạ Khê chẳng hiểu ra sao nhìn nam nhân bỗng trở nên nghiêm túc bên cạnh, xoa xoa cái trán.

"Tiểu thư, sắc trời kinh biến, nhất định sẽ xuất hiện dị bảo!" Vũ âm thầm trao đổi cùng Dạ Khê, từ lúc Vũ và Dạ Khê kí khế ước, hai người hoàn toàn có thể dùng tinh thần lực nói chuyện, không cần phiền phức nói chuyện trực tiếp, chỉ cần một ý nghĩ, có thể dễ dàng truyền tin tức cho nhau.

Đình Đang cùng tiểu Xích từ đỉnh đầu ngựa nhảy lên xe, chui vào. Tới trước mặt Dạ Khê, Đình Đang liền uy khuất lên án nang, cúi đầu tự liếm vết thương, còn tiểu Xích bên cạnh biến thành một khuôn mặt cười, cười nhạo Đình Đang.

Nhìn hình dáng Đình Đang hiện tại, Dạ Khê nuốt một ngụm nước bọt. Mèo không mọc đuôi nữa, thật ra rất đẹp mà! Nếu để Đình Đang biết điều Dạ Khê đang nghĩ, chắc chắn nó sẽ tức giận xù lông.

Dị bảo? Linh quang chợt lóe, Dạ Khê nhìn sang Viêm, "Ngươi muốn đi đâu?" Tuy rằng xe ngựa phóng rất nhanh, nhưng người ngồi bên trong không có tí cảm giác chênh vênh nào, "Tốt xấu gì ngươi cũng phải cho ta biết để chuẩn bị tâm lý, bằng không, làm sao giúp ngươi tìm bảo vật?" Dạ Khê nhíu mày.

"Miêu sơn!" Viêm phun ra hai chữ, sau đó không thêm nói tiếp.

Miêu sơn? Là nơi nào vậy? Dạ Khê âm thầm hỏi Vũ.

Vũ đang cười ngựa chạy vội nghe lời Dạ Khê hỏi, xém chút ngã từ trên lưng ngựa xuống, "Miêu sơn?" Giọng nói chợt biến đổi, "Đó là ngọn núi địa ngục có đi không có về!" Vũ điều chỉnh tư thế, cầm chặt dây cương, hung hăng quát roi lên mông ngựa.

Có đi không có về? Có nghĩa là vào chịu chết? Dạ Khê trầm mặc nhìn Viêm, nam nhân này không phải loại người dễ dàng xúc động, "Muốn tìm vật gì vậy?" Dạ Khê hỏi.

Nhưng Viêm bỗng quay đầu lại lạnh lùng nhìn Dạ Khê, con ngươi không chút độ ấm lạnh nhạt như hồ băng, giống như bọn họ là hai người xa lạ, không hơn.

Dạ Khê nhíu chặt hàng lông mày, khinh thường dời mắt sang nơi khác - tốc độ biến sắc mặt so với nàng còn nhanh hơn! Bảo vật gì hay ho? Muốn lão tử giúp ngươi sao? Dạ Khê híp mắt, về tính toán chợt lóe.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

"Hoàng thượng, theo mệnh lệnh của người, đâm chết tất cả người của Xích bá phủ, thi thể ném vào bãi tha ma!" Thái giám trở về phục mệnh.

Hoàng đế Trác Vinh nghe xong, trong mắt lóe ra ra một cỗ tàn nhẫn, "Tiện nghi cho bọn họ !" Trác Vinh mím môi, bàn tay nắm chặt hổ bội không buông, "Còn Phí Hi kia đâu? Nghe nói nhị phu nhân cũng không ở trong phủ?"

Thái giám dập đầu hồi phục, "Hồi bẩm hoàng thượng, Phí Hi phu nhân không biết đã đi đâu, sợ là nghe được động tĩnh gì, thoát khỏi phủ hoàng tử, chỉ còn lại nhị phu nhân, bất quá, bà ta đã bị liệt toàn thân, nói cũng không thể nói, chẳng khác gì một kẻ đã chết"

"Bị liệt?" Hoàng đế gật đầu, "Liền tha nàng một mạng, về phần Phí Hi, hừ, tạm thời phóng nàng một con ngựa!" Trác Vinh cho thái giám lui ra, cả người bỗng chốc mất đi tinh thần, si ngốc nhìn ngọc bội trong tay, "Con ta, Đào nhi!"

"Hoàng thượng!" Lúc này, một hắc y nhân lặng yên không một tiếng động đi vào, quỳ gối trước mặt Trác Vinh, "Đã tra được, không ngoài sở liệu, đối phương quả thật đã ra khỏi cửa thành, phương hướng đúng là Miêu sơn!"

Trác Vinh nghe xong, hai mắt phóng ra hàn quang, vuốt ve hổ bội, trên mặt lộ ra một cỗ lãnh ý, "Miêu sơn! Ha ha!" Trác Vinh ngẩng đầu nhìn hắc y nhân

trước mắt, "Nhanh chóng chuẩn bị nhân mã, ngay ngày mai khởi hành, theo sau bọn họ , đến Miêu sơn, nghiêm mật chú ý hướng đi của bọn họ! Không cần lên núi, ôm cây đợi thỏ là đủ rồi!" Trác Vinh dày đặc cười.

Hắc y nhân lĩnh mệnh rồi đi, lát sau, Trác Vinh nguy hiểm mị mị ánh mắt, "Tuyên triệu Lí tướng quân vào cung! Bí mật !" Trác Vinh nói với công công hầu cận.

Đại khoảng một canh giờ, Lí tướng quân bí mật tiến cung, lặng lẽ vào tẩm cung hoàng đế, cùng hoàng đế mật đàm vèn vèn một buổi tối, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai mới xuất cung, nhưng sau khi xuất cung cũng không thấy bóng dáng vị Lí tướng quân này.

Một công công nhìn không chớp mắt, lén lút quan sát tẩm cung hoàng đế, nhìn Lí đại tướng quân sáng sớm từ tẩm cung hoàng đế rời đi, mà sau vòng vo qua mấy khúc quanh, lặng yên rời đi. Bí mật theo cửa cung lấy lí do ra ngoài mua đồ, ra khỏi hoàng cung, hai quanh ba quẹo vào cửa sau phủ tam hoàng tử.

Tam hoàng tử nghe công công hồi bẩm, trầm mặc một lúc lâu, "Bốn hoàng tử đã biết, cẩn thận theo dõi tiếp đi, đừng để người khác phát hiện ! Đã nhiều ngày phụ hoàng vẫn còn nhớ thương nhị hoàng huynh?" Trác Thụy Long hỏi một câu.

Công công gật đầu, "Hoàng thượng mấy đêm không nghỉ ngơi, mỗi ngày đều cảm hổ bại của nhị hoàng tử, tinh thần rõ ràng không thể bằng lúc trước!"

Trác Thụy Long gật đầu, "Trở về cẩn thận chút!" Nhìn công công rời đi, Trác Thụy Long từ bên hông lấy ra long bội, ngọc bội này hẳn nhận được vào cái ngày nhập cung sau đại hôn với Phi Hi, long bội? Kỳ thực hẳn từ nhỏ đã rõ ràng, trong lòng cũng sáng tỏ, phụ hoàng nhìn như thích hẳn, kỳ thực so sánh ra, phụ hoàng càng quan tâm Trác Thụy Đào, nhị hoàng huynh của hắn, nhưng ngọc bội được phân ra, hẳn long, nhị hoàng huynh hổ!

Trong mắt người khác, long luôn quý giá hơn hổ, nhưng trong mắt Trác Thụy Long hẳn, hổ càng thêm hung mãnh, long là hư vô phiêu miểu , mà hổ mới là chân chính cường giả! Trác Thụy Long châm biếm một tiếng, "Nhị hoàng huynh, người xem, phụ hoàng vẫn là thật tâm thích người !" Trác Thụy Long nhắm mắt lại, trong lòng thật sâu thở dài —— phụ hoàng, người cũng biết, người mới là hung thủ chân chính giết chết hoàng huynh!

Xe ngựa chạy trên đường chưa một lần ngừng lại, chạy đã chết mười con ngựa, rốt cuộc tới đích —— Miêu sơn!

"Công tử, đã tiến nhập khu vực Miêu sơn!" Thần điều khiển xe ngựa, hồi bẩm .

Dạ Khê mở to hai tròng mắt mông lung, phát hiện bản thân tựa đầu lên vai Viêm còn hẳn lại nghiêm chỉnh đọc sách. Viêm nhìn thấy Dạ Khê tỉnh lại, thả quyển sách trong tay xuống, lấy một ly ôn trà đã chuẩn bị từ sớm đưa cho Dạ Khê.

Dạ Khê xoa xoa mày, đẩy lòng ai oán bản thân, thế nào lại dựa vào hắn mà ngủ chứ! Dạ Khê không khách khí tiếp nhận ly trà, uống một ngụm, còn lại thì đưa cho Đinh Đương. Nghe được lời nói của Thần, Dạ Khê vén rèm cửa sổ lên, giường mắt liền thấy một ngọn núi cao nguy nga sừng sững!

Hai người xuống xe, mấy người Vũ liên xuống ngựa.

"Nghỉ ngơi một ngày!" Viêm đứng thẳng , rốt cuộc thoát ly khỏi cái xe lăn luôn không rời kia.

Thần cùng Lộ ăn ý lấy một cái lều đơn giản từ trong xe ra dựng lên nền đất, sau Vũ theo Thần đi quan sát chung quanh một chút, Lộ mang theo Lục Lâm, Lục La hai tiểu hài tử đi đánh dã vật. Dạ Khê, Viêm cùng Đinh Đương, Tiểu Xích ngồi xuống nghỉ ngơi.

Dạ Khê dựa vào thân cây, ngẩng đầu nhìn núi cao nguy nga trước mắt, nơi nơi đều là sắc màu xanh um tươi tốt, lộ ra một tia mờ ảo, đồng thời, Dạ Khê đã nhận ra một cô kỳ dị cảm giác, giống như ngọn núi cao này muốn nói cho nàng cái gì đó! Dạ Khê phát ngốc.

Viêm đứng ở một bên, cũng không quấy rầy Dạ Khê, chỉ nhìn chăm chú vào nàng, môi đỏ mọng nhếch lên, lạnh lùng trong mắt bị một tia ấm áp thay thế mà chính hắn cũng không nhận biết được, mỗi lần hắn nhìn thấy Dạ Khê, Viêm sẽ không còn là Viêm.

Đinh Đương vẫn nao loạn như cũ, mà Tiểu Xích lại yên tĩnh lạ thường, mặc kệ Đinh Đương khiêu khích kích động như thế nào, Tiểu Xích đều không có ý muốn động dậy, chỉ yên tĩnh ngồi một bên Dạ Khê.

Nhìn ngọn núi, Dạ Khê trong lòng mặc danh kỳ diệu lan tỏa cảm giác tịch liêu trống trải,

nhìn một hồi, suy nghĩ Dạ Khê lại bay thời không xa xôi kia, chỉ là một ngọn núi, lại khiến cho nàng cảm thấy khẩn trương như bị áp bức, càng quan sát lâu, ý muốn lùi bước trong lòng càng lớn.

Dạ Khê đột nhiên xoay người lại, cúi đầu nhìn thấy Tiểu Xích đang liêu mạng kéo ống quần nàng, thấy Dạ Khê khôi phục bình thường Tiểu Xích lại khôi phục nguyên dạng, trầm mặc ngồi bên chân Dạ Khê.

Viêm một thân tử y, giống Dạ Khê dựa vào thân cây, hai tay vòng trước ngực, ban chỉ màu tím dưới ánh mặt trời phản xạ màu tím ngân quang, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào một bên má như hoa như ngọc kia, lông mi thon dài run nhẹ , cánh môi màu đỏ no đủ kia hấp dẫn như anh đào.

Dạ Khê ngồi đối diện Viêm, nhìn ánh mắt mềm mại của đối phương, máu tà ác lại bất chợt nổi lên. Tuấn nam yêu nghiệt như thế, đáng người yếu điệu như thế, đôi môi đỏ mọng như thế, tập hợp cùng một chỗ, quả thật là không có thiên lý mà!

Ngon lửa nhỏ đáy nồi mát nhen nhóm lên, thò đũa Dạ Khê như bị ma xui quỷ khiến muốn nhấc chân, nhận thấy Tiểu Xích đột nhiên nhảy lên vai nàng, dùng sức đung chạm vào một bên gò má.

Dạ Khê quay đầu nhìn Tiểu Xích, cầm đồ ăn vặt trong tay, một lần nữa dựa vào trên thân cây, "Làm sao vậy?" Dạ Khê vuốt Tiểu Xích, mấy ngày nay nó yên tĩnh hơn hẳn, không giống bộ dáng hoạt bát bình thường, hơn nữa so với lúc trước thì nghiêm túc vô cùng!

Tiểu Xích bò đến đoạn chường của nàng, ôn nhu vuốt ve, tham luyến cực độ. Không có Tiểu Xích chơi cùng, Đình Đang tựa hồ cũng cảm thấy nhàm chán, dứt khoát trở lại trên bờ vai Dạ Khê.

"Tiểu thư!" Vũ cùng Thần trở về, trên tay đều ôm củi đốt, đặt sang một bên, làm một cái giá đỡ rồi để cái nồi nhỏ lên nhóm lửa nấu nước. Đồng thời, ba người Lục La cũng trở về, trên tay xách thú rừng rau dại.

"Tiểu thư! Có người tới!" Lục La chạy lại nói, hướng Dạ Khê tề mi lộng nhãn, rồi chỉ về đằng sau.

Đúng lúc này, có mấy người từ phía sau đi tới, trên tay bọn họ cũng xách thú hoang chỉ khác là nhỏ hơn rất nhiều so với mấy con mà Vũ đem về.

"Cứ tưởng là chỉ mỗi chúng ta biết thôi, không ngờ cũng có những kẻ khác nữa!" Trong đó có một kẻ không khách khí lườm trái liếc phải mấy người Dạ Khê, ánh mắt lưu lại trên người Viêm một lát, nhìn chằm chằm đến phát ngốc, thậm chí khoe môi còn có chất lỏng chảy ra.

"Nhìn cái gì!" Một nam tử khác đi lên phía trước, tát cho tên kia một cái, "Người thành thật một chút cho ta, quản tốt cái miệng của mình, bằng không, ta diệt ngươi!"

"Tiểu mỹ nhân!" Tên kia không để ý tới đe dọa của nam tử, giống như ma xui quỷ khiến lập tức hướng Viêm đi qua.

Dạ Khê híp mắt, vuốt cằm nhìn.

Viêm cúi đầu, hai tròng mắt thâm thúy đảo qua Dạ Khê, khoe môi xẹt qua một tia cười lãnh khốc. Đúng lúc này, tên nọ còn chưa tới gần Viêm, một con sâu kì lạ không biết xuất hiện từ nơi nào, lập tức chui vào bàn chân hắn. Hắn bỗng nhiên kêu lên như quỷ gào, hai mắt trợn to, thất khiếu đỏ máu, ngay sau đó liền nộ mạng. Nhanh đến nỗi tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Ngay sau khi hắn chết, lại bắt gặp xuất hiện một đám sâu nhỏ, nháy mắt cắn nuốt thi thể, chỉ còn lại đồng xương trắng nằm giữa vũng máu.

(hình như từ đoạn này trở đi bị thiếu thì phải, mấy bạn đọc tạm, mình sẽ thử kiểm và bổ sung sau)

Viêm ôm Dạ Khê trở vào trong lều, Thần cùng Lộ dẫn Vũ, Lục Lâm, Lục La tiến vào một gian lều khác, mấy con ngựa thì co cụm lại một chỗ, chân dẫm dẫm xôn xao mặt đất.

Dạ Khê bị Viêm ôm vào trong ngực, nghe tiếng vang nho nhỏ rải rác bên ngoài, "Đó là cái gì?" Dạ Khê hỏi, nhìn giống như thực nhân, nhưng kích cỡ lại lớn hơn hẳn so với thực nhân.

"Đừng nhúc nhích!" Viêm ôm Dạ Khê, đem nàng áp ở trong ngực, "Vật nhỏ, đang nghĩ cái gì vậy?" Viêm chất vấn, đôi tay vuốt ve bên hông nàng, "Hửm?" Một tiếng này, mềm yếu đến nỗi khiến cho người ta phát run cả người.

Dạ Khê thờ dài, nam nhân này thật sự rất trêu chọc người mà! Không có lúc nào là không tính kế dụ dỗ nàng! Đương nhiên, nàng chỉ nghĩ ở trong lòng, "Người nói ta đang nghĩ cái gì?" Dạ Khê lộ ra đồng dạng tà mị cười, kề sát thân mình Viêm, đôi tay vòng qua cổ hắn, môi nhỏ như có như không lướt qua khoe môi hắn, ngón tay đưa qua nhẹ nhàng đung chạm gò má hoạt nộn của đối phương.

Da thịt của nam nhân mà so với nữ nhân còn trắng nõn mềm mại lại co giãn hơn, quả thực là —— Dạ Khê cảm khái. Đẩy lòng lại thề, muốn sắc dụ nàng? Cuối cùng còn không biết ai sắc dụ ai đâu! Dạ Khê cười đắc ý.

Viêm nhìn ánh mắt như hồ ly của Dạ Khê, thế nhưng bàn tay “thuận tiện” đặt lên trên ngực nàng, "Vật nhỏ!"

Dạ Khê đột nhiên há mồm cắn cánh môi hắn, dùng sức hết cỡ, thẳng đến khi máu rỉ ra, mút vào mấy lần, vậy mà vẫn rất ngọt lành, "Nhắc người nhớ, ta có tên có họ! Vật nhỏ ư, ta không phải là sủng vật của người!" Dạ Khê cũng có chút sinh khí.

Viêm liếm liếm vết rách trên môi một chút, ý cười dần dần thu liễm, một cổ lực lượng tập trung trên người Dạ Khê, khiến nàng không thể động đậy, hắn đưa tay vuốt ve cổ của nàng, dần dần siết lại, "Vật nhỏ, không được phản bác lời nói của chủ nhân! Thật sự là không nghe lời!"

Bệnh thần kinh! Dạ Khê nghĩ trong lòng, mà cảm giác thân thể cứng ngắc vẫn như lần trước khiến nàng rất khó chịu! Chẳng lẽ là điểm huyết? Dạ Khê đoán, nghĩ lại lại thấy cảm giác không đúng, tóm lại cổ lực lượng này thật quỷ dị.

Lúc này, lều trại đột nhiên phát ra thanh âm kéo kẹt, sau đó trong bụi có có thanh âm dao động, càng lúc càng lớn.

Viêm nheo mắt, ôm Dạ Khê vào trong lòng, lạnh lùng cười, "Muốn chết!" Nói xong, thanh âm kia liền nháy mắt biến mất.

"Ngaoan, đừng sợ!" Viêm hôn cái trán Dạ Khê một chút, tà mị nói.

Chương 67

Dạ Khê nằm trong lòng Viêm, ngửi được hương khí thanh tao mà mê người, âm thầm lú lười. Chung sống một thời gian dài, Dạ Khê vẫn không nhìn thấu tâm tư nam nhân trước mắt này, cũng như Viêm không thể nhìn thấu nàng, suy nghĩ khác nhau, lại không tự chủ mà hấp dẫn lẫn nhau.

Meo meo

Đỉnh Đàng chui đầu khỏi lều nhìn bên ngoài, rồi quay đầu nhìn Dạ Khê meo một tiếng, muốn nói cho nàng cái gì đó.

Dạ Khê từ trong lòng Viêm giãy ra, xoay người đến trước cửa lều, vén kê hở, chỉ thấy một loạt thi thể bị chất thành núi nhỏ! Do đàn kiến ăn thịt khổng lồ gây ra! Tiểu Xích đứng trên vai Dạ Khê, trầm mặc nhìn sự việc xảy ra trước mắt.

Bên cạnh đàn kiến, có hai bộ hài cốt, còn một thi thể đã mất một nửa, chính là ba người vừa rồi.

Dạ Khê đi ra ngoài, luồng khí âm trầm quất vào mặt, nàng ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao trước mắt. Lúc này còn xanh mát tươi tốt, giờ đây, giữa sườn núi đã bao phủ một tầng sương trắng, phủ lên Miêu Sơn một lớp khăn sa che mặt thần bí.

"Tiểu thư!" Vũ vội vàng tới bên cạnh Dạ Khê, kiểm tra xem Dạ Khê có bị thương hay không mới yên tâm, quay đầu nhìn cửa sơn động, nhú mây, "Đây là..." Vũ trở nên nghiêm túc, "Là kiến Mộ! Chỉ sinh tồn tại nơi có mộ huyết, loại vật này tập trung ở chỗ này, sợ rằng, nơi này chính là bãi tha ma!" Vũ quan sát xung quanh, đập vào mắt chỉ có ngọn Miêu Sơn cao ngất thần bí.

"Thử ngửi muốn tìm, không phải người chết chứ?" Dạ Khê ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, lạnh giọng hỏi. Mà Viêm thì không hề phản ứng.

Thần lấy mũi lửa từ trong lòng ra, một mũi châm đốt thi thể kiến Mộ, Thần thu hồi mũi lửa, ngẩng đầu nhìn phương xa, nhếch môi cười nhạt, "Xem ra kẻ muốn bấu vật không phải ít!" Loáng thoáng nghe được thanh âm con người, còn có tiếng động trong rừng cây truyền ra, có người lại lên núi.

Dạ Khê xoay người vào lều, Đỉnh Đàng nằm trong ngực Dạ Khê, trong tay nắm tiểu Xích, "Người bị làm sao vậy?" Dạ Khê xoay xoay tiểu Xích, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Xích lăn lộn trong lòng bàn tay Dạ Khê, biểu tình thương tâm, rồi lại biến thành cái bánh ngô nằm bẹp xuống tay nàng.

Đỉnh Đàng mở mắt, mắt không chớp nhìn chăm chú tiểu Xích hồi lâu, đáy mắt hiện lên tia cô đơn không rõ. Nhưng không có động tác gì khác, ngoan ngoãn quay về, tiếp tục nghỉ ngơi.

"Người phải đi rồi sao?" Dạ Khê vuốt ve tiểu Xích, thì thào nói.

Tiểu Xích bỗng khôi phục lại hình dạng viên cầu nhỏ, biến thành khuôn mặt cười rục rờ với Dạ Khê, Dạ Khê nhìn mà không hiểu ra sao.

Dạ Khê ra lều, mấy người Thần, Vũ, Lục Lâm, Lục La vội vàng làm cơm, Lộ cùng Viêm đứng ở đằng xa, không biết nói gì đó, chỉ thấy nét mặt Lộ rất nghiêm túc.

"Công tử, ngày kia chính là đêm trăng tròn, thời gian không còn nhiều!" Lộ quay sang viêm nói, "Thân thể của người như thế nào rồi?" Lộ nhú mây.

"Không sao!" Viêm nhìn bao quát Miêu Sơn, "Không nghĩ tới ngọn núi này có nhiều điều thú vị như vậy!" Khóe môi Viêm khẽ nhếch, nhưng lại không khiến người ta có cảm giác ấm áp, chỉ có lạnh như băng cùng tàn nhẫn. Ánh mắt sắc bén đảo xuống mặt đất, một con sâu màu xanh đang muốn chạy trốn bỗng dừng lại, nổ tung, chất lỏng màu xanh biếc chảy đầy đất.

Lộ nhìn thi thể sâu, ánh mắt càng thâm trầm, "Công tử, Dạ Khê thật sự có thể hỗ trợ chúng ta sao?" Lộ không xác định hỏi, "Sợ là nàng không có năng lực kia! Nếu không sẽ phá hủy đại sự của chúng ta!"

Viêm thu hồi ánh mắt, xoay người liền thấy Dạ Khê nhìn sang bên này, đường cong trên mặt hơi nhu hòa, "Vật nhỏ, sẽ không khiến người ta thất vọng!" Nói xong, Viêm quay trở về.

Đoàn người lấp đầy bụng, nhanh chóng đi ngủ sớm. Vừa rạng sáng hôm sau, mọi người xuất phát đi bộ lên núi.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc Dạ Khê bước tới Miêu Sơn. Một luồng khí kháng cự ập vào mặt, thật hiển nhiên, ngọn núi này không chào đón nàng tiến vào! Dạ Khê đứng tại chỗ, hoa mắt hồi lâu.

"Tiểu thư!" Vũ đỡ Dạ Khê, "Người làm sao vậy?" Vũ lo lắng hỏi, "Tiểu thư có thấy khó chịu ở đâu không?"

Dạ Khê ổn định thân thể, lắc đầu. Nhìn những người khác, tựa hồ chỉ có mình nàng chịu đựng cảm giác quái lạ này, Dạ Khê vừa há miệng định nói chuyện, lại thấy dạ dày cuộn cuộn từng đợt, khom lưng phun ra mọi thứ vừa ăn vào.

Dạ Khê nhắm mắt, trực giác nói cho nàng biết, toàn bộ nơi này đều bài xích nàng, chúng nó hình như không muốn cho nàng đặt chân vào đây, rốt cuộc là vì sao? Dạ Khê cảm giác một bàn tay bắt được tay nàng, trợn mắt nhìn lên, là Viêm.

Cảm giác ấm áp theo lòng bàn tay thấm vào tâm, mâu thuẫn trong lòng dần bị áp chế xuống, Dạ Khê thở ra một hơi, "Đi thôi!" Bắt đầu theo Viêm đi lên.

"Tiểu thư, cây cối nơi đây không hề chào đón tiểu thư!" Lúc này, Vũ đột nhiên truyền âm nói, "Có chút cổ quái, tiểu thư phải cẩn thận!"

Dạ Khê đi tới, nghiêng đầu khẽ gật đầu với Vũ, "Trước khi có được vật kia, bọn họ nhất định không để cho ta có việc!" Dạ Khê nhìn bóng lưng Viêm, tâm như gương sáng -- hợp tác lợi dụng giữa bọn họ, sắp kết thúc! Khóe môi hiện lên nụ cười nhạt.

Cây gai trên núi mọc thành bụi, cỏ dại đan xen dệt vào nhau, cây cối sum suê dị thường, đại thụ bị vô số dây leo quấn quanh, thoạt nhìn đã có hơn trăm năm lịch sử.

"A!" Mọi người vừa đi tiếp, Lục Lâm Lục La phía sau cũng bỗng nhiên hét to, sau đó, hai dây leo bò tới quấn quanh thân thể hai người, treo hai người giữa không trung, nhiều dây khác cũng không ngừng bò lên bọc chặt hai người.

Vũ xoay người, xuất kiếm, bay vọt vào chặt đứt thân dây, cứu Lục Lâm, Lục La. Dù chỉ trong nháy mắt, vậy mà vết thương trên người hai người họ đã rất sâu, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Lục Lâm, Lục La ôm vết thương, nhìn máu trên tay, bĩu môi.

Dạ Khê mỉm cười, nhìn Lục Lâm cùng Lục La, "Đây là khảo nghiệm sinh tử cho các ngươi, sống hay chết, đều do các ngươi tự lựa chọn!"

Thần, Lộ liếc nhau, không chút kinh ngạc vì Dạ Khê máu lạnh.

Lục Lâm, Lục La thu liễm tâm tình, gật đầu nhìn Dạ Khê.

Vù vù vù - vù vù vù

Quay đầu nhìn lại, hàng loạt dây leo bò đến hướng Dạ Khê đứng, tốc độ cực nhanh, giống như có mắt mọc trên người.

"Cẩn thận!" Vũ đứng bên cạnh Dạ Khê, cảnh giác nhìn đám dây leo, dùng tinh thần lực nói với Dạ Khê, "Tiểu thư, bọn chúng là hướng về phía tiểu thư tới!"

Dạ Khê cúi đầu, cây bên chân đã bắt đầu leo lên người nàng. Viêm đưa tay xé toạt thân cây, ôm Dạ Khê trong lòng, cây bị chặt đứt ngang, chỗ vết cắt lập tức chảy ra dòng chất lỏng màu xanh.

Viêm cúi nhìn Dạ Khê, xoay người nhìn bên cạnh, "Tìm cửa vào đi!" Viêm mệnh lệnh cho Thần cùng Lộ, "Đang ở gần đây!"

"Được, rất được! Hóa ra, ta chính là tảng đá dò đường cho các ngươi!" Dạ Khê cười lạnh nhìn Viêm, một tay nắm lấy vạt áo trước ngực Viêm, "Nam nhân, nhớ cho kỹ, nếu ta chết, ngươi cũng đừng nghĩ chạy thoát!" Dạ Khê tới gần tai Viêm, âm lãnh nói.

"Ngươi yên tâm!" Viêm ôm Dạ Khê đi về phía trước.

Lục Lâm, Lục La cùng nhau chống lại đám dây leo, bọn này tựa hồ rất thích bò trên thân hai người mà đi. Mà với Vũ, hình như vô cùng e ngại.

"Đây là thứ quý quái gì, dài ra nhanh như vậy!" Lục La nhíu mày, kiểm tra trong tay vẫn không ngừng.

"Công tử, tìm được rồi!" Thần đột ngột nói, "Ở chỗ này!"

"Cút ngay!" Đúng lúc này, một người không biết từ đâu ra xông tới, quần áo người nọ tả tơi, cầm trong tay một cái rìu, đe dọa buộc Thần và Lộ phải rời khỏi.

Lộ cùng Thần căn bản không quan tâm tới, chỉ nhìn bia mộ vô danh trước mắt. Đối phương thấy hai người không để ý tới uy hiếp của mình, liền tức giận vùng rìu chém qua. Nhưng lưỡi rìu còn chưa kịp rơi xuống, nam tử bỗng kêu quý dị một tiếng, người đã ngã trên mặt đất, một đám kiến Mộ bò đến nuốt trọn người nọ. Đàn kiến vậy mà chỉ đi vòng qua mấy người Viêm, rồi lại tản ra.

Hai người Thần, Lộ hợp lực di chuyển bia mộ, âm thanh thạch bích xoay tròn truyền đến, trên ngôi mộ mở ra một cái động.

Lộ làm một cây đuốc đơn giản, tiến vào động. Lộ theo sát phía sau. Viêm ôm Dạ Khê xuống, hai chân vừa chạm đất, cảm giác chóng mặt lại kéo tới, Dạ Khê vội vã nắm chặt cánh tay Viêm.

"Ồ đây rốt cuộc là nơi quý quái gì!" Dạ Khê nhíu mày, nàng dĩ nhiên biết thổ địa không thích hợp mình! Người đứng trước cửa động, luồng âm phong dày đặc ủa tới, Dạ Khê không khỏi rung mình, nàng và nơi này tuyệt đối xung khắc!

Vũ lại gần Dạ Khê, "Ở đây cực kì chống đối tiểu thư!" Vũ truyền âm, "Bên trong nhất định có chuyện!"

Vũ lo lắng nhìn Dạ Khê, "Tiểu thư, có nên quay trở lại?" Dù biết rằng lời mình nói là vô ích.

Dạ Khê cười cười nhìn Vũ, "Ta không muốn thiếu nợ hân!" Nếu là giao dịch, công bằng là tốt nhất! Dạ Khê nhìn Viêm bước vào động, cười đậm nhiên, "Tóm lại phải thanh toán xong đã!" Dạ Khê quay đầu nhẹ giọng nói, sau đó theo sau đi vào.

Lục Lâm, Lục La chém đứt những dây leo xung quanh, rồi theo Vũ chui vào động. Đám dây này, tại trước cửa động dừng lại không đi tiếp, tựa hồ phía trước có gì đó khiến chúng sợ hãi.

Vừa bước vào, bên trong là hang động, Dạ Khê quan sát, không ngờ Miêu Sơn lại có cảnh tượng như vậy.

Đỉnh Đang ngoan ngoãn nằm trên vai Dạ Khê, tiểu Xích tựa vào Đỉnh Đang, hai cái vật nhỏ hình như vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh mắt Đỉnh Đang trong đêm đặc biệt sáng ngời.

Đi hết một đoạn đường lớn, càng vào sâu trong hang, đường càng hẹp hơn. Bên cạnh là một con sông, dù có ánh lửa, vẫn chỉ có thể nhìn thấy trong vòng ba thước, trong động vô cùng u ám.

Dạ Khê cau mày, trợn mắt nhìn ba nam nhân trước mặt, thật can đảm, nếu chưa chuẩn bị hoàn toàn, không thể có người dám bước vào nơi này!

Lục Lâm, Lục La theo sau, sống lưng lạnh toát, hai người ép sát nhau, không dám phát ra một chút âm thanh, bước chân thoăn thoắt, lo sợ mình sẽ bị bỏ lại.

Đi hơn nửa ngày, Thần bỗng mở miệng, "Không còn đường!"

Lúc này, Lục La đột nhiên kêu lên sợ hãi, ngay sau đó lại nghe được tiếng chân giẫm xuống đất, xen lẫn âm thanh kì dị, "Là sâu!" Lục Lâm buồn bực nói.

"A!" Lục La kêu to, chợt nghe được tiếng động rơi xuống nước.

Dạ Khê nhíu mày, cầm cây đuốc trong tay Lộ đưa cho Vũ, Vũ nhận lấy. Men theo ánh sáng, nhìn thấy sắc mặt Lục La trắng bệch, một tay Lục Lâm nắm chặt vật áo phía sau Lục La, dưới chân hai người vụn đá không ngừng rơi xuống nước.

"Cẩn thận chút đi!" Vũ nhíu mày cảnh cáo hai người.

"Có, có cái gì đó!" Thanh âm Lục La biến đổi, "Có cái gì đẩy ta!" Thân thể Lục La run khẽ.

Vũ nhắm mắt, soi cây đuốc đến gần hơn, phía sau Lục La chỉ có bức tường, cái gì cũng không có. Vũ nhìn Lục Lâm, Lục Lâm lắc đầu, hân không phát hiện cái gì khác lạ.

"Ngươi quá khản trương!" Vũ nhìn Lục La, nói với Lục Lâm, "Coi chừng nằng!"

"Muốn qua sông?" Một thanh âm âm trầm khàn đục bỗng từ phương xa bay tới. Chẳng biết từ lúc nào, trước mặt xuất hiện một lão quái đầu lái bè, ánh sáng chỉ chiếu tới một cạnh bè trúc, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng đối phương, "Các vị, muốn qua sông sao?" Lão đầu lại dò hỏi.

Nghe thanh âm của lão đầu, Dạ Khê hoảng sợ, thanh âm rất khó nghe, so với quỷ còn khó nghe gấp mấy lần! Dạ Khê cau mày.

Lộ bay người rơi xuống mặt bè trúc, cây đuốc trong tay chiếu sáng lão quái đầu. Bộ dáng kia, cực kỳ dọa người, nói là quỷ, một chút cũng không sai, toàn thân đều là da bọc xương, xương gò má nhô cao, nếp nhăn uốn lượn trên mặt, ánh mắt như ác quỷ nhìn chằm chằm phía trước, không hề có thần thái.

Viêm gật đầu, đoàn người lần lượt nhảy lên tám bè, mặt nước một màu đen kịt. Tới gần lão, vậy mà không tìm thấy hô hấp của đối phương!

Dạ Khê nhìn chằm chằm lão đầu hồi lâu.

"Ngươi không nên đến! Ha ha!" Lão cầm sào trúc đẩy bè đi, bỗng quay đầu nhìn Dạ Khê cười quỷ dị.

Vũ nghĩ ra cái gì, chỉ mũi kiếm vào lão đầu, "Thì ra là ngươi! Tên phản đồ kia!" Nói rồi cầm kiếm đâm về phía lão đầu, nhưng giữa đường lại bị Lộ dùng kiếm ngăn cản.

Lão đầu không hề sợ hãi, dường như biết trước mình sẽ không chết, cười châm chọc với Vũ, "Ha ha, Vũ, đã lâu không gặp!" Quay đầu, ánh mắt lãnh lạnh nhìn Dạ Khê, "Chắc chắc chắc, đáng tiếc!"

"Đến rồi." Lão đầu đột nhiên dùng đẩy bè, sắc mặt lãnh khốc nhìn những người phía sau, ánh mắt dừng lại chốc lát trên người Dạ Khê cùng Viêm, một trận âm phong thổi qua, cây đuốc trong nháy mắt tắt ngấm. Đợi tới lúc thấp lại ngọn đuốc, lão đầu đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Vũ âm lãnh dị thường, mắt hung hăng trừng Lô, "Vừa rồi nên giết hần!"

"Hần là ai?" Dạ Khê nhìn Vũ.

"Kẻ phản bội của Lang Hoàn son trang!" Vũ lạnh lùng nói.

"Ha ha! Ha ha! Kẻ phản bội? Vũ, đừng nói khó nghe như vậy! Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Có điều, ngươi tự nhận trung thành, không nghĩ tới mười năm sau, ngươi cũng mang tiểu chủ từ nhà ngươi đi tìm cái chết? Chớ nên tự nhận mình thanh cao!"

Tiếng vọng của thanh âm vang lên khắp sơn động.

Sắc mặt Vũ tái xanh, "Ngươi muốn chết!" Kiếm vào trong nước, trong nháy mắt bọt nước sục sôi, đáy nước như lợi kiếm bay vút ra tứ phía.

"Trong nước có cái gì đó!" Lục Lâm la lớn.

Lộ di chuyển bè, đưa sát vào bờ, "Lên bờ trước đã!"

Dạ Khê đứng trên mặt bè, nhận thấy mặt nước bình tĩnh bắt đầu dao động, nước hồ tựa hồ bị cái gì thổi qua. Dạ Khê híp mắt, muốn nhìn rõ ràng, "Các ngươi lên trước!" Dạ Khê quay sang nói với Lục Lâm, Lục La cùng Vũ. Nàng hình như nghe thấy mùi vị quen thuộc!

Dạ Khê nhận lấy gậy trúc trong tay Lô, đột nhiên đâm lên mặt nước tối đen, đồng thời nhanh chóng cất bước lên bờ. Tiếp theo sau đó, một tiếng động vang lên từ mặt nước.

Nương theo ánh sáng cây đuốc, liền thấy vật thể kia dần dần xuất hiện.

"Đi ra!" Thần liếc mắt nhìn về một hướng, lạnh giọng, "Cút ra đây!" Thần đâm kiếm vào một lỗ nhỏ, tiếng kêu sợ hãi truyền ra, có một người từ trong động bước ra.

Máu trên người người kia đã khô cạn, đầu tóc lộn xộn, hai mắt hoảng sợ nhìn đoàn người Dạ Khê, rồi quay đầu nhìn thứ đang trôi lên mặt nước, tiếng kêu kinh hoàng như gặp quỷ, vừa muốn xoay người trốn đi, nhưng trượt chân một cái, ngã vào trong nước.

Không hề dấy dựa, lập tức mất mạng! Mà thi thể cũng không theo hướng nước chảy trôi đi, trái lại dạt vào bên bờ.

"Trong nước, trong nước!" Lục La chỉ vào mặt nước, kêu to.

Ngay lúc đó, liền thấy có đám sâu màu trắng bắt đầu tụ tập trên thi thể, bọn sâu này bỗng hiện ra từ bốn phương tám hướng, như một con sóng lớn đến cán quét mọi thứ.

Dạ Khê nhìn kỹ, híp mắt, suýt nữa muốn nôn ra, - Thi ra là giòi! Đều lớn bằng ngón tay cái! Thật ghê tởm! Chúng nó ngo ngoạy trong nước, rồi nhanh chóng chui vào thi thể.

"Mau ra khỏi đây!" Viêm ra lệnh, đoàn người lập tức cẩn thận đi về phía trước.

"Oe!" Lục La không nhịn được nôn ra, cả người run rẩy, nắm tay áo Lục Lâm, "Là thứ gì vậy!" Về mặt Lục La cầu xin, "Đây rốt cuộc là nơi nào!"

"Nơi này là mộ huyết!" Vũ trả lời, "Huyết nhân tạo!" Vặn hai hàng lông mày, "Hần thích nhất ở những nơi như thế này, giả thần giả quỷ!" Vũ nghiêng răng ken két.

"Có thể tự do ra vào Miêu sơn, đều là người thủ mộ!" Thần nhìn thoáng qua Vũ.

"Hừ!" Vũ khinh thường hừ một tiếng.

Rắc!

Dạ Khê đột nhiên nghe thấy dưới chân khác thường, bởi vì nàng cảm giác mình vừa đạp phải cái gì, cúi đầu nhìn xuống, toàn thân rét run. Một nửa thân mình giòi đang ngo ngoạy dưới đất, gương mặt Dạ Khê cứng đờ, trừng mắt nhìn Viêm trước mặt, "Nam nhân, ta nếu mất một sợi tóc, ngươi theo ta mà chôn cùng đi!" Giẫm giày trên mặt đất, lướt qua nửa đoạn giòi, đuổi theo Viêm.

Viêm vênh khốc môi, thâm sâu nhìn thoáng qua Dạ Khê, không trả lời.

"Giòi! Thật buồn nôn!" Lục La la toáng lên, kéo Lục Lâm chạy đến bên cạnh Dạ Khê, "Trên mặt đất đều là giòi!" Không chỉ như vậy, đám giòi lớn chừng ngón cái này còn vừa bò vừa giao hợp trên đường đi.

"A, cút ngay, bọn sâu ghê tởm, cút ngay!"

"Có ai không, cứu mạng a!"

"Đừng tới đây, ta giết ngươi!"

Bất ngờ, phía trước truyền tới tiếng người, thanh âm tràn đầy sợ hãi, "Người đâu cứu mạng! Cứu mạng!" Đường như nhìn thấy ánh sáng đuốc, những người kia như bắt được cọng cỏ cứu mạng, bắt đầu chạy trốn qua hướng bên này.

Đồng thời, đám giời trắng dần dần tụ tập xung quanh bọn họ.

Dạ Khê nhìn vật thể nhúc nhích gớm ghiếc kia, dạ dày lại cuộn cuộn, thứ màu trắng này, thật sự rất ghê tởm! Hai tay Dạ Khê ôm cổ Viêm, nhোáng cái đã nhảy lên lưng Viêm, hai chân kẹp lấy hông hắn.

Thần, Lộ kinh ngạc nhìn động tác của Dạ Khê, lại nhìn công tử không hề phản kháng, ngược lại còn thuận tay công Dạ Khê trên lưng, bọn họ không còn gì để nói!

Vũ đứng tại chỗ, không ngừng đưa kiếm hươu trên mặt đất, Lục Lâm, Lục La cũng cùng chiến đấu.

"Nếu không nghĩ biện pháp, chúng ta sẽ bị thứ này nuốt sống!" Vũ lạnh lùng nói, nhưng lại không chút hoang mang, dù sao tiểu thư nhà nàng đã không còn nguy hiểm!

Lộ híp mắt, cây đuốc trong tay bay vụt ra, vầng vàng cắm vào vách đá đối diện, ánh lửa chiếu rọi con đường phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Thần cùng Lộ ăn ý bắt Lục Lâm, Lục La lại, đập nước mà qua, vầng vàng đứng phía đối diện trên đường hẹp, Viêm tức thì phản thủ ôm lấy Dạ Khê, nhảy một bước lớn liền đứng phía đối diện, thậm chí không cần đụng chạm mặt nước.

Dạ Khê quay đầu nhìn Vũ, phát hiện nàng ấy lẻ loi một mình đứng ở bên kia, nhướng mày. Thần liền trừng mắt Vũ, trong lòng thầm mắng Vũ phản ứng trì hoãn, kỳ thật chính hắn cũng không nhận thấy được, bản thân mình lo lắng cho nàng ấy.

Vũ không thêm để ý tới bọn sâu ghê tởm đang có ý đồ tiến đến chân nàng, ngược lại đánh giá bốn vách tường, giống như điều tra gì đó. Đột nhiên, trong tay Vũ không biết khi nào thì xuất hiện một mảnh lá liễu, ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào một góc, thuận tay bắn phiến lá ra, chỉ nghe “bóc” một tiếng, mà sau sẽ lại cũng không có thanh âm, chỉ có một tiếng rên khe khẽ.

Vũ đập thạch bích sau lưng, mũi chân chạm nhẹ mặt nước một chút liền xuất hiện bên cạnh Dạ Khê, Vũ thu hồi kiếm, lạnh lùng đảo qua chỗ tối tăm lúc nãy, "Tiện nghi cho người! Tên phản đồ!"

"Hắc hắc, hắc hắc, Vũ, người vẫn xúc động như vậy, chỉ tiếc ——" trong không khí đột nhiên truyền đến tiếng cười bén nhọn, xen lẫn vui sướng khi người gặp họa, "Ai, chịu chết, đều đi chịu chết!"

Vũ rũ con người, cơ bắp trên mặt cột chặt, nhưng rốt cuộc cũng không đáp lại, chính là cung kính nhìn Dạ Khê, "Cái tên đó tuy là người bảo thủ, nhưng đối với cái mộ này cũng hiểu biết không ít, chắc chắn còn có những nguy hiểm khác, cẩn thận!" Đồng thời, Vũ cũng nói với những người còn lại.

Vũ đột nhiên nhướng mày, cúi đầu nhìn thấy một con giời đang cố sức leo lên giày của mình! Nàng giơ chân, một cước hất bay con sâu nhỏ!

Lúc này tiếng kêu thê thảm phía đối diện đột nhiên lớn dần, nhưng cũng rất nhanh, thanh âm liền biến mất không thấy tăm tích. Chỉ nghe oành một tiếng nước chảy, ần ần có thể thấy được một đám màu trắng gì đó sùi lên chỗ mép nước, đem thi thể kéo vào trong đầm!

"Đi!" Thần dẫn đầu bước tới. Viêm ôm lấy Dạ Khê theo ở phía sau, Vũ liền theo sát sau Dạ Khê, Lộ, Lục Lâm cùng Lục La phòng hộ phía sau.

Con đường nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người đi qua, mọi người đi rất cẩn thận, nương theo ánh lửa mòng lung, có thể nhìn thấy lũ giời trôi nổi lênh bênh trong nước, bám vào nhau thành mảng lớn, có con thậm chí muốn trườn lên bờ, chỉ là thời điểm sắp tới mép nước thì dừng lại, rồi lặn mất tăm vào trong nước đen.

"Lang Hoàn son trang, tổng cộng có ba hộ vệ, có Vũ, Kiếm cùng Mộ. Ba người cùng nhau thủ hộ son trang, chờ đợi tiểu thư đến để bảo hộ tiểu thư. Lang Hoàn son trang không giao thiệp với thế gian, không tham dự vào nội bộ Đại Dao quốc, chỉ cầu bình yên cho đời sau, bên trong son trang có các loại cơ quan cạm bẫy, cần bản là con người không có biện pháp thâm nhập!" Vũ trầm mặc đi ở phía sau Dạ Khê, đồng thời dùng tinh thần lực trần thuật cho Dạ Khê.

"Nhưng là, ngay đêm tiểu thư được sinh ra, son trang vậy mà bị người công phá tiến vào! Tên cầu hoàng đế kia dẫn người vào san bằng cả son trang, cũng ôm tiểu thư ra ngoài!" Vũ tạm dừng, nghẹn ngào kể lại, "Không chỉ vậy, cừu địch của phu nhân đúng lúc này cũng tìm đến ——" Vũ dừng bước chân, vẻ mặt phẫn hận, "Nếu không phải gian tế tiết lộ, những người đó căn bản là không thể tiến vào được, địch nhân cũng sẽ không tìm đến! Phu nhân cũng không phải —— "

Tâm tư Dạ Khê vừa động, trong lòng lẳng lặng nghe Vũ giải thích, phu nhân? Là mẹ đẻ của thân thể này, đây là lần đầu tiên Dạ Khê được nghe chuyện của Vũ, cảm giác bị đề nên kia khiến Dạ Khê cảm khái.

"Nàng, giờ phút này ở nơi nào?" Dạ Khê hỏi ngược lại, quay đầu nhìn thoáng qua Vũ, trong mắt Vũ tràn ngập thù hận, hơi thở cũng phát sinh biến hóa.

Vũ lắc đầu, trong lòng nói với Dạ Khê, "Nô tì cũng không biết, phu nhân chỉ dặn nô tì thủ hộ tiểu thư cho tốt, người chỉ nói, đến thời cơ thích hợp, thì sẽ gặp mặt!" Vũ nhắm chặt mắt, "Phu nhân vừa mới sinh tiểu thư, thân thể suy yếu dị thường, sợ có kẻ nhân cơ hội mà ——" Vũ hít sâu một hơi, "Nếu không có phản đồ này, nếu không có tiện nam nhân Mộ này, phu nhân cùng tiểu thư căn bản là sẽ không phải nhận nhiều cực khổ tra tấn như vậy!"

Mộ? Dạ Khê nhíu mày, có lẽ là nói cái lão nhân lúc này rồi.

"Là lỗi rồi!" Thần nhìn mấy lỗi rẽ trước mắt, lại quay đầu nhìn về phía Viêm, "Công tử!"

Viêm lại nhìn về Dạ Khê phía sau, "Người nói đi?" Viêm để cho Dạ Khê lựa chọn, màu sắc thâm thúy, đáy mắt xẹt qua một tia khác thường, khóe mắt đảo qua Vũ, khóe môi nhếch khẽ.

Dạ Khê nhìn nam nhân trước mắt, lại nhìn năm ngã rẽ phía trước, mỗi động lại có một dòng nước, năm dòng nước hội tụ với nhau tại một điểm, trở thành thủy lộ trước mắt "Cho ta chọn?" Dạ Khê chăm chọc nhìn Viêm, "Không sợ ta chọn trúng tử lộ sao?" Dạ Khê nhát nhát đảo qua năm cửa động trước mắt, mỗi một động đều tối om, lộ ra một cổ tử khí âm trầm.

Thần cùng Lộ liếc nhau, Viêm chỉ nhún vai chờ đợi, cũng không đáp lại.

Dạ Khê tùy ý giơ tay chỉ một cái, "Vậy chọn cái này đi!" Cửa mà Dạ Khê tùy ý chọn lựa, nước chiếm gần hết lối đi, đường đi thu hẹp lại chỉ vừa bàn chân mỗi người, hơi vô ý sẽ rơi vào trong nước. Có lẽ đối với người bình thường mà nói, lựa chọn đều sẽ là dễ đi, ít nhất cũng phải có đường lui, nhưng mà Dạ Khê chọn lựa cửa này, là cái nhỏ hẹp nhất trong năm đường, một khi bước vào, tuyệt đối không có đường lui.

Nhìn Dạ Khê lựa chọn, Viêm đột nhiên không tiếng động nở nụ cười, cũng không có phản bác, chỉ là gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đình Đang ngồi trên vai Dạ Khê, cái đầu nhỏ vron cao, mắt mèo không tiếng động nhìn về phía trước, quay đầu dùng lưỡi liếm liếm gò má Dạ Khê, mà Tiểu Xích lại ngoan ngoãn chui vào trong lòng Dạ Khê, không nhúc nhích.

Mấy người chậm rãi tiến vào, thời điểm đoàn người đi vào bên trong, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ chói tai, mặt nước dao động, quay đầu chỉ thấy cửa vào đã bị lấp kín!

Viêm âm thầm nắm chặt tay Dạ Khê, tựa hồ đang an ủi nàng.

Dạ Khê nhìn hai bàn tay đan vào nhau, nhún nhún vai, nàng cũng không có thương tâm đâu, nếu phải chết, cũng có một soái ca mỹ nam đi theo, Dạ Bà nàng cũng không có tiếc nuối gì nữa! Chỉ đáng tiếc, nhìn được nhưng lại không chiếm được!

Dạ Khê đánh giá Viêm, tiểu ngọn lửa trong mắt dần dần bùng lên, thấy hắn quay lại, nàng vội vàng cúi đầu xuống, khóe môi khẽ nhếch. Đúng lúc này, Dạ Khê đột nhiên cảm giác được có cái gì đó chạm vào mình, Dạ Khê mạnh mẽ quay đầu, rõ ràng phát hiện một cánh tay màu trắng đang níu lấy quần áo nàng.

Lục La sợ hãi kêu lên một tiếng, bởi vì tay kia cũng bắt được tóc của nàng!"Có quỷ!" Lục La hoảng sợ vạn phần.

Phốc —— một tiếng, ánh nến duy nhất tắt ngúm, Dạ Khê phát hiện bàn tay kia nắm chặt hơn, nàng dứt khoát rút chủy thủ ra, nháy mắt chém đứt cái tay kia! "Nó" vèo một tiếng chui lại vào trong tường đá .

Lục La sợ hãi, phản ứng có chút chậm, sau đó trong không khí liền có mùi máu lan tỏa, Lục La phản kháng, nhưng nàng càng giãy dụa, cánh tay hiện ra càng nhiều, càng hướng trên người nàng níu.

Lục Lâm cách Lục La gần nhất không biết phải làm sao, chỉ có thể cầm trường kiếm, chém vào khe hở giữa Lục La với bức tường.

"Đừng nhúc nhích!" Vũ đột nhiên lớn tiếng nói, "Đều đừng nhúc nhích!"

"Ồ ô ô!" Lục La giờ phút này đã nói không nên lời.

Lộ nhanh chóng châm nến lên, ánh sáng mỏng manh xua đi phần nào bóng tối, thời điểm mọi người nhìn rõ xung quanh, Lục La đã bị màu trắng gì đó bao phủ thành kén tằm, toàn thân trừ bỏ đầu lộ ra bên ngoài, những bộ phận khác bị cái thứ quỷ quái kia bao bọc lại kín mít.

"Lục La!" Lục Lâm vẻ mặt không dám tin, bởi vì hắn dựa vào Lục La gần nhất, nhưng cũng không nhận thấy được có nhiều tay quỷ tới gần như vậy.

"Không thể động!" Vũ nhìn thấy Lục Lâm muốn chém rời cái kén trắng bao quanh Lục La, lập tức ngăn cản, "Nếu mạnh mẽ bỏ ra, chắc chắn sẽ làm Lục La bị thương nặng, mặc kệ người cần thận cỡ nào!" Vũ nhíu mày.

Thần cùng Lộ ở một bên, không nói một lời, Viêm cũng không từng nói chuyện. Dạ Khê nhìn, cái thứ màu trắng kia còn đang động đậy , chỉ cần Lục La có chút động tĩnh, sẽ siết chặt lại. Dạ Khê mặt âm trầm, "Lục La!" Hồ tên Lục La, nhưng Lục La chỉ có thể ừ ừ thổng khổ đáp lại .

Phát hiện ra điều gì đó, Dạ Khê đột nhiên giơ tay, tức khắc bắt được một bàn tay muốn đung chạm nằng, cảm giác đau thấu xương ập đến, rồi lòng bàn tay giống như bị rất nhiều dao nhỏ rạch ngang dọc.

Dạ Khê chưa từng để ý đến loại đau đớn kia, ngược lại dùng sức siết chặt, sau nghe được tiếng thét chói tai như tiếng khi gào rú, Dạ Khê vừa buông tay, cái tay kia ngược lại kinh sợ rụt trở về. Lòng bàn tay Dạ Khê đã một mảnh huyết nhục mơ hồ, nhưng mà rất nhanh, miệng vết thương cấp tốc khép lại, chỉ để lại vết máu trên da!

Viêm ánh mắt xẹt qua một tia thấp ám màu tím, "Không cứu!" Viêm nhìn về phía Dạ Khê, bình tĩnh đến cực điểm.

"Ừ ừ —— tiểu thư!" Lục La nhìn về phía Dạ Khê, khuôn mặt trắng bệch đã không còn sinh khí, hai mắt tràn đầy tơ máu, hô hấp chỉ có ra nhưng không có vào, ánh mắt Lục La thông khổ cầu xin Dạ Khê.

Dạ Khê sắc mặt dị thường bình tĩnh, giống như không có xảy ra chuyện gì cả, nhìn vết máu trong lòng bàn tay, lại nhìn Lục La đang thông khổ, Dạ Khê đáy lòng thở dài một hơi, chúi thủ trong tay biến thành trường kiếm, kiếm phong sắc bén bỏ về phía Lục La.

Chỉ nghe tiếng vang thanh thúy, cái kén bao bọc Lục La nháy mắt vỡ vụn, ngay sau đó, thứ bị bao vây bên trong liền rơi ra, nhìn kỹ mới thấy đó là một đồng trùng trong suốt.

Phốc xuy ——

Đột nhiên, Lục La ngã ngổ trên mặt đất, hai chân thả vào trong nước, một dòng máu trào ra nơi khoe miệng, trong máu loãng còn kèm theo màu trắng trong suốt của chuỗi trứng!

"Lục La!" Lục Lâm nghẹn ngào đã nói không ra lời. Vũ sắc mặt cũng dị thường khó coi.

Dạ Khê híp mắt, nhìn không ra cảm xúc chân thật, vòng tay vừa động, một cái ngân châm bắn thẳng đến mi tâm Lục La! Lục La thét lớn một tiếng, đáy mắt thông khổ dần dần mất đi, khoe môi chậm rãi giơ lên nụ cười được giải thoát.

Dạ Khê mân môi dưới, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên thuốc, ném vào thi thể Lục La, rất nhanh, một mùi hương gay mũi tản ra, đồng thời thi thể Lục La cũng bị ăn mòn dần, xương cốt cũng không còn.

Dạ Khê quay đầu, nhàn nhạt nhìn về phía trước, "Đi thôi!"

Thần cùng Lộ liếc nhau, bắt đầu tiếp tục đi trước.

Lục Lâm nhắm chặt mắt, nhìn nơi Lục La đã hóa thành hư vô, thở dài một hơi, tiểu thư làm như vậy, Là vì không muốn để Lục La phải nhận vũ nhục của bọn súc sinh kia, chỉ là, sau này, không còn người cùng hắn nói đùa. Con người Lục Lâm âm thầm, nắm chặt kiếm trong tay, đáy mắt xẹt qua tia âm ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Một người mất đi dường như không khiến mọi người có quá nhiều đau xót, nhưng trong lòng ai nấy đều rõ ràng, rốt cuộc là họ loại cảm giác gì! Đường càng đi càng hẹp, hầu như không thể đi tiếp được nữa, chỉ cần khẽ động chạm một chút, sẽ lập tức rơi vào trong nước.

Nhìn về phía trước, một mảnh đen kịt, vắng lặng đến mức chỉ nghe được tiếng hít thở của nhau, ngay cả tiếng nước chảy cũng không hề có.

Vũ lạnh mặt, cảnh giác nhìn bốn phía, nằng cảm giác nơi này có gì đó là lạ, nhưng lại không thể nói ra là cái gì.

Ánh mắt Dạ Khê trong bóng tối dường như càng thêm sáng tỏ, nhìn vào một điểm, không hề nháy mắt. Dạ Khê cau mày, bỗng bất ngờ kéo lấy Viêm, lạnh lùng nói, "Dọn sạch bức tường trước mặt!" Tầm mắt nâng đảo qua mặt nước phẳng lặng, mâu quang xẹt qua tia âm lãnh.

Viêm không hề động đậy, Thần lập tức vận lực, chỉ nghe một tiếng nổ 'ầm' lớn. Sau đó âm thanh vật nặng rơi xuống nước vang lên, một bức tường sừng sững đã ầm ầm sụp đổ, luồng cường quang chói mắt bắn thẳng đến, khiến mọi người không mở được mắt.

Tất cả mọi người nhanh chóng che mắt lại, sợ luồng ánh sáng này làm tổn thương hai mắt mình! Chờ đến lúc từ từ thích ứng, chậm rãi mở mắt ra, trước mắt trống trải làm khiến người ta vô cùng kinh ngạc. Bị quang cảnh hiện ra trước mắt làm cho sợ hãi, thật không ngờ tại một ngọn núi như thế này, lại có một cảnh tượng như thế!

Một bước nhảy lấy đà, đoàn người lần lượt tiến vào nơi có ánh sáng, bước vào thế giới bên trong! Bãi cỏ xanh tươi tràn đầy sức sống, cây cối xanh um

tươi tốt, không khí trong lành...Dạ Khê quét mắt nhìn một vòng, bốn phía đều bị phong kín. Thế nhưng lại tồn tại cảnh sắc ở chỉ khi ở dưới tia nắng mặt trời mới có, chút ánh sáng xuyên qua hang động chiếu vào, đứng trong này, lại không hề cảm giác được có không khí lưu thông, thật là một nơi kì lạ!

Viêm lạnh lùng nhìn, tựa hồ không chút nào hiếu kì với cảnh tượng trước mắt, chỉ nhanh chóng tìm kiếm cái gì đó, dường như trong không gian có vật hắn đang muốn tìm.

"Vật kia không chừng ở gần đây!" Thần sau một hồi tìm tòi, nhìn Viêm, "Công tử, thời gian còn không nhiều nữa!" Thần và Lộ liếc nhau, lo lắng nơi đây mắt càng ngày càng nồng đậm.

Đúng lúc này, tiểu Xích từ trong lòng Dạ Khê nhảy xuống, đứng trên mặt cỏ, sau khi lấy đi lực chú ý của Dạ Khê, nó lại nhảy về một hướng.

"Tiểu Xích!" Dạ Khê nhìn phương hướng tiểu Xích đi, hơi nhăn mày. Nhìn ánh mắt Viêm khác lạ, Dạ Khê biết, đây chính là mục đích Viêm mang nàng tới! Có lẽ cách không xa! Dạ Khê đi theo, Đinh Đương vẫn nằm trong lòng nàng, tinh thần hình như càng ngày càng chán nản.

Viêm theo sau Dạ Khê, Thần, Lộ đuổi theo Viêm. Phía sau, Vũ và Lục Lâm liếc nhau, Vũ vỗ vai Lục Lâm, không tiếng động an ủi "Đi thôi!" Vũ nói, cất bước đi vào. Lục Lâm hít sâu một hơi, trầm mặc nhìn về một hướng, nhủ thầm, chậm chạp đuổi theo sao.

Ngay lúc mọi người dần biến mất, một người từ sau thân cây bước ra, âm trầm nhìn theo phương hướng mọi người đi khỏi, hai tròng mắt u ám hiện lên ý cười gian trá.

Dạ Khê theo tiểu Xích, đi qua rừng cây, tiếng nước chảy bên tai càng lúc càng lớn. Một thác nước to lớn đập vào mắt, dòng nước chảy xiết ào ào trút xuống, âm thanh vang dội khắp không gian.

Tiểu xích nhảy lên mỏm đá, xoay một vòng rồi hít một hơi nhảy vào trong nước.

Dạ Khê và Viêm nhìn nhau, Viêm hướng mắt nhìn hồ, hip mắt nguy hiểm, ngón tay bắt đầu phát ra tia sáng tím kì dị.

Lộ không chút do dự nhảy vào đầm nước, một cái tung người lặn xuống đáy hồ. Qua hồi lâu mới ngoi lên, vô cùng nghiêm túc, "Công tử, chính là chỗ này!" Lộ bò lên bờ, quanh thân bỗng tỏa ra hơi nước, bộ y phục ướt nhẹp đã hong khô trong nháy mắt.

"Phía dưới có một cái cửa động, dòng khí tức lúc này, chính là hơi nước do áp lực nơi này mà thành." Lộ cung kính hồi bẩm.

Lúc này, tiểu Xích phốc một tiếng, nhảy từ trong hồ ra ngoài, rơi xuống lòng bàn tay Dạ Khê. Tiểu Xích lặn một vòng, rồi biến thành hình dáng ngón tay, chỉ vào đầm nước, rõ ràng muốn Dạ Khê cùng theo vào.

Ngay lúc đó, Đinh Đương vốn không có tinh thần lại bỗng nhiên đứng dậy, lông mao dựng đứng, giận dữ trừng mắt nhìn tiểu Xích, bộ dạng như muốn dùng một trảo đánh bay nó. Đinh Đương gấp gấp kéo lấy y phục Dạ Khê, ý định ngăn cản nàng đi vào.

"Nơi này rốt cuộc có gì vậy?" Dạ Khê nhìn hai vật nhỏ đang đối chọi gay gắt, xoay người về phía Viêm, trầm giọng hỏi.

"Băng liên!" Thần thay Viêm trả lời, "Băng liên hàng nghìn hàng vạn năm mới có thể ngưng kết thành một đoá, hơn nữa hoa nở sau một ngày sẽ héo tàn! Băng liên hình thành rất khó khăn, muốn ngắt lấy không tổn hao gì cũng vô cùng gian nan, phải là nữ tử có duyên, mới có khả năng lấy được Băng liên!"

Vũ đứng ra, "Tiểu thư nhà ta, tuyệt đối sẽ không đi!" Vũ chắn trước mặt Dạ Khê, cảnh giác nhìn Viêm, Lộ cùng Thần.

"Các người, đừng có nằm mơ!" Sắc mặt Vũ dị thường khó coi, phần nộ trong mắt không chút che giấu.

"Chỉ có người chết mới có thể mang Băng liên hoàn hảo không sứt mẻ gì đi ra!" Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm đầm nước, lãnh khí quanh thân bắt đầu lan ra, "Hừ!" Vũ hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ta nên sớm nghĩ tới!"

Dạ Khê nhăn mày, nhìn ánh mắt Viêm quét tới, lòng nàng dần dần trầm xuống, độ ẩm thân thể một tắc lại một tắc lạnh lẽo đi, đóng thành băng. "Đây mới là điều kiện?" Dạ Khê châm chọc hỏi ngược lại.

Viêm nhìn Dạ Khê không nói, nhưng chính sự trầm mặc đã thay hắn trả lời tất cả.

"Được!" Dạ Khê vậy mà lại tươi cười đồng ý.

"Tiểu thư!" Vũ đen mặt nhìn chằm chằm nàng.

Trái lại, cả người Dạ Khê đã trở nên nhẹ nhõm, nàng tới trước mặt Viêm, giơ lên tay mình, "Tháo xuống, ta lập tức đáp ứng!" Dạ Khê nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cái, tựa tiểu phi tiểu liếc Viêm. Thứ duy nhất trên người không thuộc về nàng, đương nhiên phải lấy ra!

Viêm nghe Dạ Khê nói xong, sắc mặt không hiểu tại sao lại càng trở nên âm trầm, ánh mắt mãnh liệt nhìn chằm chằm Dạ Khê, hận không thể đào mấy cái lỗ thủng trên người nàng.

Tâm tình Dạ Khê thật tốt, "Muốn bốn tiểu thư mang cái này cũng được..." ngón tay chạm đến bề mặt nhẫn, hàn quang chọi lóe, "Băng liên, người đừng

hòng lấy!" Dạ Khê lười biếng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, liếc mắt quan sát phản ứng của Viêm.

Hai người Thần, Lộ trầm mặt đứng bên cạnh, ánh mắt đều tập trung trên người Dạ Khê. Bởi vì thái độ của Dạ Khê với Viêm, khiến họ rất khó chấp nhận.

Meo meo

Đình Đang nhìn trừng trừng tiểu Xích trong tay Dạ Khê, đột nhiên hét to một tiếng, rồi nhào tới tiểu Xích. Tiểu Xích kịp thời nhảy xuống đất, tránh né tấn công của Đình Đang.

Dạ Khê chờ đợi, phát hiện ngón tay cái có gì đó khác thường, tay nâng vừa chạm vào, chiếc nhẫn màu tím đã từ từ hóa thành mảnh vỡ, tróc ra, rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt Viêm càng ngày càng lạnh, bộ dạng như sắp nổi cơn thịnh nộ.

"Được rồi, giảm bớt phiền toái!" Dạ Khê vỗ vỗ tay, ngay cả nhìn cũng không nhìn đến Viêm nữa, bước tới bờ hồ. Nhìn hàn khí bốc lên, trên mặt là nụ cười tự giễu - một ít mềm yếu sau cùng còn tồn tại trong thân thể, có thể chôn vùi tại nơi này được rồi!

Dạ Khê nhảy xuống nước, nước hồ lạnh thấu xương cơ hồ khiến Dạ Khê xém chút nữa ngừng thở, nàng còn chưa từng trải qua loại lạnh lẽo đến khắc nghiệt như thế này! Trong khoảnh khắc Dạ Khê vừa thích ứng được, ánh mắt xuyên qua làn nước, nhìn thấy chút ánh sáng mờ nhạt.

Vũ hừ lạnh, sát ý lướt qua từng người, sau đó nhảy theo vào. Trong nháy mắt xâm nhập vào trong, Vũ sợ run cả người, bản thân nàng không thể nào thích ứng với cảm giác rét lạnh này. lát sau, quanh thân Vũ đã bao phủ một lớp màng trong suốt, ngăn cách khí lạnh tràn vào, nàng nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Dạ Khê. Lúc này, Dạ Khê sớm đã tiến vào đáy hồ.

Trên bờ, Viêm trầm mặt không nói nhìn mặt nước, hơi thở biến đổi liên tục, con ngươi bỗng nhiên chuyển thành sắc tím, nhưng rồi lại lập tức khôi phục bình thường.

Lục Lâm tự biết năng lực của mình, hẳn chỉ có thể đứng trên bờ đợi Dạ Khê trở về. Nhưng theo bản năng, hắn vẫn kéo dài khoảng cách với mấy người Viêm, trong lòng hắn, những người xa lạ này căn bản không xứng là bằng hữu của tiểu thư, huống hồ tiểu thư còn chưa từng thừa nhận qua.

Đình Đang cũng đứng bên cạnh Lục Lâm, cùng chờ đợi. Tiểu Xích vui mừng trong bụi cỏ không xa, sợ Đình Đang sẽ gây sự với nó.

Dạ Khê vừa bơi đến đáy hồ, những sợi rong rêu từ đầu bỗng nhiên bò tới, tập trung thành một đám hương về phía Dạ Khê. Bộ phận phía trên giống như một đóa hoa cúc khổng lồ, áp sát nàng.

Vũ bơi tới bên cạnh Dạ Khê, lo lắng nhìn nàng. Bỗng như nhận thấy được gì, kéo lấy Dạ Khê. Sau đó, liền nhìn thấy một thứ hình dạng trong suốt to lớn bất thường như con sứa lao qua chỗ Dạ Khê vừa đứng.

Dạ Khê thở ra một chuỗi bong bóng, kinh ngạc nhìn con sứa, những thứ kia đều là sinh vật biến dị sao? Với nhiệt độ lạnh lẽo như thế này, vẫn có sinh vật sinh tồn, hơn nữa còn có loài rong rêu kì lạ đó, vậy rốt cuộc là thứ quý giá gì?

Dạ Khê đang nghĩ ngợi, một cây rêu theo hướng Dạ Khê và Vũ lao tới.

"Cẩn thận, thứ này ăn thịt người!" Vũ dùng tinh thần lực nói chuyện với Dạ Khê, sau đó làm một dấu hiệu, muốn Dạ Khê tránh qua.

Nhưng đám rêu không biết từ nơi nào mọc ra đã lặng yên đi tới, bao vây hai người.

Lại có một con cá quái bơi đi ngang qua, lúc nó lướt qua đám rêu, cúc hoa đang đóng bỗng nhiên mở ra, sợi rêu nhanh chóng quấn quanh thân cá, một tầng lại một tầng, đồng thời kéo con cá đang giãy dụa trở lại giữa cúc hoa, sau đó biến mất dần. Rất nhanh chóng, cúc hoa phun ra một ngụm, mấy cái xương bị nhỏ ra ngoài.

Dạ Khê, Vũ liếc nhìn nhau, nuốt một ngụm nước bọt, Dạ Khê thăm lúu lưỡi, "Một cái bạo cúc hoa!" (Không hiểu lắm)

Vũ không hiểu lời Dạ Khê nói, thế nhưng khi nhìn đám rong rêu xung quanh, hai người lại càng trở nên bình tĩnh.

Mặc dù ở trong nước, lẽ nào lại làm khó được Dạ Bá? Khóe môi Dạ Khê kéo lên nụ cười gian tà, kéo Vũ, dừng lại giữa không trung, nói thầm mấy câu với Vũ. Ngay lúc sợi rêu vừa chạm đến hai người, Vũ và Dạ Khê bỗng giống như hai con cá trơn tuột lách mình né tránh, mắt thấy cúc hoa sắp chạm vào nhau, Dạ Khê đột nhiên ẩn vào vòng tay đang đeo, mấy cây ngân châm bay ra.

Vài tiếng 'lộp bộp' vang lên, cúc hoa va chạm vào nhau, sau đó, một chất dịch xanh biếc từ lá cây chảy ra.

Dạ Khê thở ra một hơi, thời gian cấp bách, nàng lại xoay người chui vào đáy hồ, đi tới một tầng đá lớn, lấy tay xoa đi lú cá còn bơi lội phía trên, một đóa hoa trong suốt rực rỡ lộ ra ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70

Đây là một nụ băng liên, Dạ Khê nhìn cẩn thận, cả nụ hoa óng ánh trong suốt, nhìn bên ngoài vào cũng có thể thấy được tầng tầng cánh hoa đang ôm lấy nhụy, lạ hơn nữa là cây băng liên này lại mọc trên bề mặt san hô, đã thế rễ cây còn không cắm sâu vào bên trong mà lộ hết ra ngoài, ấy vậy mà cũng không bị cuốn đi hay nghiêng ngã.

Vũ ở một bên cũng nhìn, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc, "Hóa ra, đây mới là băng liên chân chính!" Vũ cảm khái trong lòng, "Băng liên có công dụng thần kỳ, đối với tẩy tủy có hiệu quả cực kỳ tốt, so với những dược vật quý báu khác, băng liên còn có công dụng bảo vệ thân thể tốt nhất!" Vũ ở một bên xem xét, đồng thời cảnh giới bốn phía, phòng ngừa đám rong rêu kia bao vây.

"Bất quá, nếu nó thì không nhớ lắm, thì băng liên còn có một công hiệu bí mật, nó có thể chữa khỏi ma vật bị thương, có điều là thật hay giả thì nó thì cũng không chắc!" Vũ nhìn thoáng qua Dạ Khê, chỉ chỉ băng liên.

Ma vật? Dạ Khê nhủ mảy, quay đầu nhìn, bàn tay vốn định chạm vào, nhưng ngay tại thời điểm sắp chạm được, Tiểu Xích không biết xuất hiện từ lúc nào đột nhiên ngăn cản ngón tay đang vươn ra của Dạ Khê, đồng thời chọc một cái lỗ rất nhỏ trên da nàng, một giọt máu theo trong nước nhỏ ra, giống như bị bao bọc trong một lớp màng trong suốt, chậm rãi rơi xuống.

Dạ Khê thu tay, trừng mắt với Tiểu Xích, còn nó thì vùng vẫy trong nước, cố gắng làm cho giọt máu rơi trên nụ băng liên, Tiểu Xích bắt đầu chạm vào băng liên, một lần lại một lần không biết mệt mỏi, thế nhưng, băng liên lại giống như tường đồng vách sắt, không bị ảnh hưởng một chút nào, vẫn sừng sững ở trong nước.

Dạ Khê chau mày, Tiểu Xích phản ứng rất quái dị, ngay khi nó đang một lần một lần động chạm, băng liên chậm rãi nở rộ ra, những cánh hoa trong suốt kia một tầng một tầng mở ra, mà không chờ đến cánh hoa hoàn toàn nở rộ, Tiểu Xích thế nhưng trở nên dài nhỏ, luồn lách qua mấy khe hở chui vào bên trong, đến khi hoa nở hoàn toàn, Tiểu Xích lại lần nữa khôi phục hình dạng quả cầu.

Tiểu Xích bơi khỏi băng liên, trở lại bên cạnh Dạ Khê, nhân cơ hội chui vào trong lòng nàng, trầm mặc an phận.

"Dạ Khê, khi băng liên nở được khoảng một chung trà là đến thời điểm thích hợp để ngắt lấy, quá thời gian, hết thấy đều công cốc!" Bỗng, tiếng của Lộ xuyên qua làn nước vang đến chỗ Dạ Khê, tất nhiên Vũ cũng nghe được thanh âm này.

Sắc mặt Vũ rất khó coi, ngăn cản Dạ Khê, hiển nhiên là có kị gì đó, lắc đầu với Dạ Khê, "Băng liên, sẽ không dễ để người ngắt lấy như vậy!"

Dạ Khê mỉm cười, cho dù là đầm rồng hang hổ, nàng cũng phải làm, đây là cơ hội của nàng, cơ hội để thanh toán tất cả! Dạ Khê nhìn băng liên, vươn tay chạm vào rễ cây, khoảnh khắc da thịt đụng chạm, một loại hàn ý thấu xương theo đầu ngón tay trực tiếp truyền tới tận sâu cốt tủy, chỉ có vài giây, Dạ Khê giống như người bị sốc, té bèo trong cơ thể dường như mất đi toàn bộ sức sống!

"Tiểu thư!" Vũ cầm lấy cánh tay Dạ Khê, kéo mở những ngón tay giống như đã bị đóng băng của nàng.

Sau hành động của Vũ, băng liên cũng bị ngắt khỏi thân cây, những cánh hoa đang từ từ mở ra cũng dừng lại! Đồng thời, Dạ Khê khôi phục thần trí, càng thêm dùng sức nắm lấy băng liên, lật tay cầm lấy tay Vũ, bắt đầu dùng sức bơi lên mặt nước.

Khoảnh khắc ngoi lên phá tan mặt nước, ánh sáng bên ngoài cơ hồ làm phỏng hai mắt Dạ Khê, không khí tươi mới cũng khiến Dạ Khê tham luyến.

Meo ô —— Đỉnh Đang nhìn thấy Dạ Khê, cao hứng bật dậy, ở trên tảng đá nhảy nhót, thúc giục Dạ Khê nhanh chóng lên bờ. Một bên khác, mấy người Viêm cũng đều thờ dài nhẹ nhõm, thần kinh Lộ cùng Thần cột chặt này giờ cũng nháy mắt thả lỏng, mà Viêm, con người thâm thúy của hắn lại nhìn chăm chăm như ngừng lại trên người Dạ Khê.

Khi lên bờ, ngay khoảnh khắc băng liên trong tay Dạ Khê rời khỏi nước, một loại đau đớn vô cùng từ lòng bàn tay truyền đến toàn thân, Dạ Khê muốn bỏ ra, nhưng băng liên lại giống như dính ở trong tay nàng. Trong thân thể tựa hồ có một ngọn lửa mãnh liệt hùng hực thiêu đốt, muốn đem Dạ Khê hóa thành tro tàn, cỗ lực lượng thần bí kia khiến Dạ Khê hoảng sợ!

"Tiểu thư!" Vũ tiến đến, nhưng lại bị cỗ lực lượng thần bí đánh bay, bỗng nhiên, Dạ quanh thân Khê bắt đầu hình thành một hỏa cầu, bao vây lấy nàng, giống như muốn đem Dạ Khê hòa tan vào trong đó.

Viêm cau mày, hơi hơi động thủ, một cỗ khí màu tím bay về phía Dạ Khê, nhưng mà, luồng khí giống như đá chìm đáy biển, bị hỏa cầu cắn nuốt hoàn toàn.

Một lát sau, quả cầu đỏ dần dần thu vào trong cơ thể Dạ Khê, mà Dạ Khê lập tức phun ra một ngụm máu bầm, đồng thời, băng liên trong tay rơi xuống đất, mà lòng bàn tay cầm băng liên, giờ phút này đã huyết nhục mơ hồ!

Dạ Khê nhìn cũng không thêm nhìn, được Vũ nâng thẳng thân mình, ngẩng đầu nhìn phía ba người Viêm, bàn tay vuốt đi vết máu trên khóe miệng, lạnh

lòng lạnh nhạt thoáng nhìn, xoay người rời đi, không hề quyến luyến. Con người lạnh như băng của Đinh Đang đảo qua ba người Viêm, liền đuổi theo bước chân Dạ Khê.

Thanh toán xong, hẳn cho nàng mấy tháng an nhàn nhất, cho nàng tài phú bảo đảm đầy đủ, mà nàng liền hỏi báo một đóa băng liền! Từ nay về sau, sống hay chết, không còn liên quan!

Thần đi lên phía trước, xuất ra một tấm vải, dè dặt cẩn trọng đem băng liền bọc lại, "Công tử, nên rời khỏi đây!" Thần nhắc nhở nói.

Viêm đắm chiều nhìn bóng dáng Dạ Khê dần dần đi xa, gật đầu, một tay đặt ở sau lưng, một tay tựa vào bụng (nôm na là kiểu để tay huyền thoại của Tử gia Ngô Kỳ Long ý =.,=), bàn tay nắm chặt, đi đến khi cách nơi này hơn mười trượng, đầm nước phía sau nháy mắt biến thành vết nứt, sinh vật sống trong đó nháy mắt bị đóng băng, thác nước sinh động nháy mắt thành vật chết!

"Công tử!" Lộ thấy bước chân lao đảo của Viêm, nhanh chóng tiến lên.

Mà Viêm lại nâng tay ngăn cản, đầu lưỡi liếm vết máu chảy ra nơi khóe môi, thâm thúy mâu quang luân chuyển.

Ngay thời điểm Dạ Khê và Vũ sắp rời khỏi nơi này, cánh cửa trước mắt đột nhiên biến mất, đồng thời, một người xuất hiện phía sau Dạ Khê, "Hắc hắc, thể nhưng còn sống, không hổ là thiếu chủ tử Lang Hoàn sơn trang!" Đúng là thần bí lão nhân lúc trước, cũng chính là người mà Vũ gọi là phản đồ, Mộ!

Vũ đỡ Dạ Khê, trừng mắt người nọ, "Vì sao?" Vũ nhìn người đối diện, "Người không ra người, quỷ không ra quỷ, yêu không ra yêu, người vì sao lại biến thành bộ dạng này?" Vũ châm biếm, chỉ là đáy mắt có thật sâu bi thống, từng đã là bằng hữu giúp nhau lúc hoạn nạn, hiện tại lại thành địch nhân.

"Bộ dáng?" thanh âm lão nhân bén nhọn, cười khanh khách lên, "Khó coi lắm sao?" Lão nhân nhàu mày, ngón tay khô héo vuốt gò má, "So với bị nhốt trong lồng, nơi này tự do tự tại nhiều! Hừ hừ, kẻ kia miệng đầy đạo đức, vậy mà có thể khiến người trở thành bộ dáng ngu trung này!" Tầm mắt lão nhân đánh giá Dạ Khê, lắc đầu thở dài.

"Phu nhân chưa từng bạc đãi người!" Vũ tức giận đến cực điểm, sắc mặt bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo, "Nếu không phải phu nhân, người đã chết sớm! Phản đồ vong ân phụ nghĩa!"

"Hừ! Đó là nàng gieo gió gặt bão! Ta không cần nàng cứu! Tự cho là bản thân thiện lương lắm, tự cho là bản thân là cứu thế hã, hừ, cũng bắt quá chi là kẻ bị chồng ruồng bỏ, tự nhận nữ vương làm gì? Còn không phải bị người vứt bỏ?" Lão nhân sắc mặt càng thêm dữ tợn, giống như một dã thú xấu xí.

Dạ Khê bình tĩnh nhìn người trước mắt, nàng tựa hồ đã nhận ra một ít sự tình bất thường, vì sao muốn phẫn nộ? Vì sao trên người hần phóng xuất ra hơi thở có nỗi bi thương? Bi thương tận sâu nơi đáy mắt kia từ đâu mà đến?

"Người ——" Vũ còn muốn nói cái gì, lại bị Dạ Khê ngăn cản. Dạ Khê đánh giá, đôi mắt nàng như muốn chọc thủng mặt nạ của người đối diện.

Nhìn đến ánh mắt sắc bén của Dạ Khê, lão đầu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, "Hừ, không rời đi, vậy thì để ta chôn các người một thể!" Đột nhiên, thiên địa biến sắc, cảnh vật chung quanh nháy mắt biến hóa, sức sống xung quanh trong tích tắc bị rút đi, cảnh lá khô héo, cỏ xanh héo rũ, còn có gió lạnh thấu xương.

"Là càn khôn!" Vũ mân miệng, "Thật không ngờ, hẳn có thể tạo lập trận pháp này!" cảm xúc trong mắt Vũ phức tạp, nhìn Dạ Khê, giúp nàng giải thích nghi hoặc, "Luyện tập thành thực càn khôn trận pháp, có thể hủy thiên diệt địa, uy lực vô cùng, cho dù là thượng đế vương giả, đều chống cự không được!"

"Đây mới chỉ là sơ cấp nhất, cái gọi là càn khôn thật sự, chính là nắm trong tay thiên địa vạn vật, ý tùy tâm động!" Vũ nhắm chặt mắt, "Phu nhân từng đã nói mấy người chúng ta phải tự nhiên cứu tập luyện, lại không ngờ tới, cũng là Mộ làm được trước ——"

"Phá giải như thế nào?" Dạ Khê Nhìn Vũ, đã có thể lập, thì có thể giải!

"Tìm được mắt trận!" Vũ đánh giá bốn phía, cảm thấy độ ẩm dần dần giảm xuống, càn khôn xoay vần, rút giây động rừng, vũ tiếp tục nói, "Càn khôn khắp nơi là mắt trận, nhưng có thể phá trận chỉ có một, vạn dặm mới tìm được một, chỉ có một cơ hội chạy trốn!"

Dạ Khê lạnh lùng nhìn chung quanh, theo độ ẩm liên tục giảm xuống, mặt đất đã bắt đầu nhiễm hàn khí, dần kết băng, không nhanh chóng rời đi, sợ là bọn họ sẽ trở thành băng cứng mất! Tay Dạ Khê không hiểu sao run lên, cảm giác như bị phong lại đánh úp lại, lúc này, Tiểu Xích như muốn chui ra, nguyên bản cả vật thể đỏ đậm thể nhưng biến thành màu đỏ nhạt, thể tích cũng lớn hơn một nửa so với khi ngâm trong nước!

"Tiểu Xích!" Dạ Khê chớp lấy Tiểu Xích, nhìn mà không dám tin, "Sao lại như thế này?" Dạ Khê hỏi.

Tiểu Xích lắc lắc thân mình, dọc theo cánh tay nàng mà chui vào trong, khoảnh khắc tiến vào bên trong, Tiểu Xích lại biến hóa.

Dạ Khê bị cảm xúc đè nén tràn ngập toàn thân, nàng muốn bùng nổ, bàn tay nắm chặt, ngón chân ản dấu trong vòng tay bị Dạ Khê nháy mắt phóng xuất ra ngoài, bay vút đến bốn phương tám hướng.

Dạ Khê nhắm mắt lại, định thần, lắng nghe mọi thanh âm xung quanh, dần loại bỏ tạp âm, chỉ nghe thanh âm đùng chạm đinh đinh đang đang, đó là nơi ngón chân đi qua lưu lại ấn ký. Dạ Khê chau mày, hồng quang quanh thân lại bắt đầu khuếch tán.

Vũ ở một bên nhìn, mày cũng co rút, nghi hoặc trong mắt tăng lên.

Trong đầu Dạ Khê như tương hồ, nhưng thời điểm nàng tập trung tinh lực, lực lượng thần bí ngủ say trong thân thể bắt đầu thức tỉnh, chỉ trong chớp mắt, tinh thần lại lập tức sa sút, Dạ Khê mở hai mắt, mông lung dần dần tiêu tán.

Dạ Khê xuất ra chủy thủ, răng rắc một tiếng biến thành trường kiếm, Dạ Khê vung lên cao, một cỗ kiếm khí ồ không trung khuếch tán, Dạ Khê như con thú bị vây hãm rống lên một tiếng, theo tiếng gầm rú, Tiểu Xích bị đánh văng ra ngoài.

Mới chỉ là động tác thứ nhất, lại chưa hoàn thành động tác, cả người nàng cứng lại tại chỗ, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ trong nháy mắt, cảnh vật chung quanh khôi phục lục sắc, Viêm, Thần cùng Lộ cũng xuất hiện trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Dạ Khê không nhìn đến Viêm, Thần, Lộ xuất hiện trước mặt, chỉ chậm rãi nhắm hai mắt, đáy mắt có thống khổ chợt lóe qua. Dạ Khê giờ cao trường kiếm, tiểu Xích bị đâm một đao xuyên qua, khối cầu co lại vài lần rồi dần dần trở nên trong suốt.

Vũ ở bên cạnh nhìn khó tin, hai mắt nhìn chằm chằm tiểu Xích nằm trên trường kiếm, trên mặt lộ ra chút cười nhạo, "Ta nên nghĩ tới từ sớm!" Dường như bị cái gì kích thích, Vũ lão đảo lui về phía sau một bước, sắc mặt vốn bình tĩnh trong nháy mắt trắng bệch.

Dạ Khê bỗng mở mắt, ánh mắt hướng ra xa, thẳng tắp nhìn phía trước, trường kiếm vung lên, tiểu Xích bị hất văng sang một bên. Sắc mặt Dạ Khê lập tức trầm xuống, tay nắm chặt kiếm, ánh mắt bén nhọn nhìn nghiêng sang, Dạ Khê kéo lê mũi kiếm, từng bước đi tới.

Theo bước chân nàng, cảnh vật xung quanh lại lần nữa biến hóa, vẫn màu xanh như cũ, mà người chung quanh đã tiêu thất trong nháy mắt. Cả một thế giới chỉ còn lại độc nhất Dạ Khê, Dạ Khê đi tiếp về phía trước, thông dong thoải mái không mục đích.

Chỉ một cái chớp mắt, xung quanh đã mênh mông một mảnh. Phía trước, không phải tuyết, lại giống như quả cầu tuyết, Dạ Khê dừng lại bước chân. Một lát sau, giữa sắc trắng dần lộ ra điểm đen, điểm đen càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, chính là bóng con người.

Dạ Khê nâng kiếm, híp mắt nguy hiểm, đứng yên chờ đợi.

Hình dáng người kia đã hiện rõ, đối phương tiên phong đạo cốt, mặc trường bào màu đen, tóc dài rối tung phiêu dạt tung bay phía sau. Đạp tuyết mà đến, cũng không gì hơn cái này, vừa rồi còn ở xa tận cuối chân trời, trong nháy mắt liền tới trước mắt.

Dạ Khê nhìn nam nhân đối diện, ánh mắt chăm chú vào song đồng đối phương, lòng vô cùng kinh ngạc, "Thì ra là ngươi!" Dạ Khê thốt lên, hình như đã đoán ra đối phương là ai, "Đây mới là hình dạng thật của ngươi!" Dạ Khê nhíu mày, mặc dù biến hóa cực lớn, thế nhưng đôi mắt kia không thể lừa người!

Cùng là một đôi mắt trải qua nhiều lần tang thương xen lẫn âm ngoan, bướng bỉnh mà không khuất phục. Thật không ngờ, lão đầu quái dị trong động cùng nam nhân trước mắt là cùng một người!

Đối phương nhìn Dạ Khê, cười nhạt, vươn cánh tay, một viên cầu thủy tinh trong suốt như hạt châu hiện ra, giống như hạt sương còn đọng lại trên lá sen, dị thường linh động. Nó xoay tròn trong lòng bàn tay nam nhân, tựa hồ rất hưng phấn.

Dạ Khê cúi đầu, lạnh nhạt hờ hững.

Hạt châu nhỏ sau một hồi kích động, đã từ từ yên tĩnh lại, dường như ỳ ỳ khua núp trong bàn tay nam nhân, "Tỷ tỷ! Không thích tiểu Xích nữa!" Thanh âm trẻ con mềm mại đột nhiên truyền đến, "Oa oa, tỷ tỷ không thích Tiểu Xích, không muốn, không muốn!" Hạt châu nhỏ bắt đầu lắc lư, nước mắt bỗng trào ra.

Nam tử đưa tay đến trước mặt Dạ Khê, mỉm cười, định trả lại hạt châu trong tay cho Dạ Khê.

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt, khóe miệng cong lên, cười nhạt, không nhận, cũng không nói gì.

"Oa oa, tỷ tỷ, tiểu Xích rất biết điều, tiểu Xích không có ý!" Thanh âm mềm mại nghẹn ngào, đang cố gắng hết sức làm sáng tỏ cái gì đó, "Oa oa - tỷ tỷ không muốn tiểu Xích, tiểu Xích bị vứt bỏ, tiểu Xích là đứa nhỏ bị bỏ rơi, hu hu, không có thiên lý, không có thiên lý, tiểu Xích là đứa nhỏ không ai muốn!" Hạt châu nhỏ run rẩy, thanh âm kia không ngừng truyền ra từ bên trong.

"Đã là thứ thuộc về ngươi, vật quy nguyên chủ!" Nam nhân nhìn Dạ Khê, băng lãnh trong mắt dần hòa tan.

"Ta chán ghét bị mưu hại!" Dạ Khê lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt, "Nhất là bị kẻ được tín nhiệm nhất phản bội!"

"Không có!" Hạt châu thì thảo cãi lại, có điều thanh âm lại lập tức nhỏ dần, "Đồ xấu xa, đều tại ngươi! Làm tỷ tỷ chán ghét tiểu Xích!" Hạt châu nhỏ cuối cùng cũng bộc phát, nhảy bật lên dùng thân thể đánh vào gương mặt nam nhân.

Khóe miệng nam nhân co quắp, bắt đầu nhìn Dạ Khê, "Đây vốn là thứ thuộc về ngươi, ta chỉ tạm thời bảo quản, ngươi đã qua khảo nghiệm, đương nhiên nên vật quy nguyên chủ! Trả lại cho ngươi!"

Dạ Khê vẫn lạnh nhạt nhìn như cũ, không trả lời.

Nam tử thở dài một hơi, xoay lưng, vẫn nói tiếp, "Càn Khôn trận pháp, chỉ vì khảo nghiệm ngươi mà tồn tại, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, tự nhiên biến nguy thành an, còn nếu ngươi nhu nhược không thể dạy dỗ, liền trở thành vong hồn dưới trận pháp!" Nam tử quay người nhìn Dạ Khê chăm chú, "Nếu như trong lòng ngươi còn tồn tại cái gì chó má lương thiện, vậy thì thả rằng tiểu thư ngươi chết trong tay ta!" Đáy mắt nam tử chợt hiện lên tia hung tàn.

Hàng mi Dạ Khê khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn nam tử, từ đáy lòng lại bắt đầu khác thường, "Tại sao lại để người ta hiểu lầm? Ngươi không hề phản bội Lang Hoàn son trang, không phải sao?" Dạ Khê thu trường kiếm về, phóng ra xa, rồi nghiêng người, nhìn khắp bầu trời chỉ còn một sắc trắng, giống như lạc vào một nhà giam trụ lạc, tuy rằng ấm áp, nhưng vẫn là gông xiềng ràng buộc.

Thân thể nam tử rõ ràng rung lên, hàng mi dài lay động, phản ứng kịch liệt khác thường, hai tay nắm chặt thành quyền, hô hấp dồn dập, "Ha ha - " Nam tử đột nhiên nở nụ cười, trong tiếng cười xen lẫn nhiều chua xót và châm chọc, "Phản bội thì thế nào? Không phản bội thì thế nào?"

Nam tử quay đầu nhìn Dạ Khê, nhìn chăm chú không chớp mắt. "Lang Hoàn son trang?" Ngữ điệu cao hơn gấp đôi, "Lang Hoàn son trang đã trở thành lịch sử! Không đứng, thế nhân căn bản chưa từng biết đến sự tồn tại của Lang Hoàn son trang! Hừ!" Nam tử hít sâu một hơi, "Không có chủ nhân, nó không là cái gì cả!"

Dạ Khê nhướng mày, suy nghĩ thay đổi, "Chủ nhân Lang Hoàn son trang, không, phải nói là mẹ ruột của ta..." Nhìn thấy ánh mắt nam tử biến hóa, nhẹ giọng hỏi, "Bà ấy, rốt cuộc là ai?" Vũ chưa từng giải đáp, Dạ Khê hi vọng có thể nghe được tin tức có ích từ trong miệng nam tử.

Đôi con ngươi nam tử trở nên thâm thúy, thân thể như lâm vào một tình trạng mơ màng, ánh mắt sâu sắc dần rõ ràng, khóe môi lộ ra ý cười, "Chủ tử? Nàng, là nữ nhân xinh đẹp động lòng người nhất thế gian! Là sự tồn tại không một ai sách kịp!"

Nam tử chìm vào hồi ức, "Chủ tử là đối tượng mà mọi người đều muốn theo đuổi!" Hình như nhớ tới điều gì, thần sắc nam tử chợt biến đổi, ánh nhìn Dạ Khê trở nên dữ tợn, nhưng sau một lát, lại khôi phục bình tĩnh, chỉ có một môi và bắt đầu dĩ trên mặt là không cách nào che giấu.

Dạ Khê nhíu mày, nàng vẫn không nghe được tin tức mong muốn, "Vũ là yêu, vậy ngươi là cái gì?" Dạ Khê bỗng đổi chủ đề.

"Ta?" Nam tử nhìn chằm chằm Dạ Khê, cười quý dị, nhưng không nói ra đáp án rõ ràng.

Dạ Khê nhìn nam tử, trong lòng sợ hãi, có loại dự cảm xấu sắp xảy ra.

"Chủ tử vì nam nhân phụ lòng kia, trả giá quá nhiều; vì ngươi, nhẫn nhịn quá nhiều; vì tộc nhân, một mình chịu đựng quá nhiều!" Nam tử hít sâu một hơi, nói tiếp, "Chủ tử quá lương thiện, cho đến cuối cùng, tất cả đều cho rằng lương thiện của nàng là đương nhiên, coi chủ tử như nô bộc không công!" Nam tử nghiêm nghị liếc Dạ Khê, "Cái giá cho sự thiện lương quá mức chính là tính mạng! Kết cục chủ tử chịu tra tấn vẫn còn ngay trước mắt!"

"May mắn, ngươi khác chủ tử, sâu tận xương, ngươi không có bất cứ thiện lương nào, tâm ngươi đủ lạnh, cũng đủ tàn nhẫn!" Nam tử cười nhàn nhạt, "Người như ngươi, nhất định có thù tất báo, báo ứng của bọn họ sắp tới!" Rồi cười một cách điên cuồng.

Trong lòng Dạ Khê không vui, nàng vẫn chưa nghe được điều mình muốn, "Mấy năm này, ngươi đã làm gì khiến cho người ta cho rằng ngươi là kẻ phản bội? Mẹ ta, hiện tại ở đâu?" Ánh mắt sắc bén trừng mắt nam tử, "Đây rốt cuộc là nơi nào? Có người, còn có yêu?" Dạ Khê dùng một lát, vẫn là hỏi ra vấn đề sau cùng.

"Nơi nào? Nam tử tự mình lắm bẫy, bỗng cười khê, trên mặt bao phủ một tầng tia sáng mỏng manh, "Đây là bản địa của loài người!" Khuôn mặt như dần được băng tuyết hòa tan, "Chẳng qua là nơi dành cho người bị lưu đày chịu tội! Hừ hừ!" Nam tử cười nhạo, "Chủ tử bị hãm hại, bị tình cảm chân thành phản bội, bị gia tộc vứt bỏ, bị người ta phi nhổ!" Tâm tình có chút kích động, khí tức âm u trong thân thể tản ra làm cho người ta hít thở không thông.

"Lúc đó ta nên ngăn cản!" Cuối cùng chán nản nhắm hai mắt lại, "Nên ngăn cản!" Trong khẩu khí có vô tận hối hận khiến Dạ Khê đã hiểu rõ.

Đây là một loại suy nghĩ muốn trừng phạt bản thân, là thù hận chính mình, Dạ Khê đã mơ hồ hiểu được, tuy rằng chỉ có vài lời qua loa, ngay cả khi còn chưa rõ câu chuyện hoàn chỉnh, còn vài chỗ nghi hoặc, nhưng nói theo cách khác, Dạ Khê đã đoán được đại khái.

"Vì vậy ngươi cố ý để người ta hiểu lầm! Khiến mọi người phi nhổ, là ngươi dùng cách này để nghiêm phạt chính mình!" Dạ Khê thản nhiên nói, "Nhưng mà đến cùng ngươi đã làm cho ta cái gì, ngươi rốt cuộc muốn gì?"

"Hắn tự gết mình!" Tiểu Xích hỏi lâu không có phản ứng bỗng mở miệng, thanh âm buồn bực, không có tinh thần, "Mộ không có phản bội chủ tử, cũng không muốn hại tỷ tỷ, tiểu Xích chính là Mộ, Mộ chính là tiểu Xích!" Lời nói của tiểu Xích đã dọa không nhỏ đến Dạ Khê.

Nam tử nén chặt nắm tay, không cho tiểu Xích nói tiếp, kinh ngạc nhìn Dạ Khê, đường cong trên mặt trở nên như hòa, "Ngươi nếu như còn 'thiện lương', ta nhất định sẽ không để người sống ra khỏi Càn Khôn!" Nam tử buồn bực hé miệng, khóe môi từ từ rỉ máu, từng giọt từng giọt, càng lúc càng nhiều, thâm sâu nhìn Dạ Khê, "Nhất định phải tới son trang, nơi đó có đường trở về!" Phun từng ngụm máu ra ngoài, nam tử ngã xuống đất.

Đồng thời, sắc trắng đã bắt đầu tán đi, cảm chế dần dần biến mất, Viêm xuất hiện lần nữa, sắc xanh xung quanh cũng chậm rãi tiêu tan.

"Mộ!" Vũ chạy đến, nhìn nam tử, "Việc gì phải tự làm khổ mình? Ngươi rút cuộc là vì sao?" Vũ chất vấn, cũng không biết mình muốn nghe câu trả lời như thế nào.

Thân thể nam tử co rút đau đớn, sắc mặt trắng bệch, nhìn Vũ cười giải thoát, "Bảo hộ, tiểu thư!" Rồi sau đó, nam tử nhìn Dạ Khê trừng lớn mắt, tiểu Xích từ lòng bàn tay rơi ra.

Tiểu Xích không dám nói chuyện, chỉ có thể lần đến trước mặt nam tử, thân dính đầy máu tươi chạm vào gương mặt nam tử, một lần lại một lần.

Hai mắt nam tử bắt đầu tan rã, cho đến khi hồ hấp chấm dứt, cùng lúc đó, cảnh vật xung quanh đều nhòa đi, chỉ có hang động đen kịt cùng tiếng nước chảy róc rách, hết thấy sinh cơ đều biến mất vô tung vô ảnh.

Thi thể chỉ lưu lại trong chốc lát, sau đó hóa thành tro bụi, từng chút tán đi, đến cả xương cốt cũng không còn. Nhưng không một ai phát hiện, có một linh hồn, đã biến mất trong hạt châu, tiểu Xích lại trở về nguyên dạng, chỉ là so với trước đây, càng thêm đỏ thẫm.

Vũ bị thương nhắm hai mắt lại, giọt nước mắt không nén được, từ khóe mắt rơi xuống.

Viêm lạnh nhạt nhìn, có có ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng Dạ Khê. Trong mắt Thần, Lộ cũng hiện ra một chút kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Dạ Khê cúi người nhặt tiểu Xích nằm giữa đồng máu loãng lên, thăm dò theo hướng nước chảy đi ra. Lục Lâm đỡ Vũ, đuổi theo bước chân Dạ Khê.

"Vũ tỷ tỷ?" Lục Lâm nhìn Vũ gọi, dùng sức nắm tay nàng.

"Mộ không phản bội các ngươi!" Dạ Khê bất ngờ dừng lại, ánh mắt nhìn phía trước, cũng không quay đầu, nàng nên nói ra hiểu lầm giữa mấy người này, nghe thanh âm Vũ khóc thút thít, trong lòng thờ dài.

Tiểu Xích an tĩnh nằm trong bàn tay Dạ Khê, giống như vật chết, không có phản ứng.

Từ lúc người ra khỏi trận pháp, Mộ ra đi, Miêu sơn dị vật cũng theo đó mà biến mất vô tung vô ảnh. Một đường đi, không hề có chướng ngại, đứng trước khe núi, ngắm nhìn cảnh sắc phía xa, lại có một tâm tình khác.

"Chậm một chút! Ôi chào, chậm một chút!" Một nam nhân nhếch nhác bỗng từ trong bụi cỏ nhào ra, vỗ ngực dậm chân bị phẫn, "Còn kém một bước, kém một bước!" Trong tay hắn cầm một con sâu, liên tục thờ dài.

Dạ Khê híp mắt, đối với nam nhân bất ngờ xuất hiện này, cảm giác có hơi đặc biệt. Meo meo - Lúc này, Đinh Đương đứng bên cạnh, cảnh báo Dạ Khê. Dạ Khê cúi đầu nhìn Đinh Đương, trong đầu bỗng hiện lên một tia sáng, như nghĩ tới điều gì, Dạ Khê vội vã ngẩng đầu lên nhìn nam nhân lồi thoi, mà người nọ thì đã đi xa.

Ba người Viêm vừa đi ra, một con chim ưng bay quanh quần trên không trung bay vút xuống, vừng vàng rơi trên vai Viêm.

Dạ Khê quay đầu nhìn lại, ngay tức khắc phát hiện...chim ưng lại có một đôi con người màu tím! Nhận ra Dạ Khê đang quan sát mình, chim ưng ngoảnh đầu lại, ưng màu sắc nhọn, làm cho người ta sợ hãi!

"Công tử!" Thần, Lộ nhìn nhau, khẩn cấp nhìn Viêm.

Viêm lại nhìn chăm chăm Dạ Khê, cánh môi mím chặt, mâu quang thâm thúy sắc bén như chim ưng, hắn còn nhớ rõ, lúc Dạ Khê thanh toán có bao nhiêu dứt khoát! Trong một khắc, hết thấy tâm tư đều tiêu thất, Viêm lại khôi phục bộ dạng sát phạt quả quyết như trước -- Đến cuối cùng, vẫn trở thành người xa lạ, tựa như khách qua đường mà lướt qua nhau.

"Đi!" Viêm nói ra một chữ, lại dường như nặng tựa nghìn cân, theo lời vừa ra, từng tầng khí lưu bắt đầu bao vây ba người Viêm, Thần và Lộ. Hùng ưng vỗ cánh, sau vài giây, bóng dáng ba người trước mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Lục Lâm kinh ngạc há to miệng, "Quý sao?"

Mí mắt Dạ Khê rũ xuống, tựa hồ cũng không kinh ngạc với việc này, khóe môi kéo lên, cười tự giễu, lần nữa ra đi, đã chỉ còn ba người họ, "Đi thôi!" Dạ Khê che dấu tâm tình nơi đáy mắt, cất bước đi trước.

Vũ chân chờ nhìn Dạ Khê, giống như muốn hỏi cái gì đó.

"Không có lý do gì, chỉ là cảm giác mà thôi!" Dạ Khê lại cho câu trả lời trước tiên, "Các ngươi càng phải hiểu rõ hơn mới đúng! Trong lòng mỗi người đã có đáp án." Dạ Khê lắc lư tiểu Xích trong lòng bàn tay, "Lão nương không có hứng thú với tảng đá!"

Uy hiếp vừa ra, vốn đang trong bộ dạng sắp chết, tiểu Xích bỗng nhiên tỉnh táo, kích động như cắt tiết gà, "Không được bỏ lại tiểu Xích, tiểu Xích rất nghe lời, tiểu Xích thật biết điều!"

Mà lúc này, Dạ Khê bỗng nghe được tiếng động phía sau, nghiêng đầu nhìn qua, thì ra Lục Lâm đã ngã trên mặt đất, ánh mắt tròn to nhìn tiểu cầu trong

tay Dạ Khê. So sánh với Lục Lâm phản ứng quá mức, Vũ một tư thái như thường, nâng vọt tới trước mặt Dạ Khê, bộ dạng như sói đói nhìn mồi ngon tròng tiểu Xích, xém chút nữa ra tay cướp bóc đoạt lấy.

"Oa, Vũ tỷ tỷ thật khủng khiếp!" Tiểu Xích đạo qua một vòng, tự giác chui vào tay áo Dạ Khê.

Dạ Khê lại cảm giác thứ này dinh dính, gay mũi, phát tay áo ném tiểu Xích ra ngoài, "Rất bẩn!" Nàng nghiêng đầu nhìn Vũ, nhìn thương tâm trên mặt Vũ đã biến mất, âm thầm nhủ mày, "Không đau lòng nữa?"

Vũ cười ngượng ngùng, "Đối với Mộ mà nói, đây là kết cục tốt nhất! Nhưng, nô tỳ nhất định sẽ không tha thứ cho hần! Trước khi nhìn thấy chứng cứ trước mặt!" Coi như nghe theo lời Dạ Khê, cũng chỉ là ngôn từ một chiều, có phản bội hay không, nàng muốn tìm được chứng cứ xác thực!

Meo meo -

Đột nhiên, Đinh Đương từ phía trước chạy trở về, âm thanh mũi tên đuổi theo phía sau. Dạ Khê cùng Vũ nhanh nhẹn nhảy ra, hai mũi tên xé gió bay vụt qua vị trí hai người vừa đứng, rồi đâm vào một cây đại thụ.

Sắc mặt Vũ lạnh xuống, nhanh chóng đi tới trước thân cây, rút một mũi tên. Mũi tên sắc bén lóe hàn quang, phía trên có màu đen rõ ràng đã được bôi kịch độc, nhìn xuống đuôi tên, trên đó có khắc một chữ 'âm'. Con người Vũ co lại, nghiêm túc nói, "Đây là ký hiệu của ám vệ Hoàng gia!"

"Lão hồ ly kia !" Vũ nghiêng răng.

Tâm tư Dạ Khê xoay chuyển, xâu chuỗi những sự việc từng bỏ sót lại cùng nhau, từ sau khi Trác Thụy Đào chết, đám người trong Hoàng tộc an tĩnh quá mức, nhưng nàng sẽ không tin, Trác Vinh thân là vua một nước, làm sao không tra được manh mối! Nếu đã động đến Xích bá phủ, nhất định cũng sẽ nghĩ đến mình! Dạ Khê hít một hơi suy nghĩ, là nàng làm việc chưa cẩn thận.

Dạ Khê nheo mắt nguy hiểm, "Ngọn núi này, sợ là đã sớm có người bao vây!" Tiếp tục đi tiếp về phía trước, "Sớm muộn gì cũng xuống núi, đi thôi!" Dạ Khê cười lạnh, trên mặt không có chút nào khẩn trương.

Lục Lâm cau mày, đi theo bên cạnh Vũ, Đinh Đương thì trốn trong bụi cỏ, dường như mỗi nguy hiểm đang tới gần không hề ảnh hưởng đến nó.

Đi tới chân núi, binh sĩ đã xuất hiện bao vây xung quanh, quả thực như Dạ Khê dự đoán, Miêu sơn từ mấy ngày trước đã bị vây thành tường sắt.

"Thình cẩu cô nương giao đồ vật ra đây!" Lúc này, một tướng lĩnh xuất hiện, đi đến trước mặt Dạ Khê.

"Vật gì?" Dạ Khê nheo mắt, "Ta giao ra rồi, sau đó các người sẽ giết ta?"

"Người xem tất cả đều ngu xuẩn giống như người sao?" Vũ khẩu khí không tốt tiếp lời.

"Người cho rằng người còn đường chạy thoát?" Tướng lĩnh nhìn chằm chằm Dạ Khê, "Giết hại hoàng tử, chỉ cần điều này, người sẽ chết không toàn thây!" Tướng lĩnh xuất ra trường kiếm bên hông, đâm về hướng Dạ Khê.

Dạ Khê không thèm để ý cười, "Nói với Trác Vinh, vật hần muốn, muốn hần tự mình tới lấy!"

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Tướng lĩnh cầm kiếm toan đâm về phía Dạ Khê.

"Dừng tay!" Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa vội vã, sau đó lại nhìn thấy Trác Thụy Long vội vàng chạy tới, thờ dốc leo xuống ngựa, đầu tóc toàn là mồ hôi, thấy Dạ Khê không có việc gì, Trác Thụy Long thở dài một hơi, xuất ra ngọc bội long hồ trong ngực, "Lý tướng quân, không ngại bốn Hoàng tử mạng người đi chứ?" Trác Thụy Long trừng mắt người trước mặt, hận không thể đâm vài lỗ thủng trên người đối phương.

Lý tướng quân khỏ sở nhìn ngọc bội trong tay Trác Thụy Long, liếc mắt phát hiện dị thường, tâm tư vừa chuyển, cũng không dám dùng cứng đối cứng, "Thần tuân mệnh!" Lý tướng quân ra dấu, binh sĩ vây quanh tự động nhường ra một con đường.

"Đi mau!" Trác Thụy Long quay qua nhìn Dạ Khê vội vàng nói.

Dạ Khê nhìn Trác Thụy Long, chân mày cau lại, "Người rất ngây thơ!" Vừa dứt lời, hắc y nhân im lặng núp trong bóng tối lập tức xông ra, ngay cả Trác Thụy Long cũng không quan tâm đến.

Sắc mặt Trác Thụy Long tối sầm, nhìn số lượng hắc y nhân xung quanh, khí sắc lại đen thêm một phần.

Lợi kiếm của hắc y nhân đều nhắm vào mấy người Dạ Khê, căn bản không có ý định thương lượng.

Vũ đảo mắt qua một vòng, đột nhiên xuất kiếm đặt lên cổ Trác Thụy Long, rồi mở miệng nói, "Giết chúng ta, của các người, người, vật, toàn bộ đều biến mất, muốn bảo vật, gọi lão tặc Trác Vinh đến đây!"

Trác Thụy Long cúi đầu nhìn lợi kiếm đặt trên cổ, hai mắt bốc hỏa, tức giận trừng mắt với Dạ Khê, hần có lòng tốt lại trở thành vật hi sinh! "Người vậy mà, người, nữ nhân chết tiệt này!" Trác Thụy Long giận dữ rống lên.

Hắc y nhân muốn động thủ, khi nhìn thấy hai ngọc bội trong tay Trác Thụy Long, hơi chần chờ.

Hai bên giằng co hơn nửa ngày, lúc bảy giờ, một đội quân danh dự từ từ đến gần, Trác Vinh nhanh chóng xuất hiện. Sắc mặt hấn tái nhợt, cả người không có tinh thần, thế nhưng vừa nhìn thấy Dạ Khê, lại lập tức hăng hái như chọc phải tiết lộ.

Trác Vinh nhìn Trác Thụy long bị bắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đào mắt qua hấn, "Người tìm trầm?" Trác Vinh bước lên, ánh mắt lạnh lẽo trừng trừng Dạ Khê.

"Người muốn vật có thể khiến người chết mà sống lại gì đó, bốn cô nương quả thật có!" Dạ Khê không mẫn không nhạt mở miệng, trùng hợp lại bắt được ánh mắt cấp bách của Trác Vinh, lòng càng thêm vững vàng.

"Giao ra đây!" Trác Vinh kích động quát.

"Chắc chắn chắc, Hoàng gia vô tình, nhìn đi, người cha Hoàng đế này, đối với người chẳng quan tâm, trái lại đối một người chết lại vô cùng để ý, Tam hoàng tử, người sống thật là uất ức!" Vũ nhẹ giọng nói bên tai Trác Thụy Long, ánh mắt u tối lướt qua tình quang.

Trác Thụy Long nhắm chặt hai mắt, hấn tự nhiên rõ ràng, ánh mắt Trác Vinh chẳng bao giờ ngừng lại trên người hấn dù chỉ chốc lát!

Dạ Khê lạnh nhạt cười cười, "Vật này chỉ có bốn cô nương biết ở nơi nào!" Dạ Khê phúi phúi vạt áo, đứng đối diện Trác Vinh.

Đình Đang tha tiểu Xích trong miệng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Dạ Khê, mắt mèo lạnh lùng nhìn Trác Vinh, đáy mắt xuất hiện sát khí không ngừng.

Con người âm trầm của Trác Vinh trừng Dạ Khê hồi lâu, "Người muốn như thế nào?" Tuy rằng khẩu khí cứng nhắc, nhưng hiển nhiên đã cam chịu, dù sao quyền chủ động đang nằm trong tay Dạ Khê!

Dạ Khê đậm mặc nhìn, lại bỗng quay đầu nhìn Vũ

...

Đội ngũ vừa rời khỏi Miêu sơn, không lâu sau, mặt đất bắt đầu rung chuyển kịch liệt, đàn ngựa thất kinh, đội ngũ cũng không ngừng rối loạn. Cả vùng đất bắt đầu lắc lư, tiếng động rõ ràng truyền vào tai.

"Mau nhìn kia!"

"Núi lở!"

Theo tiếng kêu sợ hãi của mọi người, một Miêu sơn sừng sững trong nháy mắt đổ sụp xuống, núi đá hóa thành bãi đất vụn, cứ thế trở thành một gò đất! Cây cỏ xanh um tươi tốt phía trên biến thành tro tàn!

Vũ rũ mắt, che giấu bi thương trong mắt. Dạ Khê lại mơ hồ nghe được thanh âm, đó là đang cùng nàng nói lời từ biệt. Tiểu Xích từ trong quả cầu lộ ra một con mắt, yên lặng nhìn hết thấy sự việc phát sinh trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Dạ Khê, Vũ cùng Lục Lâm bị nhốt trong xe ngựa bị quan binh tầng tầng vây quanh, đội ngũ đi phía trước bắt đầu khởi hành.

"Tiểu thư?" Vũ nhìn Dạ Khê, thần sắc chần chờ, "Tiểu thư, người sẽ ——" Vũ mân miệng, thần sắc âm trầm.

"Chỉ có đi, mới tìm được đáp án, không phải sao?" Dạ Khê nhìn Vũ chần chờ, trong lòng thờ dài, ngay cả nàng không thích xen vào việc của người khác, nhưng tóm lại cũng là người có mối quan hệ mật thiết với thù hằn của mình, vẫn nên coi bỏ hết khúc mắc, như vậy mới không còn vướng bận trong lòng.

"Ta biết người bận khoăn, đừng nghĩ nhiều làm gì!" Dạ Khê ngăn trở lời nói của Vũ, bắt đầu cùng Đình Đang chơi đùa, không để ý đến Vũ nữa.

Vũ nhẹ giọng thờ dài, muốn nói lại thôi, cả người vô lực tựa vào trong xe ngựa. Lục Lâm nhắm mắt lại, ngồi thẳng người trên xe ngựa, tang thương trên khuôn mặt hòa với môi một nồng đậm.

Trong xe ngựa lộng lẫy phía trước, Trác Vinh ngồi xếp bằng trên nệm gấm, trong tay nắm hai khối ngọc bội long hổ, tất nhiên là thu lại từ tay Trác Thụy Long. Trên mặt Trác Vinh lộ ra một tia hoài niệm cùng kỳ vọng, ánh mắt tham luyến nhìn hai khối ngọc bội trong tay, ngón tay vuốt ve hổ bội, trong mắt đột nhiên lóe ra một chút ánh sáng —— Đào nhi, người rất nhanh có thể cùng phụ hoàng gặp mặt ! Rất nhanh!

"Tốc độ mau chút, trước khi trời tối, nhất định phải đến nơi !" Trác Vinh lớn tiếng đối với người bên ngoài hạ xuống mệnh lệnh.

Rất nhanh, đội ngũ liền tăng tốc độ.

Mà ở trong một chiếc xe ngựa khác, Trác Thụy Long suy sút ngồi ở bên trong, bên tai ầm ầm nghe được thanh âm vừa rồi, ánh mắt vô hồn không có tiêu cự, ngón tay thông thả động, trong lòng bàn tay còn có hai vết dây màu đỏ ——

"Ngươi khiến trẫm rất thất vọng! Trác Thụy Long, ngươi thế nhưng làm ra việc dèm pha bực này! Vì một nữ nhân, thế nhưng phản bội trẫm! Ngươi biết rõ, kia nữ nhân là hung thủ giết Tam Hoàng huynh ngươi!"

"Nếu như trong lòng ngươi không có chỗ cho Đại Dao quốc, ngươi liền không có tư cách kể nhiệm đề vị!"

Trác Thụy Long đột nhiên khanh khách cười lạnh, trong mắt lóe ra một chút chua xót, bàn tay nắm chặt, "Phụ hoàng, trong mắt ngươi chưa từng từng có ta?" Trác Thụy Long mỗi một nhắm hai mắt lại.

Đoàn xe cấp tốc tiến lên, mà giờ phút này, một nữ tử đột nhiên từ trong bụi cỏ đứng dậy, váy dài màu hồng đào trên người đã bị quất phá, mặt trên dính đầy bùn đất cùng cành lá màu xanh, khuôn mặt bản hề hề giống như con mèo nướp, chỉ lộ ra bên ngoài một đôi đồng tử lóe ra một chút ánh sáng quái dị, nhìn đoàn xe dần dần rời đi.

"Đuổi theo!" Nữ tử khanh khách cười gian, ném cành cây nhiễm máu tươi trong tay, nhảy ra bụi cỏ, đứng ở trên đường lớn, đôi giày không biết đã đi nơi nào, những ngón chân lộ ra bên ngoài tiếp xúc "thân mật" với mặt đất, nữ tử không biết đau đớn, đi bộ đuổi theo đoàn xe.

Màu đỏ tà dương bao phủ những ngọn núi phía tây, màn đêm buông xuống, chim quay về tổ, xung quanh bắt đầu lâm vào yên tĩnh.

Bốn ba một đường rớt cuộc chậm rãi ngừng lại, đứng trước một ngọn núi cao xanh um, bụi gai đường như phủ cả ngọn núi, cơ hồ không có một chỗ cho người đặt chân.

Người trên xe ngựa đều bước xuống, Trác Vinh ánh mắt nghiêm nghị nhìn núi cao trước mắt, một người ở bên tai Trác Vinh thì thầm một phen, sắc mặt Trác Vinh càng thêm thâm trầm, "Nơi này chính là Lang Hoàn sơn trang?" Ánh mắt ngoan độc của Trác Vinh bắn phá Dạ Khê, khẩu khí không tốt.

Dạ Khê không bị ảnh hưởng gì, nàng cũng chăm chú đánh giá núi cao trước mắt, nhìn quét bốn phía, khoe môi gọi lên một chút cười, tìm được một chỗ như vậy, tồn không ít tâm tư đâu, dãy núi liên miên, nhưng lại ngay dưới mí mắt Vinh Giang thành!

"Chính là nơi này?" Dạ Khê hỏi Vũ, như muốn xác minh.

Sắc mặt Vũ có chút khó coi, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Trác Vinh, lại phức tạp nhìn về phía Dạ Khê, cực không tình nguyện gật gật đầu.

"Trách không được tiên đế ——" Trác Vinh tựa hồ nhớ tới cái gì, thì thảo tự nói, chính là sắc mặt không có gì tốt, "Lang Hoàn sơn trang!" Trác Vinh trong mắt xẹt qua một tia âm độc.

"Vũ, mở đường ra!" Dạ Khê quay đầu nhìn về phía Vũ.

"Tiểu thư!" Vũ không dám tin nhìn Dạ Khê, "Thứ nô tì không thể phục mệnh!" Vũ quay mặt đi.

Dạ Khê giận tái mặt, hàn ý dày đặc trùng mắt Vũ, "Mở ra! Đây là mệnh lệnh!" Uy áp phóng xuất, Vũ đột nhiên cảm thấy một cỗ uy hiếp đập vào mặt, trực tiếp làm bản thân thở dốc, hô hấp không thông thuận.

Thân thể Vũ kịch liệt run run, thế nhưng không kiềm chế nổi quỳ xuống đất, "Vâng!" Từ kẽ răng phun ra một chữ.

Đình Đang ngâm Tiểu Xích như trước, nhìn vũ, lại ngửa đầu nhìn Dạ Khê mặt không biểu cảm. Mà Lục Lâm trực tiếp bị kinh sợ.

Vũ suy yếu đứng lên, con người đằng đằng sát khí đảo qua Trác Vinh, bước đến một chỗ, si ngốc nhìn địa phương chờ đợi đã lâu, nhắm mắt lại, nắm tay chặt chẽ cũng mở ra, chỉ thấy có một cảnh liễu xanh tươi từ trong lòng bàn tay Vũ bắn ra, trực tiếp sáp nhập vào sườn núi. Cánh tay Vũ run lên, đoạn cuối của cảnh liễu cũng bay ra ngoài, vụn vụn nhập vào trong núi.

Mọi người ngốc nhiên nhìn một màn này, gắt gao nhìn chăm chăm lòng bàn tay Vũ, hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng cảnh liễu vừa rồi thật sự chui ra từ lòng bàn tay nàng, cơ thể một người, sao có thể phóng ra cảnh liễu dài như vậy? Nay đến cùng là cái gì vậy?

"Hừ, thật là cái yêu nghiệt!" Trác Vinh hừ lạnh một tiếng, nguy hiểm híp mắt nhìn Vũ.

Dạ Khê chau chau mày, không có chút giật mình. Lục Lâm trừng lớn mắt như hạt châu, chắc là mấy ngày nay khiếp sợ cũng đủ nhiều, hiện tại đã không có gì có thể lay động trái tim nhỏ nhỏ của hắn nữa rồi.

Rất nhanh, nghe được thanh âm ầm ầm vang lên, nguyên bản núi cao giống như bị bỏ dục, xuất hiện một đại đạo rộng lớn.

Trác Vinh sắc mặt vui vẻ, lập tức trở mặt, "Đem người bắt lại!" Ra lệnh một tiếng, mấy thanh kiếm chia nhau đặt trên cỏ Dạ Khê, Vũ cùng Lục Lâm.

Vũ bỗng nhiên không có phản ứng, Dạ Khê lại chăm chọc nhìn về phía Trác Vinh, cũng không nói chuyện.

Trác Vinh gọi tới vài người, sai bọn họ dẫn đường tiến vào, ngay thời điểm bọn họ mới bước vào đại đạo, không biết tại sao, bỗng nhiên thống khổ hết rầm lên, sau chỉ thấy những bong bóng nhỏ nổ trên mặt đất, nhưng mấy người kia trước mắt mọi người ở đây biến thành một đồng bạch cốt, chỉ trong nháy mắt công phu.

Trác Thụy Long trầm mặc đứng ở một bên, chưa từng lên tiếng, chính là ánh mắt ngẫu nhiên lại tham luyến nhìn về phía Dạ Khê.

"Hoàng thượng?" Có người hô Trác Vinh, đem Trác Vinh đang trong khiếp sợ đánh thức.

Con người âm lãnh của Trác Vinh đảo qua Dạ Khê cùng Vũ, nhìn về mặt thoải mái của hai người, mân mê dưới, vung tay lên.

Một gã hắc y nhân xuất hiện, gật đầu cung kính đối với Trác Vinh, sau đó phi thân mà đi, ý đồ vận dụng khinh công bay qua, nhưng mà, ngay tại thời điểm hắc y nhân tới khe núi, nhẹ nhàng bóng dáng giống như bị cái gì ngăn chặn, bị cản rớt xuống, thân thể va chạm trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, nháy mắt liền lại biến thành một pho tượng bạch cốt.

Trác Vinh trừng hướng Dạ Khê, "Yêu nữ!"

Dạ Khê vẫn đạm phong khinh nhìn lửa giận sôi ruột của Trác Vinh, đáy mắt xẹt qua một tia sát ý, "Ngươi cho là Lang Hoàn sơn trang, là nơi phạm phu tục tử có thể tùy tiện đi vào?" Dạ Khê lắc lắc tay áo, một chút cũng không bị lợi kiếm trước mắt ảnh hưởng, "Thứ gì đó mà ngươi muốn, ngay tại bên trong, bất quá, trong các ngươi chỉ có thể có ba người được tiến vào!"

Tầm mắt nàng đảo qua kiếm trên cổ, sau khiêu khích nhìn về phía Trác Vinh, nhìn tàn khốc trong mắt hắn, tiếp tục nói, "Người của ta, ngươi đừng mơ tưởng hạ thủ!" Trực tiếp phá hỏng ý tưởng muốn lưu con tin của Trác Vinh!

Trác Vinh cho một ánh mắt, đao kiếm uy hiếp mấy người Dạ Khê rời đi.

Dạ Khê cúi người ôm lấy Đinh Đương, từ miệng nó lòi Tiểu Xích ra, "Mấy tên hắc y nhân bên người ngươi cũng theo đến đây đi!" Dạ Khê khinh thường nói, xoay người hướng trong núi mà đi.

Vũ đi theo một bên, âm thầm làm cái động tác, ánh mắt tràn đầy từ khí đảo qua quan binh chung quanh, "Không nên chạy theo làm gì!" Vũ lạnh lùng nhìn về phía Trác Vinh, "Ngươi vẫn nên cho mấy tên kiêu ngạo kia lui đi, Lang Hoàn sơn trang còn không để bọn chúng trong mắt đâu!" Vũ đuổi kịp Dạ Khê.

Trác Vinh mân miệng, cấp Lí tướng quân một ám chỉ, sau quay đầu nhìn về phía Trác Thụy Long, "Ngươi cũng theo trầm đi!" Trác Thụy Long yên lặng đáp lời.

Trác Vinh không yên bước trên đại lộ, hơn mười hắc y nhân vây quanh Trác Vinh cùng Trác Thụy Long, đoàn người theo Dạ Khê hướng bên trong mà đi. Đi qua khe núi, bước trên bạch cốt, an toàn tiến nhập vào một nơi cách biệt với bên ngoài.

Đoàn người vừa rời khỏi thông đạo, ngọn núi nguyên bản bị bỏ ra dần dần khép lại, che lấp lối vào!

"Động thủ!" Dạ Khê đột nhiên âm thầm hạ mệnh lệnh cho Vũ.

Vũ bỗng nhiên cười xán lạn, cành liễu kia vèo vèo thu về trong người Vũ, nàng xin lỗi nhìn thoáng qua Dạ Khê, quay đầu nhìn về phía Trác Vinh, vẻ mặt vẻ châm chọc, "Xem ra, đúng như lời đồn, lão tặc Trác Vinh, thân là đế vương, ngươi tự nhận là thông minh, dám cả gan làm loạn..." Nhìn hắc y nhân, Vũ cười càng thoải mái, "Năm đó mấy con chó kia mơ ước chiếm đoạt Lang Hoàn sơn trang, cũng đã định ra ngày tàn của họ Trác các ngươi!"

Dạ Khê không để ý tới người phía sau, ôm Đinh Đương hướng phía trước bước đi, trước mắt là chim hót hoa thơm, quen thuộc như vậy, không khác gì cảnh sắc nàng đã thấy ở Miêu Sơn.

"Phí Khê!" Đột nhiên, Trác Thụy Long lớn tiếng gọi nàng lại, thần sắc phức tạp, "Ta cùng nhị ca, ngươi cuối cùng thích người nào?" Trác Thụy Long nhìn chằm chằm vào bóng lưng Dạ Khê, "Nhị ca có thể vì ngươi dâng ra tính mạng, ta cũng có thể!" Trác Thụy Long kiên định nói.

Dạ Khê không có quay đầu, chỉ là một lần lại một lần vuốt ve Đinh Đương, "Thích chịu chết, tùy ngươi!" Dạ Khê lãnh huyết nói.

"Súc sinh!" Trác Vinh phẫn nộ tát thật mạnh lên mặt Trác Thụy Long.

Trác Thụy Long thâm đạm nhìn về phía Trác Vinh, "Phụ hoàng, ngươi chưa từng chân chính để ý qua ta? Trong mấy hoàng tử, người ngươi thật sự thích chỉ có nhị ca! Còn chúng ta là cái gì đây? Chỉ là một quân cờ trong tay ngươi mà thôi!" Trác Thụy Long khàn giọng gào thét, "Không phải chỉ là chết sao? Chết cùng nhau như vậy chẳng phải thích hợp hơn sao? Đến hoàng tuyền, mọi người có thể cùng nhau làm bạn!" Trác Thụy Long cố chấp cười điên dại.

"Ngươi định làm cái gì?" Trác Vinh trợn trừng nhìn đứa con trước mắt, không thể hiểu nổi nó, "Nghiệt tử, ngươi cuối cùng định làm cái gì?" Trác Vinh nắm chặt lấy cổ áo Trác Thụy Long.

Trác Thụy Long cười cười, tự giễu nhìn Trác Vinh, "Phụ hoàng, ngài đã không thích mấy hoàng tử bọn con, con liền giúp ngài một phen, đưa bọn họ cùng nhau đi gặp tổ tông! Lúc này, sợ là đã lên đường rồi!" Trác Thụy Long nhún mày, thật vừa lòng với biểu cảm lúc này của Trác Vinh.

"Súc sinh! Ngươi, ngươi thế nhưng ——" Trác Vinh lửa giận công tâm, không chống đỡ nổi phun ra một búng máu.

Vũ nhìn đôi phụ tử trước mắt trở mặt thành thù, lạnh nhạt quan sát hết thấy diễn biến, bỗng nhiên trong tay bay vút ra vài miếng lá liễu, khí thế xuất thần lướt qua cổ hắc y nhân, một chút cơ hội phản kháng cũng không có, thực tế cũng không có năng lực phản kháng! Loại người này ở trước mặt Vũ giống như con giun con kiến, căn bản bị nàng xem nhẹ!

Vũ cũng không tin lời nói của bên phiến diện (mệnh chả hiểu câu này nên dịch đại =.,=), Lang Hoàn son trang, đối với con người mà nói giống như tường đồng vách sắt, bọn họ ngay cả tư cách tiến vào cũng không có!

Trác Thụy Long điên cuồng mà cố chấp, không để ý tới thịnh nộ của Trác Vinh, mà là nhìn về phía Dạ Khê, "Nếu là lúc trước, không có hồi hôn, có phải tình hình sẽ khác hay không?" Trác Thụy Long tự nói, "Người vì sao muốn cự tuyệt? Vị trí chính phi, ta giữ lại cho người, luôn luôn là như thế!"

"Yêu nữ này có cái gì tốt, thế nhưng khiến người bị mê hoặc bán đứng quốc gia! Súc sinh!" Trác Vinh một cái tát lên mặt Trác Thụy Long, đầu tay rất nhanh hiện ra, Trác Vinh cứ nghĩ một cái tát này đem con đánh tỉnh, nhưng là, đã quá chậm.

"Bán đứng?" Trác Thụy Long dùng sức hất tay Trác Vinh ra, không để ý tới xác hắc y nhân chung quanh, "Người bán đứng là người! Người không nghe theo di chỉ của Tiên hoàng, là người vi phạm ý chỉ hoàng tổ phụ! Cho tới nay, đều là người! Là người mưu toan thay đổi, là người!" Trác Thụy Long hô.

"Đủ rồi!" Vũ động động lỗ tai, "Ta không rảnh rồi cùng các người lãng phí thời gian!" Vũ cười.

"Không cần người động thù!" Trác Thụy Long xuất kiếm, đâm thẳng vào tim Trác Vinh, "Phụ hoàng, ta đưa người đi gặp đứa con bảo bối của người! Người không cần lo lắng!"

"Người —— điên —— !" Trác Vinh mấp máy cánh môi, không cam lòng té trên mặt đất.

Trác Thụy Long đột nhiên bỏ lại kiếm, sụp xuống ngồi sững trên đất, ánh mắt buồn bã nhìn Dạ Khê.

Vũ không hề để ý tới Trác Thụy Long, xoay người đi đến bên cạnh Dạ Khê, cùng Dạ Khê nhìn cảnh sắc trước mắt, "Son trang đã bị phá hỏng rồi!" Vũ thờ dãi nói, "Nơi này chính là một góc còn lại." Vũ tay áo phát phát, nguyên bản cây cối xanh um tươi tốt run nhè nhẹ, sau liền tan thành bọt nước, tiên cảnh nháy mắt hóa thành đồng tro tàn.

Vũ quỳ trên mặt đất, hướng tới tàn ảnh khấu đầu ba cái.

Ngay lúc này, Tiểu Xích đột nhiên từ trong tay Dạ Khê lượn lách, bật ra ngoài, đồng thời, có cái gì đó cũng rớt xuống, Tiểu Xích chạm một cái, thứ đó bỗng chốc bay đến trước mặt Vũ và Dạ Khê.

Tiểu Xích nhảy trên cái hòm, "Tỷ tỷ, nơi này, ở trong này!" Đột nhiên, Tiểu Xích nói.

"Hắc hắc, ở trong này, ở trong này!" Đúng lúc này, một thanh âm cực không xuôi tai truyền đến, mà sau chỉ thấy đầu Phí Hi từ phía dưới chui ra ngoài, Phí Hi vịn vịn một phen, nửa thân mình lộ ra bên ngoài.

Khuôn mặt kia đột nhiên thay đổi, không ngờ lại biến thành lão nhân đầy nếp nhăn, chẳng qua đôi đồng tử kia lại biến thành đồng tử dã thú!

"Rốt cuộc cũng hiện ra nguyên hình !" Vũ đem Dạ Khê che ở phía sau, nhìn yêu quái trước mắt, "Không ngờ cũng có thể ẩn khí như vậy!" Vũ vung tay một cái, một cảnh liễu thật dài từ lòng bàn tay chui ra.

"Hắc hắc, hắc hắc!" Tiếng cười chói tai khó nghe, trông mặt kia nhìn chăm chăm Dạ Khê, ngón tay lại ý đồ lấy đi hòm trên đất.

Tiểu Xích thủ hộ, há có thể để đối phương đoạt đi, Tiểu Xích đột nhiên biến thành bánh bột ngô, bao vây lấy hòm nhảy đến trước mặt Dạ Khê, khiến tay quái vật kia rơi vào khoảng không.

"Khanh khách!" Quái vật Phí Hi không vì thất thủ mà sinh khí, chỉ thét chói tai, cái đầu lắc lư trái phải, đang đưa, đột nhiên có một luồng sương khói màu đỏ tỏa ra từ đỉnh đầu Phí Hi, thân thể Phí Hi liền giống như bị kim đâm vào bong bóng, nháy mắt xụi lơ ngã xuống, trở thành nửa cái túi da không hơn không kém.

Sương khói màu đỏ xoay quanh trong không trung, tạo thành các loại hình thù khủng bố đe dọa Dạ Khê, nhưng mà nàng cùng Vũ chỉ mắt lạnh nhìn, ngay cả Lục Lâm cũng không cảm thấy sợ hãi.

Dạ Khê theo bản năng vươn tay phải, đoạn chương đối diện sương khói màu đỏ kia, nguyên bản đoàn sương mù đang hùng hổ đột nhiên gặp phải kinh hách rụt trở về, trực tiếp trốn đi không thấy bóng dáng.

Dạ Khê xoay đoạn chương lại nhìn, ánh mắt sâu thẳm.

Mà Vũ lại phản ứng dị thường quỳ xuống, run run nhặt hòm trên đất lên, mở ra, bên trong một luồng sương mù mờ mờ lung linh phiêu tán ra ngoài, mà mặt trong hòm, có một khối đá thủy sắc, lấp lánh nằm.

*thủy sắc: cái màu này thì mệnh chịu, ai biết bày với >00

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73

Hạ Thược Mẫn biến sắc, siết chặt tay kia, vậy mà rất nhanh, sắc mặt chợt khôi phục bình tĩnh, xoay người tiếp đón người vừa tới, "Hóa ra là Quân muội, hôm nay lại có tâm trạng tốt đi ra ngoài dạo chơi? Nghe Nhị thẩm nói, muội không phải đang chuẩn bị tu luyện sao?" Hạ Thược Mẫn nói, hơi nghiêng người, chần Dạ Khê phía sau.

Dạ Khê nhìn phản ứng của Hạ Thược Mẫn, âm thầm nhủ mày. Mà vị Quân muội muội đột nhiên xuất hiện này, ánh mắt thẳng tắp trừng Dạ Khê, chăm chọc trong mắt không thêm che giấu, nghiêm nhiên một bộ đáng lai giả bất thiện(*).

*Lai giả bất thiện: Người tới không có ý tốt.

"Nghe nói trong phủ vừa tới một kẻ ăn không uống không, ta muốn xem thử hình dạng thế nào, thì ra cũng không có gì hơn người!" Hạ Thược Quân lộ vẻ khinh bỉ, không vui nhìn Hạ Thược Mẫn ngăn ở phía trước, cúi đầu lại nhìn thấy đóa hoa thược dược trong lòng bàn tay Hạ Thược Mẫn, hừ lạnh một tiếng, "Mẫn tỷ tỷ làm người lương thiện, nhưng mà, lương thiện cũng cần phải có giới hạn, đừng bị người ta xỏ mũi dắt đi, rơi vào kết cục dẫn sói vào nhà! Người gặp chuyện không may chẳng sao, đừng liên lụy đến tỷ muội trong phủ bọn ta!" Hạ Thược Quân hừ lạnh, sau đó hung tợn trừng mắt với Dạ Khê, mang người hùng hổ rời khỏi.

Nhìn Hạ Thược Quân đi rồi, Hạ Thược Mẫn thầm thở dài một hơi, quay đầu nhìn Dạ Khê cười áy náy, "Quân muội muội bị Nhị thẩm nuông chiều, có hơi tùy hứng, không cần để ý."

Rõ ràng hai người bất hòa, lại để tâm đến mặt mũi, Dạ Khê lắc đầu, việc này vốn không liên quan gì đến nàng, nữ nhân kia, chỉ cần không chọc đến nàng là được, trừu chọc nàng, đó chính là muốn chết!

"Được rồi, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng, à, cái này cho ngươi!" Hạ Thược Mẫn đưa đóa hoa thược dược trong tay qua, "Đây là đóa hoa màu tím đầu tiên ta huyền hóa được, tặng cho ngươi!"

Dạ Khê nhận lấy, nắm trong tay, đặt dưới mũi ngửi thử, một mùi thơm mát xông vào mũi, Dạ Khê thấy trước mắt sáng ngời.

Thấy Dạ Khê thật tình yêu thích, Hạ Thược Mẫn cũng cười vui vẻ, "Lúc trước ta có phơi một ít trà lái, có cơ hội cho ngươi nếm thử." Hạ Thược Mẫn đột nhiên tiến lên, cười thần bí nói với Dạ Khê, "Giữ bí mật nha, ai cũng không biết đâu!"

Một nơi khác, Hạ lão thái gia đang viết gì đó, nhìn thấy người trước mắt, nghiêm túc hỏi, "Chuyện điều tra thế nào?"

Hạ Thịnh cung kính đáp, "Đã tra được, tuy rằng không hiểu vì sao, nhưng tỷ nữ lúc trước đi theo Khê tiểu thư, quả thực đã... Nô tài tìm được vài thứ ở biệt viện, mà bên trong... Nô tài không dám tự ý làm chủ, đã để lại vật kia không hao tổn trở lại chỗ cũ." Hạ Thịnh thuật lại sự việc.

Hạ lão thái gia nghe xong, sắc mặt càng thêm âm trầm, "Chuyện này dừng lại ở đây!" Hạ lão thái gia lệnh cho Hạ Thịnh lui ra, sau đó cầm bút lông, viết lên, "Lão bằng hữu, ngươi đây là muốn tự làm khó mình sao?" Hạ lão thái gia tự lẩm bẩm, rồi gấp lá thư lại, bỏ vào trong phong thư, đóng dấu, đặt con ấn của mình lên, lại để vào một phong thư lớn, lúc này mới sai người đến.

Hạ lão thái gia đứng trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đại phu nhân trở lại phòng nghỉ tạm, nhấp một ngụm trà, "Mẫn nhi đâu?"

"Tiểu thư đưa Khê tiểu thư đi dạo trong viện, nói là muốn giúp Khê tiểu thư quen thuộc hoàn cảnh trong phủ." Tỷ nữ hỏi bẩm.

Đại phu nhân bưng trà, đứng dậy tới trước cửa sổ nhìn, cúi đầu liền nhìn thấy hai người đứng chung một chỗ trong viện, chính là Hạ Thược Mẫn cùng Dạ Khê. Đại phu nhân giật mình tại chỗ, hai mắt tròn to nhìn cảnh tượng trong viện. Hạ Thược Mẫn đang chỉ tay vào hoa trong vườn hoa, quay sang nói với Dạ Khê cái gì đó, chẳng ngại mệt nhọc, vẻ mặt tràn đầy ý cười, thỉnh thoảng sẽ tự mình hái một đóa hoa đưa cho Dạ Khê xem.

Tỷ nữ tiến lên, nhìn hai người, hơn nửa ngày mới có phản ứng, "Tiểu thư, tiểu thư vậy mà ... nô tỷ chưa từng thấy tiểu thư nói cười vui vẻ như vậy." Tỷ nữ cảm khái nói, "Nghĩ đến tiểu thư và vị Khê tiểu thư này thật có duyên."

Đại phu nhân hoàn hồn, vẻ mặt không dám tin, "Một người làm mẹ là ta đây còn không biết nữ nhi còn có một mặt hoạt bát này." Đại phu nhân có chút tự trách nói, trong mắt chứa đầy nét cười trong sáng như ngọc của Hạ Thược Mẫn.

"A, nói chuyện lâu như vậy, nên dùng cơm tối rồi!" Hạ Thược Mẫn nhìn Dạ Khê đứng an tĩnh bên cạnh, hơi xấu hổ nói, "Ừm, thật ngượng ngùng, khiến người phiền toái!"

Dạ Khê lắc đầu, nàng chỉ có chút buồn bực. Vị nữ hài hoạt bát trước mắt là ngọc tử mà người ta hay nói? Ai còn nhắc đến nữa, Dạ Khê nàng sẽ là

người đầu tiên phản bác, hơn nửa ngày trời, cái miệng của vị đại tiểu thư này căn bản chưa từng ngừng lại!

"Đúng lúc tiểu thư và Khê tiểu thư ở đây, nô tỳ đỡ phải tìm đường. "Một tỳ nữ mỉm cười đi đến, "Lão phu nhân căn dặn, tối hôm nay vì Khê tiểu thư tẩy trần, tất cả mọi người đều sang phía lão phu nhân dùng cơm."

Hạ Thục Mẫn gật đầu, lại khôi phục dáng vẻ đoan trang thực nữ, "Chúng ta lập tức đi qua." Hạ Thục Mẫn mang Dạ Khê trở lại khuê phòng.

Dạ Khê giao đóa hoa cầm trong tay cho Hạ Thục Mẫn, Hạ Thục Mẫn thấy vậy, kinh ngạc chốc lát, ánh mắt hiện lên thất vọng.

"Người bảo quản đi, để chỗ ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị Đình Đang phá hỏng." Dạ Khê giao ra, nằng thật không hiểu nổi, tại sao nằng lại kiên trì với một người hai mặt như thế? Đây là lần thứ hai nằng hoài nghi mình rồi.

Bữa cơm này lại diễn ra thật bình tĩnh, có Hạ lão phu nhân ở đây, không ai dám làm thiếu thốn mà nháo loạn âm ỉ, ngay cả vị Nhị phu nhân đầy thuốc súng kia cũng rất an tĩnh.

Hạ lão phu nhân lau miệng, "Vài ngày nữa có người trong tộc muốn đến, Đại a đầu và Nhị a đầu đều phải thành thật đợi trong phủ, đừng lúc nào cũng nghĩ đến muốn chạy ra ngoài!" Hạ lão phu nhân trừng mắt Hạ Thục Quân bên cạnh, "Nhị nha đầu, ta mặc kệ con có không ưa thích cái gì, thu liễm lại cho ta, nếu như còn xảy ra chuyện gì, gia pháp chờ lệnh!"

Hạ Thục Quân nghe xong, sắc mặt lập tức âm trầm, cúi đầu không dám cãi Hạ lão phu nhân, khóe môi run rẩy, làm thế nào cũng không thể phát ra âm thanh.

Nhị phu nhân nhìn tình cảnh này, trong lòng oán hận Hạ lão phu nhân, trước mặt người ngoài mà lại nói tôn nữ(cháu gái) mình như vậy, "Nurong, Quân nhi mấy ngày nay rất nghe lời, cố gắng chuyên tâm tu luyện, không dám lơ là!"

"Hạ gia tại Thương Nguyệt xem như có mặt mũi, nay lại xuất hiện một ngoại lệ, ai!" Hạ lão phu nhân thở dài, nhìn Dạ Khê. Lúc dùng cơm ánh mắt Hạ lão phu nhân chưa từng rời khỏi Dạ Khê, nhìn phong thái trong lúc lơ đãng đều toát ra quý khí, không khỏi lại lần nữa nghi ngờ thân phận của nằng, nhưng chỗ Hạ lão thái gia căn bản không để lộ bất cứ cái gì.

"Nhà lão Đại cùng lão Nhị ở lại một lát, những người khác đều quay về đi." Hạ lão phu nhân nói xong, liền mang người vào phòng trong.

Dạ Khê và Hạ Thục Mẫn ra viện, lại nhìn thấy Hạ Thục Quân bị ngăn ở cửa, ánh mắt Hạ Thục Quân lạnh như băng trừng Dạ Khê, "Người không phải chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu sao, kiêu ngạo cái gì!" Dựa vào cái gì mà một nữ nhân không rõ lai lịch có thể khiến mọi người dễ dàng nhượng bộ như vậy? Tổ phụ, tổ mẫu còn chưa từng đối đãi với nằng ta như thế!

Dạ Khê lờn quan tâm, tiếp tục đi về phía trước, Hạ Thục Quân thấy Dạ Khê không có phản ứng với mình, một ngọn lửa vô danh xông thẳng lên tận óc, "Người muốn chết!" Hạ Thục Quân đang lo lắng không có cơ hội phát tiết, liền mang Dạ Khê ra khai đao. Từ trong tay Hạ Thục Quân mọc ra một cành hoa, đâm về phía Dạ Khê.

Dạ Khê đứng bất động tại chỗ, cảm nhận rõ ràng động tĩnh sau lưng.

"Quân muội muội!" Hạ Thục Mẫn nhíu mày mở miệng, "Lẽ nào muội đã quên lời tổ mẫu vừa nói? Chúng ta vừa mới bước ra, còn chưa ra khỏi cánh cửa đầu!" Sắc mặt Hạ Thục Mẫn rõ ràng không tốt, đáy mắt có tia chán ghét nổi lên. Nếu không vì ngại thân phận tỷ muội trong cùng gia tộc, sợ là Hạ Thục Mẫn sẽ không nhường nhịn như vậy.

"Người!" Hạ Thục Quân thấy Hạ Thục Mẫn uy hiếp nằng ta, cười âm lãnh, "Tốt, tốt, tốt, người vậy mà cùng ngoại nhân khi dễ ta, Hạ Thục Mẫn, chúng ta hãy chờ xem!" Hạ Thục Quân thở phì phò bỏ đi.

Hạ Thục Mẫn thở dài một hơi, "Đi thôi."

"Cha!" Đại lão gia cùng Nhị lão gia khuya mới trở về, đi thẳng đến thư phòng.

"Nghe nói hôm nay trong phủ có họ hàng xa tới?" Đại lão gia nhìn về phía Hạ lão thái gia.

"Ừ." Hạ lão thái gia không tính nhiều lời, "Mấy hôm nữa là ngày gia tộc tổ chức kiểm tra năng lực, hãy chọn ra vài người chuẩn bị cho cuộc thi. Quân nha đầu tuy có bản lĩnh hơn người, nhưng quá ham chơi, trong mấy ngày tiếp theo, lão Nhị đừng ra ngoài, quản giáo người cho tốt."

"Dạ, cha!" Nhị lão gia gật đầu đáp lời, "Nhị tử nghe nói lần này học viện Đế Đô muốn thu nhận tân sinh. Học viện Đế Đô tuyển người đều không theo định kỳ, bảy tám năm không nhận thêm tân sinh cũng có, lần này chúng ta phải nắm lấy cơ hội, đối với Hạ gia mà nói là việc tốt."

Hạ lão thái gia gật đầu, "Tất cả xem như tùy duyên đi."

Con người Nhị lão gia đảo một vòng, "Vâng, Đại ca, nghe nói có đàn được có thể..."

"Lão Nhị!" Đột nhiên Hạ lão thái gia lớn tiếng quát lên, "Lão phu từng nói với người, không cần dùng bất cứ thứ bâng môn tà đạo nào! Đó là thứ tổn thương người không lợi ích, người muốn hại chết con cháu Hạ gia phải không?"

Nhị lão gia thấy Hạ lão thái gia vô cùng tức giận, luôn miệng nhận lỗi, "Nhị tử biết sai rồi, nhị tử biết sai rồi!" Nhị lão gia cúi đầu, khom lưng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thế nhưng sâu trong đáy mắt lại mang theo một tia không cam lòng.

Hạ lão thái gia hít sâu một hơi, nhìn Đại lão gia, "Người cũng không được thả lỏng quá mức, nhớ nhắc nhở nữ nhân trong nhà. Việc tranh đấu trong triều đình, tránh được thì tránh."

"Nhị tử đã hiểu, nhất là trong mấy năm gần đây, bọn họ càng lúc càng không kiên nhẫn." Đại lão gia bắt đầu nói, "Nhị tử dự định qua vài ngày nữa sẽ từ quan, muốn hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã vô tranh."

"Như vậy cũng tốt, tránh đi đầu sóng ngọn gió. Thông báo trước cho lão Mộc đi." Hạ lão thái gia dặn dò, sau đó trừng mắt qua Nhị lão gia, "Lão Nhị, lão phu cảnh cáo ngươi, không nên qua lại quá gần gũi cùng thành chủ, ngươi không phải là đối thủ của hắn! Còn có, nói cho thê tử của ngươi biết, chớ vọng tưởng giấc mộng treo cao nữa!" Hạ lão thái gia thấy Nhị lão gia không hề nghe lọt tai lời mình dặn dò, cực kỳ tức giận, "Thôi coi như xong, đều về phòng nghỉ ngơi cả đi." Hạ lão thái gia cũng lười nói thêm gì nữa.

Đại lão gia, Nhị lão gia ra ngoài thư phòng, liếc nhìn nhau. "Cha sẽ không hại đệ, có một số việc, cha phải lo nghĩ nhiều hơn chúng ta, suy tính cũng chu toàn hơn." Đại lão gia nhìn Nhị lão gia, nghiêm túc nói.

"Cha luôn lưỡng lự lo trước lo sau, sợ đông sợ tây, cứ như thế này thì làm sao thành việc lớn?" Nhị lão gia phát tay áo rồi đi, đạo bất đồng bất tương vi mưu(**).

**Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng không thể làm việc cùng nhau.

Đại lão gia thở dài, chưa đụng vào tường chưa quay đầu, sớm muộn gì cũng bị thua thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

"Phu nhân, lão gia đã trở lại!" Tỳ nữ vừa nói xong, đại lão gia liền vào phòng.

"Lão gia!" Đại phu nhân mỉm cười tiến lên, âm thầm thu hết thần sắc đại lão gia vào trong mắt, thuận thực thay xiêm y cho hắn, "Sự tình đã làm thỏa đáng rồi sao? Không cần phải đi lần nữa chứ?"

"Làm cũng tạm ổn rồi." Đại lão gia ngồi vào ghế tựa, tiếp nhận ly trà trong tay đại phu nhân, "Nghe nói vị bà con xa kia khiến nương sinh khí hả?"

Đại phu nhân thấy trượng phu không muốn tiếp tục đề tài kia, cũng không truy vấn nữa, "Vị cô nương kia, có lẽ không có thói quen giao thiệp với người khác, không có những hành động khiến người ta muốn làm quen, một ít lễ nghi quy củ trong gia tộc cũng không biết, tuy rằng cả người nhìn thanh lãnh, nhưng nhìn kỹ, cũng là một đứa trẻ tốt." Đại phu nhân nhận lấy điểm tâm tỳ nữ đưa qua, âm thầm ý bảo người lui ra, đợi đến thời điểm trong phòng chỉ còn lại hai người, đại phu nhân mới vui mừng mở miệng, "Mẫn nhi cùng vị cô nương này rất hợp nhau, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Mẫn nhi cười thoải mái, nhìn thấy nàng nói nhiều như vậy."

Đại lão gia vừa nghe, đáy mắt xẹt qua một tia ám quang, sau gật gật đầu, "Mẫn nhi lúc trước tính tình rất trầm, có thể thay đổi một chút cũng tốt."

Đại phu nhân vừa nghe, lo lắng liền dễ xuống, đại lão gia đây là không phản đối Hạ Thục Mẫn lui tới cùng Dạ Khê, này thật khiến nàng an tâm, "Lão gia mệt mỏi vài ngày rồi, mau nghỉ ngơi chút đi."

Đại lão gia nhéo nhéo mi tâm, thở dài, "Sắp tới nhị đệ muội lại ra yêu sách gì sao?"

Đại phu nhân dừng một chút, suy nghĩ cấp tốc chuyển động, "Cha đã nói cái gì sao?" Đại lão gia tính tình lạnh nhạt, sẽ không dễ dàng đề cập đến sự tình nữ nhân hậu viện, nếu đã mở miệng, nhất định có gì đó bất thường.

"Đã nhiều ngày dạy Mẫn nhi tu tập chăm chỉ, còn mấy ngày nữa là người trong tộc sẽ tới, không cần cùng nha đầu Quân nhi kia hồ nháo, hoang phí thời gian học tập!" Đại lão gia cũng không tiếp tục cùng đại phu nhân nói chuyện, đứng dậy lên giường.

Đại phu nhân đi đến trước bàn trang điểm, tự mình tẩy trang, xuyên thấu qua gương nhìn đại lão gia trên giường, mày nhíu nhẹ.

Ở một nơi khác, nhị lão gia trong lòng ghen uất, bước vào viện dành cho chi thứ hai cũng không tiến vào nhà giữa, ngược lại trực tiếp vào phòng ở thiếp thị.

Nhị phu nhân đang vô cùng cao hứng cùng đội nhị lão gia trở về, nhưng vừa nghe được tin tức tỷ nữ vừa mới tìm hiểu nói nhị lão gia vào phòng Lục di nương, hận không thể đem răng nanh cắn một ngụm, "Hào, hảo! Khá lắm, đồ tiểu chân* không biết xấu hổ!" Nhị phu nhân cảm lược hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, trong gương phản chiếu ra nét mặt dữ tợn.

*tiểu chân: từ ngữ dùng để nhục mạ người phụ nữ thời xưa.

"Lúc lão gia vào cửa sắc mặt như thế nào?" Nhị phu nhân suy nghĩ vừa chuyển, thu liễm cảm xúc, chậm rãi vững vàng ổn định tâm trạng, hỏi tỷ nữ bên cạnh.

"Lúc lão gia vào cửa sắc mặt không tốt, nô tì nghe gã sai vặt bên cạnh lão gia nói, lão thái gia giống như lại đánh nhị lão gia ——" tỷ nữ cẩn thận đáp lời.

Nhị phu nhân khoát tay, "Đều nghỉ ngơi đi, không cần để lại người." Nhị phu nhân cắn răng, nàng có thể tưởng tượng được, nhất định là vì sự tình của Hạ Thục Quân, nhị phu nhân thở dài, tính tình nữ nhi mình thật sự quá kiêu căng, đều là bị chính mình làm hư!

Ngày thứ hai, nhị lão gia thần thanh khí爽 tỉnh dậy, nhìn tiểu mỹ nhân giúp bản thân cởi áo, nhìn dáng người mạn diệu câu nhân*, lửa nóng trong lòng lại bốc lên, "Tiểu yêu tinh!" Nhị lão gia đưa tay sờ soạng nơi mềm mại trước ngực nữ tử một phen.

*mạn diệu câu nhân: đại khái là lung linh quyến rũ lòng người >0

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

"Làm sao vậy? Nhìn cái gì nhập thần như thế?" Ở lầu hai trà lâu, có hai nam tử ngồi đối diện nhau, một người trong đó tò mò nhìn theo ánh mắt của nam tử kia, chỉ thấy đều là đầu người, không phát hiện cái gì đặc biệt.

Nam tử phục hồi tinh thần lại, nhìn bạn tốt, chỉ nhún nhún vai, "Nhìn thấy một Miêu nhi thú vị thôi!" Nam tử như có như không ám chỉ, tầm mắt sau đó không tự chủ nhìn về phía đám người, trong đầu thoáng hiện lên một bên sườn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khóe môi vẽ lên độ cong nhân nhạ.

"Miêu nhi?" Đối phương khó hiểu, đi ra ngoài hơn nửa ngày còn không thấy con mèo nào.

Dạ Khê đi trên đường, xách theo cái túi nặng trĩu. Đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn, nàng cũng không thể kéo cái túi này đi khắp nơi, vừa bất tiện vừa không an toàn, Dạ Khê quay đầu nhìn Hạ Thục Mẫn, "Tiền tệ ở nơi này lưu hành như thế nào vậy? Có nơi đại loại như tiền trang không?"

Hạ Thục Mẫn chần chờ một lát, hiển nhiên không hiểu biết rõ ràng, nha hoàn bên cạnh lại mở miệng nói, "Nơi này có ngân hiệu, có thể đổi thành thẻ bạc."

Ngân hiệu? Thẻ bạc? Dạ Khê trước mắt sáng ngời, nàng cần chính là cái này! Rồi để tỷ nữ dẫn đường.

"Nô tỳ từng nghe mọi người bàn luận qua, ngân hiệu Hối Thông này tương đối có danh tiếng, hơn nữa danh tiếng là tốt nhất." Nha hoàn nói với Dạ Khê, sau ngoan ngoãn lui bên cạnh Hạ Thục Mẫn.

Dạ Khê không chút chần chờ, đi thẳng vào, bên trong rất vắng vẻ, ngoài mấy gã sai vặt còn có một chương quỹ đang gây bàn tính. Đối phương thấy có khách đến, lập tức cung kính tiến lên, nhân thân xoay tròn đánh giá người vừa tới, "Các vị tiểu thư cần giúp gì?"

"Ngân hiệu Hối Thông, có thể đổi tiền ở bất cứ nơi nào sao?" Dạ Khê dò hỏi, âm thầm đánh giá, bên trong quây có từng ô vuông nhỏ, bên trong bày la liệt các sổ sách, lại gần một chút, liền cảm nhận được luồng hơi thở đặc biệt phát ra, quan sát kỹ càng, thậm chí có thể thấy một tầng tia sáng nhân nhạ xung quanh.

"Tiểu thư yên tâm, ngân hiệu Hối Thông của chúng ta tại yêu giới nói thứ hai sẽ không ai dám nói thứ nhất, uy tín tuyệt đối bảo đảm, hơn nữa khắp nơi đều có các cửa hàng..." Gã sai vặt lập tức giải thích, "Thẻ bạc có thể đổi được ở tất cả các ngân hiệu của Hối Thông."

Dạ Khê quay đầu nhìn thoáng qua Hạ Thục Mẫn, sắc mặt đã không còn mờ mịt như trước, chỉ âm thầm gật đầu với Dạ Khê.

"Giúp ta đổi!" Dạ Khê đẩy túi ra.

Mà gã sai vặt không nhận lấy, chỉ cung kính đứng một bên, "Tiểu thư có vật gì có thể chứng minh thân phận không? Xuất ra tín vật, sau này đổi lại làm vật đổi chứng!"

Dạ Khê nhíu mày, tín vật? Toàn thân nàng ngoại trừ chiếc vòng trên tay, không còn vật gì đáng giá khác, Dạ Khê giơ lên một cánh tay, "Thứ này, có thể chứ?" Nàng lắc cái vòng.

Gã sai vật gạt đầu, "Mời tiểu thư theo tiểu nhân qua bên này!" Gã sai vật ngăn cản Hạ Thước Mẫn, "Chúng ta cần lưu lại vật đối chứng, xin vị tiểu thư này kiên trì đợi một lát nữa."

Hạ Thước Mẫn gạt đầu, "Dạ Khê, ta chờ người ở bên ngoài."

Dạ Khê gạt đầu, theo gã sai vật vào trong, đi qua cánh cửa, bước vào một gian phòng khác, "Xin tiểu thư chờ trong chốc lát." Gã sai vật nói mấy câu cùng người trong phòng, sau đó hướng dẫn Dạ Khê đặt cánh tay lên bàn, người bên trong quan sát vòng tay của Dạ Khê một hồi, rồi cầm bút bắt đầu vẽ. Vẽ xong lại ấn một con dấu lên, một đạo ánh sáng thoáng hiện, bức tranh lập tức liền biến mất ngay sau đó.

Gã sai vật dẫn Dạ Khê ra ngoài, rồi lấy thứ giống như chi phiếu trên quầy đưa cho Dạ Khê, "Đây là thẻ bạc của tiểu thư, vừa đúng một vạn kim tệ ở trong."

Dạ Khê nhận lấy, cảm giác lạnh lẽo truyền vào đầu ngón tay, không hiểu được chế từ cái gì, thoạt nhìn hình dạng rất rắn chắc. Dạ Khê gạt đầu, để vào tay áo.

Gã sai vật nhìn động tác của Dạ Khê, trên mặt hiện lên thần sắc quái dị, hơn nửa ngày vẫn chưa có phản ứng. Lúc này, một người lại đây, xoay chuyển cổ tay, sau đó thấy thẻ bạc đã nằm gọn trong tay đối phương, đưa cho gã sai vật.

Dạ Khê nháy nháy mắt, xoay người rời khỏi. Ra cửa, Dạ Khê quay đầu liếc nhìn phía sau, rồi nhìn sang Hạ Thước Mẫn, "Mọi người thường để thẻ bạc tại nơi nào? Làm sao cất giữ?"

Hạ Thước Mẫn đã không còn có phản ứng gì đặc biệt, có thể đã thích nghi với một số vấn đề kì quái từ Dạ Khê, kiên trì giải thích, "Dương nhiên là tùy thân không gian." Còn sợ Dạ Khê không biết tùy thân không gian là vật gì, nhanh chóng giải thích, "Tu luyện tới một đẳng cấp nhất định, có thể có được không gian, kích thước không gian lớn hay bé phụ thuộc vào năng lực bản thân."

Tùy thân không gian? Nàng lần đầu tiên nghe nói có loại vật này, Dạ Khê nhíu mày, rốt cuộc là cái thứ gì? Hình dạng vuông hay tròn?

"Ừ, cũng đã trưa, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, thức ăn của Tú Nhã cư là nơi nổi danh nhất thành Thương Nguyệt, đi thôi!" Hạ Thước Mẫn dẫn đường Dạ Khê hướng về phía trước đi, có điều dọc đường tiện thể vơ vét không ít đồ ăn vật xung quanh.

Tú Nhã cư, cũng không giống như một đại tửu lâu tráng lệ hào nhoáng, trái lại chỉ là một tiệm ăn nhỏ, nhưng chỗ ngồi bên trong đã chật kín người.

"Không sao, chỗ này cha ta đã có một phòng." Hạ Thước Mẫn vừa vào cửa, ngay lập tức có tiểu nhị nhiệt tình chào đón, "Hạ tiểu thư tới rồi, thỉnh hai vị đi bên này!" Trực tiếp đưa hai người vào phòng trên lầu, tiễn biệt mọi âm thanh âm ỉ huyền ảo, vừa vào phòng lập tức an tĩnh không ít.

"Các món ăn chiêu bài của các người đều dọn lên hết cả đi!" Hạ Thước Mẫn cười nhạt quay qua nói với tiểu nhị, chờ tiểu nhị vừa đi, Hạ Thước Mẫn mới thở phào một cái, "Ta thường theo nương đến đây, đây là lần đầu tiên tự mình đi." Hạ Thước Mẫn ngượng ngùng nói, "Thật ra ta rất muốn tới chỗ này ăn một lần, qua mấy ngày nữa, người trong tộc đến đưa tin, hai tháng kế tiếp sẽ không được vui chơi gì nữa." Hạ Thước Mẫn le lưỡi nhìn Dạ Khê, "Ta vì vậy mới dùng người mượn cớ, ra ngoài hít thở không khí!"

Dạ Khê bình tĩnh thưởng thức trà, làm người nghe miễn phí.

"Tùy thân không gian, người cũng có sao?" Dạ Khê hỏi Hạ Thước Mẫn, nàng đối với vật này tương đối thấy hứng thú.

"Ừ." Hạ Thước Mẫn xấu hổ cúi đầu, có chút không biết làm sao. "Không lớn, tối đa chỉ có thể đặt một ly trà!" Nói xong, Hạ Thước Mẫn cẩn thận nhìn Dạ Khê, gương mặt thoáng cái đỏ bừng, vội vã cúi đầu, tay dùng sức nắm chặt chiếc khăn.

"Tiểu thư người quá khiêm nhường mà!" Nha hoàn thiếp thân của Hạ Thước Mẫn, Chúc Nhi bắt mẫn bữu môi, "Phải biết rằng, nhiều thiên kim tiểu thư được thừa nhận là thiên tài cao thủ, nhưng ngay cả tùy thân không gian cũng không có! Tiểu thư vốn đã sớm tu luyện được, nhưng vẫn im lặng không nói cho bất cứ kẻ nào. Nếu để Nhị tiểu thư biết, nàng nhất định sẽ không dám khi dễ tiểu thư như vậy nữa!"

"Chúc Nhi!" Hạ Thước Mẫn tức giận trách mắng Chúc Nhi, hung hăng trừng nàng.

Chúc Nhi vội vã ngậm miệng, chỉ là trong mắt có chút không phục, im lặng cúi đầu. Tuy rằng Chúc Nhi là một nha đầu lạnh mồm lạnh miệng, thế nhưng lại có lòng hộ chủ, chân thành khó tìm. Cũng không biết tiếp tục duy trì đến bao lâu, nghĩ tới đây, thần sắc Dạ Khê tối sầm, đáy mắt xẹt qua đạo lệ quang.

Sau một lát, tiểu nhị đã mang thức ăn tràn đầy hương thơm lên, "Hạ tiểu thư, đây là điểm tâm chương quý sai tiểu nhân mang lên, vừa mới được chế tác." Nói xong liền rời đi.

"Ném thử xem, ở nơi khác không thể nào làm ra được mùi vị thế này đâu." Hạ Thước Mẫn nói, "Đợi lát nữa ăn xong, chúng ta đi Nguyên Hồ, nơi đó có rất nhiều trò thú vị." Trong mắt Hạ Thước Mẫn phát ra ánh sáng chói mắt.

Nhìn vẻ mặt này của Hạ Thước Mẫn, Dạ Khê biết, mình thực sự đã thành bia đỡ đạn của người nào đó rồi! Ý nghĩ xoay chuyển, Dạ Khê trầm mặt. Dựa theo cơ hội lần này, có khả năng gạt hái được kết quả ngoài sức tưởng tượng.

Nhìn mỹ thực trên bàn, Dạ Khê vừa ăn cơm, vừa suy tư đến một chuyện khác, đáy mặt hiện lên nụ cười thú vị. Nếu Đinh Đang nhìn thấy những mỹ thực này, nhất định sẽ hối hận vì không được đi theo, khước môi Dạ Khê nâng lên, vì Đinh Đang đáng tiếc.

Trên bàn com, Dạ Khê vẫn trầm mặt như trước, Hạ Thước Mẫn cũng thao thao bất tuyệt không ngừng, cho đến lúc ăn no, vẫn không có dự định cảm miệng.

Chước Nhi cũng sớm đã thấy nhưng không thể trách, tiểu thư nhà nàng vừa thấy tiểu thư Dạ Khê, liền sẽ biến thành một bộ dạng khác, đơn giản như là hai người hoàn toàn khác nhau. Thế nhưng mỗi lần Chước Nhi nhìn Dạ Khê, đều có cảm giác sợ hãi khủng hoảng. Lẽn đạm tản ra từ trong xương, nhát là đôi mắt kia, rõ ràng bình tĩnh như không có gì bên trong đó, vậy mà chỉ cần nhìn lại lần nữa, sẽ giống như bị cảm giác rét lạnh đáng sợ kia nhấn chìm. Chước Nhi len lén liếc nhìn Dạ Khê, nhưng lại rất nhanh dời mắt, thân thể khẽ run, nàng rất không rõ, vì sao tiểu thư nhà nàng một chút đều không có cảm giác? Rõ ràng rất mãnh liệt mà.

Ra khỏi Tú Nhấ cư, Hạ Thước Mẫn liền dẫn Dạ Khê đến Nguyên Hồ. Nguyên Hồ, nói đến vẫn có chút giống với Tây Hồ, hồ nước thanh thanh gọn sóng lẫn lẫn, trong suốt đến mức có thể nhìn thấy các loài cá bên trong, bên hồ có nhiều người chuyện trò kết bạn, cả nam lẫn nữ.

"Nhìn kia, Dạ Khê, mau nhìn!" Hạ Thước Mẫn chỉ tay giữa không trung, kích động gọi, "Chỗ đó, chỗ đó! Thật đẹp!" Chỉ thấy giữa không trung tình cờ hiện lên dải cầu vồng bảy sắc rực rỡ.

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn lên, cầu vồng xuất hiện trên Nguyên Hồ, kéo dài qua nửa bầu trời, sắc màu phản chiếu lấp lánh, ngay cả hồ nước đều biến thành bảy sắc. Âm thanh sợ hãi than cùng hưng phấn xung quanh không ngừng truyền vào tai Dạ Khê.

"Nhanh cầu nguyện đi!" Hạ Thước Mẫn thúc giục Dạ Khê, sau đó hai tay tạo thành chữ thập, thành tín nhắm hai mắt. Cùng lúc đó, bên hồ, phàm là người nhìn thấy cầu vồng, đều làm động tác giống như vậy, xung quanh thoáng chốc yên tĩnh. Mà phản ứng của Dạ Khê lại trở thành một người biệt lập với tất cả.

Dạ Khê đạm mạc nhìn, nghiêng đầu nhìn sang, đúng lúc thấy được bên kia có một nam tử mặc áo trắng, cũng đang nhìn Dạ Khê. Hắn không hề cầu nguyện như mọi người, ngao ngễ đứng thẳng, chỉ lạnh mặt đảo mắt qua Dạ Khê, đáy lòng thoáng qua tia khác thường.

"Ai nha, rất đáng tiếc!" Chờ Hạ Thước Mẫn mở mắt, nhìn thấy dáng vẻ của Dạ Khê, tiếc hận lắc đầu, "Cầu vồng xuất hiện, ý nguyện hoàn thành. Tương truyền, ở Nguyên Hồ mà nhìn thấy cầu vồng, nếu như lập tức cầu nguyện, mong muốn của người đó chắc chắn sẽ được thực hiện."

"Ta không tin cái này!" Dạ Khê xoay người đi ra.

"Việc này đừng tùy tiện nói năng lung tung!" Hạ Thước Mẫn vội vàng tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc nói với Dạ Khê.

Thần sắc Dạ Khê châm chọc, nguyện vọng? Đó là tự mình nắm trong tay! Nàng không tin trên thế giới này có bữa cơm nào miễn phí cả.

"Vị cô nương này có thể xem một quẻ không?" Dạ Khê đang định bước đi, một nam tử vừa lướt qua bỗng nhiên xoay người, gấp giọng hỏi Dạ Khê

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn, liền thấy một vị lão đạo râu bạc phong tiên đạo cốt chặn đường đi của mình, đôi mắt khôn khéo kia còn nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên mặt hắn thoáng hiện lên một tia mê mang cùng khiếp sợ.

Dạ Khê xoay người định đi, căn bản là không muốn quan tâm đến suy nghĩ của người này, nhưng đối phương há có thể dễ lừa mắt nàng, lại chặn ngang một lần nữa.

"Tiểu thư, ta muốn bói quẻ, chỉ vì người hữu duyên!" Lão đạo vuốt chòm râu bạc của hắn, nhân nhạ nói, tầm mắt lại có ý liếc qua tay phải Dạ Khê. Nhưng từ khi đến Yêu giới, Dạ Khê đều cẩn thận mang bao tay.

Hạ Thước Mẫn âm thầm đánh giá lão giả trước mắt, rồi lén lút kéo kéo vạt áo Dạ Khê, tựa hồ muốn nói cái gì.

Vài người xúm lại bên đường, bị người nhìn như con khỉ trong sở thú, Dạ Khê không vui nhú nhú mày, "Thích thì cứ bói một mình đi!" Nói xong, một tay túm Hạ Thước Mẫn, cấp tốc biến mất ở trong đám người.

Lão đạo râu bạc phải mắt một lúc mới tiêu hóa được ý tứ của Dạ Khê, dựng râu trừng mắt, thiếu chút là nhảy lên ngay giữa đường —— lão nhân ta lần đầu tiên muốn bói toán miễn phí, vậy mà còn có người không vừa ý cơ đấy? Bao nhiêu người cầu hắn, hắn cũng không quan tâm! Lão đạo râu bạc thờ phỉ phỉ hí hí mắt, không mượn lão nhân ta bói toán? Ta càng muốn! Lỗ mũi thờ phỉ phỉ như trâu, tính toán hết thảy, xoay người liền biết mất theo hướng Dạ Khê ly khai.

"Nha, ta nhớ ra rồi!" Hạ Thước Mẫn đột nhiên dừng lại, trừng mắt Dạ Khê, trên mặt không nén được hưng phấn, "Lão đạo lúc nãy, hắn là ——" Hạ Thước Mẫn còn chưa nói xong, chợt cảm thấy một trận gió thổi qua, đột nhiên phát hiện lão đạo râu bạc lúc nãy lại chặn đường đi của hai người.

Dạ Khê hai tay vòng trước ngực, tựa tiểu phi tiểu đánh giá lão nhân trước mắt, nhìn trên mặt lão nhân biểu lộ ra phong cách của một lão ngoan đồng, hơi hơi nhếch khóe môi.

"Tiểu nha đầu, dám để cho lão nhân ta đuổi theo, ngươi là người thứ nhất đó!" Lão đạo râu bạc nhú lông mày hoa râm, nổi giận đùng đùng nói, "Cho dù thế nào ta cũng phải xem quẻ cho ngươi!" Nói xong, chỉ thấy cánh tay hần vung lên, một bát quái trận hiện ra ngay dưới lòng bàn chân Dạ Khê, bao lấy nàng và lão nhân ở bên trong, mà Hạ Thuộc Mẫn cùng Chúc Nhi cũng không thấy bóng dáng.

"Hắc hắc, chạy không được đâu nha!" Lão đạo râu bạc cười gian trá, trong nháy mắt, giữa hai người liền xuất hiện một cái bàn. Lão đạo râu bạc đi lên phía trước, phất tay áo ngồi xuống, khiêu khích nhìn về phía Dạ Khê.

Dạ Khê nhìn quanh bốn phía, chung quanh một mảnh mờ mịt, trước cũng chỉ có mấy cái bóng mờ hồ hồ như cây cối, cuối cùng lại không nhìn rõ được gì, đi lên phía trước không khách khí ngồi xuống, hai tay vòng trước ngực, bình tĩnh nhìn lão nhân trước mắt, thấy thần sắc trên mặt lão nhân thật giống như hần là kẻ thắng trong trận chiến giữa hai đứa con nít, điều này làm cho Dạ Khê dở khóc dở cười, Yêu giới này không ngờ cũng có lão ngoan đồng cơ đấy.

"Ngươi mấy tuổi?" Không chờ lão đạo râu bạc mở miệng, Dạ Khê liền hỏi. Lại không chờ hần trả lời, Dạ Khê tiếp tục nói, "Chỉ có cái da mặt dày như kia mới có thể hợp với ngươi!"

Lão đạo râu bạc hét lớn một tiếng, "Xú nha đầu không biết tốt xấu!" Sau đó cảnh sắc chung quanh liền biến đổi, sương mù dày đặc tán đi, lại xuất hiện gần trăm đầu dã thú nhìn Dạ Khê như hổ rình mồi.

Nàng vẫn không để ý tới, chỉ chăm chú nhìn người trước mắt, đối với uy hiếp của mãnh thú giống như không liên quan, bàn tay còn vuốt vuốt sợi tóc mai.

Lão đạo râu bạc nhìn phản ứng của Dạ Khê, không ngờ cảm thấy hưng trí, đáy mắt thoáng qua một chút gian trá, ngón tay búng một phát, mãnh thú liền há mồm to như cái chậu máu, đều hướng về Dạ Khê mà gầm rú, giống như ngay sau đó sẽ phóng lên mà nuốt chửng nàng.

Dạ Khê ngồi ở ghế tựa, nhàm chán ngáp một cái, "Ngươi mấy tuổi?" Còn chơi trò con nít nữa đấy! Dạ Khê trợn trừng mắt.

"Hừ!" Lão đạo râu bạc cánh tay đảo qua, mãnh thú chung quanh biến mất không thấy, chỉ còn lại cảnh ruộng vườn xinh đẹp tuyệt trần, "Mở bàn tay phải của ngươi ra!" Lão đạo râu bạc chỉ vào Dạ Khê nói.

"Có lợi ích gì?" Dạ Khê nhú mày, "Ngươi là loại người gì? Nhìn tuổi đời này, xem ra trên người ngươi đồ đáng giá hần là không thiếu đi." Dạ Khê nhìn hần, gọi lên một tia cười, nhưng là này tươi cười ý tứ hàm xúc thật rõ ràng —— muốn nhìn, được, không thành vấn đề, cứ đem bảo bối đến đây trao đổi!

Lão đạo râu bạc vừa nghe, lập tức phun khí thổi râu trùng mắt, không ngờ lại muốn trao đổi với hần, con nhóc khá lắm, "Người quá cuồng vọng, bình thường sẽ thua rất thảm, tiểu nha đầu, quá mức kiêu ngạo cũng không tốt!" Lão đạo râu bạc híp mắt nói, miệng đầy hương vị tức giận, nhưng mà trên mặt cũng là bộ dáng thật cảm thấy hứng thú.

"Không cần nóng nảy!" Dạ Khê nhìn bốn phía, không thềm để ý nói, "Nơi này có sơn có thủy, bốn cô nương cái gì cũng không có, chỉ là thời gian lại có rất nhiều." Không có việc gì, chúng ta chậm rãi giết thời gian vậy! Dạ Khê hướng tới đối phương cười cười, tự nhiên đánh giá xung quanh.

Lão đạo râu bạc nhìn thấy biểu hiện của nàng Dạ Khê, giống như đánh vào không khí, trong lòng lại ngứa ngáy, thật muốn bói cho nàng một quẻ, "Ngươi nghĩ xem muốn cái gì?" Lão đạo râu bạc khó chịu hỏi.

"Trận pháp vừa rồi của ngươi!" Dạ Khê nhìn lão nhân trước mắt, cười mỉm nói.

Lão đạo râu bạc vừa nghe, sắc mặt lập tức đen xuống, hung hăng trừng mắt với nàng, cũng không nói chuyện.

Dạ Khê động động lỗ tai, thờ dãi lắc đầu, "Lấy lớn khi nhỏ, cũng không phải là đức hạnh tốt đẹp gì!" Đùa vậy đủ rồi, Dạ Khê thu liễm ý cười, mở vai quần quanh trên bàn tay ra, đặt bàn tay lên mặt bàn.

Sắc mặt lão nhân lúc này mới hơi hơi chuyển, chỉ hơi buồn bực trong lòng, không nói nhiều chỉ cúi đầu quan sát lòng bàn tay Dạ Khê. Dạ Khê đậm cười, lòng bàn tay bị vết sẹo thật lớn cắt ngang qua, hoa văn bên trên cũng bị kéo cho lộn xộn, có cái gì đẹp mắt mà nhìn!

"Ồ?" Lão đạo râu bạc ngạc nhiên kêu một tiếng, lại phủ tay chạm vào lòng bàn tay Dạ Khê, đột nhiên nàng liền cảm giác được một cỗ ôn nhu lo lắng từ lòng bàn tay truyền đến, lão đạo râu bạc hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Khê, tựa hồ muốn nhìn đến gì đó, nhưng mà, trước mắt hần vẫn chỉ là một mảnh sương mù dày đặc nổi lơ lửng, cách trở tầm mắt bản thân.

"Sao lại như vậy?" Lão đạo râu bạc thì thào tự nói, hần bói toán từ trước đến nay, chưa bao giờ xuất hiện qua hiện tượng quái dị như thế, một mặt nghiêm túc nhìn Dạ Khê, sau đó âm trầm rút tay về.

"Xem xong rồi?" Dạ Khê hỏi lão đạo râu bạc, đợi câu trả lời của hần. Nhưng hồi lâu, hần vẫn chỉ kinh ngạc nhìn nàng, thần sắc khi thì mê mang khi thì nghi hoặc.

Dạ Khê còn định nói gì đó, chỉ cảm thấy trước mắt thoáng lên một cái, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, bản thân đã xuất hiện chỗ cũ, làm gì có lão đạo râu bạc nào, cả cộng lòng cũng không thấy được, "Thần côn!" Dạ Khê cười nhạo một tiếng.

*thần côn: dạng như lừa đảo kiểu mê tín dị đoan (hình như là vậy =,=)

"Dạ Khê, người, người vừa rồi, đi nơi nào vậy?" Hạ Thước Mẫn thấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, không hiểu hỏi.

"Hừ, lão nhân ta đây là hàng thật giá thật, tiểu nha đầu, không cần đoán lung tung!" Lúc này, một thanh âm bay vào trong tai Dạ Khê, mà nàng cũng phát hiện, ba người thì chỉ có chính nàng nghe được, "Cho người lời khuyên, tùy cơ ứng biến!" Nói lời khuyên của hắn ba phải cũng được, chỉ là lo lắng trong mắt không thể che giấu.

Dạ Khê bĩu môi, "Bất quá là một vị thần côn, hết ăn lại uống !" Dạ Khê hướng phía trước đi tới.

Hạ Thước Mẫn há mồm, liền đuổi theo nàng, vội vàng giải thích, "Không đúng, không đúng, ta nhớ ra rồi, lúc trước ta nghe phụ thân nhắc qua, nếu như không lầm, vị lão giả kia chính là Yêu giới xuất quỷ nhập thần - Dao Quang lão nhân. Dao Quang lão nhân có thể biết được tương lai..."

Dạ Khê bĩu môi, còn không phải là thần côn sao? Một tên xem bói ? Cái gì Dao Quang lão nhân, còn không phải cả cái rắm đều không phóng ra được một câu liền chạy trốn? "Thời điểm không còn sớm, cần phải trở về!" Dạ Khê thấy Hạ Thước Mẫn bắt đầu phát loa liền nhanh chóng ngăn cản, quay đầu rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Khê, Hạ Thước Mẫn lớn đôi mắt như hạt châu.

"Tiểu thư, đi nhanh đi!" Chúc Nhi nhắc nhở Hạ Thước Mẫn.

Đội đến Dạ Khê cùng Hạ Thước Mẫn rời đi, chỗ này liền xuất hiện một bạch y nam tử, hắn nhìn kỹ phương hướng ly khai của Dạ Khê, rồi quay đầu nhìn lão nhân đột nhiên xuất hiện bên cạnh, "Nhìn thần sắc của ngài, giống như không hài lòng lắm? Tiểu nha đầu không có cho người bói hả?" Bạch y nam tử nhàn nhạt nói.

Lão đạo râu bạc hừ lạnh một tiếng, "Làm sao có thể?"

"Vậy tại sao lại có vẻ mặt này? Giống như người khác nợ tiền người vậy!" Bạch y nam tử nhú mày.

"Lão nhân ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này! Tê, làm sao có thể chứ?" Lão đạo râu bạc thì thào tự nói, sắc mặt như trước khó coi thật, "Không có khả năng a!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 76.2

"Mệnh cách thế nào?" Nhìn thần sắc của lão đạo, bạch y nam tử cảm thấy hứng thú, lên tiếng hỏi.

"Không có!" Lão đạo râu bạc lắc đầu.

"Không phải người đã bói cho nàng rồi sao?" Nam tử kinh ngạc hỏi.

"Đã bói nhưng mà cũng như không, mệnh cách, kiếp này, tương lai, bản thể, cái gì cũng không thấy được! Không, phải nói căn bản không có mới đúng!" Về mặt lão đạo râu bạc méo mó.

"Không có?" Bạch y nam tử ha ha cười, "Không ngờ còn có người khiến Dao Quang lão nhân thất thủ, thật là có ý tứ!"

"Người biết cái gì!" Dao Quang lão nhân thối râu trừng mắt, hung hăng liếc cái kẻ đứng nói chuyện không đau lưng bên cạnh.

*nói chuyện không đau lưng: ý nói kẻ nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện không liên quan đến mình.v

"Uh, ta đây không hiểu, vậy người nói thử xem, người vì sao nhìn không ra cái gì? Làm sao có thể không thấy cơ chứ?" Bạch y nam tử hỏi lại.

Dao Quang lão nhân vuốt vuốt chòm râu tuyết trắng, đột nhiên liếc qua người bên cạnh một cái, bỏ lại một câu không mặn không nhạt, "Chỉ có người chết, mới nhìn không được!" Đến khi bạch y nam tử xoay người là lúc, Dao Quang lão nhân sớm đã không thấy bóng dáng.

Bạch y nam tử sợ run một lát, người chết? Quay đầu nhìn phương hướng Dạ Khê vừa mới ly khai, trên mặt một trận tức cười, làm sao có thể? Cho dù là một kẻ mượn thi thể, cũng không có khả năng che giấu ánh mắt bọn họ !

Trở lại Hạ phủ, đã là chạng vạng, Dạ Khê cùng Hạ Thước Mẫn vừa vào cửa, liền bùm bùm ném pháo với Hạ Thước Quân. Sắc mặt nàng ta rất khó coi, vừa mới bị phụ thân dạy dỗ một trận về chuyện tu luyện, trong lòng đang không thoải mái, nhìn thấy Hạ Thước Mẫn cười xán lạn cả hai lúm đồng tiền, cả người như muốn bốc hỏa.

"Tốt, Hạ Thục Mẫn, người dám cùng ngoại nhân, xem lời nói tỏ phụ như gió thoảng bên tai!" Hạ Thục Quân tiến lên định cướp đi đồ trong tay Hạ Thục Mẫn, "Người dám can đảm vùng trộm chạy ra ngoài, lá gan không nhỏ!" Hạ Thục Quân một bộ tỷ tỷ giáo huấn muội muội phạm sai lầm, nói như đúng rồi, "Còn dám đem ba đồ lẳng nhăng về trong phủ, thật sự là làm Hạ gia mất mặt!" Hạ Thục Quân khinh thường nói.

Hạ Thục Mẫn mím môi, nắm chặt đồ trong tay, trên mặt nguyên bản hiện lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh, liền lại khôi phục bình tĩnh, "Quân muội muội vẫn nên lo cho mình trước đi, nhị thẩm cùng nhị thúc đặt kỳ vọng rất cao vào muội đó, nếu ở nghỉ thức làm ra việc đáng chê cười, này thật có ý tứ nha!" Hạ Thục Mẫn chậm rãi nói.

Lời nói của nàng chợt ngay trúng chỗ đau của Hạ Thục Quân, nàng ta liền nổi giận, "Người lập lại lần nữa!" Hạ Thục Quân đi lên phía trước, vung tay định cho Hạ Thục Mẫn một cái tát, mà cái tát này nhìn kỹ cũng thấy sẽ liên lụy luôn cả Dạ Khê.

Mắt thấy chường phong quét đến, đôi mắt Dạ Khê chợt âm trầm, vừa định giáo huấn nàng ta, giống như một đạo bóng đen xẹt qua, huyết quang chợt lóe, chỉ thấy Hạ Thục Quân ôm tay mà kêu gào.

Dạ Khê cúi đầu nhìn, lại thấy Đinh Đương híp mắt đứng trên mặt đất, đồng thời còn không quên liếm liếm mép, rồi nhếch miệng cười với Dạ Khê.

Hạ Thục Quân hô to, "Bắt đồ súc sinh này lại cho ta, bắt lại, giết, giết súc sinh này cho ta, người tới, giết súc sinh này cho ta!" Hạ Thục Quân nhìn bàn tay của mình chảy máu, chịu đựng đau đớn, thù hận trừng Dạ Khê, "Bất tiện nhân này lại cho ta!" Hạ Thục Quân kêu to.

Đinh Đương nhanh chóng xử lý vết máu trên móng vuốt, sau ngoan ngoãn nhảy lên bờ vai Dạ Khê, tiếp tục liếm láp bộ lông của mình, coi khinh luôn cái nữ nhân đang oa oa kêu to trước mắt.

Hạ Thục Mẫn nhìn thấy thị vệ xông tới muốn bắt Dạ Khê, sắc mặt trầm xuống, "Ai dám động!" Hạ Thục Mẫn âm thầm giận tái mặt, cùng Hạ Thục Quân đối diện, "Quân muội muội, Dạ Khê là khách nhân trong phủ chúng ta, người đãi khách như vậy sao? Truyền ra ngoài, không sợ người ta cười vào mặt sao!" Hạ Thục Mẫn nhìn tay nàng ta chảy máu, nhanh chóng nói, "Muội muội nếu không kịp xử lý miệng vết thương, chỉ sợ là muốn tạo thành vết sẹo!"

Hạ Thục Quân vừa nghe sẽ bị sẹo, sắc mặt lại khó coi vài phần, quay đầu vội vàng rời đi, cũng bắt chấp phiền toái sắp tới của.

Hạ Thục Mẫn nhìn về phía Dạ Khê, thần sắc lo lắng nói, "Y theo nhị thẩm tính nết, chỉ sợ nhị thẩm sẽ không từ bỏ ý đồ, người phải cẩn thận!" Hạ Thục Mẫn hé miệng, "Bằng không, đi về trước đã, nương nhất định có biện pháp." Hạ Thục Mẫn thúc giục Dạ Khê, hai người hướng đại phòng mà đi, nhưng người vừa đến trước cửa viện, đã bị nha hoàn bên cạnh Hạ lão phu nhân gọi lại.

Thần sắc Hạ Thục Mẫn căng thẳng, nháy mắt với Chúc Nhi một cái, xoay người nhìn về phía nha hoàn kia, Chúc Nhi nhìn một cái rồi chạy vào trong viện. Hạ Thục Mẫn thở sâu, "Tổ mẫu gọi ta có việc gì sao?" Hạ Thục Mẫn nhỏ nhẹ hỏi.

Nha hoàn kia hướng tới Hạ Thục Mẫn cung kính thi lễ, liếc sang Dạ Khê một cái, Lúc này mới chậm rãi nói, "Lão phu nhân muốn gặp Khê tiểu thư." Nha hoàn ngay sau đó liền nói, "Nhị phu nhân vừa mới đi thỉnh an lão phu nhân, đang còn trò chuyện với người."

Hạ Thục Mẫn nhú nhú mày, hành động thật nhanh lẹ! "Tốt lắm, người chờ một chút, chúng ta sửa soạn lại cái đã, mới từ bên ngoài trở về, cũng không tiện đi gặp tổ mẫu!" Hạ Thục Mẫn giải thích, rồi quay đầu cùng Dạ Khê bước vào trong viện.

Mà lúc này, Chúc Nhi cũng đã đem sự tình rõ ràng nói cho đại phu nhân, đại phu nhân sắc mặt không vui.

"Nương!" Hạ Thục Mẫn đi vào, nhìn sắc mặt đại phu nhân âm trầm, mím môi, "Đều là nữ nhi không tốt, không nên lấy lời nói kích thích Quân muội muội!" Hạ Thục Mẫn mở miệng nói.

"Khinh người quá đáng!" Đại phu nhân vỗ cái bàn, nhìn Hạ Thục Mẫn, "Cho rằng đại phòng chúng ta không so đo chính là nén giận?" Đại phu nhân cảm thấy đau lòng nữ nhi, nếu là không có tiểu miêu của Dạ Khê, bảo nữ nhi của nàng đã bị cái xú nha đầu kia đánh! Nàng làm mẫu thân cũng chưa từng đánh con một cái, Hạ Thục Quân là một cái tiểu bối, lại dám can đảm như thế!

"Đi! Ta lại muốn nhìn, chi thứ hai bọn họ có cái lý lẽ gì!" Đại phu nhân hùng hùng hổ hổ hướng ra ngoài bước đi. Hạ Thục Mẫn quay đầu nhìn về phía đang Dạ Khê bất động tại chỗ, "Dạ Khê, ta thấy, người vẫn là không nên đi."

"Không sao đâu!" Dạ Khê ôm Đinh Đương, cũng đi theo ra ngoài. Hạ Thục Mẫn thở dài, chỉ biết tự trách bản thân thiếu kiên nhẫn.

"Nương, người cần phải vì Quân nhi làm chủ, người nhìn đi, nhìn miệng vết thương đây này, đây không phải là muốn mạng người sao! Nếu không xử lý kịp thời, này cánh tay sợ là sẽ bị phế đi! Quân nhi nhà chúng ta khi nào chịu qua bức này? Hạ gia chúng ta tiếp đón chu đáo, không biết cảm ơn, ngược lại lấy oán trả ơn, cùng súc sinh kia khi dễ Quân nhi..." Nói xong, nhị phu nhân lại khóc thút thít.

Hạ Thục Quân đứng ở một bên, mặc cho nhị phu nhân cầm lấy tay mình làm chứng cứ, mà bản thân lại cúi đầu không nói, đáy mắt cất dấu lửa giận hừng hực cùng hận ý.

Lúc này, Hạ Thục Quân sau khi rời khỏi trực tiếp đi đến chỗ lão phu nhân, là lão phu nhân sai người xử lý miệng vết thương, thương tổn ra sao nàng tự biết rõ ràng, mà nhị phu nhân cũng là được người hỏi thăm mới biết được, nghe thấy Hạ Thục Quân bị thương, một đường chạy như điên đuổi đến đây.

"Đệ muội thật đúng là muốn lật ngược phải trái trắng đen! Miệng nói cũng thật khéo, cho dù chết rồi cũng sẽ thành sống sờ sờ luôn a!" Đại phu nhân

châm chọc cười đi vào, thỉnh an Hạ lão phu nhân, liền ngồi xuống cái ghế đối diện nhị phu nhân, ánh mắt lại đảo qua cái tay băng bó của Hạ Thục Quân.

"Người có ý gì!" Nhị phu nhân vừa nghe đại phu nhân lí sự, bỗng chốc từ trên chỗ ngồi đứng lên.

"Ý tứ đều nằm trên mặt chữ!" So sánh với nhị phu nhân thiếu kiên nhẫn, đại phu nhân trầm ổn hơn nhiều, đại phu nhân lờn nhị phu nhân một cái, quay đầu nhìn về phía Hạ lão phu nhân, "Nương ——" đại phu nhân đang định nói, Hạ lão phu nhân lại đột nhiên ngăn lại.

Mà lúc này, Hạ Thục Mẫn cùng Dạ Khê đi đến, Hạ Thục Mẫn hành lễ Hạ lão phu nhân, hỏi thăm sức khỏe, mà Dạ Khê vẫn gật đầu chào như cũ.

"Hừ, nhà quê! Lên không được mặt bàn!" Nhị phu nhân châm chọc cười.

Hạ lão phu nhân nhíu mày, lệ quang đảo qua Đinh Đang trong lòng Dạ Khê, "Người có muốn nói gì không?" Hạ lão phu nhân nhìn Dạ Khê, "Tay Quân nhi, là bị mèo của người gây thương tích?"

Dạ Khê vượt Đinh Đang, nhìn Hạ Thục Quân cùng nhị phu nhân lộ ra biểu cảm, trong lòng cười lạnh, trực tiếp thừa nhận, "Phải!" Dạ Khê gãi gãi đầu Đinh Đang, cũng không nói thêm một chữ.

"Nương, người xem!" Nhị phu nhân sắc mặt vui vẻ, quay đầu nhìn về phía Hạ lão phu nhân, "Giết súc sinh này đi!"

"Câm miệng!" Hạ lão phu nhân trừng mắt nhị phu nhân.

"Đệ muội thật biết bao che cho con, bị thương một chút liền quay qua trị người, Hạ gia chúng ta mặc dù không phải là xuất thân võ tướng, nhưng cũng chưa nghe nói bị vật nhỏ chạm vào liền náo tận trời!" Đại phu nhân vững vàng nói xong, ý trong lời nói vô cùng rõ ràng, châm chọc nhị phu nhân đối với chuyện "lớn" như hạt mè cũng muốn hét to vài tiếng.

"Đại tẩu nói thật nhẹ nhàng, người vậy mà lại bảo hộ một ngoại nhân, đến khi Mẫn nhi của người bị súc sinh làm thương tổn, vậy cũng không có cửa cho người khóc đâu!" Nhị phu nhân âm nghiêm mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 77

"Quân nha đầu, con nói đi!" Hạ lão phu nhân nhìn Hạ Thục Quân đang im lặng, ánh mắt khẽ đảo qua Nhị nhân muốn mở miệng lần nữa.

Hạ Thục Quân đã sớm tỉnh táo lại, nàng ta dù có lúc hơi lỗ mãng, nhưng lại không phải kẻ ngu ngốc, tự nhiên có thể nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hạ lão phu nhân. Hạ Thục Quân mím môi, bất mãn trong lòng càng lúc càng lớn, thế nhưng lí trí lại dần xuống con giận dữ xông lên, "Tổ mẫu, tôn nữ chỉ bị thương nhẹ thôi!"

"Con nói cái gì?" Nhị phu nhân vừa nghe Hạ Thục Quân phủ nhận, sắc mặt trở nên khó coi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt Hạ Thục Quân, "Con sợ cái gì chứ, có tổ mẫu vì con làm chủ, con rút cuộc kiêng kị điều gì?" Nhị phu nhân thấy Hạ Thục Quân vẫn không có ý nói ra, đứng lên, tức giận véo một cái trên người Hạ Thục Quân!

"Nhà lão Nhị, người nổi điên cái gì vậy?" Hạ lão phu nhân mắng Nhị phu nhân, "Nó là nữ nhi của người, ngay trước mặt ta, còn dám động thủ?" Hạ lão phu nhân sa sầm mặt, liếc mắt qua Dạ Khê, trong đầu bắt đầu suy đoán, thần sắc không rõ lờn Nhị phu nhân.

"Nương! Rõ ràng do các nàng, là lỗi của họ, dựa vào cái gì muốn Nhị phòng nén giận bỏ qua, dựa vào cái gì?" Nhị phu nhân thấy Hạ lão phu nhân rõ ràng là thiên vị kẻ ngoại lai kia, không nén được lửa giận trong lòng, rống to, "Nó là cháu gái của ngài, mà người này..." Nhị phu nhân chỉ vào Dạ Khê hung hãn nói, "Nàng chẳng qua là một xú nha đầu không rõ lai lịch, ngài dựa vào cái gì mà che chở nàng, nương, ngài không thể bắt công như như thế!" Nước mắt Nhị phu nhân ào ào rơi xuống.

Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống, "Đệ muội, nương tự nhiên có đạo lý của mình, người đây là ý gì? Muốn uy hiếp nương sao? Người hiểu kính trọng bói như vậy?" Đại phu nhân xuất ra khí thế đại tẩu, mắng Nhị phu nhân.

"A phi!" Nhị phu nhân trừng Đại phu nhân, "Người cũng muốn giả vờ làm người tốt ở chỗ này sao, nhìn người thường ngày giả vờ bộ dạng ôn nhu hiền thực, đã như vậy, vì sao không cho Đại ca nạp thiếp? Hừ, cũng không gì hơn cái này, trước mặt người này một mặt, sau lưng lại là một bộ mặt khác."

"Nhà lão Nhị, câm miệng!" Hạ lão phu nhân mắt thấy Nhị phu nhân càng nói càng quá đáng, trực tiếp ngăn cản, thế nhưng Nhị phu nhân lúc này đã bị tức giận đến mê muội đầu óc, còn lí trí cái gì. Những lời này, bà muốn vì mình phát tiết một lần.

"Nương, mấy năm nay con vì nhà này làm việc không ít, nỗ lực không kém một ai, ngài dựa vào cái gì, dựa vào cái gì luôn hướng về Đại tẩu. Lão gia vì nhà này cũng đóng góp không ít, ngài vì sao luôn luôn dạy dỗ trách mắng. Nhìn hấn cũng không vừa mắt, Nhị phòng chúng ta có điểm nào so ra kém Đại

phòng, muốn nói một điểm, cũng chính là Đại ca sinh sớm hơn Nhị gia ít ngày mà thôi! Đại ca chẳng qua chỉ chiếm lấy một cái danh hào lão đại."

"Im miệng!" Hạ lão phu nhân cầm ly trà bên cạnh, tức giận ném về phía Nhị phu nhân, nét mặt không chút nào lưu tình.

Nhị phu nhân sợ hãi vội vàng né đi, nhưng vẫn bị ly trà đập phải thái dương, đau đớn lập tức truyền đến, Nhị phu nhân nghiêng răng ôm trán, không dám tin nhìn Hạ lão phu nhân, từ khi về Hạ gia đến nay, lần đầu tiên bà phải chịu loại vũ nhục đến vậy! Nhị phu nhân còn muốn nói gì, nhưng mà nhìn thấy biểu tình lão phu nhân hung ác, thân thể run lên, cẩn thận cúi đầu.

"Hừ, tốt, tốt, tốt!" Hạ lão phu nhân mạnh mẽ nói, chỉ là con tức giận đang cố kiềm nén khiến cho người ta sợ hãi, "Lão nhị dạy dỗ thế tử thật tốt!" Hạ lão phu nhân cười châm chọc, "Người đâu! Gọi Nhị lão gia tới! Ngay lập tức!" Sắc mặt Hạ lão phu nhân u ám, "Một lão bà ta đây không giáo huấn được người, ta lại muốn hỏi một chút, chỉ thứ hai của các người tận hiếu như thế này sao?"

Nhị phu nhân vừa nghe Hạ lão phu nhân muốn đi thỉnh lão gia nhà mình, lập tức hoảng loạn, vội vã quỳ xuống, đổi giọng cầu xin tha thứ, "Nương, con dâu bị quý ám, chỉ là con dâu quá tức giận, xin nương đừng nóng giận, lão gia..." Từng giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu ào ào rơi xuống như mưa trút nước, "Nương, con dâu mấy năm nay khổ đến mức nào, ngài đã biết đến, đã biết a!"

Đại phu nhân nhìn bộ dạng Nhị phu nhân hiện giờ, không đành lòng, ngẩng đầu nhìn Hạ lão phu nhân, có vẻ muốn nói giúp. Thế nhưng ngay lúc vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt cảnh cáo từ Hạ lão phu nhân bắn tới, Đại phu nhân lập tức cầm miệng không dám nói chuyện. Quan sát thần sắc Hạ lão phu nhân, biết bà nhất định có suy tính của riêng mình, cũng không phản ứng thêm gì nữa, chỉ an tĩnh ngồi một bên, trao đổi ánh mắt cùng Dạ Thục Mẫn và Dạ Khê.

Dạ Khê vượt lồng Đình Đang, nhìn Hạ lão phu nhân, lão bà này rất thông minh, mượn tay mình dạy dỗ thùng thuốc nổ Nhị phu nhân! Dạ Khê bình tĩnh quan sát Hạ lão phu nhân, lão bà này tuy rằng không thể làm người ta yêu thích, có điều so sánh với một Phí lão phu nhân không có đầu óc, đương nhiên là khôn ngoan hơn rất nhiều.

Nhị lão gia hấp tấp chạy tới, vừa vào nhà liền thấy Nhị phu nhân khóc đến thở không ra hơi, sau đó là Hạ Thục Quân ngồi trên ghế, cúi thấp đầu không nói một lời, một tay đang dùng sức ôm cánh tay bị băng bó. Phía bên kia là Đại phu nhân sắc mặt nghiêm túc, còn có Hạ Thục Mẫn cùng Dạ Khê đứng bên cạnh.

"Nương!" Nhị lão gia nhíu mày, chào hỏi Hạ lão phu nhân.

"Minh nhi, nương già rồi, không dạy dỗ các người được! Cho nên đôi cánh của các người đã đủ cứng cáp rồi!" Hạ lão phu nhân vỗ bàn, lớn tiếng nói.

Nhị lão gia nhảy dựng, cúi đầu nhìn thế tử khóc thút thít, vội vã giải thích, "Nương sao lại nói như vậy, ngài là trưởng bối, nhi tử hiếu thuận còn không kịp!" Nhị lão gia hung hăng trừng Nhị phu nhân, trong lòng mắng thầm, nữ nhân này rốt cuộc gây tai họa gì, vậy mà chọc nương giận đến như thế kia!

"Hừ! Lão bà ta không nhận nổi!" Hạ lão phu nhân châm chọc nói, "Người đã già, không còn dùng được!" Lại hít sâu một hơi, "Nếu chê ta xử sự bất công, sau này, việc lớn bé trong Nhị phòng các người, ta không hề nhúng tay, các người sống hay chết, về sau không cần hỏi đến ta!" Hạ lão phu nhân mím môi, đáy mắt hiện tia không đành lòng, nhưng vẫn trợn mắt cứng rắn ép buộc mình phải quyết tâm, "Vậy thì ở riêng, việc bên nào bên ấy lo liệu!"

"Nương!" Nhị lão gia không ngờ rằng Hạ lão phu nhân sẽ nói ra những lời này, giống như một khối thuốc nổ nặng nề, đột ngột nổ tung trong lòng hắn, ở riêng? Đùa gì thế? "Người rốt cuộc đã làm chuyện gì ngu xuẩn, khiến nương tức giận đến mức như vậy!" Nhị lão gia tức giận một cước đạp Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân trong lòng đau xót, ngã trên mặt đất, "Lão gia! Ta không có! Ta không nói gì cả!" Nhị phu nhân ủy khuất cắn chặt môi, bà chỉ nói vài câu, phát tiết một chút tâm tình mà thôi, vì sao nương lại nói nặng lời đến thế? Nhìn Nhị lão gia bày ra bộ mặt dữ tợn, rồi lại kinh ngạc nhìn Hạ lão phu nhân, nhìn Hạ lão phu nhân vừa bình tĩnh vừa nghiêm túc, đáy lòng trào dâng cảm giác bị tính kế.

Hạ lão phu nhân nhắm mắt lại, "Đi thỉnh lão gia!" Sau đó quay qua nói với người bên cạnh.

"Nương!" Nhị lão gia thấy Hạ lão phu nhân không giống nói đùa, lòng chợt căng thẳng, "Nhi tử nếu làm sai điều gì, ngài cứ việc nói thẳng, ngài tại sao muốn làm như vậy? Ngài định vứt bỏ nhi tử sao?" Nhị lão gia nhìn chằm chằm Hạ lão phu nhân.

Bàn tay Hạ lão phu nhân run lên, nhắm mắt lại, không nói nữa, dường như đang chờ đợi Hạ lão thái gia đến.

Dạ Khê lại vô cùng kinh ngạc, Hạ lão phu nhân này vậy mà có thể kiên quyết hạ ngoan tâm, trách không được người ta thường nói gừng càng già càng cay! Vượt lồng Đình Đang, nhìn sang Hạ Thục Quân vẫn trầm mặt không nói, nữ nhân kia từ đầu tới cuối đều không nói thêm một chữ, rốt cuộc đang suy tính cái gì?

Đại phu nhân nhìn Hạ lão phu nhân không phải có ý đùa giỡn, kiềm chế nổi khiếp sợ trong lòng, quay đầu nháy mắt với người ngoài cửa, sau đó nhìn Hạ lão phu nhân, không chờ Hạ lão phu nhân cảnh cáo, mở miệng, "Nương, đệ muội nếu như có lỗi gì, ngài nói đôi câu là được, không thể vì vậy mà làm thương tổn thân thể, tóm lại đều là người một nhà, mọi việc dễ dàng thương lượng, máu hòa tan nước, huống chi trực hệ Hạ gia ta cũng chỉ có hai phòng mà thôi!"

Nhưng mà Hạ lão phu nhân vẫn nhắm hai mắt, đối với tất cả lời nói chẳng quan tâm.

Hạ Thục Quân ngẩng đầu lên, hung tợn trừng Dạ Khê, sau đó nhìn Hạ Thục Mẫn, "Chia thì chia, sợ cái gì, nương, chúng ta còn sợ cái gì nữa!"

"Người im miệng cho ta!" Nhị lão gia thấy Hạ Thục Quân nói lời ngỗ nghịch ra khỏi miệng, quát cho Hạ thục Mẫn một cái tát, "Người còn ngại việc này chưa đủ loạn! Cầm miệng cho ta!"

"Được rồi!" Hạ lão thái gia tới, người vừa xuất hiện, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, "Àm ỉ cái gì chứ?" Ngẩng đầu nhìn Hạ lão phu nhân nhắm mắt ngồi ở chính vị, trầm mặt đến bên cạnh Hạ lão phu nhân, ngồi xuống.

"Cha!" Nhị lão gia nhìn Hạ lão thái gia, "Cha, ngài xem nương đi!" Nhị lão gia khóc không ra nước mắt. Mà lúc này Đại lão gia cũng nghe tin vội vã chạy tới, vừa vào phòng liền cảm giác được không khí trong phòng không bình thường. Đón được ánh mắt của Đại phu nhân, lòng Đại lão gia trầm xuống.

"Việc trong nhà các người, thứ cho ta không phụng bồi!" Dạ Khê ôm Đình Đang, xoay người rời khỏi, nàng cũng không có tâm tình ngồi ở chỗ này.

"Người đứng lại!" Hai mẫu tử Nhị phu nhân cùng Hạ Thục Quân đồng loạt cùng nhất trí, vội vàng gọi Dạ Khê lại. Hạ Thục Quân đỡ Nhị nhân đứng lên, "còn muốn chạy? Nằm mơ đi!" Hạ Thục Quân đặt Nhị phu nhân tựa lưng vào ghế, lửa giận tích tụ trong bụng triệt để bạo phát, "Ta muốn người chết!" Nàng ta rút cuộc bùng nổ, hai mắt bỗng trừng lớn, hơi thở trên người thay đổi trở nên hung bạo, sau đó lấy một cây chủy thủ từ trong ngực, hướng về phía ngực Dạ Khê đâm tới.

Dạ Khê hít mắt cười, thật xem nàng như quả hồng mềm, tùy ý người ta khó dễ?

"Dạ Khê, cẩn thận!" Hạ Thục Mẫn vốn định ra tay ngăn cản, thế nhưng lại bị Đại phu nhân phía sau giữ lại, khiến Hạ Thục Mẫn bị cầm chân.

Những người còn lại không hề có ý định ngăn cản, ngay cả Hạ lão phu nhân và Hạ lão thái gia cũng không đứng ra, Đại lão gia cau mày, Nhị lão gia vẫn giữ vẻ mặt mê man như trước.

Dạ Khê xoay người đứng tại chỗ, thấy Hạ Thục Quân tức giận tấn công về phía mình, nhìn xung quanh không một ai muốn ra mặt, động tác xoa đầu Đình Đang chậm dần, lực đạo cũng ngày càng mạnh. Ngay lúc thanh thủy thủ vừa đâm vào thân thể Dạ Khê, Đình Đang trong tay đột nhiên xống ra nhanh như tia chớp, không chút lưu tình, móng sắc ghim sâu vào gương mặt Hạ Thục Quân.

Mọi người chỉ cảm thấy có thứ gì vụt qua trước mắt, căn bản không thể nhìn thấy Đình Đang làm thế nào xuất kích, chỉ một cái chớp mắt, Đình Đang đã trở lại trong lòng Dạ Khê. Mà kết quả là, hai gò má vốn mịn màng như nước của Hạ Thục Mẫn, sinh ra thêm hai hố máu đỏ tươi!

Hạ lão phu nhân trừng lớn hai mắt, liên tục sai người đi gọi dược sư! Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Dạ Khê, "Cho dù Hạ gia có gì không phải, đó cũng là chuyện riêng của Hạ gia, thế nhưng người Hạ gia bị khi dễ, thì không thể dễ dàng bỏ qua như vậy!" Như đang giải thích lí do cho Dạ Khê rõ.

Dạ Khê căn bản không đặt Hạ lão phu nhân vào mắt, chỉ giễu cợt nhìn Hạ lão thái gia, tựa hồ muốn nói, - Xem đi xem đi, đã nói với người từ sớm, muốn ta ở lại, hậu quả sau đó ta không chịu trách nhiệm!

"Người đâu!" Với Hạ Thục Quân, cho dù nàng ta phạm phải lỗi tày trời, nhưng không tới lượt một người ngoài động thủ, còn ngay trước mặt bọn họ, hơn nữa là trên địa bàn Hạ gia.

"Được rồi!" Hạ lão thái gia trừng mắt Hạ lão phu nhân, thấy Hạ lão phu nhân còn muốn mở miệng, "Gọi dược sư xem thế nào, Dạ Khê, người về trước đi!"

"Dạ Khê!" Hạ Thục Mẫn mím môi, nhìn Dạ Khê rời đi, quay đầu gỡ tay Đại phu nhân, "Hạ Thục Quân, nếu người không quá mức hung hăng càn quấy, nếu người không có ý định thương tổn Dạ Khê, Đình Đang làm thế nào tấn công người?" Hạ thục Mẫn nhìn Hạ Thục Quân, cười châm chọc, "Nghe lời thì thế nào? Ngoan ngoãn thì thế nào?" Lần đầu tiên Hạ Thục Mẫn dùng loại khẩu khí này nói chuyện trước mặt mọi người, ngay cả Đại lão gia và Đại phu nhân đều biến thành bộ dạng không dám tin, về mặt hoài nghi người trước mắt này rốt cuộc có phải nữ nhi của bọn họ hay không?

"Dựa vào cái gì, người dựa vào cái gì? Hạ Thục Quân, từ nhỏ đến lớn, người khoa trương bướng bỉnh, mọi người đều phải nhường nhịn người. Cho dù giết người, cũng có người khác vì người chùi dít (-_-|||), ha ha, Đại phòng ta rốt cuộc thiếu Nhị phòng cái gì? Dựa vào cái mà không biết xấu hổ nói mình vì Hạ gia cả đời cống hiến? Nhị thẩm, người tự hỏi lòng mình đi, người đã làm được chuyện gì cho Hạ gia?"

Hạ Thục Mẫn nhìn Hạ lão thái gia cùng Hạ lão phu nhân, "Tổ phụ, tổ mẫu, dù là yêu, nhưng thế sự biến ảo khôn lường, cũng sẽ bùng nổ một khi không chịu đựng được nữa, hai người cứ mặc cho thâm thâm(thím) gây rắc rối cho Hạ gia như vậy sao?"

"Người nói bậy bạ gì đó!" Sắc mặt Nhị phu nhân trở nên xấu xí, bị một tiểu bối nói thành như vậy, không giận là không thể nào.

"Nói bậy?" Hạ thục Mẫn đột nhiên cười nhạt, "Người xem ai nấy đều như kẻ ngốc sao, mấy năm nay người tham ô bao nhiêu tiền, đều ném ra bên ngoài?" Hạ thục Mẫn hạ mí mắt, cắn môi, cười lạnh một tiếng, "Người ngoài? Không biết ai mới là người ngoài! Người cho là người làm những việc dơ bẩn kia rất bí mật phải không?"

"Mẫn nha đầu!" Hạ lão phu nhân cau mày, hôm nay bà nghiêm khắc hạ quyết tâm, nói ra chuyện phân gia, vốn tất cả sẽ theo dự liệu của bà phát triển. Thế nhưng, vì sao hết lần này đến lần khác lại lệch khỏi quỹ đạo? Mà mâu chốt sự việc lại xảy ra hiện trên một người không có khả năng nhất! Hạ lão phu nhân nhìn Hạ Thục Mẫn lúc này, u ám thờ dài một hơi.

Hạ lão thái gia nhìn Hạ Thục Mẫn, "Mẫn nha đầu, con muốn nói gì?" Hạ lão thái gia mở miệng hỏi, đảo mắt qua Hạ lão phu nhân bên cạnh, "Các người rốt cuộc còn có chuyện gì gạt ta?"

"Mẫn nhi!" Đại phu nhân nhìn nữ nhi nhà mình muốn gây họa, khẩn trương ngăn cản.

"Nương, dựa vào cái gì bọn họ phạm sai lầm, tại sao lại liên lụy đến chúng ta?" Hạ Thước Mẫn nhìn Đại phu nhân, "Con chịu đủ rồi, đủ rồi, nương à!" Hạ Thước Mẫn bỗng rống to.

Hạ Thước Mẫn nhìn như tỉnh tỉnh nhu nhược, thế nhưng trong khung quả thực rất cố chấp, chỉ cần nàng đã nhận định, căn bản không người nào có thể ngăn cản, "Nương, cứ như thế này, Hạ gia sẽ không xong!" Hạ Thước Mẫn quét mắt nhìn toàn bộ người trong phòng, "Nhị thẩm, các người tự hỏi lòng, người có dám nói mấy năm nay thật sự hết lòng ân cần đối đãi Hạ gia, không có mấy may làm chuyện có lỗi với Nhị thúc, có lỗi với Hạ gia không?"

"Ta đương nhiên dám!"

"Dám?" Hạ Thước Mẫn nở nụ cười, "Người dám nói, Hạ thước Quân là cốt nhục Hạ gia? Ta nhẫn nại kìm nén hơn 15 năm, lại bị một người ngoài khi dễ 15 năm!" Hạ Thước Mẫn cười tự giễu.

"Người nói những nói cuối cái gì vậy!" Nhị lão gia vừa nghe, đầu ầm ầm sắp nổ, giận dữ nhìn Hạ Thước Mẫn.

Hạ Thước Mẫn không trả lời, chỉ chăm chọc nhìn Hạ Thước Quân ngốc lẳng ngã trên mặt đất, mìa mai nơi đáy mắt càng thêm sâu.

Mọi người trong phòng đều nhìn về Hạ Thước Quân, máu trên mặt còn đang tiếp tục chảy, nhưng mà, trên gò má vì mất máu quá nhiều mà hơi trở nên tái nhợt, theo dòng máu tươi, có chất lỏng màu trắng bắt đầu từ trên mặt Hạ thước Quân ứa ra.

Nhị lão gia thấy vậy, kinh sợ không biết làm sao, trước mắt chợt sáng chợt tối, lỗ tai đã không nghe được âm thanh gì nữa. Đại lão gia lần đầu tiên nghe được loại chuyện này, khiếp sợ không hề che dấu, Đại phu nhân cũng như vậy. So với sự kinh ngạc của mọi người, Hạ lão phu nhân đương nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều. Người đã từng trải qua bao tang thương như Hạ lão thái gia cũng không vì vậy mà nổi giận.

"Đây là cái gì?" Nhị lão gia đột nhiên bóp cổ Nhị phu nhân, kéo người từ dưới đất đứng lên, "Người là một tiện nhân!"

"Không phải! Không phải đâu lão gia!" Nhị phu nhân hoảng sợ nhìn Nhị lão gia sắc mặt không rõ, "Người, người hãy nghe ta nói, nghe ta nói!"

Còn muốn giải thích gì nữa? Chứng cứ ngay trước mắt, Hạ gia là bộ tộc Thước được thuần chủng, máu trên người là màu đỏ tươi, có màu sắc khác xuất hiện, trừ phi là ngoại loại!

"Không- đây không phải sự thật- " Hạ Thước Quân nhìn dịch thể màu trắng dính trong tay, điên cuồng hét to.

Dạ Khê quảng ngãi thị vệ Hạ gia, bình yên vô sự ra khỏi đại môn, nghe thấy thanh âm không cam lòng rống giận phía sau lưng, kéo Đinh Đương đối mặt nhìn mình, "Người lại làm được 'chuyện tốt' gì rồi? " Dạ Khê nhếch mày, tuy rằng hơi thế, lại không có một chút ý tứ trách cứ.

Đinh Đương liếm đầu ngón tay Dạ Khê, mở miệng nói, "Chẳng qua chỉ giúp bọn họ nhìn rõ ràng mà thôi! Ta là hảo tâm giúp đỡ, là giúp đỡ đấy có được hay không!" Đinh Đương nghiêm túc nói.

Dạ Khê bĩu môi, hảo tâm? Mới là lạ! Có điều, Hạ gia xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến nàng. Hạ Khê dần biến mất trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 78

Ngay sau khi Dạ Khê rời đi, từ Hạ gia truyền ra tin tức làm rung động toàn thành, nhị lão gia Hạ phủ lại viết hưu thư từ bỏ chính thân, khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời, Hạ phủ còn thông cáo, nhị phu nhân cùng Hạ Thước Mẫn bị vứt bỏ kia từ đây cùng Hạ gia không còn quan hệ.

Tin tức này ý vị sâu xa, mọi người đồn đoán phải chăng bên trong còn có bí mật không thể tiết lộ, cũng có người liên tưởng đến sự tình quái dị phát sinh trên người nhị phu nhân lúc chưa lấy chồng, tuy rằng thời gian qua đã lâu, nhưng ai cũng thấy có liên quan rất lớn.

Nhị phu nhân kéo Hạ Thước Quân quỳ gối trong phủ Hạ gia, khóc lớn cầu xin, nhị phu nhân thậm chí buông xuống lòng tự tôn kiêu ngạo của mình, khẩn cầu Hạ lão thái gia cùng Hạ lão phu nhân có thể niệm tình bản thân mấy năm qua cực cung tận tụy, không đem chuyện giải quyết đến tuyệt tình.

"Cha, nương, van cầu các người, con đâu không có làm qua việc có lỗi với Hạ gia, không có làm qua việc khiến phu quân hổ thẹn, thỉnh cha mẹ nắm rõ, các ngài nhìn Quân nhi, nàng là cốt nhục Hạ gia, nàng là cốt nhục của lão gia, vì sao phải làm như vậy, vì sao!" Nhị phu nhân kêu khóc, nhưng mà cửa phòng vẫn khép chặt, không có người đáp lại.

"Tỷ tỷ, chúng ta làm yêu quái tuy rằng không so được với con người, nhưng dù sao cũng làm người một thời gian dài, cũng nên tự mình hiểu lấy đạo lý, chặc chặc chặc, không ngờ tỷ lại làm ra sự tình dơ bẩn khiến lão gia hổ thẹn, vậy mà còn có mặt mũi ở trong này cầu xin tha thứ, nếu ta là người, đã đi tự

tử lâu rồi !" Mấy di nương nghe tin tiến đến, nhìn nhị phu nhân bề mặt, đồng thời cũng phát tiết hờn dỗi những năm gần đây.

"Chả trách tại sao ở Hạ phủ lại thích ra oai như vậy, nguyên lai không phải là con cháu Hạ gia, đúng thật là, lão gia cũng không có cái tính chanh chua ấy, nhìn đại tiểu thư xem, đó mới chân chính là huyết mạch Hạ gia!" Ánh mắt hèn mọn đảo qua Hạ Thục Mẫn trầm mặc không nói bên cạnh nhị phu nhân.

Giờ phút này, Hạ Thục Mẫn gắt gao nắm chặt bàn tay, trên mặt nàng lỗ máu đã đông vảy, chỉ là hai mắt vẫn mờ mờ lung lung như cũ, mặt trắng bệch mờ mịt nhìn phía trước, giống như chung quanh hết thảy đều không liên quan đến mình.

Nhị phu nhân nhìn sắc mặt nhóm người này, trong lòng một trận ghê tởm, lúc trước đều là ở trước mặt nàng cúi đầu làm thiếp, hiện tại lại người người đều nhảy lên trên đầu nàng, nhị phu nhân lạnh mặt, "Cút! Các người nghĩ xem các người là thể loại gì, nói thật dễ nghe là thiếp, nói trắng ra chính là kỹ nữ giúp nam nhân ám giương mà thôi!"

Trong phòng, Hạ lão thái gia, Hạ phu nhân, đại lão gia, đại phu nhân cùng nhị lão gia đang ngồi, ngay cả Hạ Thục Mẫn cũng ở đây, chỉ là nàng dĩ thường yên tĩnh, thậm chí mẩu thân cùng nàng nói chuyện cũng không vào câu nào.

"Cha, nương! Là con bất hiếu, sống lâu như vậy, thế nhưng bị một phụ nhân đùa giỡn xoay quanh, con thực xin lỗi liệt tổ liệt tông, thực xin lỗi cha mẹ nuôi dạy!" Nhị lão gia quỳ trên mặt đất, cúi lạy dập đầu đến chảy máu, hần từng yêu thích Hạ Thục Quân bao nhiêu, giờ phút này lại thống hận bấy nhiêu! Một khi nhân yêu sinh hận, chỉ có đích thân người hứng chịu mới cảm nhận hết được, nỗi thống khổ này, có thể so với đau đớn thể xác, cảm giác bị lừa gạt dù là ai cũng không chấp nhận được.

Nhiều năm qua, hần đối với hai mẹ con bọn họ quan tâm yêu thương, kết quả lại trở thành một trận chê cười! Nhị lão gia chán ghét tình cảnh này bao nhiêu, đồng thời cũng chán ghét bản thân bấy nhiêu.

Hạ lão thái gia mặt trầm xuống, "Gia quy điều thứ hai là gì?" Hạ lão thái gia đột nhiên mở miệng, đứng dậy, lớn tiếng hỏi.

Nhị lão gia ngẩng đầu lên, nhìn Hạ lão thái gia, mím môi, qua một hồi lâu mới nói, "Hạ gia gia quy điều thứ hai, huyết mạch gia tộc, không được lẫn lộn!" Mặt nhị lão gia xám như tro tàn.

Tay Hạ lão thái gia run lên, một nhánh rễ cây từ lòng bàn tay lao ra, rễ cây nhỏ như cánh tay trẻ con, mặt trên dính nhiều thứ làm cho người ta nhìn mà sợ, ánh mặt trời bắn qua, phản xạ xuất ra ánh sáng lạnh làm cho người ta không rét mà run.

"Lão gia!" Hạ lão phu nhân tất nhiên hiểu được Hạ lão thái gia kể tiếp muốn làm gì, bà nhanh chóng đưa tay ý đồ phải bắt được Hạ lão thái gia, ngăn cản động tác tiếp theo của ông. Nhưng mà, Hạ lão thái gia so với Hạ lão phu nhân nhanh hơn một bước, rễ cây trong lòng bàn tay lấy khí thế hung hăng hướng tới lưng nhị lão gia mà quất.

Nháy mắt, lớp áo bị xé tan thành từng mảnh, tám lưng đang bóng loáng đột nhiên huyết nhục mơ hồ, máu tươi chậm rãi hướng trên đất mà chảy thành dòng.

Hạ lão phu nhân nhìn thấy, nếu không nhờ đại phu nhân chạy đến nâng đỡ, phỏng chừng đã ngã xuống trên đất, "Hắn là con người!" Hạ lão phu nhân lớn tiếng hô, thanh âm lên án.

Hạ lão thái gia nhắm chặt mắt, đáy mắt thoáng qua một tia không đành lòng, nhưng vẫn quyết tâm như cũ, hung hăng đánh xuống roi thứ hai. Nhị lão gia bỗng chốc bỏ nhào xuống đất, miệng phun ra một búng máu, hai tay nhanh nắm chặt, cực lực nhẫn nại khiến bản thân không bị ngắt xi.

"Hắn đúng là con của lão phu ta! Nhưng là, hần cũng là con cháu Hạ gia, sống cùng nhau nhiều năm như vậy, lại không nhận ra được có phải con mình hay không, còn suýt nữa vì vậy phạm phải lỗi lớn! Nếu không hảo hảo giáo huấn, sợ là Hạ gia bị giết thế nào cũng không biết!" Hạ lão thái gia thanh âm ngầm có ý ân hận, ông cũng thấy khó chịu, đó là con mình, nhưng là vì gia tộc, vì tương lai của con, ông không thể mềm lòng!

Sắc mặt đại lão gia cũng khó coi, vài lần muốn khuyên bảo, nhưng nhìn thấy bộ dáng Hạ lão thái gia, liền nhịn xuống, nhị lão gia cũng nên hảo hảo giáo huấn một chút, nếu là không chịu phạt, chỉ sợ về sau cũng sẽ phạm tội lớn hơn nữa.

Nhị lão gia ho ra máu, quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt tro tàn chậm rãi nhìn chăm chú, cổ sức ngẩng đầu nhìn Hạ lão thái gia một cái, sau liền lâm vào hôn mê.

"Đủ, đủ, con nó biết sai lầm rồi, người còn muốn đánh chết hần mới chịu sao!" Thấy Hạ lão thái gia không có ý muốn dừng tay, Hạ lão phu nhân đẩy đại phu nhân ra, nhào đến trước mặt Hạ lão thái gia, "Người muốn đánh chết hần sao?" Hạ lão phu nhân ghen ngào chất vấn.

Tay Hạ lão thái gia run lên, rễ cây ddang cung trong không trung đột nhiên rơi xuống đất, trong nháy mắt biến mất vào trong cơ thể Hạ lão thái gia.

"Người đâu, người đâu!" Hạ lão phu nhân không dám chần chờ, nhanh chóng sai người thỉnh được sư.

Cửa phòng mở ra, mấy nữ nhân đang đối chọi gay gắt liền ngậm miệng, người thấy mùi máu trong không khí, lại nhìn thấy nhị lão gia được người nâng ra ngoài trong tình trạng hấp hối, tất cả mọi người đều biến sắc.

"Nương! Nương!" Nhị phu nhân tiến lên bắt được ống quần Hạ lão phu nhân, "Con dâu biết sai rồi, con dâu biết sai rồi, nhưng mà, Quân nhi là huyết mạch Hạ gia, con dâu không có làm ra sự tình có lỗi với Hạ gia, con dâu chưa bao giờ làm mà!" Nhị phu nhân cầu xin, khóc kể.

Hạ lão phu nhân lạnh mặt, tránh khỏi hai bàn tay của nhị phu nhân, cúi đầu hung hăng trừng mắt nàng ta, "Người vì sao phải làm như vậy, Hạ gia chúng ta

đã làm chuyện gì có lỗi với người? Nàng là con cháu Hạ gia?" Hạ lão phu nhân nở nụ cười châm chọc, "Người làm như tất cả mọi người là ngốc từ đầu à!"

"Nương! Con dâu ——" nhị phu nhân còn muốn nói gì nữa, lại phát hiện bên cạnh có người túm nàng.

"Nương!" Đúng là Hạ Thục Quân im lặng nãy giờ, nàng ta ngẩng đầu lên, trên mặt không có chút huyết sắc lộ ra một tia âm ngoan, "Nương, là Hạ gia bọn hắn có lỗi với chúng ta, dựa vào cái gì người phải tạm nhân nhượng vì lợi ích chung như vậy? Ta là người Hạ gia thì sao, không hải thì như thế nào? Vì một cái huyết mạch vô liêm sỉ, vậy mà lại ra nông nổi này, ha ha ha ——"

Hạ Thục Quân cười ha hả, nhìn Hạ Thục Mẫn phía sau, đành chỉ cười, "Người đã sớm biết thân thế ta đúng không tổ mẫu? Không phải, nên là gọi người lão già kia mới đúng, dựa vào khôn khéo của người, người thật sự không hề biết nương ta chưa từng làm chuyện có lỗi với Hạ gia hay sao?" Hạ Thục Mẫn châm chọc nhìn Hạ lão phu nhân.

"Quân nhi!" Nhị phu nhân đau lòng nhìn nữ nhi của mình, không biết đáp lại như thế nào, nàng chỉ có thể bắt đắc dĩ nức nở ni non.

"Người ta thật hiếm lạ cái nhà này sao!" Hạ Thục Quân bỗng chốc đứng dậy, dùng sức kéo nhị phu nhân đứng lên, "Nương, người đừng khóc, nữ nhi cùng người ở Hạ gia đã chịu khổ, nhất định sẽ khiến Hạ gia phải trả giá gấp đôi! Nương, người yên tâm, một ngày kia, nữ nhi nhất định sẽ làm cho người Hạ gia đập đầu với người!" Hạ Thục Quân đỡ nhị phu nhân, phần hận nói.

Hạ lão phu nhân lạnh mặt, đáy mắt hiện lên một tia sát ý.

Nhị phu nhân vội vàng chắn trước mặt Hạ Thục Quân, "Đi, chúng ta đi! Nơi này nếu không chứa chấp chúng ta, chúng ta rồi đi thôi!" Nhị phu nhân nhanh chóng kéo Hạ Thục Quân rời đi.

Hạ Thục Mẫn nhìn ánh mắt âm ngoan độc辣 trước khi đi của Hạ Thục Quân, tâm hơi hơi động, trầm mặc như trước không nói, chỉ là đáy mắt không còn màu sắc sạch sẽ như dĩ vãng.

Dạ Khê tìm một khách điểm vào trọ, tạm thời còn không có ý phải rời khỏi Thương Nguyệt thành, đã mấy ngày tin tức về Hạ gia trở nên thịnh hành trong thành, đi đến nơi nào, chủ đề nghị luận của mọi người đều là Hạ gia.

Dạ Khê nhàm chán nhìn Đinh Đương chơi đùa, "Chỉ có người đùa bắt diệp nhạc hồ!" Dạ Khê một ngón tay dè đuôi Đinh Đương, nhàn nhạt nói. (ôi cuối cùng bạn mèo cũng có đuôi =.,=)

Đinh Đương quay đầu nhìn cái đuôi của mình bị chế trụ, lại ngẩng đầu nhìn Dạ Khê, "Bằng không thì thế nào, tỷ tỷ?" Đinh Đương động động đuôi, nhưng Dạ Khê không có ý muốn thả, lỗ tai vẫy vẫy, trừng mắt với Dạ Khê.

"Uh, Đinh Đương, người nếu như lớn lên, sẽ biến thành dạng gì nhỉ?" Dạ Khê đoán, "Nam, nữ, hay là?" Gay? Dạ Khê trong lòng nghĩ, trong đầu trôi lên một bức nam-nam làm người ta chảy máu mũi. (mầm hủ đây rồi =.,=)

Đinh Đương cảm nhận được trên người Dạ Khê phát ra hơi thở ác ma, thân thể rung mình một cái, "Tốt xấu người là người làm tỷ tỷ, người đừng ám toán người khác như vậy chứ! Đừng cho là ta không biết trong lòng người nghĩ cái gì nhá!" Đinh Đương thì thảo tự nói, nó tất nhiên không có đảm lượng lớn tiếng nói ra.

Dạ Khê miết lông trên đuôi Đinh Đương, rử mắt, "Nếu Tiểu Xích ở đây, nhất định có thể tìm được chỗ chơi rồi!" Dạ Khê thần sắc tối sầm lại, cúi đầu nhìn tay mình.

Đinh Đương rút đuôi về, thấy Dạ Khê mê man trong cảm xúc, tròn mắt vừa chuyển, hí mắt cười rộ lên, "Người hiện tại xuống lầu, nhất định sẽ gặp phải chuyện thú vị!" Đinh Đương âm thầm nói, "Với lại tuyệt đối sẽ không thấy nhàm chán nữa!"

Dạ Khê nhú mày, nhắc Đinh Đương lên đi ra ngoài. Mà rốt cuộc thời điểm vừa mới xuống lầu, vừa vặn nghe được một thanh âm quen thuộc.

Cùng lúc đó, hai người kia cũng đã xoay người, vừa vặn gặp được Dạ Khê đang muốn xuống lầu, quả nhiên là ứng một câu nói, kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 79

Đinh Đương ở trong lòng Dạ Khê khẽ động, sau đó hí mắt nhìn hai nữ nhân chập vật đứng trước quầy. Không ai khác, chính là hai người mới vừa rồi bị đuổi ra Hạ phủ Nhị phu nhân và Hạ Thục Quân. Tuy họ đều đội nón che khuất dung mạo, nhưng vẫn không qua khỏi ánh mắt người khác, Dạ Khê liếc

mất một cái liền nhận ra hai người này.

Hạ Thước Quân nhìn thấy Dạ Khê, ánh mắt ác độc nhìn Dạ Khê chòng chọc. Nếu ánh mắt có thể biến thành lợi kiếm, e là lúc này Dạ Khê đã bị bắn thành tổ ong. "Tiện nhân!" Hạ Thước Quân hất cánh tay âm thầm kéo mình lại của Nhị phu nhân, không quan tâm đến ánh mắt kì quái từ quần chúng xung quanh, lòng bàn tay nàng ta mọc ra mấy sợi rễ cây, không chút do dự quất tới hướng Dạ Khê đứng.

Dạ Khê không né tránh, nhanh tay bắt được một đầu rễ cây, kéo một vòng, híp mắt đầy khiêu khích.

Hạ Thước Quân kinh ngạc ngăn ra, hiển nhiên không ngờ rằng Dạ Khê lại vô cùng dễ dàng chặn lại công kích của mình, Hạ Thước Quân kéo trở về, cảm giác bị Dạ Khê tóm rất chặt, hơn nữa lại còn có đau đớn truyền đến rõ ràng. "Buông ra! Tiện nhân!" Hạ Thước Quân mắng, "Chẳng qua chỉ là một tiện nữ ăn nhờ ở đậu, ngươi cho người là ai!"

Về bình tĩnh trên khuôn mặt Dạ Khê dần bao phủ một tầng hàn ý, dùng sức bóp chặt thứ trong tay, trực tiếp đâm xuyên vào. Theo ngón tay Dạ Khê, giọt máu từ từ rỉ ra, ngược lại Dạ Khê một chữ cũng không nói, chỉ từng bước đi xuống lầu, sau đó dừng trước mặt Hạ Thước Quân.

"Quân nhi, thôi đi, sau này vẫn còn cơ hội!" Nhị phu nhân thấy ánh mắt người chung quanh đều tập trung ở đây, có chút sợ hãi nói, định để Hạ Thước Quân nhìn thêm một thời gian.

Nhưng đã trải qua nhiều biến cố như vậy, theo tính tình Hạ Thước Quân, nàng ta có thể nhẫn nại đến bây giờ đã không tệ, nhìn thấy kẻ thù ngay trước mắt, nhẫn nại của nàng ta đã tới cực hạn, "Nhìn? Nếu không vì tiện nhân này, chúng ta làm sao mà biến thành bộ dạng như hôm nay? Nếu không có con súc sinh trong ngực nó, chúng ta sẽ thế thảm như thế này sao? Nhìn? Hừ! " Hạ Thước Quân cười lạnh, con người ác độc nhìn thẳng vào Đinh Đương trong ngực Dạ Khê, rồi nhìn sườn mặt Dạ Khê hai gò má trắng nõn, trong mắt hiện lên nụ cười âm lãnh.

"A, ta nhớ ra rồi, thanh âm này thật quen thuộc, là của Nhị tiểu thư Hạ gia!" Đột nhiên không biết từ một người nào đó khởi xướng, đại sảnh vắng vẻ trong nháy mắt bùng nổ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào vật dùng để che chắn trên mặt Hạ Thước Quân.

Đinh Đương liếm liếm đầu lưỡi, đứng trên cánh tay Dạ Khê, rồi kêu meo một tiếng, móng vuốt sắc bén bỏ về rễ cây trong tay Dạ Khê, trực tiếp chặt đứt, đồng thời nhảy lên, chân trước loạt xoạt vài cái, rễ cây từng đoạn từng đoạn cắt rời.

Hạ Thước Quân thống khổ kêu la, Dạ Khê vươn tay, kéo lấy mũ che mặt xuống, dùng sức xé ra. Gương mặt đầy lỗ thủng dọa người của Hạ Thước Quân lộ ra trước mắt, mọi người nhìn lên, đều sợ đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức lấy tay che đi miệng và hai mắt mình.

Hạ Thước Quân quát to một tiếng, bất chấp bàn tay đang chảy máu, giơ tay lên che khuất mặt mình, nhìn ánh mắt người xung quanh lộ ra sợ hãi cùng châm chọc, càng thêm kích động thảng thốt.

"Quân nhi, Quân nhi!" Nhị phu nhân nhìn Hạ Thước Quân như vậy, vội vàng chạy qua ôm lấy Hạ Thước Quân đang sắp mất khống chế, "Quân nhi, chúng ta đi, chúng ta đi nào!" Nhị phu nhân đỡ Hạ Thước Quân ra ngoài, muốn thoát khỏi nơi đáng sợ này.

"Đã biến thành bộ dạng thế này sao! Nghĩ không ra, một người từng xinh đẹp như vậy, đời còn lại coi như bị hủy!" Có người cảm khái nói.

"Phi! Đáng đời!" Một nam nhân đột nhiên mắng to, "Đồ đàn bà thô! Tự cho bản thân là thiên kim tiểu thư nhà giàu có, ngày trước ánh mắt luôn cao hơn đình, coi thường chúng ta, bây giờ thì tồi rồi, ha ha, rốt cuộc cũng trở thành lũ chuột chạy qua đường! Hừ!" Giọng điệu chế nhạo coi thường đến cực điểm.

Thanh âm vừa dứt, người người liền gật đầu hòa theo, "Đây là báo ứng! Thì ra là tu hú chiếm tổ phượng hoàng! Còn không khôi phục nguyên trạng?"

"Nguyên trạng? A phi! Đoán chừng đem bán vào kĩ viện cũng không người nào muốn!"

"Cho các huynh đệ không thể thành tinh giải buồn cũng tốt!"

"Sặc, đầu óc người chỉ chứa những thứ này thôi sao!"

Đinh Đương đứng trên vai Dạ Khê, lười biếng cuộn mình, đầu tựa lên cổ Dạ Khê, không để ý tới người xung quanh. Dạ Khê cũng lười nghe những lời thô tục thoát từ miệng mấy người này, đi thẳng ra khách điểm.

"Nữ nhân vừa rồi là ai?" Sau khi Dạ Khê rời khỏi, một người hồi lâu không mở miệng hỏi, "Chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa, hình như không phải người trong thành Thương Nguyệt chúng ta."

"Không biết!" Một người khác uống ngụm rượu, "Có thể là vừa hóa thành yêu, không nhận ra cũng bình thường, thế nào, người xem trọng?"

"Buồn cười! Còn chưa tới gần đã cảm nhận được lãnh khí phát ra nồng đậm, không biết bản thể là cái gì, rất khó đối phó! Lão tử mới không ngu ngốc đi chịu chết! Muốn đi thì tự người đi đi!"

Dạ Khê dạo chơi trên phố, đi bộ không mục đích, thỉnh thoảng dừng lại ven đường nhìn các vật phẩm trang sức, nàng tới một cửa hàng lớn, liếc mắt liền nhìn thấy một viên ngọc phi thúy màu tím. Dạ Khê đi tới, yêu thích không muốn buông tay cầm lên, nhưng vừa chạm vào, đáy mắt Dạ Khê lập tức tối sầm, cảm giác không đúng, lòng nặng nề thờ dài một hơi.

Ngay lúc Dạ Khê vừa xoay người, đột nhiên một thiếu niên 15, 16 tuổi đụng vào Dạ Khê, sau đó lao đảo ngã trên mặt đất. Dạ Khê cúi đầu nhìn, lại đối diện cùng một đôi con người trong trạng thái đầy phòng bị, đồng tử đen nhánh quật cường, hung hãn trừng mắt Dạ Khê. Nàng đang cảm thấy mạo danh kì diệu, bỗng có mấy thiếu niên từ phía sau chạy đến, bao vây thiếu niên trước mặt.

"Còn chạy! Người còn chạy!" Một đứa to béo trong đám thiếu niên vừa đánh vừa mắng, "Cho người chạy, có dám chạy nữa không!" Tận lực bồi tiếp quyền đâm cước đá.

Thiếu niên cuộn tròn thân thể, ôm chặt vật gì đó trong ngực, không chút để tâm đến đau đớn trên người, mặc cho đối phương đánh đập thế nào với mình.

Dạ Khê nhíu mày, cảm thấy thú vị, đứng một bên nhìn.

"Khách sáo cái gì, chỉ là một bán yêu không có tiền đồ! Giết cũng không đáng tiếc! Lãng phí nhiều thời gian của chúng ta như vậy!" Có người tức giận nói.

"A, từ nãy giờ tiểu tử này cứ giấu thứ gì đó trong lòng, không phải vàng bạc châu báu gì chứ?" Bỗng nhiên, có người hiểu kì nói.

Mấy nam hài liếc nhau, đạt được thỏa thuận, sau đó kéo thiếu niên đang ngã trên mặt đất dậy, một người cố gắng giật lấy vật trong lòng thiếu niên. Thế nhưng, thiếu niên vẫn cố chấp không buông tay, sức mạnh toàn thân như tụ tập về cánh tay, mặc cho đối phương làm gì, đều không buông ra.

Nhìn gương mặt thiếu niên đỏ bừng, mu bàn tay nổi gân xanh, Dạ Khê biết thiếu niên đã tới cực hạn, "Có thể thành công hay không?" Dạ Khê vỗ đầu Đinh Đang, hạ giọng hỏi.

Đinh Đang mở mắt, đảo mắt qua, sau đó nhắm lại, con ngươi mông lung mơ hồ, "Người đã có đáp án rồi không phải sao!" Đinh Đang bắt mắt Dạ Khê quấy nhiễu mộng đẹp của nó.

"Cút ngay!" Thiếu niên bỗng nhiên bạo phát rống lên, quanh thân phóng ra luồng sức mạnh đáng sợ, các nam hài xung quanh đều bị đánh bay ra ngoài, người đi ngang qua cũng bị đẩy ngã, chỉ có Dạ Khê vững vàng đứng tại chỗ.

"Mẹ nó! Đồ bán yêu không ai cần, đồ không biết xấu hổ, bán yêu chết tiệt! Người là một bán yêu! Hắn là một bán yêu đó!" Đám thiếu niên then quá thành giận đứng dậy, chỉ vào mũi thiếu niên kia hô to. Đồng thời, những ánh mắt nhục nhã đều lần lượt tập trung trên người thiếu niên.

Thiếu niên run lên, ôm chặt vật trong lòng, mím môi, hung hăng nhìn chằm chằm nam hài chỉ vào mình, rồi quay đầu nhìn thấy nét mặt Dạ Khê bình tĩnh không gợn sóng, hấn ngăn người, bởi vì thần sắc Dạ Khê không giống những người còn lại. Trên mặt Dạ Khê, thiếu niên không thấy được châm chọc, nhìn không thấy nhục nhã, không cảm giác được sự vũ nhục như người khác.

Dạ Khê nhìn đám người qua đường, chỉ cần hai chữ bán yêu, có thể khiến nơi này nhắc lên sóng to gió lớn, bài xích, xua đuổi, ánh mắt kì thị khiến người ta như bị dao nhọn găm vào lưng.

Thân thể thiếu niên run rẩy, cúi đầu xoay người rồi khỏi.

Nhìn bóng lưng thiếu niên, Dạ Khê hơi thất vọng lắc đầu, xoay người hòa vào đám đông. Ngày hôm nay Dạ Khê mới được chứng kiến bán yêu bị kì thị đến mức nào, mà lòng nàng còn rõ ràng không chỉ có như vậy! Dạ Khê dừng chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, con đường kế tiếp, nên đi như thế nào đây? Cũng không thể hoang phí từng ngày như vậy, Dạ Khê thở dài, hướng ra vùng ngoại thành tiếp tục đi.

Ngoại thành, cây cối sinh trưởng đầy sức sống, thảm cỏ xanh mượt mà, gió mát trong lành, bông hoa nhẹ lắc lư, Dạ Khê chậm chạp bước từng bước.

"Cút ngay, cút cho ta!" Lúc này, Dạ Khê nghe được thanh âm giận dữ từ người nào đó.

Dạ Khê tìm được nơi phát ra thanh âm, đúng lúc gặp lại thiếu niên kia, chỉ có điều, trong ngực hắn đã không còn vật gì nữa, hấn quỳ trên mặt đất, sắc mặt cực kì phẫn nộ, đầy mắt bao phủ một tầng sát khí, ba nam hài đứng xung quanh sợ sệt lui ra sau.

"Là tự người đánh rơi, không liên quan đến chúng ta!"

"Là người không cẩn thận! Là do người gây ra!"

"Không liên quan đến chúng ta!" Một nam hài trong đó lớn tiếng kêu lên, quay đầu muốn thoát đi.

Thiếu niên mím môi, hai tay nắm thành quyền, chậm rãi đứng dậy, sát khí đáng sợ phát ra, trên mặt bao phủ một tầng hàn ý, "Đều đáng chết!" Thiếu niên bỗng ngửa đầu cười lớn, rồi từ trên người hấn mọc ra ba bông hoa, nụ hoa bột nhiên há to miệng, từ đó phun ra một chuỗi dịch thể, không hề sai lệch bắn vào người ba nam hài.

Chỉ nghe chúng phát ra tiếng kêu sợ hãi, lớp da chạm phải dịch thể bắt đầu bị ăn mòn từ từ, cho đến lúc chạm đến trái tim mới ngừng lại. Thân thể nằm trên mặt đất run rẩy kịch liệt, trong chớp mắt đã trở thành ba người chết!

Ba bông hoa quay đầu hướng về phía Dạ Khê, tựa hồ muốn tấn công nàng, mà lúc này, hai mắt thiếu niên đang mê man chậm rãi trở về ý thức, nhìn thấy Dạ Khê, đầy mắt xẹt qua khác thường, ba bông hoa biến mất trong nháy mắt. Thân thể thiếu niên lao đảo vài cái, rồi quỳ gối trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt có thể nhận ra, là do thể lực đã không thể chịu đựng được nữa.

Dạ Khê hứng thú đi tới, đến trước mặt thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 80

Dạ Khê bước đến trước mặt thiếu niên, nhìn thiếu niên quỳ trên một đồng lớn xôn, hai tay quờ quạng trên mặt cỏ đầy phấn trắng. Mặc dù hai tay bị cứa chảy máu, thiếu niên cũng không dừng lại.

"Vô dụng !" Dạ Khê nhìn bộ dáng cố chấp kia, nhân nhạ mở miệng nói.

Thiếu niên nghe được thanh âm Dạ Khê, đột nhiên ngừng đầu, đôi ngươi như của sói đói nhìn chòng chọc vào nàng, giống như chỉ cần nàng muốn nói thêm một chữ, hắn nhất định sẽ chụp tới.

Dạ Khê cười nhẹ, lúc này thiếu niên khiến Dạ Khê nghĩ đến một dòng chữ, như lang như hổ, tuy rằng chưa đủ khí thế, nhưng vẫn tạm được, "Ngươi bỏ cuộc chưa?" Dạ Khê nhủ mảy khoanh tay, một bộ dáng mỗi mắt mong chờ.

Thiếu niên đang còn quơ tay, nghe được câu nói kế tiếp của Dạ Khê, lập tức ngừng lại, hung tợn nhìn Dạ Khê, mím môi, trong mắt lấp lánh trong suốt bắt đầu khuếch đại, ngay tại thời điểm sắp thành nước mắt, trong tức tắc lại biến mất không thấy, hai tròng mắt lại khôi phục thân sắc phần nộ, "Cút ngay!" Thiếu niên gắt gao cắn môi, cứ như Dạ Khê thiếu bạc của hắn vậy.

Dạ Khê nhún nhún vai, mà lúc này, Đinh Đương liếc mắt một cái, ghé mặt trên bờ vai Dạ Khê, "Tiểu tử, đừng không biết tốt xấu!" Đinh Đương lần đầu trước mặt người xa lạ mở miệng nói chuyện, tuy rằng chỉ là con mèo con lớn hơn bình thường một chút, nhưng khí thế không thua yếu chút nào.

Nghe được thanh âm, thiếu niên rõ ràng sợ run một chút, sau không dám tin nhìn về phía tiểu hắc miêu trên bờ vai Dạ Khê, tròng mắt trừng lớn, "Ngươi, ngươi, ngươi —— "

Đinh Đương đột nhiên hướng tới thiếu niên há mồm đe dọa, thiếu niên không có chú ý, bỗng chốc quỳ sụp trên mặt đất, lòng bàn tay vục vào mái ngói, ứa máu. Thiếu niên giờ tay lên, nhủ mảy liếc mắt một cái.

Dạ Khê nắm lấy cái tai mèo của Đinh Đương, nó ai oán liếc mắt một cái, cúi đầu bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mắt, "Một cái túi da mà thôi, sống không thể mang bên người, chết cũng không thể mang theo, vì một vật chết mà đặt bản thân vào trong nguy hiểm, đáng giá sao!" Nhìn thiếu niên nghe lọt lòi mình nói, Dạ Khê câu môi cười.

Thiếu niên nhìn Dạ Khê, sau lại kinh ngạc nhìn trên cỏ nơi nơi đều là bột phấn màu trắng, rừ con ngươi, thần sắc không rõ, đột nhiên một trận gió quái dị thổi qua, bột phấn trên đất bỗng nhiên phiêu tán bay đi, trong nháy mắt, chỉ còn lại những mảnh sành vỡ nát!

Hết thấy quy về bụi bặm. Thiếu niên há mồm, hơn nửa ngày không phát ra một thanh âm.

Dạ Khê không nói gì nữa, xoay người rời đi. Đinh Đương không vui buồn gì, "Đứa nhỏ này không kém, không thu về dưới trướng, rất đáng tiếc !" Đinh Đương nhìn Dạ Khê, nhẹ giọng nói, "Chỉ là lệ khí quá nặng, bất quá nhiều mấy đi nữa cũng không vượt qua ngươi, mầm non này tốt lắm đấy!"

Đinh Đương đang nói, Dạ Khê bỗng nhiên ngừng lại, Đinh Đương dừng một chút, rốt cuộc nhận thấy dị thường, quay đầu nhìn lên, tự động ngậm miệng, mắt mèo không tự giác loãn thành trắng non hình dạng, "Uh, coi như là cái có đầu óc !" Đinh Đương vừa lòng gật đầu. (thật không có tiền đô =.,=)

Dạ Khê lườm Đinh Đương một cái, đột nhiên xoay người lại, nhìn thiếu niên đi theo phía sau mình, âm thầm nhủ mảy.

Thiếu niên ngượng ngùng hơi hơi nghiêng người, ánh mắt lại chớp nháy đặt trên người Dạ Khê, "Ta, ta muốn đi theo ngươi!" Thiếu niên cố chấp nhìn Dạ Khê, sợ nàng không thêm liếc mắt tới mình dù một cái, vội vàng nói, "Ngươi không giống những kẻ khác!"

"Đi theo ta?" Dạ Khê thu liễm ý cười, từ khi nàng trùng sinh tới nay, muốn đi theo nàng cũng có vài người, Lan Hạ đã chết, Lục La cũng đi rồi, Lục Lâm lưu tại Đại Dao quốc, mà Vũ —— Dạ Khê thần sắc tối sầm lại, trong những người này, nàng hài lòng nhất là vũ, bất quá thật đáng tiếc, "Vậy ngươi dựa vào cái gì khiến ta thu lưu ngươi? Chỗ của ta không chứa chấp người rảnh rỗi!" Dạ Khê nói xong, chờ mong nhìn thiếu niên trước mắt.

Thiếu niên cúi đầu, chờ một lát, sau liền ngừng đầu, nhìn Dạ Khê, "Ta sẽ trở thành cường giả!"

Đinh Đương lắc đầu, mở miệng nói, "Tính tình rất mạnh mẽ, tuy rằng có chí lớn là tốt!"

Thiếu niên cắn môi trừng mắt Đinh Đương, ý trách cứ nó nói nhiều, sau nhìn về phía Dạ Khê, "Ta không cho là trở thành bán yêu chính là sự sỉ nhục! Cho dù không thể biến ra bản thể, nhưng bán yêu cũng có nhiều chỗ mà yêu cũng không sánh được, không chỉ có phương diện yêu lực!"

Dạ Khê nghe xong lời nói của hắn, nét bình tĩnh trên mặt lúc này mới lộ ra ý cười nhẹ, "Có thể từ miệng người nghe được những câu này, thật là có chút ngoài ý muốn!" Tình tình tuy rằng nhìn như lỗ mãng, nhưng hắn cũng có chính kiến riêng, tuy chưa thể không chế tốt cảm xúc bản thân, cũng là một nhân tài hiếm có.

Dạ Khê nhẹ giọng cười, tiếng cười có chút mờ ảo, "Được!" Dạ Khê nhìn kích động trong mắt hắn, nâng khoe môi, "Ta lại cho người một cơ hội suy xét." Nhìn thấy thiếu niên muốn nói chuyện, Dạ Khê tiếp tục nói, "Người không cần phải gấp gáp trả lời. Một khi người quyết định đi theo ta, ta sẽ không cho phép sự phản bội tồn tại, nếu là người có tâm tư này, vậy chớ có trách ta không nói tình nói lý đã xử quyết người!"

Nghe mấy lời này, thiếu niên tức khắc cảm giác được một cỗ khí phách cường đại hướng mình đánh tới, trực tiếp áp bản thân không thở nổi, thiếu niên cố gắng ép trái tim đang run rẩy của mình ổn định lại, nhưng vẫn không ngăn được con rết run dọc sống lưng, mồ hôi lạnh túa ra, thẳng đến khi cảm giác áp bách biến mất, hắn mới có thể thở dài nhẹ nhõm.

"Cứ nghĩ kĩ đi, một khi quyết định, người không có cơ hội hối hận!" Dạ Khê thanh âm thanh lãnh, con người lại đánh giá thiếu niên.

Hắn cúi đầu, quần áo đen bản trên người nhăn nhoe không còn nguyên trạng, trên tay còn ầm ầm máu, không lâu sau, hắn ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng nhìn Dạ Khê, trịnh trọng gật đầu, "Ta sẽ không hối hận!"

"Tiểu tử, người lựa chọn rất áng suốt!" Đinh Đương tán dương gật đầu, sau đứng lên, run run đầu.

Dạ Khê nhàn nhạt nở nụ cười, "Tên?" Nàng hỏi.

Thiếu niên bỗng nhiên gờ tay gãi gãi ót, phi thường ngại ngùng hơn nửa ngày mới phun ra một chữ, "Hoa!"

Phốc xuy ——

Đinh Đương nghe kỹ xong liền trượt xuống từ trên vai Dạ Khê, nhảy phịch xuống đất rồi đứng thẳng dậy, nó ngửa đầu, quái dị nhìn thiếu niên, đuôi mèo không ngừng đong đưa, "Tiểu tử, người gọi là Hoa? Cá tính, tên người thật sự là cá tính!" Đinh Đương đặt móng ngồi dưới đất, rồi vươn chân trước, bắt chước con người dựng thẳng ngón cái, "Tuy rằng người cùng Hoa còn có chút khoảng cách."

Dạ Khê trù trù khoe miệng, một đại nam nhân thế nhưng gọi là Hoa? Đùa giỡn gì vậy, tối thiểu diện mạo xinh đẹp một chút mới xứng với chữ Hoa này đi? Bất quá nghĩ lại lúc này trong người hắn có ba bông hoa ăn thịt người chui ra, Dạ Khê tương đối trầm mặc .

Nghe xong lời nói Đinh Đương, thiếu niên cẩn thận quan sát Dạ Khê, đột nhiên gò má đỏ bừng lên, rồi lan xuống cổ, nhanh chóng gục đầu xuống, hận không thể đem đầu nhét vào bên trong ngực.

"Khụ khụ khụ!" Đinh Đương tựa hồ phản ứng quá kích, đã ai từng gặp qua mèo ho khan chứ, hiện tại vị này chính là, Đinh Đương giống như bạch tuộc nằm bẹp trên mặt đất, đầu không ngừng cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

"Ta, không biết, tên gọi là gì mới hay!" Thiếu niên hiếm khi lộ ra nét nữ nhi ngượng ngùng.

Dạ Khê nhú mày, nàng tất nhiên hiểu được ý trong lời nói của hắn, tên này, là hắn nhất thời nghĩ ra ! Dạ Khê đánh giá thiếu niên, "Nhuệ, tên của người, hi vọng người về sau có thể lợi hại như bảo kiếm ra khỏi vỏ."

Thiếu niên chần động nhìn Dạ Khê, không dám tin mấp máy cánh môi, Nhuệ? Thiếu niên trong lòng lặp lại chữ này, trên mặt dần dần lộ ra ý cười thoải mái.

Đinh Đương đứng lên, phi phi ới ra hai ngón đất, lắc lắc cho đất trên người bớt đi, không vui trừng mắt Nhuệ đang cười cười toe toét, "Bình sử trong ngực người lúc này chứa cái gì vậy? Là tro cốt của ai?" Đinh Đương cô ý nói đến trọng tâm câu chuyện.

Thiếu niên tươi cười trực tiếp cứng ngắc ở trên mặt, kinh ngạc quay đầu nhìn cái bình đã vỡ vụn, "Đó là phụ thân ta!" Thiếu niên rầu rĩ nói.

Dạ Khê lắc đầu, trừng mắt cảnh cáo Đinh Đương, rồi xoay người, "Sắc trời không còn sớm, cần phải trở về!" Dạ Khê quay đầu bước đi.

Đinh Đương hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt với Nhuệ, "Tiểu tử, không thể quá kiêu ngạo, người còn chưa được học gì đâu!" Đinh Đương ngẩng đầu ưỡn ngực, tâm tình vô cùng tốt hướng Dạ Khê chạy theo.

Nhuệ sừng sốt một lát, tự nhiên cũng hiểu tâm địa đen tối của Đinh Đương, sắc mặt đen như đất nồi, cũng không dám chần chờ, chạy nhanh đuổi theo Dạ Khê.

Thời điểm trở lại khách điểm đã là chạng vạng, Dạ Khê cho Nhuệ ở một gian phòng khác, dặn tiểu nhị chuẩn bị tốt quần áo sạch sẽ cho Nhuệ tắm rửa.

Dạ Khê ngồi bên bàn, qua một lát, Nhuệ sau khi tắm rửa sạch sẽ đã bước vào, đi đến trước mặt Dạ Khê, trịnh trọng đối với Dạ Khê cúi cúi thân mình, cũng không tính quỳ xuống.

Dạ Khê cũng không có để ý, chỉ chỉ mỹ thực đang tỏa hương trên bàn, "Cùng nhau dùng cơm!" Dạ Khê chỉ chỉ ghế dựa đối diện, "Bộ dáng cũng thật là thanh tú!" Dạ Khê nhấp một miệng trà, thật vừa lòng với Nhuệ lúc này.

Nhuệ đã khôi phục lạnh lùng, chỉ là nghe được lời nói Dạ Khê, trên mặt còn có chút màu đỏ mất tự nhiên, người cũng không có khách khí, nghe theo lời

nói của Dạ Khê trực tiếp ngồi ở đối diện, cảm thấy đôi đũa lang thôn hồ yết mà tấn công thức ăn.

Nhìn tướng ăn chường tai gai mắt của Nhuệ, Đinh Đang dứt khoát ngẩng đầu lên, phiết miệng, "Chưa nói ngươi là bán yêu, ăn thành bộ dạng này, thật là chỉ có người thôi!" Đinh Đang tà tà liếc mắt thực trên bàn, bỗng chốc mất khẩu vị, ghé vào một bên nhìn Nhuệ, không vui chu chu miệng với Dạ Khê.

"Vài ngày nhịn cơm rồi?" Dạ Khê mở miệng hỏi.

Nhuệ cố sức nuốt xuống một miếng đồ ăn, lại uống một ngụm canh, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Dạ Khê, "Hơn mười ngày không có ăn cơm." Nhuệ nói xong, lại vui đầu ăn ngon lành.

Dạ Khê cũng chỉ ăn mấy miếng, rồi nhả nài chờ đợi Nhuệ ăn uống no đủ.

"Đủ rồi!" Đinh Đang nhìn thức ăn trên bàn trở thành hư không, râu rĩ phun ra một chữ, "Đừng nhìn ngươi còn nhỏ, khẩu vị thật là không nhỏ!"

Nhuệ thoải mái thở ra một hơi, tự động xem nhẹ lời nói của Đinh Đang.

"Bản thể của cha mẹ ngươi là gì?" Dạ Khê tò mò hỏi, "Trừ bỏ hoa ăn thịt người, còn có cái gì?"

"Là sói!" Nhuệ chưa kịp trả lời, Đinh Đang trực tiếp mở miệng nói, "Bất quá, thật đáng tiếc, không có truyền lại cho ngươi tính hung ác cực hạn của loài sói!" Đinh Đang nhìn thoáng qua Dạ Khê, rồi lại nhìn về phía Nhuệ.

Nhuệ ngậy người một lát, bình thường không có ai có thể nhìn ra được bản thể của bán yêu, mà tiêu miêu trước mắt này, thật ra có bản lĩnh gì? Nhuệ trừng mắt Đinh Đang, suy tư cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 81

"Tiểu tử, ta là cái gì ngươi không cần biết, cũng không có tư cách biết!" Đinh Đang hung hăng trừng Nhuệ.

Nhuệ giật mình, trong lòng khiếp sợ, tiểu hắc miêu trước mắt có thể biết hắn đang nghĩ gì.

"Ta đương nhiên biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì, hừ! Đừng có tư tưởng muốn phản bội tỷ tỷ, bằng không, hừ!" Ý tứ uy hiếp trắng trợn.

Nhuệ bĩu môi, "Tiểu bắt điểm!"

"Meo meo, ngươi nói cái gì đó?" Đinh Đang vừa nghe có người dám gọi nó là tiểu bắt điểm, lập tức xù lông, bộ dáng muốn xông vào người ta.

"Thành thật một chút đi!" Dạ Khê vỗ đầu Đinh Đang. Đinh Đang ủy khuất nhìn Dạ Khê, cảm giác trước mặt một tiểu bối, Dạ Khê khiến nó rất không có mặt mũi. Dạ Khê không có tâm tư phối hợp cùng Đinh Đang, quay đầu nhìn Nhuệ hỏi, "Ngươi bao nhiêu tuổi?"

Nhuệ suy nghĩ một lát, sau đó nói rằng, "Tuổi thực tế là 150, có điều dựa theo cách tính của nhân loại, ta chỉ mới 15 tuổi." Nhuệ giải thích.

"Sặc, tiểu hài tử chưa mọc đủ lông, thì ra còn chưa thức tỉnh!" Đinh Đang khoa trương cười ha ha, khẩu khí toàn mùi vị khinh thường.

Nhuệ trừng Đinh Đang, rồi ngại ngại nhìn thoáng qua Dạ Khê, "Ta, ta..." Sắc mặt Nhuệ tối đen, lời nói đến miệng lại nuốt trở về.

Dạ Khê cúi đầu nhìn Đinh Đang vô cùng vui sướng, dùng một bàn tay đánh bay Đinh Đang, "Ngươi nói đi, chuyện gì đang xảy ra?" (bà chị này bạo lực quá >")

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 82

Mấy ngày nay Hạ phủ yên ắng dị thường, tất cả mọi người đến thờ mệnh cũng không dám, sợ sẽ chọc giận mấy vị chủ tử. Nhị lão gia uể oải không phấn chấn, sau chuyện kia, vẫn chưa gượng dậy được, dù người khác khuyên giải thế nào cũng không thể tháo gỡ được khúc mắc của hắn.

Giữa Hạ lão thái gia và Hạ lão phu nhân cũng xuất hiện khoảng cách, hai ông bà mấy ngày rồi không nói với nhau câu nào, lúc nghỉ ngơi cũng cách sân, cho dù ngẫu nhiên gặp, cũng chỉ nhìn mặt một cái rồi lại trầm mặc bước đi.

"Làm sao bây giờ?" Đại phu nhân than thở nhìn đại lão gia, "Cứ để cha với nương như vậy không phải là biện pháp tốt, tuy là nương ban đầu cũng có chút không phải, nhưng tóm lại sự tình đã qua rồi, hai người đã lớn tuổi hết rồi cơ mà !" Đại phu nhân nói.

Đại lão gia nhũn chặt mày, sắc mặt luôn luôn không tốt, "Mẫn nhi, mấy ngày nay sao lại như vậy?" Đại lão gia đột nhiên mở miệng hỏi, "Mấy ngày rồi cũng chưa thấy mặt, ngay cả lúc ăn cơm cũng không thấy người đâu, xảy ra chuyện gì rồi không biết?" Đại lão gia nghĩ chẳng lẽ là bị biến cố xảy ra mấy ngày trước dọa sợ rồi?

Vừa nhắc đến Hạ Thục Mẫn, sắc mặt đại phu nhân càng thêm tối tăm, "Nữ nhi đã nhiều ngày không có ra khỏi phòng, ăn cơm cũng dùng bên trong, ai cũng không chịu gặp, ban đầu ta cũng cho là nàng bị dọa sợ, nhưng ——" đại phu nhân thở dài, "Nữ nhi là đang trách cứ chúng ta!" Đại phu nhân bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng.

"Trách cứ?" Đại lão gia không hiểu.

Đại phu nhân lắc đầu, "Nàng trách chúng ta ngày đó không giữ Dạ Khê lại!" Đại phu nhân ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Ta, ngày đó, thời điểm Quân nhi ra tay, ta thấy Mẫn nhi cũng có ý tứ động thủ, sợ nàng gây chuyện, liền ra tay âm thầm ngăn cản, có lẽ vì vậy mà giờ đang oán trách chúng ta!"

Đại lão gia vừa nghe lời nói của đại phu nhân, trầm tư một lát, "Mẫn nhi thật để ý đến Dạ Khê." Đại lão gia đưa ra kết luận.

Đại phu nhân không hiểu, "Các nàng mới gặp mặt vài lần? Cho dù là Dạ Khê có thân thể đáng thương, nhưng cũng không phải là tiểu thư này nọ, dựa vào cái gì đáng để nữ nhi chúng ta ưu ái chứ? Ngay cả nhà đầu Dạ Khê kia có thể thay đổi tính tình Mẫn nhi, nhưng cũng không phải là thiếu năng thì làm không được!" Đại phu nhân rất không vui, "Ta thực coi thường cái tiểu nha đầu kia!" Đại phu nhân đầy tức giận nói.

Phanh!

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Hạ Thục Mẫn xuất hiện trước mặt hai người, một đôi mắt phần nộ trùng lớn nhìn bọn họ, "Hạ gia chúng ta có cái gì hay ho chứ? Ngươi cho là Dạ Khê hiếm lạ lắm sao, ngươi nhìn nhân gia không vừa mắt, nhân gia còn chúm chím ngươi kia!" Hạ Thục Mẫn bị đè nén mấy ngày, nghe được lời nói đại phu nhân xong rồi cuộc bộc phát, "Là Hạ gia chúng ta cầu Dạ Khê đến, không phải là nhân gia mặt dày mày dạn muốn đến! Nương, ngươi dựa vào cái gì mà nói như thế? Ngươi vì sao muốn ngăn cản ta?"

"Ngươi, Mẫn nhi, ngươi, ngươi đưa nhóc này, khi nào thì ——" đại phu nhân cả kinh nói không nên lời.

"Xem ra ta không nên đến !" Hạ Thục Mẫn giận tái mặt, lại khôi phục trầm mặc, phúc phúc thân mình với đại lão gia cùng đại phu nhân, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Này, này, đưa nhóc này, thế nào —— mà chương bắt thành!"

Trong thanh lâu, Hạ Thục Quân cúi đầu nhìn quần áo trên người mình tiêu tán, còn chưa kịp phản ứng, đã bị thân thể nóng bỏng áp lên. Hai người đều trần truồng, không chút khe hở tựa vào nhau, nàng còn chưa kịp kinh hô, đã bị cỗ nhiệt khô nóng bao trùm, mặc dù trong lòng có chuẩn bị, nhưng khi chân thật thể nghiệm, vẫn là xấu hổ không biết làm sao. Hai tay bấu lấy cánh tay nam tử, hơi thở dị thường hỗn loạn, gò má chôn trong ngực hắn, thân thể không tự giác vận vận .

Hạ Thục Quân không ngờ được, loại động tác như có như không này giống như âm thầm cổ vũ nam tử kia, hắn nắm cầm của nàng, tỉ mỉ quan sát cánh môi no đủ, con ngươi dần tối lại, ngón cái nắm hàm dưới có ý muốn vuốt ve cánh môi kia.

Gò má Hạ Thục Quân đỏ như mồng khế (=.,= lời tác giả nhé), trong đầu lại truyền đến mệnh lệnh, gò má càng thêm nóng bỏng, "Ngươi, nhưng ngươi là ai?" Lòng mi nàng run run, âm thầm hít sâu một hơi, hai tay vòng lên cổ hắn, kéo về phía mình, âm thầm rút một bàn tay ra, đầu ngón tay đụng chạm thân thể đầy cơ bắp của nam tử, tuy rằng bản thân không nhận được run run, nhưng tay vẫn có thể khống chế lực đạo rất chuẩn.

Nam tử hít một ngụm khí lạnh, trừng mắt nữ nhân trước mắt, thét lớn một tiếng, "Tiện nhân!" Mắng một tiếng, nam tử quơ tay giật lấy tóc nàng, bỗng nhiên sắc sắc cười, cúi đầu cắn một ngụm lớn lên ngực Hạ Thục Quân, dùng sức đến mức hận không thể cắn rớt ra một miếng.

Nam tử hiển nhiên là cao thủ tình trường, còn Hạ Thục Quân chưa từng trải qua chuyện tình yêu nam nữ, làm sao thừa nhận nổi loại khiêu khích như thế này? Rất nhanh, thân thể Hạ Thục Quân đã bị âm áp bao vây, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mềm yếu, thân thể càng thêm vận vận không ngừng.

Hạ Thục Quân lâm vào mê man, mông lung nhìn nam tử trước mắt, không để ý da đầu đau đớn, gia tăng lực đạo trên tay, "Ngươi là ai?" Hạ Thục Quân khiến cho bản thân bảo trì thanh tỉnh, cái tay còn lại đang đặt trên cổ nam tử cũng trượt xuống dưới, chạm vào gò má hắn, làm theo mệnh lệnh trong đầu, ngượng ngùng đưa ngón tay nhét vào miệng hắn, làm loạn bên trong, không cho hắn một chút cơ hội phản ứng.

Thân thể nam tử cứng đờ, hai tròng mắt lại càng thêm sáng ngời, hiển nhiên loại hành động này là điều hắn thích nhất, "Không biết bản công tử là ai, còn dám ngả vào lòng? Hừ?" Nam tử nhũn mày nhìn nữ nhân trong lòng, bỗng nhiên quỷ dị cười, bắt lấy hai chân Hạ Thục Quân, nháy mắt dùng sức.

Hạ Thục Quân hé miệng kêu ra nửa tiếng, đau đớn kịch liệt khiến Hạ Thục Quân sống không bằng chết, có mấy lần nàng đau đến muốn chết, nhưng rất nhanh, thống khổ lại biến thành hưởng thụ.

Màu trắng trên thảm được điểm lên một đóa huyết mai!

Hai mắt nam tử trào ra ánh sáng hưng phấn, mà Hạ Thục Quân lại hít một ngụm khí lạnh, "Người, người là ai?" Hạ Thục Quân khàn khàn hỏi.

Nam tử nuốt một ngụm nước, trùng mắt với Hạ Thục Quân, "Bản công tử là thiếu chủ Thương Nguyệt thành Liệt Câu! Tiểu nương tử, nhớ kỹ!" Liệt Câu sau khi nói xong, thân thể bắt đầu vận động kịch liệt.

Hạ Thục Quân kêu lên sợ hãi, vài lần hôn mê, nhưng đều bình tĩnh mỗi khi hưng phấn nhất, mãi cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Liệt Câu lúc này mới thoả mãn ngã lên trên người Hạ Thục Quân. Mà giờ phút này, trên người Hạ Thục Quân tràn đầy chất lỏng màu trắng, người cũng đã sớm ngắt đi.

Đợi đến khi Liệt Câu ngủ say, Hạ Thục Quân đột nhiên mở to hai mắt, trừng mắt báo gắt nhìn chăm chăm Liệt Câu, nâng tay chạm vào Liệt Câu, khẽ môi gọi lên một tia cười lạnh quý dị, đột nhiên nhấc một chân bước qua thân thể Liệt Câu, ngồi xuống trên người hắn, đồng tử co rút một phen, thân thể di động, lại chậm rãi ngồi xuống lần nữa.

Liệt Câu thét lớn một tiếng, cũng không có thanh tĩnh. Mắt báo đột nhiên biến lạnh, trong chớp mắt, đồng tử khôi phục bình thường, cả người bỗng chốc mềm nhũn ngã xuống trên người Liệt Câu.

Mãi cho đến buổi chiều, Liệt Câu mới mơ mơ tỉnh lại, lúc hân hô hấp, đột nhiên cảm thấy dị thường, nghe tiếng “ưm” khe khẽ trước ngực, giật giật thân thể, toàn thân cứng ngắc đến cực điểm.

Lúc này, Hạ Thục Quân cũng tỉnh lại, đúng lúc nàng vừa động, khẽ động đến nơi gắn kết kia, hai người đều hít vào một ngụm khí lạnh, "Ta, ta ——" Đến khi Hạ Thục Quân phản ứng kịp, lòng muốn chết cũng xuất hiện, thật dọa người mà!

"Tiểu tiện nhân! Còn chưa thỏa mãn!" Liệt Câu nuốt một chút.

"Đứng lên!" Đang lúc Hạ Thục Quân không biết phải làm sao, đột nhiên trong đầu truyền đến mệnh lệnh. Thân mình nàng run lên, hai tay đề lên ngực Liệt Câu, mím môi, đột nhiên dùng một chút lực, rời khỏi đối phương, cả người mềm nhũn ngã xuống trên giường.

"Tất cả giờ tùy thuộc vào người, xú nam nhân này đã không thể ly khai thân thể của người được nữa rồi!" Trong đầu, thanh âm khinh thường vang lên.

Hạ Thục Quân đang muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm yếu bỗng chốc quỳ trên đất, Liệt Câu nằm trên thảm nhìn Hạ Thục Quân, tuy rằng hai người đều “trống trơn”, nhưng hiển nhiên Liệt Câu là nam nhân so với Hạ Thục Quân thì phản ứng bình tĩnh hơn nhiều.

"Ta mệt mỏi!" Hạ Thục Quân oán trách trừng mắt nam tử, sau mím môi, mị mị ánh mắt nói, "Ngủ với bốn cô nương, có phải hay không nên cấp cho ta chút hồi báo?" Hạ Thục Quân thở nhẹ, nhìn nam tử trước mắt, sắc mặt tuy rằng đỏ ửng, ánh mắt kiên định, nhưng là trong lòng nàng dị thường bất an, sợ hắn ta không đáp ứng.

Liệt Câu hiếm khi có tâm trạng tốt, "Muốn bốn thiếu gia hỗ trợ cái gì?"

Hạ Thục Quân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tốt lắm, hỏi như vậy đã nói lên hắn đang hứng thú, đáy mắt Hạ Thục Quân thoáng qua một tia hưng ác, tuy rằng thân thể cảm thấy dễ chịu, nhưng là bị một người nam nhân xa lạ như vậy đối đãi, thân từng là thiên kim tiểu thư nhà cao cửa rộng, trong lòng Hạ Thục Quân vẫn là cực độ căm hận.

"Thiếu gia thích xử nữ?" Đáy mắt Hạ Thục Quân xẹt qua một tia dị thường.

"Ta biết chỗ của một cô nương vô cùng mỹ mạo, là một tiểu mỹ nhân lạnh như băng, tuyệt đối khiến thiếu gia vui vẻ!" Hạ Thục Quân nằm ở trên giường, dần dần vút đi cảm giác hồ thẹn, thoải mái thờ phỉ phò.

Vừa nghe Hạ Thục Quân nói vậy, Liệt Câu liền thấy hưng trí, "Nga? Thật không? Người nào?"

Hạ Thục Quân cười khanh khách, "Cái cô gái này áy à..."

Dạ Khê đang ở khách điểm nghỉ ngơi, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận thanh âm rối loạn, Dạ Khê tròn mắt đứng dậy, vừa sửa sang lại cổ áo, cửa đã bị người không chút khách khí đá văng, mấy người nọ hùng dũng tiến vào, đem phòng căn phòng bao vây, chặt như nêm cối.

Nhuệ đứng bên cạnh Dạ Khê, mím môi nhìn, Đinh Đương dựa vào Dạ Khê mà đứng, mắt mèo nheo lại quét qua đám hỗn tạp này, đọng lại trong mắt là một tia khinh thường.

"Công tử nhà ta muốn mời cô nương đến gặp mặt!" Nam tử dẫn đầu không khách khí nhìn Dạ Khê, trong mắt tràn đầy hèn mọn.

Đinh Đương nhún một cái nhảy lên vai Dạ Khê, nhẹ giọng nói với nàng cái gì đó. Dạ Khê nhú mày cười, "Ta còn tưởng là cái gì, thì ra là một đám cẩu!" Dạ Khê đứng lên, lãnh khốc nói, "Cũng chỉ là một đám chó điên!"

Nghe thấy Dạ Khê nói, Huệ hơi hơi nhú mày, đánh giá mấy người trước mắt, cẩn thận khịt mũi, quả thật ngửi được một ít hương vị, "Tiểu thư, là chó đực! Động dục!" Huệ bổ sung thêm.

Lời nói châm chọc rõ ràng khiến mấy người trong phòng biến sắc, "Muốn sống, vậy đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Được công tử coi trọng, là phúc khí của ngươi!" Một người khác ngạo mạn nói.

Dạ Khê hí hóp mắt, "Nói cho công tử các ngươi, muốn đến thì tự hấn đến!" Dạ Khê âm lãnh cười, nàng đây là muốn nhìn xem, là ai ở sau lưng giật dây!

"Ngươi!"

"Khoan đã, trở về nói cho công tử rồi tính!" Một người lý trí ngăn trở đồng bọn, quay đầu nhìn về phía Dạ Khê, "Cô nương tóm lại là không nên ly khai khỏi thành, vẫn nên an phận chút mới tốt!" Người nọ cảnh cáo một câu, rồi mang theo người rời đi.

"Tiểu thư?" Nhuệ quay đầu nhìn Dạ Khê, không hiểu vì sao Dạ Khê dễ dàng buông tha những người này như vậy.

"Biết chính xác vị trí của ta, chắc chắn hướng ta mà đến, những ngày gần đây, địch nhân của ta, có thể đếm được trên đầu ngón tay, Hạ gia cũng coi như gia tộc lớn, sẽ không dùng loại hành động nhỏ nhặt này đối phó ta, vậy thì chỉ còn một người!" Dạ Khê âm lãnh nở nụ cười, "Đi theo, xem bọn hấn đi nơi nào!" Dạ Khê nói với Đinh Đương.

Đinh Đương gật đầu, biến mất ở bên cửa sổ.

Không lâu sau, Đinh Đương trở về, "Những người này vào phủ thành chủ Thương Nguyệt thành, ta chỗ đó thấy một người, người nhất định đoán không được!" Đinh Đương vuốt mặt một cái, sau đó tiếp tục nói, "Tiền nhân Hạ Thục Quân kia thế nhưng ở phủ thành chủ! Hơn nữa, cùng nam nhân trong phủ kia... Ân ——" Đinh Đương vốn nói trôi chảy, đến lúc này lại đột nhiên im miệng.

"Thế nào?" Dạ Khê nhìn bộ dáng Đinh Đương, nhíu mày.

Đinh Đương phiết miệng, trên mặt cực kì khinh thường, "Chính là mấy cô gái trong kỹ viện còn giữ mình trong sạch hơn nàng ta!"

Phốc xuy ——

Dạ Khê không nói gì nở nụ cười, nữ nhân vào kỹ viện, có mấy người có thể chân chính giữ mình trong sạch? Quả nhiên là chứng thực suy đoán của Dạ Khê, bất quá ——

"Mặt tiền nhân kia đã khôi phục, bất quá —— hừ!" Đinh Đương âm lãnh cười, "Cách cái chết cũng không còn xa! Thiêu thân lao đầu vào lửa, loại chuyện hại người hại mình, nàng cũng dám làm!" Đinh Đương hiển nhiên là phát hiện ra bí mật, nhưng cũng không giải thích kỹ càng cho Dạ Khê.

"Dạ Khê, Dạ Khê!" Đúng lúc này, một trận thanh âm dồn dập mà sốt ruột càng ngày càng gần, đến khi cửa bị mở toang, Hạ Thục Mẫn xuất hiện trước mặt Dạ Khê, nàng thở hổn hển, hiển nhiên là vì chạy quá nhanh.

Nhìn người đột nhiên xuất hiện, Dạ Khê đậm cười, hôm nay đúng là ngày lành, một người lại một người theo nhau mà đến.

"Ngươi, ngươi thế nào còn an ổn như vậy!" Hạ Thục Mẫn vọt tới trước mặt Dạ Khê, "Đi mau, ngươi không thể lại ở trong này, đi mau, suốt đêm rồi đi!" Hạ Thục Mẫn nói xong, xoay người đem mấy thứ trên giường của Dạ Khê nhét lung tung vào bọc vải rồi tổng cả vào trong lòng nàng.

Dạ Khê tùy ý để Hạ Thục Mẫn bận bịu, cấp Nhuệ một ánh mắt, Nhuệ đem gói đồ sớm đã thu thập xong cầm lấy lấy. Đinh Đương ở một bên nhìn không nói gì, nhin không được mà tròn trĩnh mắt.

Dạ Khê không nói gì trừng mắt Hạ Thục Mẫn đang túm bản thân chạy ra bên ngoài, "Ngươi cũng phải để ta tính tiền đã chứ?" Dạ Khê quay đầu đi đến quầy, không nhanh không chậm kêu chủ quầy, sau mới quay đầu nhìn về phía Hạ Thục Mẫn.

"Đừng tốn thời gian nữa!" Hạ Thục Mẫn nắm lấy tay Dạ Khê bắt đầu hướng phía ngoài chạy đi, "Người bên ngoài đều đồn đãi ngươi bị Liệt Câu coi trọng, Liệt Câu là người cực kì háo sắc, nữ nhân bị hấn coi trọng không thể nào mà chạy thoát được! Quyết không thể để ngươi lọt vào tay hấn!" Hạ Thục Mẫn vừa nói vừa chạy.

Chạy một đường, trực tiếp chạy ra khỏi thành, Hạ Thục Mẫn thở phào nhẹ nhõm, dừng lại, "Ngươi mau rời khỏi nơi này!"

"Vì sao lại đến?" Dạ Khê nhìn nét quan tâm trên mặt Hạ Thục Mẫn, nhàn nhạt hỏi.

"Ngươi là bằng hữu của Hạ Thục Mẫn ta!" Nàng ấy bước bình nói.

Bằng hữu? Dạ Khê nở nụ cười, lúc Hạ Thục Mẫn thúc giục mình rời đi, Dạ Khê lắc đầu, "Chậm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 83

Hạ Thục Mẫn còn chưa rõ ràng ý trong lời Dạ Khê, phía sau bỗng truyền đến thanh âm Đại phu nhân quát lớn, "Mẫn nhi!" Người đã nhanh chóng tới trước mặt Hạ Thục Mẫn.

Đại phu nhân chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn Hạ Thục Mẫn, "Đầu óc nguoi tại sao lại hồ đồ như vậy! Mặc kệ chuyện gì, việc gì cũng muốn quản? Nguoi không muốn sống nữa sao!" Đại phu nhân không để ý tới Dạ Khê đứng một bên, kéo tay Hạ Thục Mẫn rồi đi.

"Nương!" Hạ Thục Mẫn không vui nhìn phản ứng của Đại phu nhân, khẽ gạt tay Đại phu nhân ra, "Con không đi, vì sao phải đi? Sao người lại tới đây?" Sắc mặt Hạ Thục Mẫn bỗng biến đen, "Người theo dõi con!" Hạ Thục Mẫn đột nhiên cao giọng.

"Mau đi nhanh, đừng có chuyện gì cũng muốn dính dáng vào!" Đại phu nhân quay đầu phân phó tỷ nữ phía sau, muốn các nàng kéo Hạ Thục Mẫn rời khỏi nơi này.

Dạ Khê đứng một bên xem, nhìn Đại phu nhân lúc này, âm thầm nhủ mày, còn tưởng rằng vị phu nhân này là người có mắt nhìn xa trông rộng, thật không ngờ, chỉ là một phụ nhân kiến thức hạn hẹp mà thôi! Dạ Khê nhìn ra xa, cảm thụ không khí dần biến hóa.

"Mẫn nhi!" Thanh âm Đại lão gia bất ngờ vang lên, Hạ Thục Mẫn đang cố gắng trì hoãn, nghe Đại lão gia nói, thân thể rõ ràng trở nên cứng đờ, đáy mắt hiện lên tia tức giận, "Nghe lời nương nguoi, đây không phải nơi nguoi nên lui tới! Liệt Câu kia, Hạ gia không muốn chọc vào!" Những lời này hiển nhiên là nói cho Dạ Khê nghe, nhưng cũng cảnh cáo Hạ Thục Mẫn, không thể tùy ý!

Hạ Thục Mẫn nhìn Dạ Khê, trong mắt đầy áy náy, cánh môi khép lại mở, còn muốn nói cái gì, thế nhưng lại phát hiện, dù nàng nói gì, đều không còn quan trọng nữa! "Xin lỗi!" Hạ Thục Mẫn nhắm mắt lại, bỗng nhiên xoay người, gạt người xung quanh ra, "Các nguoi hải lòng chưa! Hải lòng chưa!" Hạ Thục Mẫn oán hận trừng mắt Đại phu nhân, rồi không hề quay đầu chạy vào thành.

Thân thể Đại phu nhân run lên, bởi vì lần đầu tiên bà nhìn thấy cừu hận trong mắt nữ nhi mình, bà là mẫu thân của nó, là mẹ ruột của nó, vì sao trở nên như vậy? Bà chỉ muốn bảo hộ bảo vệ nữ nhi, bảo vệ gia tộc, nữ nhi vì sao đối lại đối xử với bà như thế? Đại phu nhân lặng người nhìn Đại lão gia.

"Đi thôi!" Đại lão gia thờ dài một hơi, không nói gì nữa, quay đầu rời khỏi, Đại phu nhân thần sắc hoảng hốt đi theo phía sau.

"Hừ!" Nhuệ con nguoi sắc bén lóe lên vẻ khinh thường.

Người Hạ gia rời đi không bao lâu, một luồng gió nóng hổi thổi tới, sau đó một tràng tiếng cười dâm đãng vang lên, trong chớp mắt, một người nam nhân đã xuất hiện trước mặt Dạ Khê, nam tử quan sát Dạ Khê một lượt, ánh mắt dâm tà, "Không sai, là một băng son tiểu mỹ nhân!"

Nhuệ cau mày, đứng chắn trước mặt Dạ Khê, "Nguoi chính là gã chó điên đó?"

Nhuệ nhìn từ trên xuống dưới nam nhân, "Cũng không phải tứ chi a!"

"Còn hơi nhỏ tuổi một chút a!" Nam tử rất là rối rắm nhìn Dạ Khê, có điều ánh mắt hung ác tàn nhẫn, "Nếu bị nguoi ta nhân cơ hội đến trước, không còn ý gì nữa, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc!" Nam tử vuốt cằm, "Nhưng mà, ta lại có một phương pháp, có thể làm cho nguoi nhanh chóng biến thành nữ nhân!"

Dạ Khê lạnh nhạt nhìn, ngón tay bí mật vuốt ve chủy thủ đã sẵn sàng ra tay, Dạ Khê đi về phía trước, mơ hồ ngửi thấy hương vị thục được rất nhẹ, thế nhưng bên trong còn lẫn một ít mùi vị khác, rất đặc biệt. Dạ Khê nheo mắt, tâm tư xoay chuyển, "Hạ Thục Quân còn sống sao?" Dạ Khê hơi nghiêng đầu, nhìn phía sau lưng nam tử, thấy Hạ Thục Quân đang uốn éo đi tới bên này, hờ lưng lộ ngực, phần son dày đặc, so với nữ tử thanh lâu còn thoáng mát hơn.

Hạ Thục Quân khoát tay lên vai nam tử, há mồm khẽ cắn một ngụm vào má hắn, bàn tay không an phận chạy loạn trên người người nọ, quay đầu khiêu khích nhìn Dạ Khê, "Thiếu gia, thế nào?" Hạ Thục Quân híp mắt, hận không thể giày vò nhục nhã Dạ Khê đến chết.

Meo meo --

Đinh Đang đột nhiên thét lên một tiếng, huơ móng vuốt về hướng Hạ Thục Quân. Hạ Thục Quân do bị ảnh hưởng bởi di chứng lần trước, khủng hoảng né tránh, thân thể run rẩy kịch liệt, nàng còn nhớ rõ dư vị thống khổ dẫn vật kia, nhớ rõ si nhục khi bị Hạ gia đuổi ra khỏi cửa!

"Thiếu gia!" Hạ Thục Quân hoảng sợ co lại trong lòng nam tử, ôm cánh tay hắn, cũng không quan tâm đến nam tử đang có tâm trạng gì.

Mắt mèo lướt qua một tia cười âm lãnh, móng vuốt khẽ vung, từ móng vuốt bay vọt ra một luồng yêu lực. Chỉ nghe âm thanh y phục bị xé rách vang lên, lớp y phục Hạ Thục Quân vẫn lấy làm kiêu ngạo trong nháy mắt rơi xuống mặt đất, da thịt lộ ra, trên làn da trắng nõn vẫn còn lưu lại dấu vết xanh tím, rải khắp toàn thân, người sáng suốt nhìn vào liền biết đây là chuyện gì.

Hạ Thục Quân sợ hãi hét lên, vội vã chui vào lòng nam tử, "Thiếu gia!" Lê hoa đái vũ, vẻ mặt ủy khuất nhìn nam nhân trước mắt.

Nam tử híp mắt, nhìn nữ nhân trong ngực, hấn căn bản không phát hiện gì bất thường, lông mày cau lại, chẳng lẽ là do đối phương yêu lực cao cường? Nhưng mà nhìn thấy Hạ Thục Quân thân thể mềm mại như nước, lại ngửi được hương vị thục được mê người, nam tử lại tiếp tục trầm luân.

Căn bản không quan tâm còn có người ngoài ở đây, trực tiếp nắm lấy móng Hạ Thục Quân, kéo quần mình, ấn Hạ Thục Quân xuống!

Hạ Thục Quân thật không ngờ hắn sẽ động dục ngay nơi hoang vu này, ngay cả khúc dạo đầu cũng không có, nhưng lại làm trò trước mặt người ngoài, sợ hãi kêu lên, lại hoảng hốt không biết làm sao, thân thể đã không thể kiểm soát đón nhận theo.

Hai tay Dạ Khê vòng trước ngực, nhìn Đinh Đương dùng móng vuốt che hai mắt, không hài lòng nói, "Thật buồn nôn!"

"Thường thức đi, cơ hội khó có được!" Dạ Khê quay sang nói với Nhuệ, "Đồng cung đồ trước mặt! Sau này cùng nữ nhân giao hợp liền làm như vậy!" (Bà này, thật đen tối mà >")

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 84

Đôi mắt đỏ ngầu như của dã thú, hung tợn nhìn thẳng Dạ Khê, cả người phóng xuất ra một cỗ khí thế như mãnh thú, máu tươi chảy trên tấm thân trần trụi, mùi máu tươi càng thêm kích thích Liệt Câu, hắn chậm rãi đi về phía Dạ Khê, bất ngờ, móng tay hắn dài ra bất thường, trở thành lợi trào, sắc bén vô cùng.

"Các ngươi đều đáng chết!" Liệt Câu hùng hổ đánh tới, hung hăng vô cùng.

Xoẹt một tiếng, chủy thủ trong tay Dạ Khê biến thành trường kiếm, đẩy Nhuệ đang muốn ngăn cản sang một bên, nòng thần nhiên đối đầu với hắn.

Mặt Liệt Câu lộ vẻ châm chọc, lợi trào của hắn chém sắt như chém bùn, binh khí bình thường làm sao so sánh được? Liệt Câu đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người yêu lực tăng vọt, lợi trào càng dài gấp bội.

Dạ Khê không nhìn lợi trào như thép kia, đột nhiên mạnh mẽ hạ thấp thất lưng, đá vào cổ tay nam tử, tốc độ cùng lực đạo dường như không phải thứ mà thân thể nhỏ nhỏ kia có thể có được, thấy Liệt Câu chột kinh ngạc, Dạ Khê không lãng phí thời gian, đột nhiên phản thủ, giống như cá lách dưới cánh tay hắn thoát ra.

Liệt Câu thật bất khả tư nghị, nhìn trước mặt rồng tuếch, quay đầu vừa thấy, Dạ Khê đứng bên cạnh nhú mảy nhìn bản thân, Liệt Câu theo tầm mắt Dạ Khê cúi đầu nhìn xuống, con ớn lạnh từ lòng bàn chân xông lên tận đỉnh đầu. Chỗ hạ thể, thanh trường kiếm đã đặt ở đó tự bao giờ, mũi kiếm chĩa ngay vào cái bộ vị kia, chỉ vài phần nửa thôi, có thể nói, chỉ cần Dạ Khê nhẹ nhàng động ngón tay, Liệt Câu sẽ trở thành "tàn tật".

Dạ Khê chậm rãi đứng dậy, hít hít mắt, nhìn lướt qua lợi trào ý đồ công kích bản thân, khiêu khích nhìn Liệt Câu, "Thế nào, làm ngựa chưa đủ à?" Tay Dạ Khê khẽ run một chút, Liệt Câu nháy mắt cảm giác được một cỗ điện lưu rét lạnh theo chỗ kia truyền khắp toàn thân.

"Tiện nhân!" Liệt Câu nghiêng răng nghiêng lợi, trong nháy mắt, lợi trào trên ngón tay biến mất không dấu vết.

Dạ Khê đưa kiếm chạm vào cái thứ cứng ngắc kia, châm chọc cười, "Không hổ là cảm tình con chó!" Dạ Khê cười gian nguy hiểm, đột nhiên tới gần Liệt Câu, trường kiếm dùng sức một cái, Liệt Câu cảm giác một cỗ đau đớn nháy mắt đánh úp lại, tiếp theo đau xót, trước mặt bỗng tối sầm, cả người run rẩy té trên mặt đất, ngất đi.

Dạ Khê rung rung trường kiếm, đá đá Liệt Câu đã chết ngất, "Vĩnh viễn đều không cần tin tưởng nữ nhân lời nói!" Dạ Khê lui về phía sau một bước, đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía sau, giờ phút này, có một gã bạch y nam tử đứng ở trên tường thành.

Dạ Khê nhú mảy, quay đầu nhìn về phía Nhuệ, Nhuệ lắc đầu, hắn cũng không biết đối phương đến từ lúc nào, Đinh Đương tránh né ánh mắt Dạ Khê, hiển nhiên là đã sớm phát hiện, Dạ Khê âm lãnh cười với tiểu hắc miêu đang có ý đồ tránh né mình kia.

Đinh Đương rung mình, nhảy lên trên bờ vai Dạ Khê, "Khụ khụ khụ." Ghé sát tai Dạ Khê, nhẹ giọng nói, "Người này, không có hại, kỳ thực, cũng là vừa đến không lâu!" Đinh Đương thấy Dạ Khê trừng bản thân, nhanh sửa miệng nói, "Kỳ thực là, thời điểm ngươi động thủ, hắn đã tới rồi!" Đinh Đương sau ngoan ngoan ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn nam nhân trên tường thành một cái, đáy mắt thoáng qua một tia tình quang, sau liền nhắm mắt lại.

Dạ Khê thu hồi trường kiếm, đem chủy thủ thả vào trong tay áo, mà giờ phút này, bạch y nam nhân trên tường thành dĩ nhiên đi tới trước mặt Dạ Khê.

Bạch y nam tử tướng mạo anh tuấn, chỉ là đôi mắt ẩn chứa tang thương kia lại không che dấu được tuổi thật của hắn, "Tuổi còn nhỏ, nhưng lại tâm ngoan thủ lạt như thế!" Bạch y nam tử đánh giá Dạ Khê, như có đắm chiêu cười cười, "Làm địch nhân Liệt gia, không phải là một lựa chọn thông minh!" Bạch y nam tử trực tiếp không nhìn đến nam tử bên cạnh.

Nhuệ đột nhiên nghĩ tới cái gì, vỗ mạnh đầu một cái, kinh ngạc nhìn Dạ Khê, "Ta, ta nhớ ra rồi, trong Hộ quốc tứ tướng, Liệt Báo đứng hàng thứ hai! Chẳng lẽ người này cùng Liệt Báo có quan hệ?" Nhuệ nhìn về phía bạch y nam tử.

Bạch y nam tử nhìn về phía Dạ Khê, "Thành chủ Thương Nguyệt thành, là đường đệ của Liệt Báo." Cần thận quan sát phản ứng của Dạ Khê, nhưng mà

khiến bạch y nam tử rất là thất vọng, bởi vì Dạ Khê căn bản không có phản ứng gì, hần hơi hơi nhú mảy, tiếp tục nói, "Liệt Báo là người cực kỳ bao che khuyết điểm, có thù tất báo."

Dạ Khê trợn trừng mắt, nhàn nhạt liếc nam tử trước mắt một cái, khinh thường cười, "Cùng ta có liên qua sao?" Muốn tới trả thù cứ việc đến, Dạ Khê quay đầu nhìn về phía Nhuệ, "Hộ quốc tứ tướng, rất lợi hại?" Dạ Khê khẩu khí vững vàng, giống như đang nói đến a miêu a cẩu nào đấy.

Bạch y nam tử vừa muốn nhắc chân, nghe được lời nói của Dạ Khê, trực tiếp kinh ngạc dừng chân, bất khả tư nghị trợn mắt nhìn Dạ Khê, giống như đang nói, ngươi có thuộc yêu giới hay không thế? Ở yêu giới, ngay cả đứa bé ba tuổi đều biết đến Hộ quốc tứ tướng là cái gì, như vậy có lợi hại hay không!" Ngươi thật sự thuộc về yêu giới?" Bạch y nam tử vừa mới hỏi xong, Dạ Khê nhìn lướt qua hắn, giống như đang nói ngươi thực ngu ngốc.

Đình Đương xích xích cười, mở mắt, khinh thường liếc bạch y nam tử một cái, sau lại nằm sấp xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

"Tiểu thư!" Nhuệ còn định nói cái gì, nhưng là vừa nhìn qua bạch y nam tử, tự động ngậm miệng.

Bạch y nam tử trầm thấp cười, mà sau trong nháy mắt liền rời đi, "Tiểu nha đầu, sau này còn gặp lại!"

"Thiệt! Một đầu cường lừa, ai muốn gặp ngươi!" Đình Đương đột nhiên mở to mắt, phần nộ hướng chỗ bạch y nam tử biến mất lúu rú mắng to.

"Pháo bắn chậm rồi! Người đã đi rồi!" Dạ Khê nắm Đình Đương lên, mị mị ánh mắt, "Các ngươi quen biết nhau?" Dạ Khê hỏi.

"Quen biết?" Đình Đương méo mó miệng, "Tỷ tỷ, ngươi thế nào chỉ bằng ánh mắt nhìn thấy ta quen biết hần chứ?" Đình Đương trừng đôi mắt hạt châu, quấy chân quơ đuôi một phen, đào thoát được khỏi tay Dạ Khê, ngoan ngoãn lên vào bụi cỏ, "Phòng chừng cận bã này lập tức tỉnh, đi a đi a!" Đình Đương lộ ra đầu nhỏ, vội vàng nói.

"Là bản thân ngươi sốt ruột rồi đi?" Nhuệ mở miệng, nhìn Đình Đương.

"Tiểu tử, cầm miệng của ngươi lại!" Đình Đương quơ quơ chân trước.

"Yêu Đô ở chỗ nào?" Dạ Khê đột nhiên hỏi Nhuệ, "Đã ở Yêu Giới này thì nên đi một lần mới phải!"

Đình Đương vừa nghe Dạ Khê nhắc tới hai chữ Yêu Đô, kích động bật cao ba thước, "Ta biết, ta biết, ở phía đông, ở phía đông!" Đình Đương chỉ vào một hướng.

Dạ Khê không nói nhiều, theo hướng Đình Đương chỉ mà bước đi, Nhuệ cũng cầm lấy gói đồ một bên, đi ngay sau nàng. Đình Đương cấp tốc đi đến trước mặt Liệt Câu, ở trên mặt hần tung mây đá, nhưng là hảo tâm không có làm động tác gì nữa, quay đầu nhìn lên thấy Dạ Khê cùng Nhuệ đã đi thật xa, nhanh chóng phóng vọt theo, "Đội ta với! Đội ta với!"

Thẳng đến khi Dạ Khê biến mất ở phương xa, bạch y nam tử lại xuất hiện phía trên tường thành, nhìn nơi Dạ Khê biến mất, như có đắm chiêu, "Xem ra chuyến đi lần này, thu hoạch không tệ!" Bạch y nam tử thì thảo tự nói, "Năm nay, có lẽ sẽ không còn tay không mà về !" Trong mắt bạch y nam tử phụt ra ra một cỗ quang mang nóng rực, giống như con báo nhìn thấy mục tiêu.

"Một đường này cũng thật an toàn, đủ thời gian chúng ta tránh xa Thương Nguyệt thành, đến lúc tên tiểu tử kia tỉnh lại, cũng đuổi không kịp chúng ta!" Đình Đương gian trá cười.

Dạ Khê quay đầu thấy Nhuệ ngẫu nhiên tạo ra một đóa thực nhân hoa nơi lòng bàn tay, giống như nhàm chán giết thời gian, "Ngươi cảm giác bản thân là loại hình gì?" Dạ Khê mở miệng hỏi Nhuệ.

Nhuệ nghĩ nghĩ, lắc đầu, nhưng là lại chần chờ một chút, "Có lẽ là tính công kích! Thực nhân hoa bản thân là thực vật có tính công kích, mà sói cũng như thế."

"Cao lớn thô kệch như vậy làm sao mà có tính chữa trị được? Đùa giỡn gì chứ!" Đình Đương nhảy sang đầu Nhuệ, tìm một vị trí thoải mái, dùng móng vuốt vỗ đầu Nhuệ, "Tiểu tử, lão gia tử ta muốn nghỉ ngơi trên này, đừng nhúc nhích cổ, đi ổn định một ít!" Nói xong Đình Đương liền thoải mái nằm sấp xuống.

Dạ Khê chỉ liếc mắt một cái, cái gì cũng không có nói, "Yêu Đô đã là thủ đô Yêu Giới, tự nhiên cái gì cũng sẽ có, trận pháp, cao thủ tuyệt đối không thiếu." Dạ Khê nhìn Nhuệ.

Nhuệ vừa nghe lời nói của Dạ Khê, mặt mày cao hứng hơn hờ, tuy rằng Dạ Khê không nói rõ, nhưng hắn cũng hiểu được, "Cám ơn tiểu thư!"

"Đầu!" Nhuệ vừa định quay đầu, móng vuốt Đình Đương nháy mắt đã tới trước mặt, một cái tát chụp ngay đầu. Ăn đau Nhuệ lập tức bủi môi, nhưng khi nghe Đình Đương nói ổn định bản thân đầu, Nhuệ trong lòng rõ ràng, Đình Đương đây là rèn luyện cho hắn!

Liệt Câu bị đau đòn kịch liệt kích thích tỉnh , mở mắt ra liền nhìn thấy nhị phu nhân cầm theo chày gỗ muốn đánh hắn, Liệt Câu chịu đựng chỉ dưới đau nhức, nhanh chóng xoay người né đi, cái nghiêng người này, vừa vận dụng phải miệng vết thương, mà lúc hắn ngừng đầu, vừa vận nhìn thấy "Bảo bối" của mình máu chảy đầm đìa nằm ở trên cỏ, thân mình Liệt Câu run lên.

"Người đồ tạc chúng, trả nữ nhi cho ta!" Nhị phu nhân lại vùng chạy lên.

Liệt Câu muốn phản thủ, nhưng là "bảo bối" bị chém đứt, thân thể vì thế bị thương nặng, căn bản tạm thời không có lực, mắt thấy chày gỗ sẽ đánh xuống, ngay lúc sắp chạm đến hân, tiếng báo ở đầu gầm lên, đột nhiên một cổ yêu lực trực tiếp đánh nát chày gỗ trong tay nhị phu nhân.

Tuy rằng trời đã sáng, cửa thành vẫn khép chặt như cũ, hơn nữa cũng không có người qua đường. Trong chớp mắt, một nam tử trung niên đứng trước mặt Liệt Câu.

Liệt Câu đau đớn run rẩy thân mình, ngẩng đầu vừa thấy người tới, nước mắt khuất nhục ào ào rớt xuống, "Cha, cha! Người nên vì con làm chủ!" Liệt Câu khóc lóc nức nở.

Nhị phu nhân kinh ngạc nhìn người tới, nhìn gương mặt quen thuộc kia, về mặt chỉ còn trào phúng, "Bảo ứng, đây là bảo ứng! Ha ha ha ——" nhị phu nhân lão đảo đi tới chỗ Hạ Thục Mẫn đã bị bầm thây vụn đoạn, dùng rễ cây thu gom hết những mảnh thân xác bị chia lìa, dùng sức lôi kéo rồi bỏ cửa thành.

Trung niên nam tử nhìn nhị phu nhân mỉa mai ánh mắt, đáy mắt thoáng qua một tia lãnh ý, nhưng cũng không nói gì, chỉ là đau lòng nhìn nhi tử, nghiêng răng nghiêng lợi, "Không quan tâm!" Máng một tiếng, sau lệnh thị vệ nâng Liệt Câu đứng lên, tùy tùng cũng nhặt "bảo bối" giùm hân, đoàn người bước dần vào trong thành.

Nam tử trung niên cũng không có đuổi theo, ngược lại lên lút đi tới trước mặt nhị phu nhân, chặn đường đi của bà ta.

"Người vậy mà không tiếp nhận nàng, nàng là cốt nhục của người!" Nhị phu nhân gào thét với trung niên nam tử.

"Bất quá là một bán yêu vô dụng!" khẩu khí cực kì khinh thường, "Hạ gia thật là có mắt không trông, lâu như vậy cũng không phát hiện được! Hừ!"

"Người!" Nhị phu nhân không dám tin nhìn nam nhân trước mắt, "Người đi chết đi!" Trong tay Nhị phu nhân xuất hiện một phen lợi khí, đánh về phía nam tử.

"Không biết tự lượng sức mình!" Nhị phu nhân bị đánh bay, thân thể ở giữa không trung nổ mạnh tan tác, trung niên nam tử âm lãnh cười, "Chỉ có người chết mới giữ bí mật tốt nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 85

"Ha ha, tới rồi tới rồi!" Đinh Đương đứng trên đầu Nhuệ, ung phẩn giẫm trái giẫm phải, hận không thể giẫm ra vài cái lỗ thủng trên đầu Nhuệ mới chịu bỏ qua. Nhuệ sớm đã thành bộ dạng thấy nhưng không thể trách, vững vàng nhìn phía trước, rồi sau đó quay lại nhìn Dạ Khê.

Dạ Khê đen mặt nhìn một mảnh rừng rậm âm u trước mắt, gương mặt lạnh như nước đá, tới rồi? Thủ phủ nhà người, nơi tập trung quyền lực nhà người ở ngay trong rừng rậm? Ngay cả một bóng người cũng không có! "Đinh Đương, người ngựa da phải không?" Dạ Khê trực tiếp bắt lấy Đinh Đương từ trên đầu Nhuệ xuống, không chút khách khí vôn về trong lòng bàn tay, ánh mắt lạnh lẽo.

Đinh Đương run lấy bầy, hô hấp bị kìm hãm, tròng mắt trắng dã, móng vuốt vô lực ôm bàn tay Dạ Khê, cho đến khi không thể thờ được nữa, mới khản cập giải thích, "Tới rồi, thực sự tới rồi, ở bên kia, đối diện!" Móng vuốt Đinh Đương chỉ ra phía sau, một mảnh rừng rậm mênh mông!

Dạ Khê hừ lạnh vài tiếng, "Người là cố ý!" Quăng Đinh Đương xuống mặt đất, sắc mặt âm trầm nhìn rừng cây phía trước, cảm thụ khí tức thần bí phóng xuất ra, còn chưa tiến vào đã cảm nhận được sự bài xích cùng sát khí nồng đậm, ở đây căn bản không chào đón khách đến viếng thăm, có lẽ phải nói là kẻ xâm lược mới đúng!

Đinh Đương kịch liệt ho khan, tứ chi mềm yếu vô lực, ngã người trên mặt đất, nhưng đáy mắt không có chút hối lỗi nào, "Nếu có thể bình an qua nơi đây, dù người không có hậu thuẫn hùng mạnh, tuy rằng không thể giúp người tung hoành ngang dọc nơi này, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo người không bị người xem nhẹ." Đinh Đương lắc cái cổ, rồi vô cùng nghiêm túc nói với Dạ Khê.

Dạ Khê mân mê khoe môi, nàng biết tiểu thối miêu này đang có ý định xấu xa! Hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng trừng mắt Đinh Đương, nàng rào bước đi về phía trước. Nhuệ vội vàng theo sau. Đinh Đương bủi môi, cẩn thận đi sau lưng Dạ Khê.

Một bước vào ranh giới, Dạ Khê lập tức cảm nhận được một cổ khí tức bài xích đập vào mắt, hơn nữa khí thế rất lớn.

Đinh Đương nhìn sắc mặt Dạ Khê, ngao nghễ nói, "Yêu có thể nhận biết rừng rậm rất ít!" Khẩu khí ngảm có ý tán thưởng Dạ Khê, "Chỉ cần còn nằm trong khu vực này, dù là cùng là thụ yêu, còn chưa chắc có loại trực giác mẫn cảm như người! Là khả năng do trời sinh, rất quý giá." Đinh Đương giải thích.

Dạ Khê mở mắt, liếc mắt sang Đinh Đương nằm trên vai, như phui bụi bản mà vứt Đinh Đương ra ngoài, "Cô nãi nãi tha thứ cho người một lần!"

Đình Đang đáng thương, thân thể nhỏ bé bị quăng vào thân cây, ruột gan như muốn trào ra, nét mặt nhăn nhó, ánh mắt ủy khuất rung rung nhìn Dạ Khê. Không dám tiến lại gần nữa, trái lại giống như tiểu thê từ theo phía sau nàng.

Nhuệ nhìn cảnh này, phì cười, không nói gì mà chỉ lắc đầu.

Mặt đất rơi một tầng lá cây rất dày, đây là kết quả do từng lớp lá rụng qua nhiều năm, phía trên còn phủ một ít lá xanh, nhưng mà phía dưới đã cứng rắn giống như đất đá, giẫm lên không hề có cảm giác mềm mại, chỉ nghe thấy âm thanh lao xao vang lên. Bốn phía cực kì an tĩnh, nhưng vẫn có thể nhận ra có hơi thở của sinh mệnh.

Nhuệ đi tới, cảm giác dưới chân hệt một cái, cúi đầu nhìn xuống, có một cây dây leo đang cố gắng bò lên chân, dây leo màu vàng, bề mặt xù xì. Nhuệ dùng chân, vừa muốn vươn tay chạm vào, thế nhưng nửa đường bỗng dừng lại, cẩn thận nhìn về phía Đình Đang.

Đình Đang gật đầu, "Đây là Hoàng thứ, thường xuất hiện trong rừng rậm, không có công kích, thế nhưng lại chứa kịch độc chết người, một khi ngửi thấy mùi máu tươi, sẽ điên cuồng sinh sôi nảy nở, hơn nữa rất thích sống gần nơi có mùi máu tươi nồng đậm!"

Nghe xong lời Đình Đang nói, Dạ Khê cũng thêm chút kiến thức, nhìn thứ dây leo màu vàng kia, nhìn như nhỏ bé không sát thương, nhưng uy lực không thể khinh thường.

Đình Đang tiến lên, móng sắc hươu hươu trong bụi cỏ nửa ngày, sau đó hừ một tiếng, móng vuốt nhẹ nâng, Hoàng thứ quán trên đùi Nhuệ nhảy mất lui xuống.

Dạ Khê nhìn rõ ràng, Đình Đang tìm được gốc cây hoàng thứ, là nơi yếu ớt nhất của thực vật, cũng là trái tim của bọn chúng. Nhuệ cũng không bỏ qua động tác của Đình Đang, nghiêm túc gật đầu.

Dạ Khê đột nhiên dừng bước chân, Nhuệ cũng nhíu mày, nhìn chăm chăm phía trước, hiển nhiên đã nhận ra cái gì đó, "Có động tĩnh!" Nhuệ theo bản năng đề thấp thanh âm, quay qua nói với Dạ Khê, Dạ Khê hí hửng.

Rì rào - rì rào-

Đúng lúc này, một con thú bỗng nhảy ra từ bụi cỏ, hai tròng mắt đỏ tươi nhìn chòng chọc vào Dạ Khê cùng Nhuệ, có lúc còn dòi tằm mắt tập trung lên người Đình Đang. Một con, hai con, rất nhanh, từng con vật lần lượt hiện ra ánh sáng, không biết từ nơi nào toát ra, đứng chen chúc đầy một góc.

"Đây là, chuột?" Nhuệ thì thào nói, dưới đáy mắt là thần sắc không thể tin được.

Dạ Khê hơi giật giật khóe miệng, "Mũi nhọn, lỗ tai nhỏ, bàn chân bốn ngón, đuôi dài, đương nhiên chính là chuột. Chỉ có điều, đồng tử lại màu đỏ, giống một loài thú to lớn quá khổ hơn!" Dạ Khê rửa thầm, đây có phải là chuột biến không?

Răng rắc- răng rắc-

Đột nhiên nhìn thấy một con chuột hướng về phía đồng loại bên cạnh há to mồm ngoạm một cái, trong nháy mắt, một con chuột biến dị đã ăn sạch sẽ đôi phượng, sau đó còn ói ra đám xương sau khi tiêu hóa.

"Mẹ ôi, đây là chuột ăn thịt người!" Đình Đang bất chấp cái gì nữa, vội vàng nhảy lên vai Dạ Khê, dùng móng vuốt kéo kéo tóc nàng, "Nhanh nghĩ biện pháp, nhanh nghĩ biện pháp, nếu không muốn trở thành mỹ thực trong miệng đàn súc sinh kia!"

Dạ Khê trợn trắng mắt, nàng lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, làm sao biết đối phó như thế nào? Quay đầu nhìn Nhuệ, tuy rằng nhìn Nhuệ như không có gì bất thường, nhưng hai tay đang run rẩy đã tiết lộ hẳn đang khẩn trương.

Dạ Khê quét mắt qua một vòng, đàn chuột tính ra có hơn mười con, nàng lấy trường kiếm ra, hí hửng nói với Nhuệ, "Mỗi người một nửa! Ngươi muốn chết, ta cũng không rảnh đi nhặt xác giúp ngươi!"

Đình Đang ngây dại, tròng mắt, "Ngươi, điên rồi! Thứ này, giết không được!"

Đình Đang vô cùng hối hận, hối hận muốn tôi luyện Dạ Khê ở chỗ này!

"Hừ!" Lúc này, một con chuột bạch to lớn nhảy bổ về phía Dạ Khê, ý đồ muốn tấn công vào mặt nàng, Dạ Khê vươn trường kiếm, đánh về phía nó, nhưng nhìn con chuột béo mập chậm chạp, vậy mà bốn móng vuốt lại vô cùng sắc bén, một tiếng choang va chạm với trường kiếm, Dạ Khê rõ ràng cảm giác thanh kiếm trong tay lắc lư vài cái, Dạ Khê trở tay, canh đúng thời gian, con chuột đã đầu lia khỏi cô.

Dạ Khê cảm kiếm nhìn lên, mặt trên in rõ ràng dấu vết của móng vuốt! Hảo lợi hại móng vuốt! Dạ Khê thầm than.

Nhuệ vừa hoàn hồn, hần thể nhưng tay không tác sát, làm thế nào phản kích? Nhuệ khóc không ra nước mắt, nhìn Dạ Khê chiến đấu phía trước, cắn răng, đột nhiên rống to một tiếng, từ thân thể lập tức chui ra ba đóa thực nhân hoa, phun chất lỏng, phóng về phía đàn chuột bạch.

Đình Đang bám chặt y phục Dạ Khê, trong lúc lắc lư nhìn thấy Nhuệ xông lên, tức giận nói không nên lời, "Tên tiểu tử không có đầu óc!" Đình Đang nghiêng răng ken két.

Trên người Da Khê đã nhiễm đầy máu của đàn chuột, nhìn bên cạnh thêm một người, lại thấy đóa thực nhân hoa trước mặt, nhưng dòng chất lỏng kia không hề dính trên người mình. Một kiếm giải quyết thêm ba con chuột, quay đầu nhìn Nhuệ, "Người cứ như thế này mà đánh sao?"

Nhuệ đã không thể nghe rõ lời Dạ Khê nói, bởi vì, biến thể này đã tiêu hao không ít thể lực của hắn, đứng bên cạnh Dạ Khê, chặn lại đa số chuột bạch. Nhưng cho dù có chúng bảo hộ, trên người Nhuệ cũng không có vũ khí sắt thép gì, một con chuột lọt lưới chạy về phía Nhuệ, hắn chỉ có thể dùng tay không chống lại, móng vuốt đã cào sâu lên cánh tay Nhuệ, trực tiếp lấy đi hai khối thịt! Cánh tay nhanh chóng phun huyết.

Mà lúc này, vết máu từ nơi này đã dẫn tới không ít Hoàng thứ, Hoàng thứ cũng không có vọt vào đây, chỉ bao vây xung quanh chờ sẵn.

Dạ Khê thở dốc vài hơi, nhìn thi thể đầy đất, rồi liếc vài con chuột bạch còn sót lại phía trước, hít một hơi, bọn chúng vậy mà cũng biết đọc sắc mặt, kêu vài tiếng 'chít chít', rồi quay đầu chui vào bụi cỏ biến mất không dấu vết.

Nhuệ thở phì phò, đặt mông ngồi xuống mặt đất, cũng không để ý bên dưới bẩn hay không, thực nhân hoa trở lại trong thân thể, sắc mặt Nhuệ từ tái nhợt thoáng có chút huyết sắc.

"Ngu ngốc!" Đinh Đương còn chưa nói xong, Nhuệ liền cảm giác đau đớn từ cánh tay truyền đến, cúi đầu nhìn, lại thấy một sợi Hoàng thứ đang bò lên vết thương, Nhuệ run lên, rõ ràng cảm giác được có thứ gì đang thâm nhập vào cơ thể.

Đinh Đương không dám chần chờ, nhảy xuống khỏi vai Dạ Khê, lần mò trong đám xác chuột chết, tìm gốc Hoàng thứ.

"Phiền phức quá!" Dạ Khê nhíu mày, trường kiếm xoẹt một vòng quanh Hoàng thứ, cổ tay khẽ động, máu vung lên, phần đầu Hoàng thứ gãy dựa giữa không trung, hình dạng giống như con giun, rất ghê tởm.

Ngang ngược bị chặt đứt, trực tiếp thành ba đoạn, Hoàng thứ rơi trên mặt đất, mất đi gốc cây nuôi dưỡng, chúng nhanh chóng héo rũ!

Nhuệ ôm miệng vết thương, đứng dậy, cẩn thận nhìn Hoàng thứ xung quanh, phòng ngừa thứ này lại tấn công mình! Nhuệ mím môi, bộ dạng tỉnh chuẩn như sóc, thấy động liền lập tức ra tay!

"Người sớm nói có phải hơn không!" Đinh Đương thấy Dạ Khê động thủ, thở dài một hơi, âm thầm tán thưởng Dạ Khê hành sự lão luyện cùng gan dạ sáng suốt.

"Nếu như, còn sót một đoạn bên trong, sẽ thế nào?" Nhuệ nhíu mày hỏi.

Đinh Đương cười âm hiểm, "Hoàng thứ nếu mất đi rễ cây nuôi dưỡng, chỉ cần vẫn nằm trong máu, sẽ tiếp tục lớn lên, cánh tay người nếu còn một đoạn? Nó sẽ rất nhanh bò khắp toàn thân người."

Nhuệ vừa nghe, trợn mắt, tưởng tượng hình dạng thân thể bị toàn bộ Hoàng thứ xâm chiếm, rùng mình, ngờ ngác nhìn Dạ Khê, nếu Dạ Khê dùng lực có một chút sai lầm, hắn lập tức sẽ được đi gặp Diêm Vương!

Dạ Khê nhún vai, vân đạm phong khinh nói, "Thử một lần thôi, không nghĩ tới lại dùng được!"

Nhuệ thiếu chút ngã trên mặt đất hôn mê, nằng này là lấy mạng ra hắn đùa giỡn sao!

Dạ Khê nhìn thoáng qua Đinh Đương, "Độ chính xác lại được nâng cao thêm vài bậc, không phải sao?" Thu hồi trường kiếm, hiển nhiên đối với Đinh Đương rất kì quái. Dạ Khê hít một hơi, kết luận của người không phải có thể áp dụng cho bất kể người nào, quy luật yêu giới cũng không phải toàn năng! Bất cứ cái gì đều có ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 86

Nhuệ suy ngẫm lời nói của Dạ Khê, hắn hiểu được hậu quả khi xuất thủ như vậy, nhưng đây là bất đắc dĩ phải ra tay, không ngờ lại nhận được loại đáp án này. Nhuệ đắm chiêu, nhìn thi thể con chuột trên đất, có một số việc, đổi sang góc nhìn khác, sẽ thấy kết quả khác hoàn toàn, nhìn cứ tưởng không liên quan, nhưng đến khi xét ở góc độ khác, lại nhận được kết quả không tưởng. Đây mắt Nhuệ toát ra ánh sáng, đem những việc nhỏ nhất ra suy nghĩ thật cẩn thận.

Dạ Khê liếc nhìn thần sắc Nhuệ, rồi không nói gì nữa, chỉ là cúi đầu đánh giá thi thể con chuột, người béo tròn như quả bong bóng, lại trang bị thêm đôi móng vuốt sắc bén. Nhìn như còng kèn, một khi hành động lại linh hoạt dị thường.

Đinh Đương đang xem xét xung quanh thi thể, đột nhiên cảm thấy dị thường, không để ý bàn chân bản thủ, trực tiếp lùi lên bả vai Dạ Khê, nhìn cỏ cây xa xa chớp động, còn có tiếng vang mơ hồ truyền đến, ngạc nhiên trừng to mắt hạt châu, kéo kéo áo Dạ Khê, "Đi, đi mau! Chạy nhanh đi!" Đinh Đương vội vàng hô.

Dạ Khê hơi hơi nhú mồm, trong nháy mắt, chỉ thấy một mảnh màu trắng vội vàng hướng về phía bản thân. Thế tới rào rạt, Dạ Khê kinh ngạc, mắt sắc quan sát kĩ càng, "Là chuột?"

"Mẹ nó, cúrt chó! Đi mau! Nơi này là địa bàn của bọn chúng, đã thảo kinh xà, chạy nhanh đi!" Đinh Đương nhảy bật, thúc giục. (là lời tác giả nhé =,=)

Dạ Khê không dám chần chờ, nhanh chóng chạy theo hướng khác, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, số lượng đám súc sinh phía sau rất nhiều, nằng không rảnh lãng phí tinh lực đi giết mấy con chuột này! Nhuệ dùng mảnh vải trói chặt miệng vết thương, hít sâu một hơi, không dám chần chờ, chịu đựng đau xót, cũng nhanh chóng chạy theo.

"Mau, mau! Hướng nơi đó, hướng nơi đó!" Đinh Đương nhìn đám chuột càng ngày càng gần, sắc mặt có chút khó coi, nếu như bị nhóm súc sinh này đuổi kịp, nhất định sẽ bị nuốt sạch sẽ, tướng tượng bản thân chỉ còn là một nhúm xương mề, Đinh Đương liền run rẩy một trận, tuy là biểu hiện như vậy, thế nhưng trong mắt mèo kia lại không có một chút e ngại nào, tất nhiên, Dạ Khê đã không còn thời gian để chú ý đến vấn đề nhỏ nhặt này.

Dạ Khê nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, lướt qua mấy cây mây cao hơn người, một chút cũng không muốn chậm trễ, cũng không để ý tới Nhuệ có đuổi kịp hay không. Chạy liên tục một canh giờ, Dạ Khê bỗng nhiên phát hiện tiếng vang phía sau biến mất biệt tích, quay đầu nhìn lại, đám chuột ghê tởm đuổi theo phía sau đã không còn thấy bóng dáng.

Nhuệ thở hổn hển tựa vào trên thân cây, ôm chặt bụng, nghiêng người thở dốc, mồ hôi đầy đầu, trên người quần áo cũng đã ướt đầm, máu từ miệng vết thương cũng theo băng vải thấm thấu ra ngoài. Nhưng mà khi nghiêng đầu nhìn, Nhuệ phát hiện, mặt Dạ Khê không hồng chút nào, hơn nữa hô hấp lại vững vàng, thậm chí trán cũng không có một giọt mồ hôi, Nhuệ giật giật miệng, đáy mắt tràn đầy khó tin.

Đinh Đương ngồi trên bờ vai Dạ Khê, sớm đã hỗn độn trong gió, lông trên người cũng bị thổi đến loạn thất bát tao, Đinh Đương hí mắt, lại chớp chớp mắt thích ứng một chút, thở ra một hơi, "Tốt lắm, thoát khỏi rồi!"

Đinh Đương vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, đã bị Dạ Khê đề đề đầu, "Người gọi cái này là thoát khỏi sao?" Dạ Khê hí mắt, nhìn đám động vật nhuyển thể chui ra từ trong đám cỏ, chúng nó tụ tập lại với nhau, ngẩng đầu trường mắt với hai người.

"Rắn!" Bàn tay của Nhuệ đang đặt trên cây cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm dính dính chạm vào, ngẩng đầu nhìn lên, cả người mao cốt tung tóe, "Có rắn!" Bật xa ba thước, nhanh chóng đến bên cạnh Dạ Khê, mà tiếng kêu của hắn khiến đám rắn đang trốn xung quanh cũng ngẩng đầu lên, Nhuệ nhìn quanh bốn phía, lòng trầm xuống, bọn họ giống như con cá nằm trên thớt, chờ người ta làm thịt!

Nhuệ lắc lắc thân mình, cả người nổi da gà, "Vừa, vừa rồi sao không thấy cái gì cả?" Nhuệ nhanh chóng cúi đầu kiểm tra dưới chân, không thấy có con rắn nào, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đinh Đương ho khan vài tiếng, "Đều có lí do của nó cả, rắn là thiên địch của chuột, có thể ngăn chặn đám kia cũng chỉ có rắn thôi! Bất quá —— um, khu, khu, quả thật là số lượng có hơi nhiều!" Đinh Đương đảo mắt, chỉ thấy mờ mịt một mảnh, cũng còn may, đều là một ít rắn bạc thấp, cũng không có con nào thành yêu, ngay cả thành tinh cũng không có!

Dạ Khê nhìn bốn phía, cũng may đối phương không hề động thủ, chỉ là giằng co, bất quá Dạ Khê cảm thấy đàn rắn này có điều dị thường, lại không thể phát hiện dị thường ở đâu.

"Tiểu thư, cũng không thể chờ mãi như vậy, rồi cũng bị vây đến chết thôi!" Nhuệ nói, trong lòng mang Đinh Đương ra mắng lên tận trời, dù sao cái hướng này cũng do thú miêu kia chỉ đến!

Trong lòng Dạ Khê lộ bộ một chút, nàng phát hiện, là sợ hãi! Đàn rắn này vì sợ hãi mới không tiến lên phía trước, không lẽ nơi này có gì đó khiến bọn chúng e ngại sao? Dạ Khê âm thầm đoán.

Đinh Đương hí mắt, ngồi an ổn trên bờ vai Dạ Khê, ngẫu nhiên thoáng đảo mắt quan sát đám rắn, mâu quang bỗng nhiên chớp động, khóe môi gợi lên một tia cười.

"Tiểu thư, mau nhìn!" Nhuệ kinh ngạc chỉ nơi khác.

Đàn rắn bắt đầu xôn xao, tách ra như rồng đường, mà lúc này, mấy loại rắn khác nhau cùng đến, đàn rắn này lớn hơn đàn lúc nãy rất nhiều, trên người con rắn đầu có hoa văn màu xám, nhìn cũng biết chính là kịch độc! Ngay sau đó, lại có nhiều loại rắn khác cũng tụ đến, bò đến phía trước đàn rắn, mấy con rắn bạc thấp lúc nãy tự động lui về sau.

"Đây là?" Dạ Khê nhú mồm, nhìn tư thế này, giống như là đang chuẩn bị nghênh đón thứ gì đó đã đến đây.

"Đây là tình huống gì vậy?" Nhuệ mở to miệng, tròn mắt há hốc mồm nhìn cặp rắn dính thân, nhìn thân thể dây dưa của bọn nó, làn da vừa mới bình thường lại bắt đầu run rẩy.

Tách ——

Đột nhiên, có thanh âm rất nhỏ truyền đến, thật nhỏ, nhỏ đến mức người ta không để ý đến, nhưng chỉ một thanh âm nho nhỏ như vậy thôi, lại khiến đàn rắn đang xôn xao yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng vang xào xạc của lá khô trong gió. Mất rắn đều dăm dăm tập trung vào chỗ bọn họ, ánh mắt kia dần trở nên khẩn thiết.

Răng rắc ——

Lại một tiếng thanh thúy bay tới, Dạ Khê cuois cùng cũng nghe được rõ ràng, thanh âm kia dường như truyền đến từ chân nàng, Dạ Khê chậm rãi cúi đầu, vừa vận nhìn thấy một quả trứng lớn bằng nắm tay trẻ con đang dựa vào bàn chân mình, màu xanh đậm, trên vỏ trứng có một khe nhỏ. Xuất hiện từ khi nào? Dạ Khê phát hoảng, tính cảnh giác của nàng cường đại dị thường, nhưng cái thứ bé nhỏ kia di chuyển tới gần, mà nàng lại không hề hay biết? Dạ Khê nhăn mày, muốn hất quả trứng bay xa.

"Đừng nhúc nhích!" Đinh Đang đột nhiên thì thầm với Dạ Khê.

Dạ Khê dừng lại, trong khoảnh khắc này, tách một tiếng, trên quả trứng xuất hiện một lỗ thủng, đột nhiên thấy một cái đầu nhỏ như bị dính hồ dán xuất hiện, ngẩng lên liền thấy Dạ Khê đầu tiên, đầu nhỏ lắc lắc, bò từ vỏ trứng ra ngoài, roi xuống trên giày Dạ Khê, lại là rần!

Cả người con rần nhỏ là một màu xanh biếc, giống như mỹ ngọc trơn bóng không tí vết, nhỏ bằng ngón út, dài chừng một tấc. Nó rung rung người trên giày của Dạ Khê, quơ quơ đầu, ngáp một cái, "Tê tê —— tỷ tỷ! Ôm!" Thanh âm nhõng nhẽo của trẻ con bay vào tai Dạ Khê.

Nhuệ đột nhiên che miệng lại, suýt nữa cắn đầu lưỡi, cũng may cái đầu đã đứng hình kịp thời!

Con người Dạ Khê co lại, rần nhỏ vừa sinh ra đã nói được không ngờ lại gọi nàng là tỷ tỷ! Khóe miệng run rẩy, lại nhìn giày bị dây nước ối, đáy mắt thoáng qua một tia ám quang.

Đinh Đang cẩn thận quan sát phản ứng của Dạ Khê, thấy Dạ Khê nổi lên phản cảm, nhanh chóng ngăn cản, "Đây là thứ tốt, thứ tốt!" Đinh Đang thúc giục Dạ Khê làm theo lời nói của rần nhỏ.

"Tỷ tỷ, ôm!" Hai mắt của rần nhỏ đầm lệ rung rung nhìn Dạ Khê, cực kỳ ủy khuất lặp lại, "Tỷ tỷ, ôm!"

Thứ tốt? Dạ Khê cân nhắc trong lòng, sau đó cũng ngồi xuống, nhìn tiểu gia hỏa trên giày mình, dư quang đảo qua đàn rần chung quanh, đáy lòng có quyết định, vươn tay đến trước mặt rần nhỏ. Con rần nhỏ nhìn lên, lập tức nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy ngọt lành làm cho người ta say mê, nó không khách khí trèo lên lòng bàn tay Dạ Khê.

"Ha ha ha —— ta có tỷ tỷ, ta cũng có tỷ tỷ!" Rần nhỏ kiêu ngạo cười rộ lên, "Đi, tỷ tỷ đi mau, bọn họ muốn bắt ta!" Rần nhỏ ngừng cười, vội vàng nói, "Không thể để bọn họ phát hiện! Hắc hắc!" Cuối cùng còn có vui sướng khi người gặp họa.

"Đi?" Nhuệ ngẩng đầu vừa thấy, đàn rần chung quanh thế nhưng mạc danh kỳ diệu biến mất hoàn toàn! Một con cũng không thấy được, ngay cả cái đuôi cũng không có! Giống như vừa nãy chỉ là ảo giác, "Làm sao có thể?" Nhuệ thì thảo tự nói.

Dạ Khê hướng phía trước đi tới, nhìn tiểu gia hỏa trong lòng bàn tay, "Đi theo ta, không có cơm ăn!" Dạ Khê nhàn nhạt nói.

"Uh, không có việc gì, ta dễ nuôi lắm, bản thân sẽ tự tìm đồ ăn, đói cũng không chết được!" Rần nhỏ lắc lư đầu, nhu nhu nói.

"Không nghe lời, sẽ bị đánh!" Dạ Khê còn nói thêm, "Có nguy hiểm, ta sẽ không bảo hộ cho ngươi!"

"Ta thật nghe lời, thật nghe lời, chỉ nghe theo lời tỷ tỷ nói!" Rần nhỏ hướng Dạ Khê há mồm, "Hơn nữa, có độc nha, chắc chắn bảo hộ tốt bản thân!" Rần nhỏ vui cười trả lời.

"Ngươi thật bản!" Sau đó Dạ Khê không cảm xúc quăng ra một câu nói.

Rần nhỏ trầm mặc hơn nửa ngày, Đinh Đang mở to mắt, cho rằng nó sẽ thương tâm tức giận mà bỏ đi, nhưng không nghĩ đến, rần nhỏ bộ dáng mặt dày nghiêm trang nói với Dạ Khê, "Tỷ tỷ yên tâm, ta vừa sinh ra, bản một chút cũng là điều bình thường, sau này bảo đảm sạch sẽ!"

Đem bản thân làm cho sạch sẽ, muốn làm gì? Chờ người đến lột da? Đinh Đang giật giật khóe miệng. Nhuệ cũng chịu kích thích, một đường trầm mặc không nói, nhưng ánh mắt rồi rần luôn đặt trên người rần nhỏ.

"Liều gia! Ở trong này, chắc chắn là chỗ này!" Trong rừng rậm, xuất hiện vài người, trong bọn họ đang vô cùng bức thiết, hiển nhiên là đang làm chuyện quan trọng.

Nam tử gọi là Liều gia có thân thể phúc hậu, mập mập, trên mặt tràn đầy mồ hôi, "Nơi này, không sai chứ?" Liều gia cau mày, nói một câu, thịt béo trên mặt đều bị làm cho động đậy.

"Nơi này có manh mối!" Đột nhiên, có người kêu lên, đem lực chú ý của mọi người kéo đến đó.

Liều gia bất chấp nghỉ ngơi, vội vàng chạy tới, đến khi nhìn thấy vỏ trứng đã vỡ vụn trên đất, bên trong rỗng tuếch, khuôn mặt hi vọng của Liều gia mặt nháy mắt hóa tro tàn!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 87

Rắn mới sinh có thể nói tiếng người, người rốt cuộc là giống gì?" Nhuệ nghẹn uất đã lâu, nhìn tiểu thanh xà chơi đùa âm ỉ trên vai Dạ Khê, hiểu kì hỏi, "Nói là yêu, thế nhưng hình dạng lại không giống, nếu không phải yêu thì đã thành tinh, nhưng cũng không giống!" Nhuệ nói đến đây, âm thầm liếc Đình Đang một cái, tuy rằng Đình Đang không phải vừa sinh ra, nhưng tình huống của hai vị này dường như cũng giống nhau! "Đều không phải yêu, cũng không phải thành tinh, lẽ nào ---" Nhuệ nhìn Dạ Khê, "Là yêu tinh?"

Tiểu thanh xà đang chơi vui đến quên trời quên đất, nghe thấy lời này, quay đầu trừng Nhuệ, miệng nhỏ nhắn gương lên, để lộ cái răng nanh màu trắng như ngọc, "Người mới là yêu tinh, hừ, cả nhà người đều là yêu tinh! Phi! Nói linh tinh!" Tiểu thanh xà giận tái mặt, thờ phì phò gào lên.

Nói linh tinh? Vừa sinh ra liền biết mắng người! Nhuệ đen mặt, vô cùng khó chịu.

Dạ Khê nhìn mọi người đùa giỡn, khoe môi cong cong, tiếp tục đi về phía trước. Đã đi sâu vào rừng, mà không hiểu nguyên nhân vì sao, cơ hội gặp được vật sống rất ít, thỉnh thoảng mới xuất hiện vài con thỏ con nhím không hề có lực công kích, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân liền lập tức chạy đi, dây leo gi dáo, cũng không trở lại quấy rầy.

Đi hơn nửa ngày, Dạ Khê đột nhiên ngừng lại, nâng rõ ràng cảm giác có nguy hiểm đang gần kề, thế nhưng theo một đường tới đây, loại cảm giác này liên biến mất không dấu vết, không còn nhận thấy bất kì một hơi thở nào, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mọi vật giống như đều nhượng bộ lui binh lần tránh.

Tiểu thanh xà tự mình đùa giỡn, thỉnh thoảng cùng Đình Đang và Nhuệ cãi cọ vài câu, cho đến khi Dạ Khê dừng lại, tiểu thanh xà bỗng ngẩng đầu nói, "Tỷ tỷ, đi vào trong đó, đi vào trong đó!" Tiểu thanh xà dùng đuôi chỉ về hướng bên phải, chảy nước miếng, "Uh, ăn ngon a, vào trong đi!" Tiểu thanh xà hai mắt tỏa sáng, giống như phía trước có mỹ thực đang chờ nó.

Rỗng ---

Đột nhiên, một tiếng kêu chói tai của dã thú từ phía bên phải truyền tới, chim chóc giật mình, tùm lại thành đàn chạy trốn chết. Kế tiếp, Dạ Khê liền thấy đám dây leo hoảng loạn bỏ xuyên qua bụi cỏ, chúng nó lần lượt rút vào thân rễ mình, lặng lẽ trốn tránh.

Ánh mắt Đình Đang sâu thẳm nhìn phía trước, có chút đắm chiều nhìn đàn chim chạy trốn khắp không trung, nhìn tốc độ rễ cây co rút, lại hồi tưởng lại cảnh tượng quá mức an tĩnh trên đường đi.

Oanh--

Một tiếng sét bất ngờ từ trên trời giáng xuống, bầu trời trong nháy mắt trở nên đen kịt. Theo sau đó, một con hỏa long từ mặt đất chui lên, tiếng sấm đình tai nhức óc vang vọng khắp thiên địa, kinh hãi tứ phương.

Nhuệ đứng chết trân tại chỗ như tảng đá, sắc mặt trắng bệch, cơ thể nhịn không được run lên cầm cập, giống như bị cái gì áp chế. Đình Đang cùng tiểu thanh xà vẫn không có gì khác thường, trong ánh mắt chúng chỉ có bình tĩnh cùng trầm tư.

Dạ Khê đột nhiên cảm giác trong người một cỗ hơi thở đang lưu động, muốn thoát phá ra khỏi cơ thể. Nhưng Dạ Khê lại là người rõ ràng nhất, hơi thở này ẩn nấp trong máu, dòng nhiệt huyết như ngựa hoang muốn thoát cương, trong thâm tâm Dạ Khê cũng dâng lên dục vọng muốn đến gần hơn một chút.

"Kinh lôi xuất hiện, thiên địa rung động, tất có ma thú xuất thế!" Đình Đang nghiêm trang nói, "Ma thú khác yêu thú bình thường ở chỗ, nó đại diện cho huyết mạch thượng cổ, loại huyết thống tuyệt đối thuần khiết nhất. Hàng nghìn hàng vạn năm cũng chưa chắc có thể gặp được!"

Đình Đang tự thì thào, "Chẳng trách rừng rậm lại yên tĩnh một cách khác thường, thì ra đúng là nguyên nhân này!"

Dạ Khê nhú mày, "Chính là cực phẩm trong cực phẩm sao?" Đã như vậy, không đi nhìn thật đáng tiếc!

Dạ Khê xoay người đi về phía bên phải, hướng sâu vào trong. Thỉnh thoảng gặp một ít yêu thú hoảng loạn chạy trốn, mà càng đi sâu hơn, càng nhìn thấy nhiều bông hoa đang nở rộ lần lượt khép lại rũ xuống, cây cỏ cũng đều héo tàn, hàng loạt cây dây leo lui về gốc của mình, rừng rậm chỉ còn lại màu xanh duy nhất của cỏ thụ. Nhưng đến cỏ thụ vốn đang tươi tốt kia, lá cây lại từ từ rơi rụng xuống đất.

Tất cả để lộ sự không bình thường, quý dị đến cực điểm.

Da Khê đi tới, cảm giác với luồng hơi thở thần bí càng thêm rõ ràng, bước chân Dạ Khê hơi chậm lại, từ từ đến gần, nhiệt huyết trong thân thể càng trở nên hưng phấn sôi trào, hơn nữa Dạ Khê có thể cảm thụ sức hấp dẫn từ hơi thở thần bí kia mang lại, làm cho người ta không tự giác bước thêm về phía trước.

"Đi nhanh lên, bỏ lỡ thì rất đáng tiếc, nghìn năm khó được thấy một lần!" Bên cạnh đột nhiên truyền tới thanh âm vô cùng vội vàng.

"Trốn còn không kịp, người gấp cái gì hả? Xem tu vi hai người chúng ta, còn không kịp nhìn thấy cái bóng, có lẽ đã toi mạng rồi, trở lại!" Thanh âm phản đối bay tới.

"Ai nha, chỉ liếc mắt nhìn qua thôi, đứng từ xa mà nhìn, ta sẽ không lại gần, hơn nữa thứ kia ta cũng không đến lượt ta! Đi một chút thôi, đừng rề rà nữa, hiểm hoi lắm mới có cơ hội, không nhìn thấy chúng ta sẽ hối hận cả đời!" Nam tử vô cùng lo lắng thúc giục.

"Hừ, hừ, không nhìn còn cả đời phía sau, nhìn rồi thì mạng cũng không có mà hối hận!"

"Nói bậy! Đi mau lên!" Sau đó thanh âm hoàn toàn biến mất.

Nhuệ run run, thanh âm đã thay đổi, "Tiểu thư?" Dạ Khê nhìn thoáng qua Nhuệ, nàng có thể nhận ra đó là cảm giác e ngại cùng sợ hãi từ đáy lòng hắn.

"Muốn đi?" Dạ Khê quay đầu hỏi tiểu thanh xà.

Tiểu thanh xà vừa nghe, trước mắt sáng ngời, "Đi đi, tỷ tỷ, muốn đi, không đi sẽ hối hận a!" Tiểu thanh xà thề lười nói.

Dạ Khê nghiêng đầu nhìn về phía Đinh Đương, Đinh Đương cũng gật đầu, hiển nhiên là cùng nhất trí. Dạ Khê liền không nhìn đến Nhuệ nữa, tiếp tục bước đi. Về mặt Nhuệ như đưa đám, ba tháng một, thiếu số phục tùng đa số, hắn đương nhiên không còn lựa chọn nào khác! Nhuệ giậm chân, nhanh chóng chạy đuổi theo sau.

Lại đi tiếp, đã thấy mọi người tập năm tập ba cùng một chỗ, bọn họ tụ lại thảo luận cái gì đó, có điều quan sát kỹ hơn, sắc mặt những người này đều không bình thường, tái nhợt không có sức sống, thậm chí có người trầm trọng đến mức không còn chút máu, đầu đầy mồ hôi lạnh, người run lẩy bẩy, đến nỗi đứng cũng không vững, giống như...Nhuệ.

Tuy rằng Nhuệ đã cố gắng hết sức đuổi theo bước chân Dạ Khê, nhưng lại có một cớ ư áp cực lớn đang không chế hắn, Nhuệ cắn bản áp chế không được, cũng không thể nào kiềm chế được nữa, "Tiểu thư, xin lỗi người!" Nhuệ đứt đoạn nói, sau đó phịch một tiếng quỵ gối trên mặt đất, mồ hôi trên trán ào ào chảy xuống, tựa như bị trời mưa ướt.

Dạ Khê chỉ là gương mặt ửng đỏ, không còn phản ứng gì khác, hơn nữa hô hấp bình thường, thân thể cũng rất ổn định, "Người ở lại đi!" Dạ Khê cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngay cả Đinh Đương và tiểu thanh xà đều bị ảnh hưởng, Đinh Đương run run, tiểu thanh xà cuộn mình thành một đoàn, trong hoàn cảnh này, hình như chỉ có Dạ Khê là bình thường nhất.

Dạ Khê nhếch môi, đưa Đinh Đương, tiểu thanh xà cho Nhuệ, "Các người đều ở đây đi!" Buông tay ra, Dạ Khê tiếp tục đi về phía trước.

"Tiểu thư!" Nhuệ cố hết sức đứng dậy, thế nhưng còn chưa đứng thẳng lên, người lại ngã xuống. Đinh Đương, tiểu thanh xà đều ngã nhào trên cỏ, chúng nó liếc nhau, trầm mặt, tựa bên cạnh Nhuệ, nhìn bóng dáng Dạ Khê biến mất.

Những người khác cũng đều kỳ quái nhìn Dạ Khê không hề bị ảnh hưởng, nhìn Dạ Khê đi, nói nhỏ, "Đây là yêu gì, không muốn sống nữa sao?"

"Nghe nói phía trước là thực nhân địa ngục, đi không được đâu!"

"Không muốn sống nữa, nhìn từ xa đã đủ biết, lá gan quá lớn! Ai, đáng tiếc, một cái sinh mạng!"

...

Dạ Khê một mình một người đi về phía trước, nơi đi qua không có cây chết thì hoa tàn, lá cây rơi rụng, giống như khắp thiên địa đã bước vào mùa đông khắc nghiệt, hết thấy vật thể có sự sống đều biến mất, mọi dấu hiệu chứng tỏ sinh mệnh tồn tại đã sớm tiêu tan không còn tung tích.

Dạ Khê giẫm lên một ngọn cỏ khô, hai mắt đã mất đầu mờ mịt, thân thể tựa như không còn chịu khống chế, thần trí cũng xuất hiện hiện tượng ảo giác.

"Sur huynh, có người tới! Là một nữ nhân!" Đột nhiên, một nam tử đang thăm dò vật gì phía trước ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn thấy bóng dáng Dạ Khê, vô cùng kinh ngạc nói.

Một nam tử khác nghe thấy âm thanh liền nghiêng đầu nhìn qua, cũng hơi kinh ngạc một chút. Hai nam tử liếc nhau, trên người họ mặc y phục giống nhau, trên ngực bên trái đều có một huy hiệu, hình như là đến từ một tổ chức.

"Cô nương, không thể đi tiếp, đây chính là tận cùng ranh giới!" Nam tử chặn đường đi Dạ Khê, khuyên bảo, quan sát Dạ Khê từ trên xuống dưới, mặc danh kỳ diệu nhìn khuôn mặt Dạ Khê ngây ngốc mơ hồ.

Thanh âm xa lạ đã kéo thần trí Dạ Khê đang du ngoạn trở về, đúng lúc nhìn đến hai nam nhân, ánh mắt Dạ Khê lạnh nhạt mà sáng ngời, hai người trang phục giống nhau, huy hiệu như nhau, hiển nhiên là đến từ một tổ chức.

"Cô nương quay trở về đi, đi về phía trước, chính là mất mạng." Nam tử còn nói thêm, mi tâm không tự giác nhăn lại cùng một chỗ.

Dạ Khê lướt qua hai người, hướng phía trước mà đi, căn bản không nghe lời hai người khuyên bảo.

"Cô nương!" Nam tử nhú mày, cao giọng gọi.

"Không biết cảm kích tấm lòng người tốt, sư huynh, mặc kệ nàng ta đi!" Nam tử phía sau không vui nói, run run đưa vật trong tay cho nam tử trước mặt.

Nam tử nhìn cánh tay sư đệ đang run lên, đầu óc linh quang chợt lóe, đứng rồi! Nam tử bỗng nhiên quay đầu lại, thế nhưng đâu còn bóng dáng Dạ Khê?
"Nàng, vậy mà không hề bị áp chế?" Nam tử nắm chặt nắm tay run rẩy của mình.

"Sư huynh, làm sao vậy?" Nam tử kia hiếu kỳ hỏi.

Nam tử lắc đầu, không đáp lại, "Nhanh chuẩn bị đi, một lát mọi người sẽ tới!"

"Lão sư thật là, vì sao muốn chúng ta đến đây, không sợ chúng ta sẽ mất mạng hay sao? Mạng của ta rất quý giá đó!" Nam tử không vui về lắm lắm, nhưng đôi tay vẫn không có ngừng việc đang làm.

Dạ Khê nhìn phía trước mặt, rõ ràng trước mắt thấy chính là một mảnh rừng cây, nhưng vì sao trong đầu vẫn cứ hiện lên một ngọn núi? Cảnh tượng rất quỷ dị!

Dạ Khê cau mày, đột nhiên ngừng lại.

Rống---

Ngay tức khắc, một ngân lang xuất hiện trước mặt Dạ Khê, chặn mất lối đi, ngân lang nhe răng trợn mắt, giận dữ nhìn nàng.

Nhìn dã thú hung mãnh trước mắt, nhiệt huyết sôi sục trong lòng Dạ Khê bỗng biến thành bình tĩnh, "Ngươi là người thủ hộ?" Dạ Khê lạnh nhạt mở miệng, lúc trước nàng có nghe Đinh Đang nói qua, bên cạnh ma thú xuất thế nhất định có dã thú hung mãnh theo sau bảo hộ.

"Yêu?" Ngân lang dùng một đôi con ngươi băng lãnh đánh giá Dạ Khê, mở miệng, "Không đúng!"

"Ở đây, ở chỗ này!" Bỗng nhiên, một thanh âm xa lạ cắt đứt lời ngân lang nói. Ngân lang thật sâu nhìn thoáng qua Dạ Khê, sau đó chạy nhanh về phía trước.

"Là thủ hộ thú! Cần thận!" Ngân lang rống lên một tiếng khiến cho người ta kinh sợ, tiếp theo, âm thanh binh khí va chạm vào nhau vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Nơi quỷ quái gì đây! Dạ Khê rửa thầm, đoạn đường phía trước nhìn không thấy điểm dừng, hai bên còn bị chiếm cứ bởi mấy tảng đá lớn, Dạ Khê lơ đãng nhìn ánh nền nhảy lên, lại trông thấy từng sợi khói xanh từ ngọn nền tỏa ra. Khói xanh lơ lửng giữa không trung, phiêu tán không mục đích.

Dạ Khê vừa bước về phía trước được nửa bước, đột nhiên từ trong thân thể có một luồng cực nóng tuôn ra, sắc mặt trầm xuống, khói xanh lan tỏa trong không gian bắt đầu ngưng tụ lại thành hình khối cầu màu xanh. Vật gì vậy? Dạ Khê nghĩ, trong nháy mắt, từ quả trong khối cầu bỗng hiện ra hình dạng một khuôn mặt tươi cười, Dạ Khê nhìn kĩ hơn, hình như là tiểu Xích!

"Trò chơi, bắt đầu!" Một thanh âm thâm trầm mà lạnh lẽo đột nhiên từ xa bay tới, tiếng nói vừa dứt, khối cầu bất ngờ vỡ tan tành, ánh sáng biến mất, xung quanh bỗng biến thành một mảnh đen kịt.

Dạ Khê run lên, sau đó, mùi máu tươi tanh nồng xông vào mũi, trong bóng tối giờ tay không thể nhìn thấy năm ngón, Dạ Khê dứt khoát nhắm hai mắt lại, bình tĩnh lắng nghe động tĩnh xung quanh.

*

Cộc cộc---

Âm thanh giống như tiếng giày cao gót truyền đến, Dạ Khê mở choàng mắt, trong nháy mắt mở ra, bóng đêm ngay lập tức bị một luồng ánh sáng mạnh mẽ thay thế.

"Khê nhi!" Chờ đến lúc Dạ Khê thích ứng với ánh sáng này, liền kinh ngạc nhìn người phụ nữ đứng trước mắt, thanh âm vẫn ôn nhu như thế, ánh mắt toát lên sự yêu thương không cách nào che giấu, sừng xám màu đỏ ôm sát cơ thể, khiến vóc dáng tinh tế càng trở nên mỉa mai, "Làm sao vậy? Vào ăn cơm nào!" Người phụ nữ cười tiến lên, khom lưng xuống, bàn tay vuốt ve đầu đứa bé.

Dạ Khê kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, ngay vị trí mình đang đứng, lại có một cô bé khoảng năm tuổi, trên người mặc chiếc váy công chúa màu trắng lấm lem, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngây thơ rực rỡ, hai má lúm đồng tiền nhỏ rất sâu như khắc trên mặt.

"Mẹ!" Thanh âm cô bé ngọt ngào như mật, xông thẳng đến từng dây thần kinh trong đầu Dạ Khê, thân thể khẽ run, hai tay vô thức tự nắm thành quyền, cô bé phía trước di chuyển đôi chân nhỏ mập mập, giang rộng hai cánh tay nhào tới người phụ nữ trước mặt.

Mà Dạ Khê như bị định thân tại chỗ, nhìn một màn ám áp trước mắt. Bàn com bên kia, một cụ già tóc trắng xóa ngồi đó, trên sô pha, người đàn ông trung niên đang ngồi đọc báo, tuy rằng đã qua năm mươi tuổi, thế nhưng năm tháng không hề lưu lại vết tích gì trên khuôn mặt người ấy, giống như người phụ nữ vừa rồi, thần thái bọn họ vẫn tươi trẻ như thời niên thiếu mười bảy mười tám tuổi.

Khóe môi Dạ Khê động đậy, hai mắt khẽ run, có thứ gì đó trong suốt lớp lách chày trong mắt. Cảnh tượng này, trong mộng đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần, thật không ngờ nàng lại có cơ hội được nhìn thấy tận mắt!

"Tiểu công chúa!" Lúc này, một cậu bé sắc mặt lạnh lùng từ trên cầu thang đi xuống, nhìn thấy cô bé, lập tức cười đến rạng rỡ, vội vã bước xuống, đoạt lấy cô bé từ trong ngực người phụ nữ, "Ha ha, tiểu công chúa của anh!" Cậu bé ôn nhu hôn lên má cô bé, "Em vừa ăn bánh kem hả?" Cậu bé cẩn thận lau đi vết màu trắng ở khóe môi cô.

"Anh!" Cô bé vươn tay ôm cổ cậu bé, cắn một ngụm vào gương mặt trắng nõn, rồi để lại vết nước bọt trên đó, "Ha ha! Anh không rửa mặt nha, thật xấu hổ, thật xấu hổ!" Cô bé nở nụ cười tinh quái, cậu bé một tay ôm cô bé không để người ngã xuống, tay kia cù lét trên người cô bé.

Đường nét băng lãnh trên mặt Dạ Khê dần như hòa, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

*

Nhưng mà một tiếng sét đột nhiên đánh xuống, Dạ Khê chưa kịp phản ứng, cảnh vật xung quanh bỗng biến mất, một màn ám áp vừa rồi đã không thể quay lại nữa. Trên mặt đất, máu từ đầu tuôn như suối chảy về hướng Dạ Khê. Trái tim như ngừng đập, thân thể không cách nào chịu đựng điều khiển mà tiếp tục run cầm cập.

Đây là ác mộng che giấu sâu trong nội tâm nàng, đây là mảng âm u nhất Dạ Khê cất giữ tự đáy lòng, là vết sẹo chẳng chịt máu tươi mà nàng không muốn bóc ra.

Dạ Khê muốn nhắm mắt lại, thế nhưng mí mắt giống như bị kim đâm, đau đớn chua xót, máu càng ngày càng nhiều. Lần nữa chớp mắt, bốn phía đã bị máu tươi nhuộm đậm, giật mình nhìn thấy những thi thể trước mắt, đôi mắt Dạ Khê trở nên đau nhói. Gia gia tức đến thổ huyết mà chết, cha phần nợ nhảy lầu tự sát, chết không nhắm mắt, anh trai vì phản kháng mà biến thành thịt vụn!

Tâm Dạ Khê một tắc lại một tắc ngậm trong hàm nước đá, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai kinh hoàng. Tròng mắt Dạ Khê trừng lớn đầy tơ máu, hận thù che kín thân thể, nhìn nữ tử nhả nhện như hoa sen trước mặt, bị một nam nhân thấp hèn thổi nát làm bần! Nhìn nữ tử oán hận chỉ tay lên trời nguyên rửa, nhìn nữ tử cắn lưỡi, nhìn nam nhân kia nhét họng súng vào miệng nữ tử...

Dạ Khê run run, nhưng cơ thể nàng tựa như bị dính ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích! Nàng muốn hét lên, nhưng lại phát hiện làm sao cũng không phát ra âm thanh.

Nộ, hận, oán, thù! Tất cả cảm xúc xông vào cơ thể, giống như khí cầu, càng ngày càng phồng lên. Dạ Khê đỏ mắt, suy nghĩ của nàng hình như đã mất đi không chế, Dạ Khê ép buộc mình nhắm hai mắt lại, hàm răng cắn gần như bật máu, cơ thể kéo căng như dây đàn.

Loại cừu hận cùng phần nợ này sớm đã chôn vào máu, Dạ Khê bức mình bình ổn hô hấp, cố gắng khiến mình tỉnh táo lại. Lần nữa mở mắt, trước mắt đã một mảnh thanh minh, dù sâu thẳm trong đáy mắt vẫn dậy sóng chưa nguôi.

Cảnh vật lại tiếp tục chuyển đổi, trở lại động thạch bích lúc này, nhìn thấy khối cầu trôi nổi giữa không trung, tâm Dạ Khê chậm rãi bình lặng xuống.

Còn chưa chờ Dạ Khê kịp thở gấp, từ đối diện đột nhiên lao ra một con mãnh thú, trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh bỗng biến mất, Dạ Khê đã ở trong đài thí đấu, xung quanh không có một người xem, chỉ có kẻ địch đang đứng phía trước!

Hồ, sư tử, báo, sói, rắn độc...Phàm là mãnh thú có thể nghĩ đến, đều xuất hiện ở đây! Chúng nó bao vây quanh Dạ Khê, vận sức chờ tấn công.

Tay áo hơi nghiêng, trong tay Dạ Khê xuất hiện thanh chủy thủ, sau đó trong nháy mắt biến thành trường kiếm, chỉ nghe một tiếng gầm lên dữ tợn, gió lạnh đập vào mặt Dạ Khê đau buốt.

Mà lúc này, theo tiếng gầm của mãnh thú, lũ dã thú bắt đầu di chuyển, vài con đi đầu vọt tới trước mặt Dạ Khê. Dạ Khê chống cự lại, không có nội lực, không có yêu pháp, chỉ bằng chiêu thức riêng mình, bằng sự nhanh nhẹn linh hoạt của bản thân.

Xoẹt-

Đột ngột, một con báo móng vuốt lướt qua vai Dạ Khê, nàng nhận ra con đầu đón ập đến, cúi đầu nhìn xuống, dòng máu tươi đang chảy không ngừng! Dạ Khê nhìn giọt máu vẫn còn hơi ấm, khóe môi vung lên, đáy mắt bắn ra tia sáng thị huyết!

Phát tiết, oán hận, tất cả cảm xúc như thấm sâu vào mũi kiếm, càng áp chế lại càng bành trướng, dã thú vốn hung mãnh vậy mà bị khí thế đột nhiên tăng đột biến của Dạ Khê bức liên tục lui về phía sau.

Mũi kiếm đâm thẳng vào độc xà bảy tấc, chém đứt yết hầu sói, xuyên qua bụng hổ... không chút thủ hạ lưu tình. Dạ Khê chậm rãi dừng động tác, thi thể dã thú đã rải đầy bốn phía, mùi máu tanh quanh quẩn quanh mũi. Dạ Khê bỗng hướng về phía bầu trời mà nở nụ cười, nụ cười thị huyết mà âm trầm.

Lúc này, tại một đỉnh núi, có ba nam tử tuấn mỹ đang đứng, một người trong đó mặt áo khoác lông chồn tía, nhẫn đeo trong ngón cái phát ra ánh sáng tím trong suốt sáng bóng, dưới ánh mặt trời chiếu xạ hào quang màu tím rực rỡ. Nam tử nhìn màn sương trắng phiêu tán trước mắt, mâu quang thâm thúy mà sinh đẹp.

"Công tử!" Nam tử áo đen nhìn chủ nhân, "Đã tới giờ rồi, nên khởi hành thôi!"

Nam tử chợt phát hiện có điều khác thường, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn lướt ra một vệt sáng, rất khó nhận ra, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản là không phát hiện được. Con ngươi sắc bén bỗng tỏa sáng khó hiểu, ngón cái chạm vào bề mặt mát lạnh, khóe môi nhếch lên ý cười mềm mại.

Không khí xoay tròn quanh thân thể ba người, một vòng lại một vòng, chỉ trong tích tắc, ba người sống mới vừa rồi đã biến mất không còn tung tích. Giống như chưa từng xuất hiện ở đây, ngay sau đó, vài tên thị vệ phía sau cũng như vậy, theo ba người kia mà biến mất.

Dạ Khê thu hồi kiếm, cảnh tượng quay trở lại như ban đầu, nhìn khối cầu giữa không trung, ôn nhu trong mắt Dạ Khê dần dần bị lạnh lẽo thay thế, tóm lại đều không phải tiểu Xích! Dù có giống như thế nào chăng nữa, vẫn không phải! Dạ Khê hừ lạnh một tiếng, bất chấp tất cả, dồn sức phóng về phía trước, kiếm trên tay chém vào khối cầu trong không trung!

"Tỷ tỷ!" Ngay lúc Dạ Khê sắp chạm vào khối cầu, bên tai chợt truyền đến thanh âm của tiểu Xích, thanh âm vẫn ủy khuất đáng yêu như cũ, khiến Dạ Khê nhớ đến vật nhỏ màu đỏ rực rỡ kia.

Dạ Khê đè ép hơi thở, mím chặt môi, không hề chần chờ bỏ xuống!

Nhanh! Đọc! Chuẩn!

"Tốt!" Đúng lúc này, Dạ Khê lại nghe thấy tiếng sấm vang lên, đồng thời cũng nghe được một thanh âm vừa hưng phấn vừa kích động xen lẫn vào.

"Đi ra!" Dạ Khê trầm mặt nhìn phía trước, khẩu khí không tốt, "Giả thần giả quỷ!" Dạ Khê tiếp tục bước đi, trước mắt vẫn một mảnh tối đen, không có một tia ánh sáng, tay cầm kiếm, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất tạo thành một đường thẳng dài, phát ra tia lửa cùng tiếng vang bén nhọn chói tai.

Trước mặt bỗng sáng ngời, ngọn đèn trên tảng đá lại được châm lên, trước mặt cũng không còn đường đi sâu thẳm nữa, trái lại có một cánh cửa, cửa tự động mở ra, như nghênh tiếp Dạ Khê vào trong. Dạ Khê không nhanh không chậm bước qua cửa, bài trí bên trong rất đơn giản, chỉ có một cái bàn, trên bàn bày một hộp gỗ, nhưng trong đó lại không có thứ gì cả.

"Đây là khảo nghiệm cuối cùng!" Thanh âm lại bay tới, "Qua được, ma thú chính là của ngươi!"

Dạ Khê cười lạnh, "Lão nương không cần!"

"Cái này không phải do ngươi quyết định!" Một người bỗng xuất hiện trước mặt Dạ Khê, tuy rằng mang hình dạng con người, thể nhưng vừa có đầu tóc bạc, vừa có đôi con ngươi tàn nhẫn quen thuộc, cùng ngân lang gặp lúc trước giống hệt nhau, "Ngươi đã là người kế thừa, cho nên bắt buộc phải thân bất do kỷ!"

Cánh tay Dạ Khê run lên, đoạn chương bên tay phải bỗng đau nhức khó hiểu, kiếm trong tay rơi xuống mặt đất, Dạ Khê cúi đầu không dám tin nhìn vết nứt trên bàn tay bắt đầu tự xé rách ra.

Đối phương mắt lạnh nhìn, xoay người cung kính nâng cái hộp lên, từng bước một đến trước mặt Dạ Khê, "Có thể sống sót hay không, nên xem tạo hóa của ngươi!" Người này đưa hộp đến tay Dạ Khê, sau đó cái hộp rung một cái, tự động mở ra, chỉ thấy một đạo tia chớp từ hộp bắn ra, trực tiếp rơi vào lòng bàn tay Dạ Khê.

Dạ Khê cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 89

Nơi quỷ quái gì đây! Dạ Khê rửa thềm, đoạn đường phía trước nhìn không thấy điểm dừng, hai bên còn bị chiếm cứ bởi mấy tảng đá lớn, Dạ Khê lơ đãng nhìn ánh nền nhảy lên, lại trông thấy từng sợi khói xanh từ ngọn nến tỏa ra. Khói xanh lơ lửng giữa không trung, phiêu tán không mục đích.

Dạ Khê vừa bước về phía trước được nửa bước, đột nhiên từ trong thân thể có một luồng cực nóng tuôn ra, sắc mặt trầm xuống, khói xanh lan tỏa

trong không gian bắt đầu ngưng tụ lại thành hình khối cầu màu xanh. Vật gì vậy? Dạ Khê nghĩ, trong nháy mắt, từ quả trong khối cầu bỗng hiện ra hình dạng một khuôn mặt tươi cười, Dạ Khê nhìn kĩ hơn, hình như là tiểu Xích!

"Trò chơi, bắt đầu!" Một thanh âm thâm trầm mà lạnh lẽo đột nhiên từ xa bay tới, tiếng nói vừa dứt, khối cầu bất ngờ vỡ tan tành, ánh sáng biến mất, xung quanh bỗng biến thành một mảnh đen kịt.

Dạ Khê run lên, sau đó, mùi máu tươi tanh nồng xông vào mũi, trong bóng tối giờ tay không thể nhìn thấy năm ngón, Dạ Khê dứt khoát nhắm hai mắt lại, bình tĩnh lắng nghe động tĩnh xung quanh.

*

Cộc cộc---

Âm thanh giống như tiếng giày cao gót truyền đến, Dạ Khê mở choàng mắt, trong nháy mắt mở ra, bóng đêm ngay lập tức bị một luồng ánh sáng mạnh mẽ thay thế.

"Khê nhi!" Chờ đến lúc Dạ Khê thích ứng với ánh sáng này, liền kinh ngạc nhìn người phụ nữ đứng trước mắt, thanh âm vẫn ôn nhu như thế, ánh mắt toát lên sự yêu thương không cách nào che giấu, sừng xám màu đỏ ôm sát cơ thể, khiến vóc dáng tinh tế càng trở nên mỉa mai, "Làm sao vậy? Vào ăn cơm nào!" Người phụ nữ cười tiến lên, khom lưng xuống, bàn tay vuốt ve đầu đứa bé.

Dạ Khê kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, ngay vị trí mình đang đứng, lại có một cô bé khoảng năm tuổi, trên người mặc chiếc váy công chúa màu trắng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngây thơ rực rỡ, hai má lúm đồng tiền nhỏ rất sâu như khắc trên mặt.

"Mẹ!" Thanh âm cô bé ngọt ngào như mật, xông thẳng đến từng dây thần kinh trong đầu Dạ Khê, thân thể khẽ run, hai tay vô thức tự nắm thành quyền, cô bé phía trước di chuyển đôi chân nhỏ mập mạp, giang rộng hai cánh tay nhào tới người phụ nữ trước mặt.

Mà Dạ Khê như bị định thân tại chỗ, nhìn một màn ấm áp trước mắt. Bàn cơm bên kia, một cụ già tóc trắng xóa ngồi đó, trên sô pha, người đàn ông trung niên đang ngồi đọc báo, tuy rằng đã qua năm mươi tuổi, thế nhưng năm tháng không hề lưu lại vết tích gì trên khuôn mặt người ấy, giống như người phụ nữ vừa rồi, thần thái bọn họ vẫn tươi trẻ như thời niên thiếu mười bảy mười tám tuổi.

Khỏe môi Dạ Khê động đậy, hai mắt khẽ run, có thứ gì đó trong suốt lớp kính chảy trong mắt. Cảnh tượng này, trong mộng đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần, thật không ngờ nàng lại có cơ hội được nhìn thấy tận mắt!

"Tiểu công chúa!" Lúc này, một cậu bé sắc mặt lạnh lùng từ trên cầu thang đi xuống, nhìn thấy cô bé, lập tức cười đến rạng rỡ, vội vã bước xuống, đoạt lấy cô bé từ trong ngực người phụ nữ, "Ha ha, tiểu công chúa của anh!" Cậu bé ôn nhu hôn lên má cô bé, "Em vừa ăn bánh kem hả?" Cậu bé cẩn thận lau đi vết màu trắng ở khóe môi cô.

"Anh!" Cô bé vươn tay ôm cổ cậu bé, cắn một ngụm vào gương mặt trắng nõn, rồi để lại vết nước bọt trên đó, "Ha ha! Anh không rửa mặt nha, thật xấu hổ, thật xấu hổ!" Cô bé nở nụ cười tinh quái, cậu bé một tay ôm cô bé không để người ngã xuống, tay kia cù lét trên người cô bé.

Đường nét băng lãnh trên mặt Dạ Khê dần như hòa, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

*

Nhưng mà một tiếng sét đột nhiên đánh xuống, Dạ Khê chưa kịp phản ứng, cảnh vật xung quanh bỗng biến mất, một màn ám áp vừa rồi đã không thể quay lại nữa. Trên mặt đất, máu từ đầu tuôn như suối chảy về hướng Dạ Khê. Trái tim như ngừng đập, thân thể không cách nào chịu đựng điều khiển mà tiếp tục run cầm cập.

Đây là ác mộng che giấu sâu trong nội tâm nàng, đây là mảng âm u nhất Dạ Khê cất giữ tự đáy lòng, là vết sẹo chẳng chịt máu tươi mà nàng không muốn bóc ra.

Dạ Khê muốn nhắm mắt lại, thế nhưng mí mắt giống như bị kim đâm, đau đớn chua xót, máu càng ngày càng nhiều. Lần nữa chớp mắt, bốn phía đã bị máu tươi nhuộm đỏ, giật mình nhìn thấy những thi thể trước mắt, đôi mắt Dạ Khê trở nên đau nhói. Gia gia tức đến thổ huyết mà chết, cha phần nộ nhảy lầu tự sát, chết không nhắm mắt, anh trai vì phản kháng mà biến thành thịt vụn!

Tâm Dạ Khê một tắc lại một tắc ngâm trong hầm nước đá, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai kinh hoàng. Tròng mắt Dạ Khê trừng lớn đầy tơ máu, hận thù che kín thân thể, nhìn nữ tử nhả nhện như hoa sen trước mặt, bị một nam nhân thấp hèn thổi nát làm bần! Nhìn nữ tử oán hận chỉ tay lên trời nguyên rủa, nhìn nữ tử cắn lưỡi, nhìn nam nhân kia nhét họng súng vào miệng nữ tử...

Dạ Khê run run, nhưng cơ thể nàng tựa như bị dính ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích! Nàng muốn hét lên, nhưng lại phát hiện làm sao cũng không phát ra âm thanh.

Nộ, hận, oán, thù! Tất cả cảm xúc xông vào cơ thể, giống như khí cầu, càng ngày càng phồng lên. Dạ Khê đỏ mắt, suy nghĩ của nàng hình như đã mất đi không chế, Dạ Khê ép buộc mình nhắm hai mắt lại, hàm răng cắn gần như bật máu, cơ thể kéo căng như dây đàn.

Loại cừu hận cùng phần nộ này sớm đã chôn vào máu, Dạ Khê bức mình bình ổn hô hấp, cố gắng khiến mình tĩnh táo lại. Lần nữa mở mắt, trước mắt đã một mảnh thanh minh, dù sâu thẳm trong đáy mắt vẫn dậy sóng chưa nguôi.

Cảnh vật lại tiếp tục chuyển đổi, trở lại động thạch bích lúc này, nhìn thấy khối cầu trôi nổi giữa không trung, tâm Dạ Khê chậm rãi bình lặng xuống.

Còn chưa chờ Dạ Khê kịp thở gấp, từ đối diện đột nhiên lao ra một con mãnh thú, trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh bỗng biến mất, Dạ Khê đã ở trong đài thí đấu, xung quanh không có một người xem, chỉ có kẻ địch đang đứng phía trước!

Hồ, sư tử, báo, sói, rắn độc...Phàm là mãnh thú có thể nghĩ đến, đều xuất hiện ở đây! Chúng nó bao vây quanh Dạ Khê, vận sức chờ tấn công.

Tay áo hơi nghiêng, trong tay Dạ Khê xuất hiện thanh chủy thủ, sau đó trong nháy mắt biến thành trường kiếm, chỉ nghe một tiếng gầm lên dữ tợn, gió lạnh đập vào mặt Dạ Khê đau buốt.

Mà lúc này, theo tiếng gầm của mãnh thú, lũ dã thú bắt đầu di chuyển, vài con đi đầu vọt tới trước mặt Dạ Khê. Dạ Khê chống cự lại, không có nội lực, không có yêu pháp, chỉ bằng chiêu thức riêng mình, bằng sự nhanh nhẹn linh hoạt của bản thân.

Xoẹt-

Đột ngột, một con báo giơ móng vuốt lướt qua vai Dạ Khê, nàng nhận ra con đầu đón ập đến, cúi đầu nhìn xuống, dòng máu tươi đang chảy không ngừng! Dạ Khê nhìn giọt máu vẫn còn hơi ấm, khóe môi vùng lên, đáy mắt bắn ra tia sáng thị huyết!

Phát tiết, oán hận, tất cả cảm xúc như thấm sâu vào mũi kiếm, càng áp chế lại càng bành trướng, dã thú vốn hung mãnh vậy mà bị khí thế đột nhiên tăng đột biến của Dạ Khê bức liên tục lui về phía sau.

Mũi kiếm đâm thẳng vào độc xà bảy tác, chém đứt yết hầu sói, xuyên qua bụng hổ... không chút thủ hạ lưu tình. Dạ Khê chậm rãi dừng động tác, thi thể dã thú đã rải đầy bốn phía, mùi máu tanh quanh quẩn quanh mũi. Dạ Khê bỗng hướng về phía bầu trời mà nở nụ cười, nụ cười thị huyết mà âm trầm.

Lúc này, tại một đỉnh núi, có ba nam tử tuấn mỹ đang đứng, một người trong đó mặt áo khoác lông chồn tía, nhẫn đeo trong ngón cái phát ra ánh sáng tím trong suốt sáng bóng, dưới ánh mặt trời chiếu xạ hào quang màu tím rực rỡ. Nam tử nhìn màn sương trắng phiêu tán trước mắt, mâu quang thâm thúy mà sinh đẹp.

"Công tử!" Nam tử áo đen nhìn chủ nhân, "Đã tới giờ rồi, nên khởi hành thôi!"

Nam tử chợt phát hiện có điều khác thường, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn lướt ra một vệt sáng, rất khó nhận ra, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản là không phát hiện được. Con ngươi sắc bén bỗng tỏa sáng khó hiểu, ngón cái chạm vào bề mặt mát lạnh, khóe môi nhếch lên ý cười mềm mại.

Không khí xoay tròn quanh thân thể ba người, một vòng lại một vòng, chỉ trong tích tắc, ba người sống mới vừa rồi đã biến mất không còn tung tích. Giống như chưa từng xuất hiện ở đây, ngay sau đó, vài tên thị vệ phía sau cũng như vậy, theo ba người kia mà biến mất.

Dạ Khê thu hồi kiếm, cảnh tượng quay trở lại như ban đầu, nhìn khối cầu giữa không trung, ôn nhu trong mắt Dạ Khê dần dần bị lạnh lẽo thay thế, tóm lại đều không phải tiểu Xích! Dù có giống như thế nào chăng nữa, vẫn không phải! Dạ Khê hừ lạnh một tiếng, bất chấp tất cả, dõn sức phóng về phía trước, kiếm trên tay chém vào khối cầu trong không trung!

"Tỷ tỷ!" Ngay lúc Dạ Khê sắp chạm vào khối cầu, bên tai chợt truyền đến thanh âm của tiểu Xích, thanh âm vẫn ủy khuất đáng yêu như cũ, khiến Dạ Khê nhớ đến vật nhỏ màu đỏ rực rỡ kia.

Dạ Khê đè ép hơi thở, mím chặt môi, không hề chần chờ bỏ xuống!

Nhanh! Độc! Chuẩn!

"Tốt!" Đúng lúc này, Dạ Khê lại nghe thấy tiếng sấm vang lên, đồng thời cũng nghe được một thanh âm vừa hưng phấn vừa kích động xen lẫn vào.

"Đi ra!" Dạ Khê trầm mặt nhìn phía trước, khẩu khí không tốt, "Giả thần giả quý!" Dạ Khê tiếp tục bước đi, trước mắt vẫn một mảnh tối đen, không có một tia ánh sáng, tay cầm kiếm, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất tạo thành một đường thẳng dài, phát ra tia lửa cùng tiếng vang bén nhọn chói tai.

Trước mặt bỗng sáng ngời, ngọn đèn trên tầng đá lại được châm lên, trước mặt cũng không còn đường đi sâu thẳm nữa, trái lại có một cánh cửa, cửa tự động mở ra, như nghiêng tiếp Dạ Khê vào trong. Dạ Khê không nhanh không chậm bước qua cửa, bài trí bên trong rất đơn giản, chỉ có một cái bàn, trên bàn bày một hộp gỗ, nhưng trong đó lại không có thứ gì cả.

"Đây là khảo nghiệm cuối cùng!" Thanh âm lại bay tới, "Qua được, ma thú chính là của ngươi!"

Dạ Khê cười lạnh, "Lão nương không cần!"

"Cái này không phải do ngươi quyết định!" Một người bỗng xuất hiện trước mặt Dạ Khê, tuy rằng mang hình dạng con người, thế nhưng vừa có đầu tóc bạc, vừa có đôi con ngươi tàn nhẫn quen thuộc, cùng ngân lang gặp lúc trước giống hệt nhau, "Ngươi đã là người kế thừa, cho nên bắt buộc phải thân bất do kỷ!"

Cánh tay Dạ Khê run lên, đoạn chương bên tay phải bỗng đau nhức khó hiểu, kiếm trong tay rơi xuống mặt đất, Dạ Khê cúi đầu không dám tin nhìn vết nứt trên bàn tay bắt đầu tự xé rách ra.

Đối phương mất lạnh nhìn, xoay người cung kính nâng cái hộp lên, từng bước một đến trước mặt Dạ Khê, "Có thể sống sót hay không, nên xem tạo hóa của ngươi!" Người này đưa hộp đến tay Dạ Khê, sau đó cái hộp rung một cái, tự động mở ra, chỉ thấy một đạo tia chớp từ hộp bắn ra, trực tiếp rơi vào lòng bàn tay Dạ Khê.

Dạ Khê cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị huyết hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 90

Sắc mặt Dạ Khê trắng bệch, ngũ quan nhăn nhúm lại một chỗ, sự bình tĩnh trên khuôn mặt bị phá tan, gân xanh nổi đầy trán, cả người khụy xuống, đầu gối chạm mặt đất phát ra âm thanh nặng nề. Dạ Khê kêu rên, cả người thống khổ như thể đang đắm chìm trong biển lửa. Đau đớn bộc phát từ tận xương tủy, khiến cho con người ta sống không bằng chết.

Nam tử đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn Dạ Khê thống khổ, không có ý định giúp đỡ dù chỉ một chút, hắn vẫn đang lẳng lặng chờ đợi.

Dạ Khê quỳ một gối xuống trên đất, tay phải nắm thật chặt, thật muốn chặn đứng đau đớn truyền đến từ vết sẹo nơi lòng bàn tay, đồng thời tay trái cắm sâu vào thịt, thậm chí làm rách một mảng lớn, máu từ kẽ tay chảy xuôi ra ngoài, nhưng loại đau đớn này vẫn không bằng một phần vạn thống khổ mà thân thể phải chịu đựng!

Lúc này, hồng quang nhàn nhạt bắt đầu khuếch tán trên người Dạ Khê, tia sáng màu đỏ nhu hòa dần bao phủ nàng, cùng lúc đó, một tia sáng màu lam bắt đầu len theo hồng quang chảy xuôi quanh người Dạ Khê, giống như dòng suối uốn lượn.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuôi trên khuôn mặt nóng bừng của Dạ Khê, hồng quang cùng lam quang cũng không giúp nàng bớt cảm thấy đau đớn.

A ——

Dạ Khê đột nhiên mở hai mắt, con ngươi màu đỏ phát ra ánh sáng đỏ rực, tay trái nàng nắm chặt vào vết sẹo, tay phải tự động mở ra, năm ngón tay không thể điều khiển tự mở ra, giống như những cánh hoa đang nở rộ. Bắt đầu từ chỗ vết sẹo, một tầng lại một tầng da thịt mỏng như tờ giấy nở xòe ra, máu lại theo chỉ tay chảy ra ngoài.

Thân mình Dạ Khê bắt đầu run rẩy, đau đớn như muốn nổ đầu, cả người đột nhiên ngã trên mặt đất, run rẩy kịch liệt.

——

"Công tử!" Nam tử vừa xuất hiện trong hư vô, gò má xinh đẹp đột nhiên trở nên tái nhợt như giấy trong nháy mắt, cánh môi không có chút máu, bạch y nam tử cùng hắc y nam tử bên cạnh hắn kinh hãi, nhanh chóng nâng đỡ trái phải.

Phốc ——

Thân mình nam tử run lên, bước chân giật lùi, phun ra một ngụm máu, thân thể bị giầy vò khó chịu! Nam tử mở to mắt, thống khổ thể hiện trên khuôn mặt, nhưng hai mắt lại ngoan lệ ngăn chặn đau đớn từ bên trong, đôi mắt thâm thúy lộ ra ánh sáng thần bí.

"Làm sao có thể?" Hai người bên cạnh hoảng sợ, sốt ruột dị thường.

Nam tử cúi đi vết máu trên khóe miệng, đẩy hai người bên cạnh ra, "Không sao!" Thanh âm của hắn ám ách, cúi đầu vuốt ve ban chỉ màu tím trên ngón tay cái, thấy ban chỉ lộ ra huyết sắc ánh sáng, tâm cứng lại, cả người phóng thích khí phách không người có thể địch. Nam tử ngừng đầu nhìn về phía trước, nhìn rừng rậm xanh um, thân sắc trầm xuống.

——

Phốc ——

Dạ Khê chợt phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trắng bệch ần ần tử khí, có thể dọa người chết khiếp. Nàng suy yếu thờ phỉ phò, thân thể nằm trên mặt đất như một bãi bùn nhão.

Kha kha kha —— kha kha kha ——

Đột nhiên, trên người Dạ Khê lần lượt truyền đến từng thanh âm thanh thúy, bắt đầu từ hai chân lan tràn khắp thân thể, mỗi tiếng vang lên, thật giống như trải qua thiên chuy bách luyện, mà theo mỗi tiếng vang ấy, Dạ Khê lại cảm giác như dạo điện Diêm Vương một vòng.

Lúc này, nam tử một bên đột nhiên quỳ xuống trước mặt Dạ Khê, thật sự thành kính, cái gì cũng không nói, chỉ là bên trong hai mắt tràn đầy kích động.

Rất nhanh, thanh âm biến mất, mà lúc này, từng lớp da thịt chỗ vết sẹo trên tay nàng bắt đầu tự động khép lại, thẳng đến khi lớp cuối cùng khép kín lại với nhau, lòng bàn tay trơn bóng không tỳ vết đột nhiên phụt ra ra một cỗ ánh sáng chói mắt, ánh sáng xuyên qua tầng tầng thạch bích, rọi thẳng lên trời.

Sau đó, phía chân trời lại truyền tiếng sấm cuộn cuộn, tia chớp cũng theo đó mà tới, trời đất lại bị bóng tối bao phủ, mà lần này, khiến mọi người cảm thấy khủng bố hơn chính là lần này cùng với bóng tối còn có loại khí tức tử vong vờn theo, hơi thở tử vong chậm rãi lan trải trong thiên địa, những cá thể có sinh mệnh, từ gốc cỏ nhỏ nhất, đến những mãnh thú thánh yêu lớn nhất đều bị loại hơi thở này làm cho kinh sợ.

"Chết rồi!" Trên cỏ, trong bóng tối mọi người kinh hoàng dị thường, chạy trốn chung quanh, "Ta không muốn chết, ta không muốn!" Người người trong mắt tràn ngập kinh sợ kích động, giống như ngay sau đó chính là cái chết.

Mà ở một nơi khác, một lão giả đang ngồi nhập thần đột nhiên mở to mắt, thân thể không tự giác run run một chút, lão giả nhanh chóng chạy ra cửa, nhìn thiên địa tối đen một màu, cảm thụ từ khí đang vờn quanh, tâm chợt trầm xuống đáy cốc!

"Lão nhân!" Lúc này, đột nhiên phía trước xuất hiện một đạo ánh sáng, sau đó một vị lão giả khác xuất hiện, sắc mặt ngưng trọng. Một vài lão nhân khác cũng lần lượt xuất hiện vội vàng, hiển nhiên mục đích của bọn họ là giống nhau. Ánh nền chiếu sáng lên khuôn mặt từng người, nhưng cũng chỉ đẩy lùi được một vùng nhỏ bóng tối mà thôi.

"Thời tiết thay đổi!" Lão nhân bắt tay sau lưng, ngưng trọng nhìn bóng tối xung quanh.

"Có cái gì đó đã xuất hiện!" Một người khác trầm giọng nói, "Không thể đoán được!"

"Khiến thiên địa chấn động mức này, làm cho tất cả đều phải kiêng kỵ, nhất định ——" lão giả không nói nữa, nhưng những người khác đều hiểu được.

"Nhất định, phải mau chóng tra ra!" Một người khác tiếp lời, bóng tối chợt tán đi, ánh mặt trời ảm áp lại trở về mặt đất, sinh khí lan tràn, bóng tối chỉ bao trùm trong nháy mắt nhưng giống như kéo dài cả thế kỉ. Hắc ám tán đi, uy hiếp mà nó mang theo cũng tiêu tán, mọi người rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tra!" Lão giả nhìn người chung quanh, "Mặc kệ là yêu là ma, xem ra, đối phương đã tìm được kí chủ!" Lão giả thờ dài, "Không tiếc hết thảy đại giới! Nhất định phải tìm được kí chủ kia!"

Lão giả vừa nói xong, mấy vị lão nhân xung quanh đồng loạt biến mất, thời gian cấp bách, tranh thủ tất cả thời gian.

Mà giờ phút này, Dạ Khê suy yếu mở mắt, khóe miệng chảy máu, mơ hồ nhìn nam tử thành kính quỳ lạy trước mắt, hai mắt lại suy yếu chậm rãi nhắm lại. Nam tử đứng dậy, ôm lấy Dạ Khê đã lâm vào hôn mê, xoay người bước ra ngoài.

Theo bước chân, cảnh vật chung quanh bắt đầu biến hóa, thạch bích biến mất, màu xanh núi rừng dần xuất hiện, nam tử cúi đầu nhìn Dạ Khê, tầm mắt xẹt qua tay phải nàng, khóe môi hiện ra nụ cười không chút cảm xúc.

Nam tử đặt Dạ Khê trên đất, đỡ nàng dựa vào thân cây, nhìn gò má Dạ Khê tái nhợt, nam tử rũ mắt, đứng dậy, rồi biến mất trong chớp mắt.

Ngay khi nam tử biến mất, trên ngón tay cái của Dạ Khê bắt đầu có chùm sáng màu tím vờn quanh, một vòng lại một vòng, một tầng vây quanh một tầng, sau đó một ban chỉ màu tím liền xuất hiện trên ngón tay, óng ánh trong suốt.

"Công tử!" Phía trước có tiếng bước chân truyền đến, sau đó xuất hiện ba nam tử dừng lại không xa chỗ Dạ Khê.

Dẫn đầu là nam tử mặc áo khoác lông chồn màu tím dị thường chói mắt, gò má yếu nghiệt kinh diễm tứ phương, hai mắt hấn gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Khê đang dựa bên cây, rồi bước từng bước một tới gần Dạ Khê, nhìn gò má nàng trắng bệch, cảm nhận hô hấp yếu ớt như có như không của nàng. Nam tử run run một chút, trái tim chợt thất chặt lại, vội vàng bước đến chỗ nàng, ngồi xổm xuống nắm lấy tay phải Dạ Khê, chạm đến ban chỉ lạnh lẽo, cặp ban chỉ giống nhau như đúc tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hai nam tử đi theo phía sau nhìn màu tím sáng rỡ kia, bốn con mắt trợn lên nhìn Dạ Khê không nháy một lần, hận không thể chọc vài cái lỗ thủng trên mặt nàng.

Nam tử vươn bàn tay trắng nõn tinh tế, đầu ngón tay chạm vào gò má nóng bỏng của Dạ Khê, lửa nóng gặp hàn băng, giống như xích đạo gặp được bắc cực.

Lông mi Dạ Khê run lên, hai mắt mở ra một khe hở, mơ hồ thấy một nam tử xuất hiện trước mắt, chưa kịp kinh ngạc, vì thân thể suy yếu cực độ, cánh môi khô nứt chỉ kịp khẽ động một chút, rồi cả người liền đổ nghiêng sang một bên.

"Khê nhi!" Nam tử rốt cuộc vươn cánh tay, ôm Dạ Khê vào trong lòng, cảm thụ được nàng hô hấp, trái tim khẩn trương của hắn cũng dần bình tĩnh lại.

"Tỷ tỷ!" Lúc này, Đinh Đang vội vàng chạy đến, nhìn nam tử đang ôm Dạ Khê, cổ kìm nén sôi ruột, "Tỷ tỷ!" chỉ có thể đảo quanh tại chỗ.

Nhuệ cùng tiểu thanh xà theo sau, nhìn nam tử xa lạ trước mắt, trên khuôn mặt hiện rõ ý đối địch.

"Sao tỷ tỷ lại như thế?" Tiểu thanh xà lo lắng nhìn Dạ Khê.

"Người là ai? Buông tiểu thư ra!" Nhuệ mặt lạnh như băng hỏi, lại thấy ban chỉ giống nhau như đúc trên ngón cái hai người, cảm giác dị thường chói mắt, tức giận trừng mắt nam tử.

Nam tử ôm Dạ Khê, chỉ liếc qua Đinh Đương một cái, cũng không thèm nhìn một người một rấn phía sau, bước về phía trước.

"Đứng lại!" Nhuệ thấy thế, rút binh khí ra, chắn trước mặt nam tử.

"Nhuệ!" Đinh Đương nhảy một bước lên trên đầu Nhuệ, "Hắn sẽ chiếu cố cho tỷ tỷ!" Đinh Đương giận tái mặt nhìn nam nhân kia, "Chúng ta chỉ cần đi theo là được!" Đinh Đương vỗ vỗ đầu Nhuệ.

Nam tử ôm Dạ Khê tiếp tục đi về phía trước.

Nhuệ tuy rằng khó chịu, nhưng e ngại lời nói của Đinh Đương, hắn chỉ có thể vâng theo, tiểu thanh xà ở một bên trông mắt xoay vòng lưu chuyển, không biết lại đang nghĩ cái gì.

"Thật lâu không thấy, tiểu bắt đầu!" Thần kinh ngạc nhìn Đinh Đương nói chuyện, mở lời. Lộ vẫn im lặng đánh giá Đinh Đương, Nhuệ cùng tiểu thanh xà, đáy mắt lướt qua một tia khiếp sợ. Có thể ở yêu giới gặp được Dạ Khê cùng Đinh Đương, quả thật khiến hai người họ không thể tưởng tượng nổi, ngay cả chủ tử bọn họ là Viêm cũng cảm thấy thật rung động, nhưng so sánh ra mà nói, kinh hỉ lại chiếm phần hơn.

Viêm nhìn nữ nhân trong lòng, khóe môi gọi lên độ cong mềm mại, một đôi con ngươi lạnh lùng rớt cuộc cũng có độ ấm.

Khê —— Đinh Đương nghe rằng uy hiếp Thần, lắc lắc cái đuôi về phía hắn ta, "Tiểu bạch kiểm!" Đinh Đương hừ hừ vài tiếng.

"Người!" Thần vừa muốn nói gì, nhưng nhìn người phía trước, ngoan ngoãn im miệng, hung hăng trừng mắt Đinh Đương.

Xa xa, một chiếc xe ngựa xa hoa cấp tốc chạy đến, vờn vàng đứng ở trước mặt Viêm, phu xe là một hắc y nhân mang mặt nạ, "Chủ tử!" Cung kính cúi đầu, nhưng trong mắt lại khiếp sợ cho nữ tử trong lòng Viêm.

Viêm ôm Dạ Khê lên xe ngựa, mà Đinh Đương muốn theo sau lại bị chắn bên ngoài, liền ngay cả tiểu thanh xà cũng bị cản lại ngoài cửa, nhưng không có bỏ bọn họ lại, cho Nhuệ một con ngựa, Đinh Đương cùng tiểu thanh xà đều do Nhuệ lo liệu.

Trong xe ngựa, Viêm đặt Dạ Khê lên nệm, đưa tay chạm vào Dạ Khê vẫn nóng bừng như cũ, mày nhíu lại thật chặt, "Phải đến nơi trong thời gian ngắn nhất!" Thanh âm của hắn trở nên lãnh khốc, "Thông tri cho Lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 91

Dạ Khê từ trong con đau đớn như bị hàng ngàn con kiến gặm cắn giết mình tỉnh giấc, lúc này, lọt vào tầm mắt là gương mặt của một nam nhân xa lạ. Dạ Khê khẽ nhíu mày, gương mặt không còn chút máu, đôi môi khô nứt, nàng khẽ động dậy thân thể.

"Cô nương đã tỉnh?" Nam tử cười cười, tay rút đi mấy cây ngân châm trên mặt Dạ Khê, vui mừng nói, "Xem như cô nương mạng lớn, một lần tẩy kinh phục tủy, không phải bất cứ ai cũng có năng lực thừa nhận!" Nam tử cắm ngân châm vào trong bao.

Dạ Khê cau mày, quan sát hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt, ánh nắng trời chói mắt chiếu trên gương mặt, đôi con ngươi một trận hoảng hốt, nàng nhớ rõ trước khi hôn mê đã nhìn thấy nam nhân kia! Nhất định là nằm mơ, làm sao có thể? Dạ Khê cười nhạt trong lòng.

Kết-- Một tiếng động vang lên, có người đến đây. Nam tử vừa quay đầu nhìn lại, lập tức buông việc đang làm, nghiêm trang đứng sang một bên, tư thế vô cùng tôn kính.

Dạ Khê nhướng mày, nhìn bóng người đứng giữa ánh dương quang, người đó bị ánh nắng che khuất, cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được khí phách mạnh mẽ không hề che dấu. Dạ Khê bỗng cảm thấy bắp thịt toàn thân căng cứng, cơ thể run lên từng cơn, nàng kêu lên một tiếng đau đớn.

Người đó thấy vậy vội vàng lại gần, "Lâm!" Khẩu khí vô cùng không tốt, sát khí từ kẽ răng rít ra, ngón tay trắng nõn thon dài sờ tới sờ lui trên mặt Dạ Khê, giống như sờ mồi vẫn không đủ.

"Công tử yên tâm, tẩy kinh phục tủy đều phải trải qua một quá trình, từ từ sẽ ổn dần!" Nam tử liếc trắng mắt, vị cô nương này mà xuất hiện một chút gió

thời cô lay, vị tổ tông ngài liền một bộ dạng muốn giết người mới thôi, thời tiết thay đổi! Thực sự thời tiết thay đổi! Nam từ nghiêng đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài cảm thán.

Nhìn hình dáng áo khoác da chồn tía quen thuộc, nhìn một gương mặt yêu mị câu nhân, Dạ Khê tạm thời vẫn không biết nên phản ứng như thế nào. Đôi con ngươi sâu thẳm, như muốn hút cả bản thân vào trong, cho dù có biết rõ chính là vực sâu vạn trượng không đáy đi chăng nữa. Dạ Khê nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang nơi khác, không muốn có thêm tiếp xúc gì với bàn tay đang đi chuyển tới lui trên mặt mình.

"Ngoan, Khê nhi! Nghe lời!" Thanh âm nam tử bình tĩnh lạ thường, nhưng mà lời vừa nói ra, thiếu chút nữa khiến người phía sau muốn thổ huyết, Lâm một bộ như nuốt phải con ruồi, mắt tròn to trừng nam tử trước mắt, khẩu khí này, vẻ mặt này, thái độ này, chắc chắn, chính là công tử bề ngoài chứng sinh của bọn họ đây sao? Thật là nam nhân nắm giữ quyền lực chí tôn trong tay sao?

Ngón tay Dạ Khê giật giật, cảm thấy trên ngón cái lạnh lẽo, cắn răng đưa cánh tay lên trước ngực xem thử, nhìn chiếc nhẫn tím vốn đã vỡ nay trở về, lại thấy vật còn lại trong tay nam tử, Dạ Khê suýt cắn trúng đầu lưỡi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Dạ Khê hung dữ trừng nam nhân, muốn nghe một lời giải thích hợp lý.

Viêm nở nụ cười, khóe môi cong lên, đáy mắt tràn đầy ôn nhu, ngón tay vuốt ve nhẫn đeo trong tay Dạ Khê, "Là ý trời mà thôi!" Lời nói vân đạm phong khinh, chỉ vài chữ đã bao hàm rất nhiều ý tứ.

Lâm tròn mắt tròn to hết cỡ, nhìn chăm chăm vật ở tay Dạ Khê, hẳn cho rằng chỉ là trùng hợp, cho rằng đó chỉ là một cái nhẫn bình thường mà thôi! Lâm run thân mình, đáy mắt lướt qua một đạo ánh sáng, suy đoán trong lòng cuối cùng được chứng thực.

Viêm nhìn chăm chú vào mặt Dạ Khê, tuy rằng vẻ mặt vẫn không chút thay đổi như trước, nhưng ôn nhu trong mắt không cách nào che giấu.

"Tỷ tỷ!" Lúc này, vài người từ bên ngoài chạy vào, Đinh Đương nhảy lên, đi tới giường, tiểu thanh xà quấn trên cổ Đinh Đương, Nhuệ theo sát phía sau, Thần, Lộ khẽ nhủ thầm. "Tỷ tỷ, người tỉnh rồi, người đã ngủ tận bảy ngày bảy đêm đó!" Thanh âm tiểu thanh xà non nớt hơn dỗi.

"Câm miệng!" Đinh Đương chụp móng vuốt vào đầu tiểu thanh xà, "Đầu khoa trương như vậy!" Nói xong nó lại bĩu môi, "Bọn họ không cho chúng ta vào cửa, chúng ta cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy tỷ tỷ! Bọn họ đều rất xấu!" Đinh Đương hí mắt trừng mắt Viêm, liếc mắt tố cáo Thần và Lộ.

Nhuệ đứng bên cạnh, nhìn người nằm trên giường, tâm bụng chặt như dây cung nhanh chóng giãn ra, "Tiểu thư tỉnh là tốt rồi!"

Dạ Khê nhìn người xung quanh, gạt đầu, chỉ là thân thể vẫn còn suy yếu, không thể nói chuyện, Dạ Khê đối với sự yếu ớt của bản thân rất không hài lòng.

"Cơ thể sẽ tự phục hồi như trước, ngươi không được động đây, bằng không, sẽ bán thân bất toại!" Lâm thấy trong mắt Dạ Khê có chấp nhất, nhẫn nại nói. Đừng trách hắn không nói rõ ràng từ sớm, đến lúc xảy ra vấn đề, sẽ không liên quan tới hắn! Lâm âm thầm liếc mắt qua Viêm, thì thầm nói thêm, "Như thế này là nhẹ lắm rồi!"

"Đều ra ngoài hết đi, Dạ Khê cần nghỉ ngơi!" Thần mở miệng, khẩu khí cứng rắn không thể thương lượng.

"Không được!" Tiểu thanh xà ghé con mới sinh không sợ hổ, kéo thân thể từ trên cổ Đinh Đương xuống, "Ta muốn ở cùng tỷ tỷ! Ta phải bảo vệ tỷ tỷ!"

Đinh Đương không nói một lời, cũng không ngăn cản, ngay lúc đó, Viêm đột nhiên cuối đầu liếc qua, ánh mắt lãnh khốc khiến tiểu thanh xà đang khóc nháo âm ỉ im miệng ngay lập tức, thân rắn giật bắn, khăn cấp bỏ lên người Đinh Đương, đầu áp sát vào đỉnh đầu Đinh Đương, "Thật đáng sợ, thật đáng sợ!"

Đinh Đương quay người nhảy xuống giường, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, nó từ trước đến nay đều tuân thủ quy tắc này.

Nhuệ không muốn rời đi, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt Viêm, cảm giác sợ hãi bất giác tràn lên, thân mình run lên một cái, hẳn sợ người này! Nhuệ nhìn Dạ Khê nằm trên giường, không tình nguyện quay đầu rời khỏi, nhưng bọn họ không hề đi quá xa, chỉ đứng canh giữ ở cửa mà thôi.

"Nghỉ ngơi đi!" Viêm lấy tay che lên hai mắt Dạ Khê, lạnh nhạt nói, thanh âm tuy rằng băng lãnh nhưng lại cực kỳ có hiệu quả vô vàn, Dạ Khê nhanh chóng tiến vào giấc ngủ. Viêm ngồi cùng Dạ Khê hồi lâu, ngón tay lướt qua từng đường nét trên gương mặt nàng, "Có động tĩnh gì không?" Viêm đứng dậy, nhìn Lâm.

"Tất cả đều bình thường." Lâm xem lại thời gian, tới trước mặt Dạ Khê, ngón châm chính xác đâm vào huyệt vị trên mặt, cánh tay nàng. Lâm âm thầm quan sát khí sắc của Dạ Khê, tâm tư xoay chuyển, "Băng liên lúc trước công tử đoạt được, toàn bộ tinh túy đều bị cô nương này hấp thu!" Lâm dừng lại trong chốc lát, xoay người nhìn Viêm.

Lãng phí nhiều thời gian như vậy, vậy mà lại làm giá y (đồ cưới) cho người khác! Công tử không phải người lương thiện gì, nếu như là trước đây, tuyệt không làm loại chuyện phí sức không lợi ích như thế này, hơn nữa một khi phát hiện nhất định sẽ khiến đối phương sống không bằng chết, thế nhưng bây giờ không chỉ làm, mà còn là làm cam tâm tình nguyện!

"Làm tốt chuyện của người đi!" Mắt lạnh nhìn thoáng qua Lâm, ý tứ cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Lâm chép miệng, cúi đầu chuyên tâm bắt đầu làm nốt việc còn dang dở, đến khi ngón châm lần nữa được rút ra, Dạ Khê đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say. "Hiện giờ cô nương cần được tĩnh dưỡng, không ai được phép quấy nhiễu!" Ý trong lời, bất luận kẻ nào cũng không đến gần căn phòng này, ngay cả chủ tử là Viêm cũng không cho phép.

Viêm gât đầu, nhìn lướt qua Dạ Khê lần nữa, rồi xoay người rời khỏi. Lâm thử dài một hơi, đi theo ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn người vật đứng ở cửa, đặc biệt là hắc miêu bộ dáng giống như an phận thủ thường cùng một con thanh xà quải đi, một lần nữa lặp lại lời nói, "Nếu xảy ra vấn đề, ta sẽ không gánh vác!"

"Chúng ta rất ngoan, rất ngoan có được không!" Tiểu thanh xà vừa nghe lời Lâm nói, vội vàng cam đoan.

Viêm mắt lạnh đánh giá Nhuệ, hàng lông mày càng nhíu chặt hơn, "Quá yếu!" Bỏ lại một câu liền xoay người đi. Mặt Nhuệ đỏ lên, trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không phủ nhận điều này không hề sai.

"Haiz, thời tiết thực sự thay đổi!" Lâm đứng trước mặt Thần, Lộ, muôn vàn cảm khái, "Trước kia nghe các người nói, ta còn chưa tin, lần này --ai--" Lâm hồi tưởng đến từng biểu cảm nét mặt của vị chủ nhân kia, trong lòng một hồi than vãn sợ hãi.

Thần và Lộ chỉ có thể nhìn nhau cười khổ, không nói nên lời.

"Học viện Lý Áo có chuyện xảy ra, hôm ấy đoàn người đi vào rừng rậm, nghe nói có một vị bị thương rất nặng, căn cốt bị hủy, trở thành phế nhân, cái mạng khó khăn lắm mới nhặt trở về được, những người khác tuy rằng không quá nặng, nhưng nguyên khí cũng hao tổn nghiêm trọng!" Tại một gian phòng rộng lớn, vị lão giả ngồi cạnh chiếc bàn hình bầu dục, mấy lão giả khác ngồi đối diện, thần sắc khó lường, đang nói chính là vị trẻ tuổi nhất, "Những chuyện khác bọn họ không thêm hé răng lấy một chữ! Hẳn là đã gặp phải chuyện gì đó!"

"Chúng ta đã sai người liên tục điều tra trong rừng, không phát hiện cái gì bất thường!" Một vị lão giả nói, "Viện trưởng, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Giờ không chỉ có chúng ta, hoàng gia cũng đã điều người ra tay, tin tức đang được tìm kiếm." Người còn lại nghiêm túc nói.

Lão giả mặc áo bào tro hai hàng lông mày xoắn lại cùng nhau, quét mắt nhìn người xung quanh mình, "Hết thầy đều như cũ, tuy rằng không thể buông lỏng nhưng cũng không cần phải đặt toàn bộ tâm tư vào!" Lão giả hít sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh trở lại, "Không cần điều tra nữa!"

"Viện trưởng?" Những người khác đều trừng mắt nhìn lão giả, không thể tin vào tai mình, muốn buông tha sao? Phải biết rằng một khi buông tha sẽ đánh mất thời cơ tốt nhất!

"Hết thầy đều có số mệnh!" Lão giả nhìn đám người, "Tháng sau học viện bắt đầu chiêu sinh, hy vọng năm nay sẽ không làm chúng ta thất vọng, có thể gặp được hạt giống tốt!" Lão giả bỗng nở nụ cười, "Không cần dùng vẻ mặt cứng nhắc đưa đám như vậy, giống như đang khóc tang cho ai, nếu như dễ dàng bị người ta tìm được, sẽ không còn là kì vật nữa!"

Những người còn lại liếc nhìn nhau, nếu viện trưởng đã nói như vậy, bọn họ cũng không nên phản đối nữa, khôi phục tâm trạng, đổi chủ đề khác, "Năm nay có một vị công chúa trong hoàng tộc đã đến tuổi vào học viện!"

Nói đến việc này, tất cả mọi người lâm vào trầm mặc.

Dạ Khê tuy rằng đang mê man, nhưng tiềm thức vẫn chưa từng nghỉ ngơi, tinh lực càng lúc càng mạnh, Dạ Khê cảm giác mình đang ở trong bóng tối mù mịt, xung quanh vắng vẻ đến dọa người, cơ thể như lơ lửng trong một không gian thần bí.

Trong đêm tối, bắt đầu có từng đốm sáng xuất hiện, càng ngày càng nhiều, giống như bầu trời đêm đầy sao. Vũ trụ mệnh mông hiện ra trước mắt, mà Dạ Khê thật giống như đang trầm mình bên trong đó, nguồn lực lượng vô tận cuộn cuộn không ngừng mà đến.

Dạ Khê chợt mở hai mắt, con ngươi trắng đen rõ ràng, trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, mọi lúc trước bị quét sạch, Dạ Khê từ trên giường đứng dậy, một âm thanh nhỏ bỗng vang lên, cúi đầu nhìn xuống, cổ tay trái chẳng biết từ lúc nào đã được đeo lên một vòng tay màu tím, so với chiếc màu trắng lúc trước càng thêm tinh xảo.

Trên cổ tay một mảnh xúc cảm lạnh lẽo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng tia ấm áp đang không ngừng rót vào cơ thể. Vuốt ve vật trong tay, lúc này mới phát hiện, vòng tay này cùng nhẫn năng đeo đều từ cùng một chất liệu chế tác thành, không hề khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 92

Dạ Khê thần sắc nghiêm túc nhìn ban chỉ trên ngón tay, rồi nhìn chiếc vòng trên tay còn lại, trầm mặc hồi lâu. Lúc đó, nàng tận mắt thấy ban chỉ đã hóa thành bột phấn, nhưng hiện tại lại mặc danh kỳ diệu xuất hiện trên ngón tay mình, vẫn vừa vặn như trước, căn bản không thể xê dịch hay tháo ra, ban chỉ giống như đã hợp thành một thể với ngón tay.

Nam nhân kia! Dạ Khê hơi hơi nhú mồm, nàng nhớ mình đã nói rõ ràng, vì sao nam nhân này vẫn một bộ dáng thân thiết? Bọn họ còn chưa quen thuộc đến mức này đâu! Dạ Khê đùa nghịch ban chỉ một chút, dường như nó càng ngày càng rực rỡ, ần ần bắt đầu khởi động màu tím sáng rọi.

Dạ Khê xuống giường, đứng trên mặt đất, thân mình hơi lắc lư một chút, hít sâu một hơi, thông thả bước ra ngoài, đưa tay đẩy cửa, không khí trong lành tràn vào làm tâm nàng rung lên, ánh mặt trời ôn hòa chiếu lên má, khuôn mặt bóng loáng hồng nhuận.

"Oa, tỷ tỷ! Là tỷ tỷ! Tỷ tỷ dậy rồi!" Tiểu thanh xà cuộn tròn trên đầu Đinh Đăng, mở to mắt. Đinh Đăng và Nhuệ đang nhắm mắt cũng đều giật mình tỉnh dậy, nhìn Dạ Khê đứng trước mặt, đều lộ ra tươi cười chân thành.

"Vất vả cho mọi người rồi!" Nhìn bộ quần áo trên người Nhuệ, Dạ Khê biết, bọn họ vẫn chưa từng rời đi.

"Tỷ tỷ! Nơi này, nơi này!" Tiểu thanh xà phóng lên giày của Dạ Khê, thoăn thoắt trườn lên bả vai nàng, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ôm ôm!" Tiểu thanh xà rất là khoan khoái nói xong, nhìn Dạ Khê tâm tình rất tốt, đột nhiên rầu rĩ nói, "Ta vẫn chưa có tên, tỷ tỷ còn chưa đặt tên cho ta đâu!" Tiểu thanh xà uốn éo.

Dạ Khê sợ run một chút, nhìn rắn nhỏ hoạt bát hiếu động, hí mắt cười, "Tên?" Dạ Khê dừng một chút, "Thanh Đăng, gọi là Thanh Đăng, hi vọng khi người trưởng thành, có thể bay lên." Dạ Khê chọc chọc đầu rắn nhỏ, nhàn nhạt nói.

"Hào, hảo! Thanh Đăng thích, Thanh Đăng thích, ta có tên, ta có tên! Dễ nghe, rất êm tai, Thanh Đăng?" mắt rắn đột nhiên lóe lên tia sáng màu xanh, mà chút dị thường kia, có lẽ chỉ có bản thân nó rõ ràng nhất.

Dạ Khê giang cánh tay, đắm chìm trong ánh mặt trời, cả người giống như trải qua một lần trùng sinh, thân thể nhẹ nhàng, thể xác và tinh thần thông thuận, từ trong xương tủy cũng lan tràn cảm giác thoải mái không ngờ.

Dạ Khê nhìn khoảng sân xa lạ, xung quanh cũng không có bóng dáng một người lạ nào.

"Nơi này rất xa chỗ chúng ta dừng lại lần trước!" Nhuệ đứng ở một bên, rót cuộc mở miệng nói chuyện, "Yêu Đô".

Dạ Khê nghe xong nhú mồm, nhưng không có một chút kinh ngạc, chỉ cười khê, "Vậy mà lại tiết kiệm không ít lộ phí!" Dạ Khê bước xuống bậc thềm, đánh giá chung quanh, quay đầu nhìn lại, không ngờ căn phòng nàng ở lại nằm trên một cái cầu! Thực sự là ở trên một cái cầu! Dạ Khê quay đầu, nhìn tường cao cao, suy nghĩ về cảnh quan bên ngoài kia.

"Cô nương tỉnh!" Lúc này, Lâm đã đi tới, cầm một cái bình sứ, đánh giá Dạ Khê, "Xem ra, khôi phục rất tốt!" trong mắt Lâm thoáng qua một tia sáng.

Dạ Khê chỉ vuốt ban chỉ, nhìn nam nhân trước mắt, trước khi hôn mê, nàng đã gặp qua người này, là thuộc hạ của cái tên kia, Dạ Khê đánh giá, tuy rằng hần bệ ngoài là bộ dáng thư sinh, nhưng khí chất toát ra lại giống như đúc với tên kia, thật sự là đúng với câu nói, ngư tử tầm ngư, mã tầm mã!

"Đây là ta căn cứ thể chất của ngươi, luyện chế cho ngươi một ít dược hoàn, đối thân thể có chút trợ giúp!" Lâm phóng bình sứ sang đây, "Mỗi ngày một viên!"

Dạ Khê đánh giá, đưa tay chụp lấy, mở nắp ra, mùi thuốc thanh u bay tới, tuy rằng không thể nói rõ tên từng loại thuốc, nhưng nàng cũng phân được rõ ràng, bên trong có tất cả hơn mười thành phần, nhất định là rất trân quý.

"Lâm, tên của ta!" Lâm nhìn thấy Dạ Khê nhận lấy, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Cũng chậm mất mấy ngày rồi, ta có việc phải rời khỏi, nơi này ngươi cứ việc ở lại, đây là biệt viện của công tử. Nếu có việc gì, cứ phân phó cho người trong phủ" Lâm cáo biệt rồi rời đi.

"Tỷ tỷ, đói quá đi!" Tiểu thanh xà bĩu môi, đuôi rắn quét một chút thân rắn, mặt đầy ủy khuất, giống như bị người ngược đãi. Mà giờ phút này, bụng Đinh Đăng cũng không hợp thời kêu vang, nhìn Dạ Khê trần trụi.

Nàng thở dài một hơi, tuy rằng ngủ vài ngày nay, nhưng bản thân lại không cảm thấy đói chút nào, đưa tay tìm trong mấy túi áo, vẫn còn một ít tiền, "Vừa vặn ra ngoài dạo một chút!" Dạ Khê gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ra cửa, đứng ở trên đường cái, lúc này Dạ Khê mới chân chính cảm nhận được cái gọi là yêu giới! Kiến trúc hai bên đường đều là hình thù kỳ quái, đồ tam giác, vô trùng, thương đồng, đao nhọn, phàm là vật người nghĩ đến, đều có thể thấy được ở hai bên đường, cho dù vật không thể tưởng tượng được, cũng sẽ xuất hiện, tóm lại phong cách khác biệt dị thường.

Dạ Khê thấy thể có chút muốn cười, so sánh với Thương Nguyệt thành bảo thủ cùng theo khuôn phép cũ, nơi này ngược lại mới mẻ hơn rất nhiều. Hơn nữa, nhìn một người đầu heo chậm rãi ngang qua trước mặt, Dạ Khê chỉ có thể cảm lạnh, trên đường cái cũng không phải chỉ có một người. Nhìn qua thấy có người cười gấu chó, có người lại cười rùa, có cười ngựa, có cười heo, cười thỏ, tóm lại là rất kỳ quái.

Nhuệ cũng suýt nữa nhìn đến choáng váng, mở to mắt nhìn một người mọc hoa trên đầu đi qua, thật không biết nói gì cho phải.

"Đây mới là yêu giới chân thật!" Đinh Đăng ngồi trên bờ vai Dạ Khê, nhàn nhạt nói, còn tiểu thanh xà cuộn thành vòng trên cổ Đinh Đăng, không nhìn cẩn thận, còn tưởng rằng là tiểu miêu đang đeo vòng cổ.

Nàng hít sâu một hơi, áp chế kích động, cất bước đi trên ngã tư đường. Nhuệ cũng áp chế kích động trong lòng, đuổi kịp Dạ Khê.

Đi theo mùi thức ăn thoang thoảng, Dạ Khê tìm được một tiệm cơm, tìm một chỗ trống ngồi xuống, gọi vài món ăn đặc trưng. Dạ Khê ôm Đình Đang vào lòng, đùa Thanh Đăng. Nhuệ ngồi ở đối diện, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm Dạ Khê, dường như nhìn bao nhiêu cũng không chán.

"Nghe gì chưa, học viện Đế Quốc bắt đầu tuyển nhận đệ tử đó!" Lúc này, người xung quanh bắt đầu thảo luận chuyện gì đó.

"Năm nay, không biết có giống năm ngoái không nhì." Có người thờ dãi đáp lại, "Học viện Đế Quốc đã mấy năm không tiếp nhận tân sinh rồi!"

"Năm nay tự nhiên khác biệt rồi!" Có người thần bí hề hề nói tiếp, "Các ngươi không biết chứ học viện Đế Quốc có cái quy định bất thành văn, mặc kệ bên ngoài chiêu sinh thế nào, phàm là con nôi dòng hoàng gia tới tuổi, đều phải tiến vào học viện tu hành, chúng ta không có cơ hội, không có nghĩa là hoàng gia không có!"

"Hoàng gia? Mấy vị hoàng tử không phải đều vào đó rồi sao?" Một người phản ứng tri độn hỏi.

Lúc này đồ ăn bùng lên, Dạ Khê cùng Nhuệ trầm mặc ăn, lẳng lặng nghe lời nói chung quanh, loại địa phương này là nơi thu thập tin tức tốt nhất.

"Các ngươi chẳng lẽ đã quên, hoàng gia còn có một vị đó, năm nay vừa khéo là độ tuổi thức tỉnh." Bỗng nhiên, một người thần bí hề hề nói, ngón tay làm động tác kỳ quái ở trên trán.

Những người khác nhìn lên, hít một ngụm khí lạnh, sau đó đều tự khóa miệng, trong mắt lộ ra một chút kiêng kị, ai cũng không có lên tiếng nữa, đều ngoan ngoãn ngồi tại bàn của mình.

Dạ Khê cùng Nhuệ liếc nhau, hiển nhiên là có vấn đề.

"Mau, mau, đi mau, bắt đầu, bắt đầu rồi!" Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một trận xôn xao, nhiều người trong phòng đều ném đĩa, chạy ra bên ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" Nhuệ tiện tay níu lấy một người, tò mò hỏi.

"Vừa nhìn là biết các ngươi từ nơi khác đến." Người nọ cũng hào tâm, giải thích nói, "Là học viện Đế Quốc bắt đầu chiêu sinh, nhìn bộ dạng ngươi hẳn là phù hợp điều kiện, phàm là người đủ mười lăm tuổi, mặc kệ có thức tỉnh hay không, đều có thể tiến đến, chỉ cần đạt tới tiêu chuẩn, là có thể được học viện chiêu sinh!" Người nọ nhìn bóng lưng mọi người chạy đi, không kiên nhẫn khoát tay, "Các ngươi đi sẽ biết, không nói không nói, chậm liền không hay rồi!" Nói xong nhanh chóng chạy đi.

Nhuệ nhìn về phía Dạ Khê, trong mắt là khát khao không thể che giấu. Dạ Khê ăn mấy miếng nữa, buông đôi đũa, lau khóe miệng, "Đi xem cũng tốt!" Nhuệ nghe xong trước mắt sáng ngời, lập tức cao hứng toét miệng.

Thanh toán tiền, Dạ Khê cùng Nhuệ theo dòng người đi về phía trước, tiến về một quảng trường chật kín người. Trên quảng trường dựng hơn mười gian phòng, trong mỗi phòng đều có một cái bàn, bên cạnh là biển hiệu ghi tên, mặt trên đều đánh dấu vị trí, quan sát một vòng, đều là các loại trường học, từng gian phòng đều chật ních cả nam lẫn nữ cùng tuổi nhau, đều đang sốt ruột chờ đợi.

Dạ Khê nhìn nhìn, lúc này mới phát hiện, trong mỗi gian đều có một cái hình tròn đường kính một thước, bên trên có đủ ký hiệu kỳ quái, giữa hình tròn lại khảm một quả cầu thủy tinh rất lớn.

"Đây là thức tỉnh trận pháp!" Đình Đang mở mắt, nói bên tai Dạ Khê. Nhuệ đồng thời cũng nghe được Đình Đang lời nói, tròng mắt nhìn chăm chăm trận pháp tỏa ra quang mang.

Xuyên qua đám người, bên tai không ngừng truyền đến tiếng hoan hô cùng thất lạc thanh âm, Dạ Khê lại đi đến góc trong cùng, so với những gian phòng náo nhiệt khác, nơi này lại có thể tĩnh lặng ngay trước cửa, cơ hồ không có một người. Một đường đi tới, tiếng thì thầm của mọi người xung quanh cũng truyền đến tai nàng, đều tìm xem học viện Đế Quốc thật ra ở nơi nào!

"Ai nha, đến cùng là trường nào vậy, đây là lão sư hay sao, thực lời thôi!" Bỗng nhiên, một cái tiểu tử thờ phỉ vọt qua, miệng hùng hùng hổ hổ.

"Đáng tiếc, năm nay học viện Đế Quốc cũng không đến!" Có người ừ ừ chuyển sang gian phòng học viện khác.

Dạ Khê mắt diếc tai ngơ, hướng tới góc đi đến, so sánh với bên ngoài náo nhiệt, nơi này thật vắng vẻ, chỉ có một lão nhân lời thôi nằm ở trên bàn, trong tay cầm bình rượu hồ lô, miệng râm rì, không biết đang nói cái gì.

Dạ Khê ngừng lại cách lão nhân không xa, đánh giá người này, mảy mui lại, trong lòng lướt qua một tia khác thường.

"Nơi này, nơi này!" Lúc này, có mấy người vội vàng vàng chạy tới, vây kín lão nhân, "Lão sư, cho chúng ta thử một lần đi!" Trong đó một người rất là cung kính nói.

"Đây là trường học gì chứ, tên cũng không có, những nơi thấp bé nhẹ cân không danh không tiếng như này có đây, không cần ở đây nữa! Đi thôi!" Trong đó một người rất không vui than thở.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 93

"Bên kia người đông lắm, căn bản chúng ta vào không được nữa, người ở đây ít, huống hồ không phải tốn tiền, vì sao không thử một lần? Người đừng luôn có thái độ như vậy!" Nam hài cẩn thận túm người bên cạnh, bắt đầu nhìn đối phương thần sắc bất mãn.

"Hừ!" Nghe xong, liền quay mặt sang một bên, một bộ dáng coi thường người khác.

"Các người không được!" Lúc này, lão đầu lời thôi rút cuộc mở miệng, hắt mở nửa con mắt, nhìn mấy nam hài trước mắt, lắc đầu, "Các người không có năng lực kia!" Nói còn rất thực sự, rất trực tiếp, không chút để ý sẽ tổn thương tâm hồn trẻ nhỏ.

"Ai hiếm lạ! Chúng ta đi!" Nam hài vừa nghe, biến sắc, cố sức túm lấy đồng bọn bên cạnh, nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Lão giả chỉ lạnh lùng nhìn người rời đi, quay đầu đưa ánh mắt rơi vào người Nhuệ cùng Dạ Khê, nhủ thầm, một ngón tay chỉ vào mũi Nhuệ, "Người, lại đây!" Vẻ mặt hất hàm sai khiến, giống như người khác thiếu hẳn bao nhiêu tiền, khẩu khí cứng nhắc khó chịu.

"Đi đi!" Dạ Khê thấy Nhuệ có hơi chần chừ, nhàn nhạt nói, kiên nhẫn quan sát.

Căn cứ theo yêu cầu lão đầu, Nhuệ đứng vào tâm hình tròn, thủy tinh cầu trên đỉnh đầu dựa theo chiều cao Nhuệ tự động điều chỉnh. Lão đầu cất rượu hồ hồ bên hông, sau đó đứng trước trận pháp tĩnh, lòng bàn tay áp vào trán Nhuệ, một dòng khí từ lòng bàn tay lão đầu truyền tới mặt, qua vài giây, Nhuệ cảm giác cả người bắt đầu nóng lên, nhiệt khí không ngừng rót qua đỉnh đầu, cơ thể giống như hóa thành nước, khó chịu không thể diễn tả bằng lời.

Ngay phía trên, Dạ Khê rõ ràng thấy thủy tinh cầu trên đầu Nhuệ dần trở nên sáng rực, từ không màu trở thành đỏ, rồi dần sậm màu hơn, màu cam, màu vàng, cho đến khi biến thành lục mới ngừng lại.

Trong thức tĩnh trận pháp, thủy tinh cầu sẽ dựa theo tiềm lực ẩn trong cơ thể mỗi người mà xuất hiện màu sắc khác nhau, tổng cộng chia làm đỏ cam vàng lục thanh lam tím bảy đẳng cấp, mà tính trị liệu cùng công kích cũng chỉ phân chia làm hai màu đỏ và cam, đỏ trị liệu, cam công kích, giữa hai phía không phân biệt cao thấp. Thông thường, từ trước đến nay, thủy tinh cầu thức tĩnh chỉ cho hai loại khả năng, một là màu đỏ, loại còn lại chính là màu cam. Khả năng xuất hiện màu vàng, cực nhỏ, tương tự cũng sẽ không xuất hiện màu lục, ít nhất, tại yêu giới, căn bản chưa từng gặp phải loại tình huống này.

Đình Đang nhỏ giọng giải thích với Dạ Khê, ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Đương nhiên, ngoại lệ vẫn có, nhưng mà cực kì hiếm gặp, độ khó gặp có thể so sánh với ma thú!" Đình Đang gật gù đầu, lắc lắc đuôi, "Người kia đặt vị trí tuyển chọn ở một góc như thế, thì dù có xuất hiện tình huống không ngờ, người xung quanh cũng không thể phát hiện, rất có đầu óc tính toán!" Đình Đang nhàm chán nói.

"Hai màu đỏ, cam quyết định tính chất, năng lực dựa vào độ sậm màu mà quyết định, từ vàng bắt đầu, sau này, màu sắc thay đổi tương đương đẳng cấp thăng lên, nhưng đều thuộc về lưỡng tính!" Đình Đang vô cùng nghiêm túc giải thích tỉ mỉ cho Dạ Khê nghe.

Có điều Dạ Khê suy nghĩ nửa cười phun, lưỡng tính? Là ra một cái ái nam ái nữ? Suy nghĩ theo điều này mà trôi dạt.

Mà lúc này, lão đầu nhìn thấy thủy tinh cầu biến thành màu xanh lục, xuyt nửa thì nhảy dựng, ngửa mặt lên trời cười to, "Tốt, thiên tài! Là một thiên tài!" Lão đầu lời thôi đi xung quanh quan sát Nhuệ mấy vòng, thỏa mãn gật đầu, "Chỉ cần một ít thời gian, người này nhất định sẽ làm yêu giới rung động!" Hai mắt lão lóe sáng, giống như sau một khắc sẽ lập tức túm Nhuệ về nhà mình.

Nhuệ cảm giác mình giống như mình bị dã thú dõi theo, nhìn bộ dạng lão đầu, thân thể run lên, khóe miệng co quắp, mặt không cảm xúc nhìn Dạ Khê.

"Tiểu tử, một năm, chỉ trong vòng một năm, lão phu nhất định khiến ngươi trở thành kì ba trong yêu giới!" Lão đầu thu hồi yêu lực, kích động nắm cánh tay Nhuệ, không chờ người ta kịp phản ứng, đã quay đầu dắt Nhuệ muốn đi.

Nhìn Nhuệ bị lôi kéo, nhìn Nhuệ quay đầu nhìn mình đầy ủy khuất, Dạ Khê bĩu môi, kì ba(奇葩)? Nhìn vị lão nhân này rất giống một ba ba(葩葩)(đi đi(爬爬)) (xin lỗi các nàng, ta bó tay, không hiểu)

"Tốt xấu gì cũng là thuộc hạ của ta, lại bị người mạnh bạo kéo đi, dù sao vẫn phải được chủ nhân ta đồng ý chứ?" Dạ Khê hai tay vòng trước ngực, chiếc nhẫn dưới ánh mặt trời phản chiếu sắc tím chói mắt.

Lão đầu đang ra sức kéo người, nghe được lời Dạ Khê nói, không tình nguyện quay đầu, sắc mặt vừa đen vừa thối trừng Dạ Khê.

Mượn cơ hội này, Nhuệ vùng thoát ra, trở về bên cạnh Dạ Khê, về mặt bất mãn trừng mắt lão đầu đối diện. Đình Đang mở to con ngươi, sau đó lại buồn chán nhắm hai mắt lại, Thanh Đẳng trái lại đầy vẻ hiếu kì ham học hỏi, đầu rần rờ lên đánh giá lão đầu, thỉnh thoảng lại giương giương cái miệng nhỏ nhắn.

"Chủ nhân?" Lão đầu quay đầu trừng mắt Nhuệ, rồi lại nhìn về phía Dạ Khê, "Ngươi một nữ oa nhi, nhìn nhân mô cầu dạng(*), dùng yêu pháp gì, cũng dám muốn đồ đệ của lão phu!" Lão đầu bày ra tư thế bao che, vọt tới trước mặt Dạ Khê, không chớp mắt nhìn Nhuệ, "Đồ đệ, không phải sợ, lão sư làm chủ cho ngươi!"

(*) Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Nhuệ hí mắt, hân hinh như không có nhận sự phụ đi? Có vẻ như một số người cứ thích tự mình định đoạt! "Tại hạ cũng không bá người nào làm sư phụ!" Nhuệ lạnh nhạt nói.

Lão đầu vừa định nói gì, nghe đến lời Nhuệ nói, suýt nữa bị sặc nước bọt của mình mà chết.

"Vị này chính là chủ tử của tại hạ! Cảm tạ người vừa giúp tại hạ thức tỉnh!" Nhuệ mặt không đỏ tim không đập, không chút cảm giác mình đã ăn com bá vương(**).

(**) Ăn com bá vương: Ăn com không trả tiền.

Lão đầu cảm giác mình đã ăn phải một gây buồn bực, hơn nữa tựa như người cầm ăn trúng hoàng liên! Tim vờ nát, gan đau nhức, cả người cũng khó chịu! Đây là lão nhân hân sống lâu như vậy lần đầu tiên bị ứ tắc thế này! Hơn nữa còn cam tâm tình nguyện cho người ta làm nhục!

"Ngươi, còn là nam nhi sao?" Lão đầu tức giận đến không nói được gì, căn bản là hy vọng quá lớn, thật vất vả mới đụng tới một mầm thiên tài, tạm thời vui sướng quá độ không biết cãi lại thế nào, "Vậy mà lại chịu hạ mình dưới váy một nữ nhân, ngươi, không thấy mất mặt hả!" Lão đầu chỉ tiếc rèn sắc không thành thép chỉ vào mũi Nhuệ nể.

Dạ Khê vốn còn không để tâm đến chuyện này, thế nhưng vừa nghe lão đầu nói, sắc mặt lập tức trầm xuống, tự tiểu phi tiểu nhìn lão đầu trước mắt, "Ngươi có gan lặp lại lần nữa!" Dạ Khê mặt kệ cái gì kính lão đắc thọ, hướng hồ vị trước mặt này cũng không tính là thọ!

Lão đầu vừa nghe xong, vẻ mặt khinh thường nhìn Dạ Khê, "Lão phu nói sai sao? Một nữ oa nhi, làm bộ cái gì thâm trầm..."

Dạ Khê cười lạnh, "Làm bộ?" Dạ Khê hai ngón tay nắm đầu Thanh Đằng sắp mở miệng, hai tròng mắt thâm thúy quan sát người phía trước, "Ngươi bao nhiêu tuổi? Xem chừng hơn năm sáu mươi tuổi đi, nhỏ nhỏ tuổi đời, còn già vờ lão luyện cái gì?" Dạ Khê hí mắt, "Nhuệ, người như thế, nhất định không có năng lực nói đến hai chữ tín dự, đi!" Dạ Khê quay đầu muốn đi, Nhuệ cũng nghe lời theo sát sau đó.

"Từ từ đã!" Lão đầu thoáng cái chặn lại lối đi hai người, hí mắt, "Ngươi đi, hân phải ở lại!" Lão đầu nhanh tay lẹ mắt kéo lấy Nhuệ, nhét ra phía sau, "Lão phu thật vất vả tìm thấy đồ đệ, làm sao có thể cho ngươi chạy hư!" Đối phương hoàn toàn không để ý tới Nhuệ không tình nguyện, quay sang Nhuệ nói, "Ngươi nói cho nữ oa nhi này, ngươi theo lão phu đi! Nếu lão phu coi trọng ngươi, nhất định sẽ rèn luyện ngươi thành chiến thần độc nhất vô nhị yêu giới, không người dám trêu chọc!"

Nhuệ nhú chặt hai hàng lông mày, muốn giãy ra, nhưng thấy mình hoàn toàn không thể động đậy, sắc mặt khó coi nhìn Dạ Khê, "Mạng này của ta vốn là của tiểu thư!" Nhuệ mím môi, nhìn chằm chằm người trước mặt, rừ mắt xuống, "Sinh tử không rời!"

"Ngươi!" Lão đầu vừa nghe, nắm lấy hồ lô bên hông, hướng phía đầu Nhuệ nện một cái, dường như muốn đánh cho Nhuệ tỉnh ra.

Nhuệ nào cam chịu để người khác đánh, lập tức né tránh, "Ta kính ngươi giúp ta thức tỉnh, nhưng để mặt ngươi tùy ý động thủ sao!" Nhuệ trò tay giữ lấy tay đối phương.

"Chơi đùa phát hỏa?" Đúng lúc này, một thanh âm từ phía sau truyền đến, chỉ thấy Lâm tay mân mê được thảo đi tới, nhíu mày nhìn, "Hãng quá hóa rồi đi!"

Dạ Khê nhìn Lâm có vẻ quen biết người kia, chớp mắt hỏi, "Hắn đầu óc bị heo giẫm phải sao?" Sắc mặt lại vô cùng nghiêm túc, "Hay là bị lừa đá? Nếu không chính là va vào cửa, là lối ầm ĩ không ngừng!"

Lâm lắc đầu, không tiếp tục chen vào, nhưng cũng không rời đi, làm khán giả đứng một bên, đợi nội dung kế tiếp của vở kịch.

"Ngươi cái xú nha đầu!" Dạ Khê vừa dứt lời, đối phương bỏ lại Nhuệ, nhắm phía Dạ Khê, "Lão phu ta..."

Đình Đang động động cái lỗ tai, bất mãn mở mắt, "Tiểu tử, ta nhìn ngươi đã nửa ngày rồi!" Đình Đang duỗi lưng, hí mắt rồi nhìn chằm chằm lão đầu, "Đừng tưởng mặc vào cái vỏ cỏ thụ thì thật sự là thiên nhiên cỏ thụ!"

"Ngươi..." Đối phương kinh ngạc khi nghe thấy tiếng người từ trong miệng Đình Đang, trong chốc lát không hề có phản ứng, "Ngươi, ngươi?" Lão đầu lúc này mới tí mĩ chú ý tới Đình Đang, quay đầu nhìn qua Lâm đứng một bên.

"Gặp qua vài lần!" Lâm không đầu không đuôi nói, rồi nhìn Dạ Khê cùng Nhuệ, giải thích, "Con người hân không có ác ý, chỉ có hơi lòi thối lếch thếch mà thôi."

Lâm đậm cười nhìn Nhuệ, "Chẳng qua, hân nhân lực không tòi, có thể để hân dạy ngươi một hai, coi như là vận may của ngươi." Tuy rằng không có nói rõ, nhưng ám chỉ trong lời ai cũng có thể rõ ràng.

"Tiểu tử ngươi coi như còn có chút lương tâm!" Lão đầu hừ lạnh một tiếng, nhìn Nhuệ, "Thời gian không chờ đợi ai!" Đối phương kiên trì chờ Nhuệ trả lời.

Nhuệ ngay cả suy nghĩ cũng không, há miệng muốn từ chối.

"Ta thay hấn đồng ý!" Nhưng mà lúc này, Dạ Khê lại mở miệng, ánh mắt thoáng lướt qua trên người Lâm, rồi bình tĩnh nhìn người trước mắt, "Có điều, ta thế nào tin tưởng, năng lực của ngươi, cùng tướng mạo không có quan hệ trực tiếp?" Một trận gió thổi qua, dưới mái tóc toán loạn lộ ra gương mặt âm nhu lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 94

Lão nhân lời thôi hừ lạnh, chỉ giờ tay quơ một đường bán nguyệt, sau đó trong lòng bàn tay xuất hiện một nhánh tiểu hắc hoa, cánh hoa dài nhỏ, từng sợi nhụy hoa uốn cong kiều diễm, phô trương. Nhìn cẩn thận có thể phát hiện, trên cánh hoa còn có rất nhiều bóng nước li ti lấp lánh.

Ngón tay hấn khẽ động, những hạt nước li ti liền bắn về phía thủy tinh cầu ở gần đó. Tiếp đó, trên thủy tinh cầu xuất hiện khe nứt, xịch một tiếng vỡ vụn trên đất. Mà lúc này, đột nhiên xa xa vang lên tràng tiếng pháo nổ đinh tai, vừa vặn che giấu âm thanh phát ra ở nơi này.

Nhìn có vẻ đơn giản, thế nhưng người này lại có thể khiến thủy tinh cầu vỡ thành những mảnh lớn nhỏ đều nhau, nhất định là có bản lĩnh. Dạ Khê nhìn, quay đầu lại thấy đối phương đang thu hồi nhánh hoa vào lòng bàn tay, câu môi cười, "Thật giống với mạn đà la, nhưng lại hiếm thấy vô cùng!" Dạ Khê tựa tiểu phi tiểu nhìn người phía trước, thỉnh thoảng có mấy cơn gió thổi tung mái tóc vốn đã rối loạn, lại để lộ ra gò má âm u khó lường.

Chả trách đôi mắt vừa đảo qua kia lại ẩn chứa tình cảm thú vị như vậy! Dạ Khê câu môi cười.

Mà Nhuệ nhìn thấy nhánh hoa trong tay nam tử lời thôi, lập tức bị nó hấp dẫn, đồng thời cũng vô cùng khiếp sợ, tuy rằng chỉ là một đóa hoa nhỏ, thế nhưng cái cao ngạo tỏa ra từ bên trong lại khiến người không dám khinh thường, ai có thể tưởng tượng được bên dưới cánh hoa xấp xỉ lại ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp như thế, cả sát khí vờn quanh những cánh hoa, thật sự là khiến cho người ta mở mang tầm mắt. Nhuệ nắm chặt tay, hấn cũng muốn có được sát chiêu quý bí như thế!

Lâm nghe được lời nói của Dạ Khê, sắc mặt ngẩn ra, đáy mắt thoáng qua một tia dị sắc, "Yêu giới, kẻ biết được loài hoa này, cực ít!" Lâm nhú mày nói.

"Có cái rắm a!" Đinh Đương nghe khẩu khí của Lâm, mất hứng, "Còn không phải là một lão nam nhân choai choai thôi sao? Giả thần bí gì chứ!" Đinh Đương hừ hừ vài tiếng, sau hướng tới đối phương bắn vài đạo ánh mắt như dao nhỏ.

Đối phương hí mắt trừng mắt Đinh Đương, cực lực ngăn chặn tức giận trong lòng, từ từ đánh giá Dạ Khê, "Ngươi mà cũng biết à?" Mang theo một tia khiêu khích.

"Mạn đà la màu đen, đại biểu cho hắc ám vô định, từ vong cùng lang bạc kỳ hồ yêu. Thế gian không yêu không hận, tạo thành vết thương tình thân, một đi không trở lại." Lời nói lạnh như băng theo khuôn miệng nhỏ nhắn tuôn ra, lại khiến cho người nghe rét lạnh đến cực điểm.(đoạn miêu tả đặc điểm của hoa tớ chịu cứng luôn :v)

"Ngươi là ai?" Nam tử lời thôi quát lớn một tiếng, cổ hơi thờ thần bí quanh thân hấn bắt đầu tán đi, nguyên bản da thịt nhăn nhoe liền biến thành trắng trẻo đầy đặn, nam tử phóng ra tia khí tức, ép sát Dạ Khê, âm nhu trên mặt hiện lên một tia tà niệm cùng cảnh giới.

"Lạc!" Lâm thấy nam tử có chút dị thường, liền nhắc nhở, "Trước công chúng, thu liễm chút đi!"

Khí thế ép sát trong nháy mắt liền biến mất, trên mặt lại xuất hiện bộ dáng bất cần đời, không hề để ý tới Dạ Khê, chỉ nhìn về phía Nhuệ, "Sáng sớm ngày mai, đi để quốc học viện báo danh!" Nói xong ném cho Nhuệ một phong thư.

Nhuệ theo bản năng đón lấy, phát hiện bên trong có một vật cứng, tuy trên phong thư cái gì cũng không có viết, nhưng cảm giác quái dị truyền đến đầu ngón tay khiến người ta không dám tin, giống như phong thư này cũng có sinh mệnh của riêng nó vậy. Nhuệ nhìn chằm chằm, khó tin từng mắt nhìn nam tử âm nhu trông còn trẻ tuổi hơn hấn, Để quốc học viện? Lỡ tại mình không có vấn đề gì đi?

Dạ Khê hô hấp cứng lại, khẽ nở nụ cười, ngón tay nheo nheo mũi Đinh Đương, "Trở về thôi!" Hôm nay thu hoạch không nhỏ.

Trong nháy mắt, đúng lúc Nhuệ còn muốn thắc mắc, Lạc đã biến mất, trước mắt chỉ còn lại cái bàn với bình rượu hồ lô trợ trợ.

"Có nghi vấn gì, về rồi nói!" Lâm bước đến cạnh Nhuệ, thấp giọng nói.

Dạ Khê nhìn quảng trường, không ngừng có người đi vào bên trong thức tỉnh trận pháp, thủy tinh cầu tỏa ra hai màu đỏ hoặc xanh, khiến quảng trường tăng thêm một chút màu sắc. Tập âm tràn ngập bên tai, cả trai lẫn gái hoặc là kích động, hoặc là thất vọng...

Trở lại trong trạch viện, Nhuệ vẫn chưa phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, ngốc lăng nhìn phong thư bị bản thân chà đạp trong tay, "Tiểu thư, này, người kia——" Nhuệ kích động đến mức không biết mở lời thế nào.

"Nhìn người này, thật không có tiền đồ!" Đinh Đương từ trên bờ vai Dạ Khê nhảy xuống, hung hăng liếc Nhuệ một cái, "Mắt mặt xấu hổ!"

"Để quốc học viện a, trước đó không phải người nói, đó là nơi khiến người ta thành công sao?" Thanh Đẳng thấy Đinh Đương mặc danh kỳ diệu nổi bão, phiết miệng nói, "Người thật không đồng nhất nga!" Thanh Đẳng giống như phát hiện ra tân đại lục, cao hứng vô cùng.

Đinh Đương sắc bén trừng mắt Thanh Đẳng, "Nói nhiều!" Một phen lời lẽ giao chiến của hai tên này không có ai để ý tới.

Lâm chân trước vừa mới qua cửa, một gã sai vặt vội vàng đi tới, thăm thì bên tai hần một lúc, ánh mắt âm thầm liếc qua Dạ Khê.

Lâm kinh ngạc nhìn thoáng qua Dạ Khê, "Cho hần đi vào!" Lâm phái người ra ngoài, nhìn Dạ Khê, "Người ở nơi xa lạ này, có quen biết ai không?"

Dạ Khê bị hỏi không hiểu đầu đuôi, lắc đầu, "Sao thế?" Nàng hỏi ngược lại.

"Đến !" Gã sai vặt dẫn người đi vào rồi lui ra ngoài. Người tới là một vị nam tử trung niên, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt đảo qua một vòng liền dừng lại trên người Dạ Khê, cảm xúc đáy mắt đột nhiên bị hưng phấn thay thế.

"Bái kiến tiểu thư!" Nam tử hành lễ với Dạ Khê, lấy một phong thư từ trong ngực áo, hai tay dâng lên, "Tại hạ phụng mệnh lệnh chủ tử, đem thứ này giao cho tiểu thư! Thành tiểu thư không nên để lỡ mất thời cơ!"

Người trong phòng đều thấy rõ, phong thư này giống phong thư mà Lạc đã

giao cho Nhuệ y như đúc!

Dạ Khê nhú mồm, "Chủ tử nhà người là ai? Ta không nhớ rõ nơi này còn nhận thức ai khác !" Lời nói lạnh lùng của nàng khiến không khí mỏng manh như đông lại.

Nhưng mặc kệ Dạ Khê hỏi như thế nào, đối phương đều ngậm miệng không đáp. Nàng giận tái mặt, ở yêu giới, những người nàng nhận thức có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong số những người ở Thương Nguyệt thành, chẳng lẽ, là Hạ gia? Dạ Khê hơi hơi nhú mồm, nhưng là rất nhanh bác bỏ suy nghĩ này.

Đang trong thời điểm hai bên giằng co, đột nhiên phong thư trong tay nam tử phát phát bay lên, phóng đến trên bàn chỗ Dạ Khê ngồi, chỉ nghe oành một tiếng, người trước mắt bất ngờ hóa thành làn khói, biến mất không thấy.

Nhuệ định đuổi theo, nhưng lại bị Đinh Đương ngăn cản, "Không cần đuổi theo!"

"Nhưng mà..." Nhuệ nhìn về phía Dạ Khê, thấy nàng đang nghiêm túc quan sát phong thư.

"Vô dụng thôi! Đối phương căn bản không muốn cho người biết thân phận bọn họ, nếu không thì chả phí công dùng thuật phân thân làm gì! Còn cố ý cái biến bản thân dung mạo!" Lâm bàng quan một bên này giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

Dạ Khê cầm phong thư lên, thường thức ở trong lòng bàn tay, có thể cảm giác được vật cứng bên trong.

"Giấy báo trúng tuyển của Đế quốc học viện, không phải ai cũng có cơ hội nhận được!" Lâm nhìn Dạ Khê mặt không biểu cảm, bình tĩnh nói, "Đế quốc học viện không tuyển nhận tân sinh theo định kỳ, mỗi lần muốn tuyển chọn, lão sư sẽ ngụy trang thành nhiều bộ dáng khác nhau, lấy bất đồng hình thái xuất hiện, tuyển nhận ra tân sinh phù hợp với tiêu chuẩn của học viện." Lời nói của Lâm chính là muốn hướng tới kết luận, hết thầy đều là duyên!

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn hần, "Người là lão sư, hay là học sinh?" Dạ Khê hỏi.

Lâm đạm nở nụ cười một tiếng, "Học sinh mà thôi!"

Nhuệ nhìn Lâm, "Nhưng là, vừa mới —— người nọ ——" Nhuệ còn không biết mở miệng thế nào, "Các người giống như tuổi xấp xỉ, hơn nữa còn rất quen thuộc ——" Nhuệ cảm thấy không hiểu.

Lâm nhún nhún vai, "Ở trong học viện, bất luận là kẻ nào đều có thể làm lão sư, chỉ cần người có đủ năng lực, còn có niềm đam mê nữa, đáng tiếc, tại hạ đối vấn đề này không có hứng thú!" Lâm nhìn Nhuệ, ý tứ hàm xúc giấu trong lời nói, "Có thể trở thành học trò của Lạc, người thật sự rất “quanh vinh” !" Câu nói cuối cùng này nghe thế nào cũng thấy cảm giác quái dị.

"Học viện." Dạ Khê buông phong thư, "Đi nhìn xem một chút cũng tốt!"

"Như vậy, ta không cần phải tách khỏi tiểu thư rồi!" Nhuệ vừa nghe, vui vẻ cười đến nở hoa, trong nháy mắt quên luôn vấn đề còn rồi rầm lúc này.

"Hào, hảo, ta cũng đi, tỷ tỷ, Thanh Đằng cũng đi!" Thanh Đằng trèo lên cái bàn, lắc lắc cổ nói với Dạ Khê.

Dạ Khê gật đầu, quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài, có lẽ nàng có thể từ nơi đó học được vài thứ cũng nên, lúc này, nàng đột nhiên cảm giác lòng bàn tay phải truyền đến sức nóng bỏng tay, bắt quá lại biến mất trong nháy mắt. Dạ Khê hơi hơi nắm chặt tay, ánh mắt sâu thẳm.

"Nghỉ ngơi cho tốt, đến lúc đó chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái!" Lâm nói xong rồi đi.

"Tiểu thư, ngài cũng không có thức tỉnh!" Nhuệ chần chờ thật lâu, mới lo lắng mở miệng.

Đinh Đang ở một bên tròn trừng mắt, "Việc này còn cần người nhắc à, với lại người ta cũng không gia hạn bất mấy ngày tiếp theo đây phải thức tỉnh! Tiểu tử, lão tử cứ có cảm giác, mấy ngày nay đầu người bị choáng váng thì phải!"

Mắt thấy Đinh Đang muốn nhào tới, Nhuệ liền vất chân lên cổ mà chạy.

Đinh Đang quay đầu thấy Dạ Khê đang xoa mi tâm, trèo lên bư vai nàng, dùng đầu lưỡi liếm liếm gò má xinh đẹp, "Thích ứng trong mọi tình cảnh, nghĩ nhiều cũng vô dụng, đến yêu giới rồi thì nên thuận theo quy củ yêu giới!"

—

Trong một thư phòng đậm màu cổ kính, hai người đang nói chuyện với nhau, thần sắc nghiêm túc mà trang trọng.

"Lão gia, vật ngài phân phó đã được đưa đến giao cho vị tiểu thư kia!" Người nói chuyện cúi đầu, cẩn thận báo cáo lại cho chủ tử.

"Đưa rồi sao?" Lão gia đang vui đầu vào bàn chợt ngẩng đầu lên, buông bút trong tay, nhìn về phía đối phương, "Tình hình thế nào?"

Đối phương ngẩng đầu lên, nhìn chủ tử trước mắt, trịnh trọng gật đầu, "Không sai, tuyệt đối sẽ không sai! Cực kỳ giống..."

Lão gia nghe xong lời này, tảng đá trong lòng rốt cuộc đặt xuống, tầm mắt tập trung vào phong thư trên bàn, mặt trên ả ả viết "Hắc miêu, đắc tội Liệt gia, giết, đi về nơi xa xôi..." Nhìn dòng chữ nói, "Chuyện này tạm thời không nên nói cho bất luận kẻ nào!"

"Lão gia, người có muốn phái người bảo hộ ——" người này chần chờ hỏi.

"Không cần, sống hay chết, đều phải dựa vào khả năng của nàng rồi!" Thần sắc mềm mại xoẹt qua trong nháy mắt, khẩu khí lập tức lại trở nên lãnh khốc dị thường, giống như ôn nhu kia chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 95

Đến ngày trình diện, Dạ Khê cùng Nhuệ đã thu thập hành lý từ sớm, ngồi xe ngựa đi về hướng học viện Đế Quốc. Ngoài dự đoán, học viện Đế Quốc không phải được xây dựng tại khu đô thành náo nhiệt, trái lại được đặt trong một ngọn núi vô cùng hiểm trở, phía bắc sườn núi là đồi cao, học viện Đế Quốc bị tầng núi này bao bọc bên trong đó, bên kia ngọn núi chính là khu rừng Lạc Nhật nguy hiểm không gì sánh được.

Xe ngựa bị ngăn lại ngay dưới chân núi, lúc này, đã có rất nhiều người đứng từ trước đó, cả nam lẫn nữ, tuổi tác xấp xỉ nhau, đa số đều mang biểu tình ngạo mạn, bên cạnh mỗi người mang theo ít nhất hai gia nô.

Xuống xe ngựa, nhìn xe ngựa chạy đi, Dạ Khê cùng Nhuệ liếc nhau rồi xem xét tình huống trước mắt, bởi vì bọn họ gặp được người quen! "Hắn cũng có tư cách vào đây sao?" Nhuệ sắc mặt tối tăm, trong mắt hiện lên tia lo lắng, "Người đang đứng bên cạnh hắn, có lẽ hơi khó đối phó!" Nhuệ nhìn phía trước, tuy nói như thế, nhưng trong mắt không có chút nhận thua nào, "Lúc trước không nên giữ lại người sống!"

"Tiện nhân!" Một đôi mắt tức giận đùng đùng trừng Dạ Khê, hận không thể băm vằm Dạ Khê thành trăm mảnh, nhưng ngại người bên cạnh, hắn hơi thu liễm lại, chỉ có giọng điệu vô cùng cứng ngắt, khó khăn mở miệng nói, "Chính là nữ nhân chết tiết kia!" Nói đến đây, dưới hạ thân không tự giác trở nên lạnh run, dù sao đối với hắn mà nói, đó vĩnh viễn là ác mộng không thể xóa đi!

"Chỉ là chó mất chủ thôi!" Dạ Khê không để tâm tới, quay đầu nhìn quét một vòng, tại phía trước đám người phát hiện một lão giả đang đứng, sừng sững bất động, vững chãi như núi thái sơn, nhưng xung quanh hắn lại không một người dám đến gần, bởi vì uy hiếp phát ra khiến người khác phải kiêng dè.

"Bây giờ, cho các người một cơ hội suy nghĩ cẩn thận, muốn đổi ý thì lập tức rời khỏi!" Lão giả thanh âm hùng hậu truyền khắp tứ phương, rung động lỗ tai toàn trường.

Khoảng thời gian chừng ba phút, lão già không thấy ai rời đi, gật đầu, sau đó nói tiếp, "Các ngươi hãy cài huy hiệu nhập học bên ngực trái!" Lão già ra lệnh, tất cả mọi người nhanh chóng làm theo.

Dạ Khê ngắm nghía vật hình tròn nhỏ bé trong tay, mặt trên được vẽ bằng một loại hoa văn rất phức tạp.

"Tiểu thư!" Nhuệ thấy Dạ Khê không có hành động tiếp theo, vội vàng nhắc nhở. Bởi vì lúc này người xung quanh đều đã hoàn thành, hơn nữa vị lão già phía trước, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Dạ Khê, ý tứ như đang cảnh cáo, nếu không mang vào, vậy dứt đi!

"Haiz, đến đâu cũng không thiếu quạt lư vừa thối lại vừa cứng này!" Dạ Khê thở dài, tay cài trước ngực, không chút nào sợ hãi lão nhân uy hiếp.

"Bắt đầu từ giờ phút này, trước giờ Ngọ (12h trưa), cũng chính là thời gian cuối cùng cho các ngươi, phải nhìn thấy các ngươi đứng trong học viện, bằng không coi như tự động nghỉ học!" Lão già nói xong cười âm lãnh, "Đừng tưởng rằng đã có tư cách thì vạn sự thuận lợi, cũng phải xem các ngươi có năng lực hay không đã!" Lão già nói xong, người trong nháy mắt đã biến mất, chỉ để lại tiếng cười xa xôi, "Có thể bước vào học viện Đế Quốc hay không, phải xem tạo hóa của các ngươi!"

"Đây là ý gì?" Có người không hiểu trông lớn mắt.

"Ta làm sao mà biết học viện ở nơi nào? Chính ngo? Chỉ còn lại thời gian hai canh giờ, làm sao tìm đường?" Hùng hùng hổ hổ, song thanh âm run run biểu lộ tâm tình đối phương đang khần trương.

"Đi, nhanh lên đi! Không biết thì tìm chứ!" Người có kết giao bắt đầu cùng nhau đi lên núi.

Gia nô đi theo cũng đặt chân lên núi, nhưng vừa đụng chạm vào địa giới, thân thể đã bị một cỗ lực lượng không rõ đánh bay ra xa, còn người có mang huy hiệu lại bình yên vô sự đi vào.

Dạ Khê nhú mảy, thì ra là giấy thông hành! Cúi đầu nhìn xuống huy hiệu trong ngực.

"A, sủng vật của ta!" Nàng ngẩng đầu lên xem, đúng lúc nhìn thấy một cây tường vi bị đánh bay ra ngoài, hơn nữa các loài vật nhỏ trốn trong ngực vài người cũng bị đánh bay ra, rõ ràng chúng không được phép đi qua. Dạ Khê liếc mắt qua Đình Đang, Thanh Đẳng trên vai, nhú mảy.

"Loại thủ thuật cấp thấp này không đáng để ta đặt vào mắt!" Đình Đang khinh thường bĩu môi. "Ừ ừ, đúng vậy, đúng vậy!" Thanh Đẳng cũng phụ họa theo, thần sắc ngạo mạn không hề thua kém Đình Đang.

Dạ Khê cùng Nhuệ vốn muốn lên núi, nhưng trước mặt lại xuất hiện một người chặn mất lối đi, "Tiện nhân!"

"Cả chó cũng được đến học viện Đế Quốc, xem ra điều kiện chiêu sinh của nơi này khiến người ta rất nghi ngờ!" Dạ Khê không chút để tâm tới nam nhân đang im lặng không nói kia, mắt lạnh liếc nhìn kẻ đang chặn lối đi, có lẽ gọi là kẻ địch cũng không sai, "Bất nam bất nữ mà vẫn còn có tư cách nhận huy hiệu, chắc chắn!" Dạ Khê cười nhạt, "Xem ra, lần trước dạy dỗ đã quá nhẹ!" Thanh âm chợt biến lãnh, ánh mắt ngoan lệ khiến đối phương không tự giác lui ra sau, thân thể theo bản năng đã muốn khuất phục!

Dạ Khê cười âm lãnh, không màn tới nữa, ra hiệu cho Nhuệ, hai người cùng nhau đi vào, Đình Đang và Thanh Đẳng lại tiếp tục không bị đẩy ra.

"Liệt Câu!" Nam nhân vẫn im lặng không nói mở miệng, rất có hiệu quả kéo thần trí người nào đó trở về, "Không nên quên nhiệm vụ của ngươi! Sau này còn rất nhiều cơ hội, đừng để cho tướng quân thất vọng."

Liệt Câu vốn muốn đuổi theo Dạ Khê, nhưng vừa nghe lời cảnh cáo từ người phía sau, khôi phục thần trí, "Liệt Câu sẽ không để thúc phụ thất vọng!" Liệt Câu hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn thoáng qua huy hiệu trước ngực, gật đầu với đối phương, sau đó tiếp tục tiến về phía trước. Hắn tuyệt đối không thể vì việc nhỏ quên mất đại sự, không nói đến tiện nhân kia có thuận lợi đi qua con đường này hay không, cho dù có đến được học viện, thì sau này trả thù sẽ càng thêm thú vị! Liệt Câu nắm chặt hai tay, ngăn cơ thể không được tiếp tục run rẩy, nhẫn nại, nhẫn nại!

Trên một ngọn núi khác, có hai người đứng chung một chỗ, một người áo bào trắng, người còn lại mặc một trường sam màu tro nhạt.

"Đó là người ngươi cảm thấy hứng thú sao?" Lão già nhìn nam tử bên cạnh, giọng điệu châm chọc, "Sợ là vòng sơ tuyến cũng không qua được!" Bởi vì lão già không cảm giác trên người đối phương có một chút yêu lực nào! "Đáng cho ngươi lãng phí một cái huy hiệu sao? Thật đáng tiếc!"

Nam tử áo trắng nhếch môi cười, đầu ngón tay lại có thêm một vật, đối phương nhìn lên, vô cùng kinh ngạc trừng mắt, "Ngươi, ngươi không giao ra, vậy sao năng. . ."

"Cho nên việc này rất thú vị!" Ngón tay nhúc nhích, huy hiệu biến mất không dấu vết, nam tử áo trắng nhìn mọi người tiến lên ngọn núi kia, "Đồ đệ này, ta thu định rồi!" Tay áo vung lên, một cỗ yêu lực bắn vào ngọn núi đối diện.

"Này, ngươi còn chưa nói, hai con vật đi bên cạnh nàng rốt cuộc là cái gì? Nhất định không phải động vật bình thường!" Lão già quay đầu hỏi người bên cạnh, nhưng làm gì còn có ai nữa? "Lẽ nào ta thực sự nhìn nhầm?" Lão già thì thào tự nói, rồi điều chỉnh tâm trạng tiếp tục nhìn tình hình trong núi.

Dạ Khê và Nhuệ đi về phía trước, không mục đích, một đường đi không hề cảm thấy có chút nguy hiểm nào. Đột nhiên, Dạ Khê phát hiện có gì đó khác thường, đưa tay muốn chạm vào Đình Đang trên vai, nhưng quay đầu nhìn lại, đâu còn có cái gì? Ngay cả cái đuôi cũng không thấy!

"Tiểu thư!" Nhuệ nháy mắt, chuyện xảy ra quá nhanh khiến hắn không kịp phát hiện.

Dạ Khê trầm mặt một lúc, vậy là đối phương không muốn Đình Đăng. Thanh Đăng hỗ trợ bên cạnh! "Không có việc gì!" Dạ Khê nhìn thoáng qua Nhuệ, "Có phát hiện gì không?" So sánh với người khác đang lo lắng, Dạ Khê có vẻ bình tĩnh rất nhiều, có thể theo như lời nàng, cái gọi là học viện Đế Quốc, chỉ đơn thuần là trò tiêu khiển mà thôi!

"Không có mùi nguy hiểm, nhưng nghe lão giả kia nói như vậy, đây nhất định là một khảo nghiệm, thời gian chúng ta đã đi khoảng chừng một ly trà nhỏ, mà cái cây này đã lần thứ ba gặp lại!" Nhuệ chỉ tay vào một gốc cây nói.

Dạ Khê nhìn lướt qua, hải lòng gật đầu, "Coi như ngươi thông minh!" Nơi này rõ ràng là mê cung, hơn nữa cây cối giống như mọc chân, mỗi lần họ đi qua một nơi, cây cối sẽ tự động đổi vị trí, có thể ngay cả mặt đất dưới chân cũng đổi, vì vậy mà trong thời gian dài như vậy, nhìn như đi rất nhiều, nhưng thực tế mới chỉ được vài bước mà thôi!

"Làm sao bây giờ? Ta lại trở về rồi!" Tiếng khóc một người truyền đến, sau đó nhìn thấy một nữ tử người đầy mồ hôi oa oa kêu to, "Thời gian sắp hết rồi!" Ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, rất nhanh sẽ đến chính Ngọ!

"Có thời gian khóc, còn không bằng đi thêm vài bước, đi nào!" Một người khác đi lại, kéo đối phương rời khỏi.

"Có cách rồi!" Nhuệ trước mặt sáng ngời, "Có thể theo hướng mặt trời mà tìm thấy đường đi!" Nhuệ quay đầu nói với Dạ Khê, ngón tay chỉ về phía mặt trời, "Trong khoảng thời gian ngắn, nó sẽ không di chuyển!"

Dạ Khê vòng hai tay trước ngực, "Hướng nào?" Trực tiếp hỏi, nhìn Nhuệ thần sắc rối rắm, Dạ Khê nở nụ cười, trực tiếp theo trực giác đi về hướng bên phải, "Tìm cách rất đúng, đáng tiếc không có khả thi!" Mặt trời đang lên đỉnh đầu, khoảng cách quá xa, lấy mặt trời làm tâm, độ sai lệch quá lớn, rất có khả năng xảy ra sai sót! Nói rõ hơn, Yêu giới cùng Địa Cầu khác nhau, Dạ Khê hoàn toàn không thể tin thứ này.

"Tiểu thư, chúng ta lại quay về!" Nhuệ theo Dạ Khê đi một lúc, rốt cuộc mới có dũng khí nói ra, nhưng sau đó trong mắt lại bị khiếp sợ thay thế, "Mau nhìn! Tiểu thư mau nhìn đi!" Nhuệ kích động nhảy lên cao tận ba thước, "Tới rồi, tìm được rồi!" Nhuệ hưng phấn la lên.

Hướng mắt nhìn sang, có thể nhìn thấy các căn lầu cao ngất mà không theo một khuôn khổ nào, được những dãy đồi xanh biết bao bọc xung quanh, được thiên địa bao dung che chở, đứng từ xa nhìn lại, tự đáy lòng sinh ra một cảm giác choáng ngợp hít thở không thông.

"Meo meo ô--" Đúng lúc này, Đình Đăng không biết từ đâu rơi vào trong lòng Dạ Khê, "Dạ Khê! Ta bị lạc mất người không lo lắng sao?" Đình Đăng rất tức giận, đây là lần đầu tiên nó hô thẳng tên Dạ Khê.

"Buông ra, người là người xấu!" Thanh Đăng cố kéo thân thể mình trở về, nhưng cái đuôi lại bị người ta nắm trong lòng bàn tay, "Tỷ tỷ, ta muốn tỷ tỷ!" Nó vurun người về phía Dạ Khê la hét.

Dạ Khê nhìn Đình Đăng tức giận không rõ lý do, rồi nghiêng đầu nhìn nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, sắc mặt tối sầm, "Là người!"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Editor: Luru Niên

Từ trong ánh mắt nóng rực của đám người, Dạ Khê theo Tuyên Uyên bước vào đại môn của học viện Đế Quốc. Thanh âm oán hận, không cam lòng, khinh thường vang lên sau lưng, nhưng biết sao được, nàng không quan tâm.

Bắt đầu từ thời khắc nàng bước qua cánh cửa đại môn, cho dù trong mắt các học viên nàng vẫn là một phế vật, là kẻ vô dụng không có yêu lực, nhưng mà nàng đã có lão sư thu nhận, cho nên nàng đã trở thành một đệ tử của học viện.

"Câm miệng!" Sắc mặt Nhuệ khó coi nhìn đám người đang trong tình trạng lòng căm phẫn sôi sục, sát ý trên người không hề che lấp, "Các người làm sao có thể so sánh với tiểu thư nhà ta?" Nhuệ khinh thường nói, sau đó xoay người nhìn Dạ Khê, trịnh trọng gật đầu với nàng.

Dạ Khê nở nụ cười thú vị, "Nhuệ, người đừng dọa người ta chứ." Dạ Khê ôm Đình Đăng, hai ngón tay niết đầu Thanh Đăng, không để ý Thanh Đăng khán nghị, còn ra sức chà đạp. Hoàn toàn bỏ qua cái nhìn từ đám đông đằng sau.

Lạc ném một mảnh da bò cho Nhuệ, vừa nói dứt câu đã xoay người rời đi, "Tự mình đi tìm chỗ ở!" Nhuệ mở ra xem, trên đó vẽ chi tiết địa hình học viện Đế Quốc hiện tại, mỗi một chỗ đều đánh dấu rõ ràng, Nhuệ nhìn lướt xuống phía dưới, chỉ có một nơi được đánh dấu màu đỏ rất bắt mắt, bên cạnh viết hai chữ 'Cư xá'. Nhuệ ngẩng đầu nhìn vị lão sư đã sớm không thấy bóng dáng, hắn bấu môi, cắt mảnh da vào, ngoan ngoãn theo bên cạnh Dạ Khê.

Tuyên Uyên cũng chẳng chú ý đến cái đuôi theo phía sau, dẫn đầu đưa Dạ Khê vào học viện. Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi bước vào, Dạ Khê mới nhận ra rằng, nơi này còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Thình thoảng có hai ba người mặc áo choàng cùng nhau đi qua, ai cũng mang vẻ lạnh lùng người lạ chớ gần trên mặt, thần sắc kiêu căng ngạo mạn. Nhưng khi nhìn thấy có người đi phía sau Tuyên Uyên, trên mặt có một chút kinh ngạc, điều này làm Dạ Khê cảm thấy hơi hiếu kỳ.

"Mắt đã sắp mọc trên đỉnh đầu cả rồi, hừ!" Nhuệ quệt miệng, lăm bằm lầu bầu.

"Họ quả thực có tư cách để ngạo mạn, chỉ cần nói đến công lực, từ học viện Đế Quốc tùy tiện chọn ra một người, đều có thể trở thành hộ vệ hoàng tộc!" Hộ vệ hoàng tộc, trong một nghìn chỉ chọn một.

Nhuệ còn muốn nói tiếp, nhưng thế nào cũng không tìm ra lý do để phản bác lại. Dạ Khê vẫn duy trì thần thái lạnh nhạt hờ hững, khóe môi kia ẩn chứa nụ cười châm chọc đặc biệt chói mắt, công lực? Coi như ngươi có tư cách để kiêu ngạo, nhưng điều này không thể chứng tỏ ngươi có thể luôn luôn chiến thắng!

Tuyên Uyên nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt Dạ Khê, trong lòng chợt lạnh xuống, "Bên kia đỉnh núi là Tầng Thư Cát!" Tuyên Uyên khẽ ngửa đầu, "Tầng Thư Các có tổng cộng hai mươi tầng, dựa vào công lực bản thân mà chọn lựa tầng tu luyện thích hợp, có điều là - " Tuyên Uyên xoay người trịnh trọng nói với hai người, "Khi yêu lực không đạt điều kiện, không thể tu luyện công pháp ở tầng cao!"

Theo ánh mắt Tuyên Uyên nhìn sang, trên một đỉnh núi phía xa, tọa lạc một tòa tháp rất cao, có hình dạng chóp nhọn giống như kim tự tháp, bên ngoài phủ một tầng nước sơn sẫm màu, dù ở dưới ánh mặt trời chói mắt cũng không khiến người ta chú ý, càng không cần nhắc đến buổi tối.

Tầng Thư Các, thông thường ở nơi này sẽ cất giấu bảo vật chân chính, Dạ Khê thầm nghĩ. Sau đó quan sát xung quanh, bốn phía bao quanh bởi đủ loại phong cách kiến trúc độc đáo khiến người ta hoa cả mắt. Quan sát kỹ thêm mới biết được, kiến trúc xung quanh được xây dựng trên nền là đỉnh núi, cao thấp nhấp nhô, không tuân theo bất kì quy tắc nào. So với những vùng biệt lập thời nguyên thủy, nơi này có thể gọi là ông tổ.

"Nơi đó là khu vực học tập!" Tuyên Uyên dẫn Dạ Khê tiếp tục đi về phía trước, giải thích, "Hằng ngày, ngươi có thể lựa chọn nội dung học ngươi cảm thấy hứng thú, nhưng nhất định phải để trống hai tiết, tới chỗ ta tu luyện."

"Bên đó, bên đó, tỷ tỷ, qua bên đó đi!" Khi đi qua một khu rừng xanh, Thanh Đăng bỗng trở nên hưng phấn, rất muốn đi vào trong, dường như bên trong có vật gì rất hấp dẫn.

Tuyên Uyên nhú mày nhìn Thanh Đăng, "Đứng là vẫn chưa đến nỗi ngốc!"

Thanh Đăng vừa nghe, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, rồi kinh bi liếc Tuyên Uyên, "Ngươi mới ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc ngốc ngốc ngốc ngốc! Hừ, Thanh Đăng rất thông minh, đứng không, tỷ tỷ?" Thanh Đăng hé miệng, lộ ra hai cái răng nanh trắng bóng loáng.

Tuyên Uyên tựa tiểu phi tiểu nhìn Thanh Đăng, trong mắt có ánh sáng lướt qua, "Cả nhà sao?" Lời này nghe sao có vẻ hơi quái dị.

"Đại sư! Viện trưởng cho mời ngài đi một chuyến!" Ngay lúc này, một học trò cung kính tới trước mặt Tuyên Uyên, nhỏ giọng nói, khóe mắt lén lút liếc sang Dạ Khê, đầy vẻ khinh bỉ.

"Một lát sẽ có người đưa các ngươi đi làm thủ tục nhập học!" Tuyên Uyên đang xoay người chợt nghiêng đầu lại nhìn Dạ Khê, "Nhấn trên tay ngươi, đúng là bảo vật hiếm có!" Trầm tư nói xong, hất quay người rời khỏi.

"Thấy chưa, chính là nữ nhân kia, nghe nói nàng ta là một phế vật!" Chờ cho Tuyên Uyên đi khỏi, cuối cùng mọi người đã không cần nhẫn nại thêm nữa.

"Hừ, học viện Đế Quốc làm sao có thể khoan nhượng cho loại người này ở đây, quả thực là sỉ nhục!"

"Có lão sư Tuyên Uyên bảo vệ, tất nhiên có thể đắc ý vênh vao!" Trong giọng nói mang theo vị chua nồng nặc, rõ ràng chính là ước ao ghen tị, nhưng lại cổ mà giả vờ thanh cao.

"Xì! Vậy thì thế nào? Ở trong học viện, quả đấm mới là chân lý, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày chết thảm!"

Nhuệ không nhẫn nhịn được nữa, sắp phát hỏa đến nơi, nhưng lại bị Dạ Khê ngăn lại.

"Tiểu thư!" Toàn thân Nhuệ phóng ra lửa giận không cách nào kìm chế, "Ta nhất định phải cho bọn họ một bài học!" Nhuệ quay đầu, đôi con ngươi như sắp bốc cháy, hận không thể đốt đám người xung quanh thành tro bụi.

"Tức giận với loại người này, chính là dùng sai lầm của người khác trừng phạt bản thân mình, có đáng không?" Dạ Khê lạnh nhạt nói, sau đó đi về phía trước, hướng đi là nơi Thanh Đăng có phản ứng khác thường ban nãy, "Trong mắt bọn họ, tiểu thư nhà ngươi là kẻ vô dụng không có yêu lực, để cho ta, kẻ vô dụng này ở cùng bọn họ tại học viện Đế Quốc, đương nhiên trong lòng bọn họ sẽ cảm thấy không công bằng!"

"Nhưng mà. . ." Nhuệ nhú chặt hàng lông mày.

"Trong học viện không cho phép đánh nhau!" Vào lúc đó, Lâm không biết từ nơi nào xông ra, cười nhạt tới trước mặt Dạ Khê, cản trở lối đi, "Phía trước

là cấm địa, học viên không được phép tiến vào một mình. "

Dạ Khê bình tĩnh nhìn Lâm đứng đối diện, "Nơi đó có thứ gì đáng sợ sao?" Dạ Khê cảm giác thấy một luồng khí tức đầy tính uy hiếp phát ra từ khu rừng phía xa, đương nhiên là có ý không thích nàng đến gần.

"Là được thảo quý báu đã thành tinh!" Lâm không muốn tiếp tục đề tài này, lấy hai thẻ kim bài từ trong tay áo ra, đưa cho Dạ Khê và Nhuệ, "Thủ tục nhập học đã xử lý xong, đây là giấy thông hành của các ngươi, ở tại khu phía Bắc học viện. Đúng lúc ta có việc phải đi về đó, các ngươi cùng đi với ta!"

Dạ Khê gật đầu, chưa đi được mấy bước đã bị một thanh âm gọi lại, "Dạ Khê, Dạ Khê!" Thật sự rất quen thuộc.

Dạ Khê dừng lại, nghiêng đầu nhìn một cái, thấy Hạ Thuộc Mẫn đang chạy lại phía mình. Phía sau Hạ Thuộc Mẫn, một vị nam tử mặc áo bào đen đang đứng, trên mặt có vẻ không mấy hài lòng.

"Đúng là ngươi rồi! Dạ Khê, ta còn tưởng mình nhìn nhầm nữa." Hai gò má Hạ Thuộc Mẫn ửng đỏ, cái trán rịn ra mồ hôi, đây rõ ràng là kết quả của việc chạy quá nhanh, "Ngươi cũng tới học viện Đế Quốc, tốt quá rồi!"

So với sự thân thiện của Hạ Thuộc Mẫn, Dạ Khê bình tĩnh rất nhiều, chỉ lạnh nhạt nhìn, kín đáo thoát khỏi sự đụng chạm từ Hạ Thuộc Mẫn, nhưng vẫn không thể ngăn cản được lòng nhiệt tình của nàng.

"Đây là đại ca ta Hạ Hầu Mẫn!" Hạ Thuộc Mẫn quay đầu, kéo nam tử phía sau lại đây, "Ca ca, đây chính là Dạ Khê!" Hạ Thuộc Mẫn riu rít nói, không ngừng ồ ào giống như con vịt khiến vẻ mặt nam tử thoáng qua tia kinh ngạc, đây là muội muội ôn trọng yên tĩnh của hắn? Chỉ trong thời gian chớp mắt, sau khi nhìn thấy nữ nhân này, ngay lập tức nó đã biến thành người khác.

Hạ Hầu Mẫn quan sát Dạ Khê, hắn không nghĩ tới, một nữ tử bình thường như vậy mà có thể khiến cho toàn bộ Hạ gia nổi lên sóng gió, rất ngoài ý muốn. Mặc dù hắn không chưa từng trải qua, nhưng sau này nghe lời cha mẹ kể lại, hắn rất khó có ấn tượng tốt với nữ nhân có tên là Dạ Khê này. Nói cách khác, nữ nhân trước mắt chính là kẻ thù của toàn Hạ gia họ!

"Ca ca!" Hạ Thuộc Mẫn thấy ca ca mình có vẻ mặt như vậy, trong lòng vốn đang vui vẻ dần trầm xuống, giận dữ hất cánh tay Hạ Hầu Mẫn ra, mím môi, "Xin lỗi, Dạ Khê!" Hạ Thuộc Mẫn một mình tự độc thoại, ánh mắt rực sáng đã phai nhạt dần, nàng khó chịu trừng mắt Hạ Hầu Mẫn, sau đó xoay người chạy đi mất.

Hạ Hầu Mẫn lễ độ gật đầu, rồi đuổi theo sau.

"Nghe nói trường nữ Hạ gia không thích náo nhiệt, con người cũng rất buồn chán, xem ra đồn đại không thể tin tưởng toàn bộ!" Lâm cười quay sang nói với Dạ Khê.

Dạ Khê cup mắt xuống, "Đi thôi." Thu lại toàn bộ cảm xúc.

Ánh mắt Lâm liếc qua nhẵn, vòng tay trên người Dạ Khê, khẽ hạ con ngươi, xoay người dẫn đường. Khi đi qua chỗ đài cao mấy chục mét, Lâm ngừng lại, cẩn thận nói, "Nơi này là lối đi quyết đấu, học viện không cho phép cá nhân tự chủ trương đánh nhau, nhưng có thể luận bàn ở đây, chỉ cần ký vào giấy sinh tử, nếu như làm chết người cũng sẽ không bị truy cứu trách nhiệm."

Dạ Khê ngửi thấy trong không khí đậm mùi máu tanh, hơn nữa nơi này cao khoảng chừng bốn năm mươi mét, không biết đã chôn vùi biết bao nhiêu linh hồn, chỉ đứng phía dưới thôi vẫn có thể cảm nhận được từ khí phát ra dày đặc.

Sau khi rời đi, Nhuệ không quên quay đầu nhìn lại lối đi từ xa, đáy mắt trở nên lạnh lẽo.

Vừa đi vừa nghỉ rất lâu, cuối cùng đã tới khu cư xá. Khu cư xá cũng được xây dựng trên núi cao, từ trên xuống dưới có hình dạng như bậc thang, thoạt nhìn có thể thấy nơi này chia làm ba khu. Tầng cao nhất là một loạt các trang viên xếp đặt gần nhau, khoảng chừng bốn dãy, rồi xuống phía dưới nữa là các dãy gian nhà bình thường.

"Bên kia là khu buôn bán." Lâm chỉ vào một phía, từ bên này có thể nhìn thấy các loại cờ hiệu tùm tùm năm tùm ba lay động theo chiều gió.

"Hử?" Thanh Đăng bỗng đưa cái đầu nhỏ, "Tỷ tỷ, tại sao lệnh bài trong tay họ không giống của người vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Dạ Khê chú ý tới những người đã tụ tập lại với nhau kia, trong tay bọn họ đều cầm một chiếc thẻ bạc, không ngờ lại khác với thẻ vàng trong tay mình rất

nhiều, Dạ Khê cúi đầu thưởng thức, nghiêng sang nhìn Lâm đang đứng bên cạnh.

Lâm nheo mắt lại, hơi nhếch khóe môi, đáy mắt thoáng qua một tia khác thường. "Ở học viện Đế Quốc, thẻ vàng có khả năng chi phối không giới hạn, có thể mua những thứ bản thân muốn có, mà thẻ bạc, chỉ có thể dùng cho chi tiêu thường ngày, không phù hợp dùng trong các loại hình bán đấu giá hay thậm chí là những cửa hàng lớn!"

Nhuệ cúi đầu kinh ngạc nhìn thẻ vàng trong tay, thật sự là có cảm giác nóng phỏng tay rồi đấy, "Tiểu thư?" Hắn chợt cảm thấy bối rối (v).

Ban chỉ loé ra màu tím sáng bóng, nàng vuốt ve mặt trên của thẻ, ngẩng đầu nhìn Lâm: "Bao nhiêu tiền có thể đổi một thẻ này? Thẻ vàng, hẳn là không mấy người có được." Dạ Khê nhàn nhạt nói.

Lâm thấy biểu cảm của nàng, nhớ lại lời nói lúc trước của công tử, quyết định không giấu diếm với Dạ Khê, "Nhìn khắp học viện Đế Quốc này, ngoài hai cái trên tay các người ra, số người nắm giữ còn lại không vượt quá con số mười! Muốn đổi kim tệ, muốn đổi khả năng chi phối vô hạn, điều kiện chính là vô hạn kim tệ, bất quá, hiệp nghị cụ thể ta cũng không hiểu được!" Lâm nói ra hiểu biết của mình.

Dạ Khê lại nhìn vòng tay, trên mặt không có chút biểu cảm, quay đầu nói với Nhuệ "Đã cho người, nhận lấy mới phải đạo" Dạ Khê một chút cũng không khách khí.

"Đúng rồi, đúng rồi, không cầm thì phí của trời mất!" Thanh Đằng khanh khách nở nụ cười, tò mò đánh giá bốn phía, cái đầu nhỏ không ngừng lắc lư. Thình thoảng lại có người nhìn chằm chằm một mèo một rắn trong lòng Dạ Khê, xì xào bàn tán.

"Câm miệng!" Đinh Đăng nhú mày, hung hăng trừng mắt với Thanh Đằng, lườm Lâm một cái, sau lại ngoan ngoãn rút cổ, tiếp tục nghỉ ngơi.

Nghe được lời nói của Dạ Khê, Nhuệ chân chờ một lát, cuối cùng vẫn cầm thẻ vàng cất đi. Lâm rừ mắt, tiếp tục dẫn hai người bọn họ đi tới, đến gần đây biệt thự, không khí tươi mát xông vào mũi.

"Trên thẻ vàng kia đều có đánh số, các người có thể tự đi tìm, bên trong mỗi căn đều đầy đủ đồ dùng rồi, trang phục gì đây học viện cũng đã chuẩn bị tốt, nếu cần thêm cái gì, đi theo con đường bên cạnh kia là có thể tìm đến cửa hàng, rất thuận tiện. Ta ở toà nhà thứ nhất, cần giúp gì, cứ tới tìm ta!" Lâm nói xong, lấy thẻ vàng của mình ra, hươ một cái, cửa liền tự động mở ra.

Nhuệ kinh ngạc nhìn, cảm thẻ của mình làm động tác giống như Lâm, nhưng cánh cửa không có phản ứng gì. Nhuệ xoay người đi đến những căn nhà sát nhau còn lại, đến trước căn nhà có số giống hệt số trên thẻ của mình, Nhuệ hươ thẻ như cũ, cửa lại tự động mở ra.

Dạ Khê không để ý đến hắn, mở cửa bước vào căn nhà của mình, quan sát hết thấy, bên trong có trồng một ít hoa cỏ, phòng ở được xây dựng theo phong cách La Mã cổ đại, đi vào bên trong liền thấy được cách bày trí đầy đủ bên trong, làm căn phòng trở nên sáng ngời. Trong phòng cũng chỉ có hai màu trắng đen giao hòa với nhau lại làm cho người ta cảm thấy bị lực lượng vô hình đè nén, đồng thời lộ ra một cổ khí bá đạo.

Ngón tay Dạ Khê chạm vào bức tường, cảm giác lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay vào bên trong cơ thể, đường cong nhu hòa trên mặt cho thấy Dạ Khê thật sự thích loại phong cách này! Không những thế, Dạ Khê cũng nhận ra một việc, cách bài trí này nhìn rất quen mắt, đây cũng không có nghĩa là nàng đã gặp qua mấy thứ này, chẳng qua tất cả những thứ đang nằm yên kia lại khiến nàng cảm thấy thực quen thuộc.

Đúng lúc này, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một đạo ánh sáng, Dạ Khê quay đầu nhìn trong góc, trên mặt bàn, cái tráp nhỏ nhỏ nằm lặng yên ở đó. Thân mình Dạ Khê cứng đờ, chậm rãi đi qua, ngón tay chạm nhẹ, đây rõ ràng là thứ nàng đã lưu lại ở Đại Dao quốc, tại sao nó lại ở chỗ này?

"Khê nhi thích không?" Tại thời điểm Dạ Khê thất thần, một người áp sát nàng từ phía sau, cánh tay đối phương dùng sức chế trụ vòng eo mảnh khảnh của nàng, hơi thở mang nhiệt phả vào cổ trắng mịn, thanh âm vừa lạnh băng lại đầy mỉa mai hoặc xâm chiếm tâm can.

Dạ Khê nhắm chặt mắt, mặc kệ tâm chợt run run, bàn tay vừa chạm vào tráp cũng định rút về, còn chưa kịp thu lại liền bị đối phương bắt được, lúc này, tay hắn từ phía sau đã cố định cả người nàng lại, Dạ Khê không còn chút khe hở để đào tẩu.

"Ta không quen người!" Dạ Khê cũng không lãng phí khí lực phản kháng, giọng điệu thật lạnh lùng, giống như bọn họ vốn là hai người xa lạ, vừa nói xong, cảm giác được lực nắm ở tay tăng thêm, hơi thở đối phương cũng trở nên nặng nề, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

"Khê nhi đây không phải là quên rồi chứ! Ân?" Âm điệu cuối cùng lại cao lên, mang theo mấy phần nghiến ngấm, nhưng lại nhiều hơn một phần cảnh cáo nguy hiểm.

Dạ Khê không phản ứng, qua hồi lâu, hắn xoay người nàng lại, một đôi con ngươi tựa tiểu phi tiểu, nhưng băng sương trên mặt cũng che giấu không được, "Khê nhi, không biết sao?" Ngón tay lạnh lẽo chạm đến gò má Dạ Khê, dọc theo gò má đi đến hàm dưới, sau đó dụng lực một điều.

Dạ Khê bỗng nhiên hí mắt, hai tay nâng lên, "Người không phải nên giải thích một chút sao?" giọng nói lạnh lẽo không khỏi khiến người khác cảm thấy rùng mình.

"Như vậy không phải tốt hơn sao?" Tay trái nam tử nắm tay phải Dạ Khê, ban chỉ trời sinh một đôi trên ngón tay hai người nhẹ nhàng ma sát, mà nam nhân nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã gợn sóng không ngừng.

Dạ Khê đánh giá nam tử cực kỳ nguy hiểm này, hắn từng nói cho mình tên của hắn, Viêm, Dạ Khê cũng biết rõ đây không phải là tên đầy đủ, hắn cũng từng tự tay đeo ban chỉ vào ngón tay nàng, đó là tượng trưng cho quan hệ hợp tác giữa bọn họ, nhưng ban chỉ từng tồn tại ở Đại Dao quốc kia đã sớm

tiêu tán!

"Hiệp nghị đã mất đi hiệu lực!" Chúng ta đã là người không liên quan! Dạ Khê không chút khách khí nói.

Nhìn vẻ mặt Dạ Khê lạnh lùng mà cố chấp, Viêm bỗng nhiên nở nụ cười, tuy rằng một chút ý cười này vẫn chưa đến đáy mắt, "Thoát không được đâu, Khê nhi!" Viêm đột nhiên cúi người, thì thầm bên tai nàng. Vậy mà thanh âm rất nhỏ lại mang từ tính đầy mỉa mai hoặc kia lại khiến Dạ Khê chìm vào hàn khí, làm tâm bình tĩnh như nước hồ lạnh tấn gợn sóng.

Dạ Khê ngẩng đầu, nhìn chằm chằm đối phương, bản thân bắt đầu tỉnh táo lại, nàng bỗng nhiên cười, đưa tay chạm vào cánh môi anh đào của hắn, mềm nhẹ áp sát, kiễng mũi chân, tay kia thì bắt lấy cổ áo hắn, cánh môi lướt qua khoe môi Viêm, phun ra một tia tà tứ hơi thở, "Phải không?" Mềm yếu mỉa mai cùng động tác lớn mật khiến cánh tay Viêm càng thêm dùng sức chế trụ thân thể nàng.

"Trò chơi tuy rằng là do người khơi mào, nhưng là kết thúc, lại không phải là thứ người có thể nắm trong tay, nam nhân, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy!" Bàn tay Dạ Khê cũng không rảnh rồi chạy dọc xuống thân thể hắn, nhưng phản ứng từ bụng dưới trở xuống kia lại làm nàng cười nham hiểm của nàng chợt cứng đờ.

Trong chớp mắt, gò má xinh đẹp kia đã tiến lại gần, cánh môi hồng nhuận đã bắt được cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi như cá chạnh thần tốc tiến vào, dây dưa một chỗ với nhau.

Mà Đinh Đăng cùng Thanh Đăng bị gạt sang một bên làm người xem diễn cũng nhìn chằm chằm vào một màn nóng bỏng kia.

"Đinh Đăng, ta, ta, rất khó chịu!" Thanh Đăng không tự giác vận vẹo thân thể, không biết làm sao nhìn Đinh Đăng.

Đinh Đăng liếc Thanh Đăng đang uốn éo bên cạnh, không vui trừng mắt.

"Uh, ừ, ta, ta giống như muốn... tiểu!" Thanh Đăng đỏ mặt, một con mắt nhìn Đinh Đăng, nhưng dư quang lại như cũ ở nhìn chăm chú vào một hướng khác. (—" giả vờ ngây thơ nè)

Viêm rốt cuộc buông tha Dạ Khê, chỉ bạc ở giữa hai người ngăn ra (ẹc, nước miếng, xì hơi quá *che mặt*), nhìn tiểu nhân nhi trong ngực, gò má đỏ ửng, trong lòng Viêm lại có một chút cảm giác quái dị, "Khê nhi, người thật biết hưởng thụ!" Viêm nói xong, liền lập tức biến mất khỏi căn phòng.

Thế nhưng sau khi Viêm đi một lát, Dạ Khê mới vừa trở nên dị thường kia đã sớm khôi phục bình thường, con người thanh minh sáng suốt làm gì còn dấu hiệu mù mịt kia! Dạ Khê thần bí gọi lên cánh môi, đầu lưỡi liếm qua khoe môi ướt át, đáy mắt lướt qua một chút tà tứ, "Thắng thua, còn chưa rõ ràng đâu! Nam nhân, trò chơi, mới vừa bắt đầu thôi!"

Dạ Khê xoay người lại, tuy rằng cái tráp này rất quen mắt, nhưng chung quy cũng không phải là cái kia, mở nắp ra, bên trong đầy đủ các loại vật phẩm trang sức, Dạ Khê cầm lên một nắm, trần châu mã não, đồ trang sức đầy một tay.

Dạ Khê dạo một vòng quanh biệt thự liền phát hiện, cả tòa nhà cũng chỉ có một gian phòng dùng nghỉ ngơi, những phòng khác đều đã bị chiếm dụng.

"Ta đã thăm dò qua, chỗ Nhuệ tiểu tử kia cũng có bố cục giống bên này, chẳng qua, phòng trống lại nhiều hơn, người lại chỉ có một gian mà thôi!" Đinh Đăng thấy Dạ Khê đang nhìn, vội vàng nói.

Dạ Khê nhìn từng bộ sách bày biện trên giá, có sách về địa lý, cũng có tài liệu lịch sử, tóm lại là rất nhiều chủng loại. Xoay người lại, tiếp tục quan sát giá sách một bên, có rất nhiều bộ sách giới thiệu luyện dược, cũng có một ít nói về tu luyện yêu pháp, bất quá lại không nhiều.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng chuông trầm trầm, lại nghe thấy thanh âm tranh cãi ầm ĩ bên ngoài, Dạ Khê hướng ra phía ngoài đi đến, vừa vặn thấy Nhuệ đang đứng trước cửa. Hắn xoa xoa cái gáy, "Ta, ta không biết làm sao để vào!" Hắn thật đã rối rắm ở đây cũng một lúc lâu rồi.

"Đây là tiếng chuông tập hợp!" Lâm cũng đi ra, quay đầu nhìn về phía Dạ Khê cùng Nhuệ, "Đi thôi! Hắn là chuyện thú vị, cùng đi nhìn xem!"

Đinh Đăng, Thanh Đăng cùng nhau bật lên bả vai Dạ Khê, một tả một hữu giống như hai tôn thần thủ hộ, theo dòng người, bọn họ đi tới quảng trường của học viện. Trên quảng trường đã tụ tập rất nhiều người, mấy người Dạ Khê chỉ đứng lặng lẽ ở một góc.

Trên đài cao, có mấy người đang đứng đó, một người trong số họ chính là Tuyên Uyên, mà ở chính giữa lại là một lão giả cao tuổi.

"Đây đều là đại sư, lão giả ở giữa chính là viện trưởng." Lâm giải thích cho Dạ Khê, "Viện trưởng sớm đã không còn tham dự mấy hoạt động tầm thường nữa." Ý tại ngôn ngoại, việc sắp sửa phát sinh, nhất định không tầm thường. Mà ánh mắt Lâm trong lúc lơ đãng lướt qua một vài người trong đám đông, âm thầm nhíu mày.

Giờ phút này, Dạ Khê có thể rõ ràng cảm giác có một đạo ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm vào mình, quét một vòng, nhìn thấy Liệt Cầu đang dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn thẳng bản thân, trào phúng trong mắt liền không chút nào che giấu.

Leng keng đình ——

Một chuỗi tiếng vang thanh thúy, quảng trường huyền ảo nháy mắt an tĩnh lại

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Ngay tại thời điểm mọi thứ đang chìm trong yên lặng, mọi người trên quảng trường bỗng cảm giác được một luồng uy áp ập tới, gương mặt từng người đỏ lên, hơi thở hỗn loạn. Nhưng mấy vị trên đài cao lại không hề ảnh hưởng, mặt không biến sắc, đặc biệt là viện trưởng đứng giữa, vẻ mặt thâm trầm khó dò.

Dạ Khê nhìn qua, ôm chặt Đình Đang và Thanh Đằng vào ngực, ánh mắt không dấu vết lướt qua Liệt Câu trong đám người, lại nhìn Tuyên Uyên từ trên đài cao đưa tới ánh mắt không thể hiểu được, nhủ mảy.

"Hôm nay là ngày các tân sinh bắt đầu nhập học. " Một người đứng trên đài mở miệng, uy áp đã biến mất ngay lập tức, các đệ tử dưới đài âm thầm thở dài nhẹ nhõm, lắng lắng nghe thanh âm truyền đến: "Theo tính toán của học viện, năm nay tân sinh sẽ tiến hành phân tổ!"

Tiếng nói vừa dứt, đệ tử đã bắt đầu bàn luận, phân tổ? Cũng chính là chia lớp? Đây là chuyện chưa từng xảy ra!

Trên mặt Lâm lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng cũng không ngờ đến: "Thú vị thật!" Lâm thấp giọng nói, đón lấy ánh mắt Dạ Khê, nhủ mảy cười khê: "Phân tổ là giả, có ý đồ riêng mới là thật!" Khóe môi Lâm hiện lên nụ cười lạnh.

Dạ Khê nhìn Lâm phản ứng như thế này, cũng trở nên nghiêm túc. Đứng trong một góc quan sát chúng đệ tử xung quanh, xem ra, từng người lại phản ứng không giống nhau.

Căng thẳng tiếp nhận, người trên đài bắt đầu đọc danh sách thành viên từng tổ, tân sinh năm nay có khoảng năm mươi người, theo danh sách đại sư tuyên bố, gần như là năm, sáu người thành một tổ, cũng chính là một lớp nhỏ. Đến khi ngừng lại, Dạ Khê vẫn không nghe đến tên mình.

Ngay sau khi người tuyên đọc dừng lại trong chốc lát, ánh mắt quai dị liếc một vòng quanh đám người, sau đó dừng lại trên người Dạ Khê: "Tổ cuối cùng, Bách Lý Oánh Chân, Dạ Khê, Nhuệ!" Tuyên bố vừa hoàn tất, dưới đài đã hoàn toàn âm ỉ.

Bách Lý Oánh Chân? Dạ Khê rất xa lạ với cái tên này, quay đầu nhìn Lâm, hần nhủ chặt hai hàng lông mày: "Nàng là công chúa duy nhất của hoàng tộc, năm nay đã đến tuổi nhập học. "

Dạ Khê nhủ mảy, trước đó chưa có ai nói với nàng, hoàng tộc muốn vào học viện Đế Quốc thì không cần bất cứ điều kiện gì! Nhìn người xung quanh đã mất không chế, vẻ mặt khủng hoảng lẫn khiếp sợ, trong lòng hoài nghi, Bách Lý Oánh Chân rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao mọi người đối với người này có phần kiêng kỵ, hoặc là nói sợ hãi? Trong lòng Dạ Khê rõ ràng, việc này không đơn thuần vì đối phương có thân phận công chúa.

"Vậy mà lại xếp bốn công chúa vào cùng tổ với một phế vật, viện trưởng, người sẽ không có tâm tư gì khác chứ?" Vào lúc này, một nữ tử đầu đội duy mạo(mũ màn) đi tới đài cao, giọng điệu không chút khách khí, mười phần mùi vị hoàng thất.

Nhuệ bữu môi, "Ai đây, là công chúa sao?" Nhuệ cũng không chút khách khí lườm một cái, dám nói tiểu thư nhà hần là phế vật, cho dù người có là công chúa cũng không được! Hai mắt hần mở to đáng sợ, không biết lại muốn làm cái gì.

Vừa thấy vẻ đáng vẻ tức giận của nàng ta, liền biết đó là đứa trẻ đã bị cha mẹ quá nuông chiều, hơn nữa ngoài bị làm hư, còn có quanh người tràn ngập tính công kích. Thông thường những đứa trẻ toàn thân đầy gai nhọn này đều gánh chịu qua đời xử bất công, hoặc nói là kỳ thị!

Ngón tay Dạ Khê chạm đến chiếc vòng trên cổ tay, không biết đang nghĩ gì. Ngay lúc đó, duy mạo trên đầu vị công chúa kia bỗng nhiên bị hất bay, lộ ra gương mặt phía sau. Nhìn như không có gì kỳ lạ, nhưng người xung quanh bỗng nhiên lại trở nên kinh hoàng, tiếng kêu sợ hãi vang lên không ngừng.

Dạ Khê ngẩng đầu nhìn lên, hít thở không thông, khóe môi mỉm cười. Nàng đang nhìn thấy cái gì, ban ngày ban mặt, không nghĩ tới có thể nhìn thấy một phiên bản của Nhị Lang thần! Hơn nữa còn là Dương Tiễn phiên bản nữ!

Bách Lý Oánh Chân có dung mạo nhất đẳng, huông hờ còn ở hoàng gia, chăm sóc vô cùng tốt, trở mã càng xinh đẹp, chỉ là vẻ đẹp ấy đã bị một con mắt mọc trước trán phá hủy, con người đỏ như máu, làm cho người ta có cảm giác âm trầm khát máu quỷ dị. Chẳng trách mọi người thấy đều kinh sợ, cho dù sinh vật thiên kỳ bách quái trong Yêu giới rất nhiều, bản thể có bao nhiêu xấu xí đáng sợ, sau khi hóa thành người, cũng sẽ mang dáng vẻ con người, hai con mắt, một lỗ mũi, một cái miệng. Từ xưa đến nay, có khi nào hóa thành người vẫn mang hình dạng kỳ lạ này?

Một phế vật, một ba mắt, một thiên tài, phân ba người như thế vào một tổ, lão gia hỏa của học viện Đế Quốc đang tính toán cái gì? Lạc không biết xuất hiện bên cạnh Lâm từ lúc nào, suy tư, thấy Lâm quay đầu thì lại thì cùng trao đổi ánh mắt.

Theo chỉ dẫn của các lão sư, từng tổ tân sinh đi theo lão sư rời khỏi, cho đến cuối cùng, quảng trường chỉ còn lại vài người.

Bách Lý Oánh Chân đã sớm đi xuống đài, có hai người đứng bên cạnh nàng ta, nghiễm nhiên chính là hộ vệ. Ánh mắt Bách Lý Oánh Chân dừng lại trên người Dạ Khê quan sát, cũng nhìn thấy Đình Đang và Thanh Đằng trong ngực nàng.

"Người chính là phế vật kia?" Bách Lý Oánh Chân vênh mặt hất hàm nhìn Dạ Khê, gương mặt vẫn mang theo vẻ giận dữ, giống như cùng Dạ Khê đứng chung một nơi sẽ hạ thấp thân phận của mình.

Nhuệ đứng ra che trước mặt Dạ Khê, nhưng lại bị Dạ Khê đẩy sang một bên, Đinh Đang trong tay nàng lúc này cũng mở mắt ra, ngay cả Thanh Đẳng đang quán trên cổ Đinh Đang cũng tỉnh thần phần chần nhìn chăm chăm người từ vừa từ xa đi tới.

"Quái vật! Thật là xấu!" Đinh Đang liếc mắt xem thường, mở miệng nói chuyện không hề khách khí, lời nói rõ ràng truyền vào trong tai từng người.

Ngay cả Viện trưởng đang muốn rời khỏi cũng bất ngờ dừng lại, nhìn chăm chú vào tiểu hắc miêu trong ngực Dạ Khê, đáy mắt xẹt qua tia lạ thường. Lại nhìn kỹ hai người đang xa đang mặt đối mặt Dạ Khê và Bách Lý Oánh Chân, trong đầu nảy lên một ý nghĩ điên rồ, Viện trưởng lắc đầu một cái, gương mặt nhăn nhoe nở nụ cười tự giễu, thờ dài quay lưng đi.

Tuyên Uyên đứng đằng xa, ánh mắt thâm trầm nhìn hai nữ nhân kì lạ này, đồng dạng chói mắt, đồng dạng mang trong người hơi thở không tầm thường, tựa như có hai con phượng hoàng từ trong thân thể hai người muốn thoát ra, đồng dạng khí thế khiêu người trấn áp nhân tâm. Có điều, đáy mắt Tuyên Uyên càng sâu thêm, dù cho là phượng hoàng, vẫn có phượng có kê trong đó! Người thắng là phượng, kẻ bại là kê.

Dạ Khê nhìn nữ hài thấp hơn mình nửa cái đầu trước mắt, trong lòng bỗng sinh ra một cảm giác mâu thuẫn không tên, nàng có thể khẳng định hai người chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên, vậy là lại có cảm giác thù hận đang dần nảy sinh, đây là cảm xúc ít thấy từ nàng! Nàng cũng nhận ra phản ứng khác thường bên trong cơ thể mình.

"Người chính là phế vật kia?" Bách Lý Oánh Chân ngẩng đầu miệt thị nhìn Dạ Khê: "Người ngay cả tên thái giám xách giày cho bốn công chúa cũng không xứng! Lại cùng một tổ với bốn công chúa!"

"Người xấu xí! Người mới không xứng đi cùng tỷ tỷ, nhìn người còn ảnh hưởng đến mắt tỷ tỷ!" Thanh Đẳng không khách khí nói, hơn nữa cái ngữ điệu mềm mại xen lẫn ác mạt kia, ý xấu bên trong rất rõ ràng.

"Xấu? Thật ngu ngốc, là quái vật chứ!" Móng vuốt Đinh Đang chụp lên đầu Thanh Xà.

"Haha, đúng đúng, là quái vật!" Thanh Đẳng là đứa bé ngoan, vô cùng nghiêm túc mà nghe lời sửa chữa sai lầm.

Bách Lý Oánh Chân nghe thấy đoạn đối thoại giữa một mèo một rắn trong ngực Dạ Khê, đáy mắt sát khí dày đặc, "Giao hai súc sinh trong tay người ra đây, bốn công chúa sẽ suy xét việc tha mạng cho người!" Bách Lý Oánh Chân đằng đằng sát khí, hận không thể băm thây vạn đoạn hai con vật nhỏ kia!

"Ồi ời, Đinh Đang à, Thanh Đẳng rất sợ đó nha, quái vật đến rồi, quái vật nói muốn giết chúng ta đó!" Thanh Đẳng vừa nghe Bách Lý Oánh Chân nói, cao giọng: "Người ta rất sợ đó nha!" Thanh Đẳng hất mặt một cái, quan sát nữ nhân trước mặt từ trên xuống dưới, hết sức khinh bỉ.

"Công chúa?" Đinh Đang bình tĩnh nói: "Cũng chỉ là một mẫu đơn cấp thấp!" Miệt thị liếc nữ nhân trước mặt: "Thật không hổ là hoàng tộc yêu giới, hừ!" Giọng điệu mỉa mai rất rõ ràng.

Mẫu đơn cấp thấp? Bách Lý Oánh Chân thật không ngờ rằng Đinh Đang lại dám nói như thế này, hơn nữa lại ngay trước mặt sĩ nhục nàng ta! Từ nhỏ đến lớn, cho dù hình dạng không giống người thường, nhưng không ai dám trước mặt nàng ta nói vậy! "Người muốn chết!" Bách Lý Oánh Chân chớp tới hướng lồng ngực Dạ Khê.

Dạ Khê âm trầm nheo mắt, hai chân hơi động, né người sang một bên, thoát khỏi Bách Lý Oánh Chân, vuốt lông Đinh Đang: "Chỉ là vài lời nói thật mà thôi, đường đường công chúa yêu giới, cả chút độ lượng cơ bản này cũng không có sao?"

"Lá gan không nhỏ!" Lúc này, một nam nhân nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt lấy Dạ Khê, như muốn băm Dạ Khê thành tám mảnh.

"Đây chính là Dạ Khê, chính là tiện nhân này!" Liệt Câu từ một nơi chạy ra, đến bên cạnh nam nhân kia, "Nữ nhân này không phải người tốt, nàng ta còn nói gia tộc Liệt Bảo là tôm chần mềm!"

"Xem ra, cho người đoạn tử tuyền tôn là lợi cho người quá rồi" Nhuệ đứng ra, nhìn chăm chăm Liệt Câu, nếu không có Dạ Khê ngăn cản, hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí với tên cầu tặc này! "Học viện Đế Quốc cũng thật thú vị, bất nam bất nữ cũng thu nhận, chắc chắn!" Nhuệ nhướn mày, hai tay ôm ngực, lớn tiếng nói.

Vài đệ tử đứng xung quanh xem náo nhiệt đã nghe được lời Nhuệ nói, trợn mắt há mồm, lúc này mới hiểu kỳ quan sát Liệt Câu.

Liệt Câu bỗng cảm thấy có vô số ánh mắt khinh bỉ đang dừng lại trên người mình, bởi vì nhục nhã mà toàn thân trở nên không dễ chịu.

"Đồ đệ, dù muốn tìm đối thủ, cũng phải tìm người thân phận xứng tầm, không nên tùy tiện tìm một a miêu a cầu gì đó, rất mất thân phận!" Lạc mặc bộ áo choàng đen, cười như không cười nhìn tình cảnh trước mặt, híp mắt nói.

"Người!" Liệt Câu giận đến đỏ mặt nhìn Lạc: "Người là cái thá gì!" Liệt Câu liếc mắt nhìn người bên cạnh, giống như được tiếp thêm sức mạnh, quát mắng: "Bốn công tử thuộc về gia tộc Liệt thị, tiểu nhân như người làm sao có thể so sánh?"

"Câm miệng!" Nam nhân bên cạnh Liệt Câu lúc này mới mở miệng, cảnh cáo Liệt Câu: "Công chúa, chúng ta phụng hoàng mệnh đưa công chúa và học viện, nhiệm vụ đã hoàn thành!" Nam tử nói xong, trao đổi ánh mắt với một người khác.

"Chúng ta xin cáo lui!" Một người khác cũng đứng lúc mở miệng, lời tuy nói như thế, nhưng hai người cũng chỉ hành lễ cho có lệ mà thôi.

"Cút!" Bách Lý Oánh Chân nhìn hai người cho mình sắc mặt như vậy, gương mặt nàng ta đã vô cùng khó coi, con mắt thứ ba trên trán càng lúc càng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Ám Đế Vương Thị Huyết Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.